

အပိုင်း(၁) : မြို့တော်က တကယ်ပဲအန္တရာယ်များတယ်

ချင်းရှန်စီရင်စုက တရုတ်ကအကြီးမားဆုံးတောအုပ်ရှိရာနယ်မြေရှိတဲ့
စီရင်စုကဖြစ်လေသည်။အဲ့တာက တရုတ်ရဲနယ်စပ်နေရာမှာ တည်ရှိတာကြောင့်၊
တောင်များနဲ့တောအုပ်တွေက ကြီးစိုးထားလေတယ်။သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
ရှုပ်ထွေးလှလေကာ လမ်းတွေကလည်း
ဖြတ်သန်းသွားလာဖို့မဖြစ်နိုင်လှလေဘူး။အဲ့သြတုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့နေရာနဲ့
ချိတ်ဆက်ထားနေပြီး ချင်းရှန်စီရင်စုကလည်း တရုတ်မှာရှိတဲ့
ချမ်းသာသူနဲ့ဆင်းရဲသူကြားကအကြီးမားဆုံးကွာဟချက်ဖြစ်တဲ့စီရင်စုဖြစ်လေသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့တောင်က ဇောက်နက်ထဲမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး
မတိုးတက်သောရွာများရှိလေသည်။အတွင်းမှာ၊
သူတို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတောင်များအပြင်မသွားဖူးတဲ့သက်ကြီးရွယ်အိုများစွာရှိလေတယ်။
ကြမ်းတမ်းသောတောင်လမ်းတွေကြောင့် အပြင်သွားလာရတာဟာ
အလွန်ခက်ခဲလှလေတာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ချန်းယုက တောင်တွေမှာနေထိုင်တဲ့သူအမျိုးအစားမှာပါဝင်လေတယ်။
သူမကလေးဘဝကအိပ်မက်ကတော့ ရွာသူကြီးလို
ပညာတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရန်ဖြစ်လေတယ်။သေသေချာချာလေ့လာသင်ယူကာ၊နေရက်တိုင်း
ကိုရှေ့ဆက်လျှောက်လမ်းပြီး ကောင်းမွန်တဲ့တက္ကသိုလ်ကိုတက်ရောက်ခွင့်ရချင်လေပြီး၊
တောင်ကနေနောက်ဆုံးထွက်မြောက်ချင်လှလေသည်။သူမအား
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့လူအိုကြီးက စာသေချာမလေ့လာရင်တောင်မှ
အချိန်ကျလာရင်တော့ တောင်ကနေထွက်သွားနိုင်တယ်လို့ အမြဲပြောဆိုနေပေမဲ့ ချန်းယု
သူမကတော့ အဲ့တာတွေက ' လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့အယောင်ဆောင် ' လူအိုကြီးက
သူမစာလေ့လာတာကိုလက်လျော့သွားအောင် သွေးဆောင်ဖျားယောင်းတဲ့
အလိမ်ညာစကားတွေဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်နေလေတယ်။ ပြီးတော့ စာသင်မယ့်အစား
သူနဲ့အတူသရဲတွေလိုက်ဖမ်းခိုင်းစေချင်တာကြောင့်ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အမှန်ပါပဲ၊ ချန်းယုက မိဘမဲ့ကလေးတစ်ဦးပါ။သူမကိုမွေးစားထားတဲ့
လူအိုကြီးရဲ့စကားအရဆိုရင်၊ ချန်းယုက လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးနှစ်က မထင်မှတ်ပဲ
တောင်ခြေရင်းကနေသူ့ကောက်ရဲ့တောဖြစ်လေသည်။သူ သူမကိုရှာတွေ့ချိန်တုန်းက၊ ချန်းယုမှာ
သူမဝိညာဉ်ရဲ့သုံးပုံပုံ နှစ်ပုံကိုဆုံးရှုံးနေခဲ့ပြီးဖြစ်လေတယ်။
သူမနောက်ဆုံးအသက်ရှူချိန်ကိုတောင်ရောက်တော့မဲ့အထိ ဖြစ်နေလေတယ်။ သူမဝိညာဉ်ကို

ပြန်ခေါ်ဆောင်ဖို့ သူကျင့်စဉ်ကိုအချိန်အတိအကျလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တာကြောင့်သာ သူမယခုထက်ထိ ကျန်းကျန်းမာမာအသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်လေတာဖြစ်လေသည်။

ဒီဟာနဲ့ပတ်သတ်ပြီးတော့၊ ချန်းယု သူမအသက်ခုနစ်နှစ်မရောက်ခင်အထိ သတိမမူဘဲယုံကြည်လိုက်ပါတော့တယ်။ ထို့နောက် ခုနစ်နှစ်အကြာမှာတော့၊ သူမမှာပိုပြီးယုံကြည်လိုက်ရတာကလွဲပြီး အခြားနည်းထပ်မရှိလေတော့ဘူး။ အဆုံးမှာတော့၊ သူမ ယင်-ယန်မျက်လုံးတွေဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူမ သရဲတွေနဲ့လိပ်ပြာတွေကိုမြင်နိုင်လာလေတော့တယ်။ ဒီအပြင်၊ လူအိုကြီးက ဒီလိုလက်တွေ့မကျတဲ့ ကံကိစ္စတွေမှာအယူသည်းလှလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာလေ့လာသင်ယူတာက ရွာကနေထွက်ဖို့ တစ်ခုထဲသောနည်းလမ်းလို့ ဆံ့ုးဖြစ်ချက်ချထားတဲ့ ချန်းယုကတော့၊ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်အကြောင်းကြားစာကို နောက်ဆုံးတော့ရရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ အဲ့အချိန်မှာပဲ၊ စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ချန်းယုက ရွာသူကြီးကိုကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ "သူကြီး တာမူရွာကကျွန်မကိုကျွေးမွေးပြုစုပေးတဲ့နေရာပဲ၊ ကျွန်မအောင်မြင်တဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုက်ဆံရှာနိုင်တဲ့အချိန်ထိသာစောင့်နေလိုက်ပါ၊ ကျွန်မမွေးရပ်မြေရဲ့လမ်းကိုပြုပြင်တဲ့အစီအစဉ်ကို သေချာပေါက်တောင်းဆိုပေးမယ်။"

ရွာသူကြီးရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့မျက်ရည်တွေနဲ့ပြည့်လျှံလာကာ၊ ချန်းယုလက်ကိုကိုင်ကာ ငိုသံပါတဲ့အသံနဲ့ပြောလာလေတော့တယ်။ "တော်လိုက်တဲ့ကလေး၊ ဒီကနေထွက်သွားတယ်ဆိုတာတောင်မှ မင်းရဲ့ရွာကိုအမှတ်ရပေးနေတုန်းပဲ အာ"

"စာလေ့လာတဲ့စာအုပ်တွေက ဘာများကောင်းနေလို့လဲ? ငါ့စကေးတွေကိုသာနင်သေသေချာချာသင်ယူလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီကနေ အရင်နှစ်တွေကတည်းကမှ နင်ထွက်သွားပြီးနေလောက်ပြီ၊ နင်တစ်ဦးထဲနဲ့ လမ်းဆောက်လုပ်ရေးအတွက်ပေးချေနေနိုင်လောက်ပြီ။"

'လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့အယောင်ဆောင်' လူအိုကြီးက ခြောက်နေတဲ့စီးကရက်ကိုခါချကာ တခြားတစ်ဖက်ကနေအသံပေးလိုက်လေသည်။

"အဘိုးသာအရမ်းစွမ်းအားကြီးတယ်ဆိုရင် ဒါဆိုအဘိုးလမ်းပြန်ပြင်တာကိုကျွန်မဘာကြောင့်ကျွန်မမမြင်နေရတာလဲ?"

အယောင်ဆောင်အဘိုကြီး အမြဲသူ့စွမ်းအားတွေနဲ့ သရဲတွေဖမ်းပြီး ပိုက်ဆံအများကြီးလုပ်လို့ရကြောင်းကြွားဝါပြောလေတိုင်း၊ ချန်းယုကလည်း အဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီးအပြစ်ရှာကာပြန်ပြောဆိုလေသည်။

အဆုံးမှာတော့၊ မင်းသရဲတစ်ကောင်ဖမ်းမိတိုင်း ယွမ်၁၀၀သာလက်ခံရရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့၊
သူမချမ်းသာခင် ဘယ်နှနှစ်တောင်ဖမ်းနေရတော့မှာလဲ? သူမကျူရှင်အတွက်
သင်ယူလေ့လာတဲ့ချေးငွေရယူဖို့
သူမဆင်းရဲနွမ်းပါးကြောင်းထောက်ခံချက်ရရှိဖို့တောင်လိုနေဦးမယ်။

ချန်းယု ရွာထဲကရွာသူကြီးတစ်ဦးထဲမှာသာရှိတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုငှားယူကာ၊ ထောက်ခံချက်ယူဖို့
ငြူစူးဆောင့်အောင့်ရလေတော့သည်။ သူမအိမ်ပြန်ရောက်တော့၊ သူမခြံဝန်းထဲ
လူတွေပြည့်နေတာကို သူမမြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

"ဧည့်သည်တွေလား?" ချန်းယု ခြံဝန်းထဲအပြုံးနဲ့ဝင်လာကာ၊ ဒီချမ်းသာတဲ့သူတွေက
လူအိုကြီးရဲ့ဂုဏ်သတင်းကြောင့် အချို့ဝိညာဉ်တွေကိုပယောဂချွတ်ချင်တာကြောင့်
ရောက်လာတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

"မင်းကချန်းယုလား" အေးစက်လှတဲ့လူငယ်တစ်ဦးက
သူမကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ကြည့်ရှုလာလေသည်။

ချန်းယု ထိုသူဒီလိုကြည့်လာတော့ အနည်းငယ်စိတ်မသက်သာသလိုခံစားလာရလေတယ်၊
ဒီတော့သူမလည်း သူ့အားပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး "ကျွန်မပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ?"

လူငယ်ရဲ့မျက်နှာအမူအယာက ချက်ချင်းမှင်သက်သွားကာ၊
သူမချိန်အနည်းငယ်တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ထပ်မံစကားပြောလာလေတော့တယ်။
"ငါ့နာမည်က ချန်းယန်၊ မင်းရဲ့အစ်ကိုပါ။"

" . . . . "

သူမရဲ့ကံမကောင်းလှတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေအကြောင်းတွေးမိသွားတော့၊ ချန်းယု
ကမောက်ကမဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူမမြို့တော်ကို တစ်ချက်လောက်ကြည့်ရှုဖို့
အမြဲသွားချင်နေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ ဒါကြောင့်သူမ ကမ္ဘာ့အသစ်ကိုသွားဖို့
ရထားလက်မှတ်တစ်ခုရယူရန်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရုန်းကန်ကြိုးစားနေခဲ့တာဖြစ်လေသည်၊
သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ကြီးရောက်ချလာပြီး သူမအိမ်က
မြို့တော်မှာရှိတာလို့ပြောလာတော့၊ အဲ့နောက်တော့ သူမဘယ်လိုခံစားလိုက်ရပါလိမ့်?

ဆုံးရှုံးသွားပြီ အာ! ဒါကကြီးမားတဲ့ဆုံးရှုံးမှုကြီးပဲ အာ!!!

သူမမှတ်မိနေသေးတယ် သူမမူလတန်းကျောင်းတက်တုန်းက၊ ကျောင်းသွားဖို့အတွက်
နေ့တိုင်းသန်းခေါင်ယံအချိန်ထရပြီး
နှစ်နာရီကြာတောင်တွေကိုဖြတ်ကာလမ်းလျှောက်ခဲ့ရလေတယ်။ သူမမှတ်မိနေတုန်းပဲ

နေရာသီနဲ့ဆောင်းရာသီပိတ်ရက်တွေမှာ
လူအိုကြီးနောက်လိုက်ပြီးသရဲအတူဖမ်းခဲ့ရတာဖြစ်လေတယ်။အဲ့ကာလတွေအတွင်းမှာပဲ
သူမဝီရိယရှိရှိ သူမအိမ်စာတွေပြီးအောင်လုပ်ခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။
တကွသိုလ်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအကြောင်းသူမတွေ့မိတော့၊ သူမ 'အောင်ရင်အောင်
မအောင်ရင်သေ' ဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုးထားခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။
အတိတ်အကြောင်းသူမများများစဉ်းစားမိလေ နာကြည်းချက်တွေပိုခံစားမိလေဖြစ်လေသည်။

ငါဘာကြောင့်အဲ့တာတွေကိုဒုက္ခခံနေခဲ့ရလဲ...?

"ငါအရင်ကတည်းကမှ နင့်ကိုပြောပါတယ်၊အချိန်ကျလာတာနဲ့
နင့်ရွာကထွက်သွားရမယ်ဆိုတာကို" တာမူရွာကနေထွက်လာချိန်တုန်းက
'အယောင်ဆောင်' အဘိုကြီးက သူ့အမြဲသယ်ဆောင်ထားတဲ့ အဝတ်အိတ်အား
ချန်းယူကိုပေးလာလေသည်။

"အဘိုးကြီး..."လူအိုကြီးကို အမြဲလျစ်လျူရှုတဲ့ချန်းယု၊ ဒီတကြိမ်မှာတော့ သူနဲ့ခွဲခွာရမှာကို
မုန်းတီးမိလေသည်။

"ဒီလိုအယောင်ဆောင်ပြီးငိုတာမျိုးငါ့ကိုလာမလုပ်နဲ့။" ချန်းယုလက်ကြားထဲ
အဝတ်အိတ်ထည့်ပေးရင်း
လူအိုကြီးပြောလာလေသည်။"ဒီပစ္စည်းတွေကိုငါထပ်သုံးလို့မရတော့ဘူး၊
ဒါတွေကိုနင်ယူသွားလို့ရတယ်"

"အဘိုးက ကျွန်မကိုရှင်အမွေတွေဆက်ဆံစေချင်နေတုန်းပဲ" ချန်းယုပြောကာ၊ အဝတ်အိတ်ထဲက
ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

"နင့်အဖေက မြို့တော်ဝန်လေ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်လုပ်ရမှာလဲ?"လူအိုကြီးက
စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ပုံစံနဲ့ပြောလာလေသည်။"နင့်ကိုငါခေါ်လာတုန်းက နင့်ဝိညာဉ်ရဲ့သုံးပုံပုံနှစ်ပုံက
ဆုံးရှုံးနေခဲ့ပြီ၊ ဝိညာဉ်ဆုံးရှုံးတာဖြစ်တာကလည်းအတော်ကြာတဲ့အချိန်ကဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်၊
နင့်ကြံ့ခိုင်မှုအခြေအနေပြောင်းလဲတာမှာ မကူညီနိုင်တော့ဘူး။ငါမင်းကို
ငါနဲ့အတူရုပ်လွန်ပညာလေ့ကျင့်ခိုင်းတာက မင်းကြံ့ခိုင်းမှုတိုးမြှင့်လာဖို့အတွက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
သရဲဖမ်းရာမှာမင်းအရည်အချင်းကတော်တော်ကောင်းနေပြီး မင်းဘာသာမင်းယင်-
ယန်မျက်လုံးကိုဖွင့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ငါမမျှော်လင့်ထားခဲ့မိဘူး။"

"ငါအရင်က မင်းအနည်းငယ်လောက်သင်ယူနိုင်တာနဲ့တင်လုံလောက်ပါပြီလို့တွေးထားခဲ့တာ၊
အနည်းဆုံးတော့ ဒါက အကျိုးအမြတ်ရတဲ့လဲလှယ်မှုတစ်ခုပဲ။"

ချန်းယု လူအိုကြီးအား မယုံသင်္ကာတဲ့ပုံစံနဲ့ကြည့်လိုက်ကာ၊ သူမပုံစံက ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတောင် အဘိုးကကျွန်မကိုလိမ်ချင်နေသေးတာပဲလို့ ပြောချင်နေတဲ့ပုံစံဖြစ်နေလေတယ်။

"ဘယ်တုန်းကနှင့်ကိုငါလိမ်ဖူးလို့လဲ?" လူအိုကြီးကဒေါသသူပုန်ထကာပြောလာလေတယ်။
"ငါငယ်စဉ်တုန်းက၊ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ ငါ့ကိုပယောဂချွတ်စေချင်တယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံးတစ်မီလီယံမပေးဘူးဆိုရင် ငါ့မျက်နှာတောင် သူတို့မြင်နိုင်တာမဟုတ်ဘူးဟ။"

ချန်းယုရဲ့မျက်နှာက : ကျွန်မကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးလို့မရမှတော့၊
အဘိုးအလိုရှိသလိုအဘိုးကြွေးဝါလို့ရတာပေါ့။

"ထားလိုက်တော့၊ ထားလိုက်တော့" အဘိုးအို
သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်ဖို့ကိုလက်လျော့လိုက်ပါတော့တယ်။"မင်းအဖေကမြို့တော်ဝန်ပဲ၊
ငါပြောနိုင်တာကတော့ အနာဂတ်မှာနှင့်ပိုက်ဆံမရှိတဲ့အချိန်ရှိတော့မှာမဟုတ်လေဘူး။ ဒီလိုပဲ၊
တကယ်တော့မင်းက ဂမ္ဘီရအာရုံခံတံခါးကိုဖွင့်ထားတော့၊မြို့မှာရှိတဲ့သရဲတွေက
ဒီရွာလေးမှာရှိတာတွေကရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြတယ်၊ ဒီဟာ
တွေက မင်းကိုအနည်းငယ်လောက်တော့ ကာကွယ်မှုပေးနိုင်လိမ့်မယ်၊ မင်းအဲ့တာတွေကို
အသုံးမပြုရရင်တော့အကောင်းဆုံးပေါ့ဟ။"

"အဘိုး တကယ်ကြီး ဒီသံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့ခွဲနိုင်တယ်ပေါ့" ချန်းယု
သူမလက်ဖဝါးအရွယ်လောက်ကြီးတဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်တစ်ခုကို
အဝတ်အိတ်ထဲမှထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ လူအိုကြီးရဲ့အဖိုးတန်ဆုံးသောပစ္စည်းက
ဒီသံလိုက်အိမ်မြှောင်ဆိုတာကို သူမသိလေသည်။

"အဲ့တာကိုမပြုတ်ကျစေနဲ့" လူအိုကြီးက ထိုဟာကိုပြန်လိုချင်တဲ့
ကိုယ်အနေအထားမျိုးပြုလာလေတယ်။

ချန်းယု သူမလက်အားချက်ချင်းပြန်နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

လူအိုကြီးက သူ့လျှာကိုချက်ခနဲမြည်စေလိုက်ပြီး ဆက်ပြောလာလေတယ်။
"ဒီသံလိုက်အိမ်မြှောင်က စိတ်စွမ်းအားပါဝင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ၊
နှင့်အပြင်မှာအဲ့တာကိုမသုံးရရင်တော့အကောင်းဆုံးပေါ့၊ အဲ့တာက
ပျောက်သွားဖို့အရမ်းလွယ်လွန်းတယ်။"

"ပျောက်သွားတာ? ဒီတော့ ဒါကသူ့ဘာသာခြေထောက်ပေါက်ပြီးထွက်ပြေးနိုင်တယ်ပေါ့။"
ချန်းယုအလေးမထားပဲပြောလာလိုက်သည်။

"မင်းဘာသာမင်းသိလာလိမ့်မယ်။"

လူအိုကြီးက အခြားအရာတွေကိုထပ်ပြီးရှင်းပြချင်နေသေးပေမဲ့၊ မိန်းကလေးရဲ့အစ်ကို၊ ချန်းယန်ကရောက်ရှိလာခဲ့လေတယ်။ သူကယဉ်ကျေးပြုငှာစွာပြောလာလေတယ်။
"ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အခုသာမထွက်သွားဘူးဆိုရင် ဒီတောင်ကနေမထွက်နိုင်ပဲ မှောင်သွားနိုင်တယ်။"

တာမူက နက်ရှိုင်းတဲ့တောင်ကြားမှာတည်ရှိတာဖြစ်လေတယ်။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်ကိုသွားတဲ့လမ်းကလည်း ကွေ့ကောက်ပြီး ရှုပ်ထွေးလှလေသည်။ ဒီအပြင် ၊ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်သာအပြင်ကိုသွားလာနိုင်လေတယ်။ ကားတွေကမဝင်ရောက်နိုင်လေဘူး။ ဒီအချိန်မှာ၊ ချန်းယန်ဆိုင်ကယ်သုံးကာ ရွာကိုလာခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒီရဲ့အမြန်နှုန်းက ကားတစ်စီးလောက်မမြန်ဆန်လှလေဘူး။ ဒါကြောင့် လမ်းမှာအချိန်ဆွဲနေမယ်ဆိုရင် သူတို့တောင်ထဲမှာပဲပိတ်မိနေနိုင်လေသည်။

လူအိုကြီးခေါင်းညိတ်ကာ၊ သူ ချန်းယုအား နောက်ဆုံးအကြိမ်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလာလေသည်။
"ငါအထဲမှာစာလည်းထည့်ထားသေးတယ်၊ မင်းအချိန်ရရင်ကြည့်ကြည့်လိုက်ပေါ့။"

"အဘိုးကြီး..." ချန်းယု နှစ်တွေအများကြီးအတူနေလာခဲ့တဲ့အဘိုးအိုအားဖက်လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါပြီ၊ မငိုနဲ့တော့ ကဲသွားတော့" လူအိုကြီးမျက်နှာကလည်း အင်တင်တင်ဖြစ်နေလေတယ်။

"နွေဦးပိတ်ရက်ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်မအဘိုးဆီလာလည်လိုက်မယ်" ချန်းယုသူ့ကိုကတိပေးလိုက်လေသည်။

--တစ်ရက်ကြာပြီးနောက်၊ ချန်းမိသားစုနေအိမ်၊
အင်ပါယာမြို့တော်ရဲ့စစ်သားတွေနေထိုင်ရာခြံဝင်းထဲက--

"ငါ့နာမည်ကချန်းကျန်းရွှမ်း၊မင်းအဖေပါ" လူကြီးရဲ့တည်ကြည်လေးနက်တဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ညင်သာမှုလေးဖြတ်ပေါ်လာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခိုင်မြဲတဲ့မျက်နှာပေါ်ကနေ၊ ဒီအမူအယာက သူပြုမူနေကြအမူအယာမဟုတ်လေမှန်းသိသာလှလေတယ်။

"ကျွန်မ...ကျွန်မနာမည်ကချန်းယုပါ" ချန်းယု သူမစိုးရိမ်မှုအနည်းငယ်ရှိနေတာကို သူမကိုယ်တိုင်တောင်သတိမမူမိနေလေဘူး။

"မင်းငါ့ကိုအဖေလို့ခေါ်သင့်တယ်" မြို့တော်ဝန်ချန်းက သူမအားသတိပေးလာလေသည်။

"...အဖေ" ချန်းယုဒီစကားလုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီးမထွက်ခေါ်ခင်
အနည်းငယ်တွန့်ဆုတ်သွားမိလေသည်။

"အင်း"မြို့တော်ဝန်ချန်းခေါင်းညိတ်ကာ၊ သူ့ရဲ့တောင့်တင်းတဲ့မျက်နှာအမူအယာကနေ
အပြုံးတစ်ခုပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ "အိမ်ကနေကြိုဆိုပါတယ်။"

ချန်းယု ရှက်ရွံ့စွာပြန်ပြီးပြလိုက်လေသည်။

"ငါကမင်းအမေပါ" ချန်းယုအခန်းထဲဝင်လာကတည်းက၊ သူမသမီးကိုကြည့်ရှုနေတဲ့ အမေချန်း၊
သူမကိုယ်သူမမိတ်ဆက်ဖို့ မစောင့်နိုင်လေတော့ဘူး။

"အမေ" သူမအဖေကိုခေါ် ပြီးနောက်တော့ သူမအမေကိုခေါ်ဆိုရတာက မခက်ခဲလေတော့ဘူး။

"အင်း" အမေချန်း သူမအသံဆိုနှင့်သွားပြီး သူမမျက်ရည်တွေစီးကျလာလေတော့တယ်၊
သူမသမီးကို သူမလက်တွေထဲ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းနဲ့ပေါ့။

ချန်းယု အမေချန်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာငိုလာလိုက်မယ်လို့ မထင်ထားမိတာကြောင့်
သူမချက်ချင်းပျာယာခပ်သွားကာ၊ ဘယ်လိုချော့ပေးရမလဲမသိဖြစ်သွားလေတယ်။ သူမ
သူတို့တွေထဲကမှ သူမနဲ့အချိန်ကြာဆုံးအတူဆက်သွယ်ပြောဆိုလာခဲ့တဲ့
သူမအစ်ကိုထံအကူအညီတောင်းလိုက်လေတော့သည်။

"အမေ၊ ညီမလေးက တစ်ရက်လုံး
လေယာဉ်ပေါ်ထိုင်လာခဲ့ရတာ၊ဘာသူမပင်ပန်းနေလောက်တယ်၊
သူမကိုတစ်ခဏလောက်အရင်အနားယူခိုင်းလိုက်ပါဦး။" ပြောရရင် ချန်းမိသားစုရဲ့အဖေကော
သာဓ်ရောက အမေချန်းငိုတာကို မကြည့်ရက်နိုင်ကြလေဘူး။

"ဟုတ်သား၊ ဟုတ်သား၊ ပင်ပန်းနေမှာပဲ။မင်းညီမလေးကို အပေါ်ထပ်မှာအရင်အနားယူပါစေဦး၊
မဟုတ်သေးဘူး၊ငါပဲသူမကိုခေါ်သွားလိုက်မယ်။" အမေချန်း ငိုတာချက်ချင်းရပ်လိုက်ကာ
ချန်းယုအား အပေါ်ထပ်အနားယူရန်ခေါ်သွားလေတယ်။

အတိုချုပ်မိတ်ဆက်ပြီးနောက်မှာတော့၊ အခန်းထဲတစ်ယောက်ထဲကျန်နေခဲ့တဲ့ချန်းယု၊
စိတ်သက်သာစွာသက်ပျင်းချလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမအိပ်ချင်တယ်လို့
လုံးလုံးမခံစားရလေဘူး။ အောက်ထပ်က လူသုံးယောက်
သူမအကြောင်းဆွေးနွေးဖို့ထိုင်နေမယ်ဆိုတာကို သူမသိနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရရင်၊
သူမခေါင်းထဲမှာလည်းရှုပ်ထွေးနေလေတယ် : ချန်းယု သူမဘဝထဲရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့
သူမမိသားစုသုံးယောက်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆံပြောဆိုရမလဲဆိုတာကို သူမမသိလေဘူး။

ချန်းယု တခဏလောက်တွေးပြီးနောက်၊ သူမ
လူအိုကြီးပြောလိုက်တဲ့စာကိုအမှတ်ရသွားလေတယ်။
ဒီတော့သူမအဝတ်အိတ်ကိုယူလိုက်လေသည်။ ချန်းယု
သံလိုက်အိမ်မြှောင်(cinnabar (အနီရောင် ပြဒါးကန့်ဒြပ်ပေါင်းတစ်မျိုး)၊နဲ့
အဝါရောင်စာရွက်တစ်အုပ်လိုက်ကို လွယ်အိတ်ထဲကထုတ်ယူကာ
စားပွဲပေါ်နေရာချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမအဝါရောင်စာရွက်တွေနဲ့ရောနေတဲ့
စာအိတ်ကိုမြင်လိုက်လေတယ်။သူမစာအိတ်ကိုဖောက်ပြီးကြည့်ဖို့ပြင်လိုက်ချိန်၊
သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ရုတ်တရက်ကြီးလှုပ်ရှားလာလေသည်။

"ဟမ်?" ချန်းယုစာအိတ်ကို သူမလက်ထဲကိုင်ထားပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုကောက်ယူကာ
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်လေတယ်။ "ဒါကအစောကလှုပ်ရှားနေတာမဟုတ်ဘူးလား?"

ချန်းယုကိုပြန်လည်းဖြေဆိုနေသလိုမျိုး၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က
နည်းပါးတဲ့အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့အလင်းရောင်တွေ သူ့အထဲမှထုတ်လွှတ်လာလေသည်။

"မသန့်ရှင်းတဲ့တစ်ခုခုကိုနင်ရှာတွေ့ထားလို့လား?" ချန်းယုသူမပတ်ပတ်လည်မှာ
မကောင်းတဲ့အငွေ့အသက်တွေကို
အာရုံမခံမိလေဘူး၊သူမသရဲတွေလွင့်မျောနေတာကိုလည်းမမြင်တွေ့မိလေဘူး။ဒါတင်မဟုတ်
သေးဘူး၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထဲက ဖန်ရွှေကလည်းကောင်းမွန်လှလေတယ်၊ လေထုထဲမှာ
စိတ်စွမ်းအားအနည်းငယ်ရှိနေလေတယ်။(ဖန်ရွှေဆိုတာက
ပတ်ဝန်းကျင်၊အရာဝတ္ထုတွေကိုနုနုချတာနဲ့သက်ဆိုင်တယ်၊ ဥပမာအနေနဲ့
အိမ်၊မျှော်စင်၊အုတ်ဂူစတာတွေကို မင်္ဂလာအရှိဆုံးစွမ်းအင်ရှိတဲ့နေရာမှာထားရှိရန်ဖြစ်တယ်။)

"ဝီ ဝီ!"

သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ရုတ်တရက်လည်ပတ်လာကာ
မြောက်အရပ်ကိုညွှန်ပြလာလေတယ်။ချန်းယုမျက်ဝန်းထဲ ဖျက်ခနဲလက်သွားလေသည်၊
သူမချက်ချင်းပဲ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ညွှန်ပြရာအရပ်ကိုလိုက်သွားလေတယ်၊
ပြတင်းပေါက်ဆီလျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်ကိုတည့်တည့်မတ်မတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေတယ်။

"အဲ့မှာဘာမှမရှိပါဘူး အာ၊ နင်ဘာကိုရှာတွေ့တာလဲ?"
ချန်းယုတခဏလောက်ကြည့်ရှုကြည့်ပေမဲ့ သူမဘာတားခိုက်မှမမြင်ရလေဘူး။

"ဝီ ဝီ!"

သူမလက်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင်က မထိန်းချုပ်နိုင်တော့တဲ့အထိ ခါယမ်းနေကာ၊
အချိန်အနည်းငယ်လောက် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာကြောင့်၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က
သူမလက်ထဲကနေလွတ်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေပျံသန်းသွားလေသည်။

"အို တကယ်ကြီးပဲ...ဒါကတကယ်ကြီးထွက်ပြေးသွားတာပဲ။"
ချန်းယုသံလိုက်အိမ်မြှောင်ပျံထွက်သွားရာဘက်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး၊
သူမပြတင်းပေါက်ဘေးဆယ်စက္ကန့်လောက်တုခိုင်းနေပြီးနောက်၊
သူ့နောက်ကိုလိုက်ဖို့ခွန်းဆင်းလိုက်လေသည်။

ချန်းယု စစ်တပ်နေထိုင်ရာခြံဝင်းတွေရဲ့
မြောက်ဘက်အကျဆုံးထောင့်နေရာတစ်ခုအထိလိုက်လာခဲ့လေသည်။ အဆောက်အအုံကို
သဘာဝလွန်အရှိန်အဝါက ကာရံထားတာကိုသတိထားမိလေတာကြောင့်၊ ချန်းယု
သံလိုက်အိမ်မြှောင် ဘာကြောင့်
ဒီနေရာကိုပျံလာခဲ့လဲဆိုတာသိသွားခဲ့လေသည်။ မကောင်းတဲ့အရာကိုရှာတွေ့တဲ့အစား
ဖြစ်နေတာက သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ကောင်းမွန်တဲ့အရာကိုရှာတွေ့သွားတာကြောင့်
ခိုးယူရန်ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

ချန်းယု တွန့်ဆုတ်သွားလေတယ်။ ထို့နောက်တော့ သူမတံခါးရှေ့လျှောက်လာကာ
တံခါးကိုညှပ်ညှပ်သာခေါက်လိုက်လေသည်။ မကြာခင်မှာပဲ၊ ခြံဝင်းတံခါးပွင့်လာကာ၊
အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး
သားရေဂျက်တတ်ကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့အမျိုးသားတစ်ဦးက သူမရှေ့ရပ်လာလေတယ်။

ဒါက ချန်းယု သူမပထမဆုံး လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲ
ဒီလိုမျိုးမကောင်းတဲ့စွမ်းအားအများအပြားရှိနေတာကို မြင်ဖူးတာဖြစ်လေပြီး
သူမမရည်ရွယ်ဘဲမျက်မှောင်ကြုတ်မိသွားလေသည်။

"မင်းဘယ်သူကိုရှာနေတာလဲ?" အမျိုးသားကမေးလာလေသည်။

"ဒါက၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင်ခြံဝန်းထဲ ပစ္စည်းတစ်ခုကျသွားလို့ပါ။ ကျွန်မဝင်ပြီး
အဲ့တာကိုကောက်လို့ရမလားရှင်?" ချန်းယု အပြုံးနဲ့မေးလာလိုက်တယ်။

"ဒီမှာ မင်းဟာဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး" အမျိုးသားက တံခါးကိုချက်ခနဲပိတ်ချလိုက်လေသည်။

" . . . " ချန်းယု တံခါးကိုဆက်လက်ခေါက်နေလိုက်တော့တယ်။

ဒီတစ်ခေါက်တံခါးဖွင့်လာသူက အစောကအမျိုးသားပဲဖြစ်လေတယ်။ချန်းယုကိုသူမြင်လိုက်တော့ သူမျက်မှောင်ကြုတ်ကာမေးလိုက်လေတယ်။ "ဘာလဲ?"

"ကျွန်မတကယ်ပဲပစ္စည်းတစ်ခုကျသွားခဲ့လို့ပါ။
သံလိုက်အိမ်မြှောင်တစ်ခုလေ၊ဒီလောက်ထိကြီးတယ်၊ အဲ့တာက အခုလေးတင်ပဲကျသွားခဲ့တာ၊
ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကိုဝင်ပြီးရှာခွင့်ပေးပါ။ ရှင်စိတ်ပူနေတယ်ဆိုရင်၊
ရှင်ကျွန်မနောက်ကိုသာလိုက်လာခဲ့လေ။" ချန်းယုထပ်မံရှင်းပြလိုက်လေသည်။

"ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်သွားပေးပါ" အမျိုးသားက စိတ်မရှည်စွာပြောလာပြီး
တံခါးကိုထပ်မံပိတ်ချလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့၊ညစာစားရန်အချိန်ရောက်နေတာကိုသူမတွေ့လိုက်တယ်။
သူမ ညစားမစားခင်အလျင်စလိုပြန်မှဖြစ်မယ်၊ သူမမိသားစုနဲ့ပထမဆုံးတွေ့တဲ့နေ့ကို
သူမဒီလိုမျိုးပျောက်သွားတာမျိုးဖြစ်လို့မဖြစ်လေဘူး။

ချန်းယု ခြံဝန်းပတ်လည်လျှောက်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ သူမ
တစ်ယောက်မှဘေးနားမှာမရှိတဲ့နေရာတစ်ခုကို ရှာတွေ့လိုက်တော့၊
မန္တန်ကိုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။ သူမမှာအခြားနည်းလမ်းမရှိလေဘူး။
သူမအင်္ကျီလက်တွေကိုခေါက်ပြီး သူမကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ကာ သူမနံရံကိုတက်ပြီး
ခြံဝန်းထဲဝင်လာလိုက်လေသည်။ အထဲမှာ၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့အနံ့နောက်လိုက်လာပြီး၊
ကျောက်တုံးပေါ် မှီကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့အရှိန်အဝါတွေကိုစုပ်ယူနေတဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုသူမရှာတွေ့လိုက်လေ
သည်။ အဲ့တာကိုကောက်ယူပြီးနောက်မှာတော့၊ သူမအဝေးကိုလျှောက်သွားချင်တာကြောင့်
သူမကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်တော့ သူမရှေ့ရောက်နေတဲ့
ခြောက်လုံးပြုံးသေနတ်တွေကိုသာသူမတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ချန်းယု အလွန်အသိနိုးကြွားလာပြီး သူမလက်နှစ်ဖက်ကိုချက်ချင်းမြှောက်လိုက်လေသည်။

သူမနှလုံးသားထဲမှာတော့ လူအိုးကြီးပြောတာတွေကအမှန်ပဲလို့တွေးနေတော့တယ်၊
မြို့တော်ကတကယ်ကိုအန္တရာယ်များတာပဲ။

နံရံအခြားတစ်ဖက်ရဲ့ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့၊ လော့မင် တံခါးအပြင်ဘက်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက်
မေးလာလေတယ်။ "အပြင်မှာဘာဖြစ်နေတာလဲ?"

"တစ်စုံတစ်ယောက်က နံရံကိုကျော်ပြီး အထဲဝင်လာလို့ပါ" လော့မင်ရဲ့လက်ထောက်၊ဟဲကျီ
တင်ပြလာလေသည်။

လော့မင် မေးရင်းနဲ့သူ့မှာအနည်းငယ်အံ့ဩနေမိလေတယ်။ "ဘယ်သူ့ဘက်ကလူလဲ?"

"အခုလေးတင်ပြန်ခေါ်လာခဲ့တဲ့ မြို့တော်ဝန်ချင်းရဲ့သမီး၊ ချန်းယုပါ" ဟဲကျီပြန်ဖြေလာလေသည်။

အပိုင်း (၂) : ငါ့ကိုရှိချီလိုခေါ်ပေးပါ

"လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ချန်းမိသားစုကနေပျောက်သွားတဲ့ကောင်မလေးလား?" လော့မင် သူ့မျက်ခုံးကို အံ့သြတကြီးပင့်ကာ မေးလာလေသည်။

"သူမကို တရားမဝင်ကုန်ကူးသမားတွေက ပြန်ပေးဆွဲပြီးရောင်းချသွားခဲ့တာ" လော့မင်လုံခြုံရေးကို ကာကွယ်ရန်အတွက်၊ ဟဲကျီ စစ်တပ်ခြံဝန်းတွေထဲ ဝင်ထွက်သွားလာတဲ့လူတိုင်းကို စိုးစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ယခုလေးတင်မှ ချန်းမိသားစုကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ ချန်းယုတောင်အပါအဝင်ပေါ့။ "သူမကို ချင်မူစီရင်စုထဲက ဝေးလံတဲ့တောင်ရွာတစ်ခုကိုရောင်းချခဲ့တာ၊ သခင်လေးချန်းက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က သူမကိုသွားခေါ်လာခဲ့တာပဲ။"

"သူမကပြန်ပေးဆွဲခံရဖူးတယ်?" လော့မင်သတိမမူမီဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ သူ့ကိုကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးကို စက်ဆုပ်ရွံရှာဆုံးလဲလို့မေးလာခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ပြန်ပေးဆွဲသမားတွေကအဲ့တာတွေထဲကတစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

လော့မင် သူ့လက်ထဲက တစ်ဝက်မျှဖတ်ပြီးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုချလိုက်ကာ၊ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး၊ ပြတင်းပေါက်နားလျှောက်သွားကာ ခန်းဆီးကိုမတင်လိုက်လေသည်။ သူ ပိန်းပါးတဲ့သဏ္ဌာန်ရှိကာ၊ ဆံပင်ကို စုပြီးမြင့်မြင့်ချည်ထားတဲ့သူမ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြီးရပ်နေတာကိုသာမြင်လိုက်ရလေသည်။

"ငါ...ငါဒီကို တကယ်ပဲ တစ်ခုခုကောက်ဖို့ရောက်လာတာပါ၊ နင်မြင်လား၊ အဲ့တာကငါ့လက်ထဲမှာရှိနေတုန်းပဲလေ၊ ငါ...ငါတကယ်ပဲမကောင်းတဲ့သူမဟုတ်ပါဘူးဟ" ချန်းယု သူမတတ်နိုင်သမျှအကောင်းဆုံးရှင်းပြရင်းနဲ့ သူမကိုယ်ကတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေလေတော့သည်။

သူမတော်တော်ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ၊ သူမ သရဲတွေတော်တော်များများကိုလည်းမြင်ဖူးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမသေနတ်ကိုတော့ အရင်ကတစ်ခါမှမမြင်ဖူးလေဘူး၊ ဒါက လူကိုသေတဲ့အထိကြောက်သွားစေတာပဲ အာ ရှိုက်ငိုခြင်း ရှိုက်ငိုခြင်း...

လော့မင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ "သူတို့သေနတ်တွေချလိုက်ဖို့ သွားပြောလိုက်ဦး၊ ကောင်မလေးကိုခြောက်လန့်မနေနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟဲကျီ သူ့နားကြပ်ကနေ စကားအနည်းငယ်ပြောလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်က အစောင့်နှစ်ဦးက ချက်ချင်း သူတို့သေနတ်တွေကိုချလိုက်ကြလေသည်။အဲ့အချိန်မှာပဲ၊ စောင့်ကြည့်စစ်ဆေးတဲ့အခန်ကလည်း နာရီဝက်အတွင်း ရိုက်ကူးဖမ်းယူထားတဲ့ဗီဒီယိုကိုကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်မိနစ်လောက်က

တကယ်ပဲအမည်မသိပစ္စည်းတစ်ခုက ခြံဝင်းထဲပြုတ်ကျလာတာကို သူတို့ရှာတွေ့သွားကြတယ်၊
အဲ့တာက ချန်းယုလက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ပဲဖြစ်နေလေသည်။

"သေချာစစ်ဆေးပြီးသွားပြီလား?" လော့မင် မေးလာလေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့သေချာစစ်ဆေးပြီးပါပြီ၊ မိန်းကလေးချန်းက
ပစ္စည်းကောက်ဖို့ရောက်လာခဲ့တာပါ" ဟဲကျီပြန်ဖြေလာလေသည်။

"ဒါဆို သူမကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့" လော့မင် ခန်းဆီးကိုပြန်ချထားလိုက်ပြီး
ဆိုဖာပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကျန်းဝူနဲ့ သူမကိုပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်" ဟဲကျီပြောလိုက်ပြီး
သူနားကြပ်ကိုထပ်မံအသုံးပြုကာ၊ ညွှန်ကြားချက်ထပ်ပေးဖို့ လုပ်လိုက်လေသည်။

"အဲ့လောက်မလိုအပ်ဘူး၊ သူမကိုခြံဝင်းအပြင်သာပို့ပေးလိုက်ပြီး သူမဘာသာပြန်သွားပါစေ"
လော့မင် တစ်ခုခုကိုတွေးပြီးနောက် ဒီစာသားကိုပြောလိုက်တာဖြစ်လေသည်။

"တတိယမြောက်သခင်လေး၊ ဒီကိစ္စက မြို့တော်ဝန်ချန်းသိသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့
ကျွန်တော်ထင်တယ်" ဟဲကျီသတိပေးလာလေတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီအိမ်က
စစ်တပ်ခြံဝင်းတွေထဲ ကန့်သတ်ထားတဲ့နယ်မြေအတွင်းမှာရှိနေတာဖြစ်လေသည်။
ချန်းယုကအကြောင်းပြချက်မရှိပဲ ဖောက်ဝင်လာခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊
သူတို့သူမကိုပြန်လွှတ်ပေးနိုင်ပေမဲ့၊ နောက်တကြိမ်တော့
သူမဒီလိုမျိုးကံကောင်းမှာမဟုတ်လေတော့ဘူး။

"သူမ ကလေးလေးတုန်းက ပြန်ပေးဆွဲခံခဲ့ရတာ ပြီးတော့ အခုက သူမ
ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကိုပြန်ရောက်လာတုန်းပဲရှိသေးတာ၊ သူမမလုံခြုံသလိုခံစားနေရနိုင်တယ်။
မင်းသာ သူမကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်းက
သူမပြဿနာရှာခဲ့တယ်ဆိုတာကိုသိသွားပြီး ကလေးမလေး အိမ်မှာ
သက်တောင့်သက်သာမရှိဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။" လော့မင် ပြောလိုက်ကာ "ပြီးတော့၊
သူမကအခုလေးတင် မင်းကြောင့်ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရတာလေ၊ ငါခန့်မှန်းရသလောက်
သူမအနာဂတ်မှာသေချာပေါက် ပြန်မလာရဲလောက်တော့ဘူး။"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟဲကျီချီတုံချီချဖြစ်သွားပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ တတိယမြောက်သခင်လေး
ရဲညွှန်းကြားချက်ကိုသာ လိုက်နာလိုက်လေသည်။

ဟဲကျီ သူ့လက်အောက်ငယ်သားတွေကို အလုပ်တာဝန်ခွဲဝေပေးပြီးနောက်မှာတော့၊ သူ
တတိယမြောက်သခင်လေးရဲခွက်ထဲမှာ ရေမကျန်တော့တာကိုမြင်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့
သူရေနှေးကရားကိုယူပြီး ရေနည်းနည်းထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်လေသည်။

"ဒီခြံဝင်းနံရံကဘယ်လောက်မြင့်တာလဲ?" လော့မင် ရုတ်တရက်ကြီးမေးချလာလေသည်။

ဟဲကျီ မြန်မြန်ပြန်မဖြေနိုင်ခင် ခေတ္တခဏငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားလေသည်။ "၂၉၀ စင်တီမီတာပါ။"

"ဒါတော်တော်မြင့်တာပဲ အာ" လော့မင်ပြုံးလိုက်ပြီး "အဲဒီကောင်မလေးမှာ ကောင်းတဲ့အရည်အချင်းတစ်ခုရှိနေတာပဲ"

ဒါက ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာလားမသိပေမဲ့ တတိယမြောက်သခင်လေးလော့က ချန်းမိသားစုကဲ့သို့မီးငယ်ထံ ကောင်းမွန်တဲ့ထင်မြင်ချက်ရှိတယ်လို့ ဟဲကျီခံစားနေရလေတယ်။ သူ့ခန်းမှန်းချက်ကို မကြာခင်မှာပဲအတည်ပြုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သူမကို သေနတ်တွေနဲ့အချိန်ခံရတုန်းက၊ ချန်းယု သူမဘာသာသူမဒီမှာမရှင်းပြခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ သူမအရေပြားအလွှာခံရလိမ့်မယ် သူမခံစားနေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ဒီတော့ သူမ သူမအဖေက မြို့တော်ဝန်လို့အော်ပြောလိုက်ပြီး၊ အခွင့်ရေးတစ်ခုရဖို့ ကြိုးပမ်းလိုက်ပြီး၊ အဲ့တာကြောင့်ပဲ၊ တစ်ဖက်လူကသူမကိုသတိပေးရုံလောက်ပဲလုပ်ပြီး သူမကိုလွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမအိမ်အပြေးမပြန်ခင် သူမနှလုံးသားသေးသေးလေးကို သူမလက်ဖြင့် သုံးစက္ကန့်ကာကာ သူမအသက်ရှင်နေသေးကြောင်းအတည်ပြုလိုက်လေသည်။

သူမ သစ်ပင်နဲ့နံရံကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကုတ်တက်ခဲ့ပြီး၊ ဒုတိယထပ်မှသူမအိပ်ခန်းကိုပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။ ခဏတဖြုတ်ထိုင်အပြီးနောက်မှာတော့၊ တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ကလေသည်။

"ဘ-ဘယ်သူလဲ?" ချန်းယု စိတ်မသန့်မှုအပြည့်နဲ့ မေးလာလိုက်သည်။

"အစ်ကိုပါ" ချန်းယုရဲ့အသံက အပြင်ဘက်မှထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"အ...အို" ချန်းယု တံခါးဖွင့်ပေးရန် မြန်မြန်ထရပ်လိုက်လေပြီး သူမအစ်ကိုကိုကြည့်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူ့ညီမလေးတစ်ခေါင်းလုံးချွေးတွေပြည့်နေတာကို မြင်လိုက်လေတယ်၊ သူမနေနိုင်ပဲ သိချင်မိသွားလေသည်။ "ညီမလေးဘယ်လိုလုပ်ချွေးတွေထွက်နေတာလဲ?"

"အာ?" ချန်းယု သူမလက်ကို အထိတ်တလန့်မြှောက်လိုက်ပြီး သူမမျက်နှာမှချွေးတွေကိုသုတ်ပစ်လိုက်လေကာ၊ သူမခြောက်သက်သက်ကြီးပြုံးပြလာလိုက်ပြီး "အဲ့တာက...အရမ်းပူနေလို့ပါ"

"မင်း air-con မဖွင့်ထားဘူးလား?" ချန်းယုရဲ့အခန်းက အခုချိန် အရမ်းပူနေတာကိုသတိထားမိသွားလေသည်။ မြို့တော်မှာ

ဩဂုတ်လရဲ့ရာသီဥတုကအပူဆုံးကာလဖြစ်လေပြီ၊ ညနေရောက်နေရင်တောင်မှ အရမ်းပူအိုက်နေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။

ချန်းယန် အခန်းထဲလျှောက်ဝင်လာပြီး ချန်းယုအတွက် ACဖွင့်ပေးရန်ကူညီလိုက်လေသည်။ ကျေးလက်ဒေသကကလေးတော်တော်များများက မြို့ကိုရောက်လာပြီးနောက်မှာ ချွေတာတတ်ကျတာကိုသူသိနေလေတယ်။ ဒီတော့ သူက ချန်းယုလည်း ဒီလိုထပ်ထူကျတဲ့အကြောင်းပြချက်ကြောင့် Air-conဖွင့်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေရတာဖြစ်မယ်လို့ တွေးထင်မိသွားလေသည်။ သူတစ်ခုခုပြောလိုက်ချင်ပေမဲ့၊ သူ့ညီမလေးရဲ့သူမကိုယ်သူမတန်ဖိုးထားတာကို ထိခိုက်သွားစေမှာကိုလည်းစိုးရိမ်မိလေသည်။ အချိန်အနည်းငယ်လောက် ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးနောက်မှာတော့၊ သူပြောဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတယ်။ "မြို့တော်မှာနေရာသီက အတော်ကိုပူတယ်၊ ညီမလေးအိမ်ထဲနေနေချိန် ACဖွင့်ထားတာကအကောင်းဆုံးပဲ၊ မဟုတ်ရင် အစ်ကိုတို့ ညီမလေးအပူလျှပ်သွားမှာကိုစိုးရိမ်နေရလိမ့်မယ်။"

"အမ်၊ အမ်၊ ညီမသိပါပြီ" ချန်းယု သူမရဲ့ဖန်သားလိုနဲ့လုံးသားအတွက် သူမအစ်ကိုရဲ့ရုတုစိုက်သတိထားနေတာကို သတိမထားမိလိုက်လေဘူး။

"ဒါဆို၊ သွားပြီး ရေချိုးလိုက်ချည်၊ ခဏနေရင် အစ်ကိုတို့ညစာစားကြတာပေါ့။" ချန်းယန် AC remote ကိုချထားလိုက်လေသည်။

"အိုကေ"

ခဖန်းယန်ထွက်သွားချိန်ထိစောင့်ပြီးနောက်၊ ချန်းယု သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကိုမှီချလိုက်လေတယ်။ သူမရင်ဘတ်ကို တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ဖွဖွလေးပုတ်လိုက်ကာ "ဒါတော်တော်နီးသွားတာပဲ။"

ချန်းယု ရေချိုးပြီးနောက်၊ သူမအဝတ်စားလဲပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာလိုက်လေတယ်။ မီးဖိုခန်းထဲမှအစားအသောက်တွေကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ သူတို့ ချန်းယုကို နွေးထွေးကြိုဆိုတဲ့ညစာလေးပေးချင်မိတာကြောင့်၊ ကြားရက်တွေ ရိုးရှင်းတဲ့ညစာကိုသာစားသုံးလေ့ရှိကြတဲ့ ချန်းမိသားစုက၊ ဒီနေ့လို စားပွဲပေါ် ဟင်းမျိုးစုံပြည့်နေတာမျိုး လုပ်ကြတာဟာရှားပါးကြလေသည်။ ညစာစားနေစဉ်အတောအတွင်း၊ ချန်းယု ထမင်းပန်းကန်ထဲကို အမေချန်း ဟင်းတွေထည့်ပေးလေတယ်။ ချန်းယုလည်းအလွယ်တကူမငြင်းဆိုနိုင်လေဘူး၊ ဒီတော့ သူမဗိုက်ပေါက်ထွက်ခါနီးအထိ သူမစားလိုက်လေတော့သည်။

"နှစ်ရက်ကြာသွားရင် သမီးအိမ်ထောင်စုစာရင်းပြောင်းဖို့ အမေတစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်လိုက်မယ်၊ သမီးနာမည်ကော ပြောင်းချင်လား?" မြို့တော်ဝန်ချန်းမေးလာလေသည်။

"နာမည်ပြောင်းတာ? ဘာလို့သမီးနာမည်ကိုပြောင်းရမှာလဲ?" ချန်းယု သူမခေါင်းလေးကို နားမလည်သည့်ပုံစံနဲ့ စောင်းလိုက်လေသည်။

"ဒါဆိုလည်း မပြောင်းတော့ဘူး၊ သမီးကို ချန်းယုလို့ပဲဆက်ခေါ်ကြတာပေါ့။" မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သမီးအတွက်သိမ်းထားတဲ့ နာမည်ကိုပြောင်းပေးချင်ပေမဲ့၊ အဆုံးမှာတော့၊ ချန်းယုက ဒီနာမည်ကိုသုံးလာတာလည်းကြာနေပြီဖြစ်ပြီး နာမည်ပြောင်းဖို့ကလည်းကသိကအောက်ဖြစ်လှလေသည်။

ဒါကိုကြားတော့၊ အမေချန်း မနေနိုင်ပဲမေးလာလေသည်။

"သမီးဒီနာမည်ရဖို့ဘယ်သူကူပေးတာလဲ? ဘာလို့ ချန်းယု(ငါး) လို့ခေါ်ရတာလဲ၊ သမီးငယ်ငယ်တုန်းက ငါးစားရတာကိုကြိုက်တာကြောင့်လား?"

"မဟုတ်ပါဘူး" ချန်းယုသူမခေါင်းကိုယမ်းခါလိုက်လေတယ် "သမီးနာမည်ကို လူအိုကြီး...အဟွတ်...အဘိုးရွေးပေးတာပါ။ ဒါကို 'မင်းသား' ရဲ့ဘေးစကားလုံးကနေရွေးထားလို့ 'ကောင်းမွန်တဲ့ကျောက်စိမ်း' လို့ဆိုလိုချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ရွာကိုစာရင်းသွင်းဖို့သွားတော့၊ ရွာသူကြီးက အမှားလုပ်မိပြီး ငါးကြင်းရဲ့ငါးအဖြစ်ရေးလိုက်မိတာ။ အဘိုးသိသွားချိန်၊ ဒါကစာရင်းသွင်းပြီးသားလည်းဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ အဘိုးကလည်း ပြောင်းဖို့ပျင်းတာနဲ့ ဒါနဲ့အခုထိဒီလိုပဲသုံးလာလိုက်တာ။"

"ငါးကြင်းရဲ့ငါးဆိုတာကလည်းကောင်းတာပါပဲ၊ အဲ့တာက အရမ်းတက်ကြွပုံပေါ်တယ်လေ" အမေချန်းပြုံးလိုက်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်းလည်း ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်သဘောတူလေသည်။

"အဲ့တာက တက်ကြွတယ်လို့အမေတို့ထင်တယ်ပေါ့?" ချန်းယုမျက်လုံးထဲ မသင်္ကာမှုလေးဖြတ်ပြေးသွားကာ "အမေတို့မှာ အခြားအချင်းချင်းဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ဆက်သွယ်မှုမျိုးရှိသေးလား?"

"အချင်းချင်းဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ဆက်သွယ်မှု?" အမေချန်း သူမယောက်ျားနဲ့သားကိုကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ဦးကလည်းခေါင်းရှုပ်နေကြလေသည်။

"ချန်းယု၊ ရှန်းယု" ချန်းယုသူတို့အားသတိပေးလိုက်လေတယ်၊ "ရှေးခေတ်မိန်းမလှလေးဦး"

"ရှိချီ?" ချန်းယုကတုန့်ပြန်မှုအမြန်ဆုံးဖြစ်လေသည်။

"အဲ့တာပဲ" ချန်းယုရဲ့မျက်နှာအမူအယာက

'အစ်ကိုအဲ့တာကိုခန့်မှန်းနိုင်မယ်ဆိုတာညီမသိနေတယ်'၊ "အဲ့တာကြောင့်ပဲ၊

သမီးအတန်းဖော်တွေက သမီးကျောင်းမှာတုန်းက သမီးနာမည်ကိုမခေါ်ကြဘူး၊ မေးရန်

ဒါမှမဟုတ် ရှိချီ လို့ ခေါ်ရတာကိုပဲ သူတို့သဘောကျကျတာ၊
အမေတို့လည်းသမီးကိုအဲလိုမျိုးခေါ်လို့ရပါတယ်။"

[T/N: ရှေးခေတ်မိန်းမလှလေးလေးဦးရဲ့ပုံပြင်အကြောင်း (မေးရန်=လှပသောမိန်းကလေး)
သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ကို ရှိချီလို့ခေါ်တယ်။ သူမကအရမ်းလှလွန်းတာကြောင့်
သူမစမ်းချောင်းကိုသွားချိန်၊ ငါးတွေက သူမမျက်နှာကိုအတောမသတ်နိုင်အောင်ကြည့်ရှုကြတယ်၊
ရေဘယ်လိုကူးရတယ်ဆိုတာတောင်မေ့ကုန်တာကြောင့်၊ ရေနက်ထဲနစ်မြုပ်ကုန်ကြတယ်၊
အဲ့တာကြောင့် အီဒီယမ်စကား (နစ်မြုပ်နေတဲ့ငါး) လို့ပေါ်လာတာဖြစ်တယ်။]

"... " ချန်းမိသားစုဝင်သုံးဦး ထူးဆန်းတဲ့တိတ်ဆိတ်မှုမျိုး တစ်ခါထပ်ပေါ်လာပြန်ပါတယ်၊
အတွေ့အကြုံရှိတဲ့အဖေချန်းက တုန်ပြန်မှုအမြန်ဆုံးဖြစ်ပြီး
သူ့စိတ်အခြေအနေကိုချက်ချင်းကျင့်သားရစေလိုက်ပါသည်။
"ဒါတော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ နာမည်ပြောင်တစ်ခုပဲ၊ ဒါဆို အဖေတို့လည်း
နောင်အနာဂတ်မှာ သမီးကို ရှိချီလို့ပဲခေါ်တာပေါ့။"

တူကိုကိုင်ထားတဲ့ချန်းယန်ရဲ့လက်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်သွားလေတယ်။ သူ သူ့ရဲ့
နက်မှောင်နေတဲ့ညီမလေးကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
သူ့သွေးသားရင်းညီမငယ်လေးဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယန် သူ့အသိစိတ်က
ဒါကအလှလေးဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူဖျောင်းဖျာအသုံးသွင်းလို့ မရနိုင်လေဘူး။ သူ
မြို့တော်ဝန်ချန်းကို တိတ်တဆိတ်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ 'သူမကို ရှိချီလို့ခေါ်တာ
ရွံ့နေသလိုမဖြစ်ဘူးဆိုတာ အဖေသေချာရဲ့လား?' လို့မေးချင်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

"ဟုတ်ပြီလေ ဒါဆို" ချန်းယု ပျော်ပျော်ကြီးပြုံးလိုက်လေသည်။

တစ်ခုခုပြောချင်နေသေးတဲ့ အမေချန်း၊ သူမသမီးပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး၊
နောက်ဆုံးဘာမှမပြောလိုက်တော့ပဲ သူမသမီးပန်းကန်ထဲ ဝက်နံရိုးတစ်ခုထည့်ပေးလိုက်ပြီး
"ရှိ...ရှိချီ ဒီဝက်နံရိုးလေးစားလိုက်ပါဦး"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ" ချန်းယု သူမခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး
သူမကျေးဇူးတင်တာကိုဖော်ပြဖို့ ကြင်နာစွာပြုံးပြလိုက်လေသည်။

အမေချန်း သူမရဲ့သမီးအမည်းလေးကိုကြည့်ပြီး၊ သူမမျက်လုံးတွေနီရဲလာလေတယ်။
သူမသမီးကိုအလှပြုပြင်ရေးအတွက် မနက်ဖြန်အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားပြီး
လှပမှုလမ်းကိုဖြစ်နိုင်သမျှမြန်မြန်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားသွားမယ်လို့
သူမတိတ်တိတ်လေးဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

လူတော်တော်များများညစာစားနေချိန်၊ အန်တီလော၊နာနီ ရုတ်တရက်လျှောက်ဝင်လာပြီး
"သခင်ကြီး၊ သခင်မကြီး၊ တစ်ယောက်ယောက်က
သခင်မလေးကိုလက်ဆောင်ပေးဖို့ရောက်လာပါတယ်။"

"ဘယ်သူလဲ?" မြို့တော်ဝန်ချန်း သံသယဝင်စွာမေးလာလိုက်သည်။

"ကြည့်ရတာတော့ လော့မိသားစုရဲ့ တတိယမြောက်သခင်လေးထင်တယ်။"
အန်တီလောကပြောလာလေသည်။

"ရှိ...ညီမလေး၊ မင်း တတိယမြောက်သခင်လေးလော့နဲ့သိတာလား?" ချန်းယန် တကယ်ကို
'ရှိချီ' လို့မခေါ်နိုင်လှလေဘူး။

"ဟင့်အင်း?" ဟင်းရည်သောက်နေတဲ့ ချန်းယု ခေါင်းယမ်းပြလိုက်လေသည်။

"ဒါဆို ဘာလို့ တတိယမြောက်သခင်လေးလော့က ညီမလေးကိုလက်ဆောင်ပေးဖို့
တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်လိုက်ရတာလဲ?" ချန်းယန်မေးလာလေသည်။

ချန်းယုလည်းဝေခွဲမရဖြစ်နေလေသည်။

"သွားပြီးကြည့်ကြည့်ကြတာပေါ့"

မြို့တော်ဝန်ချန်းက ဦးဆောင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကိုလျှောက်သွားလိုက်လေသည်။
ချန်းယုသူမအမေနောက်မှလိုက်သွားကာ၊ သူမ ဧည့်ခန်းထဲဝင်သွားလိုက်တော့၊ သူမချက်ချင်း
ရင်းနှီးနေတဲ့မကောင်းတဲ့အရှိန်အဝါကိုအာရုံခံမိလိုက်လေတယ်၊ ပြီးနောက် သူမ 'ပစ်ခတ်လိုက်'
လို့အသက်ရှူအောင်ပြီး တိုးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်လေသည်။ သူမကြည့်လိုက်တာနဲ့ နေ့လယ်က
အဆောက်အအုံအသေးလေးထဲ မြင်ခဲ့တဲ့သူနဲ့တူညီတဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့
အမျိုးသားတစ်ဦးကို သူမမြင်လိုက်ရလေသည်။

ကောင်းကင်ဘုံကသူမကိုသတ်ချင်နေတာလား? !

ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ? ငါဘယ်လိုထွက်သွားလဲဆိုတာ၊
ငါဘာကြောင့်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ၊ ငါသေချာပေါက်ငါ့အခန်းထဲအိပ်နေခဲ့တာပါ၊
ဘယ်လိုလုပ်ငါ့ပစ္စည်းက အခြားသူ့ခြံဝင်းထဲကျသွားပါလိမ့် အာ? ချန်းယုများများတွေးလေလေ၊
သူမရှင်းပြဖို့စကားရှာမတွေ့လေလေဖြစ်နေလေတယ်၊
သူမအသက်ရှင်ဖို့အကြောင်းပြချက်မရှိတော့တဲ့အတိုင်း၊ သူမ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်နေတဲ့
ဟဲကျီကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ နေ့လယ်တုန်းက သူမကိုလွယ်လွယ်ထွက်သွားခိုင်းတာ
မထူးဆန်းတော့ပါဘူး၊ သူမက သင့်တော်တဲ့အချိန်အခါကိုစောင့်ပြီး
လက်တုန့်ပြန်ဖို့ကိုစောင့်နေခဲ့တာပဲ။

ဟဲကျီ ချန်းယုရဲမျက်နှာအမူအယာပြောင်းလဲသွားတာကို သတိထားမိလေတယ်၊
သူတိတ်တိတ်လေးပြီးလိုက်လေတယ်၊ တတိယမြောက်သခင်လေးခန့်မှန်းထားတာက
အမှန်ပဲလို့တွေးပြီး၊ ဒီကောင်မလေးက တကယ်ပဲမြို့တော်ဝန်ချန်း သူမစွန့်စားခန်းအသေးလေးကို
သိသွားမှာကြောက်နေတာပဲ။

"လက်ထောက်ဟဲ၊ ရောက်နေတာပဲ" မြို့တော်ဝန်ချန်း
တတိယမြောက်သခင်လေးဘေးအမြဲရှိနေတဲ့ လက်ထောက်ဟဲကျီကို မှတ်မိနေခဲ့လေသည်။

"မြို့တော်ဝန်ချန်း ဒါက တတိယမြောက်သခင်လေး
သခင်မလေးအတွက်ပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့လက်ဆောင်ပါ" ဟဲကျီ သူ့လက်ထဲက
သေချာထုတ်ပိုးပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်လေးကိုလှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒါက?" မြို့တော်ဝန်ချန်း အနည်းငယ်မှင်သက်သွားပြီး သူမေးလိုက်လေတယ်၊
"တတိယသခင်လေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရုတ်တရက်ကြီး
ငါ့သမီးကိုလက်ဆောင်ပေးဖို့စဉ်းစားမိသွားတာလဲ?"

"တတိယသခင်လေးပြောလိုက်တာက သခင်မလေးချန်းငယ်ငယ်တုန်းက
သူမကိုအရုပ်ပေးဖို့သူကတိပေးထားခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ နောက်ပိုင်းတော့
သခင်မလေးချန်းပျောက်သွားပြီး၊ လက်ဆောင်ကဝယ်ထားပြီးပေမဲ့၊
နောက်ထပ်ထပ်ပေးလို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့၊ တတိယသခင်လေး သခင်မလေးချန်းကို
ပြန်ရှာတွေ့ပြီဆိုတာ မတော်တဆကြားမိသွားတော့၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကိုသူပြန်သတိရသွားလို့၊
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကို လက်ဆောင်ပို့ခိုင်းဖို့လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဒါကို
မိန်းကလေးချန်းအပေါ်ထားထားတဲ့သူကတိကို ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်လို့
မှတ်ယူလိုက်လို့ရပါတယ်။" ဟဲကျီ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး
ကြက်သေသေနေတဲ့ချန်းယုကိုကြည့်လိုက်လေတယ်၊ "မိန်းကလေးချန်း၊
တတိယသခင်လေးပြောလိုက်တာက ဒီလက်ဆောင်က ၁၅နှစ်ကြာပြီးနောက်
ဟောင်းသွားပြီဆိုပေမဲ့၊ မင်းစိတ်မရှိဖို့မျှော်လင့်ပါတယ်တဲ့"

"ကျွန်မ...ကျွန်မစိတ်မရှိပါဘူး" ချန်းယု စကားအထစ်ထစ်နဲ့ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

"ဒါဆို၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ခံပေးပါ" ဟဲကျီပြီးလိုက်ပြီး လက်ဆောင်ကို
ချန်းယုလက်ထဲကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယုသူမလက်ကို ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဟဲကျီကိုစိတ်လှုပ်ရှားစွာကြည့်နေမိလေတယ်၊
ဒီလူထပ်ပြီးတစ်ခုခုပြောလိုက်မိတာစိုးရိမ်မိလေသည်။

"လက်ဆောင်ကိုပို့ပေးပြီးပြီဆိုတော့၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ထပ်ပြီးမနှောက်ယှက်တော့ပါဘူး" ဟဲကျီ
ပြန်ရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

"ငါကျေးဇူးတင်စကားကို တတိယသခင်လေးကို လက်ဆင့်ကမ်းပြောပေးပါဦး" မြို့တော်ဝန်ချန်း
လော့မင် ၁၅နှစ်ကြာသွားတာတောင် ဘာဖြင့်ခဲလဲဆိုတာမှတ်မိနေလိမ့်မယ်လို့
မထင်ထားမိခဲ့လေဘူး၊ ဒီအပြင်၊ သူက
ရောက်တဲ့ပထမဆုံးနေ့မှာတင်ပို့ပေးလိုက်တာဖြစ်လေတယ်၊ ဒီတော့
သူချက်ချင်းစိတ်လှုပ်ရှားမိသွားလေသည်။

"ကျွန်တော်သေချာပေါက်ပြောပေးပါ့မယ်" ဟဲကျီခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ရန်အတွက်
ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်လေတယ်။

ချန်းယု သူကသူမကို လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက်သာ လာတာကိုမြင်လိုက်တော့
သူမအံ့အားသင့်မိသွားလေသည်။ အဆောက်အဦးထဲက တတိယသခင်လေးအပေါ်
သူမထင်မြင်ချက်ကလည်းကောင်းမွန်လာလေတယ်၊ ပြီးတော့ သူမကျေးဇူးတင်တာကိုဖော်ပြဖို့
ဘာပေးရင်ကောင်းမလဲတွေးလိုက်မိလေသည်၊ ဒီတော့ သူမ ဟဲကျီကိုလှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်၊
"နင်...ခဏလောက်စောင့်ပေးဦး၊ ကျွန်မ...ကျွန်မ ရှင်တို့တတိယသခင်လေးအတွက်
ပြန်ပေးစရာလက်ဆောင်ရှိတယ်။"

သူမပြောပြီးနောက်၊ သူမအခြားသူရဲ့တုံ့ပြန်မှုကိုမစောင့်တော့ဘဲ သူမဝက်ဝံရုပ်ကိုပိုက်ပြီး
အပေါ်ထပ်ကိုပြေးတက်သွားလိုက်လေတယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ၊
သူမလက်ဗလာနဲ့ပြန်ရောက်ချလာလေတယ်။ သူမဟဲကျီထံပြေးသွားပြီး
သူမညာဘက်လက်ကိုလှန်လိုက်လေတယ်၊ ကြိုးကြာလိုခေါက်တွန့်ထားတဲ့
အဝါရောင်စာရွက်လေးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

ဟဲကျီ ချန်းယုကို နားမလည်သလိုကြည့်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းယုရှင်းပြလိုက်တယ်၊ "ဒါကလုံခြုံဘေးကင်းစေတဲ့အဆောင်ပဲ၊ ဒါကိုနင်နဲ့အတူယူသွားရင်
နင်လုံခြုံရေးကိုစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တယ်...ထုတ်ပိုးတာကဆိုးရွာနေပေမဲ့၊
အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့အကောင်းအတိုင်းရှိနေတုန်းပဲ။"

ဒါကိုထုတ်ပိုးထားတယ်လို့သတ်မှတ်လို့ရသေးလို့လား?
ဒါကဒီမှာရှိနေတဲ့လူတိုင်းရဲ့အတွေးတွေပဲဖြစ်လေသည်။

"ကျွန်တော် တတိယသခင်လေးကိုပေးပေးပါ့မယ်" ဟဲကျီ စက္ကူကြိုးကြာကိုယူကာ
သူ့အိတ်ကပ်ထဲ သေချာဂရုတစိုက်ထည့်သိမ်းလိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက် သူမထွက်သွားခင်
ထပ်မံနှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

ဟဲကျီ မြန်မြန်ဆန်ဆန်အဆောက်အဦးအသေးလေးထံပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး
စာကြည့်ခန်းတံခါးကိုခေါက်လိုက်လေသည်။

"လက်ဆောင်ပို့ပေးပြီးသွားပြီလား?" လော့မင် လှည့်မကြည့်လာပဲ သူ့ဘော့ပင်နဲ့ တစ်ခုခုကိုရေးဆွဲနေရင်းမေးလာလိုက်လေသည်။

"ပို့ပေးပြီးသွားပါပြီ၊ တစ်ဖက်လူကလည်း လက်ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်" ဟဲကျီပြောပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲက စက္ကူကြိုးကြာကိုထုတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ဖဝါးပေါ်တင်လိုက်လေသည်။

လက်ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်တယ်လို့ သူ့ကြားတော့၊ လော့မင် သူ့ခေါင်းကို အံ့သြတကြီးမော့လိုက်လေတယ်၊ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အဝါရောင်ကြိုးကြာအပေါ်ရောက်သွားပြီး သူ့မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေသည်။

"မိန်းကလေးချန်း ပြောတာတော့ ဒါက ဘေးကင်းစေတဲ့အဆောင်တဲ့၊ ထုတ်ပိုးပြင်ဆင်ထားတာက အနည်းငယ်လစ်လပ်နေသေးပေမဲ့၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့အကောင်းအတိုင်းရှိနေတုန်းပဲတဲ့။" ဟဲကျီ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ အပြုံးနဲ့ပြောလာလေသည်။

"တကယ်လား?" လော့မင် သူ့မျက်ဝန်းရှေ့က စက္ကူကြိုးကြာကို လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ဖိညှပ်ယူဖို့ သူ့လက်ကိုဆန့်ထုတ်လာလိုက်လေတယ်၊ သူ တောင်ပံကိုဆွဲချလိုက်တော့ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' လို့ စကားလုံးသေးသေးလေးရေးထားတာကိုတွေ့လိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲနှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွေက ကော့ညွတ်သွားပြီး၊ ဒီကောင်မလေးက တော်တော်ယဉ်ကျေးတာပဲလို့ သူ့တွေးမိသွားလေသည်။ သို့သော်ငြားလည်း၊ ဒီအဝါရောင်စာရွက်လေးက ဂါထာမန္တရားတွေရေးဆွဲရာမှာသုံတဲ့ဟာနဲ့ တကယ်ပဲဆင်တူလှလေတယ်၊ ပြီးတော့ ဂါထာမန္တရားပုံစံကလည်း ကြီးမြတ်တဲ့ဆရာမောက်ပေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ဆင်တူလှလေသည်။

"မင်းပြောင်းရွှေ့တော့မလို့လား?" လော့မင်အပြင်ဘက်ကအသံတွေကိုကြားနေရလေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ တတိယသခင်လေး၊ နောက်တစ်ပတ်မှာတွေ့ကြတာပေါ့။" ဟဲကျီ စာကြည့်ခန်းထဲမှထွက်ခွာခင် တလေးတစအလေးပြုလိုက်လေသည်။

ဆယ်နာရီ၊ ကြည့်ရတာတော့ သူ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းတဲ့စွမ်းအားတွေက ပိုဆိုးလာပြီထင်တယ်၊ လော့မင်မရည်ရွယ်ဘဲ ခါးသက်တဲ့အပြုံးပြုံးမိသွားလေသည်။

အပိုင်း(၃) : ပိုက်ဆံရှာဖို့နည်းလမ်းအသစ်

လော့မင်လည်း ဒီစစ်တပ်ခြံဝန်းတွေအတွင်းထဲ နေထိုင်သူဖြစ်ပေမဲ့လည်း၊ အချို့ထူးခြားတဲ့အကြောင်းပြချက်တွေကြောင့်၊ သူ သူ့ဘေးနားမှသူတွေနဲ့ပြောဆိုဆက်သွယ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်လေဘူး၊ ပြီးတော့ လော့မင်ရဲ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှလူတွေကလည်း သူ့ကိုတမင်သက်သက်ရှောင်ဖယ်တတ်ကြလေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအကြောင်းပြချက်ကြောင့်ပဲ၊ မြွေတော်ဝန်ချန်းက ဒီညနေ ဟံကျီလက်ဆောင်လာပေးတာကို အံ့သြသွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

"ကျွန်မ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာသွားတာတောင် ကျွန်မတို့အပြင် ကျွန်မတို့သမီးလေးကိုမှတ်မိပေးတဲ့သူရှိနေဦးမယ်လို့ မမျှော်လင့်ထားခဲ့မိဘူး" အမေချန်း စိတ်ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ပြောလာလေသည်။

"ဟုတ်ပါ၊ တတိယသခင်လေးလော့မှာ ကောင်းမွန်တဲ့စိတ်နှလုံးရှိနေတာပဲ" မြွေတော်ဝန်ချန်း သဘောတူလက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ညီမလေးငယ်ငယ်တုန်းက တတိယသခင်လေးလော့နဲ့တွေ့ခဲ့ဖူးတာလား?" ချန်းယန် သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာနဲ့မေးလာလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်ဒီမှာကြီးပြင်းလာခဲ့ပေမဲ့၊ သူ လော့မင်ကို အကြိမ်အနည်းငယ်လောက်သာမြင်တွေ့ဖူးခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

"တတိယသခင်လေးလော့ ဒီလိုပြောတယ်ဆိုမှတော့၊ ဒါအမှန်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်" အမေချန်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေတယ်။ "တကယ်တော့ အရင်ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်တုန်းက သူကအခုလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လော့မိသားစု ဧည့်ခံပွဲကျင်းပတုန်းက၊ တတိယသခင်လေးလော့လည်းတက်ရောက်ဖူးတယ်။ တစ်နေ့၊ ငါမင်းညီမလေးကို ဝန်ကြီးလော့မိသားစုရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကိုခေါ်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီတော့သူတို့အဲ့အချိန်လောက်ကတွေ့ဖူးတာဖြစ်လိမ့်မယ်။"

"အခုလိုမျိုး? သူကဘာနဲ့တူခဲ့တာလဲ?" ချန်းယန် ဒါကိုကြားတော့ သိချင်စိတ်ပြင်းပြမိသွားလေသည်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး" အမေချန်း ဒီအကြောင်းတွေကို သိသိသာသာကြီးထပ်မပြောချင်လှတော့လေဘူး၊ သူမပြီးလိုက်ပြီး ချန်းယန်ကိုမေးလိုက်လေတယ်။ "သမီးဗိုက်ပြည့်သွားပြီလား? ထပ်ပြီးနည်းနည်းလောက်စားချင်သေးလား?"

"သမီးဗိုက်ပြည့်သွားပြီ" ချန်းယန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေတယ်။ သူမ သိချင်စိတ်အနည်းငယ်ကိုမထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပဲ မနေနိုင်ပဲပေးလိုက်လေတယ်။ "ဟုတ်သားပဲ၊ အမေ၊ တတိယသခင်လေးလော့က ဘယ်မှာနေတာလဲ? ဒီစစ်တပ်ခြံဝန်းတွေမှာပဲလား?"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဒါကိုမေးပြီးတော့?"

"သူသမီးကိုလက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်ဘူးလား? သမီး သူ့ကို ကိုယ်တိုင်ကျေးဇူးတင်ကြောင်းသွားပြောလိုက်ချင်လို့ပါ" ချန်းယန်ပြီးလိုက်လေသည်။

"မလိုပါဘူး" ဒီတကြိမ်တော့၊ မြွေတော်ဝန်ချန်းက သူမကိုတားမြစ်လိုက်လေတယ်။ "တတိယသခင်လေးလော့က သူ့ကိုလူတွေစိတ်အနှောက်အယှက်ပေးတာမကြိုက်လေဘူး။"

"ဟုတ်တယ်၊ သမီးအဖေပြောတာမှန်တယ်၊ တတိယသခင်လေးလော့က သူ့ကိုလူတွေအနှောက်အယှက်ပေးတာကိုမကြိုက်ဘူး" အမေချန်းကလည်း သိယောင်လိုက်ကာပြောလာလေသည်။

"အို့" ချန်းယန် လေနက်တွဲတွဲပြန်မပေးလာလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမစိတ်ထဲ လော့မိသားစုခြံတွင်းထဲရောက်နေတုန်းက ပုံရိပ်တွေကို မချုပ်ထိန်းနိုင်ဘဲပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိလေသည်။ အဲဒီခြံဝန်းအတွင်းပြည့်နှက်နေသော စိတ်စွမ်းအားတွေ၊ သေနတ်တွေနဲ့အမျိုးသားတွေ၊ မကောင်းတဲ့စွမ်းအားတွေပြည့်သျှနေတဲ့ ထွားထွားကျင်းကျင်းလူကြီး၊ သူမနည်းနည်းလောက်ပဲစဉ်းစားတွေကြည့်မယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ အဲ့မှာပြဿနာအချို့ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သူမမြင်နိုင်လေသည်။

သို့ပေမဲ့၊ ချန်းယန်သိချင်နေရင်တောင်မှ၊ သူမ တစ်ခုခုကိုစူးစမ်းရှာဖွေမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တော့မရှိလေဘူး။ အဆုံးမှာတော့၊ သေနတ်တွေနဲ့ချန်ရွယ်ခံရတဲ့ခံစားချက်ကမကောင်းမွန်လှလေဘူး။

အဲ့တာတွေပြီးနောက်မှာတော့၊ လူအနည်းငယ်လောက် ခဏတဖြုတ်လောက်စကားပြောဆိုလိုက်ကြတယ်။ အဓိကအနေနဲ့ အမေချန်းက သူမသမီးရဲ့အရင်နှစ်တွေက ဘဝအခြေအနေအကြောင်း မေးမြန်းတာပဲဖြစ်လေသည်။ ချန်းယန်က မေးခွန်းတွေအားလုံးရဲ့အဖြေကိုဖြေပေးနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဓိကအချက်တွေအတွက်တော့၊ သူမ အဲ့တာအကုန်ကောင်းပါတယ်ဆိုတာပဲဖြေလိုက်လေသည်။ သူတို့အားလုံး အိပ်ချိန်ရောက်တဲ့ဝန်ရံကျော်လောက်အထိ စကားပြောဆိုခဲ့ကြတာဖြစ်လေသည်။

ချန်းယန်သူမအခန်းကိုပြန်လာလိုက်တယ်။ တစ်ဖက်က အဝတ်အိတ်ကိုယူလိုက်ပြီး cinnabari စက္ကအဆောင်နဲ့ အဲ့တာတွေနဲ့ဆိုင်တွဲတဲ့အရာတွေကိုရှာလိုက်ပြီး သူမအတွက် အဘိုးကြီးရေးပေးထားတဲ့စာကိုထုတ်ယူလိုက်လေတယ်။ ကုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာဖတ်ရှုလိုက်လေသည်။

[ကောင်မလေး၊ အဘိုးက မင်းကိုအမြဲ အဘိုးအရည်အချင်းတွေကနေ အကျိုးအမှတ်အများကြီးထွက်တယ်လို့ပြောလေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့အမြဲမယုံကြည်လေဘူး။ သို့ပေမဲ့ မင်းတာမူရာမှာနေနေတဲ့အချိန်အတောအတွင်းမှာ၊ မင်း ယုံတာမယုံတာကအရေးမကြီးဘူးလို့ အဘိုးတွေ့မိလို့ အဘိုးဘာတစ်ခုမှမင်းကိုသက်သေမပြခဲ့လိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု တော့ မင်းလည်းမြဲတော့ကိုရောက်သွားခဲ့ပြီ၊ အဘိုးတော့ မင်းကို အလေးအနက်ထားပြီးပြောရမှာပဲ အဘိုးစကေးက တကယ်ပဲအကျိုးအမြတ်တွေအများကြီးရနိုင်တယ်ဆိုတာကို။]

"ဒီစာကိုရေးဖို့မလွယ်ကူးတာကိုတောင် အဘိုးက ဒီလိုသဘာဝမကျတဲ့အရာတွေပြောနေတုန်းပဲ" ချန်းယု ကြီးမားတဲ့ အာမေဍိတ်အမှတ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး မနေနိုင်ဘဲငြီးတွေးပြောဆိုလိုက်လေသည်။

[အရင်တုန်းက၊ အဘိုးက တာမူရာဘေးနားကမြဲတွေနဲ့တွေ့ကိုပဲ သရဖယ်မင်းကိုခေါ်သွားခဲ့တာ၊ ဒါကစေတနာ အလျောက်လုပ်ပေးတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ပြီးတော့ အဓိကအကြောင်းအရင်းက မင်းကိုလေ့လာသင်ယူလိုရဖို့အတွက်ပဲ။ မင်းသာ အဘိုးရဲ့အရင်ဈေးနန်းပမာဏာအတိုင်းလိုက်လုပ်မယ်ဆိုရင်၊ သူတို့ များပြားလှတဲ့ယွမ်မီလီယံတွေကိုသာ မပြင်ဆင်ထား ဘူးဆိုရင် အဘိုးမျက်နှာကိုတောင်မြင်ခွင့်ရမှာမဟုတ်လေဘူး။]

[မင်းမယုံဘူးဆိုတာကို အဘိုးသိတယ်၊ ဒီတော့အဘိုးမင်းအတွက် ပင်ဂွင်းနံပါတ်စီစဉ်ပေးထားတယ်၊ (37829၊ လျှို့ဝှက် နံပါတ်က zhouguishi)]
(ပင်ဂွင်းဆိုတာက Tencent ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။)

ဒါကိုမြင်တော့၊ ချန်းယု တကယ်ပဲပင်ဂွင်းနံပါတ်အတိုင်းဝင်ကြည့်လိုက်ချင်မိလေတယ်၊ သူမမျက်မှောင်ကြပ်ပြီးနောက် ကျန်တဲ့စာတွေကိုဆက်ဖတ်လိုက်လေတယ်။

[ဒီပင်ဂွင်းနံပါတ်က အဘိုးကျန်းဟုမရှိတုန်းက ထားထားခဲ့တဲ့သေးငယ်တဲ့ဝေစုလေးပဲ၊ အဘိုးမင်းကိုကြီးတဲ့ဟာတော့မ ပေးနိုင်ဘူး၊ အခြားသူတွေထိတလန်သွားမှာကစိုးရိမ်လို့။ ဒီပင်ဂွင်းနံပါတ်နဲ့ချိတ်ဆက်ထားတဲ့သူငယ်ချင်းမရှိဘူး၊ တစ်ခု တည်းသောချိတ်ဆက်ထားတာရှိတဲ့အဖွဲ့ကလည်း ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ဆိုင်တဲ့ဆရာတွေပဲ။ မင်းအားရင်၊ အထက် အချက်အလက်တွေကိုတစ်ချက်ကြည့်ကြည့်ပြီး အသုံးဝင်တဲ့ဟာတွေသင်ယူလိုက်ပေါ့။ မင်းပိုက်ဆံမရှိတဲ့အချိန်၊ မင်း အမှာစာတစ်ခုကိုယူပြီး မင်းဘာသာမင်းမုန့်ဖိုပိုက်ဆံရှာလိုရတာပေါ့။]

"ဒါတကယ်ကြီးအမှန်ဖြစ်နေတာလား?" ရှန်းယုသူမခေါင်းကိုငုတ်ပြီး စာကိုဆက်ဖတ်နေလိုက်တော့သည်။

[မင်းဒီအဖွဲ့ထဲက သရဖယ်မင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကိုလုပ်ကိုင်ပြီးသွားတာနဲ့၊ မင်းမှာအရည်အချင်းနဲ့ကိုက်ညီတယ်လို့ထင်ရင်၊ မင်းအဘိုးဆီကသင်ယူထားတဲ့ဒီစေ့ကေးတွေနဲ့ တာမူရာအတွက်တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်ဖို့နဲ့ သူတို့အတွက်လမ်းအသစ်ဆွဲ ဆက်လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ အဘိုးမျှော်လင့်ပါတယ်။]

နောက်ဆုံးစာသားကိုမမြင်ခင်၊ ချန်းယုအမြဲထင်နေတာက 'လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့' အယောင်ဆောင်အ ဘိုးကြီးက ဒါသူမနဲ့စနောက်ဖို့လုပ်ထားတဲ့နည်းလမ်းလို့ထင်နေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တာမူရာကရာသူရာသားတွေ အတွက် လမ်းတစ်ခုဆောက်လုပ်ဖို့ အဘိုးသူမကိုတောင်းဆိုတဲ့အခါမှာတော့၊ ချန်းယုတနည်းနည်းနဲ့ယုံကြည်မလိုက်လေ သည်။

ဒါက တာမူရာမှာရှိတဲ့ရာသူရာသားတိုင်းရဲ့မျိုးဆက်တိုင်းနီးပါးက တောင်တွေကိုဦးတည်တဲ့လမ်းတစ်ခုဆောက်လုပ်ဖို့ ဆန္ဒ ရှိကြလေသည်။ 'လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့အယောင်ဆောင်' အဘိုးအိုက သာမန်နေတွေမှာအထူးတဆန်းဖြစ်နေပေမဲ့၊ ဒီလို ကိစ္စနုပတ်သတ်ပြီးတော့ မစနောက်တတ်လေဘူး။

"မင်းဘာလို့စာအုပ်တွေဖတ်နေတာလဲ? မင်းသားငါစကေးတွေ ကောင်းကောင်းလေ့လာသင်ယူမယ်ဆိုရင်၊ မင်းတစ်ဦး တည်းနဲ့ပဲ ဆောက်လုပ်ရေးအတွက်ပိုက်ဆံကိုပေးချေနေနိုင်လောက်ပြီ။"

ချန်းယု ရုတ်တရက်ပဲ သူမကိုအဘိုးပြောတဲ့ ဒီစကားကိုမှတ်မိလိုက်လေတယ်၊ ပြီးတော့ သူမတစ်ကိုယ်လုံးချက်ချင်း ကု တင်ပေါက်နေခန့်ဆင်းလိုက်လေတယ်၊ စားပွဲကိုဖိနှပ်မပါဘဲပြေးသွားလိုက်ပြီး၊ ကွန်ပျူတာကိုမရေမရာဖွင့်လိုက်လေတယ်၊ သူမကို လူအိုကြီးပေးတဲ့အကောင်ရဲ့လျှို့ဝှက်နံပါတ်အတိုင်းဝင်လိုက်ပြီး၊ နောက်ဆုံးမှာတော့၊ ကွန်ပျူတာပေါက်မြှားက ဝင် ရောက်မယ်ဆိုတဲ့ခလုတ်ကိုရောက်သွားလေသည်။ ဒီတကြိမ်တော့၊ ချန်းယု အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရုလိုက်ပြီး အားစိုက်ကာနှိပ်ချလိုက်လေသည်။

"ဒင် ဒင်"

စနစ်ရဲ့ပြတ်သားထင်ရှားတဲ့သတိပေးသံကမြည်လာခဲ့လေတယ်၊ ချန်းယု အောက်ဆုံးထောင့်နားလေးမှာရှိတဲ့ အဖွဲ့ရဲ့စာသ ဂဏ်တေးလင်းနေတာကို မယုံသကဲ့သို့စာကြည့်လိုက်မိလေတယ်။

ဒီပင်ဂွင်းအကောင်က တကယ်ကြီးသုံးလို့ရတယ်ပေါ့?

မဖြစ်နိုင်တာ၊ ချန်းယုအရမ်းစိတ်လုပ်ရှားမိသွားလေတယ်။ သုံးသ့လိုရတဲ့ပင်ဂွင်းအကောင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီးဘာထူးဆန်းနေလို့လဲ? နည်းနည်းလောက်ထပ်ပြီးလေ့လာကြည့်လိုက်ရအောင်။

ချန်းယု ပင်ဂွင်းအကောင်ရဲ့အချက်အလက်တွေကိုအရင်ဆုံးစစ်ဆေးကြည့်ရလိုက်လေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ လူအိုကြီးချ်ကားပြောဆိုတာမဟုတ်လေမှန်း သူမရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ဒီအကောင်က 'သရဲတွေနဲ့တဲဘုရားတွေမမေးမြန်းရ' ဆိုတဲ့အဖွဲ့တစ်ခုကလွဲပြီး သူငယ်ချင်းမရှိတဲ့ဗလာအကောင်တစ်ခုဖြစ်နေလေတယ်။ စကားမစပ်၊ အဘိုးကြီးဒီအကောင်သေးလေးကိုပေးထားတဲ့နာမည်က 'ငါကအကောင်သေးသေးလေးပါ' ဖြစ်နေလေတယ်။

ချန်းယု ဒီနာမည်ကိုမြင်တော့ သူမမနေနိုင်ပဲသူမမျက်လုံးကိုလှည့်လိုက်မိလေသည်။ သူမအဖွဲ့ရဲ့စာတွေကိုဖတ်ဖို့ဝင်လိုက်ပြီး စာရင်မှာတိတ်တိတ်လေးစပ်စုံနေလိုက်လေသည်။

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ် : 'ဖန်းဟော်၊ အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်နှစ်ရွက်ကို တစ်ရွက်ကို တစ်သိန်းနဲ့ငါ့ကိုရောင်းပေးနိုင်မလား?'

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်းဟော် : 'တစ်ရွက်ကိုတစ်သိန်း? မင်းမှာဘယ်လောက်ရှိလဲ? ငါ့ကိုအားလုံးပေးလိုက်စမ်းပါ။ ငါဝယ်မယ်'။

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ် : 'မင်း ချီးထုပ်၊ ငါသာဆွဲနိုင်မယ်ဆိုရင်၊ ဘာလို့မင်းဆီမေးနေဦးမှာလဲ?'

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်းဟော် : 'တစ်သိန်းဆိုတာက လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းကဈေးနှုန်းပဲ၊ မင်းဝယ်တဲ့နေရာမှာရိုးသားမှုကောရှိသေးရဲ့လား အာ?တစ်ရွက်ကိုနှစ်သိန်းပဲ၊ ဒါကမှသတ်မှတ်ထားတဲ့ဈေးနှုန်း။'

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ် : 'ငါတို့အချင်းချင်းသိလာကြတာကြာလှပြီ၊ မင်းမိတ်ဆွေအတွက်ဈေးနှုန်းလေးမပေးနိုင်ဘူးလား?'

အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်အဆောင်တစ်ရွက်အတွက် နှစ်သိန်းတောင်? ချန်းယု သူမဘေးနားကဒီအတိုင်းပစ်ထားတဲ့အဝတ်အိတ်လေးကိုကြည့်လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ အဲထဲမှာ အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်တွေတစ်ပုံလိုက်ကြီး။ တစ်ရွက်ကိုသာနှစ်သိန်းတန်တယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆိုဒါတွေအကုန်လုံးဆိုဘယ်လောက်တန်ကြေးရှိနေမလဲ?

မဖြစ်သေးဘူး၊ စိတ်အေးအေးထား၊ စိတ်အေးအေးထား၊ ဒီလိုအဆင်ပြေတာမျိုးဘယ်လိုလုပ်ရနိုင်မှာလဲ? ဒီလိုစာရွက်မျိုးတွေက တန်ဖိုးမရှိပါဘူး၊ လူအိုကြီးက ဒီအတိုင်းသာမန်ကာရံမျှရေဆွဲထားတာလေးပဲ အာ။နောက်ဆုံးအကြိမ် ငါသရဲနှင့်ဖို့ ဒီအလယ်အလတ်အဆောင်သုံးလိုက်တုန်းက၊ အဘိုးကြီးယွမ်တစ်ရာလောက်ပဲပြန်ရခဲ့တာလေ။

ချန်းယုခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး စာရင်ကိုတိတ်လေးဆက်ပြီးစောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ မတ်လမှာမိုးတွေရွာချလာတယ် ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လူတစ်ဦးစကားဝင်မပြောခင်အထိ ချန်းယုစိတ်ပြန်တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းထားနိုင်ခဲ့လေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : 'မြို့တော်ကတစ်စုံတစ်ယောက်များရှိကြလား?'

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ် : 'ဘာလို့လဲ?'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : 'မင်းကမြို့တော်ကလား? ဒါဆို၊ မင်းငါ့ကိုကူညီနိုင်မလား? ငါလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က အလုပ်အကိုင်တစ်ခုရထားတယ် ပြီးတော့ အဲ့တာက ဟုအနံနယ်မြေမှာရှိတဲ့ မြစ်ကမ်းဘေးနားကအသစ်ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ပန်းခြံကိုသွားပြီး သရဲနဲ့ပေးပေးရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါရုတ်တရက်ကြီးလုပ်စရာတစ်ခုခုပေါ်လာလို့ ဒီတော့ ငါအဲ့တာကိုသွားမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲ့ဒီကဲ့တစ်ယောက်ယောက်သွားပေးမယ်ဆိုရင် ငါမင်းကိုတစ်မီလီယံပေးပါ့မယ်။'

တစ်မီလီယံ? ချန်းယု သူမနှလုံးခုန်နေတာက ပေါက်ထွက်တော့မယ်လို့တောင်ခံစားနေရလေတယ်။

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ် : 'နှစ်ဘယ်လောက်ကြာကြာကျင့်ကြံပြီးသွားတာလဲ?'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : 'ငါတစ်ခါတုန်းက နည်းနည်းလောက်ခြေရာခံလိုက်ဖူးတယ်၊ နှစ်တရာဝန်းကျင်လောက်ကျင့်ကြံထားတာ။'

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ် : 'နှစ်တရာကျင့်ကြံထားတာအတွက် တစ်မီလီယံ၊ မတန်ဘူး၊ မသွားဘူး'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : 'အားတဲ့ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်များရှိကြလား? ငါ ငါးသိန်းကိုအရင်ဆုံး စရန်အနေနဲ့မင်းကိုလွှဲပေးနိုင်တယ် မင်းနောက်လမရောက်ခင်ဒါ့ကိုအပြီးသတ်ပေးရဲ့ပဲ'

ငါးသိန်းကိုစရန်အနေနဲ့ပေးမယ်? စရန်ပေးမှာ၊ ဒါဆိုဆိုလိုတာက ပိုက်ဆံအရင်ပေးမယ်လို့ပြောချင်တာမဟုတ်လား?

ချန်းယု ဒီကိစ္စကယုံကြည်ရလောက်တဲ့ဟာမဟုတ်လေမှန်း သူမသိနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ 'စရန်အရင်ပေးမယ်'ဆိုတဲ့

သွေးဆောင်ဖျားယောင်နေမှုကြီးက ကြီးမားလွန်းလှလေတယ်။ ပြီးတော့ သူမကဒီနံပါတ်ပေးလိုက်တာရဲ့ဆုံးရှုံးမှုကလည်း ဘာမှမရှိနေလေဘူး။

ချန်းယုသူမလက်ကိုင်ပြီး နှစ်မိနစ်လောက်စဉ်းစားနေလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်ရဲ့ စာအိတ်စုံပြတ်ပြတ်သားသားသွားပြီး နှစ်ဦးသားတိတ်တဆိတ်ဆွေးနွေးပြောဆိုကြလေတယ်။

ငါကအကောင်အသေးလေးပါး 'တစ်မီလီယံ? မင်းငါ့ကိုအရင်ပေးနိုင်မလား?'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် 'ဟုတ်တယ် ညီအစ်ကို၊ မင်းယူချင်လို့လား?'

ငါကအကောင်အသေးလေးပါး 'တွေ့နေတုန်းပဲ'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် 'ညီအစ်ကို၊ ငါ့ကိုမင်းကဒီနံပါတ်ပို့ပေးလိုက်၊ ငါအခုချက်ချင်းမင်းကိုပိုက်ဆံလွှဲ ပေးလိုက်မယ်'

ဒီလိုစိတ်အားထက်သန်မှုကြီး? ချန်းယုမျက်တောင်ခပ်လိုက်ပြီးနောက် သူမဘဏ်အကောင့်နံပါတ်ကိုပို့ပေးလိုက်လေတယ်။ သူမအကောင့်ထဲ တစ်ကျပ်တောင်မရှိလေမှတော့၊ သူမအလိမ်ခံရဖို့ တွေးပူနေစရာမလိုလေဘူးလို့တွေးတောနေလိုက်မိ တယ်။

တစ်မိနစ်ကြာပြီးနောက်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် 'ညီအစ်ကို၊ ငါပိုက်ဆံလွှဲပြီးသွားပြီ၊ မင်းရှင်းပြီးသွားရင် ငါ့ကိုဆက်သွယ်လိုက် အဲ့ကျ မှ ငါကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကိုလွှဲပေးလိုက်မယ်'

'ဒင် ဒင်'

တစ်ဖက်လူဘက်မှစာရောက်လာပြီးတာနဲ့ချက်ချင်း၊ ချန်းယုဖုန်းမှာစာလက်ခံရရှိလိုက်လေသည်။ ချန်းယု သူမဖုန်းကိုဖွင့် ပြီး စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ (ချင်းမူဘဏ်၊ မင်းရဲ့အကောင့် 62***888 က ယွမ်ငါးသိန်းကို 22:50, 26 ရက် နေ့မှာလက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။ စုစုပေါင်းလက်ကျန်ငွေ ယွမ်ငါးသိန်း)။

ဒါလိမ့်ညာတဲ့စာတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်? ချန်းယုလက်ထဲ တစ်ဖက်မှာဖုန်းရှိနေပြီး ကျန်တစ်ဖက်မှာ ဘဏ်ကဒ်ကို ကိုင်ထားလေတယ်။ သူမ ပြတင်းပေါက်ကနေခုန်ဆင်းပြီး ATM စက်တစ်ခုရှာပြီး ပိုက်ဆံစစ်ဆေးချင်တဲ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ် ထားရလေသည်။

အဲ့တာမှန်လားမှားလားကိုထားဦး၊ ချန်းယုအဲ့တာကြောင့် သူမညဘက်အိပ်မပျော်နိုင်လေတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မနက် ခင်းသူမနဲ့လာချိန်၊ သူမ မှောင်မည်းနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မိသားစုစားသောက်ဝိုင်းမှာထိုင်နေခဲ့လေတယ်။ ကံကောင်းစွာနဲ့၊ သူမရဲ့နံမောင့်တို့အသားအရည်ကြောင့်၊ အခြားသူတွေရှာမတွေ့သွားကြလေဘူး။

"ရီ... ချီချီ အာ၊ သမီးညကကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား?" အမေချန်း 'ရီချီ' ဆိုတာကအရမ်းများလွန်းတယ်လို့ ခံစားနေရလေတယ်။ ဒီတော့သူမ 'ချီချီ' လို့ချက်ချင်းပြောင်းခေါလိုက်လေသည်။

"အရမ်းကောင်းတယ်။" ချန်းယုပြန်ဖြေလာလိုက်သည်။

"ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ကောင်းပါတယ်" အမေချန်းပြီးကာ သူမသမီးအတွက်ပေါင်မုန့်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ "များ များစား ဒါမှ သမီးအမေနဲ့အတူဈေးဝယ်ထွက်ဖို့အားရှိမှာ။"

"အမေလည်းများများစား" ချန်းယုလည်း အမေချန်းအတွက် ပေါင်မုန့်ဖြတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အမေချန်း ချက်ချင်းအပျော်တွေနဲ့ပြည့်နှက်သွားလေသည်။

မနက်စာစားပြီးနောက်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်း အလုပ်ကိုသွားလေတယ်။ ချန်းယုနဲ့ သူမအတန်းဖော်တွေနဲ့ ဘုတ်စကတ်ဘော ကစားဖို့အပြင်ထွက်သွားပြီး ချန်းယုကတော့ အမေချန်းနဲ့အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ရန်လိုက်သွားလေသည်။

အမေချန်းက ဒီလွန်ခဲ့တဲ့၁၅နှစ်တွေအတွင်း သူမသမီးအတွက်မသုံးလိုက်ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို ယခုသုံးပေးချင်ပုံ ပေါ်လှလေတယ်။ Mall ကိုဝင်လာပြီးနောက်၊ သူမထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားလေတယ်။ သူမသမီးအတွက် တစ်ခုခုသုံးလို့ရ တယ်လို့တွေးမိတာနဲ့၊ သူမချက်ချင်းဝယ်ချလိုက်လေတော့သည်။ သူမတို့စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဈေးဝယ်ထွက်ပြီးအဆုံးမှာ တော့၊ ချန်းယုမှာ တောင့်တွေလိုများပြားတဲ့အိတ်တွေကို သယ်ယူရတာကြောင့် သူမခြေတွေလက်တွေပြတ်ထွက်တော့မဲ့ အတိုင်း အသက်ပြင်းပြင်းရှုထုတ်နေရလေသည်။ အမေချန်းနောက်ဆုံးတော့ ချန်းယုကို အလှပြင်စင်တာကိုခေါ်လာလိုက် လေတယ်။ ပြီးတော့အလှပြင်ဆရာကို သူမသမီးတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြူဖွေးစေတဲ့ပြင်မှုအတွဲလိုက်ကိုလုပ်ခိုင်းလိုက်လေ

သည်။

"ချီချီ! အခုကစပြီး ပိတ်ရက်ရောက်တိုင်း မင်းအလှပြုပြင်မှုအနည်းငယ်လုပ်ဖို့ အမေမင်းနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပေးမယ်" အမေချန်း ငွေကိုင်စဉ်က POS ပြေစာလက်ခံရရှိတော့ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

POSပြေစာကို ချန်းယူမြင်တော့၊ တစ် အမေချန်းနဲ့လျှောက်ပတ်နေရတာကြောင့် သူမအိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထည့်ခံထားရတဲ့ ဘဏ်ကဒ်ကို သူမသတ်ရသွားလေသည်။ချန်းယူမှာ တစ်ချိန်လုံးပြီးလာနေရတာကြောင့် သူမမှာဒီနေ့တစ်ရက်လုံး မိန်းမောလျက်ရှိနေလေသည်။ သူမမှာ ATMသွားပြီး စစ်ကြည့်ဖို့တောင်အချိန်မရလိုက်လေဘူး။ အပြင်ထွက်ဖို့ အကြောင်းပြချက်ရှာဖို့တုံ့ဆိုင်းနေချိန်၊ ပန်းရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အလှပြုပြင်တဲ့ပညာရှင်တစ်ဦးက အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ပြောလာလေတယ်။ "မစ္စချန်း၊ မိန်းကလေးချန်း၊ အခန်းအဆင့်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ ကျွန်မတို့အလှပြုပြင်တာစပြီး လုပ်တောင်လို့ရပါပြီ။"

"ချီချီ၊ သွားကြစို့" အမေချန်း သွားရင်းနဲ့သူမသမီးကို အထဲဆွဲခေါ်လာလိုက်လေသည်။

"အမေ၊ အမေအရင်ဝင်သွားနှင့်လိုက်၊ သမီးအိမ်သာခဏလောက်အရင်သွားလိုက်ဦးမယ်။" ချန်းယူ အနည်းငယ်ရှက်ရွံ့ စွန့်ပြောလာလေသည်။

"အိုကေ၊ ဒါဆို အမေအရင်သွားပြီး အဝတ်လဲလိုက်မယ်" အမေချန်းအများကြီးမတွေးနော် အလှပြုပြင်တဲ့ပညာရှင် မိန်းကလေးနောက်လိုက်ကသွားလိုက်လေသည်။

ချန်းယူ လှည့်ပြီးမထွက်သွားခင် အမေချန်းအခန်းထဲဝင်သွားတာကိုကြည့်နေလိုက်သည်။ တံခါးနားက အလှအတိုင်ပင်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်က သူမကိုမြင်တော့ ပြီးကာ သတိပေးလာပေးသည်။ "မိန်းကလေးချန်း၊ ဒီဆိုင်မှာလည်းအိမ်သာရှိပါတယ်။"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မအပြင်ဘက်ကဟာတွေကိုပဲသဘောကျတာကြောင့်ပါ" သူမပြေယပြီးနောက်၊ အခြားသူရဲ့တုံ့ပြန်မှုကိုမ စောင့်တော့ဘဲ ညာဘက်မှာရှိတဲ့ဓာတ်လှေကားဆီသွားလိုက်ပြီး ပထမထပ်ကိုဆင်းလာလိုက်လေသည်။ချန်းယူ မနက်ဒီကို လာတုန်းက mall အပြင်ဘက်မှာ ဘဏ်တစ်ခုရှိတာကို မြင်မိတာအမှတ်ရသေးတယ်။

ချန်းယူ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ ATMစက်ကိုရှာလိုက်ပြီး၊ တံခါးကိုပိတ်လိုက်လေတယ်။ ကဒ်ကိုထည့်လိုက်ပြီး၊ သူမအကောင့် လျှောက်နံပါတ်ကိုထည့်ပြီး၊ သူမလက်ကျန်ငွေကိုစစ်ဆေးလိုက်လေသည်။

...

ချန်းယူ မော်နီတာကိုမျက်မှောင်ကြပ်ပြီးကြည့်လိုက်လေတယ်။ မျက်တောင်ခပ်လိုက်တယ် ပြီးတော့ ထပ်ပြီးမျက်တောင် ခပ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သူမ အာရပ်ဂဏန်းတွေကိုကြည့်ပြီးနောက် တရုတ်စာလုံးတွေကိုထပ်မံဖတ်ကြည့်လိုက်လေ တယ်။ သူမဘဏ်ကဒ်ထဲငါးသိန်းတန်ကယ်ရှိနေတာကို သူမမယုံကြည်နိုင်လေဘူး။ သူမပိုက်ဆံဆိုတာသေချာလေအောင်၊ သူမယွမ်တစ်ရာကိုစမ်းထုတ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်လေတယ်။

"ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းရဲ့ပြေစာနံကဒ်ကိုထုတ်လိုက်ပေးပါ။"

ချန်းယူ သူမလက်ထဲက လောလောလတ်လတ်တင်ဖုတ်ထားတဲ့ နီနီရဲ့ပူပူလောင်လောင် အဖိုးမောင်ကိုသူမကြောင်အာ ကြည့်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ မော်နီတာပေါ်က 4999၀၀ ဆိုတဲ့ လက်ကျန်ငွေကိုကြည့်နေလိုက်တယ်...ပြီးတော့ သူမ ခေါင်းနှစ်ကိုခေါက်ချလိုက်သည်။

ပိုက်ဆံရှာဖို့ကအရမ်းကိုလွယ်ကူလာတာပဲ၊ ဒီတစ်ချိန်လုံး လူတွေသူတို့အသက်ကိုဘယ်လိုများကိုင်တွယ်လာပါလိမ့်လို့ ငါ ဘာကြောင့်ရုတ်တရက်ကြီးသံသယဝင်မိပါလိမ့်?

အပိုင်း(၄) : စီးပွားရေးအစ

လူတွေရဲ့အမြင်မှာ၊ မြို့တော်က အမြဲဆူညံတယ်။ အဲဒီမှာလူအများကြီးရှိတယ်။ ကားတွေလည်းအများကြီးရှိပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေလည်းအများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြို့တော်မှာနှစ်ရက်နေထိုင်ခွင့် ချန်းယူအတွက်တော့၊ မြို့တော်ရဲ့ညတွေက ထူးထူးခြားခြားတော်တော်တတ်ဆိတ်လွတ်လွတ်လို့ ထင်မြင်မိလေတယ်။ ဂရုတရိုက်ဖြတ်တောက်ထားတဲ့ မြက်ပင်တွေထဲမှာ ဘာသက်ရှိမှမရှိနေလေဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံထွက်ပေါ်လာတဲ့ ပုစဉ်းရင်ကဲ့အသံတွေကလည်း တာမူရာအပြင်ဘက် မြက်တောထဲကပုံရိပ်တွေကထွက်လာတဲ့အသံတွေလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ချန်းယု စားပွဲတင်မီးအေးသေးလေးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး၊ လူအိုကြီးသူမကို ပေးလိုက်တဲ့အဝတ်အိတ်ကိုကိုင်ပြီး၊ ပြတင်းပေါက်တခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ခုနဆင်းလိုက်လေသည်။ ညဉ့်၂နာရီအချိန်လောက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်လေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့၂နာရီကတည်းကမှ အဖေနှင့်အမေချန်းအခန်းထဲမှ မီးကပ်ပိတ်သွားခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဘယ်ဘက်အေးဆုံးမှာရှိတဲ့ ချန်းယုနှင့်အခန်းကမ်းကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့မိနစ်၃၀လောက်က ပိတ်သွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

ချန်းယု ခြံဝန်းနံရံကနေ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က အမေချန်း သူမအတွက်ဝယ်ပေးတဲ့ ဖုန်းကိုယူလာကာ၊ သူမဒီနေ့ညသွားမယ့်နေရာကို အမှတ်အသား လုပ်ထားလိုက်လေသည်။

"ဥရုကီလို့မိတာ?" ချန်းယုမနေနိုင်ပဲ အံ့အားသင့်မိသွားလေသည်။ "ငါလာပြန်တဲ့အချိန်ကျရင် အဲ့တာက အာရုဏ်တက်ချိန်ကြီးဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ?"

ချန်းယု သူမလမ်းလျှောက်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတာကို ပြတ်ပြတ်သားသားပယ်ချလိုက်ပြီး လမ်းဘေးကနေ တကူစီကားလိုက်လေသည်။ အခုပိုက်ဆံရှာဖို့ နည်းလမ်းသစ်ရှာတွေ့သွားတော့၊ ပိုက်ဆံသုံးဖြုန်းဖို့နည်းလမ်းကလည်း တိုးတက်မှုရှိလာနိုင်လေသည်။

ညမှာကားအနည်းငယ်ရှိတာကြောင့် သွားလာနှုန်းမြန်ဆန်လှလေသည်။ မိနစ်၃၀လောက်အတွင်း၊ တကူစီက မြစ်ကမ်းဘေးပန်းခြံရဲ့တခါးပေါက်ရှေ့ ရပ်သွားလေသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီးနောက်၊ သဘောကောင်းတူတကူစီမောင်းဦးလေးကြီးက ချန်းယု ငယ်ရွယ်တဲ့မိန်းကလေးက ဒီလိုနေရာမျိုးကိုတစ်ယောက်ထဲရောက်လာတာမြင်တော့၊ ဒီတော့သူမနေနိုင်ဘဲ သတိပေးလာလေသည်။ "ကျောင်းသူလေး၊ ဒီနေရာကတော်တော်ဝေးလံခေါင်းပါးတဲ့နေရာပဲ၊ မင်းတကယ်ပဲ ဒီနေရာမှာဆင်းတော့မလို့လား?"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျေးဇူးပါ ဦးလေး" ချန်းယုပြောလိုက်ပြီး ယွမ်တစ်ရာကိုကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

"ကျောင်းသူလေး၊ ဒီနားလေးက တကူစီကားဖို့မလွယ်ဘူးနော်၊ မင်းဒီမှာဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ? မင်းကိုစောင့်နေဖို့လိုမလား?" ကားမောင်းသူက ချန်းယု စိတ်ပြောင်းလာမလားလို့ ကြည့်လာလိုက်သည်။

"မလိုပါဘူး၊ ဦးလေး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်အချိန်ပြန်ထွက်လာမလဲမသိဘူး၊ ဦးလေးစိုးရိမ်ပေးတာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။" ချန်းယုကျေးဇူးတင်လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို ဂရုစိုက်ဦးနော်" ကားမောင်းသူက မိန်းကလေးကိုတိုက်တွန်းဖို့ခက်ခဲတာကိုမြင်လိုက်လေသည်။ ဒီနေ့ခေတ်လူငယ်တွေကတော့၊ တကယ်ပဲ မိဘတွေစိုးရိမ်အောင်လုပ်နိုင်ကြတာပဲ။

တကူစီ လမ်းဆုံးထိရောက်ပြီး မမြင်နိုင်တော့တဲ့အချိန်ထိစောင့်ပြီး၊ ထိုနောက်မှာတော့ ချန်းယုကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး ပန်းခြံရဲ့ဂိတ်ပေါက်ဝကို လျှောက်သွားလိုက်လေတယ်။ မြစ်ကမ်းဘေးပန်းခြံက မကြာသေးခင်ကမှ ကန်ဘေးမှာတည်ပြီး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့ပန်းခြံတစ်ခုဖြစ်လေတယ်။ ဒါကို အခုထိတိုင်အောင် လူသိရင်ကြားအနေနဲ့ မဖွင့်လှစ်ရသေးလေဘူး။ မြင့်မားတဲ့သံဂိတ်ပေါက်ကို သံကြိုးတွေဖြင့် ကာကွယ်ထားလေသည်။ ဒီတော့ ချန်းယု အမြင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူမခြေချဖို့ ကောင်းမွန်တဲ့နေရာတစ်ခုကို ရှာလိုက်ကာ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်လောက် ခုန်လိုက်ပြီးနောက် ပန်းခြံထဲဝင်သွားလိုက်လေသည်။

ပန်းခြံထဲဝင်လာပြီးနောက်၊ ချန်းယု သူမအိတ်ထဲမှ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့ လက်တံတွေက လှည့်သွားပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ အနောက်တောင်ဘက်ကို ညွှန်ပြလာလေသည်။

ကြည့်ရတာတော့ ပန်းတိုင်ကအဲ့ဘက်မှာထင်တယ်။

ဦးတည်ဘက်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက်၊ ချန်းယု သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုသိမ်းလိုက်ပြီး သူမဖုန်းအသစ်ရဲ့မီးကိုဖွင့်လိုက်လေသည်။ စမတ်ဖုန်းတွေရဲ့ အဆင့်ဆင့်သောအသုံးဝင်မှုတွေကို ညည်းညူနေရင်း၊ သူမလက်တံညွှန်ပြတဲ့နေရာကို သာမန်ကာလျှံလျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်သွားအပြီးမှာတော့၊ ချန်းယု တစ္ဆေနှင့်ဆိုင်တဲ့အရှိန်အဝါကို ယုယုလေး ခံစားမိလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ သံတံရံရိုက်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်မနေသလို ရုပ်လည်းမရပ်လိုက်လေဘူး။ အဲ့တာတွေအစား သူမ ဝါးတောအုပ်ထဲက ကျောက်လမ်းတစ်လျှောက်၊ သူမ ယခုထိတိုင် ဘာတစ်ခုကိုမှရှာမတွေ့သေးသလိုမျိုး

တိတ်တိတ်လေးလျှောက်ဝင်လာလိုက်လေသည်။

လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ၊ ဝါးတောအုပ်တွေရဲ့အလယ်မှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားတွေအတွက် လုပ်ပေးထားတဲ့ ပွဲကြည့်စင် အသေးလေးတစ်ခုရှိနေတာကို ချန်းယု ရှာတွေ့လိုက်သည်။ သူမ ပင်ပန်းသွားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး၊ ချန်းယု သူမ ထိုင်ဖို့ နေရာတစ်ခုကိုရှာလိုက်ကာ သူမဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ပင်ဂွင်းထဲကကဒ်ဂိမ်းကိုကစားနေလိုက်လေသည်။

"မြေပိုင်ရှင်ဆီက တိုက်ခိုက်လုယူမယ်၊ ငါတိုက်ခိုက်လုယူရမယ်"

"မြန်မြန်၊ ငါ့ပန်းတွေအကုန်လုံး ညှိုးနှမ်းသွားတဲ့အထိ ငါစောင့်နေပြီးပြီ အာ"

"ဘုရင်ကြီးပေါက်ကွဲသွားပြီ!"

ချန်းယု သုံးလေးပဲ့လောက် စိတ်ဝင်တစားဆွဲကစားပြီးနောက်မှာတော့၊ သူမနားနားလေး အေးစက်တဲ့အသံတစ်ခု ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေတယ်။ "မင်းကဒီတွေကမကောင်းဘူးပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲတာကြောင့်ပဲ ငါမြေပိုင်ရှင်ဆီက မလုယူတာ" ချန်းယု သဘောတူလက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ပြီး မြေပိုင်ရှင်နဲ့ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

"..." ရေခဲလိုအေးစက်တဲ့အသံက အချိန်အနည်းငယ်လောက် တိတ်တဆိတ်စောင့်နေလိုက်ပြီး၊ ချန်းယု နောက်တစ်ပွဲ ပြီးသွားတာကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ချန်းယု နောက်တကြိမ်ထပ်ကစားဖို့ ပြင်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ သူမမနေနိုင်တော့ ဘဲ မေးလာလိုက်တယ်။ "မင်းဘေးမှာ အခြားလူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ကြီးပေါ်လာတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက မင်း ခေါင်းကိုမော့ပြီး မကြည့်ဘူးပေါ့?"

"ဒါပေါ့၊ အခြားလူတစ်ယောက်သာ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ကြည့်ဖို့လိုတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက 'လူ'မှမဟုတ်တာကို အာ" ချန်းယု သူမကဒ်ကိုဆွဲထုတ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဒီလူသားကောင်မလေးရဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတဲ့မျက်နှာအမူအယာကို ကြည့်ဖို့စောင့်နေတဲ့ သရဲမိန်းကလေး၊ ရုတ်တရက်သူမမျက်နှာပြောင်းသွားလေသည်။ သူမရဲ့ဖြူဖြူလှပတဲ့မျက်နှာလေးက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလာပြီး၊ သူမလက်သည်းတွေကလည်း လျင်မြန်စွာရှည်ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူမ ချန်းယုရဲ့လည်ပင်းကို ဖမ်းဆုပ်ဖို့ သူမ လက်ကိုမြှောက်လာလိုက်သည်။

ချန်းယု သူမအိတ်ကပ်ထဲက တိုက်ထုတ်တဲ့အဆောင်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး၊ သူမဆီကိုဆန့်ထုတ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးသရဲရဲ့ လက်တွေမှာ အံ့တာကို တွေ့ရသေးလေသည်။ အမျိုးသမီးသရဲရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကလေးမှာ အစွမ်း ရောင်အလင်း ထုတ်ပေးလာလေတယ်။ သရဲရဲ့ရုပ်ပြုဖွဲ့နေတဲ့ လက်ဖဝါးကို မီးကျွမ်းနေစဉ်အတွင်း စိန်ခေါ်သံက လည်း ချက်ချင်းလိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

"နင်ဘယ်သူလဲ?!" အမျိုးသမီးသရဲ ငါးမိတာအကွာအဝေးလောက် ဆုတ်ခွာသွားပြီး ချန်းယုကို သတိထားလျက်ကြည့် လာလိုက်သည်။

ချန်းယု ဂိမ်းထဲက ရပ်တဲ့ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး သူမဖုန်းကိုချထားလိုက်လေသည်။ သူမ ကြည့်လိုက်ပြီး ဒီနေ့ည သူမ ရုပ်နဲ့တိုင်ကို စပြီးတွေးလိုက်တော့တယ်။ ဒါက အရွယ်မတိုင်ခင်သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ သရဲဖြစ်လေတယ်။ အသက်၂၀အောက် ရှိနိုင်လောက်တယ်။ သူမရဲ့သွေးလွန်ရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေက သူမရဲ့လှပတဲ့မျက်နှာကို မဖုံးကွယ်နိုင် လေဘူး၊ သူမမသေခင်တုန်းက သူမကမိန်းမလှလေးဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်ရမယ်လို့ ချန်းယုတွေးလိုက်မိလေသည်။

"ငါကပယောဂဆရာပဲ၊ မင်းငါ့ကို ရှီချီလို့ခေါ်နိုင်တယ်" ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးက ၁၉နှစ်တိုင်တိုင်အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ပြီး သေသွားတာ နှစ်တရာကြာလွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဒီလိုကျိုးကြောင်းမရှိသေးဘဲ ကြည်ချက်ရှိတဲ့မိန်းကလေးကိုတော့ မမြင်ဖူးဘူး၊ သူမနှုတ်ခမ်းအစွန်အဖျားတွေ တွန့်သွား တာကို မထိနုချပ်နိုင်ဖြစ်သွားလေသည်။

"ပထမဆုံးအကြိမ် ငါသရဲနှင့်နှိုင်းတဲ့အချိန်ကစပြီး၊ ငါ့အဘိုးက ငါ့အတွက် စည်းကမ်းချက်နှစ်ခုထုတ်ပေးထားတယ်" ချ ချန်းယု အမျိုးသမီးသရဲကိုကြည့်ပြီး သူမလက်နှစ်ချောင်းကို ဆန့်ထုတ်ပြလိုက်လေတယ်။ "ပထမအချက်၊ သရဲနှင့်တာကို အလကားမလုပ်ပေးရဘူး၊ အကြောင်းစေတစ်စေပဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ ငါ့အဘိုးကို လက်ခံပေးရတုန်းပဲ၊ တကယ်တော့၊ သရဲတွေကိုနှင်ဖို့ဆိုတာကလည်း အန္တရာယ်အတော်များတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မလား?"

သူမစကားကိုကြားပြီးနောက် အမျိုးသမီးသရဲရဲ့မျက်နှာက ဝမ်းချပ်တာကို ခံစားနေရတဲ့အတိုင်းဖြစ်သွားလေသည်။

"ဒုတိယအနေနဲ့၊ မကောင်းတဲ့ဝိညာဉ်တွေကိုနှင်မယ်ဆိုရင်၊ အများကြီးပြောပြီးသေတာကနေကာဖို့ သူတို့ကို ဒီအတိုင်း သာချေမွှပ်ပစ်လိုက်" ချန်းယု သူမမျက်နှာကိုပင့်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လေတယ်။ " ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့ ငါ့ဂိမ်း

ကစားဖို့အထိ စိတ်ရှည်နေသေးတာပဲ၊ နင်ကမကောင်တဲ့ဝိညာဉ်လို့ ငါမထင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဘာလို့ငါတို့စကားမပြောကြည့်ရတာလဲ?"

"နင်ဘာအကြောင်းပြောချင်လို့လဲ?" အမျိုးသမီးသရဲက ခုခံကာကွယ်မှုအပြည့်နဲ့ ချန်းယုကို ကြည့်လာလိုက်သည်။ သူမဒီနေရာမှာရှိနေတာ နှစ်တရာကျော်တောင် ကြာနေခဲ့ပြီ၊ ပြီးတော့ သူမကရှင်းပစ်ချင်တဲ့ တာအဘုန်းတော်ကြီး ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကင်ဘုန်းဆိုင်ရာတွေကို သူမ တစ်ခါမှမမြင်တွေ့ဖူးတာမျိုးမရှိလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုလုပ်ငယ်တဲ့သူကိုတော့ သူမအခုမှမြင်ဖူးတာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်ငြားလည်း၊ အနည်းငယ်လောက်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက်၊ အမျိုးသမီးသရဲ သူ့ရှေ့က 'ရှိချ'လို့ခေါ်တဲ့ကလေးမလေးကို အထင်မသေးရဲလေဘူး။

"မင်းဘာသာမင်း ပြန်လည်မွေးဖွားချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ငါရိုက်နှက်တာခံပြီးမှ...ပြန်လည်မွေးဖွားချင်လား?" ချန်းယုရိုးသားစွာမေးလာလိုက်လေသည်။

"နင်က...သေချင်နေတာပဲ!" အမျိုးသမီးသရဲ ဒေါသထွက်လာတာနဲ့ သူမဘေးက ယင်စွမ်းအင်တွေကလည်း ချက်ချင်းတိုးမြှင့်လာလေတော့သည်။ ဝါးတောအုပ်ရံအကွေ့တွဲကနေ တဖြည်းဖြည်းစီးဝင်လာတဲ့ လရောင်ကို ထူထပ်တဲ့ယင်စွမ်းအားတွေက ဖုံးလွှမ်းပြစ်လိုက်လေသည်။ နှက်မှောင်တဲ့နေရာလပ်ထဲမှာ၊ အမျိုးသမီးသရဲရုပ်ရိပ်ကို မမြင်နိုင်တော့လေဘူး၊ ပြီးတော့ ဖုန်းရဲ့တစ်ခုတည်းသောအလင်းရောင်ကလည်း အလျော့မပေးသေးဘဲ ဆက်လက်ထိန်းလင်းနေလေသည်။

"ကြည့်ရတာတော့ ငါအလုပ်လုပ်ဖို့ လိုနေတုန်းပဲထင်တယ်" ချန်းယု သူမလက်တွေကို အလယ်အလတ်အဆင့်သရဲနှင့် တူအဆောင်ရချင်တဲ့အတိုင်း မြှောက်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့တံတရားပဲ ဒီအဆောင်တစ်ရပ်နဲ့တင် နှစ်သိန်းတာကိုအမှတ်ရသွားလေတယ်၊ ဒီတော့ သူမပစ်မှတ်ကို ချက်ချင်းပြောင်းလိုက်ပြီး၊ အခြေခံအဆောင်တစ်ရပ်မြောက်ကိုသာ ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

"ဖွင့်လိုက်" ချန်းယု သူမမျက်ခုံးတွေရဲ့အလယ်ကို ညွှန်ပြလိုက်လေတယ်၊ သူမယင်-ယွန်းမျက်လုံးတွေရဲ့ချိတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်လေသည်။ သူမမျက်လုံးတွေကို ထပ်မံပြန်ဖွင့်လိုက်တော့၊ အနက်ရောင်ယင်က မြဉ်းတွေလို ရိပ်ခန့်လှုပ်ရှားလိုက်တာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေသည်။

အဲကနေ သရဲရဲ့နေတဲ့တည်နေရာကို ချန်းယု မလွဲတမ်းရှာတွေ့သွားလေတယ်၊ ပြီးတော့ သူမလက်ထဲက အဆောင်မြောက်ကို ပစ်လွှတ်ချလိုက်လေသည်။ သူတို့တွေက ချန်းယုဘေး တစ်မီတာအကွာလေထဲမှာ စက်ဝိုင်းပုံစံလာ ဆုံကြပြီး၊ သူတို့တွေ အံ့သြဖွယ်ကောင်းတဲ့အလင်းတွေ တောက်ပလာတာသလို၊ မန္တန်ကြွေးကြော်သံနဲ့အတိုင်း၊ သူတို့တွေ အလျင်အမြန်ကျသွားပြီး အမျိုးသမီးရဲ့ရာနေရာကို ခုန်ပေါက်သွားကြလေသည်။

ချန်းယုကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တိုက်ဖို့ ယင်စွမ်းအားတွေထဲမှာပုန်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးသရဲကို ရုတ်တရက်ကြီးအဆောင်တွေရဲ့ ချည်နှောင်တာကို ခံလိုက်ရလေသည်။ သူမလေထဲကပြုတ်ကျလာပြီး အချည်းနှီးသက်သက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရုန်းကန်လာလိုက်လေသည်။ အရိန်အဝါတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုဝင်းလက်လာပြီး၊ အမျိုးသမီးသရဲရဲ့ချည်ချားတံလက်သည်းတွေက ပုံမှန်အရွယ်အစားအထိ တဖြည်းဖြည်းချင်းကျသွားလေတယ်၊ သွေးလိုနီရဲတဲ့မျက်လုံးတွေကလည်း အနက်နဲ့အဖြူဖြစ် ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောင်းလာကြလေသည်။

"ငါ့ကိုလွှတ်ပေး၊ ငါပြန်လည်မွေးဖွားချင်ဘူး!" စိတ္တဓဝေဒနာသည်လိုမျိုး အမျိုးသမီးသရဲ ရုန်းကန်လာခဲ့လေသည်။

"နင်မှာ ယင်စွမ်းအားတော်တော်များများရှိနေတာကို ငါခံစားလိုရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်အဲ့လောက်အများကြီးမသတ်ထားပါဘူး၊ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြုပြင်လိုက်၊ နင်မှာ ကောင်းမွန်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည်မွေးဖွားလိုရတဲ့ အခွင့်အရေးရှိနေသေးတယ်" ချန်းယု သူမကိုနှစ်သိမ့်ပေးလိုက်လေသည်။

"ငါပြန်လည်မွေးဖွားချင်ဘူး၊ ငါပြန်လည်မွေးဖွားချင်ဘူး!"

ချန်းယု ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်လေသည်။ သူမခါးနားက အိတ်ထဲကသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး၊ လေထဲကဲ့သို့ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြောလိုက်လေတယ်၊ "မင်းက တစ်မီလီယံထိုက်တန်တာကို စဉ်းစားပေးတဲ့အနေနဲ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းအတွက် ဂိတ်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မယ်။"

သရဲတွေကိုတွန်းအားပေးဖို့ နည်းလမ်းနှစ်ခုရှိလေတယ်၊ တစ်နည်းကတော့ သရဲကိုမြေအောက်လောကထဲ ပို့ဆောင်ပေးပြီး မြေအောက်လောကကို ထိုက်စွဲအားကိုင်တွယ်ခိုင်းတာဖြစ်လေတယ်၊ နောက်တစ်နည်းကတော့ သရဲကိုတိုက်ရိုက်ချေမှုလိုက်တာဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုးဖြန်ကြဲခံရတာက သူတို့ဝိညာဉ်တွေကို သုံးလောက်ကနေ အပြီးတိုင်ပျောက်ဆုံးသွားစေနိုင်လေသည်။

သို့သော်လည်း၊ သူတို့ကို မြေအောက်လောကကို ပို့ရာမှာနည်းလမ်းနှစ်ခုရှိလေတယ်။ တစ်နည်းကတော့ တောက်တိုမယ်ရန်တံဆိုးကို အကြောင်းကြားပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် သရဲကိုလာခေါ်ကျတာဖြစ်တယ်၊ ဒီနည်းလမ်းကတော့၊ အကျည်းသားဝရမ်းပြေးတွေရဲ့ ဖမ်းဆီးတာမျိုးနဲ့တူသည်။ ဒီတိယနည်းကတော့ မြေအောက်လောကရဲ့ဂိတ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဂိယောဂဆရာတွေကိုယ်တိုင် သရဲကိုတိုက်ရိုက်ပို့ပေးတာဖြစ်လေသည်။ ဒီနည်းလမ်းကတော့၊ သရဲက ဂိတ်တံခါးကို

ဖြတ်တဲ့အခါမှာ၊ သူတို့တွေက ပယောဂဆရာတွေရဲ့စိတ်စွမ်းအားနဲ့ သန့်စင်ခြင်းကိုခံရနိုင်လေသည်။ ဒီလိုမျိုး စွဲကျန်နေ
တဲ့သရဲတွေကိုတော့၊ လူသားကမ္ဘာမှာ သူတို့ကြုံကြုံနေရတဲ့အကြောင်းအရင်းကို မြေအောက်လောက်က စူးစမ်းစစ်ဆေး
ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ အံ့တာကသာအကြောင်းရင်းလုံလောက်နေရင်တော့၊ သူတို့သက်ညှာမှုပေးတာကို
ခံစားရနိုင်လေသည်။

သံလိုက်အိမ်မြှောင်က လေထဲမှာ နှုတ်ကြိမ်မြည်သွားပြီး၊ သရဲရဲ့ရှေ့မှာပဲ ငွေရောင်အလင်းတောက်ပနေတဲ့ မြေအောက်
လောက်ကိတ်တံခါးပွင့်လာလေသည်။ အံ့တာက ပိုမိုအံ့ပဲခန်းတံခါးရဲ့အကျယ်အဝန်းလောက်ရှိလေတယ်၊ ပြီးတော့ အံ့
တာနောက်မှာ သေးငယ်တဲ့ငွေရောင်လျှောက်လမ်းလေးတစ်ခုရှိနေလေသည်။ ဒီအလင်းရောင်လမ်းကြောင်းလေးက
ပယောဂဆရာရဲ့သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့စွမ်းအားကနေ ပြောင်းလဲပေးထားတာဖြစ်လေသည်။

တကယ်လို့ အမျိုးသမီးသရဲသာ ဒီသန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်သွားမယ်ဆိုရင်၊ သူမရဲ့မကျေမ
ချမ်းဖြစ်မှုအများအပြားကို သန့်စင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။

"အခုသွားတော့" အမျိုးသမီးသရဲပုခုံးကို ချန်းယုတွန်းလိုက်ပြီး၊ သူမကိုဂိတ်ဆီသွားခိုင်းလိုက်လေသည်။

"ငါမဝင်သွားချင်ဘူး၊ ငါပြန်လည်မဖွေးဖွားချင်ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ငါမင်းကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါလုပ်ရမယ့်အရာတွေ
ရှိနေသေးတယ်၊ ငါစောင့်နေတဲ့လူကအခုထိမရောက်လာသေးဘူး၊ ငါ..."

သူမပြောတာပြီးအောင်မစောင့်နေတော့ပဲ၊ ချန်းယု သူမကိုအထဲတွန်းပို့ပေးလိုက်လေသည်။ ဂိတ်တံခါးက ရှမ်းခနဲပျောက်
ကွယ်သွားပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်က လေထဲနှစ်ကြိမ်လောက်လှည့်ပြီးနောက် ချန်းယုလက်ထဲပြတ်ကျလာလေသည်။

"သူတို့ဘဝမှာနောင်တမရဘူးဆိုတဲ့သူ ဘယ်သူများရှိနိုင်မှာလဲ အာ?" ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ဝါးတောအုပ်ထဲမှာ ချန်းယုညင်
ညင်သာသာပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ရှစ်နှစ်အရွယ်တုန်းက၊ သူမ လူအိုကြီးနောက် သရဲဖမ်းဖို့လိုက်သွားခဲ့လေသည်။ အဲအချိန်တုန်းက၊ သူမက
ငယ်ရွယ်ပြီး ပြောတိုင်းယုံတဲ့အရွယ်ဖြစ်နေတော့၊ သူမ သရဲတွေရဲ့ဝမ်းနည်းစရာကံကြမ္မာကြောင့် အမြဲရင်ထဲထိခံလေ
တယ်၊ ထိုကြောင့်၊ သူမသရဲဖမ်းပြီးလို့မပျော်တဲ့အချိန်တိုင်း၊ လူအိုကြီး သူမကိုဒီစာသားအမြဲပြောလာလေသည်။

"ကောင်မလေး၊ မင်းမှတ်မိနေဖို့လိုတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ နောင်တတွေဆိုတာအမြဲရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့၊ မင်းသာ
သေသွားပြီဆိုရင်၊ အကုန်လုံးသာပြန်လည်မွေးဖွားဖို့သွားမယ်ဆိုရင်၊ မင်းလည်းဘာလို့မလုပ်ရတာလဲ?" လူအိုကြီးက ချ
န်းယုခေါင်းကိုပုတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီး ပြောလာလေတယ်၊ "နောင်တတွေဆိုတာက မင်းကိုယ်တိုင်မင်းဖန်တီးခဲ့တယ်ဆိုတာ
မင်းမှတ်မိနေဖို့လိုမယ်။ မင်းအသက်ရှင်နေတုန်းကသာ မကြိုးစားခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ သေပြီးနောက် နောင်တရနေတော့ရော
ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ?"

ဖြည်းဖြည်းချင်းလွင့်ပါးသွားတဲ့ ယင်စွမ်းအားတွေကိုကြည့်ရင်း၊ ဝါးတောအုပ်က လရောင်ရဲ့အလင်ရောင်ပေးတာ တဖန်
ပြန်ရုလိုက်ပါတယ်။ ချန်းယု သူမဖုန်းကိုယူပြီး မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်နဲ့ပြောတဲ့ စကားဝိုင်းကိုဖွင့်လိုက်လေ
သည်။

ငါကအကောင့်အသေးလေးပါး 'ရှင်းပြီးသွားပြီ'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: 'ဒီလောက်မြန်လား? (အံ့အားသင့်နေတဲ့ .jpg)

ငါကအကောင့်အသေးလေးပါး: 'ဘယ်အချိန်ကျန်တာကိုရှင်းမှာလဲ?'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: 'ငါမနက်ဖြန်ကြည့်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်လိုက်မယ်၊ ပြဿနာသာမရှိဘူးဆို
ရင် ကျန်တာကို ညီအစ်ကိုဆီ ငါချက်ချင်းပို့ပေးလိုက်မယ်။'

ငါကအကောင့်အသေးလေးပါး: 'အိုကေ'

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: 'ညီအစ်ကို မင်းခိုက်မိဒဏ်ရာရသွားသေးလား?'

ငါကအကောင့်အသေးလေးပါး: 'မရဘူး၊ ငါ့ကိုပိုက်ဆံပို့ဖို့သတိရဦး၊ ငါအခုလိုင်းပေါက်ဆင်းတော့မယ်'

ချန်းယု အခြားသူဘက်ကပြန်စာကို မစောင့်နေတော့ဘူး။ သူမပင်ဂွင်းအကောင့်ကနေထွက်လာပြီးနောက်၊ လေထဲမှာကျန်
နေသေးတဲ့ သရဲရဲ့စွမ်းအားကို သူမအာရုံခံမိလေသည်။ မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်က မနက်ဖြန်
တစ်ယောက်ယောက်ကို စစ်ဆေးဖို့လွှတ်လိုက်မယ်ပြောတော့၊ ဒီတော့ သူမရဲ့ပြည့်စုံခြင်း၏နိယာမနှင့်ကိုက်ညီဖို့၊ သူမ
အိတ်ထဲက သန့်စင်ပေးတဲ့အဆောင်တစ်ခုကိုထုတ်ယူလိုက်လေတယ်၊ အံ့ထဲကို စိတ်စွမ်းအားအနည်းငယ်ထည့်လိုက်ပြီး
လေထဲကိုပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

သန်စင်ပေးတဲ့အဆောင်က နေဦးပိုးဖလံတွေလို အလင်းရောင်အစက်အပြောက်လေးတွေထုတ်လွှင့်ပေးလာတယ်။ အလင်းရောင်က ဝါးတောအုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျန်ရှိနေတဲ့သရဲစွမ်းအင်တွေကို ပယ်ဖျက်ပေးလေသည်။

ချန်းယု သူမဖုန်းကိုယူပြီးကြည့်လိုက်တော့ မနက်၁နာရီတောင် ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။ သူမဖုန်းကိုအဝေးထားလိုက်ပြီး သူမပြန်ဆုတ်ခွာလာလိုက်လေသည်။ ပုန်းခြံရုံကတိပေါက်ကုန်နေ သူမခန်းဆင်းလာပြီးနောက်၊ သူမလမ်းဘေးမှာ မိနစ် အနည်းငယ်လောက် ရပ်စောင့်နေလိုက်ပေမဲ့ တကွဲတစဲစီးကုန်ရာမတွေ့လေဘူး။

ချန်းယု အနည်းငယ်လောက်တွေးဆပြီးနောက်၊ သူမတကွဲစီဌာနလိုရတဲ့ မြွေအလယ်မရောက်ခင်အထိ မိနစ်အနည်းငယ် လောက်ပြေးသွားဖို့စီစဉ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့၊ မနက်စောစော လမ်းပေါ်မှာ၊ ရှေးဟောင်းအဝတ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီး ဆံပင်ကိုမြှင့်မြှင့်စီးထားတဲ့ မိန်းမ ငယ်လေးတစ်ဦး ပြေးလွှာနေတာကိုမြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

ချန်းယု ပြေးဖို့အာရုံစိုက်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ သူမနောက်ကနေ တခိုက်ခိုက်တုန်ဖို့ကောင်းတဲ့ မကောင်းသောစွမ်းအား ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ သူမသတိအနေအထားနဲ့ ကိုယ်ကိုလှည့်ချလိုက်လေတယ်။ သူမမျက်လုံးတွေက ဝေးကွာတဲ့နေရာကနေ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာတဲ့ အနက်ရောင်ကားအပေါ် တသမတ်တည်းကြည့်နေလိုက်သည်။ အဲဒီ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မကောင်းတဲ့အရှိန်အဝါတွေက အဲဒီကားကနေ ထွက်ပေါ်လာတာဖြစ်လေသည်။

ထျန်းဖေက တတိယသခင်လေးလော့ရှဲ့ လက်ထောက်ခန့်စဉ်းထဲက တစ်ဦးဖြစ်လေတယ်။ ဒီနေ့၊ တတိယသခင်လေးက မိနစ်သုံးဆယ်အထိ သိပ္ပံဌာနကို အစည်းအဝေးတက်ဖို့သွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ အခု၊ တတိယသခင်လေးကို အိမ်ပြန်ပို့ ဖို့ သူမောင်းနှင်လာခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြစ်ကမ်းဘေးပန်းခြံကို ကားဖြတ်မောင်းရုံတင်ရုံသေး၊ သူ့ရဲ့ထက်တဲ့ ပင်ကိုစရိုက်က တစ်ယောက်ယောက်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရုံနေတာကို သိရှိသွားစေခဲ့သည်။

ထျန်းဖေမျက်လုံးတွေက ချက်ချင်းကားအပြင်ဘက်ကိုထွင်းဖောက်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ လမ်းဘေးမှာရပ်နေတဲ့မိန်းကလေးကို သူမြင်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့၊ အင့်ခန့်ညည်းညူလိုက်လေသည်။

"ဘာလဲ?" နောက်ခုံမှာထိုင်နေတဲ့ လော့မင်သူမျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လာလိုက်သည်။

ထျန်းဖေ ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့ သူပြောလိုက်ချင်ပေမဲ့၊ အရင်ကဟဲကျီ သူ့ကိုပြောထားတာကို သတိရသွားလေတယ်။ ချန်းမိသားစုပြန်ခေါ်လာတဲ့မိန်းကလေးအပေါ် တတိယသခင်လက် ရှင်းမပြန်တော့တယ်မှ ရှိနေပုံရလေတယ်။ ဒီအချက် အတွက်နဲ့၊ လက်ထောက်တော်တော်များများက ချန်းယုရဲ့အချက်အလက်တွေကို သေသေချာချာစစ်ဆေးခဲ့ကြလေတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ချန်းယုကို အကြည့်တစ်ချက်ထဲနဲ့ ထျန်းဖေမှတ်မိနေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

"မြွေတော်ဝန်ချန်းရဲ့သမီးကို ကျွန်တော်အခုလေးတင်မြင်လိုက်မိလို့ပါ။" ထျန်းဖေ ဖြေလာလိုက်လေသည်။

"ချန်းမိသားစုကကောင်မလေးလား?" လော့မင် မနေနိုင်ဘဲမျက်မှောင်ကြုပ်မိသွားလေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သူမတစ်ယောက်ထဲ လမ်းဘေးမှာရှိနေတာ" ထျန်းဖေ ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

"အတော်တော်နောက်ကျနေပြီကို၊ သူမတစ်ယောက်ထဲ ဘာကြောင့်အပြင်ရောက်နေတာလဲ?" လော့မင် သူလက်က နာရီကိုကြည့်ဖို့ လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေတယ်။ "နောက်ကကားဆီ သူမကိုခေါ်ခဲ့ဖို့ပြောလိုက်။"

"တတိယသခင်လေး၊ မင်းလုံခြုံရေးက ကျွန်တော်တို့အတွက်ပထမဦးစားပေးပဲ" ထျန်းဖေ ပြန်ပြောလာလေသည်။

"ငါလား?" လော့မင် မနေနိုင်ဘဲရယ်လိုက်မိလေတယ်။ "ငါအခြားသူတွေကို မထိခိုက်စေတာနဲ့တင်ကောင်းနေပါပြီ၊ ဘယ်သူကများငါ့ကိုလာခြိမ်းခြောက်ရဲမှာလဲ?"

"တတိယသခင်လေး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီလိုမပြောပါနဲ့။" ထျန်းဖေ တတိယသခင်လေးရဲ့လက်လျှော့တွဲစကားတွေကို မ ကြားရန်နိုင်လေဘူး။

"ဟုတ်ပါပြီ" လော့မင် သူမျက်လုံးတွေကိုမှိတ်လိုက်လေတယ်။ သူအများကြီးမပြောချင်တာ သိသာထင်ရှားလှလေ တယ်။ "နောက်ကကားနဲ့ မိန်းကလေးကိုခေါ်တင်ခိုင်းလိုက်"

ဒါကြောင့်၊ လမ်းတစ်ဝက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ချန်းယု အခမဲ့ကားကြိုလိုက်စီးလိုရတဲ့အတွက် ခေါင်းရှုပ်သွားခဲ့လေသည်။

နာရီတက်ကြာပြီးနောက်မှာတော့၊ တတိယသခင်လေးလော့ရှဲ့ကိုယ်ရံတော်တွေက ချန်းမိသားစုခြံဝင်းရဲ့ သူမကိုချပေး လာလိုက်လေသည်။ သူ့ရဲ့အမူအယာမရှိတဲ့မျက်နှာက ချန်းယုရဲ့ကျေးဇူးတင်မှုအပြည့်ရှိနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်ပြီး "တတိယသခင်လေးပြောလိုက်တာက၊ နောက်ပိုင်း မင်းထပ်ပြီးလျှောက်ပြောနေတာကို သူမြင်မိတာနဲ့၊ မင်းကို မြွေတော်ဝန်ချန်းဆီ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။"

"..." 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဆိုတာက ချန်းယုလည်ချောင်းထဲ သောင်တင်သွားလိုက်လေတယ်၊ သူမအချိန်
တော်တော်ကြာကြီး အဲ့တာကိုထုတ်ပြီးမပြောနိုင်လိုက်လေဘူး။

စာရေးသူရဲ့မှတ်စု:

ချန်းယု: ငါ့လျှောက်ပတ်ပြေးနေတယ်လို့ပြောလိုက်တာပဲ။ ငါ့အဖေဆီ နင်တို့သေနတ်တွေတရားမဝင်ကိုင်ဆောင်ထား
တယ်လို့ ငါမတိုင်တန်းရသေးဘူးပဲ။

အပိုင်း(၅) : ငါ့အဘိုးက သရဲနှင့်တဲ့ဆရာတစ်ဦးပဲ

တစ်ညလောက် လူးလို့မပြီးနောက်မှာတော့၊ နောက်တနေ့မနက်ခင်းမှာ ချန်းယု အိပ်ရာထနောက်ကျလေပြီး မနက်စာကိုလွဲသွားခဲ့လေသည်။

ဒီလောက်နောက်ကျတဲ့အထိ ချန်းယုတစ်ခါမှမအိပ်ဖူးတာကြောင့် သူမအပြစ်ရှိသလိုခံစားနေရလေတယ်။ သူမ ဧည့်ခန်းထဲမှ အမေချန်းကို ကြောင်တောင်တောင်နိုင်စွာပြုလာလိုက်လေသည်။

"ချီချီ၊ သမီးနိုးပြီပဲ" အမေချန်း သူမသမီးကိုပြုံးပြကာ လက်ယမ်းပြလိုက်ရင်း အန်တီလောကို နွေးထားတဲ့မနက်စာတွေထုတ်လာဖို့ ပြောလိုက်လေသည်။

"သမီး... သမီးနိုးတာနောက်ကျသွားတာပဲ" ချန်းယု အမေချန်းရဲ့အခြားတစ်ဘက်ကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ကိုးရီးကားရားရယ်မောလိုက်လေသည်။

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ အရမ်းမနောက်ကျပါဘူး၊ အခုထိ ဆယ်နာရီတောင်မထိုးသေးဘူးလေ" အမေချန်း သူမသမီးက အပျင်းကြီးနေတာပဲလို့ လုံးလုံးကိုမတွေးမိလေဘူး အာ၊ နောက်ကျတဲ့အထိအိပ်တာကလည်း ကောင်းလေတယ်၊ သူမအိပ်ယာထနောက်ကျခဲ့တာဆိုရင်၊ ဒါဆို ဒါကသူမသမီး ဒီအိမ်မှာနေရတာ သက်တောင့်သက်သာခံစားရပြီလို့ သက်သေပြလိုက်တာပဲဖြစ်လေတယ်။

ဒါကိုကြားတော့ ချန်းယုပိုရှက်မိသွားလေတော့တယ်၊ အမေ အာ၊ ဒါက အဆင့်မြင့်လိမ်လည်မှုမဟုတ်တာ အမေသေချာရဲ့လား?

"ချီချီ၊ ထမင်းစားခန်းကိုသွားပြီး မနက်စာကိုအရင်စားလိုက်ဦးအစ်ကို မင်းကိုအပြင်ခေါ်သွားမလို့" မနေ့က ချန်းယုရဲ့နာမည်ပြောင် 'ရီချီ' ဆိုတာကနေ ချီချီ လို့ အမေချန်း ပြောင်းခေါ်လိုက်ပြီးကတည်းက၊ ချန်းယုသားစုရဲ့အဖေခန့်သားကလည်း ထိုသို့လိုက်လံခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

"ဘယ်..." သူမတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲဆိုတာ ချန်းယု အခုလေးတင်မေးချင်ခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ချိန် အမေချန်းနဲ့ချန်းယုအပြင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရှိတဲ့သူနှစ်ဦးပါရှိနေတာကို သူမရှာတွေ့လိုက်ရလေသည်။ အဲ့နှစ်ယောက်ထဲက ဆံပင်အနီရောင်နဲ့တစ်ယောက်က သူမကို သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာနဲ့ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ချန်းယုလျှောက်လာလိုက်ပြီး အချိန်မီလေးမိတ်ဆက်ပေးလာလိုက်တယ်။ "ဒါကချင်းရီ၊ ပြီးတော့ဒါက ရှောင်ဟွေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက အင်ပါယာတက္ကသိုလ်ကကျောင်းသားတွေပဲ၊ ညီမလေးထက်တစ်နှစ်ကြီးကြတယ်"

ချန်းယုပြောပြီးနောက်၊ သူ သူ့နောက်ကဆယ်ကျော်သက်နှစ်ဦးဘက်ကို ကိုယ်လှည့်လိုက်ပြီး သူ့ညီမလေးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေတယ်၊ "ဒါကတော့ ငါ့ညီမလေး၊ ချန်းယု"

"ဟယ်လို" ချင်းရီလို့ခေါ်တဲ့ လူငယ်လေးက ဖော်ရွေမှုကင်းပုံပေါ်လေတယ်၊ သူ ချန်းယုကိုအနည်းငယ်မျှသာ ခေါင်းညိတ်ပြလာလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ရှောင်ဟွေ၊ ဆံပင်အနီရောင်ရှိတဲ့သူ၊ သူကတော့ ပိုပြီးတက်တက်ကြွကြွရှိလေတယ်၊ သူပြုံးပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလာလေတယ်၊ "ဟယ်လို၊ ညီမလေးယု၊ ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းက မူလတန်းကျောင်းကိုအတူတူသွားဖူးတယ်လို့ ငါကြားဖူးတာပဲ"

"တကယ်... တကယ်လား?" အခြားသူရဲ့ 'ညီမလေးယု' လို့ ခေါ်ခံရတာကြောင့် ချန်းယုရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားလေတယ်၊ မင်းသိဖို့လိုတာက တာမုန္တမှာတုန်းက အစ်ကိုနဲ့ညီမဆိုတာက ချစ်သူတွေအချင်းချင်း ခေါ်ဝေါ်ကျတဲ့အသုံးအနှုန်းတွေ ဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုခေါ်တာကြားတော့ ချန်းယု သက်တောင့်သက်သာမဖြစ်သလိုမျိုးခံစားလိုက်ရလေတယ်၊ ဒီတော့ သူမပြောလိုက်တယ်၊ "ဒါက၊ ဟယ်လို၊ ကျွန်မကချန်းယုပါ၊ ရှင်တို့တွေလည်း ကျွန်မကို 'ရီချီ' လို့ ခေါ်လို့ရပါတယ်။"

ချန်းယုပြောပြီးသွားတာနဲ့၊ ချန်းယုတိတ်တိတ်လေးရေရွတ်မိလိုက်လေတယ်၊ "အို ကောင်းတာပဲ..."၊ သူ့ကိုယ်သူလက်ဖဝါးနဲ့ကာပြီး အခြားသူတွေကိုရှုက်စိတ်နဲ့ကြည့်လာလိုက်သည်။

ချင်းရီမျက်နှာမှာလည်း အလွန်အံ့အားသင့်သွားမှုခဏပေါ်ထွက်လာပြီး၊ ရှောင်ဟွေကတော့ ခဏတဖြုတ်လောက် တောင့်တင်းသွားပြီးနောက်၊ သူရုတ်တရက်ရယ်လိုက်ပြီး ပြောလာလေတယ်၊ "ကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ၊ ကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ"

ချန်းယုလည်း တစ်ခပ်ခပ်ရယ်မောလိုက်ပြီး လူသုံးဦးပတ်ပတ်လည်က လေထုကလည်း ချက်ချင်းရင်းနှီးလာလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့၁၅နှစ်လောက်တုန်းက၊ ချန်းယုသာပြန်ပေးဆွဲမခံခဲ့ရဘူးဆိုရင်၊ သူမ ချင်းရီ ရှောင်ဟွေတို့နဲ့အတူ ကြီးပြင်းလာမှာဖြစ်လေတယ်၊ ရင်းနှီးမှုအကြောင်းပြောမယ်ဆိုရင်၊ သူမ ချန်းယုထက်ပိုပြီး သူတို့နဲ့ပိုရင်းနှီးတာဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်။ တကယ်တော့၊ ချန်းယုက သူတို့ထက်လေးနှုန်းပိုအသက်ကြီးလေတယ်၊ ဒီတော့ ခြံငုံပြောရရင် သူတို့ချန်းယုနဲ့အတူ အများကြီးမကစားနိုင်လေဘူး။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့၊ ချန်းယု ဒီအလွှာတွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သိထားတာဘာတစ်ခုမှမရှိလေဘူး။ ချန်းယုက သူ့ညီမလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပေါင်းစပ်သွားစေချင်တယ်၊ သူမအနိုင်ကျင့်ခံရမှာကို သူစိတ်ပူလေတယ်၊ ဒီတော့ 'မဆိုးဘူး' လို့ သူတွေ့တော့လို့ရတဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ကိုရှာမတွေ့ခင် သူကရုတ်စိုက်ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ၊ ကျောင်းမှာ ဒီနှစ်ယောက် သူ့ညီမလေးကိုကူညီနိုင်ဖို့ သူမျှော်လင့်မိလေသည်။

ဖြေဖုံးဒေသရဲ့မြင်းပြိုင်ကွင်းဘက်ကို ဦးတည်သွားနေတဲ့ကားအတွင်း၌။

"ညီမလေးရှိချီ၊ မင်းအရင်ကမြင်းစီးဖူးလား?" ရှောင်ဟွေ့ပြုံးပြီး မေးလာလိုက်လေသည်။

"ရှိချီလို့ပဲခေါ်ပါ၊ ညီမဆိုတာမထည့်နဲ့" ချန်းယုပြင်ပေးလိုက်လေသည်။

"ဘာလို့လဲ?" ရှောင်ဟွေ့သံသယရှိနေလေတယ်၊ "ငါတို့ကမင်းထက်တစ်နှစ်ကြီးတယ်လေ"

"အဲ့တာက အသက်ကွာခြားတာကြောင့်မဟုတ်ဘူး" သူမနဖူးကိုတွန့်လိုက်ပြီး ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ "ငါအရင်ကနေထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ၊ အမျိုးသားနဲ့အမျိုးသမီးတွေက အစကို ဒါမှမဟုတ် ညီမဆိုတာကို လွယ်လွယ်ကူကူခေါ်ဆိုလို့မရဘူး၊ အဲ့တာက အထင်လွဲမှုတွေဖြစ်စေနိုင်တယ်"

"အထင်လွဲတာ၊ ဘယ်လိုအထင်လွဲတာမျိုးလဲ?" ရှောင်ဟွေ့သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာမေးလာလိုက်တယ်။

"အဲ့တာက . . . ချစ်သူတွေလို အထင်လွဲတာမျိုး" ချန်းယုပြောလိုက်တယ်။

"တကယ်ကြီးလား?" ရှောင်ဟွေ့ပိုတောင်စိတ်ဝင်စားလာတော့တယ်၊ "ဘာလုပ်ကြမလဲ? ဒါဆို ငါ နင့်ကောင်လေးဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ?"

"မရဘူး၊ နင်မဖြစ်နိုင်ဘူး" ချန်းယု သူမခေါင်းကို သူမတတ်နိုင်သမျှခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ချန်းယုနဲ့ ရှောင်ဟွေ့က သူ့ညီမလေးကိုအမြတ်ထုတ်နေတာမြင်တော့၊ သူ့နောက်ကိုသွားပြီး ဒီကောင်လေးကိုပညာပေးဖို့လုပ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယု ငြင်းချလိုက်တာကိုမြင်တော့ သူ့ပါးစပ်ကိုချက်ချင်းပိတ်လိုက်ပြီး စကားပြောတာကနေရပ်လိုက်တယ်။

တစ်ဖက်မှာတိတ်တိတ်လေးထိုင်နေတဲ့ချင်းရီလည်း ချန်းယုရဲ့ကြီးမားတဲ့တုံ့ပြန်ချက်ကြောင့် စူးစမ်းမှုအပြည့်နဲ့ ကြည့်လာလိုက်သည်။

"ဘာလို့လဲ?" ရှောင်ဟွေ့မှာ အလွန်အံ့အားသင့်မိသွားလေသည်။

"ငါနင့်ကိုအဲ့လိုမျိုးသဘောမကျဘူး" ချန်းယုလည်း သူ့ကိုအရမ်းရိုးသားတဲ့အားပေးစကားပြောလာလိုက်တယ်၊ "ဒါပေမဲ့၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ နင်ကတကယ်တော့ တော်တော်ကိုချောပါတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ နင်ကငါtype မဟုတ်လေဘူး။"

"အဟွတ်" ချန်းရီနဲ့ချန်းယုနဲ့ ဒီလိုအဖြေမျိုးကြားလာရလို့မယ်လို့ မထင်ထားမိလေဘူး၊ ရှောင်ဟွေ့ဝမ်းချုပ်တာခံစားနေရတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပျက်သွားတာကိုမြင်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သူ့ကိုမရိုးမသားလှောင်လိုက်ကြလေသည်။

"ငါ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ရှောင်ဟွေ့အစိမ်းရောင်မျက်နှာနဲ့ပြောလာလိုက်သည်။

"မလို့ပါဘူး၊ ငါကအမှန်အတိုင်းပြောပြရုံတင်ပါ" ချန်းယုရဲ့မျက်နှာပေါ်ကရိုးသားမှုက ရှောင်ဟွေ့ကို အလွန်အမင်းသက်တောင့်သက်သာမရှိသလိုမျိုး ခံစားသွားရစေလေသည်။

တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ချင်းရီ သူ့လုပ်ခါနေတဲ့ပန်းကို တတ်နိုင်သမျှထိန်းထားဖို့ကြိုးစားနေရပြီး သူ့အာရုံစူးစိုက်တာတွေကို ကားအပြင်ဘက်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ဟွေ့ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်တာ ချင်းရီတကယ်ကြီးသူ့နောက်ကွယ်မှာ ကြိတ်ရယ်နေတာကိုမြင်သွားတော့ သူ့အရမ်းဒေါသထွက်သွားတော့သည်။ မကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့ကိုရေထဲဆွဲချပစ်ဖို့စီစဉ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါတော့ ချင်းရီကို သူ့လက်နဲ့ထိုးပြလိုက်ပြီး မေးလာလိုက်တယ်၊ "ဒါဆို မင်းဘယ်လိုပုံစံမျိုးသဘောကျတာလဲ? ချင်းရီဆိုရင်ကောဘယ်လိုလဲ?"

"ရှောင်ဟွေ့?!" ချင်းရီသူ့ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်ပြီး ရှောင်ဟွေ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မကြိုက်ဘူး" ချန်းယု တစ်စက္ကန့်လှေ့အတွင်း အဖြေကိုပေးလာလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမ ခွဲခြားမဆက်ခံဘဲနှစ်သိမ့်မှုပေးလာပြန်တယ်၊ "ချင်းရီ၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ နင်ကတကယ်ကို တကယ်ကြီးချောတာပါ၊ ဒါကနည်းနည်း . . ."

"သူလည်း နင့်type မဟုတ်ပြန်ဘူးလား?" ရှောင်ဟွေ့ ချန်းယုရဲ့စကားကို အလိုအလျောက်အဆုံးသတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု တုံ့ပြန်မှုအကြီးကြီးဖြင့်ခေါင်းညိဆဲပြလိုက်လေသည်။

ချင်းရီ၊ နည်းနည်းရှက်ပြီး သက်တောင့်သက်သာမရှိနေဘူး၊ ချန်းယုရဲ့ 'စံနမူနာထားလောက်တဲ့သတ်မှတ်ချက်' စကားတွေရဲ့နှစ်သိမ့်မှုကိုခံရပြီးနောက်မှာတော့၊ ရုတ်တရက် ထပ်ပြီးရယ်ချင်လာပါတော့သည်။

"ဒါဆို၊ နင်စံထားတာတွေကအရမ်းကိုမြင့်နေတာပဲ အာ" ရှောင်ဟေ့မေးလာလိုက်တယ်။ "ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့မျက်နှာတွေက အင်ပါယာ တက္ကသိုလ်မှာ ထိပ်တန်းမျက်နှာတွေအဖြစ်သတ်မှတ်ခံထားရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့ငါတို့ကိုကြည့်တောင်မကြည့်ဘူး အာ၊ ဒါဆို နင် ဘယ်လိုမျိုးရှာဖွေစဉ်ထားတာလဲ?"

ရှောင်ဟေ့ပြောပြီးသွားတာနဲ့၊ ကားထဲမှာရှိတဲ့ လူသုံးယောက်လုံးရဲ့နှာတွေ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲထောင်လာလေတော့သည်။

"ငါအခုထိသူ့ကိုမတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒီတော့ ငါအခုထိမသိသေးဘူး" ချန်းယု ဒီကောက်ချက်ချထားတာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အချိန်အနည်းငယ် လောက် သေချာလေးလေးနက်နက်တွေးတောလိုက်လေတယ်။

"ဒါဆို မင်းသူ့ကိုတွေ့သွားခဲ့ရင်၊ ငါတို့နဲ့ သူ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးဖို့မှတ်ထားလိုက်ဦး။ ငါနဲ့ချင်းရီထက် ဘယ်သူကများပိုကောင်းနေလဲဆိုတာ ငါ တကယ်သိချင်မိတယ်။" ရှောင်ဟေ့ဒီလိုမျိုးပြောသောပြောလိုက်ပေမဲ့၊ ကားထဲမှာရှိတဲ့ အမျိုးသားသုံးယောက်လုံးက ဒီမိန်းကလေးက ကလေးအဖြစ်ပဲရှိနေသေးပြီး သူမမျက်လုံးတွေက အခုထိမကျယ်သေးဘူးဆိုတာ သူတို့သိနေကြလေသည်။

သို့သော်ငြားလည်း၊ အချိန်တော်တော်ကြာဖြတ်သန်းသွားပြီးနောက်မှာတော့၊ ချန်းယု သူမကောင်လေးကို သူတို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့ခေါ်လာ လိုက်လေတယ်။ ဒီလူက သူတို့ထက်အရာအားလုံးမှာကောင်းမွန်ကြောင်းဝန်ခံတာကလွဲပြီး သူတို့မှာရွေးချယ်စရာမရှိလေဘူး။

ရှိကျောင်မြင်းပြိုင်ကွင်းကို သူတို့ရောက်သွားချိန်၊ ချန်းယုအဝတ်စားလဲဖို့ကို ချန်းယန်ခေါ်သွားပေးလိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးအဝတ်လဲခန်းရဲ့ အဝင်ဝမှာ၊ သူမ ချူရှောင်း၊ ဒုတိယမြို့တော်ဝန်ချူခိုင်ဝမ်ရဲ့သမီးနဲ့ တွေ့ဆုံကြလေသည်။

"အစ်ကိုချန်းယန်" ချူရှောင်းက သပ်ရပ်တဲ့မြင်းစီးဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ချန်းယန်ကိုအံ့အားသင့်နေတဲ့အမူအယာမျိုးနဲ့ ကြည့်လာလိုက် သည်။

"ရှောင်းရှောင်း?" ချန်းယန်မှာ သူမကိုမြင်လိုက်တာကြောင့် အံ့အားသင့်သွားလေတယ်။ "မင်းလည်း မြင်းစီးဖို့ဒီကိုရောက်လာတာလား?"

"အမ်၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ အာ" ချူရှောင်း ချန်းယန်ရဲ့ဘေးနားက ချန်းယုကိုလှည့်ကြည့်လာလိုက်လေတယ်။ "ဒီတော့ ဒါက ညီမလေးချ န်းယုပေါ့။"

ချန်းမိသားစုက ချန်းယုကိုပြန်လည်ရှာတွေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း လူသိရှင်ကြားမပြောထားပေမဲ့လည်း၊ ဒီမြို့တော်မှာရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေက ကျယ်ပြန့်လှလေတယ်။ ဒီတော့ သတင်းတွေလည်းပြန့်နေပြီဖြစ်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်" ချန်းယန်မိတ်ဆက်ပေးလာလိုက်တယ်။ "ချီချီ၊ ဒါကချူရှောင်းလေ"

"ညီမချန်းယု၊ အစ်မကချူရှောင်းပါ။ ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ငါတို့တွေဖူးကြတယ်လေ" ချန်းယုရဲလက်တွေကို ချူရှောင်းနွေးထွေးစွာဆုပ်ကိုင် လာလိုက်လေသည်။

"ဟယ်လို"

"ညီမ ညီမရဲ့မြင်းစီးဝတ်စုံကိုလဲဝတ်မလို့မလား? အစ်မ မင်းကိုအထဲခေါ်သွားပေးမယ်" ချူရှောင်း သူမကိုပြောရင်း ချန်းယန်ကိုပါပြော လိုက်တာဖြစ်လေတယ်။ "အစ်ကိုချန်းယန်၊ ငါဒီကနေ ညီမချန်းယုကိုခေါ်သွားပေးလိုက်မယ်၊ အစ်ကိုသွားပြီး အစ်ကိုအဝတ်တွေလဲလိုက်လေ၊ ငါတို့ပြေးလမ်းမှာနောက်ကျရင်တွေ့ကြတာပေါ့။"

"အိုကေ၊ ငါပြေးလမ်းမှာမင်းနဲ့တွေ့တာပေါ့" အမျိုးသမီးအဝတ်လဲခန်းရှေ့စောင့်ရတာက တကယ်ကိုအဆင်မပြေလှဘူးလို့ ချန်းယန်ထင်မိ လေတယ်။ ဒီတော့ ချူရှောင်းအကြံပေးတာကို သူ့လက်ခံလိုက်လေသည်။

ချူရှောင်း ချန်းယုကိုအဝတ်လဲခန်းထဲခေါ်သွားလိုက်လေတယ်။ ချန်းယုအတွက်ဝတ်စုံတစ်ခုရွေးချယ်ပေးပြီး သူမကိုအဝတ်စားလဲဖို့အခန်းထဲဝင် ခိုင်းလိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း၊ ချန်းယုအဝတ်လဲပြီးတဲ့အခါမှာတော့၊ မျက်လုံးကြီးကြီးနဲ့မိန်းကလေးက တံခါးရှေ့ရပ်စောင့်နေလေတယ်။ သူမကိုသိချင်စိတ်နဲ့ကြည့်လာလေတယ်။ ချူရှောင်းဘယ်ရောက်သွားပြီဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

"နင်က ကလေးတုန်းကပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရပြီး အခုလေးတင်ပြန်ရှာတွေ့တယ်ဆိုတဲ့ မြို့တော်ဝန်ချန်းရဲ့သမီးလား?" မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ မိန်းကလေးက ချန်းယုကိုကြွပ်ဆတ်တဲ့အသံနဲ့မေးလာလိုက်လေသည်။

"..."ချန်းယု အသံလုံးလုံးမထွက်ဘဲ မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေတယ်။

"နင်ဘာလို့ဘာမှပြန်မပြောရတာလဲ အာ? ငါနင့်ကိုမေးနေတယ်လေ" အခြားသူက မပျော်ရွှင်တဲ့ပုံစံနဲ့ မေးလာလိုက်လေသည်။

"နင်ဘယ်သူလဲ?" ချန်းယုမေးလာလိုက်လေသည်။

"ငါကကျန်းဝမ်ဝမ်၊ ငါအဖေက ပြည်သူ့လုံခြုံရေးဌာနရဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ" ကျန်းဝမ်ဝမ် သူမကိုယ်သူမမိတ်ဆက်ပြီးနောက် ဆက်ပြီးမေးလာ လိုက်တယ်။ "ချင်းမူစီရင်စုထဲက သီးခြားရွာတစ်ရွာဆီ နင်ပြန်ပေးဆွဲခံသွားရတာလို့ငါကြားတယ်၊ နင်ကဘာလို့မည်းနေရတာလဲ အာ?"

အချို့ကျေးလက်ဒေသပုံတွေကို ငါTV မှာမြင်ဖူးတယ်၊ ငှက်ခွံ အိမ်မဟုတ် ဂျက်လောက်ပဲရှိသေးတဲ့ ကလေးတော်တော်များများက လယ်ကွင်းတွေထဲအလုပ်လုပ်နေရပြီ၊ နင်လေးငါးနှစ်အရွယ်တုန်းက နင်လည်းအလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာလား?"

ကျန်းဝမ်ဝမ်စကားပြောတဲ့ပုံစံကို ချန်းယုသဘောမကျလေဘူး၊ သူမမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်ပြီး သူမ(ကျန်းဝမ်ဝမ်)နဲ့ပတ်သတ်ပြီးဂရုစိုက်မနေချင်ဘူး၊ ဒီတော့ သူမကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး အခြားတစ်ဖက်ကိုလျှောက်သွားလိုက်တယ်၊ ချူရှောင်းပြန်ရောက်လာတာကိုစောင့်ဖို့ စိစဉ်နေလိုက်သည်။

"အာ၊ ငါနင့်ကိုပြောနေတယ်လေ၊ နင်ဘာလို့ငါ့ကိုလျစ်လျူရှုတာလဲ?" ကျန်းဝမ်ဝမ်နည်းနည်းဒေါသထွက်လာပြီးမေးလာလိုက်သည်။

"နင်မမြင်ဘူးလား?" ချန်းယုရဲစိတ်ရှည်မှု ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

"ဘာကိုလဲ?"

"နင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး ငါဘာတစ်ခုကိုမှမလိုချင်ဘူး"

"နင်..." ကျန်းဝမ်ဝမ် သူမမျက်နှာတစ်ခါမှဒီလိုမပျက်ဖူးလေဘူး၊ ပြီးနောက်မှာတော့ သူမမျက်နှာသေးသေးလေးက ဒေါသကြောင့် ချက်ချင်းနီရဲလာလေတော့သည်။

အဲ့အချိန်မှာ၊ ချူရှောင်းက အပြင်ကနေဝင်လာလေတယ်၊ ချန်းယုနဲ့ကျန်းဝမ်ဝမ်ကိုမြင်တော့၊ သူမပြုံးပြီးပြောလာလေတယ်၊ "ညီမချန်းယု၊ ဝမ်ဝမ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လဲပြီးသွားကြပြီပဲ"

"အမ်" ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်းဝမ်ဝမ်ဆီကနေ စိတ်မကျေနပ်တဲ့အသံထွက်လာလေတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ?" ချူရှောင်း ကျန်းဝမ်ဝမ်ကို ထူးထူးခြားခြား ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ရှောင်းရှောင်း၊ သူ့..." ကျန်းဝမ်ဝမ် ချန်းယုကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်လေတယ်၊ ခဏလောက်ရပ်သွားပြီးနောက်၊ သူမချူရှောင်းကိုထောင့်တနေရာကိုဆွဲခေါ်သွားလိုက်ပြီး တိုတားငိုလေးရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်တယ်၊ "ငါသူ့ကိုမကြိုက်ဘူး၊ ငါသူမနဲ့အတူတူမဆော့ချင်ဘူး"

"ဘာမှားနေလို့လဲ?" ချူရှောင်း အံ့အားတသင့်နဲ့မေးလာလိုက်လေသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါသူ့ကိုဒီအတိုင်းပဲ မကြိုက်ဘူး" ကျန်းဝမ်ဝမ်စိတ်ဆိုးစွာပြောလာလိုက်လေသည်။

"နင်မေ့သွားပြီလား? ဒီနေ့ အစ်ကိုချန်းယုနဲ့က ချင်းရီနဲ့ရှောင်ဟွေ့ကို သူ့ညီမလေးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့အတွက် သူတို့တွေကိုအထူးတလည်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာ၊ နင်သာချန်းယုနဲ့အတူမထွက်သွားဘူးဆိုရင်၊ ရှောင်ဟွေ့ကနင်တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး" ချူရှောင် သူမကိုသတိပေးလိုက်လေသည်။

"ဒါက...မှန်နေတာပဲ ဒါဆို" ကျန်းဝမ်ဝမ်အချိန်အနည်းငယ်လောက်တွန့်ဆုတ်သွားပြီးနောက် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ချူရှောင်း ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲလက်ကိုကိုင်ပြီး ချန်းယုထံလျှောက်လာလိုက်တယ်၊ အပြုံးနဲ့သူမပြောလာလိုက်တယ်၊ "ညီမချန်းယု၊ မြင်းပြိုင်ကွင်းကိုသွားကြစို့"

ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်၊ သူမနောက်ကနစ်ယောက်နဲ့ သူမတို့အဝတ်လဲခန်းကနေထွက်လာလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ မြင်းပြိုင်ကွင်းဆီကိုလျှောက်သွားလိုက်သည်။

ချန်းယုနဲ့ချင်းရီနဲ့ရှောင်ဟွေ့တို့တွေက သူတို့တစ်ယောက်ချင်းစီက မြင်းတစ်ကောင်စီကိုဦးဆောင်ထားပြီး မြက်ခင်းပြင်မှာစောင့်နေကြတာဖြစ်လေသည်။ လူသုံးယောက်လျှောက်လာတာကိုမြင်တော့၊ ချန်းယု သူ့ညီမလေးထံလက်ကိုင်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမဘေးကလူနှစ်ဦးကိုမြင်တဲ့အခါမှာတော့ ချင်းရီနဲ့ရှောင်ဟွေ့မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးတွေတောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

"ချူရှောင်းနဲ့ကျန်းဝမ်ဝမ်က ဘယ်လိုလုပ်ဒီရောက်နေတာလဲ?" ရှောင်ဟွေ့မနေနိုင်ဘဲမေးလာလိုက်သည်။

"မင်းသူတို့ကိုပြောလိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား?" ချင်းရီ ရှောင်ဟွေ့ကိုမေးလာလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ?" ရှောင်ဟွေ့ခဏလောက်အေးခဲသွားပြီးနောက်၊ ထိုနောက်မှာတော့ တစ်ခုခုကိုခန့်မှန်းမိတဲ့အတိုင်း၊ သူ့ကျိန်ဆဲလိုက်လေတယ်၊ "အဲဒီသေချင်နေတဲ့ကောင်မလေးပဲဖြစ်ရမယ်၊ လဲ့လဲ့၊ ငါ့နောက်ပြန်တဲ့အချိန်မှပဲသူမကိုရှင်းပစ်ရမယ်။"

လဲ့လဲ့က ရှောင်ဟွေ့ရဲ့ညီမဖြစ်လေတယ်၊ ပြီးတော့ သူမက ကျန်းဝမ်ဝမ်နဲ့ကောင်းမွန်တဲ့ဆက်ဆံရေးရှိလေသည်။

ကျန်းဝမ်ဝမ် ရှောင်းဟွေ့ကိုမြင်တော့၊ သူမစိတ်အားထက်သန်စွာပြေးလာလိုက်ပြီး အော်ပြောလိုက်လေတယ်၊ "ရှောင်ဟွေ့၊ နင်လည်းဒီရောက်နေတာပဲ၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ!"

ချူရှောင်ကတော့ အနည်းငယ်ထိန်းထားလေတယ်။ ဒီတော့ သူမ ချင်းရီကိုနူးနူးညံ့ညံ့ပြီးပြလိုက်ပြီး "ချင်းရီ၊ ငါနင်နဲ့ဒီမှာတွေ့ရမယ်လို့ မမျှော်လင့်ထားမိဘူး"

ရှောင်ဟေ့ရဲ့မျက်နှာက စိတ်မရှည်မှုကိုပြနေစဉ် ချင်းရီကတော့ ဝတ်ကျေတမ်းကျေတုံ့ပြန်တဲ့အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

အခြားတစ်ဖက်မှာတော့၊ ချန်းယု သူ့ညီမလေးထံလျှောက်သွားလိုက်ပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ "အစ်ကို ညီမလေးကို ညင်သာတဲ့မြင်း ပေါက်လေးစီခေါ်သွားပေးမယ်၊ ပြီးတော့ နည်းပြတစ်ယောက်ရှာပြီး ညီမလေးကိုအရင်သင်ပြခိုင်းရမယ်"

"မလိုပါဘူး၊ ညီမမြင်းစီးတတ်တယ်" ချန်းယု သူမခေါင်းကိုခါယမ်းပြရင်း ပြီးပြလိုက်လေသည်။

"ညီမလေးမြင်းစီးတတ်တယ်?" ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ချန်းယုအံ့သြသွားလေသည်။

ပြီးနောက်မှာတော့၊ ချန်းယု ပြေးလမ်းဝန်းကျင်မှာ ၁၀မိနစ်လောက်မြင်းစီးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ညီမလေးက မြင်းစီးတတ်ရုံတင်မက ဘူး၊ သူမရဲ့မြင်းစီးစကေးကလည်းကောင်းတယ်ဆိုတာကို ချန်းယုနဲ့ဝန်ခံလိုက်ရလေသည်။

"ဝိုး~" ချန်းယုမြင်းစီးပြီးပြန်လာချိန်၊ ရှောင်ဟေ့မနေနိုင်ဘဲ ချီးမွမ်းလိုက်လေတယ်။ "တကယ်ကိုရဲစွမ်းသတ္တိရှိတာပဲ! ရှိချီ၊ မင်း ဘယ်တုန်းကမြင်းစီးဖို့သင်ခဲ့တာလဲ?"

"ငါဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက" ချန်းယုဖြေလာလိုက်လေသည်။

"ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ?" ချန်းယုလည်း သိချင်စိတ်နဲ့မေးလာလိုက်လေသည်။

"ဘယ်သူမှမသင်ပေးဘူး" ချန်းယုဖြေလာလိုက်တယ်။ "ငါနေတဲ့ရွာနားလေးမှာ မြင်ရိုင်းအဖွဲ့လေးရှိတယ်။ အဲထဲကမြင်းရိုင်းပေါက်လေးနဲ့ငါ ကသူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဒီတော့ ငါငယ်ငယ်တုန်းက၊ သူကငါ့ကိုဆော့ကစားဖို့ခေါ်သွားပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါလည်းဒီလိုနဲ့ပဲ မြင်းစီးတတ် သွားခဲ့တာ"

"မိုက်တယ်" ရှောင်ဟေ့ မနေနိုင်ဘဲ သူ့လက်မကိုထောင်ပြလာလိုက်လေတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ချင်းရီကလည်း နည်းနည်း အံ့အားသင့်မိသွားလေသည်။

"ဘာဂုဏ်ယူစရာများရှိလို့လဲ?" ကျန်းဝမ်ဝမ် ရှောင်ဟေ့တခြားသူကိုချီးကျူးတာကို ဒီအတိုင်းမကြည့်နေနိုင်လေဘူး။ ပြီးနောက် သူမဘေး မှာရှိတဲ့ ချူရှောင်ကို သူမတိုးတိုးလေးပြောလာလိုက်တယ်။ "ကျေးလက်ဒေသတွေမှာ၊ ကျွဲနွားတွေ၊ဆိတ်တွေ၊ဝက်တွေနဲ့မြင်းတွေပဲရှိတာ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုတိရစ္ဆာန်တွေပဲလေ? အခြားသူတွေ သူမဘယ်မှာကြီးပြင်းလာတယ်ဆိုတာမသိမှာကို ငါစိုးရိမ်မိတယ်"

ချူရှောင် အသံတိုးဖို့ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့အင်္ကျီလက်ကိုဆွဲချလိုက်လေသည်။

သူမတို့မြင်းပြိုင်ကွင်းကနေထွက်တဲ့အချိန်ထိစောင့်နေလိုက်တယ်။ ရှောင်ဟေ့ ချန်းယုကိုပဲဆက်ပြီးစကားပြောနေလိုက်တယ်။ ဒါက ကျန်းဝမ် ဝမ်ကို ဒေါသတွေနဲ့ဗိုက်ပြည့်သွားစေခဲ့တယ်။ ရှောင်ဟေ့က ချန်းယုလိုလူမျိုးကြိုက်လိမ့်မယ်လို့ သူမမမျှော်လင့်ထားပါဘူး၊ တကယ်တော့၊ သူမသိနားလည်ထားအရဆိုရင်၊ ချန်းယုကရုပ်ဆိုးတယ်။ ဒီတော့ ချန်းယုကိုကြည့်ဖို့ ရှောင်ဟေ့အတွက်မဖြစ်နိုင်လေဘူး။ သူမချစ်ရသူက အခြားမိန်းကလေးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာကို သူမကြည့်ရတာမကြိုက်တာဖြစ်လေသည်။

"ချန်းယု" အခြားသူတွေကားလာခေါ်မှာကိုစောင့်နေတုန်း ကျန်းဝမ်ဝမ်ရုတ်တရက်မေးလာလိုက်တယ်။ "ငါကြားတာတော့ နင့်ကိုမွေးစား ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ချင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့လူအိုကြီးဆို၊ အဲ့တာအမှန်ပဲလား?"

ကျန်းဝမ်ဝမ်ပြောပြီးသွားတာနဲ့၊ ကျန်တဲ့သူတွေမနေနိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကြုပ်သွားကြလေတယ်။ ချန်းယုတစ်ယောက်ထဲကသာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ဖြေလာလေတယ်။ "ငါ့အဘိုးက ပယောဂနှင့်တုံ့ဆရာတစ်ဦးပဲ"

"ပယောဂနှင့်တဲ့သူ? ဒါဆို သူ့အလုပ်က သရဲတွေဖမ်းတာပေါ့၊ နင်ကောအဲ့တာကိုလုပ်နိုင်လား?" ကျန်းဝမ်ဝမ်မေးလာလိုက်သည်။

"လုပ်နိုင်တယ်" ချန်းယုသူမလက်ကို ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပခုံးထံဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး တမူထူးခြားတဲ့အပေါ်ယံအပြုံးကိုပြုံးလိုက်တယ်။ "နင်သာငါ့ကို လုပ်ခိုင်းချင်တယ်ဆိုရင်၊ နင့်ပခုံးပေါ်မှာရှိတဲ့သရဲကို ငါနင်ပေးနိုင်တယ်"

စာရေးသူရဲ့မှတ်စု :
ချန်းယု နင်ကငါနဲ့ရန်ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့? ငါနင့်ကိုသေလောက်အောင်ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဟဲဟဲ...

အခန်း(၆) : စိတ်စွမ်းအားခိုးယူခြင်း

ရှိကျောင်မြင်းပြိုင်ကွင်းကနေ ကားမောင်းလာတာ ဆယ်မိနစ်ကျော်ကြာမြင့်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရှောင်ဟွေ နောက်မှာမထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်ရယ်မောနေတုန်းပဲ၊ သူ ချန်းယုကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီးနောက် ပြောလာလိုက်တယ်။ "ရှိချီ၊ နင်က ဒီလို ရှိချီမျိုးဖြစ်နေမယ်လို့ ငါမထင်ထားခဲ့မိဘူး။"

အစောက ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ကြောက်လန့်သွားတဲ့မျက်နှာအမူအယာကို ရှောင်ဟွေတွေ့လိုက်မိတာနဲ့၊ သူပျော်နေတာကို မရပ်တန့်နိုင်တော့ဘူး။

"ကျန်းဝမ်ဝမ်က မင်းရဲ့စကားနည်းနည်းနားထောင်ပြီးသွားတာနဲ့ ဘာလို့အရမ်းလန့်သွားရတာလဲ?" ချင်းရီက ရှောင်ဟွေက ပိုပြီးစဉ်းစားတတ်လေတယ်။ ချန်းယုစကားပြောတဲ့ပုံစံက တည်ငြိမ်ပြီးမှန်ကန်တယ်လို့သူ့အမြင်ခံစားနေမိလေတယ်။ ပြင်ဆင်ပြောဆိုနေတာနဲ့လုံးလုံးကိုမတူညီလေဘူး။

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ? ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့သတ္တိကအရမ်းနည်းလွန်းတာကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပေါ့" ရှောင်ဟွေပြောလာလိုက်တယ်။ "ကံကောင်းတာက နေ့အချိန်ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ဒါသာညဆိုရင်၊ ငါအဲ့တာကြားတာနဲ့ကြက်သီးထသွားလောက်တယ်"

ရှောင်ဟွေ အစောကချန်းယုရဲ့မျက်နှာအမူအယာအတိုင်း လုပ်ပြလာလိုက်ပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ကို သူမပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောလာလိုက်တယ်။ "လွန်ခဲ့တဲ့လဝက်လောက်က နင်ရေကန်တစ်ကန်ကိုသွားခဲ့တယ်မလား? အဲ့မှာရေနစ်နေတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ဂန္ဓစ်နှစ်အရွယ်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူကနင်ကိုခေါ်နေခဲ့တာလေ၊ အစ်မ၊ အစ်မ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကိုကူညီပေးပါ...၊ ပြီးတော့ သူက အခုနဲ့ပဲခုံးပေါ်မှာရှိနေတာလေ။"

"မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်တော့။" ချင်းရီ သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုးနေတဲ့ ရှောင်ဟွေရဲ့လက်ကိုရိုက်ချပစ်လိုက်လေသည်။

"မင်းကြောက်နေတာလား?" ရှောင်ဟွေမေးလာလိုက်တယ်။ "ငါမင်းကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်တုန်းက၊ မင်းကိုယ်ပေါ်တစ်ခုခုရှိနေတယ်လို့ မင်းမခံစားရဘူးလား?"

ချင်းရီရဲ့ပါးစပ်ကနေ စကားတစ်လုံးမှမထွက်လာလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကတော့ မသာမယာဖြစ်နေလေသည်။

ချန်းယု အခြားတစ်ဘက်ကနေ သဘောကျစွာကြည့်နေလိုက်လေသည်။

Compared with the joyous atmosphere behind, နောက်မှာရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့လေထုနဲ့ယှဉ်ရင်၊ ချန်းယုနဲ့စိတ်အနေထားက ပိုပြီးခပ်အုပ်အုပ်ဖြစ်နေလေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ ချီချီအပေါ်ထားတဲ့သဘောထားက ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲကလူအများစုရဲ့ ချီချီပေါ်ထားတဲ့သဘောထားနဲ့ သေချာသလောက်ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်ဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်သွားတာကြောင့်ဖြစ်လေတယ်။ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့သဘောထားလိုမျိုး သူတို့တွေကသိသာပေါ်လွင်တာမျိုးမဟုတ်လောက်ပေမဲ့၊ သူတို့နှလုံးသားထဲမှာတော့ သေချာပေါက်ချီချီကို အကြည့်တစ်ချက်တောင်ပေးလာမှာမဟုတ်လေဘူး။ [သူမကိုအထင်အမြင်သေးကြတယ်]

သူမက သူ့ညီမလေးနဲ့မြို့တော်ဝန်ရဲ့သမီးတစ်ဦးဖြစ်နေပေမဲ့လည်းသို့သော်ငြားလည်း၊ သူမငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူမကိုပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရပြီး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ပြီးတော့ သူမဆယ်ငါးနှစ်တာရဲ့မပြောပြနိုင်သောကြီးပြင်းလာတဲ့အတွေ့အကြုံတွေက အဲဒီသူတွေရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာစွန်းထင်ကျန်နေခဲ့ဦးမယ်။ သူမမြင်နိုင်တဲ့နေရာတွေမှာ သူ့ညီမလေးကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က အထင်အမြင်သေးတဲ့စကားတွေပြောလာမှာကို ချန်းယုနဲ့တွေ့မိလိုက်တာနဲ့၊ သူ့စိတ်က ကသိကအောက်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

"ရှိချီ၊ ငါမင်းကိုမေးချင်တာရှိတယ်။ မင်းမဖြေချင်ရင် မဖြေပဲနေနေလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော် အာ၊ ငါက တကယ်ကိုဒီအတိုင်းသိချင်ရုံတင်ပါ။" ရှောင်ဟွေက ချန်းယုကို သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

"နင်မေးကြည့်လေ။" ချန်းယု သူ့ကိုအပျော်အပြက်တစ်ခုလိုကြည့်ရင်း ပြီးလာလိုက်လေသည်။

"မင်းအဘိုးက တကယ်ပဲယောဂနှင့်တဲ့ဆရာတစ်ဦးလား?"

"ရှောင်ဟွေ!" ရှောင်ဟွေစကားပြောပြီးသွားတာနဲ့၊ ချင်းရီ မနေနိုင်ဘဲအော်လာလိုက်လေသည်။

"ငါကတကယ်ပဲသိချင်မိလို့ပါ အာ" ရှောင်ဟွေ မှားသွားပါတဲ့ဆိုတဲ့မျက်နှာအမူအယာနဲ့ ပြောလာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူ့ညီမလေးကို နောက်ကြည့်မှန်ကနေလှမ်းအကဲခတ်လိုက်လေသည်။ ရှောင်ဟွေဒီအကြောင်းပြောတာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့အပြစ်မတင်လေဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကူညီဖြေပေးရန်အတွက်လည်း စကားမပြောလာလေဘူး။ ရှောင်ဟွေရဲ့မေးခွန်းက မလုံမှန်းထားတာမဟုတ်တာကို သူသိနေတာကြောင့်ဖြစ်လေတယ်။ သူက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့ညီမလေးရဲ့သဘောထားကို သိချင်ရုံမျှသာဖြစ်လေသည်။

"ဒါအမှန်ပဲ အာ၊ ငါ့အဘိုးက သရဲနှင့်တဲ့ဆရာတစ်ဦးပဲ။" ချန်းယုတည်တံ့ငြိမ်ငြိမ်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဖြေလိုက်လေသည်။

"ဒီတော့ သရဲတွေကမ္ဘာပေါ်မှာတကယ်ရှိတာပေါ့?" ရှောင်ဟွေ သူတိုးတိုးလေးလေးရရွတ်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

"မင်းရှိတယ်လို့ယုံရင် အဲ့တာကရှိတယ်၊ မင်းမရှိဘူးလို့ယုံရင် အဲ့တာကမရှိဘူး" ချန်းယုပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

ပြောရရင်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့လူတော်တော်များများက သရဲတွေကိုမမြင်နိုင်လေဘူး။ သရဲတွေနဲ့ငြိတွယ်နေတဲ့သူတွေသာ သူတို့တည်ရှိတာကိုမြင်နိုင်ကြလေတယ်။ ဒါပေမယ့် သရဲတွေနဲ့ငြိတွယ်နေတဲ့သူတွေအားလုံးမှာ မလိမ္မန်းထားစိတ်နဲ့ မကောင်းမှုတွေက သူတို့နှလုံးသားထဲမှာရှိနေကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့နှလုံးသားတွေထဲမှာလည်း ပင်ကိုအားဖြင့်သရဲတွေရှိကြလေသည်။ ဒါကြောင့်၊ ဒီစာသားပြောလိုက်တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး မှားနေတာတစ်ခုမှမရှိလေဘူး။

[Panda: သူမအခြေခံအားဖြင့်ပြောနေတာက၊ မင်းသူတို့ကိုယ့်ရင် သရဲတွေက(မင်းနှလုံးသားထဲမှာ)ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသူတို့ကိုမယုံရင် သရဲတွေက(မင်းနှလုံးသားထဲမှာ)မရှိနေဘူး၊ ဒါကသာနည်းလမ်းကျတယ်ဆိုရင် . . .]

ဒါကိုကြားတော့၊ ရှောင်ဟွေ ကမ္ဘာမှာသရဲတွေမရှိဘူးလို့ သူ့အလိုအလျောက်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ သူ့စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ဆက်ပြီးမေးလာလိုက်တယ်။ “ငါလမ်းပေါ်မှာ ဗေဒင်ဟောတဲ့လူအချို့ကို အမြဲတွေ့ဖူးတယ်။ သူတို့အလုပ်တွေသူတို့လုပ်ကြရင်၊ လူတိုင်းရဲ့အခြေအနေကို အသုံးပြုလိုရတဲ့ ဖန်တရာတေးနေတဲ့ဝိရောဓိစကားအချို့ကို သူတို့အမြဲပြောကြတယ်။ ဒါကပဲ လူတွေကိုသံသယဖြစ်စေခဲ့တာ။ မင်းအဘိုးက ပယောဂဆရာတစ်ပါး၊ အဲလိုဟိတ်ဟန်များတဲ့စကားတွေပြောလား၊ ကျန်းဝမ်ဝမ်ကို နှင်အခုပြောခဲ့တဲ့ဟာလိုမျိုးလေ?”

“တကယ်တော့၊ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပုခုံးပေါ်မှာ ငါတကယ်ပဲ ကလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်ခဲ့တာ၊ ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ်အရွယ်လောက်ရှိမယ်၊ သူ့ကို အခုမှရေထဲကထုတ်လိုက်တဲ့အတိုင်း သူတစ်ကိုယ်လုံးက စိုချနေတယ်။ သူက ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပုခုံးကို ဒီလိုမျိုးတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်ကိုင်ထားတာ...” ချန်းယုပြောရင်း သူမခန္ဓာကိုယ်ကို ရှောင်ဟွေရဲ့ပုခုံးကိုဖမ်းကိုင်တော့မယ့်အတိုင်း မှီချလာလိုက်တယ်။

“ဟီးီးီး~” ရှောင်ဟွေ ကြောက်လန့်နေတာကနေ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှုလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူနောက်မှာပုန်းကွယ်နေရင်း အော်လိုက်လေတယ်။ “မင်းမပြောချင်ဘူးဆိုရင် ဒီအတိုင်းမပြောပဲနေလိုရတယ်၊ ဘာလို့ငါ့ကိုခြောက်ရတာလဲ အာ?!”

“မင်းနဲ့ထိုက်တန်တယ်။” ချန်းယုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ဒီစကားလုံးတွေကိုပြောလာလိုက်သည်။

“ဟီဟီ...” ချန်းယု သူမပါးစပ်ကိုကာရင်း တစ်ခတ်ခတ်ရယ်မာလိုက်တယ်။ သူမ ရှောင်ဟွေကိုထပ်ပြီးမခြောက်လှန့်နေတော့ဘူး။

ချန်းယု သူ့ညီမလေးရဲ့တုံ့ပြန်မှုကိုကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ့နဖူးပေါ်က မျက်မှောင်ကြွပ်ထားတာကလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်းလျော့နည်းလာသည်။ သူမစိတ်ကိုပြောဖို့ အရမ်းရှက်နေရင်တောင်၊ သူမဒေါသထွက်လောက်တဲ့အထိ ရှက်ကြောက်ခွင့်မပေးလေဘူး။ ချီချီက သူမအတိတ်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး မောက်မာတာမျိုး နှိမ့်ချတာမျိုးမလုပ်ဘဲ ယုံကြည်ချက်ရှိပြီးတည်ငြိမ်အေးဆေးလေသည်။

စစ်တပ်ခြံဝင်းတွေဆီကားပြန်ရောက်လာတော့၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်က နှစ်ဝက်သစ်စတင်တာနဲ့ ပြန်တွေ့ကြမယ်လို့ သူတို့သုံးယောက်ကတိပြုလိုက်ကြလေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ သူတို့အိမ်ကိုသူတို့ပြန်သွားကြလေသည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့၊ သူမအဖေ၊အမေနဲ့အတူ ညစားစာဖို့အဖော်လုပ်ပေးပြီးနောက်၊ သူမဒီနေ့တော်တော်ပင်ပန်းလာတယ်ဆိုတဲ့ မှုမမှန်တဲ့ အကြောင်းပြချက်ပေးပြီး အပေါ်ထပ်ကိုအနားယူရန်တက်လာလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ၊ ချန်းမိဘတွေရယ် ချန်းယုနဲ့သူ့သုံးဦးသာ ကျန်နေခဲ့လေသည်။

“ဒီနေ့တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့သေးလား?” ချီချီ ညစားစားနေတုန်းက သူမအချိန်ကောင်းရဲ့ပဲတယ်လို့ပြောနေပေမဲ့လည်း၊ ချန်းယုကတော့ တစ်ချိန်လုံးမျက်နှာတည်တည်နဲ့သာရှိနေလေသည်။ နေ့လယ်က တစ်ခုခုဖြစ်လာခဲ့တာဆိုတာကို မြို့တော်ဝန်ချန်းသီလိုက်လေသည်။

ချန်းယုဘာတစ်ခုကိုမှမဖုံးကွယ်ထားလေဘဲ သူမမိဘတွေကို ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ပြောပြလာလိုက်လေသည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကိုနားထောင်ပြီးနောက်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်းရဲ့နဖူးတွေတွန့်သွားစဉ် အမေချန်းကတော့ ပိုပြီးဒေါသတွေထွက်လာလေတယ်။ “ကျန်းမိသားစုက သူတို့သမီးကိုဘယ်လိုသင်ပေးထားတာလဲ? သူမကတော်တော်လွန်တာပဲ! ငါဒါရိုက်တာကျန်းရဲ့ဇနီးဆီ မနက်ဖြန်သွားပြီး စကားပြောမှဖြစ်မယ်။”

“ကျန်းမိသားစုနဲ့မင်းပြောနိုင်ခဲ့ရင်တောင်မှ၊ မြို့တော်ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက လူတိုင်းကိုမင်းပြောနိုင်လို့လား?” မြို့တော်ဝန်ချန်းကတော့ သဘောမတူလေဘူး။

“ဒါဆိုကူချန်မကိုပြောပါဦး၊ ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ?” အမေချန်းကဒေါသထွက်သွားလေတယ်။ “ကူချန်မသမီးကို ပြန်ရှာတွေ့ဖို့တော့တော်ခက်ခဲခဲ့တာ၊ သူတို့စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်းအနိုင်ကျင့်ခိုင်းရမှာလား? နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ချန်းယု? နင့်ညီမလေးအနိုင်ကျင့်ခဲ့ရတာကိုကြည့်နေခဲ့တာလား?”

“...” သူ့အမေရဲ့ မယှဉ်နိုင်တဲ့တရားမကျသောဆက်ဆံတာကို ခံလိုက်ရတဲ့အတိုင်းချန်းယုကြည့်လာလိုက်တယ်။ “ချီချီကတော်တော်အားကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်လုံးလုံးကိုအသုံးမဝင်ခဲ့ဘူး။”

ကျန်းဝမ်ဝမ်ကို ချန်ယုဘယ်လိုခြောက်လန့်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ချန်းယုဆက်ပြီးပြန်ပြောပြလာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ချန်းမိသားစုကို ပြန်လာတဲ့ကားထဲမှာတုန်းက ရှောင်ဟွေနဲ့သူမရဲ့စကားဝိုင်းကအကြောင်းအရာတွေကိုပါ ပြောပြလာလိုက်လေသည်။

“သူမရဲ့အတွေ့အကြုံတွေကြောင့် ညီမလေးသိမ်ငယ်တယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူး၊ သူမတာမူကိုတကယ်ပဲသဘောကျတာ၊ ပြီးတော့ ဝူ

လောင်ကိုလည်း သူမလေးစားတယ်။” ဝူလောင်ဆိုတာက ချန်းယုကိုစောင့်ရှောက်မေးခဲ့တဲ့အဘိုးဖြစ်လေတယ်။ “ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ဖြစ်နိုင်တာက၊ ကျွန်တော်တို့တွေထားတာထက် သူမပိုပြီးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေထိုင်ခဲ့ပုံပဲ”

“ဒါဖြစ်နိုင်တယ်။” မြို့တော်ဝန်ချန်းသဘောတူလေတယ်။ “ဒီအပြင်ချီချီက ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေထိုင်ပေမယ့်လည်း၊ သူမအားသူမသုံးပြီး မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ချင်းမူစီရင်စုကနေ လူ့ဘယ်လောက်များများ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့စာမေးပွဲကိုအောင်နိုင်ခဲ့လို့လဲ အာ? ဒီအသိုင်းဝိုင်းထဲက ကလေးဘယ်လောက်များများက ဒီလိုမြင်မှားတဲ့ရမှတ်ကိုရနိုင်လဲ မင်းအပြင်ဘက်သွားပြီးမေးကြည့်လို့ရတယ်? ငါတို့ချီချီကို အထင်အမြင်သေးတဲ့အိလူတွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ငါတို့စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေဖို့မလိုဘူး၊ အနာဂတ်မှာ ငါတို့သူတို့နဲ့မပတ်သတ်ပဲနေကြတာပေါ့။”

“ဒါဆို၊ ဒီလိုပဲထားလိုက်တော့မယ်ပေါ့?” အမေချန်း နည်းနည်းတော့ဒေါသထွက်နေတုန်းပဲ။

“ငါတို့သမီးလေး ဆုံးရှုံးနစ်နာတာဘာတစ်ခုမှမရှိဘူးလို့ ချန်းယုပြောလိုက်တယ်မဟုတ်ဘူးလား? တကယ်တော့...” မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သားကိုကြည့်လိုက်လေတယ်။ “မင်းညီမေလေး အခွင့်မသာတာမျိုးဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်၊ အဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဘာမှမလုပ်ပဲရပ်နေမှာလား?”

“ဝေသချာပေါက် ကျွန်တော်မရပ်ကြည့်နေပါဘူး” ခုနစ် ချက်ချင်းအာမခံလိုက်လေသည်။

အမေချန်း သူမသားရဲ့အာမခံချက်ကိုကြားပြီးနောက်၊ သူမစိတ်အနည်းငယ်ကောင်းလာလေတယ်။ သို့သော်လည်း၊ သူမ ကျန်းမိသားစုကို တိတ်တိတ်လေးမှတ်ထားလိုက်လေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မစ္စကျန်းသူမဆီချည်ထိုးဖို့လာတာ၊ အမေချန်း ပြတ်ပြတ်သားသား သူမကို တုံ့ပြန်ချက်မပေးလေဘူး။

သို့သော်ငြားလည်း၊ အခြားတစ်လက်မှာတော့၊ မူမမှန်တဲ့အကြောင်းပြချက်ပေးပြီး အနားယူဖို့အပေါ်ထပ်တက်လာတဲ့ချန်းယု၊ တကယ်တော့ ဘာကနေအကြောင်းကြားစာကို လက်ခံရရှိပြီးနောက် ကုတင်ပေါ်ခြေတစ်ဖက်ချိတ်ထိုင်ပြီး မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်နဲ့ စကားပြောဆိုနေတာဖြစ်လေသည်။

ငါကအကောင့်အသေးလေးပါ: ‘ငါပိုက်ဆံရသွားပြီ’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ညီအစ်ကို၊ ဆရာ အာ၊ အဲဒီရာစုနှစ်တစ်စုလောက်ရှိတဲ့အမျိုးသမီးသရဲက မင်းရဲ့တိုက်ရိုက်ချေမှုတာကို ခံလိုက်ရတာလား? အဲဒီကို စစ်ဆေးဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေ ငါ့ကိုပြောတာက သရဲဝိညာဉ်အကြွင်းအကျန်တောင်မရှိနေဘူးတဲ့၊ အဲဒီနေရာမှာ ဘာသရဲမှာမရှိနေတဲ့အတိုင်း သန့်ရှင်းနေတာပဲတဲ့။’

ငါကအကောင့်အသေးလေးပါ: ‘ငါသူမကိုမချေမှုခဲ့ဘူး၊ မြေအောက်လောကတံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူမကိုအဝေးပို့ပေးလိုက်တာ’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘အို ဘု-အို ဘုရာ-! ဘုရားသခင်၊ ငါတော့တော်တော်ကိုစိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီဟာ!’

ငါကအကောင့်အသေးလေးပါ: ‘...’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘မင်းတကယ်ကြီးမြေအောက်လောကတံခါးကို ဖွင့်နိုင်တယ်ပေါ့????’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ညီအစ်ကို၊ ဆရာ အာ!! မင်းကသာအကောင့်အသေးလေးဆိုရင်၊ ဒါဆို အကောင့်အကြီးကဘာဖြစ်နေမလဲ?’

ဒီစာသားကိုမြင်တော့၊ ချန်းယု ဒီပင်ဂွင်းအကောင့်နာမည်ကို မပြောင်းရသေးတာသတိရသွားလေတယ်။ ဒီတော့ သူမ setting ကိုဝင်လိုက်ပြီး သူမနာမည်ကိုပြောင်းလိုက်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘အကောင့်သေးလေးမဟုတ်တော့ဘူး’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘...’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ညီအစ်ကို၊ မင်းအကြိုက်က တကယ်တမူထူးခြားတာပဲ’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘ပိုက်ဆံလက်ခံပြီးသွားပြီ၊ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ငါလှိုင်းဆင်းတော့မယ်။’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ခဏနေပါဦး ခဏနေပါဦး ခဏနေပါဦး...’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ညီအစ်ကို၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ်add လိုက်ကြရအောင် အာ၊ အနာဂတ်မှာ မင်းအကူအညီလိုတာတစ်ခုခုရှိရင် ငါမင်းကိုလာရှာလိုက်မယ်၊ အိုကေ?’

ချန်းယု သူမဖုန်းပေါ်က အခုလေးတင်ပေါ်လာတဲ့ ယွမ်ငါးသိန်းဆိုတဲ့အကြောင်းကြားစာကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လေတယ်။ ပြီးနောက်တော့ မျက်ခုံးပင့်ကာစာပြန်လိုက်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် : ‘ဒါကငွေပေးချေမှုအပါအဝင်ဟာတည်တယ်။’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : ‘ညီအစ်ကို၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ မြေအောက်လောကကိုဖွင့်လိုက်တဲ့အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်မင်းကိုပေးလိုက်တဲ့ ဝမ်းမီလီယံဆိုတာက ဈေးနှုန်းမဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျရင်၊ မြေအောက်လောကတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ မင်းအကူအညီလိုတဲ့ဟာတစ်ခုခုကို ငါတောင်းဆိုခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ဈေးနှုန်းက ဒီဟာထက်ပိုပြီးဝေချာပေါက်မြင့်နေစေရမယ်။’

တစ်မီလီယံထက်ပိုမြင့်တာ??? ချန်းယု စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့အတူ မတ်မတ်ထရပ်လိုက်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် : ‘ဒါဆို နောက်ပိုင်းမင်းတစ်ခုခုရှိရင်ငါ့ကိုရှာလို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါအချိန်ကျရင်အဲ့တာကိုကိုင်တွယ်ပေးမယ်။’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : ‘ဒီတော့၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် add ထားသင့်တယ်မလား?’

ချန်းယု မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်တောင်းဆိုတာကို လက်ခံပေးလိုက်တယ်။ အဲကနေထွက်လာပြီးနောက်၊ သူမ ဖုန်းနဲ့အတူ အိပ်ယာပေါ်လှည့်နေလိုက်တယ်။ “ပိုက်ဆံတွေအများကြီးပဲ၊ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး၊ ဟဟားဟားဟားဟား~~!”

ချန်းယုအချိန်အနည်းငယ်လောက်လိုမဲ့ပြီးသွားပြီးနောက်၊ သူမထိုင်လိုက်ပြန်သည်။ သူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဘဏ်ကဒ်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူမရှေ့ထားလိုက်လေတယ်။ ပြီးတော့ အာမခံမှုအပြည့်နဲ့ပြောလာလိုက်လေတယ်။ “အဘိုးကြီး၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ တာမူရွာရဲ့လမ်းကိုဆုပ်ကိုင် ထားတယ်! အခုကစပြီးဒီကဒ်က တာမူရွာရဲ့လမ်းပြင်ဆင်ရေးအတွက် သီးသန့်ငွေကြေးဖြစ်သွားပြီ!”

“ဒါပေမဲ့...” ချန်းယုချင်မိလေတယ်။ “လမ်းတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမှာလဲ?”

ချန်းယု သူမဖုန်းနဲ့အင်တာနက်မှာရှာလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ဘာတစ်ခုမှရှာမတွေ့လေဘူး။ စဉ်းစားကြည့်ပြီးနောက်မှာတော့၊ သူမ အခွင့်အရေးတစ်ခုရှာပြီး သူမအဖေကိုမေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူမမြို့တော်ဝန်ဟုတ်တယ်မလား? သေချာပေါက် လမ်း တည်ဆောက်တာကိုသူကိုင်တွယ်နိုင်တယ်မလား?

“ဒီ ဒီ”

ရုတ်တရက်၊ အိပ်ယာဘေးစားပွဲပေါ်က အဝတ်အိတ်ကလျပ်ယမ်းလာလေတယ်။ အထဲမှာရှိတဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထဲ လက်မလှမ်းလိုက်ခင် သူမအသံပြန်ကပ်သွားစေလိုက်သည်။

“နင်လည်းတော်တော်အသုံးမဝင်တာပဲ အာ။” ချန်းယု ခေတ္တခဏလောက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထဲက စိတ် စွမ်းအားမလုံလောက်တာတာကို ရှာတွေ့သွားလေတယ်။ သူမမနေနိုင်ဘဲမေးလာလိုက်တယ်။ “ငါမြေအောက်လောကတံခါးဖွင့်ဖို့ နင်ကို တစ်ခါပဲအသုံးချရသေးတာပါ၊ ပြီးတော့ နင့်စွမ်းအားတွေမရှိတော့ဘူးပေါ့? အရင်တုန်းက အဘိုးကြီးနင့်ကိုသုံးတုန်းက နင်ပိုကြာရှည်ခံတယ် မဟုတ်ဘူးလား?”

“ဒီဒီ ဒီဒီ...”

သံလိုက်အိမ်မြှောင်က နှစ်ခါခါယမ်းလိုက်လေတယ်။ သူမလက်တံတွေကလျင်လျင်မြန်မြန်လှည့်သွားပြီး မြောက်ဘက်ကိုညွှန်းပြလာလေသည်။

“နင်အဲ့အကြောင်းတွေ့နေတာမဟုတ်ဘူးမလား...” လက်တံညွှန်ပြတဲ့ဦးတည်ရာကိုကြည့်တာနဲ့ အဲ့တာဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာချန်းယုသိ လိုက်လေတယ်။ ပြီးတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းလာလိုက်တယ်။ “မရဘူး၊ နင်အဲ့ကိုသွားလို့မရဘူး၊ လေထဲကစွမ်းအားတွေကို ဖြည်းဖြည်း ချင်းစုပ်ယူလို့မရဘူးလား?”

“ဒီဒီ ဒီဒီ၊ ဒီဒီ ဒီဒီ”

“ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဘာတစ်ခုမှမလုပ်ပေးနိုင်ဘူး အာ”

ပြောရရင်၊ ခုနစ် စိတ်ပူနေလေတယ်။ သူမလက်ရှိအင်အားနဲ့ဆိုရင် မြေအောက်လောကကိုဖွင့်ဖို့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုမိုခိုရွာမှာဖြစ်လေတယ်။ ပြီးတော့ သူမဂိတ်တံခါးကိုဖွင့်ဖို့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က များပြားတွဲဖက်အားတွေလောင်မြှိုက်ပေးရမှာဖြစ်လေသည်။ ဝူလောင်ရဲကိုယ်ပိုင် စွမ်းအားက မြင့်မားလေတယ်။ ပြီးတော့ သူမမြေအောက်လောကရိတ်တည်နေရာကို တွက်ချက်ဖို့အတွက်သာ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို အသုံးပြုလေတယ်။ ဒီတော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့အရှိန်အဝါအများအပြားမကုန်ဆုံးလေဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မြှောင်ကို အကြိမ်တော်တော် များများအသုံးပြုနိုင်ပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကလည်း စွမ်းအားအပြည့်ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း၊ ချန်းယုကတော့ဂိတ်တံခါးကြိမ်သာ ဖွင့်ဖူးလေတယ်။ ပြီးတော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က သူမစွမ်းအားအကုန်လုံးနီးပါးလျော့နည်းနေပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကနေ အထောက်အပံ့သာမရဘူးဆိုရင်၊ သူမကိုယ်ပိုင်စွမ်းအားကိုမိုခိုပြီး မြေအောက်လောကရဲ့တံခါးကို ဖွင့်နိုင်လာဆိုတာ ချန်းယုမသေချာလေဘူး။ ဒီအပြင်၊ သူမဂိတ်ကိုမဖွင့်ချင်ဘူးဆိုရင်တောင်မူ၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုယ်တိုင်မှာ ကာကွယ် တုံ့လုပ်ဆောင်ချက်ရှိလေတယ်။ အထူးသဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောမကောင်းတဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ သူမဆိုတာနဲ့၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထဲ ဘာ စွမ်းအင်မှမကျန်ရှိတော့ဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို သူမအတွက် တကယ်ပဲအန္တရာယ်များလှလေသည်။

ချန်းယု မြောက်ဘက်ကိုငေးကြည့်လိုက်လေတယ်။ ဒီလိုစိတ်စွမ်းမားအလှူပယ်ရှိတဲ့ အိမ်မျိုးကသွားဖို့ခက်တယ်ဆိုတာ သူမစိတ်ထဲသူမသိနေလေတယ်။ ဒီတကြိမ်၊ သူမ အခြေခံနှင့်တဲ့အဆောင်မြှောက်ကို အသုံးပြုလိုက်ရတာဖြစ်လေတယ်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထဲက စွမ်းအားကုန်သွားပြီး၊ သူမရဲ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်စွမ်းအားတစ်ဝက်တောင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

သူမကိုယ်ပိုင်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သလိုရင် အဆင်ပြေပါသေးတယ်။ သူမသေသေချာချာချွေတာသုံးစွဲမယ်ဆိုရင်၊ သူမတစ်ပတ်အတွင်းပြန်ကောင်းလာနိုင်လေသည်။ အဲဒီပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်တွေကလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ သူမစွမ်းအားပြန်သက်သာလာတာနဲ့၊ သူမတစ်နေ့ထဲနဲ့ပြီးအောင်ဆွဲလိုရလေသည်။ ပြဿနာက သံလိုက်အိမ်မြှောင်ဖြစ်လေတယ်။ သူမစွမ်းအင်ဖြည့်တင်းတာကိုသာ သူမစောင့်နေရမယ်ဆိုရင်၊ သူမပြန်ပြည့်ဖို့ သုံးလဒါမဟုတ်လေးလလောက်လိုမယ်လို့ သူမအတတ်ပြောနိုင်လေသည်။ နှစ်လ သုံးလအတွင်းမှာမှ တစ်မိလိယကိုသာသူမရှာနိုင်တယ်ဆိုရင်၊ ပိုက်ဆံရှာတဲ့အရှိန်ကလည်း သိသိသာသာလျော့ကျသွားနိုင်လေသည်။

ချန်းယုသူမလက်ကိုကိုလိုက်ပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့ကဒ်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်နေလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့၊ ပိုက်ဆံအတွက်၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ တာမူရွာရဲ့လမ်းကိုပြင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလွမ်းမိုးသွားတယ်လို့ပြောသင်တာ။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုနဲ့၊ သူမဒုတိယထပ်ပြတင်းပေါက်ကနေ ထပ်မံခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး၊ လမ်းမရောင်နဲ့ရင်းနှီးနေတဲ့လမ်းနောက်ကိုလိုက်ပြီး၊ လောမိသားစုရဲ့ခြံဝင်းအသေးလေးအပြင်ဘက်ကို သူမနောက်ဆုံးတော့ရောက်လာလေသည်။

ချန်းယု သူမဘေးပတ်ပတ်လည်က အရှိန်အဝါကိုခံစားလိုရနေလေတယ်။ စွမ်းအားပေါကြွယ်ဝတဲ့ သီးသန့်နေရာတစ်ခုကိုရှေးချယ်လိုက်ပြီး၊ တွင်းတစ်ခုတူးပြီး၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို အထဲထည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီဒီ ဒီဒီ...”

သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကြည့်ရတာ ဒီအနေအထားကို အလွန်အလွန်မကျေနပ်ပုံပေါ်လေတယ်။ ဘာလို့ဆို နံရံအတွင်းထဲကစွမ်းအားတွေကပိုပြီးထူထပ်လှလေတယ်။ ဘာလို့အဲ့တာကိုအပြင်ဘက်ထားရမှာလဲ?

“ကောင်းကောင်းနေ၊ အိုကေ?” ချန်းယုသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုတောက်လိုက်ပြီး တိုးတိုးလေးစေ့ရရွတ်လိုက်လတယ်။ “ငါပြောပါတယ်၊ ဒီခြံဝန်းကို တစ်ယောက်ယောက်ပိုင်တာပါလို့၊ ငါတို့သာမန်လို့မျိုးအထဲဝင်သွားလို့မရဘူး။ အခြားသူအမိုးအောက်က စွမ်းအားကိုခိုးတာနဲ့တင် အကျင့်ပျက်နေပြီ အာ၊ နင်နားလည်မှဖြစ်မယ်။ ငါနင့်ကိုဒီမှာအရင်မြှုပ်ထားလိုက်မယ်၊ သုံးရက်နေရင် နင်စွမ်းအားစုပ်လို့ပြီးလောက်ပြီလို့ငါထင်တယ်၊ အဲ့အချိန်မှ ငါနင့်ကိုလာတူးလိုက်မယ်။”

“ဒီဒီ ဒီဒီ...”

သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကြည့်ရတာ အခုထိမကျေနပ်သေးပဲပဲ။

“နှင်ထပ်ပြီးမဟုတ်တာပြောနေမယ်ဆိုရင်၊ ငါနင့်ကိုဒီမှာနေခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။” ချန်းယု နောက်ဆုံးတော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်လိမ္မာလာတာကိုမြင်လိုက်ရလေတယ်။ ဒီတော့ သူမတွင်းကိုပြန်ဖြည့်ဖို့ မြေအချို့တုန်းလိုက်ပြီး ထပ်ပေါင်းပေးလိုက်လေတယ်။ ပြီးနောက် အဲ့တာမြဲစေဖို့ အအပေါ်တက်နင်းလိုက်လေသည်။ သူမဘေးတစ်ဖက်မှကျောက်တုံးကိုရွေလိုက်ပြီး အဲ့အပေါ်တင်လိုက်ပြီး အိမ်ကိုတိတ်တိတ်လေးပြန်လာလိုက်သည်။

ချန်းယု ပြန်အောက်လက်ပဲ လမ်းလျှောက်ရသေးတာဖြစ်လေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ လောမိသားစုခြံဝင်းရဲ့ပိတ်ထားတဲ့ဂိတ်တံခါးက ပွင့်လာလေသည်။ စစ်ဝတ်စုံတွေဝတ်ဆင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်အမျိုးသားတစ်ဦးထွက်လာပြီး ချန်းယုအခုလေးတင်သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို မြှုပ်လိုက်တဲ့နေရာကို လျှောက်လာလိုက်လေသည်။ သူသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုတူးယူလိုက်ပြီး ခြံဝန်းထဲအဲ့တာကိုယူသွားလိုက်လေသည်။

စာရေးသူရဲ့မှတ်စု :
လော့မင်း : ဒီမိန်းကလေး၊ တော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ !!

အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်သူရဲ့မှတ်စု :
ဒီသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ထင်တာငါတစ်ယောက်ထဲပဲလား? ♡(๖๖๖ 人) သူကအလိုလိုက်ခံရတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးလေးလို့လုပ်နေတာပဲ ah~

အပိုင်း(၇) : တတိယသခင်လေးရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်များ

ဒုတိယထပ်မှာရှိတဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ၊ သူလက်ထောက်ကမ်းပေးလာတဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို လော့မင်ယူလိုက်လေပြီး အဲ့တာကို သေချာဂရုတစိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ့မျက်ရိုးအနည်းငယ်ကြွပ်သွားလေသည်။

“တတိယသခင်လေး၊ ဒီချန်းယုကို ကျွန်တော်တို့ပြန်စုံစမ်းကြည့်ဖို့ လိုမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။” လော့မင်ရဲ့တတိယမြှောက် လက်ထောက်၊ ချန်းပင်က၊ လေးလေးနက်နက်ပြောလာလိုက်သည်။

လော့မင် ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောလေဘူး၊ သူလက်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ဆက်ကြည့်နေလေသည်။ အနက်ရောင်စစ်စစ်ရှိတဲ့သံလိုက် အိမ်မြှောင်က မကြီးမားလေဘူး၊ အဲ့တာက လက်ဖဝါးလောက်အရွယ်အစားရှိလေတယ်။ သူ့လက်ထဲငြိမ်ငြိမ်လေးလဲနေတာက၊ အဲ့တာနဲ့ပတ် သတ်ပြီး ထူးခြားတာဘာတစ်ခုမှမရှိနေလေဘူး။

“တတိယသခင်လေး?” ချန်းပင် လော့မင်ဘာမှပြန်မပြောလာလေတော့ သူထပ်မံမေးလိုက်ပြန်သည်။

လော့မင် သူ့လက်ထဲကသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်လေတယ်၊ ကြည့်လာပြီး ချန်းပင်ကိုမေးလာလိုက်တယ်။ “ငါမှတ်မိတာက၊ မိန်းကလေးကိုပြုစုပျိုးထောင်ပေးတဲ့လူအိုကြီးက အကျော်ဇေယတစ်ဝက် ဟုတ်တယ်မလား?”

ချန်းယု ဒီခြံဝန်းအသေးလေးထဲ ပထမဆုံးပေါ်လာချိန်တုန်းက၊ ဟဲကျီ၊ လက်ထောက်တွေထဲကတစ်ယောက်က လော့မင်ထံ ချန်းယုရဲ့ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေအကြောင်း တင်ပြလာလေတယ်။ သို့သော်လည်း၊ ဟဲကျီသူ့ကိုပြောတာက အဲဒီလူအိုကြီးက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အယောင်ဆောင်တစ်ဦးလို့ပြောလာတာဖြစ်လေတယ်။ အကျော်ဇေယတစ်ဝက်မဟုတ်လေဘူး။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို... သူမမှာ ဒီသံလိုက်အိမ်မြှောင်ရှိနေတာကလည်း သဘာဝကျတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မလား?” လော့မင်ဆက်ပြီးမေးလာလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...” ချန်းပင် သူမသင်္ကာတာကို ပြောလာလိုက်တယ်။ “တကယ်တော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ရုပ်လွန်ပညာနဲ့ဆိုင် တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပါ၊ ချန်းယုပြန်ရောက်လာတာမှ သုံးရက်လောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့အတူ ဒီကိုရောက်လာတာ ကနစ်ကြိမ်တောင်ရှိနေပြီ။ ဒါ့ပြင်၊ သူ့ခြံဝန်းနံရံအောက် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို တိတ်တိတ်လေးမြှုပ်နှံခဲ့တာ၊ သူမဒါကိုလုပ်ရတာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုရှိရမယ်။”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ?” လော့မင်မေးလာလိုက်သည်။

“ရုပ်လွန်ပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့အရာတွေကို ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံဝင်းထဲမှာ ဆရာမောင်စီစဉ်ထားတဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲ့ ဒါနဲ့ပတ်သတ်နေနိုင်တယ်” ချန်းပင်သံသယဝင်မိလေသည်။

“မင်းပြောနေတာက... အဲဒီချန်းမိသားစုကမိန်းကလေးက ဖွဲ့စည်းမှုကိုဖျက်ဆီးချင်နေတယ်ဆိုတာလဲ?” လော့မင် အနည်းငယ်အံ့အားသင့်မှု နှင့်အတူကြည့်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းပင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဖွဲ့စည်းမှုသာကျိုးပျက်သွားရင် ဘာဖြစ်လာနိုင်မလဲ?” လော့မင် ဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီးအဆိုကြမ်းလုပ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဘာတစ်ခုကိုမှ မမြင်နိုင်လေဘူး။

ရလဒ်ကိုတွေးတောနေရင်း၊ လော့မင်ရဲ့မျက်နှာအမူအယာက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လာလေတော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်သက်သာရာရမှုတစ်စွန်း တစကလည်း အဲဒီထဲရောပါလာလေတော့သည်။

“တတိယသခင်လေ!” လော့မင်ရဲ့စိတ်အနေအထားပြောင်းလဲသွားတာကို ချန်းပင်သတိထားမိလိုက်တော့ သူ့အနည်းငယ်စိတ်ဓာတ်ကျမိသွား လေသည်။ သူ လော့မင်ကိုနှစ်သိမ့်ပေးချင်ပေမဲ့ ဘာစကားလုံးကိုမှရာမတွေ့လေဘူး၊ အဆုံးမှာတော့၊ သူကတိပေးတာသာလုပ်နိုင်လိုက်လေ တယ်။ “ကျွန်တော်တို့ဒီမှာရှိနေတာနဲ့၊ ဒီခြံဝန်းထဲကဖွဲ့စည်းမှုကို ဘယ်သူမှမချိုးဖျက်နိုင်စေရဘူး။”

လော့မင် သူ့ဘာသာသူ အချိန်အနည်းငယ်လောက် ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမန်းမသိဖြစ်သွားတာကို သဘောပေါက်သွားလေတယ်၊ သူ့စိတ်ကိုသူ လျင်လျင်မြန်မြန်ပြန်နေသားတကျဖြစ်စေလိုက်ပြီး ချန်းပင်ကို အနည်းငယ်ပြုံးပြကာ “အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေဖို့မလိုပါဘူး၊ ဖွဲ့စည်းမှုသာကျိုး ပျက်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ဆရာမောင်က နဂိုအတိုင်းရောက်လာပြီး ပြန်ပြင်ဆင်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့၊ ဒါကကိစ္စကြီးမဟုတ်ပါဘူး။”

“ကိစ္စကြီးဘယ်လိုလုပ်မဖြစ်ရမှာလဲ? အခု ဆရာမောင်က ရေမြေခြားကိုရောက်နေတာလေ၊ တစ်နှာရီခွဲလောက်နဲ့ သူဒီကိုရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ တတိယသခင်လေးရဲ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းတဲ့ဝိညာဉ်တွေကလည်း မတည်ငြိမ်လေဘူး။” ချန်းပင်စိတ်လှုပ်ရှားသွား လေတယ်။ “မင်းသာတကယ်လို့ ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်...”

ချန်းပင် 'ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားတယ်' ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောနေချိန်မှာပဲ၊ သူ့လက်တွေကို လက်သီးအဖြစ်ဆုပ်ချလိုက်လေတယ်၊ ပြီးတော့

သူ့မျက်နှာပေါ်က ကြွက်သားတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်သွားလေသည်။

“ထိန်းချုပ်မှုလွတ်တာ အာ...” လော့မင်ကတော့ အရေးမထားလေဘူး။ “ဒါဆို ငါမင်းကိုဒုက္ခပေးရတော့မှာပဲ။”

သူ့ကိုယ်သူ့ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ချန်းပင်၊ လော့မင်ရဲ့စကားကိုကြားတဲ့အခါမှာ၊ သူ့ရုတ်တရက်ကိုယ်ကိုလှုံ့လိုက်ပြီး အဝေးကိုလျှောက်သွားလိုက်လေတယ်။ “ကျွန်တော့်သွားပြီး ချန်းယုကိုဒီကိုခေါ်လာခဲ့မယ်။”

“ရပ်လိုက်” လော့မင် ချန်းပင်ကို ချက်ချင်းအော်လိုက်လေတယ်။

“တတိယသခင်လေး” ချန်းပင်ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာတော့ အလျော့မပေးမှုတွေရှိနေလေတယ်။ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာကို သူသိနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တတိယသခင်လေးသာထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားလို့ ဖြစ်လာမယ့်အကျိုးဆက်တွေကိုသူတော့မိတာနဲ့ ချန်းပင် သူ့အဲ့တာကိုသည်းမခံနိုင်ဘူးလို့ သူ့ရုတ်ခြည်းခံစားလာရလေသည်။

“မင်းတို့တွေ...” ဒီခြံဝန်းထဲမှာရှိနေတဲ့လူတိုင်းက သူ့လွှဲခြံရေးနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့ထက်ပိုပို၍စိတ်ပူပန်ကြတာကို လော့မင်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိနေလေသည်။ “မင်းစစ်ဆေးချင်ရင် သွားစစ်ဆေးလိုက်၊ ဒါပေမဲ့ သက်သေမရှိပဲ မလိုအပ်တာတွေဘာတစ်ခုမှမလုပ်မစေနဲ့”

“ဒါပေမဲ့...” မတည်ငြိမ်တဲ့အကြောင်းရင်းတွေကို ကြိုတင်ထိန်းချုပ်ထားဖို့လိုတယ်လို့ ချန်းပင်ခံစားမိနေတုန်းဖြစ်လေတယ်။ မသင်္ကာမှုလေးပဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင်မှ။

“ချန်းပင်၊ ငါ့စကားတွေကအခုအသုံးမဝင်တော့တာလား?” လော့မင် ချန်းပင်ကိုကြည့်ပြီး ခံစားချက်ကင်းတဲ့အသံနဲ့ပြောလာလိုက်သည်။

တတိယသခင်လေးနဲ့အတူ သုံးနှစ်ကြာကုန်ဆုံးပြီးနောက်၊ တတိယသခင်လေးအတွက် မလွယ်ကူလှဘူးဆိုတာ အားလုံးထက်သန်သိနေလေသည်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေနဲ့သူ့ဆက်ဆံရေးကြောင့်၊ တတိယသခင်လေးမှာ သူငယ်ချင်းမရှိလှနဲ့ပါဖြစ်လေတယ်။ လူစုလူဝေးနေရာတွေကိုသူမသွားနိုင်လေဘူး။ ပြီးတော့ သူ့မိသားစုကို ရှောင်တိမ်းနေဖို့တောင်လိုအပ်နေသည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောရရင်၊ တစ်စုံတစ်ယောက် အကြောင်း သူပိုကရုဇ်ကမိတာနဲ့၊ အဲဒီသူတွေရဲ့အဝေးကို သူပို၍နေထိုင်ဖို့လိုလေသည်။

တတိယသခင်လေးကို ကာကွယ်ဖို့တာဝန်ကိုလက်ခံရရှိပြီးနောက်၊ ချန်းပင်ပထမဆုံးလုပ်တဲ့အရာက သူ့သတိမူလိုတဲ့အချက်တိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်စစ်ဆေးခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးသူ့သတိပြုဖို့လိုအပ်တဲ့အရာကတော့၊ လော့မင်ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားတဲ့ဖြစ်စဉ်ဖြစ်နေချိန်မှာ၊ သူ လော့မင်ကို ချက်ချင်းရှင်းလင်းပစ်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ဒီအမိန့်ကို သူပထမဆုံးမြင်ချိန်တွန်းက၊ သူ့ထံဘာအမိန့်ပေးလာပါစေ လိုက်နာတာကို ကျင့်သားရနေပြီးသားဖြစ်တဲ့စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်လေတယ်။ သူ့ခံစားချက်တွေက သူ့ကိုလှုံ့ဆော်မှုများများမပေးနိုင်လေဘူး။ ချန်းပင်က လူအများကြီးကိုသတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သီးသန့်စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေတယ်။ တိုင်းပြည်လုံခြုံရေးအကျိုးအတွက်၊ အဲ့တာက အမျိုးသားတစ်ဦး၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ လူအိုဖြစ်ဖြစ်လူငယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုရင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကိစ္စမရှိလေဘူး။ သူတစ်ခုခုလုပ်ရန် တဲ့ဆိုင်းနေမှာမဟုတ်လေဘူး။

သူ့ကိုအံ့အားသင့်စေတာက၊ လော့မင်သူ့ကိုပထမဆုံးတွေ့တဲ့အချိန်၊ သူကတိုက်ရိုက်ကြီးမေးလာလေတယ်။ “စာရင်းကိုမင်းဖတ်ကြည့်ပြီးပြီလား?”

ချန်းပင် အမူအယာတစ်ခုမှမရှိဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ငါထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားခဲ့ရင် မင်းကိုဒုက္ခပေးရမှာပဲ။” လော့မင် သူ့လေသံထဲတောင်းပန်မှုအနည်းငယ်နဲ့ ပြောလာလေတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ သူ့(ချန်းပင်)ကိုထပ်ခါထပ်ခါဒုက္ခပေးရမှာအတွက် တကယ်ပဲတောင်းပန်ချင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်နေလေသည်။

ချန်းပင်မှာ အနည်းငယ်အံ့သြသွားလေတယ်။ သို့သော်လည်း၊ သူ့အဲ့တာကို အသိအမှတ်ပြုပေမဲ့လည်း၊ သူ့မှာမလိုအပ်တဲ့ခံစားချက်တွေ မရှိနေလေဘူး။

နောက်ခြောက်လကြာမှသာ နောက်ဆုံးအချက်က လော့မင်ကိုယ်တိုင်ထည့်ထားတာဖြစ်ကြောင်းသူသိသွားခဲ့လေသည်။ ဖြစ်နေတာက၊ လော့မင်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်တုန်းက၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ထိန်းချုပ်မှုတစ်ခါလွတ်သွားခဲ့ဖူးလေသည်။ ချီဟော်၊ လော့မင်ကိုထိခိုက်စေချင်စိတ်မရှိတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလက်ထောက်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေသာ လွတ်သွားခဲ့ရင် သာမန်လူသားတွေ ထိခိုက်သွားမှာကိုလည်း သူစိုးရိမ်လေတယ်။ ထို့ကြောင့်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်နဲ့လော့မင်ကို အတူတူလက်ထိပ်ခပ်လိုက်ကာ၊ အခန်းထဲအတူတူသော့ခတ်ထားလိုက်လေသည်။ ဆရာမောင် လော့မင်ကိုငြိမ်သက်စေဖို့ လျင်လျင်မြန်မြန်ရောက်လာခဲ့ပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့အဲဒီအချိန်မှာ၊ လော့မင်ထက်သွားမှာကို ကာကွယ်ဖို့ သူနဲ့အတူပတ်လှောင်ထားတဲ့ချီဟော်မှာ၊ ထိန်းချုပ်မရနိုင်တဲ့လော့မင်ရဲ့ ရိုက်နှက်ခြင်းကိုခံရတာကြောင့် သေမလိုနဲ့ပါဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ချီဟော်ကိုဆေးရုံကိုပို့ပြီးနောက်၊ သူ့ကိုယ်ကသူ့ရဲ့သန်မာတဲ့ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် လျင်လျင်မြန်မြန်သက်သာလာပေမဲ့၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ သန်မာတဲ့တိုက်စားမှုကြောင့် သူ့ဝိညာဉ်လုံးလုံးပြိုကွဲသွားလေခဲ့သည်။ ချီဟော်နီးလာတော့၊ သူ့ကြမ်းကြုတ်ပြီးအကြောင်းမရှိသတ်ဖြတ်နေတဲ့ စက်တစ်ခု ဖြစ်လာလေတယ်။ သူ့ကိုစိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ တစ်သက်လုံးပိတ်လှောင်ထားရလေသည်။

လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က သူ့မွေးဖွားလာကတည်းက ရှိနေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကြီးပြင်လာတာနဲ့အတူ အဲ့တာကလည်းပို

ပြီးသန်မာလာခဲ့လေတယ်။ သူ့အစက်ဆယ်ငါးနှစ်မှာတော့ အဲတာကအထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ခိုင်မာတဲ့စိတ်တန်ခိုးမရှိဘဲ ဒါမှမဟုတ် သူ့နားလေးကိုအားနည်းတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာတွေက လုံးလုံးအနားမကပ်နိုင်လေဘူး။ မဟုတ်ရင်၊ အားနည်းတဲ့လူတွေကို မကောင်းမှု ဝိညာဉ်ရသက်ရောက်တာကိုခံရနိုင်လေတယ်။ ကသိကအောက်ဖြစ်လာပြီး၊ အချိန်ကြာကြာထဲတွေခံရပြီးနောက်မှာတော့ စိတ်အနှောက်အယှက်တောင် ဖြစ်လာနိုင်လေတယ်။ တိုက်စားခြင်းကြောင့် အားနည်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိတဲ့လူတွေကတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖျားနာနိုင်လာလေသည်။

သူ့အသက်ဆယ်ငါးနှစ်မရောက်ခင်၊ လောမင်နေရာတစ်နေရာမှာ နာရီထက်ကြာအောင်မနေရဲလေဘူး။ ပြီးတော့ ဆယ်ငါးနှစ်ရောက်တော့၊ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကြီးပြင်းလာတာကို ဖိနှိပ်ဖို့ ဆရာမောင်စီရင်ခင်းကျင်းပေးထားတဲ့ ဒီဗြိဝန်းအသေးလေးထဲ သူပိတ်မိနေလေတော့တယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ အဲတာကိုအားနည်းသွားစေဖို့ ထူးခြားတဲ့နည်းလမ်းကိုအသုံးပြုထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ဒီလိုအကျဉ်းချထားတဲ့နေရာမှာ သူသုံးနှစ်နေထိုင်ခဲ့လေတယ်။ အဲဒီတစ်ကြိမ် ရုတ်တရက်မကျိုးပျက်သွားခင်အထိ။

ချီဟော်နိုးလာတော့ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ လောမင်ဆေးရုံကိုသွားခဲ့လေတယ်။ ပြီးတော့ သူပြန်လာတော့၊ အမိန့်တွေရဲ့အဆုံးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်အဲဒီအချက်ကို ထည့်သွင်းခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ နာရီဝက်သာရှိနေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြတ်သားတဲ့သီးသန့်စစ်သားတစ်ဦးက စိတ်ရောဂါဝေဒနာသည်တစ်ဦးအဖြစ် သူ့ပြောင်းလဲခံလိုက်ရလေတယ်။ သူ့ရဲ့သွေးရူးသွေးတန်အခုအနေမှာ သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် သတ်ဖြတ်ခံရသူဘယ်လောက်များများရှိနေနိုင်မလဲ လောမင်မတွေးရဲလှလေဘူး။ သူကလူသားလက်နက်တစ်ခုလို့ သူခံစားနေရလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်ကသူ့ကိုလွယ်လွယ်လက်မလျှော့တာမှာကို သူသိနေလေသည်။

တိုင်းပြည်မှာ လောမင်က ခေတ်မီတဲ့လက်နက်ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်လေတယ်။ သူ့ရေးဆွဲထားတဲ့လက်နက်တွေကြောင့်၊ ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့တရုတ်ရဲ့အဆင့်အတန်းကို မကိုင်လှုပ်နိုင်လေဘူး။ စစ်မြေပြင်မှာ သတ်ဖြတ်ခံရသူအများအပြားကိုလျှော့ချပေးနိုင်လေသည်။ အချို့တို့ချဲ့တာတွေအတွက်၊ လောမင်က တရုတ်ရဲ့ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် သတ်မှတ်ခံထားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ချီဟော်လိုလူမျိုးအများအပြား အနစ်နာခံပေးလိုက်ရတာတောင်မူ၊ တိုင်းပြည်က လောမင်ကိုထိန်းသိမ်းထားဦးမှာဖြစ်လေသည်။ လောမင်လည်း ဒါကိုသေသေချာချာသိနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့သူကတော့ သိသိသာသာသဘောမတူလေဘူး။ သူပြန်လာပြီးနောက်၊ သူ့အဖေ၊ ဝန်ကြီးချုပ်လောနဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာကြာပြောဆိုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်လောကလုံးဝလက်မခံလေဘူး။ နောက်ဆုံးတော့၊ လောမင်ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒီလိုအရာမျိုးထပ်ရှိလာခံမယ်ဆိုရင်၊ အဖေသားကျွန်တော့်ကိုမသတ်လိုက်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော်သတ်ပစ်လိုက်မယ်။”

“ချန်းပင်?” ချန်းပင် သူ့ကိုပြန်ဖြေတာမှာနှောင့်နှေးနေတာကို လောမင်မြင်တော့ သူနည်းနည်းမပျော်မရွှင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် မင်းလုံခြုံရေးကို ကာကွယ်မှုဖြစ်မယ်။” ချန်းပင် သူ့သတိပြန်ဝင်လာလေသည်။ သူ့အံ့ကိုကြိတ်ပြီး၊ တတိယသခင်လေးသူ့ကို မုန်းသွားရင်တောင်၊ တတိယသခင်လေးကို ဘာတစ်ခုမှခြိမ်းခြောက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။

လောမင် ချန်းပင်ကိုအေးအေးစက်စက်ကြည့်လာလိုက်တယ်။ ချန်းပင်လည်း လောမင်ကို အပြစ်ရှိစိတ်ရယ် မသက်မသာဖြစ်မှုတွေရယ်နဲ့ ကြည့်လာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတောင့်ခံထားတုန်းပဲ။

“ဒီတော့ ဒီအတိုင်းထားလိုက်တော့” လောမင်သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်။ သူ့ဘေးမှာရှိတဲ့ဖုန်းကိုယူလိုက်တယ်။ WeChat ကိုဝင်လိုက်ကာ၊ ဆရာမောင်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာလိုက်ပြီး video call ခေါ်လိုက်လေသည်။

Video က လျင်လျင်မြန်မြန်ချိတ်ဆက်သွားလေတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့အမျိုးသားတစ်ယောက် video ထဲပေါ်လာလေသည်။ “လောမင် အာ၊ မင်းငဲ့ကိုရှာဖို့ တစ်ခုခုများရှိနေလို့လား?” ဆရာမောင်က ကြင်ကြင်နာနာမေးလာလိုက်သည်။

“ဆရာမောင်၊ ကျွန်တော်အနှောင်အယှက်မပေးမိဘူးမလား” လောမင်းပြောလာလိုက်သည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်။ အခုကနားချိန်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ?” လောမင်အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ သူ့ကိုမခေါ်လာနိုင်ဘူးဆိုတာ ဆရာမောင်သိနေလေသည်။

လောမင် စားပွဲပေါ်က သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး ဆရာမောင်ကိုပြလာလိုက်သည်။ သူမေးလာလိုက်တယ်။ “ဆရာမောင်၊ ဒါကိုတစ်ချက်ကြည့်ပေးပါဦး။”

ဆရာမောင် သူ့မျက်လုံးတွေကိုမေးလိုက်ပြီး အဲတာကိုအချိန်အနည်းငယ်လောက်ကြည့်လာလိုက်တယ်။ ပြီးနောက် ပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒါကသံလိုက်အိမ်မြှောင်တစ်ခုပဲ၊ ကြည့်ရတာတော့တော်တော်အိုနေပြီ၊ အဲတာဘယ်ကရလာတာလဲ?”

လောမင် ချန်းပင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ့နားရွက်ပင့်ကာနားထောင်နေတာကိုတွေ့လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့သူ့ဆက်ပြောလာလိုက်တယ်။ “တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြိမ်းနံရံအပြင်ဘက်ကို အဲတာကိုမြှုပ်ထားခဲ့တာ။”

“ခြိမ်းနံရံအပြင်ဘက်?” ဆရာမောင်ချက်ချင်းမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေသည်။

“ဘာလို့လဲ? ဒီသံလိုက်အိမ်မြှောင်က ဖွဲ့စည်းမှုအပေါ် သက်ရောက်မှုတစ်ခုခုရှိစေနိုင်လို့လား?” လောမင်မေးလာလိုက်သည်။

ချန်းပင်ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားလာလေတော့တယ်။ သက်ရောက်မှုတစ်စွန်းတစ်စရှိတယ်လို့ ဆရာမောင်ပြောလာတာနဲ့ သူချန်းမိသားစုထံချက်ချင်း သွားပြီး သူမကိုဖမ်းဆီးပစ်လိုက်မှာဖြစ်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖွဲ့စည်းမှုမှာသာပြဿနာရှိနေရင် ငါချက်ချင်းခံစားလို့ရတယ်။” ဆရာမောင်ပြောပြီးနောက်၊ သူမေးလာလိုက်တယ်။ “ဘယ်သူ အဲ့တာကိုမျှင်ခဲ့တာလဲ? အဲ့တာကိုဘယ်နေရာမှာမျှင်ထားခဲ့တာလဲ?”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ အရှေ့မြောက်ဘက်က ထောင်တထောင်မှာမျှင်ထားခဲ့တာ။” လော့မင် တစ်ခုခုကိုတွေးလိုက်ပြီးနောက် ထည့် ပြောလာလိုက်တယ်။ “အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အဘိုးက အင်မော်တယ်တစ်ဝက်ပဲ။”

“အို၊ အဲ့လိုဖြစ်နေတာပဲ။” ဆရာမောင် အချိန်အနည်းငယ်လောက်တွေးလိုက်ပြီးနောက် ပြောလာလိုက်တယ်။ “အဲဒီမိန်းကလေးက စိတ် စွမ်းအားအချို့ခိုးဖို့ရောက်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်။”

“စိတ်စွမ်းအားခိုးဖို့?” လော့မင် သူ့မျက်ခုံးကိုအံ့အားသင့်စွာပင့်လာလိုက်သည်။

“မင်းနေနေတဲ့ခြံဝန်းက မြို့တော်မှာအားအကောင်းဆုံးနေရာပဲ၊ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ဆိုင်တဲ့ဆရာတွေမှာ အရှိန်အဝါက အလိုအပ်ဆုံး သောအရာပဲ။” ဆရာမောင်ရှင်းပြလာလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အဘိုးက အင်မော်တယ်တစ်ဝက်လို့မင်းပြောတော့၊ မင်းခြံဝန်းထဲ ကကြွယ်ဝတဲ့အရှိန်အဝါကို သူတွေ့သွားတယ်ဆိုတာ ငါပြောရဲတယ်၊ ဒီတော့ သူမရဲ့စိတ်စွမ်းအားရတနာကို စွမ်းအားအချို့စုပ်ယူစေချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမခြံဝန်းထဲကဖွဲ့စည်းမှုကို သတိထားမိလောက်တယ်၊ ဒီတော့ ဖွဲ့စည်းမှုကနေစိမ့်ထွက်လာတဲ့ အချို့စွမ်းအားတွေကသာ သူမခိုးယူခဲ့တာပဲ။”

“အဲ့တာဆို ပြောရရင်... ငါ့အပေါ်သက်ရောက်နိုင်တာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူးပေါ့?” လော့မင် အဓိကအကြောင်းအရာကိုဆုပ်ကိုင်ပြောလာ လိုက်သည်။

“သူမခြံဝန်းထဲမဝင်လာရင်၊ အပြင်ဘက်ကိပ်သူမလိမ့်နေမယ်ဆိုရင် ဖွဲ့စည်းမှုအပေါ်ဘာသက်ရောက်မှုမှမရှိနိုင်ဘူး။” ဆရာမောင်ရယ်မော လိုက်လေတယ်။ “ဒီအပြင်၊ ငါစီရင်ခင်ကျင်းထားတဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်လွယ်လွယ်ပျက်စီးနိုင်မှာ လဲ?”

အဲ့အချိန်မှာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဆရာမောင်ကိုခေါ်လာလိုက်သည်။ လေယုမင်ဒါကိုမြင်တော့၊ သူလိုချင်တာသူရနေပြီလို့တွေးလိုက် တယ်။ ဒီတော့ သူပြောလာလိုက်တယ်။ “ဆရာမောင်၊ ခင်ဗျားအလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်ထပ်အနှောက်အယှက်မပေးတော့ပါဘူး။”

လော့မင် video ကိုချလိုက်လေတယ်။ ပြီးတော့ ချန်းပင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ “မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခုမင်းစိတ်ချ လို့ရပြီမလား?”

“အဲ့တာကစွဲဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ ကျွန်တော်သူမကို ထပ်ဝင်မလာစေရဘူး။မြို့တော်ဝန်ချန်းကို သူ့သမီးကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းလိုက်မယ်။” ချန်းပင်ပြောလာလိုက်သည်။

“ချန်းပင်။” လော့မင်ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ရိုးသားတဲ့စကားကို ပြောလာလိုက်တယ်။ “မင်းသိလား? မြို့တော်ဝန်ချန်းက အရမ်းတော်တဲ့အရာရှိ တစ်ဦး။ ဒါပေမဲ့ဒီအကြောင်းကို မင်းပြောလိုက်တာနဲ့၊ ငါ့အပေါ်သက်ရောက်မှုလုံးဝမရှိရင်တောင်မှ၊ မြို့တော်ဝန်ချန်းက ဒီမြို့ကနေပြောင်းသွား ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အဖေကလည်း သူ့ကိုခြေချခွင့်ပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

ချန်းပင်တောင့်တင်းသွားလေသည်။

“ကောင်းမွန်တဲ့လူတစ်ဦးထံ သူ့ဘေးမှာကန့်သတ်ချက်ရှိတဲ့ လူအရေအတွက်ရှိလေတယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်းမွန်တဲ့အရာရှိတစ်ဦးက အဖွဲ့ တစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် တိုင်းပြည်ကိုတောင်အကျိုးရှိစေနိုင်တယ်။” လော့မင်ဒီအချက်ကိုပြောလာပြီးနောက်၊ သူထပ်ပြောဖို့ရပ်လိုက်လေသည်။ ချန်းပင်နားလည်တယ်ဆိုတာကို သူသိနေလေသည်။

“ကျွန်တော် တတိယသခင်လေးပြောတာကိုနားထောင်ပါမယ်။” ချန်းပင်အချိန်အနည်းငယ်လောက်တွေးပြီးနောက် ပြောလာလိုက်သည်။

လော့မင် ဖျော့ဖျော့လေးပြီးလိုက်လေတယ်။ ပြီးတော့ လေးလံတဲ့လေထုက ချက်ချင်းလျော့ပါးသွားလေသည်။ သူလက်ထဲကသံလိုက် အိမ်မြှောင်ကို တွန်းလိုက်ပြီး သူပြောလာလေတယ်။ “သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုပြန်ထားလိုက်။”

“မင်းစီစဉ်နေတာက...” ချန်းပင် အနည်းငယ်ငြင်းဆိုချင်တဲ့အနေနဲ့ ကြည့်လာလိုက်သည်။

“ဆရာမောင်က သက်ရောက်မှုမရှိဘူးလို့ပြောပြီးနေပြီပဲ။” လော့မင်ပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒီအပြင်၊ ငါတို့မမေးဘဲ ဒါကိုယူလိုက်တာလေ၊ ဒါကိုခိုးတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ရတယ်၊ အဲ့တာကမကောင်းဘူး အာ...”

ချန်းပင်အချိန်ခဏလောက်တွန့်ဆုတ်သွားလေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုလက်ခံလိုက်ပြီး၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဲ့ တာပြန်မျှင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ သူတိတ်တိတ်လေးဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတယ် အနာဂတ်မှာချန်းယု တတိယသခင်လေးနဲ့နီးကပ်ဖို့ခွင့်မ

ပြရဘူးလို့။

အပိုင်း(၈) : ကျောင်းစဖွင့်လေပြီ

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်က စတင်ဖွင့်လှစ်တော့မှာဖြစ်ပါသည်။ ချန်းယုစီစဉ်ထားတာအရဆိုရင်၊ ဒီတကြိမ်၌ တက္ကသိုလ်မှာ စောစောစာရင်းသွင်းထားလေတယ်၊ ဒီတော့ သူမချန်းမသားစုထဲပြန်လာတော့၊ သူမဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီး စိတ်စောနေဖို့မလိုအပ်လေဘူး။

“ချီချီ အာ၊ သမီးအဆောင်မှာနေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာပဲသမီးနေမလား?” မနက်စာစားနေစဉ် အမေချန်းမေးလာလိုက်သည်။

ချန်းယုတကယ်တော့ ကျောင်းအဆောင်မှာပဲနေချင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမခေါင်းကိုလှည့်ပြီး အမေချန်းရဲ့မျက်နှာအမူအယာကိုကြည့်လိုက်တော့၊ သူမပါးစပ်က ရုတ်တရက်ဘာမှမပြောနိုင်လေတော့ဘူး။

“ဒါပေါ့ သူမအဆောင်မှာပဲနေမှာပေါ့။” မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သမီးရဲ့အခက်အခဲဖြစ်နေတာကို သတိထားမိတာကြောင့် ကူညီရန်ပြောလာလိုက်တယ်၊ “တက္ကသိုလ်က သူငယ်ချင်းရှာဖို့ မှန်ကန်တဲ့အချိန်ပဲ၊ သူမသာအိမ်မှာနေမယ်ဆိုရင်၊ သူမအတန်းဖော်တွေနဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ အချိန်နည်းသွားလိမ့်မယ်။”

“ဒါမှန်ပဲ အာ။” အမေချန်းလည်း ဒါကိုနားလည်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ပျောက်သွားတဲ့သမီးကိုရှာတွေ့တာမှ ရက်အနည်းငယ်ပဲရှိသေးတာ သူမအိမ်ကပြန်ထွက်သွားဦးမယ်လို့ သူမခံစားနေရတာဖြစ်လေတယ်၊ သေချာပေါက် သူမစိတ်ထဲတွန့်ဆုတ်သလိုခံစားနေရမှာပေါ့။

“အမေ” ချန်းယုနှစ်သိမ့်ပေးလာလိုက်တယ်၊ “သမီးကျောင်းက အရမ်းမဝေးပါဘူး၊ အနာဂတ်မှာ ပိတ်ရက်ရောက်တိုင်း ဒီကိုသမီးပြန်လာပါမယ်။ အမေသမီးကိုလွမ်းရင်၊ ကျောင်းကိုလာပြီး သမီးကိုလာရှာလို့ရတယ်လေ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို သမီး ပိတ်ရက်ရောက်တိုင်းပြန်လာရမယ်နော်။”

“အမ်။” ချန်းယု အမေချန်းပျော်စေနိုင်ဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါင်းညိတ်ပြလာလိုက်တယ်။

မှန်နေတာပဲ၊ သမီးတစ်ယောက်က ရင်းနှီးတဲ့ချစ်ထည်ဂျက်ကတ်အသေးလေးဆိုတာက၊မြို့တော်ဝန်ချန်း အပိုပေါင်မုန့်တစ်လုံးထပ်စားလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို သူ့သားဘက်လှည့်ကာ “မင်းလည်း နောက်နောင် ပိတ်ရက်တွေတိုင်းပြန်လာခဲ့ရမယ်။”

“အခြားစီစဉ်ထားတာမရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။” ချန်းယုက ရဲသားတစ်ဦးဖြစ်လေတယ်၊ ရဲကျောင်းကနေသူ့ဘွဲ့ရပြီးနောက်မှာတော့၊ ပြစ်မှုဆိုင်းရာရအဖို့ထဲ သူတိုက်ရိုက်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။သူ့အလုပ်အဆင်ပြေရန်အတွက် အဆောင်မှာပဲအမြဲနေထိုင်လေ့ရှိပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲလေသည်။ ဒီတကြိမ်တော့၊ သူရက်ရွံ့ညိပ်ပိတ်ရက်ယူလိုက်တာဖြစ်လေတယ်၊ ချန်းယုကိုပြန်ခေါ်ရန်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမကြာခင် အလုပ်ပြန်ဝင်ရတော့မှာဖြစ်လေသည်။

“အမ်” မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သားအလုပ်ရဲသဘာဝကိုနားလည်တာကြောင့် အတင်းတွန်းအားမပေးလေဘူး။

ချန်းယု အဖေချန်းစားပြီးတဲ့အချိန်ထိစောင့်ပြီး မနေ့ကကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့တွေးထားတာကိုမေးရန် သူမတွန့်ဆုတ်နေလေသည်။ “အဖေ၊ သမီးတစ်ခုမေးလို့ရမလား?”

မြို့တော်ဝန်ချန်း ချန်းယုထံအံ့ဩတဲ့အကြည့်ပေးလာလေတယ်၊ ဒီတကြိမ်က သူမအိမ်ပြန်လာပြီးနောက် သူမအရင်ဆုံးလက်ဦးပြီးမေးလာတာဖြစ်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူချက်ချင်းစိတ်ဝင်စားလာတော့သည်။ သူ သူတူတွေကိုချလိုက်ပြီး သူ့သမီးကိုကြည့်လာလိုက်ကာ၊ ညင်ညင်သာသာမေးလာလိုက်တယ်၊ “ဘာပြဿနာရှိနေလို့လဲ?”

“ဒီအတိုင်း... တောင်ပေါ်မှာလမ်းတစ်ခုဆောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမလဲဆိုတာ အဖေသိလား?” ချန်းယု သူမရဲ့မျက်လုံးကြီးကြီးတွေကို တဖြတ်ဖြတ်ခတ်လိုက်ပြီး မြို့တော်ဝန်ချန်းကို မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ကြည့်လာလိုက်သည်။

“လမ်းဆောက်ဖို့?” အမေချန်း သူမသမီးကို နားမလည်မှုအချို့နဲ့ကြည့်လာလိုက်တယ်၊ ချန်းယုလည်း သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာလေသည်။

“တာမူရွာအတွက်လား?” သူ့သမီးကိုခေါ်ဖို့ မြို့တော်ဝန်ချန်းကိုယ်တိုင်မသွားခဲ့ပေမဲ့လည်း၊ ချန်းယုကြီးပြင်းလာတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေလေတယ်၊ ဒီတော့ လမ်းတစ်ခုဆောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ငွေကုန်ကျနိုင်မလဲ သူ့ကိုချန်းယုမေးလာချိန်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်း တာမူရွာကို ချက်ချင်းတွေးမိသွားလေသည်။

ချန်းယုလည်း ခုန့်မနီးမိလိုက်လေတယ်၊ ချန်းယုကိုရှာဖို့ သူတောင်ကိုသွားချိန်တုန်းက၊ တာမူရွာဆီရောက်ဖို့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောလမ်းကို ၁၀နာရီကြာ ဆိုင်ကယ်နှင့်မောင်းနှင်လာပြီးမှသာ သူရောက်ရှိသွားခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ သူလမ်းအခြေအနေကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေလေသည်။

“အမ်။” ချန်းယုရှင်းပြလာလိုက်တယ်၊ “တာမူရွာကနေ မြို့ဆီသွားဖို့ တော်တော်အချိန်ယူရတယ်။ သမီးငယ်ငယ်တုန်းက၊ အိမ်နီးနားမြို့က ကျောင်းကိုသွားခဲ့တာ၊ မနက်တိုင်း ငါးနာရီမှာထဖို့လိုပြီး နှစ်နာရီခွဲလောက် အဲ့ကိုရောက်ဖို့လမ်းလျှောက်ရတယ်။ နောက်တော့၊ သမီးအလယ်တန်းနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းတက်တုန်းက၊ ကျောင်းမှာနေလိုက်ရပြီး တစ်လနေမှ တစ်ခါသာသမီးပြန်သွားလို့ရတယ်။”

“တကယ်တော့၊ တာမုရွာက မြို့တွင်းနယ်မြေတွေနဲ့ အရမ်းနီးကပ်သေးတယ်။ အဲဒါကြားထဲတောင်တွေအများကြီးနဲ့လေ။ ရွာသူကြီးပြောတာက ပင်ရှန်အဝေးပြေးလမ်းကိုပြန်ပြင်ဆင်လိုက်တာနဲ့၊ တာမုရွာမှာရှိတဲ့လူတွေ အသွားအပြန်ပိုပြီးလွယ်ကူသွားနိုင်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ တာမုရွာကလူတွေ ပိုကောင်းတဲ့ဘဝကိုနေထိုင်လို့ရနိုင်တယ်တဲ့။” ချန်းယုပြောလာလိုက်တယ်။ “ပြီးတော့၊ မြို့တော်ကလူတွေ ခရီးသွားရတာကြိုက်တယ်မဟုတ်လား? သမီးတို့တာမုရွာရဲ့ရှုခင်းက အထူးကောင်းမွန်လှတယ်။ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာက၊ ခရီးသွားလုပ်ငန်းတွေလည်း အဲဒါမှပဲဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ။”

“သမီးကောလိပ်ကိုဝင်ခွင့်ရတုန်းက၊ နောက်နှောင်သမီးပိုက်ဆံရှာနိုင်တာနဲ့၊ ရွာလမ်းပြင်ဖို့ နည်းရှာတာကူညီပေးမယ်လို့ သမီးရွာသူကြီးကိုကတိပေးခဲ့တာ။” သူမအခုပိုက်ဆံရှာနိုင်တာကို တွေးလိုက်မိတော့၊ ချန်းယုစိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒီတော့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်များလို့မလဲလို့ သမီးမေးချင်တာ၊ ဒီနည်းနဲ့၊ သမီးကောင်းတဲ့အစီအစဉ်တစ်ခုဆွဲနိုင်တယ်လေ အာ။”

ချန်းယု စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောနေသေးတာဖြစ်လေတယ်။ သူမ လူသုံးယောက်ရဲ့မျက်နှာတွေ ချက်ချင်းလေးလံလာတာကို သတိမထားမိလိုက်လေဘူး။ ပြီးတော့ သူမစကားပြောပြီးနောက်၊ အမေချန်းမှာငိုနေပြီဖြစ်လေသည်။

“အမေ၊ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ?” ချန်းယုမှာလန့်သွားလေသည်။

“သမီးငယ်ငယ်တုန်းက၊ ကျောင်းကိုသွားဖို့ နှစ်နာရီခွဲလောက်လမ်းလျှောက်ရတယ်ပေါ့၊ တောင်လမ်းတွေက အန္တရာယ်များတယ်မဟုတ်လား? သမီးနဲ့အတူလူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ပါသွားရဲလား?” အမေချန်းပိုပြောမိလေ၊ သူမနစ်နစ်နာတယ်လို့ပိုခံစားရလေဖြစ်လေတယ်။ သူမချန်းယုကိုမြင်နေရတဲ့အတိုင်း၊ ဖြစ်ရပ်အရွယ်မှာ၊ ဒီလိုကလေးသေးသေးက၊ ကောင်းကင်ကမောင့်နေတုန်း တောင်တစ်တောင်ပြီးတစ်တောင်ဖြတ်ကျော်ပြီး သူမဘာသာသူမကျောင်းကိုသွားရလေသည်။

“အမေ၊ အမေ၊ မငိုပါနဲ့၊ သမီးအခုအဆင်ပြေနေတယ်လေ?” ချန်းယု အမေချန်းက သူမအတွက်ပူပင်သောကဖြစ်နေတာကို နားလည်လေတယ်။ သူမရုတ်တရက် အပြစ်ရှိစိတ်စူးခန့်ထိုးစိုက်မိသလို ခံစားလိုက်ရလေတယ်။ သူမကိုယ်တိုင်ကိုက ကလေးဘဝတုန်းက အဲ့တာခက်ခဲတယ်လို့မခံစားရလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမေချန်းကို သူမဒီလိုမြင်လိုက်ရတော့၊ သူမတနည်းနည်းနဲ့ ခံစားလို့မကောင်းသလိုခံစားလာရလေသည်။

ချန်းယု လက်ကိုင်ပုဝါကမ်းပေးလာလိုက်လေတယ်။ ချန်းယု တစ်ရှူးနှစ်ရွက်လောက်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အမေချန်းရဲ့မျက်ရည်ကိုသုတ်ကူလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုကလေးအဆင်ပြေနေတယ်မလား? မငိုနဲ့တော့။” မြို့တော်ဝန်းချန်လည်း အနည်းငယ်ဝမ်းနည်းသွားလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကအမေချန်းထက် ပို၍ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်နိုင်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်းသိလေတယ်။ ချန်းယု ချင်းမူစီရင်စုကိုခေါ်သွားခံရတုန်းက၊ သူတို့ဝယ်သူမရွာနိုင်ခင် သူမနေမကောင်းဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ပြန်ပေးဆွဲသူတွေ သူမအတွက် ရွာကဆရာဝန်တော်တော်များများရှာဖွေခဲ့ကြလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အဲ့တာကိုမကုသနိုင်ဘူးကြားတော့၊ ပြဿနာတက်မှာကြောက်တာကြောင့် ချန်းယုကိုတောင်တွေထဲ စွန့်ပစ်ခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ အခြားသူတွေအတွက် ပစ္စည်းလုပ်ပေးရန်ထွက်လာတဲ့ ဝူလောင်ကောက်ယူတာကို ချန်းယုခံခဲ့ရလေတယ်။ ထိုနောက်တော့ သူ သူမကိုတာမုရွာဆီခေါ်လာလိုက်ပြီး ကျေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ တာမုရွာမှာရှိတဲ့လူတွေကလည်း ချန်းယုပေါ်ကြင်နာကြတာနှင့်အတူ၊ သူမကလည်း သူတို့ကိုပြန်လည်ပေးဆပ်ဖို့ အမြဲအမှတ်ရလေတယ်။ ပြီးတော့ ဒါကြောင့်ပဲ သူတို့အတွက် လမ်းတစ်ခုတည်ဆောက်ပေးချင်တာဖြစ်လေသည်။ မြို့တော်ဝန်းချန် သူ့နုလုံးသားထဲမှာ ဂုဏ်ယူမှုကော သူ့သမီးရဲ့ ပြန်လည်ပေးဆပ်ချင်တာကြောင့် သူ့ဆီချည်းကပ်လာတာအတွက် ရှက်ရွံ့တာကော နှစ်ခုလုံးခံစားနေရလေသည်။

“ရွာမှာ သမီးလမ်းတစ်ခုတည်ဆောက်ချင်တယ်ဆိုရင်၊ ပိုက်ဆံအများကြီးမလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြို့တွင်းနယ်မြေနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ပင်ရှန်အဝေးပြေးလမ်းကို ပြန်ဆောက်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့၊ သမီးတစ်ယောက်ထဲနဲ့လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။” မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သမီးကိုကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ရှင်းပြလာလိုက်သည်။

ချန်းယု ဒီကဏ္ဍနှင့်ပတ်သတ်ပြီး အများကြီးမသိလေဘူး၊ “ဒါပေမဲ့ ရွာသူကြီးပြောတာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းက လမ်းကဆောက်တော့မလိုတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ပုံငွေနည်းတာကြောင့်၊ ဆက်ဆောက်ဖို့နည်းမရှိတော့တာတဲ့။”

“ဒေသခံအစိုးရမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းက အစီအစဉ်တစ်ခုရှိနေနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက အကြောင်းပြချက်တချို့ကြောင့် သောင်တင်နေခဲ့တယ်။” မြို့တော်ဝန်ချန်း ထင်ကြေးပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို၊ သမီးဘယ်လိုလုပ်မှ လမ်းဆောက်လို့ရမှာလဲ အာ?” ချန်းယု ပူပင်သောကရောက်စွာမေးလာလိုက်သည်။

အမေချန်း သူမသမီးရဲ့ ပူပင်သောကရောက်နေမှုကိုမြင်လိုက်တော့ သူမချက်ချင်းကူညီလိုက်လေတယ်။ “ကျန်ခွဲ၊ ချင်းမူစီရင်စုမှာရှင်သိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်မရှိဘူးလား? ရှင်သမီးကိုကူညီဖို့ ဘေးနားကတစ်ယောက်ယောက်ကိုမေးကြည့်လိုက်လေ။”

မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့ဇနီးကိုကြည့်လာလိုက်တယ်။ ခက်ခဲတာကြောင့် မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်မိလေသည်။

“ရှင်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကျွန်မပြောနေတာမဟုတ်တာ၊ ဒီအတိုင်းမေးကြည့်တာတင်မဟုတ်လား? အဲ့တာတောင်လုပ်လို့မရဘူးလား?” အမေချန်း ဒါကိစ္စက ဘယ်ဥပဒေကိုမှမချိုးဖောက်နေဘူးလို့ ထင်နေလေတယ်။ ဒါကမေးရုံလေးတင်ပါ၊ ဒီတော့ ဘာပြဿနာမှမရှိနိုင်ပါဘူး။

မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သမီးရဲ့မျှော်လင့်နေတဲ့အကြည့်ကို မြင်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် သူတချို့တလေတွေးလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လာ လိုက်လေတယ်။ “ငါစုံစမ်းမေးမြန်းဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုရှာလိုက်မယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဖေ!” ချန်းယု ချက်ချင်းအရမ်းပျော်သွားလေတယ်။

မြို့တော်ဝန်ချန်းရပ်လိုက်ကာ၊ သူ့သမီးရဲ့ခေါင်းကိုပွတ်ပေးလိုက်ပြီး နွေးထွေးစွာပြောလာလိုက်တယ်။ “အဖေအလုပ်သွားတော့မယ်။”

အချိန်ကုန်တာမြန်ဆန်လှလေတယ်။ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပဲ၊ ကျောင်းတက်ရန်အချိန်ရောက်လာလေပြီ။ အစတုန်းက အမေချန်း သူမ သမီးကို ကျောင်းဆီကိုယ်တိုင်ပို့စေချင်တာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတချို့ကြောင့်၊ နိုင်ငံရဲ့အခြားနေရာကို ရက်အနည်းငယ်လောက်သူမ သွားဖို့လိုလေတယ်။ ဒီတော့ သူမကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့အရာတွေကိုပဲ သူမသမီးကိုပေးလိုက်လေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ သူမအသား ရည်ပုံနက်သွားမှာကို ကာကွယ်ဖို့ စစ်လေ့ကျင့်ရေးဆင်းတဲ့အချိန်တိုင်း အချိန်ရရင်ရသလို နေရောင်ခံလိမ်ဆေးလိမ်းရန်ပြောလာလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်းမှာ နေ့တိုင်းသူ့ဂရုသိုက်ဖို့လိုတဲ့အရာတွေတစ်ပုံလိုက်ကြီးရှိနေလေတယ်။ ဒီတော့ သူ့သမီးကိုကျောင်းပို့ဖို့ သူ့မှာအချိန်မရလေ ဘူး၊ နောက်ဆုံးမှာတော့၊ ချန်းယုကိုပို့ပေးတဲ့တာဝန်က ချန်းယုနဲ့ထဲရောက်သွားလေသည်။ ချန်းယုနဲ့ခွင့်ရက်ယူလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဂိတ်တံခါးကိုရောက်တုန်းမှာပဲ သူ့ကပွတ်နံ့ထဲမှ ဖုန်းခေါ်တာရလာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကထင်မိမှာလဲ။ သူ့စုံစမ်းနေတဲ့ အမှုက အရေးကြီးတဲ့ထိုးဖောက်မှုဖြစ်သွားတယ်လို့ပြောပြီး ချက်ချင်းပြန်လာရန်ပြောလာလေသည်။

ချန်းယုနဲ့ ချန်းယုကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ကြည့်လာလိုက်လေတယ်။ “တောင်းပန်ပါတယ်၊ အစ်ကို ညီမလေးကိုစာရင်းသွင်းဖို့ အဖော် လိုက်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ရှောင်ဖွယ်နဲ့ချင်းရိုက် ညီမလေးကိုလာပြီးခေါ်ဖို့ အစ်ကိုပြောလိုက်မယ်။”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ညီမဒီလောက်တောင်ကြီးနေပြီပဲ၊ ညီမဘာသာညီမ ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်။” ချန်းယုပြုံးလိုက်ကာ၊ ခေါင်းကိုခါးယမ်းပြ လိုက်လေသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုအရှင်သွားနဲ့မယ်။” အမှုကအရေးကြီးဖြစ်နေလေတယ်။ ချန်းယုအကြာကြီးထပ်မနေရဲလေဘူး၊ ဒီတော့ စကား အနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် သူမောင်းထွက်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ကားမောင်းထွက်သွားတဲ့အချိန်ထိ စောင့်နေလိုက်တယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ သူမ suitcase ကိုတွဲပြီး တက္ကသိုလ်ထဲဝင်လာ လိုက်သည်။ ဦးတည်ချက်ညွှန်ပြတဲ့သင်္ကေတအချို့နောက်လိုက်ကာ၊ လမ်းပေါ်ကလူအချို့ကိုမေးပြီး၊ ချန်းယု နာမည်စာရင်းသွင်းတာပြီးသွား ပြီးနောက် သူမနေရမယ့်မိန်းကလေးအဆောင်ကို ရှာလိုက်လေသည်။

အဆောင်ကို သူမရောက်သွားတော့၊ အထဲမှာမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရောက်နှင့်နေပြီ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးရှိတဲ့တစ် ယောက်ကိုတော့ ဖန်ဖေဖေလို့ခေါ်လေတယ်။ အရပ်ရှည်တဲ့နောက်တစ်ဦးကိုတော့ ကျန်မှုဝမ်လို့ခေါ်လေတယ်။ နှစ်ဦးလုံးကမြို့တော်မှာ နေထိုင်တဲ့ ဒေသခံနှစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက်သားသူတို့နာမည်တွေဖလှယ်လိုက်တယ်။ ချန်းယုက မြို့တော်ကလူပဲဆိုတာ ဖန်ဖေဖေသိလိုက်တော့၊ သူမအံ့အားသင့်စွာမေးလာ လိုက်တယ်။ “ချန်းယု၊ နင်နေရာသိပီတိရက်မှာ ကမ်းခြေကိုသွားခဲ့တာလား? ဒါကြောင့်ပဲ နင်ဒီလိုနေလောင်ခံလိုက်ရတာနေမှာပေါ့။”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါနေရာသိပီတိရက်တုန်းက ချင်မှုစီရင်စုမှာရှိနေခဲ့တာ။” ချန်းယု သူမရဲ့ 'ရှုပ်ထွေးသော' ဘဝအတွေ့အကြုံအကြောင်းကို အခြားသူတွေနဲ့မပြောချင်လေဘူး၊ ဒီတော့ သူမအဲ့တန့်ပတ်သတ်ပြီး သာမန်ကာလျှံရှောင်လိုက်လေသည်။

“ချင်မှုစီရင်စုက အပူလျော့ပိုင်းဒေသမှာရှိတာ၊ အဲ့မှာနေရောင်ခြည်ကပူပြင်းလွန်းတယ်၊ပြီးတော့ အဲဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက ယေဘုယျအားဖြင့် နည်းနည်းမည်းတဲ့အသားရသိရှိကြတယ်။” ကျန်မှုဝမ်အချွန်းဖောက်ပြောလာလိုက်တယ်။ “တသယောက်ယောက်ကသာ နင်ကချင်မှုစီရင်စု ကလာတယ်လို့ပြောရင်၊ ငါအဲ့တာကိုယုံလိုက်မှာပဲ။”

“အဲဒီလိုပြောလို့ရတယ်၊ ငါ့အဘိုးက အဲဒီမှာရှိတာလေ၊ ပြီးတော့ ငါသူ့ကိုတွေ့ဖို့ အဲ့ကိုအမြဲသွားလေ့ရှိတယ်။” ချန်းယုရှင်းပြလာလိုက်သည်။

“ဒီတော့ အဲ့လိုဖြစ်နေတာကို။”

သူတို့သုံးယောက်ပြောနေစဉ်မှာပဲ၊ သူတို့အိပ်ဆောင်မှာနေမယ့် နောက်ဆုံးအခန်းဖော်ရောက်လာလေသည်။ သူတို့ ပန်းပွင့်စကပ်တွေနဲ့လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုမြင်လိုက်လေတယ်။ အထဲကို သူမအိတ်သယ်လာပေးတဲ့ အမျိုးသားနှစ်ဦးနဲ့တင်လာလိုက်သည်။

“ငါရောက်ပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စီနီယာတို့။” အလှလေးပြုံးလိုက်ပြီး ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကူညီပေးတာအတွက် ကျေးဇူးတင်လိုက် လေသည်။

“ဂျူနီယာညီမလေးယောယော၊ မင်းတစ်ခုခုလိုရင် ငါတို့ကိုလာရှာလိုက် အာ။” ကောင်လေးနှစ်ဦး အလှလေရဲ့ချုံ့မြိန်တဲ့အပြုံးအောက်မှာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ထွက်သွားသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ထွက်သွားပြီပဲ။” အလှလေးအသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပြီးနောက် လှောင်ပြောင်နေတဲ့မျက်ဝန်းနှစ်စုံနဲ့ သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေတဲ့

မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံဖို့လှည့်လာလိုက်သည်။ သူတို့တွေက သူမအခန်းဖော်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဟန်ယောတွေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူမပြုံးလိုက်ပြီး သူမကိုယ်သူမ သဘောထားကြီးစွာမိတ်ဆက်လာလိုက်လေတယ်။ “ငါနာမည်ကဟန်ယောပါ။ နင်တို့တွေ ငါ့ကိုယောယော လို့ ခေါ်လို့ရပါတယ်။ နင်တို့တွေက ငါ့အခန်းဖော်တွေပဲ။ ငါနင်တို့နဲ့တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။”

သူတို့လေးယောက် သူတို့ကိုယ်သူတို့မိတ်ဆက်လာပြန်လိုက်တယ်။ ဖန်ဖေဖေက တော်တော်တက်ကြွလှလေတယ်။ ဟန်ယောကိုဖမ်းကိုင် လိုက်ပြီး မေးလာလိုက်တယ်။ “ယောယော၊ အဲဒီစီနီယာနစ်ယောက်က နင်ကိုစိတ်ဝင်စားနေကြတာလား?”

“ဘာစိတ်ဝင်စားရမှာလဲ? သူတို့ ငါ့luggage နဲ့အခက်တွေ့နေတာကိုမြင်တော့၊ ဒီတော့ သူတို့အကူအညီပေးတာတင်ပါ အာ၊ နင့်luggage ကိုကူညီဖို့ စီနီယာတွေမရှိဘူးလား?” ဟန်ယောမေးလာလိုက်သည်။

“မရှိဘူး အာ။” ချန်းယုတစ်ယောက်ထဲသာ ရိုးရိုးသားသားခေါင်းယမ်ပြလာလိုက်လေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ချန်းယုကိုလှည့်ကြည့်လာလိုက်တယ်။ ချန်းယုရဲ့နက်မှောင်တဲ့အသားရည်ကိုကြည့်ပြီး၊ တိတ်တိတ်လေးစာနာတဲ့အကြည့်ပေး လာလိုက်သည်။

“ငါ့ပစ္စည်းတွေက နင်ထက်နည်းတာကြောင့်ဖြစ်ရမယ်။” ချန်းယုတွေးလိုက်လေသည်။

“ဒါအမှန်ပဲ!” သူငယ်ချင်းအသစ်နဲ့ပြောဆိုတဲ့အခါမှာတော့၊ သုံးယောက်သား အမှန်ကိုထုတ်မပြောကြဘဲ ညင်သာကြလေသည်။

လေးဦးသားစကားပြောဆိုနေကြတာ နေ့လည်စားရောက်ချိန်အထိဖြစ်လေတယ်။ သူတို့အတူတူသွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတယ်။ ပြီးနောက်မှာ တော့ ကျောင်းဝန်းထဲပတ်လည်ကြလေသည်။ သူတို့လေးယောက်အဆောင်ကနေထွက်လျှောက်လာတာနဲ့၊ ချန်းယု တစ်ယောက်ယောက် သူမနာမည်ခေါ်လိုက်တာကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရီချီ!”

“ရှောင်ဟွေ၊ ချင်းရီ!” ချန်းယု သူမအဆောင်ရှေ့က ချောမောတဲ့အမျိုးသားနှစ်ဦးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူမချက်ချင်းအံ့သြနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။ “နင်တို့ကောင်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ဒီရောက်နေရတာလဲ?”

“အစ်ကိုချန်းယန်က ငါတို့ကိုဂိတ်မှာစောင့်နေခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးလား? နင်ဘယ်လိုလုပ်အဲမှာမရှိနေရတာလဲ ပြီးတော့ ငါတို့ဖုန်းခေါ်နေတုန်း မင်းဖုန်းတောင်မကိုင်ကြည့်လိုက်ဘူးလား?” ရှောင်ဟွေ သွားကြိတ်ရင်းပြောလာလိုက်သည်။

“အာ?” ချန်းယုသူမအိတ်ထဲကဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်လေတယ်။ မှန်နေတာပဲ။ သူမ missed call တော်တော်များများတွေလိုက်ရလေ တယ်။ သူမချက်ချင်းအပြစ်ရှိသလိုခစားလာရလေတယ်။ “အစောကငါ့ဖုန်းကို silent mode ထားထားတော့ ငါအဲ့တာကိုမကြားလိုက်ရ ဘူး။”

“ထားလိုက်တော့၊ မင်းအဆင်ပြေရင်ကိုကောင်းပါပြီ။” ရှောင်ဟွေ ချန်းယုနောက်ကမိန်းကလေးသုံးယောက်က သူနဲ့ချင်းရီကို ခိုးကြည့်နေ တာမြင်တော့၊ သူပြုံးလိုက်ပြီး သူ့လက်ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်လေတယ်။ “ဟယ်လို၊မင်းတို့တွေက ရီချီရဲ့အခန်းဖော်တွေ ဟုတ်တယ်မလား? မင်း တို့အတူတူနေလယ်စာစားဖို့သွားချင်ကြလား?”

ချန်းယုသူမကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးသုံးယောက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ မချုပ်တည်ပဲခေါင်းညိတ်နေကြတာကို တွေ့လိုက်လေသည်။

...

လော့မိသားစုရဲ့ခြံဝန်းအသေးလေးထဲ၊ လော့မင် ဆရာမော်နဲ့ video call ခေါ်ဆိုနေတာဖြစ်လေသည်။

“မနက်ဖြန်က မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားရှိတယ်မဟုတ်လား?” ဆရာမော်မေးလာလိုက်သည်။

“အမ်” လော့မင်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ငါဒီတကြိမ်တော့မသွားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုတင်ပြီး ပစ္စည်းအနည်းငယ်ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်။ မင်းစင်ပေါ်မှာဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့ရတယ်” ဆရာမော်ပြောလာလိုက်သည်။

လော့မင်မျက်မှောင်ကြွယ်သွားလေတယ်။ သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာဝတ်ထားတဲ့ အနီရောင်ကြိုးနဲ့ ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို ကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူ့စိတ်ပူစွာပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒီတစ်ကြိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ဒီအတိုင်းကျော်သွားလိုက် မယ်ဆိုရင်ကော? တစ်ခုခုသာ မှားသွားမယ်ဆိုရင်၊ ခင်ဗျားကဒီမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ့တာကိုထိန်းချုပ်ဖို့ ခင်ဗျားမှာဘာနည်းလမ်းမှမရှိနေဘူး။”

“လော့မင်၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားက ဝမ်ကျူချင် ကမှာကိုဝင်လာတဲ့အချိန်ပဲ၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါက တက္ကသိုလ်နယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို ပတ်ရံပေးလိမ့်မယ်၊ အဲ့တာကမင်းရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအခွင့်အရေးပဲ၊ မင်းအဲ့တာကို လွဲချော်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။” ဆရာမော် တရားသဖြင့်ပြောလာလိုက်သည်။

[T/N: ဝမ်ကျူချင်ဆိုတာက အင်ပါယာစာမေးပွဲတွေနဲ့ စာပေဆိုင်တွဲကိစ္စတွေကိုတွယ်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီလာနတ်သမီးတစ်ဦးပဲ]
လောမင်တိတ်ဆိတ်သွားလေတယ်၊ ဒါပေါ့ ဒါကသူ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသောအခွင့်အရေးဆိုတာကို သူသိနေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမော်က ဒီ
နှစ်မှာ သူနဲ့အတူမြို့တော်တက္ကသိုလ်ကိုမသွားနိုင်လေဘူး၊ တကယ်လို့ တစ်ခုခုမမျှော်လင့်ထားတာသာဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ဘယ်သူမှမ
ကိုက်တွယ်နိုင်လေဘူး၊ အကျိုးဆက်တွေက ဒုက္ခရောက်စေနိုင်လေသည်။

“လောမင်၊ ငါ့တပည့်ကို အဲဒီကိပ္ပိပေးလိုက်မယ်၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့အချိန်အဝါစည်းလာတာနဲ့၊ ပြီးနောက်မှာ မင်းရဲ့ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ကို
ချွတ်လိုက်၊ ဘာမတော်တဆမှုမှဖြစ်မလာစေရဘူး။” ဆရာမော် သူ့ကိုနှစ်သိမ့်လာလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ။” လောမင်နောက်ဆုံးတော့ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၉) : ငါနှင့်ကိုယ်မိမိ

“ဖေဖေ၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ငါတို့တွေနောက်ကျနေပြီ!”

ကျန်းမူဝမ်းသာအောင်နေမှုနောက်မှာ၊ ဖန်ဖေဖေ အဆောင်မှနေ ကမန်းကတန်းပြေးထွက်လာလိုက်တယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ တစ်ရက်လောက်ပဲ တွေ့ဆုံရသေးတဲ့မိန်းကလေးလေးဦး တကူသိုလ်ရဲ့အားကစားကွင်းကို ရယ်မောကာလျှောက်လာလေတယ်။

ဒီနေ့က မြို့တော်တကူသိုလ်၏ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကျင်းပတဲ့နေ့ဖြစ်လေတယ်။ ဖန်ဖေဖေကြောင့် သူမတို့လေးဦး အားကစားကွင်းကို နောက်ကျမှရောက်လာလေသည်။ လူအုပ်နောက်မှာ လေးယောက်သား တိတ်တိတ်လေးရပ်နေရုံသာရပ်နေလိုက်ပြီး အဝေးမှစင်မြင့်ကိုကြည့် နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဝေးကွာတဲ့နေရာကနေ သူတို့ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမမြင်နိုင်လေဘူး။

ဆယ်နာရီမှာတော့၊ ထုတ်လွှင့်နေတဲ့သီချင်းက ချက်ချင်းရပ်သွားလေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားချက်ချင်းစတင်လေသည်။ အစီစဉ်မူက ကျောင်းရဲ့ခေါင်းဆောင်တွေကို မိတ်ဆက်ပေးလာလေတယ်။ နောက်ကလေးယောက်ကတော့ အဆက်မပြတ်လက်ခုပ်တီးပေး နေလေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့သေသေချာချာမမြင်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့လူတိုင်းလိုလိုလက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“အခု၊ ဒီနှစ်ရဲ့ လူသစ်ကိုယ်စားလှယ်ကို လူသစ်တွေကိုယ်စား ပြောဆိုပေးဖို့အတွက် ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။” နောက်တစ်ကျော့ ပြန်လက်ခုပ်တီးပြီးနောက်မှာတော့၊ မိုက်ခရိုဖုန်းရှေ့ရပ်နေတဲ့ကောင်လေးကို ချန်းယုအဝေးကနေမြင်လိုက်လေသည်။

“ချင်းရီက မနှစ်တွန်းက လူသစ်ကိုယ်စားလှယ်လို့ငါကြားတာပဲ၊ ငါတို့နှစ်ကလူလည်း အဲ့လိုချောလားမချောလားဆိုတာ ငါလည်းမသိဘူး။” ဖန်ဖေဖေမေးလာလိုက်တယ်။ အဝေးမှာရှိတဲ့ ယောင်ဝါးဝါးပုံရိပ်ကိုကြည့်ရင်း တီးတိုးရေရွတ်လာလေသည်။

“အဲ့လိုမဖြစ်နိုင်ဘူး အာ။” ဟန်ယောပြန်ဖြေလာလေတယ်။ “ချင်းရီလိုချောတဲ့သူက လူအနည်းငယ်လောက်ပဲရှိတာ။”

“ငါရှိချီကို တကယ်ပဲမနာလိုမိတယ်။ မမျှော်လင့်ပဲ၊ သူမက အချောဆုံးကောင်လေးနဲ့ ကြီးမားတဲ့ခြံဝိုင်းအတွင်းမှာ အတူတူနေကြတာ။” မနေ့က၊ ရောင်ဟောသူမကို ‘ရှိချီရှိချီ’ လို့ခေါ်တာကိုကြားလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမတို့ပြန်ပြီးနောက်၊ သူမကိုခေါ်ဆိုတာကိုသူတို့ ပြောင်းလဲလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်ရဲ့မနာလိုတဲ့အကြည့်အောက်မှာ ချန်းယုပြီးဖြဖြလုပ်လိုက်လေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ သူမတစ်ခုခုပြောလိုက်တော့မဲ့အချိန် မှာပဲ၊ လေထုအခြေအနေရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတာကို သူမခံစားလိုက်ရလေသည်။

ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေ လင်းထိန်တောက်ပသွားလေတယ်။ ပြီးတော့ သူမမျက်ဝန်းတွေက စင်ပေါ်ကိုထပ်မံရောက်ရှိသွားလေသည်။ ရွှေရောင် အလင်းဖျော့ဖျော့လေးက ကောင်းကင်ပေါ်ကနေ စကားပြောနေတဲ့ လူသစ်ကိုယ်စားလှယ်ရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို ကျဆင်းလာလေတယ်။ အားကစား ကွင်းထဲမှာရပ်နေတဲ့လူအုပ်အပေါ်ကိုလည်း တူညီတဲ့အလင်းတန်းအစုလိုက်ကြီး ကျဆင်းလာလေသည်။ ချန်းယုသူမခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး ရွှေရောင်အလင်းတန်းတွေရဲ့ဦးတည်ရာကိုကြည့်လိုက်လေပြီး၊ ယုံယုံလေးသိသာမြင်သာနေတဲ့ကြယ်လေးကိုရှာတွေ့သွားလေသည်။

အဲ့တာက...ဝမ်ကျူချင်းမဟုတ်လား?

[မှတ်ချက် : ဝမ်ကျူချင်းမှာ ‘ကြယ်’ ဆိုတဲ့စာလုံးရှိလေတယ်။]
ရွှေရောင်အလင်းတန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုကျဆင်းလာလေတယ်။ ချန်းယု မြေကြီးကိုယ်တိုင်ကနေ ညင်သာတဲ့ညည်းသံတစ်ခုကြားလိုက်ရတဲ့ အတိုင်း အဲဒီရွှေရောင်အလင်းတန်းတွေနဲ့ ပေါင်းနေတဲ့မြေကြီးကနေ ရုတ်တရက်ကြီးမားတဲ့အရှိန်အဝါတစ်ခုပေါ်ထွက်လာလေတယ်။ ကြီးမား တဲ့ရွှေရောင်အလင်းလုံးလေးပုံစံဖြစ်လာကာ၊ အားကစားကွင်းတစ်ဝိုက် လျင်လျင်မြန်မြန်ပျံ့ကူးလာလေပြီး၊ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ကျောင်းဝန်းတစ်ခုလုံးကိုလွှမ်းမိုးလာလေသည်။

သက်တောင့်သက်သာဖြစ်လိုက်တာ...

မြေကြီးကနေ ရင်းနှီးနေတဲ့သွေးနီရောင်မကောင်းမှုဝိညာဉ်ထွက်ပေါ်မလာခင် ချန်းယု သက်ပြင်းချဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်လေဘူး။ ကောင်းကင်ထဲက မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါနဲ့ အဲ့တာနဲ့တိုက်မိလာလေသည်။

မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါကိုတားဖို့လား?

ချန်းယု တင်းတင်းမျက်မှောင်ကြုပ်မိလိုက်လေတယ်။ စင်ရီတဲ့ဦးတည်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး အနည်းငယ်အကြံအစိုက်နေသလိုခံစားလာရလေ သည်။ ဒီလိုအားကောင်းတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ၊ ငါအရင်ကဘာလို့မရှာတွေ့ခဲ့တာလဲ?

သွေးနီရောင်မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက စင်ပေါ်က သဘာပတိပေါ်ကျရောက်လာလေတယ်။ အရင်ဆုံးသက်ရောက်ခံလိုက်ရတဲ့လူတွေက အောက်မှာရပ်နေကြတဲ့ကျောင်းသားသစ်တွေဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားကစားကွင်းရဲ့အထက်ကောင်းကင်ကို ပါးလွှာတဲ့အရတစ်ခုက လွှမ်းမိုးထားလေတယ်။ ကြိုခင်တဲ့နယ်သတ်မျဉ်းက အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရဲ့ စိမ့်ဝင်တာကိုနှေးသွားစေလေသည်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ အပြင်ဘက်ကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်းစိမ့်ဝင်လာချိန်၊ သူတို့တွေက အထဲက မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေတယ်။ ဒီတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ကျောင်းသားတွေပေါ် ဆိုးဝါးတဲ့ဘာအကျိုးသက်ရောက်မှုကိုမှ မဖြစ်စေနိုင်တော့ဘူး။

စင်မြင့်ပေါ်မှာ၊ လောမင်က၊ မြို့တော်ရဲ့ဂုဏ်သရေရှိပါမောက္ခတစ်ဦးကဲ့သို့၊ အရမ်းထောင့်ကျတဲ့နေရာမှာထိုင်နေလေတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ သူ့အခု လေးတင် ဖြည့်ထားတဲ့ချပ်ကောက်လေးရှိနေလေသည်။ အခုလေးတင်၊ သူထုထပ်တဲ့မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါကိုခံစားလိုက်ရပြီး ဆရာမော်ရဲ့ တပည့်အကြောင်းကြားမှုအောက်မှာ၊ သူလက်ကောက်ဝတ်က ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကိုသူဖြည့်ချလိုက်လေတယ်။ သိက္ခာစောင့်စည်းမှုမရှိဘဲ ကြာရှည်ပတ်လှောင်ထားတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို သူလွတ်ပေးလိုက်လေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကပေါ့ပါးနေစဉ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့သူ့ နှလုံးသားကတော့ တင်းနေတဲ့ကြိုးတွေလိုအားစိုက်ထားခဲ့လေသည်။

“စိတ်ချထားလိုက်ပါ။ တတိယသခင်လေးဖွဲ့စည်းမှုကို အသက်သွင်းပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက ဒီတက္ကသိုလ်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ဆရာတွေကို မသက်ရောက်စေနိုင်ပါဘူး။” ဆရာမော်ရဲ့တပည့်၊ လင်းကွေ၊ ပြောလာလိုက်သည်။

“အဲ့တာကောင်းပါတယ်။” လောမင်ဒါကိုကြားတော့၊ သူ့အသွင်အပြင်အနည်းငယ်လျှော့ချလိုက်လေပြီး သူ့ပုပင်သောကရောက်နေတဲ့ နှလုံးသားကလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း သက်သာလာလေသည်။ “မစ္စတာလင်း၊ ထပ်ပြီးလေ့လာပေးပါဦး။ တကယ်လို့သာ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိ တယ်ဆိုရင်၊ ငါ့ကိုအချိန်မသတ်ပေးပါ။ ပြီးတော့ ငါချက်ချင်းကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကိုဝတ်ပြီး ဒီကနေထွက်သွားလိုက်မယ်။”

စင်အောက်မှာရပ်နေတဲ့ကျောင်းသားတွေက မိခင်နိုင်ငံရဲ့အနာဂတ်ဖြစ်လေပြီး၊ သူတို့တွေ သူ့ကြောင့်နဲ့ဆုံးရှုံးသွားလို့မဖြစ်လေဘူး။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တတိယသခင်လေး၊ အခုလက်ရှိမှာအားလုံးကပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။” လင်းကွေ ဒီစာသားကိုပြောပြီးနောက် လူစုလူဝေးကိုဆက် ကြည့်လိုက်လေတယ်။ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရဲ့တည်နေရာကို အာရုံစိုက်ထားလိုက်လေသည်။

“ငါမင်းကိုဒုက္ခပေးမိပြီပဲ။”

လောမင်စင်ပေါ်မှာထိုင်ကာ၊ လူသစ်ကိုယ်စားလှယ်ရဲ့မိန့်ခွန်းကိုနားထောင်နေလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ကနေ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးလိုက်သလိုမျိုး သူမခံစားရတာ အတော်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ခံစားချက်ကိုခံစားနေရလေသည်။

တစ်နာရီကြာပြီးနောက်၊ ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားတရားဝင်ပြီးသွားခဲ့လေပြီး၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့ကျောင်းအုပ်က လောမင်ထံလျှောက်လာပြီး အပြီး နဲ့ပြောလာလိုက်တယ်။ “ပါမောက္ခလော့၊ ဒီနှစ် မင်းရဲ့ဟောပြောချက်ကို ငါမျှော်လင့်နေပါတယ်။”

“ကျွန်တော်အကောင်းဆုံးကြိုးစားပါမယ်။” မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ပါမောက္ခအဖြစ်၊ ပြီးတော့ လျော်ကြေးပေးသလိုမျိုးလည်းဖြစ် လေတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကျင်းပပြီးတိုင်း၊ သူ့ကိုယ်ထဲရှိတဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအားက အားအနည်းဆုံးအချိန်ဖြစ်လေတယ်။ သူက ပြန်ပေးဆပ်သလိုမျိုး ဟောကြားချက်တစ်ခုပေးကမ်းလေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ။” လောမင် တရုတ်အကယ်ဒမီ၏သိပ္ပံနာရီသုတေသနညီလာခံမှာ ကျောင်းအုပ်နဲ့တွေ့ဆုံခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ သူကငယ်ကွယ် ပေမလည်း၊ သူကအလွန်ကျယ်ပြန့်တဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့အသိပညာရှိလေပြီး ရှုပဗေဒပညာ၊ ဓာတုဗေဒပညာ၊ သင်္ချာစတာတွေပေါ်မှာ ကျွမ်း ကျွမ်းကျင်ကျင်လေ့လာထားပြီး ထို့ကြောင့်၊ ကျောင်းအုပ်က မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကို လာရောက်သင်ကြားဖို့ တောင်းခံခဲ့လေသည်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက လောမင်ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးမကောင်းပဲပေါ့လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့၊ ကျောင်းအုပ်ရဲ့ထပ်ခါထပ်ခါ ဖိတ်ကြားမှုကြောင့်၊ လောမင် မြို့တော်တက္ကသိုလ်လာဖို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့လက်ခံခဲ့ပြီး နှစ်တိုင်းတစ်ခါဟောကြားချက်ပေးလေသည်။

သို့သော်ငြားလည်း၊ ဟောကြားချက်တစ်ခုကလုံလောက်လေတယ်။ လောမင်ရဲ့ဟောကြားချက်တစ်ခုစီက အိုင်ဒီယာအသစ်အချို့နဲ့ ထုတ်လုပ်မှုဦးတော်ချက်များ ယူဆောင်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သိသင့်လေတယ်။ လက်ရှိကမ္ဘာ့ရဲ့အဆင့်ကို အလွန်အမင်း ကျော်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။

ကျောင်းအုပ်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တော်တော်များများ ရှိနေသေးလေပြီး၊ လောမင်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာအခြေအနေကိုစဉ်းစားလိုက်ကာ၊ နှုတ်ဆက် စကားအနည်းငယ်ပြောဆိုပြီးနောက် ကျောင်းအုပ်ထွက်သွားလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ၊ ဖွဲ့စည်းမှုခင်ကျင်းဖို့လိုအပ်တဲ့အရာတွေကို လင်းကွေ သိမ်းဆည်းပြီးသွားပြီဖြစ်လေပြီး လောမင်ထံပြန်လာလိုက်တယ်။ “တတိယသခင်လေး၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါက ချောချောမွေ့မွေ့တားဆီးလိုက်ပါပြီ။”

“မစ္စတာလင်းကို ကျွန်တော်ဒုက္ခပေးမိပြီပဲ။” လောမင် ခေါင်းညိတ်ကာ သူ့ကျေးဇူးတင်မှုကိုပြလာလေသည်။

“တတိယသခင်လေးက အလွန်ယဉ်ကျေးနေတာပါပဲ။” လင်းကွေ လေထဲမှာရှိနေသေးတဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါအနည်းငယ်ကိုကြည့်လိုက် ပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ “တတိယသခင်လေး၊ ဘာအရေးကြီးကိစ္စမှမရှိတော့ဘူးဆိုရင်၊ ကျောင်းဝန်းထဲအချိန်အနည်းငယ်လောက် ပတ် လျှောက်ကြည့်တာက ပိုကောင်းပါတယ်။”

လောမင် လင်းကွေကို အံ့အားသင့်ခြင်းနဲ့အတူကြည့်လာလိုက်သည်။

“ဒီနှစ်ကျောင်းသားတွေရဲ့ကံကြမ္မာက အရင်နှစ်ကဟာထက် ဝမ်းကျူချင်နဲ့ ပိုပြီးကိုက်ညီပုံပေါ်တယ်။ ကျောင်းဝန်းထဲကမင်္ဂလာရှိတဲ့ အရှိန်အဝါက အရင်နှစ်ကထက် ပိုပြီးအားကောင်းလေတယ်။ မင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ခြံဝင်းအသေးလေးထဲ အမြဲနေနေခဲ့ပြီး၊ ဒီနေ့ ကျောင်း ဝန်းထဲလမ်းလျှောက်ဖို့ မင်းမှာရှားပါးတဲ့အခွင့်အရေးရှိနေတာပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ နှစ်နာရီ သုံးနာရီအတွင်း ဒီမှာဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး။” လင်း ကွေပြောလာလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မစ္စတာလင်း။”

လင်းကွေ့ သူ့ကိုယ်ကို ယဉ်ကျေးတဲ့လက်ဟန်အမူအရာနဲ့လော့မင်ထံ တစ်ဝက်မြင့်လိုက်ပြီး၊ သူ့လက်ထောက်ကိုသူနဲ့အတူခေါ်သွားကာ မြို့တော်တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လာလိုက်လေသည်။

ဟဲကျီ၊ သူ့နောက်မရပ်နေတဲ့သူက၊ လင်းကွေ့ပြောသွားတာကို လွယ်လွယ်ကူကူကြားလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူတတိယသခင်လေးထံ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး အသံတိုးတိုးနဲ့ သတိပေးလာလိုက်တယ်။ “တတိယသခင်လေး၊ ပတ်လျှောက်ကြည့်ကြည့်ရအောင်။”

လော့မင် အချိန်အနည်းငယ်လောက် တောင့်တင်းသွားလေတယ်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူ့ခုံကနေ ဖြည်းဖြည်းလေးထရပ်လိုက်လေသည်။ အထူးအဆန်းတစ်မျိုးနဲ့အတူ၊ သူလူအုပ်ထဲ ပထမဆုံးအကြိမ် လျှောက်ဝင်သွားလိုက်လေသည်။

“အရမ်းချောတာပဲ အာ၊ သူကငါတို့ကျောင်းကဆရာတစ်ယောက်များလား?”

“မြို့တော်တက္ကသိုလ်မှာ ဒီလိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ချောတဲ့ဆရာတစ်ယောက် ဘယ်မှာရှိနေနိုင်ရမှာလဲ?”

“ဒါဆို၊ စီနီယာတစ်ယောက်လား? သူ့သာစီနီယာဆိုရင်၊ သူ့မှာကောင်းမလေးရှိလား မရှိလားငါလည်းမသိဘူး။”

အခုမိန်းကလေးကျောင်းသူတွေက တော်တော်ရဲတင်းတာပဲလား? လော့မင်သူခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူမလိုမုန်းထားတာ ကြောင့် သူမနေနိုင်ပဲရယ်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီခံစားချက်က တကယ်ပဲ အလွန်ဆန်းသစ်လှလေပြီး အလွန်ကိုသာယာဖို့ကောင်းလှလေ သည်။ လော့မင် ကျောင်းရဲ့အဓိကလမ်းကနေ ကျောင်းသားအများဆုံးစုစည်းရာနေရာကို လျှောက်လာလိုက်သည်။

ချန်းယု၊ လော့မင်နောက် ဝေးဝေးကနေလိုက်လာတဲ့သူမ၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေနဲ့ကိုယ်အပြည့်ရှိနေတဲ့ဒီလူက၊ ကျောင်းမြေကနေသူမထွက် သွားတာနဲ့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာကို ရှာတွေ့သွားလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူစုလူဝေးနေရာကိုသွားတာကိုတော့၊ သူမရုတ်တရက်သည်းမခံနိုင် တော့ဘူးလို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လောက်လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ လော့မင်ကိုမှီသွားပြီး အခြားသူရဲလက်ကို ဖမ်း ကိုင်လိုက်လေသည်။

သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ရုတ်တရက်ဆွဲကိုင်တာကိုခံလိုက်ရတယ်။ လော့မင် အံ့သြသင့်မှုနဲ့ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်လေပြီး၊ အနက်ရောင် တောင်ပတ်မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံသွားလေသည်။

“နင်ငါ့နောက်လိုက်ခဲ။” ချန်းယု၊ တစ်ဖက်သူလက်ခံလား မလက်ခံလားကိုမကြည့်တော့ပဲ၊ လော့မင်ကိုဆွဲပြီး လမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ တောအုပ် လေးထဲပြေးဝင်သွားလိုက်လေသည်။

ဟဲကျီ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်နဲ့ပြေးလိုက်သွားပြီး တောအုပ်အပြင်ဘက် ရွှေကန်ဘေးကို ချန်းယု တတိယသခင်လေးနဲ့သကားပြောဖို့ ဆွဲ ခေါ်သွားတာကိုရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ သူမ တတိယသခင်လေး ထိခိုက်စေဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ရှိနေပုံမပေါ်လေဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သစ်ပင်တွေထဲပုန်းနေလိုက်ကြလေသည်။

“အဲ့တာကမကောင်းဘူး။” ချန်းယု သူ့ကိုမလွှတ်ပေးခင် ထိုအမျိုးသားကို ဘယ်သူ့မရှိတဲ့ရွှေကန်ဘေးဆွဲခေါ်လာလိုက်လေတယ်။ ပြီး နောက်မှာတော့ လော့မင်ကို သူမမျက်နှာသေးသေးလေးမှာလေးနက်နေမှုနဲ့အတူ ကြည့်လာလိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲ?” လော့မင် ချန်းယုကို မေးမြန်းနေတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်လာလိုက်သည်။

“မသိချင်ယောင် ဟန်ဆောင်မနေနဲ့ အာ။” ချန်းယု လော့မင်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလာလိုက်တယ်။ “အစောက စင်မြင့်ပေါ်ထိုင်နေ တဲ့သူက နင်ပဲမဟုတ်လား?”

“ဟုတ်တယ်။” လော့မင် ခေါင်းညိတ်လာလိုက်လေသည်။

“အခုလေးတင် မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါနဲ့တားဖို့လုပ်လိုက်တဲ့သူက နင်ပဲမဟုတ်လား?” ချန်းယုမေးလာလိုက်ပြန်သည်။

လော့မင်ရဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့မျက်နှာအမူအယာက ချက်ချင်းတောင့်တင်းသွားလေသည်။

“ဟက်၊ ငါခန့်မှန်းတာမှန်တယ်ထင်တယ်၊ နင်မှာအပြစ်ရှိစိတ်ရှိနေတာပဲ။” ချန်းယု လော့မင်ကို ဂုဏ်ယူစွာလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ၊ “ ငါ ကပယောဂနှင့်တူသူပဲ၊ ငါက မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး တော်တော်ကိုဆတ်ဆတ်ထိမခံဘူး အာ။”

ဒီတော့ ဒီမိန်းကလေးက ပယောဂဆရာတစ်ဦးပေါ့။

“ဒီတော့?” လော့မင်မျက်တောင်ခပ်လိုက်တယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ဂုဏ်ယူနေတဲ့အကြည့်ကို ကြည့်လိုက်ကာ၊ သူရုတ်တရက် တနည်းနည်းနဲ့ သဘောတွေ့သလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဘာကိုလဲ?” ချန်းယုတောင့်တင်းသွားလေသည်။

“ငါကမင်းရှာတွေ့တာခံလိုက်ရတာပဲ၊ မင်းငါ့ကိုဘာလုပ်တော့မလို့လဲ?” လော့မင် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့်အတူ မေးလာလိုက်သည်။

“နင်...” ချန်းယုတွန့်ဆုတ်သွားပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ “နင် စင်ပေါ်ထိုင်နေခဲ့တာဆိုတော့ နင်ကကျောင်းရဲခေါင်းဆောင်းတွေနဲ့ သိတယ်လို့ငါထင်တယ်။ ဒီအပြင်၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ပေါ်လာတုန်းက၊ အားကစားကွင်းမှာ အဲ့တာကိုတားနိုင်တဲ့ နယ်သတ်မျဉ်းတစ်ခုလုပ်ထားပြီးပြီ ဒီတော့ သူတို့ဘာဆိုးကျိုးကိုမှမဖြစ်စေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ နင်လူတွေကိုထိခိုက်စေဖို့ ဘာအတွေးမှမရှိဘူးလို့ ငါထင်တယ်။”

လော့မင် သူ့မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်လေတယ်။ ဆရာမော်နဲ့ လင်းကွေ့စီစဉ်ထားတာတွေအကုန်လုံးကို ရိုးရှင်းတဲ့စကားအနည်းငယ်လောက်နဲ့ မိန်းကလေးကပြောချလာလိမ့်မယ်လို့ သူမထင်ထားမိလေဘူး။ ကြည့်ရတာတော့ ဒီမိန်းကလေးမှာလည်း အရည်အချင်းတချို့ရှိနေပုံပေါ်လေသည်။

“ဒါကြောင့်၊ ငါအရင်ကကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး နင်နဲ့မငြင်းခုံတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဝန်းထဲ နင်ဘယ်လိုတောင်လျှောက်သွားနေနိုင်ရတာလဲ အာ?” ချန်းယု လေးလေးနက်နက်ပြောလာလိုက်တယ်။ “နင်ကိုယ်ထဲမှာ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရှိနေတယ်၊ အများစုကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ အရှိန်အဝါက အခုလေးတင်ဆေးကြောပေးလိုက်ပေမဲ့၊ နင်ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက နင်ဘေးကအားနည်းတဲ့လူတွေကို သက်ရောက်မှုရှိစေနိုင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းထဲမှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါအနည်းငယ်ရှိနေသေးပေးမဲ့၊ အဲ့တာက အချိန်မရွေး ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်။ နင်ဒီလိုမျိုး လျှောက်သွားနေတာက တွေ့ကိုအလွယ်တကူသက်ရောက်စေနိုင်တယ်ဆိုတာကို နင်သိရဲ့လား?”

“ဒီတော့ မင်းငါ့ကိုဒီလိုဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်၊ မင်းငါ့ကိုဒီကနေထွက်သွားစေချင်လို့လား?” လော့မင် မေးလာလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။” ချန်းယုသူမခေါင်းကိုမော့လိုက်လေတယ်။ ကြီးမားသန့်စင်တဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက တဖြတ်ဖြတ်ခတ်သွားလေသည်။

လော့မင် ကလေးလေးတုန်းကချန်းယုကို ရုတ်တရက်တွေးလိုက်မိလေတယ်။ သူမရဲ့အခုမျက်နှာအမူအယာက အရင်တုန်းကနဲ့အတူတူပဲဖြစ်လေသည်။ သူမခေါင်းကိုစောင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုအစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်နေစဉ် သူမမျက်လုံးတွေကိုတဖြတ်ဖြတ်ခတ်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တုန်းက မိန်းကလေးက အခုချိန်ထက် ပိုပြီးဖြူဖွေးလေသည်။

“ဒါဆို၊ ငါမထွက်သွားချင်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ?” လော့မင် ဒီမိန်းကလေးကို ရုတ်တရက်ကြီးစနောက်ချင်လာတော့လေသည်။

“မထွက်သွားဘူးလား?” ချန်းယု မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေသည်။

လော့မင် သူမကို ‘မင်းဘာလုပ်မလဲ?’ ဆိုတဲ့အပြုံးပေးလာလိုက်လေသည်။

ဒီလူက သူမကိုတကယ်ပဲ အပြုံးနဲ့တိုက်ခိုက်လာလေတယ်။ ဒါကရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရန်စနေတာပဲ! ချန်းယုချက်ချင်းဒေါသထွက်လာတော့တယ်။ သူမလက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး လော့မင်ထံလက်ညှိုးထိုးလိုက်လေတယ်။ အထက်စီးဆန်တဲ့အမူအယာမျိုးနဲ့ပြောလာလိုက်တယ်။ “နင်သာမသွားဘူးဆိုရင်၊ ငါနင်ကိုဖမ်းမှာကို ဂရုစိုက်နေလိုက်!”

ချန်းယု ‘ငါနင့်ကိုဖမ်းမယ်’ လို့ ဒီစကားကိုပြောလာချိန်၊ သူမလက်ဖဝါးကို သူ့မျက်နှာရှေ့ ဖြန့်ဖြလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် သူမအဲ့တာကို လက်သီးဆုပ်အဖြစ်ဆွဲလိုက်လေကာ၊ သူ့ကိုဖမ်းနေတယ်အတိုင်း ကိုယ်ဟန်အမူအရာလုပ်ပြလာလေသည်။

“ပုတ်ချ်~!” ချန်းယု လော့မင်ကိုခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်လို့ထင်နေတာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဖြစ်နေတာကတော့၊ သူမကချစ်ချင်စဖွယ်ရူးမိုက်တဲ့၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေက သူ့ကိုအဆုံးမရှိ ရယ်မောသွားစေခဲ့လေသည်။

“နင်... နင်ကရယ်နေတုန်းပဲ!” ချန်းယုဒေါသပိုထွက်လာလေတော့တယ်။ “ငါနင်ကိုပြောမယ်၊ ငါနှစ်တစ်ထောင်သက်တမ်းရှိတဲ့ ဇွန်ဘီးတစ်ကောင်ဖမ်းဖူးပြီးပြီ၊ တောင်မရောက်မြောက်မရောက် သေးသေးအရွယ်အစာပဲရှိတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကတော့ အရမ်းလွယ်ကူလွန်းတယ်၊ ပိုက်ဆံမရဘဲ ဘာအလုပ်ကိုမှမလုပ်ရဘူးဆိုတဲ့ ငါ့ဆရာရဲ့စည်းမျဉ်းသာမရှိဘူးဆိုရင်၊ ငါနင်ကိုအခုကတည်းကဖမ်းနှင်နေလောက်ပြီ!”

“မင်းကအရမ်းအားကြီးလွန်းတယ်ပေါ့?” လော့မင် အစောကသူမနေနိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိတာကြောင့် သူ့အနည်းငယ်မယဉ်မကျေးဖြစ်သွားတာကိုသူသိလေတယ်။ ဒီတော့ သူ့မျက်နှာအမူအယာကို လျင်လျင်မြန်မြန်ပြန်ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

“ကြည့်ရတာတော့ ငါ့စကေးသာမပြဘူးဆိုရင် နင်ယုံမဲ့ပုံမပေါ်ဘူးပဲ။” သူ့ဆရာရဲ့စည်းမျဉ်းအရ ပိုက်ဆံမရရင်သူမအရည်အချင်းမပြရဘူးဆိုတာကို တွေးလိုက်မိတော့၊ ချန်းယု ရုတ်တရက်ကြီး ခက်ခက်ထန်ထန်မေးလာလိုက်တယ်။ “နင်ပိုက်ဆံယူလာရဲ့လား?”

လော့မင် အချိန်အနည်းငယ်လောက်တောင့်တင်းသွားလေတယ်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေသည်။ သူပိတ်ရက်တွေအပြင်မထွက်လေဘူး၊ သူနဲ့အတူဘယ်မှာမျှပိုက်ဆံယူလာနိုင်မှာလဲ?

“ထို့နောက်၊ နင်မှာအဖိုးတန်တာတစ်ခုခုများရှိလား?” ချန်းယုထပ်မေးလာလိုက်ပြန်သည်။

လော့မင် သူ့အိတ်ကပ်ထဲဟိုစမ်းဒီစမ်းလိုက်စမ်းလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘော့ပင်တစ်ချောင်းထုတ်လာလိုက်လေသည်။ ဒီဘော့ပင်က လော့မင်ရဲ့အစ်မကြီးထံမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဖြစ်လေတယ်။ ဘော့ပင်ရဲ့ထိပ်ကို သန့်စင်တဲ့ရွှေနဲ့လုပ်ထားတာကြောင့်၊ အလွန်အဖိုးတန်လှတယ်လို့ ပြောလေသည်။

“အဲ့တာကဘောပင်တစ်ချောင်းပဲ၊ ထားလိုက်တော့၊ နင်ကတော်တော်ဈေးပေါတာပဲ အာ။” ချန်းယု လော့မင်ရဲ့အံ့အားသင့်နေတဲ့အကြည့်အောက်မှာ သူလက်ထဲကဘောပင်ကိုဖမ်းယူလိုက်ပြီး သူမအိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီးနောက် လော့မင်ရဲ့လက်ဖဝါးကိုလွှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။ လော့မင်ရဲ့ရုပ်ထွေးနေတဲ့အကြည့်အောက်မှာ၊ သူမစိတ်စွမ်းအားစုစည်းလိုက်ပြီး လော့မင်ရဲ့လက်ဖဝါးအပေါ် ငြိမ်သက်စေတဲ့ အဆောင်ကို ရေးဆွဲပေးလိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးစုတ်ချက်ကိုရွေးဆွဲပြီးနောက်၊ လော့မင် သူ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေအားလုံး ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားတာကို သူ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အခု ငါဘယ်လောက်စွမ်းလဲဆိုတာ နင်သိပြီမလား?” သူ့ရဲ့ထိတ်လန့်နေတဲ့မျက်နှာအမူအယာကို ချန်းယုမြင်တော့၊ သူမဂုဏ်ယူစွာပြောလာလိုက်တယ်။ “ ဒါက အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို နှစ်နာရီအတွင်းထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ရိုးရှင်းတဲ့အဆောင်တစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ၊ နင့်မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက ငါ့ကိုလုံးလုံးမနာကျင်စေဘူး၊ ငါ့အခုစိတ်ကြည်နေတုန်း၊ နင်ဒီနေရာကနေမြန်မြန်ထွက်သွားသင့်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ငါ့ရဲ့တကယ့်စကေးကိုနင့်ကိုပြပေးမယ် အာ။”

အဲဒီအချိန်မှာ၊ ချန်းယုရဲ့ဖုန်းမြည်လာလေတယ်။ သူမကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အဲ့တာက ဖန်ဖေဖေစားဖို့ခေါ်နေတာဖြစ်နေလေသည်။ သူမဖုန်းကိုအဝေးထားလိုက်ပြီး လော့မင်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ငါစားဖို့သွားတော့မယ်၊ နင်မြန်မြန်သွားသင့်ပြီ။”

ပြောပြီးနောက်၊ ချန်းယု မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြေးထွက်လာလိုက်လေသည်။ သူမ အကွာအဝေးတော်တော်များများကို ရောက်ပြီးနောက်၊ သူမခေါင်းကို ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး လော့မင်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ ‘ဖမ်းယူတယ်’ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ဟန်အမူအရာကို သူ့ဆီထပ်မံလုပ်ပြလာလိုက်လေသည်။

“ဟ-...” လော့မင် သူ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဖဝါးနဲ့ကာလိုက်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံရယ်လိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး?” ဟဲကျီ ချန်းယုအဝေးကိုလျှောက်သွားတာကိုမြင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူရောက်လာကာ၊ မသေချာမှုကိုခံစားနေရလေသည်။

“ပြန်ရအောင်။” လော့မင်လှည့်လိုက်ပြီး ကျောင်းအပြင်ဘက်လျှောက်လာလိုက်တယ်။ မိန်းကလေး သူ့ကိုဘယ်လို ‘ဖမ်းယူ’ မလဲဆိုတာကို သူတကယ်သိချင်မိလေသည်။

ဘာသာပြန်သူရဲ့မှတ်စု :
ချန်းယု၊ နင်က 'ဖမ်းယူ' ခံရမဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်သွားနိုင်လို့ ဂရုစိုက်နေ (*≥V≤*)

အပိုင်း(၁၀) : ငြိမ်သက်စေတဲ့စိတ်ဝိညာဉ်အဆောင်

ချန်းယု ကျောင်းစားသောက်ဆိုင်ကို နောက်ဆုံးရောက်လာချိန်၊ ဖန်ဖေဖေအခြားသူတွေ သူတို့နေလယ်စာကိုယူပြီးပြီဖြစ်လေကာ၊ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှာထိုင်နေလေတယ်။ ချန်းယုကိုလာရန် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“နင်ဘာလို့ သန့်စင်ခန်းကိုအကြာကြီးသွားနေရတာလဲ?” ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားအပြီး၌၊ ချန်းယု လော့မင်နောက်တိတ်တိတ်လေးလိုက်ဖို့ သန့်စင်ခန်းသွားမယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေကိုအသုံးပြုခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“အာ? ငါတစ်ရှူးမယူသွားလိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါအဆောင်ကိုပြန်သွားယူလိုက်ရတယ်။” ချန်းယု အနည်းငယ်ကိုးရိုးကားယားပြီးပြလာလိုက်လေသည်။

“နင်ကန်တင်းမှာ သန့်စင်ခန်းအကြောင်း မပြောလို့ရမလား?” ဟန်ယော သူတို့နှစ်ဦးပြောနေတာကို ထပ်ပြီးမအောင်မခံနိုင်တော့တဲ့ အတိုင်း ဝင်ရောက်ယှက်လာလိုက်လေသည်။

“အဲ့တာပဲ၊ စားကြရအောင်၊ စားကြရအောင်။” ဖန်ဖေဖေ ချန်းယုထံ သန့်ရှင်းတဲ့တစ်စုံကမ်းပေးလာလိုက်တယ်။ ထို့နောက်မှာတော့ တစ်ဖက်သူရဲမျက်နှာက အနည်းငယ်မကောင်းတာကို သူမရုတ်တရက်ရှာတွေ့သွားလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမ စိုးရိမ်တကြီးမေးလာလိုက်တယ်။ “ရှိချဲ့၊ နင်ကြည့်ရတာ တော်တော်လေးနေမကောင်းနေပုံပဲ၊ နင်တစ်နေရာရာမသက်မသာဖြစ်နေလို့လား?”

ကျန်းမူဝမ်းနယ်ဟန်ယောတို့နှစ်ဦးလုံး နားထောင်နေလိုက်ပြီး ချန်းယု အနည်းငယ်စိတ်ဓာတ်ကျနေတာကို မြင်လိုက်လေတယ်။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေက တော်တော်ကလေးပျော့တော့နေလေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါအစောက မြန်မြန်ပြေးမိတာကြောင့်ဖြစ်ရမယ်၊ ငါအချိန်နည်းနည်းလောက်အနားယူလိုက်ရင် ပြန်ကောင်းလာမှာပါ။” ချန်းယု ရှင်းပြလာလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပူပြင်းတဲ့နေ့မှာ နင်ဘာလို့မြန်မြန်ပြေးရတာလဲ? အပူလျှပ်မှာကိုသတိထားဦး အာ။” ကျန်းမူဝမ်းပြောလာလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ အာ။” ချန်းယု ဝက်နံရိုးတစ်ဖက်ကို ညှပ်ယူလိုက်ပြီး အဲ့တာကိုနည်းနည်းစီကိုက်ဝါးလိုက်တယ်။ “စားကြစို့၊ ဒါပြီးရင် ငါတို့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ သွားကြမှာမဟုတ်လား?”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်က စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးဆင်းရဲမှာ အာ၊ ငါနောက်ထပ်နေရောင်ခံခရင်တွေ ဝယ်ရဦးမှာပဲ။” သူတို့ရဲ့နေလယ်ဈေးဝယ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားတာတွေအကြောင်းပြောဆိုပြီးနောက်၊ သုံးယောက်သား ချန်းယုရဲ့အသွင်အပြင်ကို ထပ်ပြီးအာရုံမစိုက်ကြလေတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းဘာဝယ်ရမလဲဆိုတာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဆွေးနွေးလာကြတော့သည်။

ချန်းယု တိတ်တိတ်လေးသက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်။ အစောက အဆောင်ဆွဲရန်အတွက် သူမစိတ်စွမ်းအားတော်တော်များများ သုံးစွဲခဲ့ရတာ ဖြစ်လေတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ သူမပြည့်ပြည့်ဝဝပြန်သက်သာဖို့အတွက် နှစ်ရက်လောက်အချိန်ယူရတော့မယ့်ပုံပဲ။

လော့မင် လော့မိသားစုရဲ့ခြံဝင်းအသေးလေးထဲပြန်ရောက်လာပြီး စာကြည့်ခန်းထဲ တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေလေသည်။ မိန်းကလေးဆွဲပေးတဲ့ အဆောင်ကယူဆောင်လာပေးတဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုကြောင့်လား ဒါမှမဟုတ် သူမစိတ်ထင်နေတာကြောင့်လားတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လော့မင်း သူ့ညာဘက်လက်ဖဝါးပေါ်ကနေ အနည်းငယ်အေးမြမှုဖြစ်ပေါ်နေတယ်လို့ သူခံစားနေရလေသည်။

လော့မင် သူလက်ဖဝါးကိုဖြန့်လိုက်လေတယ်။ အဲ့မှာအစင်းကြောင်းတွေအပြင် ဘာမှမရှိနေလေဘူး။ သို့သော်လည်း၊ မကောင်းတဲ့စွမ်းအားမရှိနေခြင်းက အခုလေးတင် မိန်းကလေးသူလက်ဖဝါးအပေါ် အဆောင်တစ်ခုချင်းဆွဲပေးခဲ့တာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသက်သေပြနေလေသည်။ အဲ့တာက ကလေးတစ်ဦးရဲ့ဆော့ကစားသွားသလိုမျိုး၊ သူမလက်တွေနဲ့ဆွဲပေးတဲ့အဆောင်က ဆရာမော်ရဲ့ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ထက် ပို၍အကျိုးသက်ရောက်နေလေသည်။

အဆောင်လား? လော့မင် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ဟာကို ရုတ်တရက်အမှတ်ရသွားလေတယ်။ မိန်းကလေးက သူ့ကိုဘေးကင်းစေတဲ့အဆောင်ပေးခဲ့ပုံပေါ်လေသည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက၊ သူတွေကရာစာအုပ်ကြားထဲ အဲ့တာကို သာမန်ကာလျှံသာထည့်ထားလိုက်လေသည်။ ငါအဲ့နေတုန်းက ဘာစာအုပ်ဖတ်ခဲ့ပါလိမ့်? လော့မင်ကိုယ်ကိုလည်းလိုက်ပြီး သူစာအုပ်စင်တွေကို လှန်လော့ရှာဖွေလိုက်လေတယ်။ သူမှတ်ဉာဏ်က တကယ်ကိုကောင်းမွန်လှလေတယ်။ ဒီတော့ သူရှာနေတဲ့စာအုပ်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရှာတွေ့သွားလေတယ်။ ကမ္ဘာ့မြေမျက်နှာသွင်ပြင်အကြောင်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လေသည်။

လော့မင် အဲ့တာကို ကြိုကြိုက်သလိုဖွင့်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက်မှာတော့ စက္ကူကြီးကြာညပ်ထားတဲ့စာမျက်နှာကို သူလှန်လိုက်ချိန်၊ သူ့မျက်မှောင် မနေနိုင်ဘဲ အနည်းငယ်ကြုံပိမိလိုက်လေသည်။ အဝါရောင်စက္ကူက ဘယ်အချိန်တုန်းက အညိုရောင်ပြောင်းသွားခဲ့လဲဆိုတာကို သူမသိလေဘူး။

တင် - အ - လင်...

သူဖုန်းရဲ့ရွတ်တရက်မြည်လာတာက လော့မင်ရဲ့စဉ်းစားမှုကို ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လိုက်လေသည်။ သူဖုန်းကိုယူလိုက်ပြီး အဲ့တာက ဆရာမော်ရဲ့ video call ဆိုတာကိုရှာတွေ့လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ လော့မင် မဂ္ဂဇင်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး video call ကိုကိုင်လိုက်

လေသည်။

“ဆရာမော်” လော့မင် ဖုန်းပေါ်မှ လူအိုကြီးကို အပြုံးနဲ့နှုတ်ဆက်လာလိုက်လေသည်။

“မင်းကြည့်ကောင်းနေတာပဲ။” ဆရာမော် လော့မင်ရဲ့အသွင်အပြင်ကို အချိန်အနည်းငယ်လောက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဖြူဖျော့နေတဲ့မျက်နှာက အနည်းငယ်သွေးရောင်သွမ်းလာတာကို တွေ့လိုက်လေတယ်။ တားဆီးတဲ့လုပ်ငန်းစဉ်က ချောချောမွေ့မွေ့ပြီးသွားတယ်လို့ သူထင်သွားလိုက်လေသည်။

“ဒီနေ့တော့ မစ္စတာလင်းကွေ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ ဆရာမော်၊ ဆရာပြန်လာဖို့ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ?” လော့မင် မေးလာလိုက်သည်။

“ငါ လဝက်နောက်နေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်။” ဆရာမော်ပြောလာလိုက်တယ်။ “မြို့တော်တက္ကသိုလ်မှာ မင်းသင်ကြားချက်ပို့ချနေတုန်း၊ ငါ ကိုယ်တိုင်လာပြီး မင်းကိုအဖော်ပြုပေးမယ်။”

“ကျွန်တော်ဒုက္ခပေးမိပြီပဲ။” ပြောရရင်၊ သင်ကြားချက်ပေးဖို့အကောင်းဆုံးအချိန်က သမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ဆေးကြောပြီးနောက် တစ်ပတ်အကြာမှာဖြစ်လေတယ်။ အဲ့အချိန်က သူတို့အနည်းဆုံးမှာ ရှိနေချိန်ဖြစ်တာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ လော့မင် ကျောင်းသားတစ်ရာကျော်ရယ် ဆရာတွေရယ်နဲ့ နှစ်နာရီလောက် ကျဉ်းကျဉ်းတဲနေရာမှာ အတူတူရှိနေမှာဖြစ်လေသည်။ လော့မင် မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ စိမ့်ထွက်သွားတာကို ကန့်သတ်ဖို့အတွက် ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို ဝတ်ဆင်ထားမယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့မှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမသက်သာဖြစ်မှာကို သူစိုးရိမ်နေတုန်းဖြစ်လေတယ်။ သို့မဟုတ်၊ အဲ့ထက်တောင်ဆိုးသွားနိုင်လေတယ်။ အားနည်းတဲ့စိတ်တန်ခိုးရှိတဲ့လူတွေကို အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရဲ့ သက်ရောက်မှုကိုခံရနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ လော့မင် အများအားဖြင့် ဆရာမော်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာမော်ရဲ့တပည့်၊ လင်းကွေ့ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ သူအပြင်ကိုသွားရတဲ့အချိန်တိုင်း အလုပ်ပိုစေခိုင်းရလေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါမရှိတဲ့အချိန်တုန်းက မင်းရဲ့အခြေအနေကိုလည်း ငါစစ်ဆေးကြည့်ချင်သေးတယ်။” ဆရာမော်ပြောလာလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်၊ အေးမြတဲ့ခံစားမှု သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဝိုက် ပေါက်ထွက်သွားခဲ့လေတယ်။ လော့မင်မသိစိတ်စေ့ဆော်မှုအရ ကြည့်ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဘာကိုမှမမြင်လေဘူး။

“ဆရာမော်” လော့မင် မမေးခင် အချိန်အနည်းငယ်လောက်စဉ်းစားလိုက်လေတယ်။ “ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ကို ဆရာဆွဲပေးနိုင်လား?”

“ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်?” ဆရာမော်ခေါင်းညိတ်လာလိုက်တယ်။ “အဲ့တာက အခြေခံအဆောင်ပဲ၊ ယေဘုယျအားဖြင့် ငါအဲ့တာကိုဆွဲပေးနိုင်တယ်။”

“ဒါဆို...” လော့မင်သိချင်သွားလေတယ်။ “ဒါဆို ငါ့အပေါ်အဲ့တာသုံးတာကို ငါဘာလို့တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးရတာလဲ?”

“မင်းအခြေအနေက ထူးခြားတယ်၊ ငါတို့ ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ကိုသုံးလို့မရဘူး။” ဆရာမော် ပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်က ငါ့ကိုယ်ထဲရှိတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ဟန့်တားပေးနိုင်ဖို့ အသုံးပြုတာမဟုတ်ဘူးလား?” လော့မင် ထူးဆန်တယ်လို့ခံစားနေရလေတယ်။ “ဘာလို့အဲ့တာကို သုံးလို့မရတာလဲ?”

“ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို နှင်ဖို့အသုံးပြုရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက အရမ်းသန်မာလွန်းတယ်၊ သာမန်အဆောင်တွေက အသုံးမဝင်ဘူး။” ဆရာမော် ရှင်းပြလာလိုက်လေသည်။

အသုံးမဝင်ဘူး? လော့မင် သူ့ညာဘက်လက်ကို မသိစိတ်အရထပ်မံကြည့်လိုက်ပြန်တယ်။ သူအချိန်အနည်းငယ်တွေးကြည့်ပြီးနောက် ချန်းယုအကြောင်း အရင်ဆုံးမပြောသေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်းလိုက်ပြီး မေးလာလိုက်တယ်။ “သာမန်အဆောင်တွေက အသုံးမဝင်ဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ အခုငါ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ဟန့်တားနိုင်တဲ့အရာတစ်ခုခုရှိနေနိုင်တယ်ပေါ့?”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိမှာတော့ အဲ့တာကိုရှာလို့မရနိုင်ဘူး။” ဆရာမော် သူ့လေသံထဲ နှမြောမှုအနည်းငယ်နဲ့ ပြောလာလိုက်သည်။

လော့မင် အဲ့အားတသင့်မေးလာလိုက်တယ်။ “ဘာလို့လဲ?”

“ရုပ်လွန်ပညာရဲ့အမွေက တကယ်တော့ တနည်းနည်းနဲ့ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ၊ ကျောင်းတော်တော်များများက သူတို့ရဲ့အမွေအနှစ်ကို ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး သမိုင်းရဲ့လှိုင်းတွေထဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြပြီ။ လော့ရှန်ပယောဂနှင့်တူကျောင်းက အဲဒီထဲကတစ်ခုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လော့ရှန်ရဲ့ အဆောင်တစ်ခုတည်းကသာ မင်းကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ လုံလောက်အောင်သန်စွမ်းတဲ့ ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်တစ်ခုပဲ။”

“ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အနုပညာတစ်ခုလား?” လော့မင် ချန်းယုက လော့ရှန်းကျောင်းက ပယောဂဆရာတစ်ဦးဖြစ်ရမယ်လို့ အလိုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လော့ရှန်းရဲ့အဆောင်ကို ငါရှာတွေ့နိုင်ရင်တောင်မှ၊ ငါမင်းအပေါ်ကို အသုံးပြုမှာမဟုတ်ဘူး။” ဆရာမော် ချက်ချင်း ပြောလာလိုက်သည်။

“အဲ့တာကဘာဖြစ်လို့လဲ?” လော့မင် နားမလည်လေဘူး။ “အဲ့တာက ငါ့ကိုယ်ထဲကဝိညာဉ်တွေကို လျော့ချပေးနိုင်မှတော့၊ ဘာလို့သူတို့ကို အသုံးမပြုရတာလဲ?”

“လော့ရှန်းကျောင်းက ရုပ်လွန်ပညာကမ္ဘာမှာ တော်တော်လေးပြိုင်ဘက်ကင်းတယ်၊ သူတို့စကေးတွေက ထူးခြားပြီး၊ သူတို့ဆွဲတဲ့အဆောင် တွေကလည်း အလွန်အမင်းအစွမ်းထက်ပြီး သူရဲတွေကို ပြင်းထန်တဲ့သေစေနိုင်မှုကိုဖြစ်စေနိုင်တယ်။” ဆရာမော်ရှင်းပြလာလိုက်တယ်။ “သူတို့အဆောင်တွေက မကောင်းတာတွေကို ဖိနှိပ်ရတင်မကဘဲ၊ အဲဒီဝိညာဉ်တွေလက်ဝယ်နေထိုင်တဲ့သူတွေကိုလည်း ထိခိုက်စေနိုင်သည်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုသယ်ဆောင်တဲ့သူရဲတွေက များသောအားဖြင့် မကောင်းတဲ့အရာတွေအားလုံးကိုလည်းလုပ်နိုင်ကြတယ်၊ ငြိမ်သက် စေတဲ့အဆောင်ကိုသုံးရတာရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့ဝိညာဉ်တွေကို ပြန်သွားစေဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ အဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီးပြဿနာမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာကိုမင်းမသုံးနိုင်ဘူး။”

သူ့ရှေ့မှာ ချန်းယုရဲ့ ကြီးမားနက်မောင့်တဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံဖြတ်ပေါ်လာစဉ်အတွင်း၊ လော့မင်ရဲ့ညာဘက်လက်ကို ရုတ်တရက်လက်သီးကျစ်ကျစ် ဆုပ်လိုက်လေတယ်။ “ငါနဲ့ကိုဖမ်းမှာကို သတိထားနော်!”

“လော့မင်၊ မင်းဘာလို့ဒီအကြောင်းရုတ်တရက်မေးလာရတာလဲ? မင်းတစ်ခုခုတွေ့ကြုံခဲ့ရလို့လား?” ဆရာမော် အနည်းငယ်စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မေးလာလိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊” လော့မင်သူခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် မနေ့က ဇွန်ဘီးရပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့တာ၊ အဲဒီမှာ တာအိုဆရာတစ် ယောက်က နှစ်တစ်ထောင်ဇွန်ဘီးကို ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်နဲ့ နှိမ်နင်းခဲ့တာ၊ အဲ့တာက တကယ်ပဲအထင်ကြီးဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်မနေနိုင်ဘဲ အဲ့တာအကြောင်းမေးလာလိုက်တာ။”

[T/N: ဒီကဇွန်ဘီးတွေက အနောက်တိုင်းကဟာတွေနဲ့မတူသလေဘူး၊ ဒီတစ်ခုလို့မျိုးပေါ့။]
“ဒီလိုရုပ်ရှင်တွေကို မင်းယုံကြည်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ထားခဲ့ဘူးပဲ။” ဆရာမော် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်လေသည်။

လော့မင် ဘာတစ်ခုမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကိုးရိုးကားယားအပြုံးတစ်ခုပြန်ပေးလာလိုက်လေသည်။

“ငါနောက်ကျရင် အစည်းဝေးတစ်ခုရှိနေသေးတယ် ဒီတော့ ငါအခုသွားဖို့လိုတယ်၊ မင်းငါ့ကိုလိုရင်ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။”

“ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့။”

နှစ်ဦးသား ခေါ်ဆိုတာကိုရပ်လိုက်လေတယ်၊ လော့မင်ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေက သူလက်သီးဆုပ်ထားတဲ့ညာဘက်လက်ကို ဗလာ ဖြစ်နေတဲ့အမှုအယာနဲ့ ကြည့်လာလိုက်တယ်။ အဲ့ဘေးတစ်ဝိုက် အေးမြတဲ့ခံစားချက်ရှိနေတာကို ခံစားနေရလေသည်။ ဒီအေးမြမှုက ဆရာ မော်သူ့ကိုပြောတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကထိခိုက်စေနိုင်တဲ့ဟာလားဆိုတာ သူမသိလေဘူး၊ လော့မင် ရုတ်တရက် ခါးသီးတဲ့အပြုံးတစ်ခုပြုံးလိုက်လေ သည်။

“သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မင်းကဒီအတိုင်းဆိုးဝါးတဲ့လူပဲမဟုတ်လား? မင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်သုံးတာက မှန်ကန်ပါတယ်။” လော့မင် သူ့ခေါင်းကိုအကူညီမဲ့စွာခါယမ်းလိုက်ကာ သူ့လက်ကို သူ့နဖူးပေါ်တင်လိုက်လေတယ်။ “ကြည့်ရတာတော့ ဒီမိန်းကလေး ကြွားဝါပြောနေတာမဟုတ်ဘူးပဲ၊ သူမတကယ်ပဲငါ့ကိုဖမ်းနိုင်တာပဲ။”

ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောင်က အထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို လုံးလုံးဟန့်တာနိုင်တော့ ဒါကသူ့ကိုအမှန်တကယ်ဆွဲဆောင်နေလေတယ်၊ အချိန် အတော်ကြာတွေ့တော့ပြီးနောက်၊ ဟဲကျီဝင်လာဖို့ လော့မင်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး။” ဟဲကျီစားပွဲနားရပ်နေလိုက်ကာ၊ သူ့အမိန့်ပေးလာမှာကိုစောင့်နေလိုက်သည်။

“ချင်းမစီရင်စုဆီ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်လိုက်၊ ချန်းမိသားစုသမီးရဲ့အဘိုးကိုရှာလိုက်ပြီး သူ့ကိုမြို့တော်ကိုခေါ်လားနိုင်မလား ကြည့် ကြည့်လိုက်။” လော့မင်အမိန့်ပေးလာလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့။” ဟဲကျီ ထူးဆန်တယ်လို့ခံစားနေရပေမဲ့လည်း၊ သူ့အဆုံးမှာတော့ ဘာမှမမေးလာလေဘူး။

“အို၊ ဟုတ်သား၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှမသိစေနဲ့ဦး။” လော့မင်သတိပေးလာလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

အဲ့တာက လုံးဝလိုအပ်လေတယ် ဘာလို့ဆို လော့မင် မိန်းကလေးကို ဒီထဲမဆွဲခေါ်ချင်လေဘူး။ အဆုံးမှာတော့၊ သူမက ၁၈နှစ်သာရှိသေး ပြီး သူမမိသားစုထဲပြန်လာရုံပဲရှိနေလေတယ်၊ သူ့ကိစ္စမှာသာ သူမပါဝင်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ အနာဂတ်မှာ သူမလွတ်လပ်ဖို့နည်းလမ်းမရှိလေ ဘူး။ ဒီအပြင်၊ ဒီဟာကိုသူ့အဖေသာသိသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ သူ့မြို့တော်ဝန်ချန်းကို သေချာပေါက်သွားရှာမှာဖြစ်လေသည်။

...

ညလယ်၁၂နာရီမှာ၊ ချန်းယု မြို့တော်တက္ကသိုလ်၏အရှေ့တောင်ဘက်ထောင်တစ်နေရာမှာ စိတ်စွမ်းအားအကြွယ်ဝဆုံးရှိတဲ့ တောအုပ်လေးထဲ ထိုင်နေလေတယ်။ သူမစွမ်းအား ပြန်သိုလောင်းရန် တိတ်တိတ်လေးနုနုထိုင်နေလေသည်။ နေ့လယ်တုန်းက တစ်ကိုယ်လုံးမကောင်းမှုစွမ်း မားတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့အမျိုးသားအတွက် စိတ်စွမ်းအားအဆောင်တစ်ခုရေးဆွဲပေးလိုက်တုန်းက၊ ချန်းယု စွမ်းအားတော်တော်များများသုံးစွဲခဲ့ရ လေတယ်။ ဒီတော့ သူမပြန်သက်သာဖို့ တရားထိုင်ရန်လိုအပ်လေသည်။

ပြောရရင်၊ ဒီနေ့နေ့လယ်တုန်းက၊ သူမကြီးမားတဲ့ဆုံးရှုံးမှုကြီးရခဲ့တယ်လို့ သူမခံစားနေရလေတယ်။ အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်အဆောင် တစ်ရွက်ကို အန်လိုင်းပေါ်မှာ ယွမ်နှစ်သိန်းနဲ့ရောင်းချနိုင်လေတယ်။ နှစ်တစ်ရာသက်တမ်းရှိတဲ့ အမျိုးသမီးသရဲကိုဖမ်းတုန်းကလည်း ယွမ်၁မီ လီယံထိုက်တန်လေသည်။ ဒီနေ့၊ နှစ်တစ်ရာသရဲကိုဖမ်းတုန်းကထက် သူမစွမ်းအားအများအပြားသုံးစွဲခဲ့ရတာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ တစ်ဖက်လူထံကနေ ဘော့ပင်တစ်ချောင်းသာလက်ခံရရှိခဲ့လေတယ်။ ဘော့ပင်တစ်ချောင်းဘယ်လောက်တန်မှာလဲ? အဲ့တာကို ယွမ်တစ် ထောင်နဲ့ရောင်းလို့ရနိုင်ပါ့မလား?

ဒါပေမဲ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ချန်းယုငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင် ယူလာခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင်မ၊ သူမကိုယ်ပိုင်စိတ်စွမ်းအားနဲ့ဆွဲဖို့ သူမရှေးချယ်ဦး မှာဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့၊ ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်က အရမ်းအားကောင်းလွန်းလေတယ်။ အဲ့တာက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ဖိနှိပ် ပေးနိုင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆောင်ထဲက သတ်ဖြတ်နိုင်တဲ့စွမ်းအားက သယ်ဆောင်သူရဲခန္ဓာကိုယ်ကို ပျက်စီးစေနိုင်လေသည်။ တစ်ဖက် လူကအသက်ရှင်နေတဲ့လူဖြစ်လေတယ်။ သရဲကော ဇွန်ဘီးကောမဟုတ်လေဘူး၊ ချန်းယု အခြားသူကိုထိခိုက်စေနိုင်တဲ့ ဘာတစ်ခုကိုမှမလုပ် နိုင်လေဘူး။

သို့သော်လည်း၊ ထိုအမျိုးသားကြည့်ရတာ ချမ်းသာပုံပေါ်လေတယ် အာ၊ သူမသူ့ကိုထပ်တွေ့ရင်၊ ဈေးနှုန်းပြင်ဖို့ သူ့ကိုထပ်မေးရမယ်။ ချန်း ယုအဲ့တာကိုတွေးနေရင်း အရှိန်အဝါကွဲစုပ်ယူလိုက်လေတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ ကောင်းကင်ကလင်းထိန်းချိန်ရောက်လာလေပြီ၊ ချန်းယု သူမရဲ့တစ်ညတာတရားထိုင်မှုကို အပြီးသတ်လိုက်လေသည်။

သက်ပြင်းချလိုက်ကာ၊ ချန်းယုသူမရဲ့မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်လာလိုက်သည်။ သူမကိုယ်ထဲက သန့်စင်တဲ့စိတ်စွမ်းမားကို သူမ ခံစားလို့ရလေပြီး မနေနိုင်ဘဲ ချီးကျူးလိုက်လေတယ်။ “ဒီနေ့ ဝမ်းကျူချင်း မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကိုရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ထားခဲ့မိ ဘူး၊ ဒီမင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါက တကယ်ကိုကွဲပြားတာပဲ အာ။”

ဒင်!

သူမဖုန်းမြည်လာတာကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတော့၊ ချန်းယု အဲ့တာကိုသူမဘေးကနေယူလိုက်ကာ ‘ငွေအပ်နံ့သူ’ မတ်လမှာမိုးတွေ ရွာသွန်းနေတယ် သူမကိုရှာနေတာအား သူမတွေ့လိုက်ရလေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ညီအစ်ကို၊ မင်းရှိနေလား? မင်းရှိနေလား?’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘ဒီမှာ။’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ကောင်းတယ်! ညီအစ်ကို၊ မင်းအကူအညီလိုတဲ့ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလေတယ် အာ၊ ငွေပေးတာက ပြောင်မြောက်တယ်နော်။’

အရေးတကြီးကိစ္စ? ချန်းယု သူမ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရန်အတွက် သွားဖို့လိုသေးတာကိုတွေးလိုက်လေတယ်။ သူမတစ်လအတွင်းပြန်မသွားနိုင် လောက်ဘူးလို့ ထင်ကြေးပေးလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမငြင်းဖို့စဉ်လိုက်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘ငါဒီတစ်လအတွင်းမထွက်နိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာရှိနေတယ်၊ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူးလို့ငါယုံတယ်။’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘တစ်လလား? တစ်လကအဆင်ပြေပါတယ် အာ၊ တစ်လကြာပြီးရင်လည်း အဆင်ပြေပါတယ် အာ။’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘မင်းပြောတော့ အရေးတကြီးကိစ္စဆို?’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘အဆင်ပြေပါတယ်၊ အဲ့တာကဒီနေ့တွေမှာ အဲ့လောက်ထိမဆိုးသေးပါဘူး။’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘...’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘အဲ့တာဘာလဲ? ငွေပေးချေတာကဘယ်လောက်လဲ?’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ငါးမီလီယံ၊ ငါမင်းကိုကြိုတင်ပြီး ၃မီလီယံပေးထားလို့ရတယ်။’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်က ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် ဒီညီအစ်ကိုနဲ့ တစ်ကြိမ်သာအပေးအယူလုပ်ဖူးပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလူရဲ့ငွေ ချစ်မှုအပေါ် သဘောပေါက်မြင်နိုင်လေတယ်။ ဒီတော့ သူဈေးနှုန်းကို အရင်ဦးဆောင်ပြောလာလိုက်သည်။

ငါးမီလီယံ၊ ဒီလောက်အများကြီး? ချန်းယုရဲ့နှလုံးသားက ခါယမ်းနေလေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘ဖမ်းနေဆဲသရဲလား?’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ဟုတ်တယ်။’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘ကျင့်ကြံတာကကော ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ?’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘အရင်တစ်ခေါက်ကလို နှစ်တစ်ရာသက်တမ်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်က မလိုမှန်းထားစိတ်ရှိတဲ့သရဲပဲ၊ ညီအစ်ကိုကိုင်တွယ်နိုင်လောက်လား?’

မလိုမှန်းထားစိတ်ရှိတဲ့သရဲ? ပြောရရင်၊ နောက်ဆုံးအကြိမ် သူမနှစ်တစ်ရာရှိတဲ့အမျိုးသမီးသရဲကို ဖမ်းတဲ့အချိန်တုန်းက၊ ချန်းယု ဘာအားထုတ်မှုကိုမှမလုပ်လိုက်ရလေဘူး၊ မြေအောက်လောကဂိတ်တံခါးကိုပဲ ဖွင့်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ် မလိုမှန်းထားစိတ်ရှိတဲ့သရဲ ဖြစ်နေတော့၊ သူမဂိတ်ကိုမဖွင့်တော့ပဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းချေပစ်လိုက်မယ်။ အရေးကြီးဆုံးအရာက၊ ဒီမှာပိုက်ဆံတွေအများကြီးပါဝင်နေတာပဲ အာ၊ လက်ရှိမှာ၊ ချန်းယု လမ်းတစ်ခုဆောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမလဲဆိုတာမသိသေးဘူး၊ ဒီတော့ ပိုက်ဆံများများရှိလေ၊ ပိုကောင်းလေပဲဖြစ်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘တစ်လကြာရင်ငါ့ကိုထပ်ပြောလိုက်။’

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ‘ညီအစ်ကို၊ မင်းဒါကိုယူတယ်လို့ ငါတွေးလိုက်လို့ရမလား? ကြိုပေးချေတာကို အရင်တုန်းက အကောင့်ကိုပဲပို့လိုက်ရမှာလား? ငါမင်းကို အရင်ဆုံးကြိုတင်ပေးချေလိုက်ပြီး ညီအစ်ကိုပြင်ဆင်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းတွေအရင်ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။’

တကယ်တော့ ချန်းယုပြင်ဆင်ဖို့ ဘာမှမလိုအပ်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခြားတစ်ဖက်ကလူက ဒီလောက်သိတတ်နေမှတော့၊ ချန်းယု ‘အမ်’ လို့ တိတ်တိတ်လေးရိုက်ပို့လိုက်လေသည်။

ဒင်!

သေချာနေတာပဲ၊ တစ်မိနစ်အတွင်း၊ သူမဖုန်းကနေ ၃မီလီယံလက်ခံရရှိကြောင်း ပြေစာသတိပေးချက် လက်ခံရရှိလာလေသည်။ ချန်းယု တစ်ဖက်လူက အင်တာနက်ဘဏ္ဍာနစ်ဖွင့်ထားနှင့်ပြီးသားလို့ သံသယဝင်လာလေတယ်၊ သူတို့ချက်ချင်းပိုက်ဆံမပို့လိုက်ခင် သူမခေါင်းညိတ်ဖို့ ကိုစောင့်နေရုံပဲ။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်သူရဲမှတ်စု:
ချန်းယုသေးသေးလေးက အရမ်းကြင်နာတာပဲ oh~~ (๑_๑๕)

အပိုင်း(၁၁) : ပို၍ဖြေဖွေးလာခြင်း

မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးကို မြို့တော်၏အနောက်ခြမ်းဆင်ဖြေဖုံးဒေသ၌ စစ်စခန်းကိုအသေးစိတ်ပြင်ဆင်ထားသည်။ အဲ့တာက အမျိုးသားနေမှာ အဆုံးသတ်မှာဖြစ်လေသည်။ ဒီကာလအတောအတွင်း၊ မင်းက ဘယ်မြို့၊ ဘယ်နိုင်ငံကပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ထိပ်ဆုံးကျောင်းသားဖြစ်ဖြစ် လူဖျင်းလူညံ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အမျိုးသားဖြစ်ဖြစ်၊ အမျိုးသမီးဖြစ်ဖြစ်အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းပါဝင်လုပ်ဆောင်ပြီး ထို့နောက်မှသာ ကျောင်းကိုပြန်သွားနိုင်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ သိသိသာသာပဲ ချန်းယုကတော့ ခြွင်းချက်ဖြစ်လေသည်။ အဆုံးမှာတော့၊ သရဲဖမ်းဖို့လိုအပ်တဲ့ ကိုယ်ခံခွန်အားက သာမန်လူတွေမှာရှိတဲ့အရာမျိုးမဟုတ်လေဘူး။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့သဘာဝရန်သူအနေဖြင့်၊ မြို့တော်ရဲ့နေက ချင်းမှုစီရင်စုတုန်းကထက် ပို၍ကြင်နာတာကို ချန်းယုလုံးဝရမစိုက်လေဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခပ်တန်းတန်းမဖြစ်သွားလေရအောင်၊ ချန်းယု သူမအခန်းဖော်တွေရဲ့ ဖြေဖွေးစေတဲ့ skin care လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကိုလိုက်ပါလိုက်ပြီး ညတိုင်း face mask တစ်ခုအသုံးပြုလေသည်။ နေအချိန်မှာတော့၊ သူမ sunscreen လိမ်းဖို့မေ့သွားခဲ့ရင်တောင်မူ၊ သူမရဲ့အခြားအခန်းဖော်တော်တော်များများက သူမအတွက်အဲ့တာကိုလိမ်းပေးကြလေသည်။ ဒီတော့ တစ်လခွဲလောက်အကြာမှာတော့၊ အခန်းဖော်သုံးဦးရဲ့ လုံ့လဝီရိယရှိရှိ ကြီးကြပ်ပေးမှုအောက်မှာ၊ ငါတို့ရဲ့နက်မှောင်တဲ့အတန်းဖော်ရှိချီက ဖြေဖွေးလာလေတော့သည်!

“အို၊ ဘုရားရေ၊ ငါတို့နှေ့တိုင်းနေထဲမှာ အချိန်တော်တော်များများကုန်ခဲ့ရတာ။ နင်ကတော့ ဖြေဖွေးလာနေတုန်းပဲ ရှိချီ!” ဖန်ဖေဖေ ချန်းယုကို မယုံသင်္ကာစွာကြည့်လာလိုက်သည်။

“ငါအရင်တုန်းကသတိမထားမိခဲ့ဘူး။” ဟန်ယော သူမလက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ချန်းယုရဲ့ချောမွေ့ပြီးနူးညံ့တဲ့မျက်နှာကိုထိလိုက်လေသည်။ “ရှိချီကမည်နေပေမဲ့၊ သူမအသားအရေက ချောမွေ့ပြီးနူးညံ့တယ်။”

ကျန်းမူဝမ် ချန်းယုရဲ့ skin care ထုတ်ကုန်တွေကို လှန်လောကြည့်လိုက်တယ် : “နင်သုံးနေတဲ့ mask က ဈေးထဲကသာမန်တံဆိပ်နဲ့မတူဘူးပဲ။ ငါဘယ်မှာဝယ်လို့ရနိုင်မလဲ?”

“ငါအမေက အလှပြုပြင်ရေးစင်တာမှာ လက်ဆောင်ကဒ်တစ်ခုပေးလာတော့၊ ဒီmask ကို သူတို့ငါ့ကိုပေးလိုက်တာ။” ချန်းယုရှင်းပြလာလိုက်သည်။

“ဘယ်အလှပြုပြင်ရေးစင်တာလဲ အာ? ဒီmask ရဲ့ထိရောက်နိုင်စွမ်းက ဘာလို့အရမ်းကောင်းနေရတာလဲ?” ကျန်းမူဝမ် ချန်းယုရဲ့ဖြေဖွေးလာတာက ဒီmask ကြောင့်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကောက်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ငါမမှတ်မိတော့ဘူး ဒါပေမဲ့ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးပြီးသွားရင် ငါနင်ကိုလိုက်ပြပေးမယ်။” ချန်းယု masks အနည်းငယ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး သူတို့ထဲလက်လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ “နင်တို့အရင်ဆုံးစမ်းကြည့်ချင်ကြလား?”

“ဒါဆို ငါတို့ယဉ်ကျေးမနေတော့ဘူး။” သူတို့ကြား masks မျှဝေတာဟာ မိန်းကလေးတွေအတွက် တော်တော်ကလေးသာမန်ဆန်ပါပေသည်။ လူသုံးယောက်ရှက်မနေတော့ဘဲ mask ကိုယူလိုက်ပြီးနောက် သူတို့ပျော်ရွှင်လာကြလေတယ်၊ အဲ့တာကိုစမ်းသုံးကြည့်ဖို့ သူတို့အိပ်ယာပေါ်လိုက်ကြလေသည်။

“စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးပြီးဖို့ ရက်နည်းနည်းကျန်နေသေးတယ် အာ။ အခု ငါ့မှာ face mask ရှိသွားပြီ၊ ပြီးတော့ အဲ့တာကနာတာပဲ။ ငါနေလောင်သွားတာဖြစ်ရမယ်။” mask ကြောင့်၊ ဟန်ယောရဲ့အသံက အနည်းငယ်မရေမရာဖြစ်နေလေသည်။

“မကြာပါဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲကျန်ပါတော့တယ်။” ဖန်ဖေဖေပြန်ပြောလာလိုက်သည်။

“ကောင်မလေးတွေ၊ တောင်ခံထားကြစို့။” ကျန်းမူဝမ် အိပ်ရာထဲလှဲနေကာ၊ သူမညာဘက်လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး သူတို့ကိုအားပေးဖို့အတွက် လက်သီးဆုပ်အဖြစ်ဆုပ်လိုက်လေသည်။

အမေချန်းနဲ့ပြောနေရင်း ချန်းယုသူတို့ရဲ့စကားဝိုင်းကို နားထောင်နေလိုက်လေသည်။ အမေချန်းက သူမအခြေအနေအကြောင်းမေးဖို့နဲ့ သူမ face mask အသုံးပြုရန်သတိပေးရန်အတွက် နေ့တိုင်းချန်းယုထံစာတွေပို့လာလေသည်။

ချန်းယု အမေချန်းရဲ့စာကို ပြန်ဖြေပြီးချိန် လှုပ်ရှားမတက်ကြတဲ့ပင်ဂွင်းapp က ရုတ်တရက်စာအကြောင်းကြားစာ ဖောက်ခနဲပေါ်လာလေသည်။ ချန်းယု အဲ့တာကို သံသယဝင်လျက်ဖွင့်လိုက်တော့ အဲ့တာက မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် ဖြစ်နေလေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : ညီအစ်ကို မင်းရှိနေရဲ့လား?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် : ??

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : ညီအစ်ကို၊ မင်းကရှိနေတာပဲ အဟဟားဟား၊ မင်းအခုဘယ်မှာရှိနေတာလဲ????

ချန်းယု သူတို့ရဲ့အင်အားအပြည့်ချဲ့ကားပြောနေတဲ့လေသံကနေ တစ်ဖက်သူရဲ့အရေးတကြီးဖြစ်နေတာကို ခံစားလိုက်ရတော့ သူမပြန်ဖြေ

လိုက်လေတယ် : ငါကမြို့တော်မှာပဲ။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: မြို့တော်? မြို့တော်!! မင်းအဲ့ဟာတွေရှင်းပြီးလို့ ပြန်လာတာလား???

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ငါမြို့တော်မှာရှိနေပြီး ငါ့ဟာတွေငါမရှင်းရသေးဘူး။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ညီအစ်ကို၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ နတ်ဘုရား၊ မင်းညတစ်ညလောက်ဖွဲပေးပြီး ဒီညီငယ်လေးနဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲကို အရင်မရှင်းလိုက်ချင်ဘူးလား???

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ဘာမှားနေလို့လဲ?

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: မမျှော်လင့်ထားတာတစ်ခုခုဖြစ်လာလို့၊ မနက်ဖြန်ညလယ်မရောက်ခင် အဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲကိုရှင်းမှဖြစ်မယ် အာ။

မနက်ဖြန်ည? စစ်တန်းလျားကနေ ခိုးထွက်ဖို့တောင် တော်တော်ပြဿနာရှိနေပြီ။ နောက်ပြီး ညလယ်ကြီးမှာ သရဲဖမ်းဖို့သွားပြီး တစ်ညထဲမှာပဲ နောက်နလေ့ကျင့်ရေးဆင်းဖို့ အလောသုံးတယ်ပြေးရဦးမယ်။ ချန်းယုအဲ့အကြောင်းတွေ့လိုက်ပြီး အတာက အချိန်မီနိုင်ရုံကပဲ သီးလေးပဲလို့ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူမအဲ့တာကို ငြင်းလိုက်တော့မဲ့အချိန်မှာ တစ်ဖက်ကနေ နောက်ထပ်စာတစ်ခုပို့လာတာကိုမြင်လိုက်လေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: နောက်ထပ် ယွမ်၂သိန်းဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ?

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: အချိန်ပြောင်းတာက မလျော်ကန်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နတ်ဘုရား၊ ဒီညီငယ်လေးကို ကူညီပေးပါ အာ။ ငါ့အဘိုးရှေ့ ငါကြားလုံးထုတ်ထားလို့ပါ။

နင်ကြားလုံးထုတ်တာက ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ယွမ်နှစ်သိန်းကိုတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သတ်မှတ်လို့မရဘူး။ ချန်းယု သူမရိုက်ထားတဲ့စကားလုံးတွေကို ဖျက်လိုက်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်: ငါမနက်ဖြန်ညနေ အဲ့ကိုသွားဖို့အချိန်လုပ်လိုက်မယ်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နတ်ဘုရား၊ ညလယ်မတိုင်ခင် အဲ့တာကို နတ်ဘုရားအပြီးသတ်နိုင်မလား??

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: လိပ်စာ။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: မြောက်ဘက်ဆင်ခြေဖုံက ရှောင်ဟန်တောင်

ချန်းယု လိပ်စာကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ ဒီကနေ တော်တော်လေးဝေးလံတာကို ချန်းယုရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ သူမသာ လော်ရီတစ်စီးရဖို့ ကံကောင်းခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ သူမညလယ်မတိုင်ခင် ပြန်ရောက်လာနိုင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညလယ်မတိုင်ခင် အဲ့တာကိုအပြီးသတ်ဖို့ကတော့ အနည်းငယ်ခက်ခဲလေသည်။

ဒါပေမဲ့... တစ်နာရီခွဲလောက်ကြာသွားတာကို တစ်ဖက်လူက သတိမထားမိလောက်ပါဘူး။ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးဆိုတဲ့စိတ်နှင့်အတူ၊ ချန်းယု စကားလုံးတစ်ခုရေးချလိုက်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အမ်၊ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲ့တာကမသေချာဘူး၊ ပြီးတော့ ဒါက ပြီးပြည့်စုံတဲ့အလိမ်တစ်ခုမဟုတ်လေဘူး။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ကြီးမြတ်တဲ့နတ်ဘုရား၊ မင်းက မင်းညီငယ်လေးရဲ့အသက်ကိုကယ်တင်ပေးလိုက်တာပဲ အာ။ အနာဂတ်မှာ မင်းလိုတာတစ်ခုခုရှိလာမယ်ဆိုရင်၊ ပြောသာပြောလိုက်၊ မင်းညီငယ်က ကူညီဖို့တွန့်ဆိုတ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: မင်းငါ့ကိုဖားဖို့ကြိုးစားနေတာလား?

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ဟီဟီဟီ...မင်းသတိထားမိတယ်ပေါ့။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ငါသွယ်ချင်းဖြစ်တာအတွက်နဲ့ လျော့ဈေးပေးလာမှာမဟုတ်ဘူး။
ချန်းယုပြန်ပြောလိုက်လို့ပြီးသွားပြီးနောက်၊ သူမလှိုင်းပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုလျစ်လျူရှုလိုက်လေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်က သူစကားမဲ့သွားတာကိုဖော်ပြဖို့အတွက် အစက်အစက်ချထားတာအရှည်ကြီးကိုပို့ပေးလာလေသည်။

***

မြို့တော်ရဲ့ ပင်လယ်ကိုမျက်နှာမူနေတဲ့ ရှေးခေတ်တရုတ်ပုံစံအဆောက်အဦး၌၊ အဖြူရောင် တီရှပ်ကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့အမျိုးသားတစ်ဦး၊ မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်၊ ချန်းယုနဲ့အခုလေးတင်ပြောဆိုခဲ့တဲ့သူက၊ ပျော်ရွှင်နေတဲ့အမူအရာမျိုးနဲ့ အခန်းထဲကထွက်လျှောက်လာလေ

သည်။

“လျန်ယု၊ မင်းဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ အာ?” အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ၂၇နှစ် ၂၈နှစ်လောက်ရှိမယ့် အမျိုးသားတစ်ဦးက လျန်ယုကိုအော်လိုက်လေသည်။

“ဘေးနားတစ်ဝိုက်ဒီအတိုင်းကြည့်ကြည့်ဖို့ အပြင်ထွက်မလို့လေ” လျန်ယု အမျိုးသားထံ အာရုံစိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိလေဘူး။ သူ အပြင်သွားမယ်ဆိုတာ သာမန်ကာလျာပြန်ဖြေလိုက်ကာ၊ အမျိုးသားကိုဖြတ်ပြီး ထွက်သွားဖို့စီစဉ်လိုက်လေသည်။

“အကူတစ်ယောက်ရှာဖို့ အပြင်သွားမလို့မလား။” အမျိုးသားသရော်လိုက်လေသည်။

“အဲ့တောဘာဖြစ်လဲ?” လျန်ယု စင်္ကြံလမ်းမှာရပ်နေလိုက်ပြီး အမျိုးသားကို အေးအေးစက်စက်ကြည့်လာလိုက်သည်။

“ညီလေး၊ ငါလည်းမင်းအတွက်ဒါကိုလုပ်ပေးနေတာပါ။ ရာနှစ်စုသက်တမ်းရှိတဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့က မလွယ်ကူဘူးလေ။ အဲ့တာကိုကြားလုံးထုတ်ပြီး အခြားသူတွေကိုမင်းနဲ့အတူမဆွဲချလိုက်နဲ့။” အမျိုးသားက ဒီမလိုမုန်းထားသရဲနဲ့ရင်ဆိုင်တာကူညီဖို့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦး လျန်ယုမရှာနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေလေသည်။

“မင်းအဲ့တာအတွက်စိုးရိမ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဝမ်ကွဲ။” လျန်ယုပြန်ဖြေလာလိုက်သည်။

“လျန်းယု၊ ငါမင်းကိုအရမ်းမသဘောမကျလှဘူးဆိုပေမဲ့လည်း၊ ငါမင်းကိုမသေစေချင်ဘူး။” အမျိုးသားမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေတယ်။ “အဲ့တာက ဒီအတိုင်း မက်မွန်သစ်သားဓားတစ်ချောင်းတင်ပါ။ အဲ့တာကိုကိုင်တွယ်ထားလို့ ဘာအသုံးဝင်မှာမို့လဲ?”

“အဲ့တာကို ကိုင်တွယ်တာကငါအတွက်အသုံးမဝင်ဘူး ဒါပေမဲ့ ငါမင်းကိုတော့ အဲ့တာပေးလာမှာမဟုတ်ဘူး။” လျန်ယု အမျိုးသားရဲ့ မျက်နှာ အစိမ်းရောင်ပြောင်းလာတာကိုမြင်တော့ လန်းဆန်းသွားသလိုခံစားလိုက်ရပြီး ခြံဝန်းထဲကနေထွက်လာလိုက်သည်။

လျန်ယုက လျန်မိသားစု၏တရားဝင်သားဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီမျိုးဆက်မှာ အားအနည်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ နှစ်၂၀ကြာ ကြိုးစားပြီးနောက်မှာတော့ သူ ရင်းမြစ်ဗေဒကနေ လူတွေကိုကူညီနိုင်ရုံမျှသာလုပ်နိုင်လေသည်။ ထပ်ပေါင်းပြောရရင် ရာစုနှစ်တစ်စု၏ရိုးရင်းတဲ့သရဲတွေကိုသာကိုင်တွယ်နိုင်လေသည်။ ကျင့်ကြံရာမှာ အဆင်မြင့်ရုံတဲ့ အကြီးအကျယ်မလိုမုန်းထားသရဲအချို့တွေနဲ့ သူတွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး သူတို့တွေ့ရလိုက်တာကိုခံခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကိုအခုလေးတင်ရပ်လိုက်တဲ့အမျိုးသားက လျန်ကွမ်၊ လျန်ယုရဲ့ ဝမ်ကွဲအကြီးဖြစ်ပြီး လျန်မိသားစုရဲ့ ဒီမျိုးဆက်၏ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်လေသည်။

အစတုန်းက၊ ကျင့်ကြံတာကမှာ အနည်းငယ်နိမ့်တာက အဆင်ပြေပါသည်။ တကယ်တော့၊ အချို့လုပ်ငန်းတာဝန်ပြီးမြောက်တဲ့လူတွေမှာ နိမ့်ကျတဲ့ကျင့်ကြံမှုရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း၊ လျန်းယု သူ့လက်ထဲမှာ နှစ်တစ်ထောင် သစ်သားမက်မွန်ဓားရှိလေသည်။ အဆင်မြင့်ဆုံး တာအိုလက်နက်က ဘာကောင်းကျိုးမရှိတဲ့ လျန်ယုလက်ထဲကျရောက်သွားလေသည်။ လျန်မိသားစုရဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေက ပင်ကိုအားဖြင့် လောဘကြီးကြလေသည်။ လျန်ယုရဲ့အဖေက သစ်သားမက်မွန်ဓားကို မတော်တဆရရှိခဲ့ပေမဲ့လည်း အဲ့တာက လျန်ယုထံထားသွားခဲ့ရလေသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့လဝက်လောက်က၊ ရှောင်းဟန်တောင်၏ မြောက်ဘက်ဆင်ခြေဖုံးဒေသဆီ လျန်ကွမ်ကို “ရှင်းလင်းရေး” လုပ်ရန် အဘိုကြီးလျန်က သွားဖို့မေးလာခဲ့လေသည်။ အဲ့တာက အဘိုကြီးလျန်ရဲ့မိတ်ဆွေ၊ ဆရာမော်ဆိုတာကို လျန်ယုသိလေတယ်။ အဲဒီနေရာကို “ရှင်းလင်း” ပေးဖို့ ဆရာမော်က သီးသန့်တောင်းဆိုလာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ တစ်လကြာပြီးနောက် အဲ့နေရာကို အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး လာနေလိမ့်မယ်လို့ ပြောလာလေပြီး မကောင်းမှုစွမ်းအားအကြွင်းအကျန် ၁၀၀% မကျန်ရှိနေအောင် တာဝန်ယူဖို့ လိုအပ်လေသည်။

လျန်ကွမ် ရှောင်းဟန်တောင်ကို သွားခဲ့လေတယ် ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက ရုတ်တရက်ကြီး ရာနှစ်စုတစ်စုရှိတဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲတစ်ကောင်ဖြစ်နေလေသည်။ မလိုမုန်းထားသရဲနဲ့တိုက်ခိုက်ပြီးနောက်၊ လျန်ကွမ်အနိုင်မယူနိုင်လေဘူး။ သူပြန်ရောက်လာတော့၊ သူက အဘိုအိုလျန်ကိုပြောလာလိုက်တယ်။ “အဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲက တော်တော်အားကောင်းလွန်းလို့ လျန်ယုရဲ့ သစ်သားမက်မွန်ဓားကို ငှားဖို့လိုတယ်” လို့သူပြောလာလေသည်။

သူ့အဲ့တာကိုငှားယူမယ်လို့ပြောနေပေမဲ့၊ တကယ်တမ်းမှာတော့၊ အဲ့တာကိုယူသွားဖို့အကြောင်းပြချက်ပေးတာသာဖြစ်လေသည်။ အဘိုကြီးလျန်ကလည်း အဲ့တာကိုလျန်ကွမ်ပေးတာက သစ်သားမက်မွန်ဓားကို အသုံးချဖို့အကောင်းဆုံးနည်းလို့ တွေးထင်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ လျန်ယုကဘယ်လိုလုပ်ပေးချင်မှာလဲ၊ သူငယ်ငယ်ကတည်းကမှ သူ့ဝမ်းကွဲကိုသူ့အမုန်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ ဒီတော့၊ သစ်သားမက်မွန်ဓားကိုထိန်းထားနိုင်ဖို့အတွက်၊ သူ မလိုမုန်းထားသရဲကိုရှင်းပေးမယ်လို့ သွေးပူနေတဲ့လျန်ယုက ပြောချလာလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့မှာလုပ်နိုင်စွမ်းမရှိနေလေဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ၊ သူ့အင်တာနက်ပေါ်က နတ်ဘုရားသစ်ကိုတွေးမိသွားလေတယ်။ မြေအောက်လောက်ကိတ်တံခါးကိုဖွင့်ပေးနိုင်တဲ့ “ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်” ဖြစ်လေသည်။ ဒီတော့ သူ့ကိုဆက်သွယ်လိုက်ပြီး၊ တစ်လကြာပြီးနောက် နှင်မယ့်ကိစ္စကို အဆုံးသတ်မှာဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းစွာနဲ့၊ အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ရက်ချိန်ထားတာကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလာလေတယ်။ မနက်ဖြန်ညကျရင် သူ့အဲ့မှာနေမယ်လို့ အရိပ်အယောင်ပြလာလေသည်။

လျန်ယုအဲ့တာကိုမကူညီနိုင်တော့လေဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် မလိုမုန်းထားသရဲကို မရိုက်ထုတ်နိုင်လေဘူး။ သူ့အင်တာနက်ကိုအသုံးပြုပြီး “ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်” ဆိုသောသွားနိုင်တော့လေသည်။ ထို့နောက် နတ်ဘုရားသာမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်၊ လျန်ကွမ်ကို သစ်သားမက်မွန်ဓား

ပေးလိုက်မယ်လို့ သူတို့လို့လေသည်။ အဆုံးမှာတော့ မှော်လက်နက်တွေက လူတစ်ယောက်၏ဘဝလောက် အရေးမပါလေဘူး။ ကံကောင်းစွာနဲ့၊ သူ့မှာကြီးမားကောင်းလေရှိလေသည်။ နတ်ဘုရားကအွန်လိုင်းပေါ်ရှိနေပြီး သဘောတူလာလေသည်။

ဒီတော့ အခုလေးတင်၊ သူ့အမုန်းဆုံးလူ၊ လျန်ကွမ်ရဲရှေ့မှာ သူ့အားအင်အပြည့် မတ်မတ်ရပ်နိုင်သွားလေတော့သည်။

***

လော့မိသားစုရဲ့ခြံဝန်းအတွင်း၊ လော့မင်၊ အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့ ကျောင်းအုပ်နဲ့ဖုန်းပြောနေတာဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အချိန်ကအဆင်ပြေပါတယ်။ သောကြာနေ့မှာ လုပ်လိုက်ကြရအောင်။” လော့မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ငါအချိန်ရှုတ်တရက်ကြီးပြောင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် ငါတကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။” ကျောင်းအုပ်ကတောင်းပန်လာလေတယ်။ “နောက်တစ်ပတ်ထဲ M နိုင်ငံမှာ ပညာသင်နှစ်ညှိနှိုင်းရေးတစ်ခု တက်ရောက်ရမှာကြောင့်ပါ။ အဲ့တာကနေ ငါပြန်လာဖို့ တစ်လလအချိန်ယူရ လိမ့်မယ် ပြီးတော့ ငါမင်းရဲသင်ကြားပို့သတာကိုလည်း တကယ်ကြီးမလွဲသွားချင်ဘူး။”

“ကျောင်းအုပ် အရမ်းအားနာနေတာပဲ။ ကျွန်တော်သင်ကြားပို့သတာကို ကျောင်းအုပ်လာနားထောင်တာက ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုပါ။” လော့မင် နှိမ့်နှိမ့်ချချပြောလာလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုအဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ မင်းအောင်မြင်မှုတွေကို ငါသိပါတယ်။” ကျောင်းအုပ်ထပ်မေးလာလိုက်ပြန်တယ် “မနက်ဖြန်အတွက် ဟောပြောချက်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား?”

လော့မင် ကွန်ပျူတာပေါ်က စာကိုကြည့်လိုက်တယ် : “ပြီးခါနီးပါပြီ။ မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်တော်ပြီးပြီ။”

“အိုကေ၊ ဒါဆို ငါမင်းကိုမနှောက်ယှက်တော့ဘူး။ မင်းဟောပြောချက် မြန်မြန်ပြီးမှဖြစ်မယ်။” ကျောင်းအုပ်ပြောပြီးနောက် ဖုန်းကိုချ လိုက်လေသည်။

လော့မင်ပြီးလိုက်ပြီး သူ့ဖုန်းကိုဘေးကိုချလိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်းလိုက်ပြီး သူ့နောက်ကစာအုပ်စင်ကနေ မှီငြမ်းယူလိုရမယ့် စာအုပ် ငါးအုပ် ခြောက်အုပ်လောက် ယူလိုက်လေသည်။ မနက်ဖြန် ရှောင်ဟိန်းတောင်မှာရှိတဲ့ villa ကို အဲ့တာတွေယူသွားဖို့စဉ် လိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး” ဟဲကျီပြောလာလိုက်သည်။ သူ အရင်လက်ထောက်နဲ့ ပြောင်းလိုက်လေပြီး သူတို့အတူတူလေ့လာဖို့လျှောက် သွားလိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ သက်ရောက်တာကနေ ရှောင်တိမ်းဖို့၊ ဝန်ကြီးချုပ်လော့က လော့မင်ကို လက်ထောက်ခုနစ်ယောက် ထောက်ပံ့ပေးလာလေသည်။ သူတို့တွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ပတ်စီအလုပ်လုပ်ကြကာ သူတို့နားချိန်တွေကို မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့အနေနီး တာကနေဖြစ်လာနိုင်တဲ့ဟာတွေကို ရှင်းလင်းဖို့အသုံးပြုကြလေသည်။

“ပြန်လာပြီလား?” လော့မင်ဟဲကျီအား ချန်းယုရဲ့အဘိုးကိုရွာဖို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုပို့ခိုင်းလိုက်တာဖြစ်လေသည်။ သူတို့ပို့လိုက်တဲ့လူ က သူ့ကိုမရှာဖွေနိုင်လေဘူး။ ဒီတော့ တစ်ပတ်လောက်က ဟဲကျီကိုယ်တိုင်အဲ့နေရာကိုသွားခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။” ဒီကိစ္စကို ဝန်ကြီးချုပ်လော့သိသွားလို့မဖြစ်လေဘူး။ ဟဲကျီမတင်ပြသေးဘဲ ဒီနေ့လူလဲတဲ့အချိန်ကိုစောင့်နေလေသည်။ “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တာမူရွာကိုသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ရွာမှာ ဝူလောင်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။”

“မရှိတော့ဘူး?” လော့မင်သိချင်သွားလေသည်။ “တာမူရွာမှာ ရာစုနှစ်တစ်စုစာလောက်နေခဲ့တဲ့ အမျိုးသားက ငါတို့သူ့ကိုရှာဖွေတဲ့ အချိန်မှ ဘာကြောင့်ရုတ်တရက်ပျောက်သွားရတာလဲ?”

“ရွာသူကြီးပြောတာတော့၊ ‘ဝူလောင်က သူ့ခရီးသွားချင်တယ်လို့ပြောတာအတော်ကြာပြီတဲ့ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုကကျောင်းတက်နေတုန်း ပဲရှိသေးတယ်၊ သူစစ်ကမ္ဘာကြောင့် စောင့်နေတာတဲ့။ တာမူရွာကနေ ချန်းယုထွက်သွားတော့၊ ဝူလောင် သိမ်းဆည်းပြီး နှစ်ရက်အတွင်း ထွက်သွားတာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ဒါအတော်ထူးဆန်းတယ်လို့ထင်တယ်။’”

“နောက်ပိုင်း ဘာတာရုံကို လက်မှတ်အချက်အလက်တွေ စစ်ဆေးဖို့သွားတော့ ဝူလောင်ရဲ့အချက်အလက်ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။” ဟဲကျီ ပြောလာလိုက်တယ်။ “မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် ကျေးလက်ဒေသကလူတွေကို...”

“မလို့ဘူး။” လော့မင် စားပွဲပေါ်ကို နောက်ဆုံးစာအုပ်ထားလိုက်ပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ “ကိုယ်ရေးအချက်အလက်ကလည်း အတုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မင်းမှာပုံတစ်ပုံတောင်မရှိတာ၊ ဒီတော့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှာလဲ?”

“ကျွန်တော်...” ဟဲကျီအချိန်အနည်းငယ်လောက် မှင်သက်သွားလေသည်။ အမှန်ပဲ၊ တာမူရွာမှာ ဝူလောင်ရဲ့ပုံမရှိလေဘူး။ ပြီးတော့ ပြည်သူ့လိုခြံရံစနစ်ကပုံတွေအားလုံးကလည်း ဆယ်စုနှစ်အလွန်ကဲဖြစ်တာကြောင့် သူ့ရဲ့လက်ရှိရုပ်ရှည်နဲ့ကွာခြားနိုင်လေသည်။ ထပ်ရှိ သေးတာက၊ အထောက်အထားကလည်း အတုဖြစ်နိုင်လေသည်။

“ဒီစာအုပ်တွေကိုထုတ်ပိုးလိုက်ပြီး မနက်ဖြန် ရှောင်းဟန်တောင်ကို ဒါတွေယူသွားလိုက်” လော့မင် ဂူလောင်ရဲ့အခြေအနေအကြောင်း မေးချင်ရုံသာဖြစ်လေသည်။ အဲ့တာက ဖြစ်မြောက်ဖို့လိုအပ်တဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခုမဟုတ်လေဘူး။ သူ့ကိုမင်းမရှာနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆိုလည်း မင်း သူ့ကိုမရှာနိုင်ဘူးပေါ့။

အခန်း(၁၂) : ထိခိုက်မိခြင်း

နောက်တနေ့မှာ၊ အဆောင်မီးပိတ်သွားတာနဲ့၊ ချန်းယု ကျောပေါ်မှာ သူမအဝတ်အိတ်ကိုလွယ်ရင်း အဆောင်ကနေထွက်လာလိုက်သည်။ စစ်စခန်းက ကင်းလှည့်နေတဲ့အမျိုးသားတွေကို သူမရှောင်ကာ နံရံပေါ်ကိုခုန်လိုက်လေသည်။

ငါးမိနစ်လောက်ပြေးသွားပြီးနောက်၊ လမ်းဆုံ၌တက္ကစီတစ်စီးရပ်ထားတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေသည်။ သူမတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အဲ့ကားထဲ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ဦးလေး၊ ရှောင်းဟန်တောင်ကိုသွားမယ်။” ချန်းယုအွန်းလိုင်ပေါ်ကနေ ဒီကားကို နှစ်နာရီကြိုတင်ခေါ်ထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက၊ ည၌ ဆင်ခြေဖုံးနေရာမှာ တက္ကစီတစ်စီးရှာရဖို့ ခက်ခဲလိမ့်မည်ဖြစ်လေသည်။

“အိုကေ” တက္ကစီမောင်းသူက သူ့ကားကိုစတင်မောင်းနှင်လိုက်ပြီး ဦးတည်သွားရမယ့်နေရာကို မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။ ၁၀နာရီကျော်နေပြီဖြစ်တာကြောင့်၊ မြို့တော်မှာ ယာဉ်အသွားအလာပြတ်သိပ်မနေလေဘူး။ ရှောင်းဟန်တောင်ကို ကားရောက်သွားတော့၊ ချန်းယု မျှော့လင့်ထားတာထက် ၁၀မိနစ်ပိုစောနေလေသည်။

“ဦးလေး၊ ကျွန်မကိုတစ်နာရီလောက်စောင့်ပေးလို့ရမလား။ ကျွန်မတစ်နာရီကျရင်ဆင်းလာခဲ့မယ်။” ချန်းယု ပြောလာလိုက်သည်။

“ဒါဆို ငါသွားနှင့်ပြီး တစ်ခုခုစားဖို့သွားလိုက်ဦးမယ်။ တစ်နာရီလောက်နေရင် ငါမင်းကိုလာခေါ်လိုက်မယ်။” သူတို့ရောက်သွားတော့၊ ဒါရိုက်ဘာက သူ့ရှေ့မှာ စားသောက်ဆိုင်အသေးလေးတစ်ခုရှိနေတာကို မြင်လိုက်လေသည်။ သူကအနည်းငယ်ဗိုက်ဆာနေလေသည်။ သူ့အဲ့ကိုသွားပြီး စားဖို့တစ်ခုခုလိုချင်လေသည်။

“အိုကေ” ဒါရိုက်ဘာ လက်ရှိမှာ မရှိနေရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ ယင်စွမ်းအား၏အလယ်ဗဟိုနဲ့ တော်တော်ကလေးဝေးနေသေးပေမဲ့လည်း၊ အချိန်အနည်းငယ်လောက်တိုက်ခိုက်ပြီးရင်၊ ဒီမှာတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေတာကို မလိုမုန်းထားသရဲသတိထားမိပြီး ပြေးလာရင် တော်တော်လေးဒုက္ခရောက်နိုင်လေသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီးနောက်၊ ချန်းယု တောင်ခြေရင်းမှာရပ်နေလိုက်ပြီး သူမမျက်လုံးတွေနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ တောအုပ်ထဲ တိမ်တစ်ခုလိုထူထပ်တဲ့ ယင်စွမ်းအင် လွှင့်မျောနေတာကို သူမမြင်လိုက်လေသည်။ အဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲက အဲ့မှာရှိနေတော့ ဒီတော့ သူမ သူမရဲ့ယင်-ယန်မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး အဲ့တာကိုရှာဖွေဖို့ လုပ်စရာမလိုတော့လေဘူး။

ဒင် !

ချန်းယု၊ ဖုန်းမြည်သံကိုကြားလိုက်တဲ့သူမ၊ သူမဖုန်းကို ကြည့်ကြည့်ဖို့ ထုတ်လိုက်လေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : နတ်ဘုရား ပြီးသွားပြီလား?

သေချာပေါက်၊ အခုလေးတင်မ ဦးတည်ရာရောက်လာတဲ့ချန်းယု၊ တိတိကျကျမပြီးသေးဘူးပေါ့။ ဒီတော့၊ သူမ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးလာလိုက်တယ် : ဆယ့်နှစ်နာရီမတိုင်ခင် ဘာကြောင့်ပြီးဖို့လိုရတာလဲ?

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : ညလယ်မှာ အရမ်းအရေးပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ရှောင်းဟန်တောင်ကို လာနေတော့မှာ။ သူ့သာမလိုမုန်းထားသရဲနဲ့တွေ့သွားမယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီညီအစ်ကိုသေသွားနိုင်တယ်။

တစ်စုံတစ်ဦးက ဒီကိုလာနေမှာဖြစ်နေတာပဲ။ သူက တစ်ဖက်လူ မလိုမုန်းထားသရဲနဲ့တွေ့ဆုံသွားမှာကို ကြောက်ရွံ့နေတာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း၊ ဒီမှာသူမနှင့်အတူ တစ်ဖက်လူကိုရှာဖို့ အဲ့တာမှာအချိန်မရှိလေဘူး။ ဒီတော့ သူမ ကြီးမားတဲ့ယုံကြည်ချက်ကြီးနဲ့ စာပြန်လာလိုက်လေတယ် : သူ့ကိုလာခိုင်းလိုက်တော့။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ် : ပြီးသွားပြီလား? ညီအစ်ကို၊ မင်းလုပ်ပြီးသွားပြီပေါ့?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် : အမ် (ငါအခုချက်ချင်းအဲ့တာကိုပြီးအောင်လုပ်လိုက်မယ်)

ချန်းယု သူမရဲ့ဖုန်းကိုအဝေးထားလိုက်ပြီး တောင်ပေါ်တက်ဖို့ သူမခြေလှမ်းတွေကိုအရှိန်မြှင့်လိုက်လေသည်။

***

လျှန်မိသားစုရဲ့အိမ်အိုကြီးထဲ၊ လျှန်ကွမ် အဘိုအိုလျှန်ရှိနေတဲ့အချိန် သူ့ဝမ်းကွဲလျှန်ယုကို သတိပေးလာလိုက်တယ် : “လျှန်ယု၊ မင်းကိုယ်မင်းတုန်းအားပေးနေတာရပ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ။ တတိယသခင်လေးက ရှောင်းဟန်တောင်ကိုတောင်ရောက်ခါနီးပြီ။ အခု၊ အမှန်ကိုပြောဖို့ အရမ်းနောက်ကျသွားပြီ။”

လျှန်ယု သူ့ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ရူးနေသလိုဟန်ဆောင်လိုက်တယ် : “မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဝမ်းကွဲ? ငါမင်းကိုဘာအမှန်ပြောပြရမှာလဲ?”

လျန်ကွမ် လျန်ယု သူ့အခေါင်းထဲမှာ မျက်ရည်မကျနေတာကိုတွေ့လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူတိုက်ရိုက်ဖော်ထုတ်လာလိုက်တယ် ၊
“နေ့လယ်တုန်းက ငါ့ရှောင်ဟန်တောင်ကိုသွားချိန်၊ မင်းမလိုမုန်းထားသရဲကိုမနှင်ထားဘူး။”

လူအိုကြီးလျန် မျက်နှာသုန်မှုန်သွားလေသည်။

“အဘိုး၊ ငါအဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲကိုဖယ်လိုက်ပြီးပြီ။” လျန်ယု လျင်လျင်မြန်မြန်ရှင်းပြလာလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ။ ငါ့နေ့လယ်တုန်းကအီကိုသွားခဲ့သေးတယ်။” လျန်ကွမ်ပြောလာလိုက်တယ်။ “အဘိုး၊ တတိယသခင်လေးကို အဘိုးဖုန်း
ခေါ်ပြီး သူတို့ကိုမသွားဖို့ပြောတာအကောင်းဆုံးပါ။ တစ်ခုခုသာမှားသွားမယ်ဆိုရင်၊ အဲ့တာကပြဿနာဖြစ်နိုင်တယ်။ မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့စိတ်
ကို မကျေမခြမ်းမှုတွေက ဝါးမျိုသွားခဲ့ပြီ။”

“လျန်ယု၊ မင်း မလိုမုန်းထားသရဲကို ရှင်းပစ်တာလား မရှင်းရသေးတာလား? အခု အဲ့တာတော်တော်နောက်ကျသွားပြီ။” လူအိုကြီး
လျန် အချိန်အနည်းငယ်လောက် ရွေးချယ်စရာချိန်ဆပြီးနောက် လျန်ယုကိုမေးလာလိုက်သည်။

“အဘိုး၊ မင်းငါ့ကိုယုံပါ။ ငါအဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲကိုရှင်းပစ်ပြီးပြီ။” လျန်ယု မှန်ကန်စွာပြောလာလိုက်သည်။

“မင်းသေချာရဲ့လား?”

“ငါသေချာပါတယ်!” လျန်ယု ယုံကြည်ချက်ရှိရှိပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

လူအိုကြီးလျန် လျန်ယုကိုနှစ်စက္ကန့်လောက်စိုက်ကြည့်လိုက်ချိန် လျန်ယုကလည်းမတုံ့ဆိုင်းဘဲ ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
နောက်ဆုံးမှာတော့၊ လူအိုကြီးလျန် လျန်ယုရဲ့စကားကိုယုံဖို့ရွေးချယ်လိုက်ပြီး လော့မင် ရှောင်ဟန်တောင်ကိုသွားတာကို ရပ်ဖို့ဖုန်းမခေါ်
လိုက်လေဘူး။

“အဘိုး၊ ဒီလိုသာဆိုရင်...” လျန်ကွမ် လျန်ယုကိုဆက်တိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ လျန်ယု ရှောင်ဟန်တောင်ကို တစ်ခါမှမသွားခဲ့
ဖူးဆိုတာ သူ ၁၀၀%သေချာနေလေသည်။ လျန်ယုဆီက သစ်သားမက်မွန်ဓားကို သူယူချင်ပေမဲ့လည်း၊ သူ(လျန်ယု)က လူ့အသက်ကို
ဟာသတစ်ခုလိုမျိုးယူဆလိမ့်မယ်လို့ သူ(လျန်ကွမ်)မထင်ထားခဲ့လေဘူး။

“အဆင်ပြေပါတယ်။” လူအိုကြီးလျန် သူ့လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။ တကယ်တော့၊ မလိုမုန်းထားသရဲကို ရှင်းထုတ်တာရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲက လော့မင်အားထိခိုက်စေမှာကို သူတို့စိုးရိမ်တာကြောင့်မဟုတ်လေဘူး၊ လော့မင်ကိုယ်ထဲက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့စွမ်းအားတွေကို ချဲ့ထွင်မှုကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ မလိုမုန်းထားသရဲကိုသာမရှင်းထုတ်နိုင်ဘူးဆို
ရင်၊ ဒါဆို သူ့ကိုယ်တိုင်မနက်ဖြစ် အဲဒီကိုသွားရလိမ့်မည်။

***

ငါးမိနစ်ကြာပြီးနောက်၊ လော့မင်ရဲ့ကားက ရှောင်ဟန်တောင်ကိုရောက်လာလေသည်။ရှောင်ဟန်တောင်ကို လူတွေမတော်တဆဝင်
ရောက်လာမှာကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့၊ လက်ထောက်ထျန်းဖေက လမ်းလျှောက်သွားလာသူတွေနဲ့ ယာဉ်တွေဝင်ရောက်လာတာကို တားဆီး
ဖို့ တောင်ခြေရင်း၏ဝင်ပေါက်၌ လမ်းအတားအဆီးပြုလုပ်ထားရန် လူတွေကိုအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

လော့မင် villaထဲလျှောက်ဝင်လာလိုက်ကာ၊ အချိန်ကြည့်ဖို့ သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုထျန်းဖေဘက်လှည့်လိုက်လေ
တယ် ၊ “ဆယ်နာရီနှစ်ဆယ်လောက်မှာ၊ မင်းတို့အားလုံး တောင်ခြေရင်းကိုဆုတ်လိုက်ကြ။”

“ဟုတ်ကဲ့” လော့မင် ဧည့်ခန်းထဲကကော်ဖီစားပွဲပေါ်၌ ထုပ်ပိုးထားတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ကွန်ပျူတာတွေကို ထျန်းဖေယူလာလိုက်သည်။
ထို့နောက် ရေနွေးကြိုဖို့ မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာလိုက်သည်။ လော့မင်အတွက် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်လုပ်ပေးပြီးနောက်၊ ထျန်းဖေကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး
villaကနေထွက်လာလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ villaနဲ့ တစ်ရာမီတာသာကွာဝေးတဲ့တောအုပ်အတွင်း၊ ချန်းယုဝင်သွားခဲ့လေသည်။ သူမတောအုပ်ထဲ ခြေချလိုက်တဲ့အချိန်
မှာပဲ၊ သူမအန္တရာယ်ကို ကြိုသိလိုက်လေသည်။ သူမကျောပိုးအိတ်ထဲကနေ သူမအခြေခံပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေ
သည်။ မီးတစ်ချက်လင်းသွားတာက ချန်းယုကို မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့ရုပ်ရည်ကို မြင်တွေ့သွားစေလေသည်။ အဲ့တာက အစွယ်တွေနဲ့ ဆံပင်
စုတ်ဖွားရှိတဲ့ အမျိုးသားသရဲတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အစိမ်းရောင်လက်နေပြီး လုံးဝသတိမရှိနေလေဘူး။

မသေမျိုးဝိညာဉ်သုံးခုနဲ့ သေမျိုးပုံစံခန္ဓာကို မကျေမချမ်းမှုတွေရဲ့ ဝါးမျိုတာကိုခံလိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုမလိုမုန်းထားသရဲတွေမှာ
လူသားသဘာဝမရှိနေလေဘူး။ အချိန်တိတိကျကျသာ မနှင်လိုက်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါကလူတွေကို ကပ်ဘေးတွေသယ်ဆောင်ပေးလာမယ့်
အန္တရာယ်ရှိတဲ့ဆိုးယုတ်ခြင်း နောက်ဆုံးမှာဖြစ်လာနိုင်လေသည်။ သို့သော်လည်း၊ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း၊ ချန်းယုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ
သည်။ ဒီသရဲကို မြေအောက်လောက်ကိုပို့လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူမဒီနေရာမှာတင် အဲ့တာကိုဖျက်စီးပစ်လိုက်မယ်။

“နိုးထစမ်း!” ချန်းယုရဲ့ညာဘက်လက်က လေထဲကို အခြေခံပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်မြှောက်ခုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ပယောဂနှင့်တဲ့
အဆောင်တွေက ဝိညာဉ်ထောင်ချောက်ကို စီရင်ခင်းကျင်းပေးလာပြီး မလိုမုန်းထားသရဲက အစီအရင်ရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ ပိတ်မိနေလေ

သည်။ သူမဘယ်ဘက်လက်နဲ့ အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်တစ်ရွက်ကိုကပ်ဖို့ ချက်ချင်းကြိုးစားလိုက်လေသည်။

"ခရက်၊ ဘန်း" ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့အတူ၊ မလိုမုန်းထားသရဲက ဝိညာဉ်ထောင်ချောက်အစီရင်ကိုဖွင့်ဖို့ သူမလက်တွေ့ကိုဖြန့်လိုက်ပြီး နောက် ဖြတ်ခနဲလက်သွားပြီး သရဲပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ချန်းယုရဲ့ အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်က ဘာမှမရှိတဲ့နေရာမှာ ကပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

တော်တော်ကောင်းတာပဲ !

"ဖွင့်လိုက်စမ်း ! "

ချန်းယုရဲ့လက်တွေ့က သူမနဖူးအလယ်ကိုဖိကပ်လိုက်လေသည်။ သူမရဲ့ယင်-ယန်မျက်လုံးတွေကိုဖွင့်လိုက်ပြီး၊ ဘေးနားတစ်ဝိုက်ပတ် ကြည့်လိုက်တော့ မလိုမုန်းထားသရဲက သစ်ပင်ပေါ်မှိုရင်း သူမကိုတိတ်တဆိတ်လေ့လာနေတာကို သူမရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ အဲတာက သူမရေရဲ့ ၁၀နာရီဦးတည်ဘက်မှာရှိနေလေသည်။ ချန်းယု အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်ကိုပစ်ဖို့ သူမလက်ကိုမြှောက်လိုက်လေ သည်။ မလိုမုန်းထားသရဲက မာန်ဖီးလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပိုင်ယင်စွမ်းအားကိုသုံးပြီး ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်ကိုတားဖို့ အကာအကွယ်တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။ အဆောင်က ယင်စွမ်းအားအကာအကွယ်မှာ ကပ်တွယ်နေပြီး ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင်လေဘူး။

"ဘုန်း"

ချန်းယု သူမရဲ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုကိုညှပ်ယူလိုက်ပြီး ယင်စွမ်းအားအကာအရံမှာကပ်တွယ်နေတဲ့ ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်က ချက်ချင်းကျသွားလေသည်။ မျက်စိကျန်းလောက်တဲ့အရှိန်အဝါနောက်ကနေ အားကောင်းတဲ့စိတ်စွမ်းအားလိုက်ပါလာပြီး ယင်စွမ်းအား အကာအရံကိုဖြတ်ကျော်ပြီး မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့မျက်နှာပေါ်ကျဆင်းသွားလေသည်။ မလိုမုန်းထားသရဲအော်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဒေါသထွက်သွားပြီး ချန်းယုထံ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပြေးလာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လှမ်းလိုက်ကာ၊ မှားပြီးခြေချော်သွားကာ သူမကိုတိုက်ခိုက်နေတဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့လက်ကိုဖမ်းကိုင် လိုက်လေသည်။ နံက်မောင်းတုလက်သည်းရှည်တွေက ချန်းယုမျက်လုံးတွေနဲ့ ၁၀စင်တိမ်တာထက်နည်းပါးတဲ့အကာအဝေးမှာရှိနေလေသည်။ တစ်အောင်လောက်ကြာပြီးနောက်၊ အေးစက်တဲ့ယင်စွမ်းအင်တွေက မလိုမုန်းထားသရဲဆီကနေ ချန်းယုရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်ရောက်လာလေ သည်။ ချန်းယု သူမရဲ့စိတ်စွမ်းအားကို လျင်လျင်မြန်မြန်အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

"ငါမလိုမုန်းထားသရဲတော်တော်များများမြင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုဘယ်သူမှအဖြစ်မဆိုးနေဘူး။ မင်းကပြန်လည်းမမွေးဖွားနိုင်သလို လက်စားလည်းမချေနိုင်လေဘူး။ အဲတာကပြဿနာရှာရတာတန်ရဲ့လား?"

ဒီလိုမျိုးမလိုမုန်းထားဝိညာဉ်တွေက မသေခင်သူတို့ရဲ့စိတ်ဆင်းရဲတာကြောင့် များသားအားဖြင့်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေတယ်၊ ထို့ကြောင့် သေပြီးနောက် မလိုမုန်းတီးခြင်းကိုသယ်ဆောင်ထားကြလေသည်။ မကျေမချမ်းဖြစ်နေမှုက များပြားလွန်းလှလေသည်။ အဲတာကမထွက် သွားချင်လေဘူး ဒါပေမဲ့ လက်စားချေလို့လည်းမဖြစ်နိုင်လေဘူး။ ဒီတော့ သူက အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေအပေါ် စတင်တိုက်ခိုက်လာလေ တော့သည်။ အဲတာက လူအများအပြားကိုထိခိုက်စေခဲ့လေ၊ မကျေမချမ်းမှုကပိုသန်မာလာလေဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ခွန်အားတွေ က သူတို့ကိုယ်ပိုင်မကျေမချမ်းဖြစ်မှုကြီးထွားလာဖို့ ကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ ပင်ကိုယ်အားဖြင့်၊ အဲတာရဲ့မခိုင်ခံ့တဲ့ဆန္ဒက ဒီလို ခွန်အားမျိုးကိုမထိန်းချုပ်နိုင်လေဘူး ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ရဲ့မလိုမုန်းတီးခြင်းရဲ့ထိန်းချုပ်မှုကိုခံသွားရနိုင်လေသည်။ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က မ ကျေမချမ်းဖြစ်မှုအတွက် အာဟာရထောက်ပံ့မှုဖြစ်လာပြီး အဲဒီအာရုံမှာပဲ သေသွားရပြန်လေသည်။

"ဝါးဝါးဝါး ! ! "

ချန်းယု သူမတစ်ကိုယ်လုံးရဲ့စိတ်စွမ်းအားနဲ့ တိုက်ခိုက်ရန်စုစည်းလိုက်ပြီး သူမကိုင်ထားတဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့လက်ကနေ သူ့ကိုယ်ထဲ ကို တိုက်ရိုက်ထည့်သွင်းလိုက်လေသည်။ မလိုမုန်းထားသရဲ နာကျင်တာကြောင့် တွန့်သွားလေပေမဲ့ ချန်းယုရဲ့ဆုပ်ကိုင်ထားတာကနေ မ လွတ်မြောက်နိုင်လေဘူး။ မည်းနက်နေတဲ့ယင်စွမ်းအင်တွေက ရွှေရောင်စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ထိပ်တိုက်ဆုံသွားကာ၊ တောအုပ်ထဲ ထူးဆန်းတဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့၊ ရွှေရောင်စိတ်စွမ်းအားက မည်းနက်နေတဲ့ယင်စွမ်းအင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖိနှိပ်လာ ပြီး မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့အစိုင်အခဲဝိညာဉ်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဖောက်ထွင်းမြင်လာနိုင်လေတယ်၊ နှေးကွေးစွာလွင့်ပျောက်လာလေတော့တယ်...

အဲဒီအချိန်မှာ၊ ရောင်မကောင်မှုဝိညာဉ်တွေရုတ်တရက်ရောက်ချလာလေသည်။ အဲတာက ယင်နဲ့စိတ်စွမ်းအားတွေဖွဲ့စည်းထားတဲ့နေရာ ကို ထူးထူးကဲကဲဖောက်ဝင်လာလေသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မယ့် မလိုမုန်းထားသရဲက ရုတ်တရက်လို့ဆော်ခံလိုက်ရလေသည်။ သူက အသက်ပြန်ဝင်လာပြီး ချန်းယုကိုဖမ်းဖို့ သူ့ရဲ့အခြားလက်တစ်ဖက်ကို လျင်လျင်မြန်မြန်မြှောက်လာလေသည်။

ချန်းယုမှာ သတိကင်းမဲ့သွားပြီး လက်မောင်းကိုကုတ်ခြစ်ခံလိုက်ကလေသည်။

"အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ဘယ်နေရာကနေရောက်လာတာလဲ?" ချန်းယုနောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး တောအုပ်အပြင်ဘက်ကိုကြည့် လိုက်လေသည်။

"ဟူး ! " မလိုမုန်းထားသရဲက သူ့အသတ်ခံရလုနီးပါးဖြစ်သွားအောင်လုပ်တဲ့ ဒီလူသားငိုမုန်းလေသည်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေဆုပ်ပြီး နောက်၊ သူ့ခွန်းအားက သုံးခေါက် လေးခေါက်လောက်တိုးလာလေသည်။ သူ့အင်အားအကုန်လုံးနဲ့ ချန်းယုထံပြေးဝင်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အန္တရာယ်ကိုရှောင်တိမ်းလိုက်လေတယ်။ သူမအိတ်ထဲကနေ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို အလောတကြီးထုတ်ယူလိုက်ပြီး၊ သူမလက်ကဲ့မြှောက်ကာ အဲတာကိုပစ်လိုက်လေသည်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကနေ တောက်ပတဲ့အလင်းဖြာထွက်လာပြီး မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့ရင်ဘတ်ကို တိုက်ရိုက်ထုရှိက်လိုက်လေသည်။ သူမတုန်ခါနေတဲ့အသံကိုသာကြားလိုက်ရပြီး မလိုမုန်းထားသရဲက အေးခဲနေလေသည်။ ချန်းယု မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့လှုပ်ရှားထကြွမှုမရှိတဲ့အချိန်ကို အသာစီးယူလိုက်ပြီး မလိုမုန်းထားသရဲရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို အဆင့်မြင့်ပယောဂနှင့် အဆောင်တစ်ခု ကပ်ချပေးလိုက်လေသည်။ သူမလက်တွေက အစီအရင်တစ်ခုဖွဲ့စည်းလိုက်ကာ၊ စိတ်စွမ်းအားတွေကိုဆွဲခေါ်လိုက်လေသည်။

"ဘန်း!"

ကျယ်လောင်တဲ့အသံနှင့်အတူ၊ အခလေးတင် မာနကြီးနေတဲ့မလိုမုန်းထားသရဲက ချက်ချင်းအမြစ်ပြတ်သုတ်သင်ခံလိုက်ရပြီး ပြာဖြစ်သွားလေသည်။ ဘာမှမရှိတဲ့လေထဲမှာ ကြွယ်ဝတဲ့ယင်စွမ်းအင်တွေနဲ့အတူ အဲတာက လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ချန်းယု မြက်ခင်းပေါ်ကျနေတဲ့ သူမရဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး၊ သူမဘေးတစ်ဝိုက်က တိုးပွားလာတဲ့ သွေးနီရောင်မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမမရေမရာဖြစ်နေလေသည်။ သူမပထမဆုံးဒီဒီရောက်ချိန်၊ ဒီမှာဘာမကောင်းမှုဝိညာဉ်မှ မရှိနေလေဘူး။ ဒီလိုသန့်မာတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ရုတ်တရက်ကြီးဘယ်လိုလုပ်ပေါ်လာတာလဲ၊ ပြီးတော့ သွေးနီရောင်ဖြစ်နေသေးတယ်? ဒီအနီးနားတစ်ဝိုက်မှာ ဇွန်ဘီးတစ်ကောင်ရှိနေတာလား?

ချန်းယုတစ်ယောက်အနားယူပြီးနောက် ကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရဲ့အရင်းအမြစ်ကိုရှာဖွေ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ အဲတာသာဇွန်ဘီးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို အဲတာကိုလျစ်လျူရှုလိုက်မဖြစ်ဘူးပဲ။

"ရှုံး..." ချန်းယုရဲ့လက်မောင်းက နာကျင်နေလေသည်။ သူမခေါင်းကိုလှည့်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ကုတ်ခြစ်ခံထားရတဲ့လက်တော့မြင်လိုက်တော့ သူမမျက်နှာပြုန်းခနဲတက်ကြွလာလေသည်။ သူမက တကယ်တော့ ရာစုနှစ်တစ်ခုသက်တမ်းရှိတဲ့မလိုမုန်းထားသရဲကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ လူအိုကြီးသာ အဲတာအကြောင်းသိသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ သူမသက်တမ်းတလျှောက်လုံး အဲတာအကြောင်းကို သူမနောက်နေမှာဖြစ်လေသည်။

ချန်းယု တောအုပ်ထဲကနေလျှောက်ထွက်လာလိုက်ပြီး မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေအထူထပ်ဆုံးရှိရာနေရာကို လျှောက်လာလိုက်သည်။ villa ကိုမြင်တဲ့အချိန်မှာပဲ၊ ချန်းယုရဲ့ဦးနှောက်က သူမမြို့တော်တကွသံလွှဲတဲ့အတိုင်းအမျိုးသားကို မသိစိတ်အရ ပြန်တွေးမိလိုက်လေသည်။ အဆိုးမှာတော့၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရှိတဲ့လူက အများအပြားမရှိလေဘူး၊ ပြီးတော့ သူမတွေ့ဖူးတဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူပဲဖြစ်လေသည်။

ချန်းယုအဲတာအကြောင်းတွေးလိုက်ပြီး၊ သူမလက်ထဲက အဆောင်စာရွက်ကို အဝေးထားလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် villa တံခါးဆီသွားလိုက်ပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုတီးလိုက်လေသည်။

လောမင်၊ ကုန်ကြမ်းတွေကိုပြန်လည်စိစစ်နေတဲ့သူ၊ ရုတ်တရက်ခေါင်းလောင်မြည်သံကြားလိုက်ရပြီး သူမလက်ထဲကဘော့ပင်ကို တအံ့တဩချလိုက်လေသည်။ သူမပထမဆုံးအတွေးက ဒီအချိန် ဒီအနီးနားတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုတာပဲဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိချင်စိတ်က တံခါးကိုဖွင့်ဖို့ သူမဦးဆောင်လိုက်လေသည်။ မောနီတာကနေ အပြင်ဘက်ကမိန်းကလေးကို သူမမြင်လိုက်ချိန်၊ လောမင်ရဲ့မျက်ရိုးတွေ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြည့်သွားလေသည်။

"ကလစ်!"

တံခါးပွင့်သွားချိန်၊ ချန်းယုခြံဝန်းတံခါးကိုတွန်းလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲအထိလျှောက်ဝင်လာလေသည်။ သူ့ကိုယ်ကနေ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေထုတ်လွှင့်နေတာကို သူမမြင်လိုက်ချိန်၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံးက သွေးနီရောင်ပင်လယ်ထဲမျောလွင့်နေသလိုထင်ရလေသည်။ သူမ တစ်ဖက်လူကို ချက်ချင်းလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး စိတ်တိုတိုပြောလာလိုက်တယ်။ "နင်တကယ်ပဲဖြစ်နေတာပဲ!"

"မင်းဘာလို့ဒီရောက်နေတာလဲ?" လောမင်လည်း တစ်ချိန်ထဲမှာပဲမေးလာလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၁၃) : တတိယအစ်ကို

လော့မင် သူမဆီဖရဲသီးဖျော်ရည်ပေးလာချိန် မိန်းကလေးက အစားအသောက်တဝတပြစားနေလေသည်။ လော့မင် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး ထမင်းစားစားပွဲဝိုင်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“အစောတုန်းက အဲဒီရောမမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ရုတ်တရက်ကြီးပေါ်လာတုန်းက နှင့်ကြောင့်ငါအသတ်ခံရလုနီးပါးဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ နင်သိရဲ့လား?” ချန်းယု ဖရဲသီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်ပြီး သူမပါးစပ်ကိုမသုတ်လိုက်လေဘူး။ သူမခေါင်းကိုခုံပြီး နူးညံ့တဲ့အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို ဆက်စားလိုက်လေသည်။

အမ်၊ သူမရှုပ်ရှုပ်ပွပွစားနေပေမဲ့ ချန်းယုမှာ အချိန်ကောင်းရနေလေသည်။ အရွက်သုပ်ကို ဖရဲသီးဖျော်ရည်နဲ့ရောပြီး သူမမျက်နှာပေါ်ပေကျနေတာက ရယ်ချင်ဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။

လော့မင် သူ့ရေမှားစားနေတဲ့ မိန်းကလေးကို အပြီးနဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမစကားကိုကြားပြီးနောက် သူမျက်နှာရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားလေသည်။ သူထရပ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမြန်မြန်သွားလိုက်ပြီး သူဖြုတ်ထားတဲ့ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို သူလက်ကောက်ဝတ်မှာပြန်ဝတ်လိုက်လေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။ သူ့ရဲ့ထူးခြားတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို သူအမှတ်တမဲ့နဲ့ ဘယ်လိုကြောင့်မေ့နိုင်ပါလိမ့်? သူ့ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်မဝတ်ဘဲ အဲဒီရူးမိုက်တဲ့ကောင်မလေးနားပတ်နေနေမိတယ်၊ သူမသက်ရောက်ခံလိုက်ရလား သူမသေချာနေလေဘူး။

မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ သူမကိုအဝေးချက်ချင်းပို့ပေးမဖြစ်မယ်။

လော့မင်အဲ့အကြောင်းကိုတွေးလိုက်လေသည်။ သူထမင်းစားစားပွဲဝိုင်းကို ပြန်လျှောက်လာလိုက်ပြီး ချန်းယုကိုထွက်သွားဖို့ပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ချန်းယုရုတ်တရက်ကြီး ကိုယ်ကိုလှည့်ချလိုက်တာကိုမြင်လိုက်ရပြီး မနှစ်မြို့တဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလာလေတယ်။ “အခုချိန်မှ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုပြန်သိမ်းတာက ဘာအသုံးဝင်မှာမို့လို့လဲ? ငါအဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲကို ရှင်းပစ်ပြီး အဲ့တာကငါ့ကိုသက်ရောက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

“သက်ရောက်တာ...အဲ့တာကမင်းအပေါ်မသက်ရောက်နိုင်ဘူး?” လော့မင်မှာ အံ့သြနေလေတယ်။ “ငါ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက မင်းကိုမသက်ရောက်နိုင်ဘူးလို့ မင်းဆိုလိုလိုက်တာလား?”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။” ပင်ကိုအားဖြင့်၊ စစ်လေးကျင့်ရေးက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာခွန်အားတွေကို လောင်မြိုက်ပေးလေသည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်ပြင်းထန်တဲ့တိုက်ပွဲတစ်ခုပြီးနောက်၊ ချန်းယုမှာမှိုက်ဆာနေလေသည်။ သူမ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်သုံးခုစားလိုက်ပြီး ဖရဲသီးဖော်ရည်တစ်ခွက်အပြည့်သောက်ချလိုက်လေသည်။ သူမရင်ဘတ်ကိုသူမပုတ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလာလေတယ်။ “ငါက ကြီးမြတ်တဲ့ဝါရင့်ပယောဂနှင့်သူပဲ။ ငါသာ လွယ်လွယ်ကူကူမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ သက်ရောက်တာခံလိုက်ရမယ်ဆိုရင်၊ ဘယ်လိုသရဲမျိုး ငါဖမ်းနိုင်တော့မှာလဲ?”

လော့မင်ရဲ့မျက်နှာအမူအရာက အံ့အားသင့်မှုတွေနဲ့ပြည့်နေလေတယ်။ သူ သူ့ရဲ့ထူးခြားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံအကြောင်း နားလည်တဲ့အချိန်ကတည်းက၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို မကြောက်လန့်တဲ့သူတစ်ဦးကိုမှ သူမမြင်ဖူးလေဘူး။ ဆရာမော်၊ ရုပ်လွန်ပညာမှာနက်နဲတဲ့ဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့သူတောင်၊ သာမန်လူတွေထက် အချိန်အနည်းငယ်ကြာသာ သူ့ဘေးမှာနေနိုင်လေသည်။ ထိုအချိန်ထက်ကြာသွားမယ်ဆိုရင် သူ့ကျန်းမာရေးအတွက်မကောင်းလေဘူး။

“ငါအရင်တစ်ခေါက်တုန်းကနင်ကိုမပြောလိုက်ဘူးလား? ငါနှင့်ကိုဖမ်းမှာကိုသတိထားနေ” ချန်းယု အသားညှပ်ပေါင်းမုန့်ရဲ့နောက်ဆုံးတစ်ကိုက်စာကို မျိုချလိုက်လေတယ်။ သူမလက်သုတ်ပုဝါကိုယူလိုက်ပြီး သူမလက်တွေကိုသုတ်ကာ၊ လော့မင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ “နင့်မှာသာ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေမရှိနေဘူးဆိုရင်၊ ငါနှင့်ကိုဘယ်လိုလုပ်ဖမ်းလို့ရမှာလဲ?”

လော့မင်ရဲ့မျက်နှာအမူအရာက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပို၍ပို၍ရှုပ်ထွေးလာခဲ့လေသည်။ သူ့လက်ပေါ်က ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို တိတ်တိတ်လေးဖြည့်လိုက်ပြီး အဲ့တာကို ထမင်းစားခန်းရဲ့စားပွဲပေါ်တင်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်လေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမစပ်စုချင်နေပေမဲ့လည်း၊ အဲ့တာဆီ လက်မလှမ်းလိုက်လေဘူး၊ ထိုအစား တစ်ရှူးနဲ့ သူမပါးစပ်ကိုဆက်ပြီးသုတ်နေလိုက်လေသည်။

“မင်းအခုပြောလိုက်တာက၊ ဒီနားလေးက မလိုမုန်းထားသရဲကို မင်းဖမ်းလိုက်တယ်လို့ပြောလိုက်တာလား?” လော့မင် ချန်းယုနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်!” အဲဒါအကြောင်းပြောရင်း၊ ချန်းယု စိတ်ဆိုးဆိုးထပြောလာလေတယ်။ “ငါကအစောက villa ရဲ့နောက်နားမှာ၊ villa ရဲ့နောက်က တောအုပ်ထဲမှာ။ ငါမလိုမုန်းထားသရဲကို ဟန်တီးထားနေတုန်း ပြီးရင် အဲ့တာကိုနှင်ပေးမလို့လုပ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက ဖြန့်ခနဲရောက်လာတာ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ နင်သိလား?”

လော့မင် သူ့ခေါင်းကို တိတ်တိတ်လေးခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“အဲဒီမလိုမုန်းထားသရဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုစုပ်ယူလိုက်တယ်၊ အဲဒီနင်လွှတ်လိုက်တဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေနဲ့အတူတူပဲ။” ချန်း

ယု ဒီအရေးကြီးတဲ့အချက်ကို ညွှန်ပြလာလေတယ်။ “အဲ့တာကသေတော့မလို့၊ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်ရှင်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်၊ ငါ လက်မောင်းကိုကြည့်လိုက်ဦး။”

ချန်းယု သူမရဲ့ထိခိုက်သွားတဲ့လက်မောင်းကို တစ်ဖက်လူဆီပြလာလိုက်တယ် : “နင်လုပ်လိုက်တဲ့ကောင်းတဲ့အရာတွေကိုကြည့်ပါဦး။”

ချန်းယုရဲ့လက်မောင်းက လက်သည်းခြစ်ရာအမှတ်အသားကို လော့မင်မြင်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုပ်မိသွားလေသည်။ သူမက တစ်ဖက် လူရဲ့ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့လက်လှမ်းလောက်ချိန်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယု သူမလက်ကိုပြန်ရုတ်သွားပြီး စိတ်တိုတိုပြောလာတာကို မြင်လိုက်လေ တယ်။ “နင်ငါ့ကိုဘယ်လိုအလျော်ပေးမှာလဲ?”

“အလျော်ပေးတာ?” လော့မင် သံသယနဲ့မေးလာလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်!”

“မင်းငါ့ကိုဘယ်လိုအလျော်ပေးစေချင်တာလဲ?” လော့မင် သူ့မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်တစားမေးလာလိုက်သည်။

“ငါအဲ့တာကို အခုတော့အဖြေမရှာရသေးဘူး။ ငါအဲ့တာကိုတွေးပြီးတာနဲ့ နင်ကိုပြောပြမယ်။” ချန်းယု သာမန်ကာလှုံပြောလာလိုက် သည်။ မင်းသာသူမကို တကယ်ပဲအလျော်ပေးဖို့မေးချင်တယ်ဆိုရင်၊ သူမတကယ်ကြီး အဲ့တာအကြောင်းတွေးလာမှာမဟုတ်လေဘူး။

“အိုကေ၊ မင်းအဲ့တာကိုတွေးပြီးသွားရင်၊ မင်းတွေ့ချင်တဲ့အချိန်တိုင်း ငါ့ကိုလာတွေ့လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့...” လော့မင် ချန်းယုကိုကြည့် လာပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလာလိုက်တယ်။ “အရင်ဆုံး၊ တာဝန်ယူမှုဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလိုက်ရအောင်။”

“တာဝန်ယူမှုကိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမယ်?” ချန်းယုစိတ်ရှုပ်ထွေးနေရင်း မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေသည်။

“အားလုံးထဲက ပထမဆုံးအချက်က” လော့မင် ချန်းယုကိုမေးလာလိုက်တယ်။ “စစ်စခန်းမှာ လေ့ကျင့်ရေးဆင်းနေရမယ့် ကျောင်းသူ က ရုတ်တရက် ညလယ်ကြီးမှာ ဘာကြောင့်ဒီမှာရှိနေတာလဲ?”

“ဟစ်!” ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ စိတ်လှုပ်တရှားကြို့ထိုးလာလေသည်။

“ဒုတိယအနေနဲ့၊ မင်းဘာကြောင့် ဒီကမလို့မုန်းထားသရဲကိုနင်ဖို့ရောက်လာလဲဆိုတာ ငါမသိပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရှောင်းဟန်တောင်နား တစ်ဝိုက်က မကောင်းတဲ့အရာတွေအားလုံးကို ဒီည ညလယ်မရောက်ခင် ရှင်းပစ်ပေးဖို့ ငါတောင်းဆိုထားတယ်။” လော့မင် သူ့ရဲ့ ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ဆက်ပြောလာလေတယ်။ “ငါကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကိုချွတ်တဲ့အချိန်တုန်းက၊ အဲ့တာက 12:10 တောင်ရှိနေပြီ။”

“ဟစ်!” ချန်းယုသူမရဲ့ပါးစပ်ကိုအုပ်လိုက်ပြီး အပြစ်ရှိစိတ်နဲ့မီချလိုက်လေသည်။

“အဆုံးမှာတော့၊ ဒါကငါ့အိမ်ပဲ။ ငါကငါ့အိမ်မှာနေနေတာ။ မင်းကရုတ်တရက်ကြီးရောက်ချလာပြီး ငါ့ကိုအပြစ်လာရှာတယ်။ ဒါ့ကိုမင်း ဘယ်လိုခေါ်မလဲ? လူတွေသူတို့အိမ်ထိုင်နေချိန်မှာ ပြဿနာကကောင်းကင်ပေါ်ကနေကျဆင်းလာတယ်။ ငါ့ကိုပြောပါဦး။” လော့မင် သူ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာလက်နှစ်ဖက်လုံးရှိနေကာ၊ ထိုင်ခုံပေါ်မှလိုက်ပြီး ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ အပြစ်ရှိစိတ်ရှိနေတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့် လာတဲ့မိန်းကလေးကို ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့ အပြစ်မကင်းဖြစ်နေတဲ့မျက်လုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်သွားပြီး မှင်သက်နေလေတော့သည်။

ပြီးသွားပြီ၊ ပြီးသွားပြီ။ ငါဒီအကြောင်းတွေကို ကြိုတင်တွေးထားခဲ့သင့်တာ။ မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်က ဒီမှာအရမ်းအရေးပါ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လာနေလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ရှောင်းဟန်တောင်မှာ ဒီလိုvilla မျိုးရှိနေတယ်။ ဒီမှာလာနေမယ့်လူက ငါ့ရှေ့ကလူပဲဖြစ်ရ မယ်။

သူမ ညလယ်မရောက်ခင် မလို့မုန်းထားသရဲကိုမရင်းပစ်နိုင်ခဲ့လေဘူး။ ဘယ်သူမှဒီကိစ္စကိုမရှာတွေ့သင့်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့သေနေ တဲ့ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်က ဒီအချက်အလက်တွေကို ဒီလူရဲ့တံခါးရှေ့ ပေးပို့လာလိုက်လေသည်။ မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်သာ ရှာတွေ့ သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ငါ ကျန်နေသေးတဲ့ J. J မလီယံကို ရနိုင်တော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး အာ။

လော့မင် မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာက ကြောက်ရွံ့တာနဲ့အတူ ဖြေဖျော့လာတာကိုမြင်လိုက်လေသည်။ သူသည်းမခံနိုင်တော့ပဲ ပြောလာလိုက် တယ်။ “ထားလိုက်တော့။ ငါဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဒါ့ကိစ္စရမှစိုက်နေတော့ဘူး။ ငါမင်းကိုဒဏ်ရာဆေးထည့်ဖို့ကူညီပေးမယ် ပြီးရင် မင်းကိုတောင် အောက်ပို့ပေးဖို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုခိုင်းလိုက်မယ်။”

“နင်တကယ်ပဲ...” ချန်းယု တစ်ဖက်လူအား တကယ်ပဲဂရုစိုက်ဘူးလားဆိုတာကိုမေးတော့မလို့ဖြစ်လေတယ် ဒါပေမဲ့ သူမအိတ်ကပ် ထဲကဖုန်းက မြည်လာလေသည်။ ချန်းယု အရင်ဆုံးဖုန်းကိုဖြေလိုက်လေသည်။

“မင်းဖုန်းဖြေပြီးသွားရင်၊ ဧည့်ခန်းထဲလာခဲ့။” အဲ့တာနဲ့အတူ၊ လော့မင်ထသွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲလျှောက်ဝင်သွားလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမဖုန်းပြောပြီးနောက်၊ ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာလိုက်သည်။ လော့မင် ဆေးသေတ္တာကိုရှာလိုက်ပြီး အဲ့တာကို ကော်ဖီစားပွဲပေါ် တင်လိုက်လေသည်။ ချန်းယုရောက်လာတော့၊ သူပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒီမှာထိုင်ပြီး မင်းအနွေးထည်ကိုချွတ်လိုက်။”

“အို” ဒီလူမှာ ယွမ်၂.၂မီလီယံကိုငွယ်ထားတော့ ချန်းယုချက်ချင်း ပို၍စကားနားထောင်လာလေသည်။

သူမရဲ့အနွေးထည်ပါးအောက်မှာ၊ အဖြူရှောင် လက်တိုတီရှပ်ကို သူမဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ မိန်းကလေးရဲ့ဖြူသောအသားအရေက ရောင်ကင်းနေလေတယ်။ အဲ့မှာ သိသာထင်ရှားတဲ့ မည်းနက်တဲ့ သွေးစွန်းကွက်နှစ်ခုရှိနေလေသည်။

“ဘာလို့မည်းနက်နေတာလဲ?” လော့မင် မျက်မှောင်ကြွပ်ကာ မေးလာလိုက်သည်။

“အဲ့တာက မကျေမချမ်းမှုပဲ၊ မလိုမုန်းထားသရဲမှာ သူတို့စွမ်းအင်ထဲ မကျေမချမ်းမှုတွေ ရောနှောနေလေသည်။” ချန်းယုရှင်းပြလာ လေသည်။

“အဲ့တာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ?” သူကသာမန်အနာတွေကို ဆေးထည့်ပေးနိုင်ပေမဲ့၊ မကျေမချမ်းမှုပြည့်နေတဲ့စွမ်းအင်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ဒဏ်ရာတွေကိုတော့ သူဘယ်လိုဆေးထည့်ပေးရမလဲဆိုတာ မသိလေဘူး။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါအဲ့တာကိုရှင်းလိုက်မယ်။” ချန်းယုပြောလာလိုက်တယ်။ သူမညာဘက်လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး ဒဏ်ရာပေါ်တွင် လိုက်လေသည်။ ဒဏ်ရာဘေးတစ်ဝိုက် မကျေမချမ်းစွမ်းအင်တွေ ဖယ်ထုတ်ဖို့ စိတ်စွမ်းအင်ရောင်ခြည်တစ်ခုပေါ်ထွက်လာလေသည်။ မကြာ မီ၊ ထင်းခနဲမြင်သာတဲ့ အနက်ရောင်ဒဏ်ရာက၊ သာမန်သွေးနီရောင်ဖြစ်လာလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ စကေးတချို့ရှိတာကို အရင်ကတည်းကသူသိနေပေမဲ့လည်း၊ လော့မင်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်မျက်လုံးတွေနဲ့ ဒီဟာကိုမြင်လိုက်ရ တဲ့သူမှာ အံ့သြတုန်လှုပ်မိသွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ တခဏလောက်ကြာပြီးနောက်၊ ချန်းယုဒဏ်ရာကိုရှင်းလင်းဖို့ သူဝါဂွမ်းစလေးတစ်ခု ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို...အဲဒီ...နင်အစောကငါ့ကိုပြောလိုက်တာ ငါ့ကိုပြန်ပို့ပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုတာ။” ချန်းယု အတည်ပြုဖို့ လျင်လျင်မြန်မြန်မေးလာလိုက်လေသည်။

“အမ်” လော့မင် ဒဏ်ရာကိုရှင်းလင်းပေးနေရင်း ညင်ညင်သာသာပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အဲ့တာကောင်းတယ်။” ချန်းယု စိတ်သက်သာရာရသွားတဲ့အနေနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ “ငါအခုလေးတင် ဒါရိုက်ဘာ ဦးလေးခိုက် ဖုန်းလက်ခံရခဲ့တာ။ သူပြောတာ တောင်အောက်ကလမ်းတွေကို ရုတ်တရက်ကြီးပိတ်လိုက်ပြီတဲ့။ သူမဝင်နိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို သူအရင်ပြန်နဲ့မယ်တဲ့။ နင်သာငါ့ကိုပြန်မပို့ဘူးဆိုရင်၊ ငါမနက်ဖြန် စစ်လေ့ကျင့်ရေးကို တက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

လော့မင်ရဲလက်က ဆေးတွေပေါ်မှာရှိနေတုန်းဖြစ်ပြီး မျက်မှောင်ကြွပ်ကာမေးလာလိုက်တယ် : “မင်းအလောတကြီးပြန်သွားဖို့လို သေးပြီး မနက်ဖြန် စစ်ရေးလေ့ကျင့်တာမှာလည်း ပါဝင်ရဦးမယ်ပေါ့?”

“အမ်” ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီည မင်းနံရံကနေ တိတ်တိတ်လေးခိုးထွက်လာခဲ့တာလား?” လော့မင်မေးလာလိုက်သည်။

“ငါနံရံကနေထွက်လာတယ်ဆိုတာ နင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ?” ချန်းယု အံ့သြသွားလေသည်။

မင်းပထမဆုံးခုန်ကျော်ခဲ့တဲ့နံရံက ငါ့ခြံဝန်းထဲဖြစ်နေလို့လေ။

“မနက်ဖြန် ခွင့်ရက်ရဖို့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုရှာလိုက်၊ စစ်ရေးလေ့ကျင့်တာကို မသွားနဲ့တော့။” ဒဏ်ရာကိုရှင်းပြီးနောက်၊ လော့ မင် မိန်းကလေးကို ပတ်တီးစီးပေးလာလေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းဒဏ်ရာသေးသေးလေးပါ။” ချန်းယု သာမန်အတိုင်းပြောလာလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းကိုကူညီဖို့ ငါတစ်ယောက်ယောက်ကို မေးခိုင်းလိုက်မယ်။” လော့မင် မြို့တော်ကိုပြန်ရောက်လာကတည်းက သက်တောင့် သက်သာအနားမယူရသေးတာကို တွေ့လိုက်လေသည်။

ငါ့ကိုကူညီဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုမေးခိုင်းလိုက်မယ်? နင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ? အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်က ငါ့ကိုပြန်ပို့ပေးပြီး ငါ့ အတွက်ခွင့်ရက်ယူပေးမှာလား? ဒါဆို ငါ့ညလယ်ခိုးထွက်လာတာကို မရှာတွေ့သွားနိုင်ဘူးလား?

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါခွင့်ရက်တောင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး...” ချန်းယုသူမခေါင်းကို စိတ်အားထက်သန်စွာခါယမ်းပြလိုက်လေ သည်။

“မလှုပ်လိုက်နဲ့!” လော့မင် မိန်းကလေးရဲ့ဗုဒ္ဓရုပ်သုတ်ခန့်င်တဲ့လက်ကိုဖိလိုက်ကာ၊ သူ့လက်ကိုမလွှတ်လိုက်ခင် ပိတ်ကျဲကို

သေသေချာချာစီးပေးလိုက်လေတယ်။ “မင်းခွင့်တိုင်လိုက်မယ်?”

“အမ်!” ချန်းယု သေမှာကြောက်နေလေသည်။ သူမ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးကနေ ခိုးထွက်လာတယ်လို့ သူတို့တွေဆရာမကိုပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် ပြီးတော့ သူမစစ်စခန်းကန့်ရံကနေခန့်ကျော်ကာ ထွက်လာတာကို လူတွေရှာတွေ့သွားရင်၊ ဒါကကိစ္စကြီးဖြစ်လာနိုင်လေသည်။

“သူတို့တောင်ပေါ်တက်လာလို့မရဘူး။ ခဏနောက်နေရင်၊ မင်းတောင်အောက်အရင်ဆင်းသွားလိုက်။ လမ်းဆုံမှာ တစ်ယောက်ယောက် မင်းကိုပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။” လော့မင် ဆေးသေတ္တာကိုသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး အံ့ဆွဲထဲပြန်ထားရန် မတ်တတ်ရပ်လေသည်။

ချန်းယု ပတ်တီးစီးထားတဲ့သူမလက်ကိုလှုပ်ရှားလိုက်ပြီး အဲ့တာကထပ်မန်ကျင်တော့ဘူးဆိုတာ သူမရှာတွေ့သွားလေသည်။ သူမ အနွေးထည်ကိုပြန်ဝတ်လိုက်ပြီး လော့မင်ကိုကျေးဇူးတင်ဖို့ သူနောက်ကနေလျှောက်လာလိုက်တယ် ၊ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အာ! ဟုတ်ပြီ၊ ငါနင့်ကိုဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆိုတာ အခုထိမသိသေးဘူး။ နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပါ၊ ငါတို့အချိန်တိုလေးအတွင်း နှစ်ကြိမ်တောင်တွေ့ပြီးနေပြီလေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သိကြစို့လေ။”

လော့မင်ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါအရင်မိတ်ဆက်ပါရစေ။ ငါ့နာမည်ကချန်းယု၊ ငါးကြင်းဆိုတဲ့စာလုံးကလေ။ နင်လည်းငါ့ကို ရှီချီ ဒါမှမဟုတ် မေရန်လို့ခေါ်နိုင်ပါတယ်...” ချန်းယု သူမကိုယ်သူမမိတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“မေရန်?” လော့မင် မယုံသင်္ကာလျက်ထပ်မံရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“အမ်?” ချန်းယု အလွန်သတိရှိရှိပြန်တုံ့ပြန်လာလေသည်။

“အဟုတ်...” လော့မင်သူ့ကိုယ်သူမထိန်းနိုင်တော့လေဘူး။ သူ့ကိုယ်ကိုလှည့်ဖို့ ဗီရိုကိုအမှီပြုလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ ပြီးလိုက်လေသည်။

“အာ၊ ဟုတ်သား၊ အမျိုးသားတစ်ဦးက မေရန်လို့မခေါ်သင့်ဘူး၊ ဒီတော့ နင်ငါ့ကိုရှီချီလို့ခေါ်တာပဲကောင်းမယ်၊ မဟုတ်ရင် လူရှုပ်လိုအသံမျိုးနဲ့တူနေလိမ့်မယ်။” ချန်းယုထပ်ပေါင်းပြောလာလိုက်သည်။

ဗီရိုကိုကိုင်ထားတဲ့ လော့မင်ရဲ့လက်တွေ ရယ်မောတာကနေ တုန်လာလေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူတည်ငြိမ်ဖို့ အချိန်တော်တော်ယူလိုက်ရလေသည်။

“ဒါဆို နင့်နာမည်ကဘာလဲ အာ?” ချန်းယု တစ်ဖက်လူက သူမကိုလျစ်လျူရှုနေတာမြင်တော့ မနေနိုင်ပဲလက်ဦးမူယူပြီး သူ့ကိုမေးလာလိုက်တယ်။

“လော့မင်” လော့မင် သူရယ်နေတာကနေ နောက်ဆုံးတော့ တည်ငြိမ်အောင်လုပ်နိုင်သွားလေပြီး သူ့မေးစေ့လောက်သာရှိတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်လာလိုက်လေသည်။ “မင်းငါ့ကို တတိယအစ်ကိုလို့ခေါ်လို့ရတယ်။”

“လော့မင်၊ ဒီနာမည်ကြည့်ရတာ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။” ချန်းယုအဲ့တာအကြောင်းတွေးလိုက်လေသည်။ သုံးစက္ကန့်ကြာပြီးနောက်၊ သူမ လက်ညှိုးကို လော့မင်ထံထိုးလာလိုက်တယ်၊ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး တထစ်ထစ်နဲ့ပြောလာလေတယ်။ “အာ၊ နင်ကအဲဒါ...အဲဒီခြံဝန်း၊ မြောက်ဘက်က အဲဒီခြံဝန်းထဲကလေ။”

လော့မင် လန့်သွားတဲ့မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့လည်းပဲ၊ နင်ငါ့ကိုအရုပ်ပို့ပေးလာသေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဝက်ဝံရုပ်လေ။” ချန်းယုမေးလာလိုက်သည်။

လော့မင်ပြီးကာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“အဲ့တာတကယ်ပဲနင်ပေါ့?” ချန်းယု မယုံသင်္ကာလျက်မေးလာလိုက်သည်။

“ငါပါ။” လော့မင်ထပ်မံခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို!” ချန်းယု သူ့ပေါ်ခွန်အုပ်လိုက်လေတယ်၊ သူ့လက်ကို လုံးဝမလွှတ်ပေးဘဲဖက်ထားလိုက်လေသည်။ သူမ ချစ်စရာကောင်းမှုတွေရောင်းချလိုက်ပြီး သူမမျက်လုံးတွေကို ခွေးပေါက်လေးတစ်ကောင်လို ပေကလတ်ပေကလတ်ခပ်လိုက်လေသည်။

တတိယအစ်ကိုလော့ သူမမျက်ခုံးတွေကို အံ့အားသင့်ကာပင့်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူသူမကိုမတွန်းချလိုက်လေဘူး။

အပိုင်း(၁၄) : ငါနင့်အိမ်ကိုသွားချင်တယ်

နှစ်ပေါင်းများစွာအကြာမှာ၊ လော့မင်မှတ်မိသလောက် ဒီလို “ပြင်းပြတဲ့” လူရဲ့ အထိအတွေ့မခံခဲ့ရတာကြာလှလေပြီ။ ဒီတော့၊ ဒီလို ရင်းနှီးစွာလက်မောင်းထဲပွေ့ဖက်ခံရတဲ့ခံစားချက်က သူ့အတွက်အသစ်အဆန်းတစ်ခုလို ခံစားရလေသည်။ အဲ့တာကြောင့်၊ သူ မိန်းကလေး ကိုမရှောင်ဖယ်လိုက်လေဘူး။

“တတိယအစ်ကို၊ ဖြစ်ချင်နေတော့ ငါတို့အချင်းချင်း တော်တော်လေးနီးနီးကပ်ကပ်နေထိုင်နေကြတာပဲ အာ။” ချန်းယု သူ့ကို ဆက်လက်တွယ်ကပ်နေလေသည်။

လော့မင် တစ်ဖက်လှူရဲလက်ဖဝါးကနေ သူ့လက်မောင်းဆီဖြတ်သန်းလာတဲ့အပူချိန်ကို ခေတ္တခဏခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူက အနည်းငယ်မှင်သက်သွားပြီး သူ့လက်မောင်းကို ညင်ညင်သာသာဆွဲယူလိုက်လေတယ် : “အမ်”

“ဒါဆို ဒီနေ့ အစ်ကိုဘာလို့ ရုတ်တရက်ကြီး ဒီကိုလာရတာလဲ?” ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေလှည့်လိုက်ပြီး မေးလာလေတယ် “ညီမ မှတ်မိတာတော့ အစ်ကို့ခြံဝန်းထဲကစိတ်စွမ်းအင်က တော်တော်ပေါများပါတယ်။”

တစ်နည်းနည်းနဲ့၊ လော့မင်ဒါကိုကြားလိုက်တော့၊ သူ့ပထမဆုံးအတွေးက ညလယ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်တိတ်တိတ်လေးမြှုပ်သွားတဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ဒါက ငါ့ရဲ့ဘေးကင်းတဲ့အိမ်ပဲ။” လော့မင်ရှင်းပြလာလေသည်။

“ဘေးကင်းတဲ့အိမ်?” ချန်းယုမှာ နားမလည်ဘူးဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ့ပေါ်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက နေ့တိုင်းကြီးထွားလာတယ်။ ငါသာသူတို့ကိုကြီးထွားခွင့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ အတိုင်းအတာတချို့ ရောက်လာရင် သူတို့ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားနိုင်တယ်။” ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားတဲ့အကြောင်းပြောနေချိန်၊ လော့မင်ရဲ့မျက်နှာက တင်းကျပ်လာ လေသည်။

ချန်းယု ပင်ကိုအလျောက် မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ထိန်းချုပ်မရဖြစ်သွား၏အကျိုးဆက်ကို သိနေလေသည်။ သူမမျက်မှောင်ကြုပ် လိုက်ကာ : “အစ်ကိုအခြေအနေက ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့အထိရောက်နေပြီလား? ညီမ အစ်ကို့ကိုနှစ်ခါမြင်ဖူးတယ်။ အဲ့တာပြင်းထန် နေပေမဲ့၊ မထိန်းချုပ်နိုင်လောက်တဲ့ဖြစ်ရပ်အထိတော့ မရောက်သေးပါဘူး။”

“အဲ့တာဘာလို့ဆို မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို အစ်ကိုက တိကျတဲ့အချိန်ကျရင် လွှတ်ပေးလိုက်တာကြောင့်ပဲ။” လော့မင်ဆက်ပြော လာလေတယ်။ “မြို့တော်တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးအချိန်တုန်းက၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါနဲ့တားဆီးဖို့ နှစ်တိုင်း အစ်ကိုအသုံးပြုခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာမှာကောပဲ။”

လော့မင် villa နားတစ်ဝိုက် ကြည့်လိုက်ကာ ဆက်ပြောလာလေတယ်။ “ဤလိုမိတာပတ်လည်အတွင်း ရောင်းဟန်တောင်မှာ လူ တစ်ဦးမှမရှိလေဘူး။ ဒီနေရာက အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ရံဖန်ရံခါလွှတ်တတ်တဲ့နေရာပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုး နှစ်ရာရာ သုံးနေရာမျိုးမှာ အစ်ကို အမြဲတကြိမ် ရက်အတော်အကြာလာပြီးနေတတ်တယ်။”

“တောင်အောက်ကလမ်းတွေကိုလည်း အစ်ကိုပိတ်လိုက်တာလား?” ချန်းယုမေးလာလိုက်သည်။

“အမ်” လော့မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုမှာ လမ်းပိတ်ပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေပြီး ပယောဂနှင့်ပေးဖို့ လုပ်ပေးကြတဲ့လူတွေလည်းရှိနေတယ်။ တကယ်တော့၊ အစ်ကိုက အခြားသူတွေကိုထိခိုက်မိသွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာပဲ။” အဲဒီအချက်ကြောင့်၊ ချန်းယု အဲဒီနေ့ကျောင်းမှာတုန်းက လော့မင်ကိုပတ် လျှောက်နေနဲ့ လူတွေကိုထိခိုက်နိုင်တာကြောင့် ရပ်ဖို့အော်ခဲ့တာကို ရုတ်တရက်အမှတ်ရသွားလေသည်။ သူမချက်ချင်းကြီးရှက်ရွံ့သလိုခံစား လာရပြီး ပြောလာလေတယ်။ “အဲဒီ...အဲဒီနေ့က...ညီမတောင်းပန်ပါတယ် အာ။”

လော့မင် သူ့မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်ကာ၊ ဟန်ဆောင်ပြီး မေးလာလေတယ်။ “ဘာနေလဲ?”

“အဲဒီနေ့၊ အဲဒီနေ့က ကျောင်းမှာတုန်းက” ချန်းယုမှာရှက်ရွံ့နေပြီး ဆက်ပြောလာလေတယ်။ “ညီမအစ်ကိုကို အဲလိုမျိုးမပြောခဲ့သင့် ဘူး။”

“အို” လော့မင်ပြောလာလေပြီး၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ‘ရုတ်တရက်ဉာဏ်အလင်းရသွားလေတယ်’ ဖြစ်သွားကာ “မင်းပြောတာက မင်း ကိုယ့်ကိုဖမ်းမယ်လို့ အဲနေ့ကပြောတာလေ။”

ချန်းယု ရုတ်ခြည်းရှက်သွေးဖြာသွားလေတယ် : “ညီမအဲလိုပြောခဲ့တယ်၊ အဲနေ့တုန်းက အဲဒီလိုရှက်စရာကောင်းတဲ့တစ်ခုခုကိုလေ?”

“ဟုတ်တယ်။” လော့မင်မထိန်းနိုင်ဘဲပြီးလိုက်လေသည်။ “အစောက မင်းvilla ရှေ့ပေါ်လာတော့ မင်းငါ့ကိုဖမ်းဖို့လာတယ်လို့ ငါ

ထင်သွားတာ။ ငါတကယ်ပဲလန့်သွားခဲ့တာ။”

“ညီမ အစ်ကိုကိုခြောက်ဖို့လုပ်ခဲ့တာ။ ဘာငွေချေမှုမှမရှိဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ပင်ကိုအားဖြင့် ညီမဒီလိုမျိုးမလုပ်ပါဘူး။” ချန်းယုရှင်းပြလာလေသည်။

“ဒီတော့ အဲ့နေ့တုန်းက၊ မင်းငါ့ကိုမေးတာ၊ customer တစ်ယောက်လို့ပေါ့၊ ပိုက်ဆံအတွက် ငြိမ်သက်စေတဲ့ဝိညာဉ်အဆောင်တစ်ခု ဆွဲဖို့ ငါ့ကိုသဘောထားသွားတာလား?” လောမင် မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်လေသည်။

“အို၊ အဲ့တာကအထင်လွဲတာပါလို့ ညီမပြောလိုက်ဘူးလား အာ?” ချန်းယု အဲဒီနေ့ကကိစ္စကို လောမင်အာယာတထားနေသေးတာကို မြင်လိုက်လေသည်။ သူမ ဒေါသအနည်းငယ်ထွက်လာကာ ချက်ချင်းမေးလိုက်လေတယ် “အစ်ကို အဲဒီနေ့ကဖြစ်ခဲ့တာတွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေသေးတာလား? ဒါဆို၊ ညီမ ဘော့ပင်ကိုဒီအတိုင်း အစ်ကိုကိုပြန်ပေးမယ်လေ။”

လောမင် မျက်စိတစ်မှိတ်ကာလအတွင်း ရုတ်တရက်သူ့ကိုမြှောက်ပင့်လာတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ စိတ်တိုလာလေတော့သည်။ သူမတတ်နိုင်ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ မျှော်လင့်ထားသလိုပါပဲ၊ သူမကလေးအဖြစ်ပဲရှိနေသေးပြီး သူမခံစားချက်တွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်လေဘူး။

“မလိုဘူး။” လောမင်ပြောလာလိုက်တယ် “ပြောင်းပြန်အနေနဲ့၊ ငါမင်းကို နောက်ထပ်ပိုက်ဆံထပ်ပေးချင်တယ်။”

“ဘာလို့လဲ?” ချန်းယုသိချင်နေလေတယ်၊ “ညီမ အစ်ကိုအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်ရမှာလဲ? သရဲတွေဖမ်းတာ? ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့လိုမျိုး၊ အစ်ကိုဘေးကင်းအိမ်အပြင်ဘက်က မလိုမုန်းထားသရဲတွေ ရှင်းလင်းပေးရမှာလား?”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။” လောမင် သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး လေးလေးနက်နက်ပြောလာလေတယ်၊ “ငါမင်းကိုမေးချင်တာ၊ တစ်နေ့နေ့ ငါသာထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ငါ့ဆီလာပြီး ဖမ်းပေးပါ။”

ချန်းယုမျက်တောင်ခပ်လိုက်ပြီး၊ တည်ငြိမ်တဲ့မျက်လုံးတစ်စုံကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးခနဲ သဘောပေါက်သွားလေတယ်၊ “အစ်ကိုက ညီမကို အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ဖိနှိပ်ပေးစေချင်တယ်ပေါ့။”

ချန်းယုရဲ့တက်ကြွတဲ့အမူအရာကိုကြည့်ကာ၊ လောမင်တစ်ခုခုမှားနေတယ်လို့ခံစားနေရလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှားနေလဲဆိုတာကို သူမပြောနိုင်လေတော့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကို ညီမပြောပါရစေ။ ညီမက အဖိုးအခအများကြီးယူတာ။ အို၊ အထူးသဖြင့် အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေလို ပြင်းထန်တာဆိုရင်ပေါ့။” သူမဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ တစ်ဖက်လူရိပ်မိသွားမှာကို ကြောက်တဲ့အတွက် ချန်းယု သူမရဲ့ကြီးမားတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံကို တဖြတ်ဖြတ်ခပ်လိုက်လေသည်။

လောမင်ရဲ့စိတ်က အစောကတင်းကျပ်သွားခဲ့လေတယ် ဒါပေမဲ့ သူမအမူအရာကြောင့် သူ့ပြုံးချင်လာလေတော့သည်။ ဒီတော့၊ သူမက သူ့ဆီကငွေညစ်ဖို့အတွက် စိတ်ဝင်တစားစောင့်နေတာပဲ : “ဒါဆို မင်းဈေးနှုန်းသတ်မှတ်လိုက်ပြီး ငါအဲ့တာတတ်နိုင်လားဆိုတာ ငါကြည့်ကြည့်ရတာပေါ့။”

“အာ ကြည့်ပါဦး၊ အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက နေ့တိုင်းကြီးထွားနေတာလေ။ ပြောရရင်၊ ညီမသူတို့ကို မကြာခဏချေမှုန်းဖို့ အစ်ကိုကိုကူညီရမှာလေ။” ချန်းယု ဒီပြဿနာရဲ့အလေးအနက်ဖြစ်နေမှုကို အရင်ဆုံးညွှန်ပြလာလေသည်။

လောမင်မှာကြက်သေသေသွားလေတယ်၊ သူမတကယ်ဆိုလိုချင်တာက သူမပြောနေတာကိုလား?

“ဒီတော့၊ အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ချေမှုန်းဖို့ အစ်ကိုညီမဆီ မကြာမကြာမေးဖို့လိုအပ်တယ်လေ။ ကုန်ကျစရိတ်က မသေးငယ်နေဘူး အာ။” ချန်းယုဆက်ပြောလာလိုက်တယ်၊ “ဒါပေမဲ့၊ ညီမတို့ကသူ့စိမ်းတွေမဟုတ်ဘူးလေ။”

ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကိုနှစ်ခါပဲအရင်က တွေ့ဖူးခဲ့တာလေ?

“အစ်ကိုက အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်နေသေးပြီး ညီမကိုလက်ဆောင်တောင်ပေးထားသေးတယ်။ ညီမအမေပြောတာ ညီမတို့ငယ်ငယ်တုန်းကတွေ့ဖူးကြတယ်တဲ့။”

ဒီတော့?

“ဒီတော့၊ အဲ့တာအဆင်ပြေတယ်လို့ အစ်ကိုမထင်ဘူးလား?”

လောမင် အချိန်အကြာကြီးဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ ဒီအဓိကအချက်ထံ ရောက်လာလေပြီ။ သူ သူမနဲ့ပူးပေါင်းပေးလိုက်ပြီး မေးလာလိုက်တယ်၊ “ဘယ်လို?”

“အဲ့တာက အခမဲ့မရနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့... .. အဟွတ်... အစ်ကိုအိမ်ကို ညီမ စိတ်စွမ်းအင်ကုန်သွားတာတွေပြန်ဖြည့်ဖို့ မကြာမကြာလာ

ခိုင်းလို့ရမလား?" ချန်းယု အဲ့အကြောင်းကို တော်တော်ကြာတွေးခဲ့ပြီးပြီဖြစ်လေသည်။ တစ်နှစ်မှာ အကြိမ်အနည်းငယ်လောက်သာ သူမ လော့မင်ကိုကူညီရန်လိုအပ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့ခြံဝန်းဆီ သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင် သူ့စိတ်စွမ်းအင်ပြန်ပြည့်ဖို့သာ သူမယူသွား နိုင်မယ်ဆိုရင်။ သူမပယောကနှင့်တဲ့အဆောင်တော်တော်များများ ရေးဆွဲပြီးပိုက်ဆံရှာတာထက် ဒီနည်းလမ်းကပိုကောင်းတဲ့နည်းလမ်းဖြစ်လေ သည်။

ထင်ထားသလိုပါပဲ၊ အဲ့တာက သူ့ခြံဝန်းထဲက စိတ်စွမ်းအင်တွေဖြစ်နေတာပဲ။ လော့မင် လုံးလုံးမအံ့သြနေလေဘူး။

"ပြောရရင်၊ ဒီသဘောတူချက်က အစ်ကိုအတွက် ဘာဆုံးရှုံးတာမှမရှိပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အစ်ကိုအိမ်ကိုကစားဖို့လာ တယ်လို့ ဒီအတိုင်းပဲတွေးလိုက်လေ။" ချန်းယု လော့မင်ကို မျှော်လင့်တကြီးကြည့်လာလိုက်သည်။

ငါ့အိမ်ကို ကစားဖို့ သူငယ်ချင်းဘယ်နှယောက်များရောက်လာကြလဲ? လော့မင်မှာမူသက်နေလေတယ်။ သူ မိန်းကလေးရဲ့တောက်ပ တဲ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ဖို့ သူ့ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်လေသည်။ သူ့စိတ်က အနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။

သူငယ်ချင်းနောက်တစ်ယောက်?

ဒင် လင် လင်...

ရုတ်တရက်မြည်လာတဲ့ ဖုန်းမြည်သံက အိမ်ထဲကတိတ်ဆိတ်နေတာကို ချိုးဖြတ်သွားလေသည်။ လော့မင် သူ့သတိပြန်ရလာပြီး ဖုန်း ဖြေဖို့ သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။ လက်ထောက်ထုန်းဖေရဲ့အသံက တစ်ဖက်ကနေထွက်လာလေတယ်။ "တတိယသခင်လေး၊ ချ န်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေး တောင်အောက်ကိုအခုထိပြန်မဆင်းလာသေးဘူး။ တစ်ခုခုမှားနေတာရှိလား?"

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူမခဏနေရင်တောင်အောက်ဆင်းလာလိမ့်မယ်။" လော့မင်ပြောလိုက်သည်။ သူ့ဖုန်းကိုအောက်ပြန်ချလိုက်ကာ၊ အချိန်ကိုကြည့်ဖို့ သူ့ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး မနက်၂နာရီနီးပါးရှိနေတာကို ရှာတွေ့သွားလေသည်။ သူ့ချန်းယုကိုပြောလာလိုက်တယ်။ "မင်း သွားသင့်ပြီ၊ မဟုတ်ရင် အာရုဏ်တက်ချိန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်။"

"ဒါဆို... အဲ့တာ..." ချန်းယု သူ့ကိုချိတ်ဖို့ ဂရုတစိုက်ကြိုးစားလိုက်ပြန်လေတယ်။ "အစ်ကို ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်ဖြစ် WeChat နံပါတ် ဖြစ်ဖြစ် ညီမကိုပေးလို့ကမလား၊ ဒီတော့မှသာ ညီမအစ်ကိုအိမ်မသွားခင် အစ်ကိုကိုစာအရင်ပို့ထားလို့ရတာပေါ့။?"

ဒါကမပြောဘဲသိသာတဲ့သဘောတူချက်လား? လော့မင် မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ့နှလုံးသားအရင်းမှ ဖြားယောင်းနေမှု ကို မတောင့်ခံနိုင်လေတော့ ချန်းယုကို သူ့ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ WeChat နံပါတ်ပေးလိုက်လေသည်။

နှစ်၂၀အလွန်ထက်အကြာမှာတော့၊ သူမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရဲ့သက်ရောက်ခြင်းမခံရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး သူ့ကို တုံ့ဆိုင်းမှုမရှိဘဲ ထိတွေ့နိုင်လေတယ်။ ဒါက တကယ်ကိုကြီးမားတဲ့ဆွဲဆောင်နေမှုကြီးပဲ။

ချန်းယု villa ကနေ ကျေနပ်အားရကာထွက်လာလိုက်ပြီး လော့မင် စီစဉ်ပေးထားတဲ့ကားနဲ့ စစ်စခန်းကိုပြန်သွားလေသည်။ ထို့နောက်၊ သူမနံရံပေါ်ကနေပြီး အဆောင်ထဲပြန်နိုးဝင်လာလိုက်လေသည်။

တစ်ပတ်ကြာပြီးနောက်၊ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးက အမျိုးသားနေ့မှာ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။ ချန်းယု အခြားကျောင်းသားတွေလို အဆောင်ပြန်မသွားလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့အစား မြို့တော်ကအိမ်ကိုပြန်လိုက်လေသည်။

အမေချန်းက သူမသမီးကို မတွေ့ရတာ တစ်လနီးပါးလောက်ရှိနေလေပြီ။ သူမက သူမသမီးအတွက် စားပွဲအပြည့်အရသာရှိတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ပြင်ဆင်ပေးထားလေသည်။ အစတုန်းက၊ တစ်လကြာပြီးနောက် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးကနေသူမသမီးပြန်လာရင်၊ သူမ မည်းနက်သွားမှာ သေချာနေလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမသမီးကို သူမပြန်တွေ့ရချိန် သူမမျှော်လင့်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ၊ သူမသမီးကဖြူဖွေးနေ လေသည်။ အမေချန်းမှာ ချက်ချင်းရွှင်လန်းတက်ကြွသွားကာ အလှူကဒီတွေ့ရတုန်းဖို့ကို ချဲ့ကားချီးမွမ်းလေတော့သည်။ သိသိသာသာပဲ ချန်းယုရဲ့ဖြူဖွေးလာတာရဲ့ဂုဏ်ပြုမှုကို အလှူစင်တာရဲ့ခေါင်းအပေါ်ဂုဏ်ပြုမှုပေးရမှာဖြစ်လေသည်။

ညစာစားပြီးနောက်၊ အမေချန်းက သူမသမီးနဲ့ စကားဝိုင်းကောင်းတစ်ခု ပြောဆိုမလို့လုပ်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချူရှောင်း ရုတ်တရက်ကြီးရောက်ချလာပြီး ချန်းယုကိုလာရှာဖွေလေသည်။

ချန်းယု သူမအိမ်တံခါးကို ရုတ်တရက်ကြီးရောက်ချလာတဲ့ ချူရှောင်းကို အထူးတဆန်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမ ချူရှောင်းကို အ ရင်ကမြင်းပြိုင်ကွင်းမှာတွေ့ပေးမလဲလည်း၊ သူမတို့အချင်းချင်းလျှောက်လည်ဖို့လောက်အထိ သူမတို့ဆက်ဆံရေးက ကောင်းမွန်နေတယ်လို့ သူမမထင်လေဘူး။

"ချူရှောင်း? နင်က ငါနဲ့တွေ့ချင်တာလား?" ချန်းယု ထူးထူးခြားခြားမေးလာလိုက်တယ်။ "အမ်" ချူရှောင်း တစ်ဖက်မှာထိုင်နေတဲ့ အမေချန်းကို တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ကြည့်လာလိုက်ပြီး တိုးတိုးလေးရေရွတ်လာလိုက်တယ်။ "ညီမချန်းယု၊ ညီမ အစ်မအိမ်ကိုလာလည်ချင် လား?"

"နင့်အိမ်သွားဖို့လား?" ချန်းယု တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ငြင်းလိုက်လေသည်။ "ဟင့်အင်း၊ ငါဒီနေ့ပဲ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးပြီးထားတာ။ ငါ နည်းနည်းပင်ပန်းနေတယ်။"

ချန်းယုငြင်းလိုက်တာကို ချူရှောင်မြင်လိုက်တော့၊ သူမပူပင်သောကရောက်စွာပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒါဆို...ဒါဆို နင်အချိန်ခဏလောက် ငါနဲ့အတူအပြင်လိုက်ခဲ့ပေးလို့ရမလား?”

ချန်းယု ချူရှောင်းကို တအံ့တဩကြည့်လာလိုက်သည်။

ချူရှောင်း ချန်းယုထံချည်းကပ်လာလိုက်ပြီး တီးတိုးရေရွတ်လာလေတယ်။ “ဝမ်ဝမ်က အပြင်ဘက်မှာ။”

ကျန်းဝမ်ဝမ်? ချန်းယု မရေမရာမေးလာလိုက်တယ်။ “သူမဘာလို့ ငါ့ကိုရှာနေတာလဲ?”

“နင် သူမကိုအရင်တစ်ခေါက်တုန်းကပြောခဲ့တာလေ အဲမှာ... သူမပုခုံးပေါ်မှာတစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုတာလေ?” ချူရှောင်းဒီအကြောင်းပြောလိုက်တဲ့အချိန်၊ သူမအသံကို မရည်ရွယ်ဘဲတိုးချလာလိုက်လေသည်။

အဲဒီရေခဲနေတဲ့သရဲလား? ချန်းယု သူမမျက်ခုံးတွေကို တအံ့တဩပင့်လိုက်လေတယ်။ အဲတာက ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပုခုံးပေါ်ရှိနေတုန်းလား?

ချန်းယုသိချင်စိတ်ကိုမခုခံနိုင်တော့ဘဲ၊ ချန်းယု ချူရှောင်းနောက်ကနေ ခြံဝန်းအပြင်ဘက်လိုက်လာလိုက်သည်။ ခြံဝန်းဘေးမှာ အနက်ရောင်ကားတစ်စီးရှိနေလေသည်။ သူမတစ်နည်းနည်းနဲ့ပုံစံတကျမရှိဘဲ ပိန်းပါးနေတဲ့ ကျန်းဝမ်ဝမ်ကို မြင်လိုက်လေတယ်။ သူမမှာ ဖြူဖျော့နေတဲ့မျက်နှာရှိပြီး သူမမျက်ဝန်းတစ်ဝိုက် ထူထပ်တဲ့အနက်ရောင်အကွင်းလိုက်ရှိနေလေသည်။ သူမပုခုံးပေါ်မှာရှိနေသေးတဲ့ ရေခဲနေတဲ့သရဲထက် သူမ(ကျန်းဝမ်ဝမ်)က ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းနေလေသည်။

ချန်းယုမတတ်နိုင်ဘဲ ကျန်းဝမ်ဝမ်ကိုမြင်တဲ့အချိန် သူမမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေတယ် ၊ “နင်ဘာလိုချင်တာလဲ?”

“အမ်၊ အမ်” ကျန်းဝမ်ဝမ် အမ်ကို စိုးရိမ်တကြီးနှစ်ကြိမ်ပြောနေလေသည်။ ထို့နောက် သူမဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး မြန်မြန်စာရိုက်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် စခရင်ပေါ်မှာ ရေးထားတာကို ချန်းယုထံနောက်ဆုံးပြလာလိုက်သည်။

ချန်းယုဖုန်းကိုစိုက်ကြည့်လိုက်တယ် ဒါပေမဲ့ စကားလုံးတွေကို ဂရုတစိုက်မဖတ်ကြည့်လိုက်လေဘူး။ ထိုအစား၊ ပဟေဠိဖြစ်နေတဲ့ မျက်လုံးနှစ်စုံရှေ့မှာ၊ သူမလက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပိုးစပ်ကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကာထားတဲ့ အဲဒီလက်ကို ချန်းယုဆွဲဖယ်လိုက်လေသည်။

“အခုနင်စကားပြောလို့ရပြီ။” ချန်းယုပြောလာလိုက်သည်။

ကျန်းဝမ်ဝမ် သူမပါးစပ်လွတ်သွားတာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူမပါးစပ်ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ပြီး အသံနှစ်ခုထွက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမတကယ်ပဲစကားပြောနိုင်တယ်ဆိုတာကို သူမတွေ့လိုက်ရကာ ချက်ချင်းငိုချလိုက်လေသည်။ ‘ဝါး၊’

ချူရှောင်း ချန်းယုလက်မြှောက်လိုက်ပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ခေါင်းပေါ်ကနေ တစ်ခုခုဖယ်လိုက်လေပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ကရုတ်တရက်စကားပြောလာနိုင်တာကို သူမမြင်လိုက်လေသည်။ သူမကျော ရုတ်တရက်အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာတာကို သူမခံစားလိုက်ရပြီး သူမနေနိုင်ဘဲ နောက်ဆုတ်မိသွားလေသည်။

“မငိုနဲ့၊ နင်သာထပ်ငိုမယ်ဆိုရင်၊ ငါထွက်သွားတော့မယ်။” ချန်းယု ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီးပြောလာလိုက်သည်။

“ငါ...ငါ...” ကျန်းဝမ်ဝမ်ငိုတာရပ်လိုက်ပြီး တီးတိုးရေရွတ်လာလိုက်တယ်။ “ညီမချန်းယု၊ နင်ငါ့ကိုကူညီနိုင်မလား၊ သူ့ကိုအဝေးပို့ဖို့ နင်ကူညီနိုင်မလား?”

ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေက ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပုခုံးတွေပေါ်လှဲနေတဲ့ ကောင်ကလေးဆီလှည့်လာလိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်၌၊ သူက သူမကို သတိနဲ့ကြည့်လာလေသည်။ ဒီဟာကိုမြင်တော့၊ ချန်းယုမျက်ခုံးတွေ တွန့်ကွေးလာတော့သည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် သူမကလေးကိုမြင်ချိန်တုန်းက၊ သူက လျစ်လျူရှုပြီး သတိမရှိတဲ့အဆင့်မှာရှိနေတုန်းပဲ။ သဘာဝအလျောက် သုံးလေးငါးရက်နေရင် မြေအောက်လောကကို သူပြန်သွားရမှာဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လကြာပြီးတာတောင် သူဘယ်လိုလုပ်မပျောက်ကွယ်သွားသေးတာလဲ? အဲတာတင်မကသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ပြင်းထန်တဲ့စွမ်းအင်တွေလည်းရှိနေလိုက်သေးတယ်။

“နင်သူ့ကိုဘာလုပ်လိုက်တာလဲ?” ချန်းယု ကျန်းဝမ်ဝမ်ကိုကြည့်လာလိုက်သည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု :

ရှိချိ : ဒီနှစ်သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ငါ့အပေါ်လက်ဦးယူပြီး ပိုက်ဆံလောင်ကြေးထပ်ပေးလာတဲ့လူတွေရှိနေတာလား?

တတိယသခင်လေး : လာပြီးငါ့ကိုဖမ်းလိုက် !

အခန်း(၁၅) : နတ်ဆိုးအသေးလေး

ချန်းယု သရဲကောင်းက ရုတ်တရက်မကောင်းမှုထဲထိုးကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရပြီး ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်ဖို့ အင်အားလုံးဝမရှိတော့လေဘူး။ အစတုန်းက၊ ကလေးငယ်က ဒီဘဝမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ နောက်ဘဝမှာ၊ သူက ကောင်းမွန်တဲ့ကလေးတစ်ဦးဖြစ်လာမှာဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမသာ သူ့ကိုမြေအောက်လောကဆီလမ်းညွှန်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ သူ့နောက်ဘဝမှာ ဘယ်လိုလုပ်ကလေးကောင်းဖြစ်လာတော့မှာလဲ။

“နင်သူ့ကိုဘာတွေလုပ်ချလိုက်တာလဲ?” ချန်းယုရဲ့အသံက အေးစက်နေလေသည်။

“သူ... သူ့အဲဒါရှိနေတုန်းလား?” ကျန်းဝမ်ဝမ် ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာနဲ့ပြောလာလေတယ်။ “အဲ့တာသူပဲ။ ငါ့ကိုစကားပြောခွင့်မပေးတာက အဲဒီနတ်ဆိုးပေါက်စပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား?”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက နှင်းပါးစပ်ကို သူ့လက်တွေနဲ့အုပ်ထားတာ။” ချန်းယု ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အမှန်ကိုပြောလာလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျန်းဝမ်ဝမ်ကိုယ်တိုင် ဒီကပ်ဘေးကိုဖြစ်စေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“မြန်မြန်သူ့ကိုသတ်လိုက်၊ သူ့ကိုသတ်လိုက်။” ကျန်းဝမ်ဝမ် သူ့လက်တွေနဲ့သူမပါးစပ်ကိုအုပ်ထားတဲ့ သူမပုခုံးပေါ်ကရေနစ်တဲ့သရဲကို တွေးမိတော့၊ သူမသေလောက်အောင်ကြောက်လန့်နေမိလေသည်။

ချန်းယု ကျန်းဝမ်ဝမ်ပုခုံးပေါ်က ကောင်ကလေးကိုကြည့်လိုက်တယ်။ သူမကိုသတိအနေအထားတဲ့စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကောင်ကလေးကိုပေါ့။ အဲဒီအချိန်၌၊ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့စကားတွေကို သူ့ကြားသွားတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက အနက်ရောင်စွမ်းအင်ဖျော့ဖျော့ထုတ်လွှင့်လာသလိုမျိုး ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲလာလေသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်နေ!” ချန်းယု ကျန်းဝမ်ဝမ်ကို အော်ရင်းနှောက်ယှက်လိုက်လေတယ်။ “နင်ထပ်အော်မယ်ဆိုရင်၊ ယုံချင်ယုံမယုံချင်နေ၊ သူကနှင်းပါးစပ်ကော နှာခေါင်းကိုပါပိတ်လာလိမ့်မယ်။”

သူမပါးစပ်ကော နှာခေါင်းကိုပါအပိတ်ခံရမယ်ဆိုရင်၊ သူမမွန်းပြီးသေသွားမှာမဟုတ်ဘူးလား? ဒါကိုသဘောပေါက်သွားတော့၊ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့အော်ဟစ်သံတွေက တစ်ယောက်ယောက်စိုးပိတ်တာကို ခံလိုက်ရတဲ့အတိုင်းဖြစ်သွားလေသည်။ သူမ ကြောက်လန့်နေတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ကြည့်လာကာ အသံနောက်ထပ်မထွက်ရဲလေတော့ဘူး။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သူမ မင်းကိုနာကျင်အောင်မလုပ်စေရဘူး။” ချန်းယုရုတ်တရက်ပြောလာလိုက်သည်။

ကျန်းဝမ်ဝမ် ချန်းယုကိုဖြည်းဖြည်းချင်းကြည့်လာလိုက်လေတယ် : “ဒါဆို... ဒါဆိုနင်... နင် သူ့ကိုအဝေးပို့ပေးလို့ရမလား?”

“နင်ကိုမဟုတ်ဘူး။” ချန်းယုသူမလက်ကို မနှစ်မြို့တဲ့သဘောနဲ့ဝေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ညာဘက်ပုခုံးကိုကြည့်ရန် လှည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ မယုံသင်္ကာမှုတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ကောင်ကလေးကို သူမတစ်လုံးချင်းစီပြောလာလိုက်လေတယ်။ “သူမ မင်းကိုထပ်မနာကျင်စေရဘူး။”

ကောင်ကလေးက တစ်ခုခုကိုတွေးမိသွားတဲ့အတိုင်း မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေသည်။ သူ ဒီအစ်မကိုမှတ်မိနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က၊ ဒီအစ်မ သူ့ကိုမြင်တော့ ပြီးပြလေတယ်။ သူ့တွေဖူးတဲ့ သူ့ကိုအမြဲအနိုင်ကျင့်တဲ့ အခြားလူတွေနဲ့မတူလေဘူး။ ကောင်ကလေးတွေ့လိုက်ပြီး သူမကိုယ်ကြည့်ရန် ရှေးချယ်လိုက်လေသည်။ သူမက သူ့ကိုမြင်နိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောလူဖြစ်ပြီး သူ့ကိုတစ်ခါမှမနာကျင်စေခဲ့ဖူးဘူး။ သူက ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့လည်ပင်းဆီ ရောက်နိုင်နေပြီဖြစ်တယ် ဒါပေမဲ့ နှေးကွေးစွာပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်က အနက်ရောက်စွမ်းအင်တွေကလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ချန်းယု စိတ်သက်သာရာရသွားလေပြီး တုန်လှုပ်နေတဲ့ကျန်းဝမ်ဝမ်ကို လှည့်ကြည့်လာလိုက်တယ် : “နင်သူ့ကိုဘာတွေလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ? နင်သာငါ့ကိုမပြောဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ငါနင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဂရုစိုက်မနေတော့ဘူး။”

“ငါ...ငါ...” ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့မျက်နှာက ကြောက်လန့်လာလေတော့သည်။ သူမလည်ပင်းပေါ်က အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတာကို သူမအခုလေးတင်ခံစားလိုက်ရလေတယ်။ တစ်ခုခုကသူမနဲ့နီးကပ်လာသလိုမျိုးပေါ့။ အခုလေးတင်၊ သရဲလေးက သူမကိုမွန်းအောင်လုပ်မလို့လို့ ချန်းယုပြောလိုက်ချိန်ဖြစ်လေသည်။ ကျန်းဝမ်ဝမ်မှာ အရမ်းကြောက်လန့်နေတာကြောင့် စကားကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်းမပြောနိုင်လေဘူး။ သူမ ချန်းယုကို အကူအညီတောင်းရန်အတွက်သာ ကြည့်နေနိုင်လေသည်။

ချူရှောင်းအချိန်တော်တော်ကြာ ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ ချန်းယုရဲ့ အစောနုတုန်းကလုပ်ရှားမှုကနေချင်ချိန်ရရင်၊ သူမ ရေနစ်သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ မြင်နိုင်ပုံပေါ်လေသည်။ မဟုတ်ရင်၊ ဝမ်ဝမ် အဲဒီရေနစ်သေသွားတဲ့သရဲအပေါ် တစ်ခုခုလုပ်လိုက်တာကို သူမတစ်ချက်ကြည့်ရုံနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်နေမှာလဲ။ ဒီနေ့တွေမှာ၊ သူမ ကျန်းဝမ်ဝမ်နဲ့မခွဲမခွာရှိနေလေသည်။ အဲဒါကြောင့်တွေးလိုက်ပြီးနောက်၊ ချူရှောင်း ခဏလောက်ကြောက်လန့်သွားမိလေသည်။

“ဝမ်ဝမ်၊ ဝမ်ဝမ်က ကောင်းကင်ဘုံဆရာအနည်းငယ်ရှာပြီး... ရှောင်းပင်ငြိမ်းချမ်းတဲ့နေရာတစ်ခုရှာလို့ရအောင် ကူညီစေချင်တယ်။”

ချူရှောင်း တုန်ရီနေတဲ့အသံနဲ့ပြောလာလေတယ်။ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပုခုံးပေါ်ကကလေးကို ကျန်းရှောင်းပင်လို့ခေါ်လေသည်။

“ငြိမ်းချမ်းရေးရှာဖွေဖို့?” ချန်းယုသရော်လိုက်လေတယ်။ “ငါနောက်ဆုံးအကြိမ်သူ့ကိုတွေ့တုန်းက၊ ရက်အနည်းငယ်လောက်နေရင် ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့အတွက် သူ့မြေအောက်လောကကိုသွားရတော့မှာ။ ဒီတော့၊ အဲဒီအမြတ်ကြီးစားသူတွေရှာပြီး သူ့ကိုငြိမ်းချမ်းအောင်လုပ် ပေးဖို့မလိုအပ်ဘူး။”

“သူကပြန်လည်မွေးဖွားတော့မလို့လား?” ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့မျက်နှာက မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားလေတယ်။ “ငါက သူ့ငါ့ကိုနာကျင်အောင်လုပ် တော့မယ်လို့ထင်နေတာ၊ ဒီတော့ ငါ၊ ငါ...”

“နင်လိပ်ပြာမသန့်ဖြစ်နေတာပဲ။” ချန်းယုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်လေသည်။

“ငါမရည်ရွယ်ပါဘူး။ ငါအဲဒီနေ့ ရေကန်ကိုဖြတ်သွားတုန်းက...ငါ့မှာ ရေကူးတဲ့အရည်အချင်းကောင်းကောင်းမရှိနေဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို ကယ်ဖို့ ငါဆင်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ နောက်တော့၊ သူ့ကိုကယ်ဖို့ ငါတစ်ယောက်ယောက်ကိုရှာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကအသက်မရှိတော့ဘူး။ ငါတကယ်ကို၊ အဲတာက တကယ်ပဲရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိလုပ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါသူ့ကိုသတ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ငါသူ့ကိုသေစေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိနေဘူး။” ကျန်းဝမ်ဝမ် ပြုလဲသွားသလိုမျိုးငိုကြွေးနေရင်း ပြောလာလိုက်သည်။

ဒါပေါ့၊ ကျန်းဝမ်ဝမ် ကျန်းရှောင်းပင်ကို မသတ်လိုက်ဘူးဆိုတာ ချန်းယုသိနေလေသည်။ ကျန်းဝမ်ဝမ်ပုခုံးပေါ်မှာမျောလွင့်နေတဲ့ သရဲ ကလေးကို သူမပထမဆုံးမြင်တဲ့အချိန်ကတည်းက သူမအဲတာကိုသိနေလေသည်။ ကလေးသေတော့မယ့်အချိန်လေးမှာ ကျန်းဝမ်ဝမ် သူ့ကို မြင်သွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ကလေးရဲ့ပြင်းထန်တဲ့အသက်ရှင်သန်လိုစိတ်က သူ့ဝိညာဉ်အား ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပုခုံးပေါ် မရည်ရွယ်ဘဲ ကုတ် တွယ်နေစေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ အဲဒီအချိန်၌၊ ကျန်းဝမ်ဝမ်၊ ကလေးရေနစ်နေတာကိုမြင်သွားတဲ့သူမက၊ ကလေးဆုံးသွားတာကို အတည်ပြု ပြီးနောက် ကလေးကိုယ်ခန္ဓာဆီပြန်မသွားခဲ့လေဘူး။ ဒီတော့၊ သရဲက မသိလိုက်ဘဲ သူမသယ်သွားတာကိုခံလိုက်ရတာဖြစ်လေသည်။

လူတစ်ယောက်သေးသွားပြီးနောက် သူတို့အာရုံခံစားမှုခုနစ်ခုကိုဖြတ်ကျော်ရလေတယ်။ သွားလေသူ၏မင်္ဂလာရှိတဲ့ပြန်လည်မွေးဖွားတာ အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးက ကူညီပေးလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သိသိသာသာပဲ၊ ကျန်းဝမ်ဝမ်က အဲဒီအခမ်းအနားအတွက် ကလေးအိမ်ကို မသွားခဲ့လေဘူး။ ကလေးက သူ့အိမ်ပြန်တဲ့လမ်းကိုမရှာတွေ့နိုင်တော့ဘဲ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ကျောပေါ်စွဲနေလေသည်။ အစတုန်းက၊ အာရုံခံစားမှု ခုနစ်ခုပြီးနောက် ဒါကကိစ္စမဟုတ်လေတော့ဘူး။ ကလေးက မြေအောက်လောကကို ပြန်သွားရဦးမှာဖြစ်နေတုန်းပဲ။ သို့သော်လည်း၊ ကျန်း ဝမ်ဝမ်က တချို့ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေကို ကျန်းရှောင်းဝမ်ကိုစုစည်းဖို့မေးလာလိုက်သည်။

သူမသာ အားကောင်းတဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးငှားနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်၊ ကျန်းရှောင်းပင်ကူးပြောင်းသွားနိုင်လောက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမက အတုအယောင်ကြောင်ကောင်းကင်ဘုံဆရာကိုရှာခဲ့လေသည်။ ကျန်းရှောင်းပင်ဒေါသထွက်သွားအောင် သူတို့ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လဲ သူမမသိလေဘူး။

“ငါ့မှာသွားပါတယ်၊ ငါတကယ်ပဲသွားပါတယ်။ ချန်းယု၊ ငါ့ကိုကူညီပေးပါ။ ငါတောင်းဆိုပါတယ်၊ ငါ့ကိုလွှတ်ခိုင်းပေးပါ။” ကျန်းဝမ် ဝမ် ဒီတစ်လလုံး တကယ်ပဲသေလောက်အောင်ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။ သူမညတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်လေသည်။ အခုကနေ့ရာသီဖြစ် လေတယ် ဒါပေမဲ့ သူမပုခုံးတွေက အမြဲအေးစက်နေလေသည်။ ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းမှာ၊ ကျန်းရှောင်းပင်သူမပါးစပ်ကိုအုပ်ထားတာကြောင့် သူမစကားတောင်မပြောနိုင်လေတော့ဘူး။

ချန်းယု သူမမျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်လေသည်။ သူမအဲတာကို တကယ်ပဲလျစ်လျူမရှုနိုင်လေဘူး။ ကျန်းဝမ်ဝမ်ကြောင့်မဟုတ်လေဘဲ ကျန်း ရှောင်းပင်အတွက်ဖြစ်လေသည်။ ကလေးသေသွားတုန်းက၊ သူ့ကခုန်စနစ်သာရှိနေသေးသည်။ သူသေသွားတာက တကယ်ကိုသနားစရာ ကောင်းလေသည်။ ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ကံကြောင့် သူ့ခံစားရနေတာကို သူမမကြည့်ရက်နိုင်လေဘူး။

“နင်ငါ့ကိုသရဲတွေနှင့်ဖို့ ပြောနေတာလား?” ချန်းယု ကျန်းဝမ်ဝမ်ကိုမေးလာလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ငါနင့်ကိုပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်။” ကျန်းဝမ်ဝမ် မနားမနေခေါင်းညိတ်ပြလာလေသည်။

“အိုကေ။” ချန်းယု တိုက်ရိုက်ဈေးခေါ်လိုက်လေတယ်။ “200, 000.”

“ဘာ? 200, 000?” ကျန်းဝမ်ဝမ် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေလေသည်။ သူ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတော်တော်များများကိုမေးခဲ့ပေမဲ့ ဈေး အကြီးဆုံးက ၂သောင်းသာရှိနေလေသည်။

“အရမ်းဈေးကြီးနေလို့လား?” ချန်းယု သူမမျက်ခုံးတွေကိုပင့်လိုက်လေသည်။

“ဈေးမကြီးပါဘူး၊ ဈေးမကြီးပါဘူး။” ကျန်းဝမ်ဝမ် သူမသာဈေးကြီးတယ်လို့တွေးရင် ချန်းယုသူမကိုမကူညီလာမှာကို ကြောက်နေမိ လေတယ်။ “နင်...နင် သူ့အတွက်ငြိမ်းချမ်းရေးရှာဖွေဖို့ ငါ့ကိုကူညီပေးပါ။ ငါပေးပါ့မယ်၊ ငါပေးပါ့မယ်။”

“ငါ့ကိုအရင်ပေး။” ငါကနင်နဲ့မရင်းနှီးဘူး ဒီတော့ ငါနင့်ကိုအကြွေးမပေးနိုင်ဘူး။

“...” ကျန်းဝမ်ဝမ်မွန်းသွားလေတယ် ဒါပေမဲ့ သူမမငြင်းရဲလေဘူး။ သူမ မသက်မသာသာပြောနိုင်လေတယ်။ “ဒီမှာ ကွန်ပျူတာမရှိ နေဘူး ဒီတော့အခုချက်ချင်း ငါနင့်ကိုပိုက်ဆံလွှဲပေးဖို့ ငါ့အတွက်အဆင်မပြေနေဘူး။”

“နင့်မှာဖုန်းမရှိဘူးလား? နင်ငါ့ကို Alipayကနေပေးနိုင်တယ်လေ။” သူမတောင်ကနေလာတာကြောင့် သူမ Alipay မသုံးနိုင်ဘူးလို့မဆိုလိုလေဘူး။ မကြာသေးမီက၊ ပိုက်ဆံရှာရန် အဆောင်တွေဘယ်လိုရောင်းချလဲဆိုတာ သူမလေ့လာခဲ့လေတယ်။ သူမ Taobao ကို အချိန်တော်တော်ကြာလေ့လာခဲ့လေသည်။

“...” ကျန်းဝမ်ဝမ် ဒေါသနဲ့စကားပြောမထွက်ရဲလေဘူး။ သူမဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူမပိုက်ဆံအားလုံးကို ဘဏ်အကောင့်ကနေ Alipay ဆိုလို့လိုက်ပြီး သူမမှာ တစ်သိန်းခွဲသာရှိနေတာကို ရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ ဒီတော့၊ သူမကြည့်လာပြီး စကားအထစ်ထစ်နဲ့ပြောလာလိုက်တယ်။ “တစ်သိန်းခွဲပဲရှိတယ်။”

“နင်ဈေးဆစ်ဖို့လုပ်နေတာလား?” ချန်းယုမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေသည်။ သူမဒီဟာကိုလုပ်လာတာကြာနေပြီဖြစ်ပြီး သူမကိုဈေးဆစ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တစ်ခါမှမဆုံဖူးလေဘူး။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး။” ကျန်းဝမ်ဝမ် ချန်းယုမျက်မှောင်ကြွပ်တာကိုမြင်လိုက်တော့၊ သူမနှလုံးတုန်ရီလာလေသည်။ သူမ ချူရှောင်းကို မြန်မြန်မေးလာလိုက်တယ်။ “ရှောင်းရှောင်း၊ နင်...နင်ငါ့ကို ငါးသောင်းလောက်လွှဲပေးလို့ရမလား။”

ချူရှောင်းဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ သူမဖုန်းကို ရိုးရိုးသားသားထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ထံ ယွမ်ငါးသောင်းလွှဲပေးလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် ကျန်းဝမ်ဝမ် ချန်းယုဆီ ပိုက်ဆံအားလုံးလွှဲပေးလာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ငွေပမာဏကိုစစ်ဆေးပြီးနောက်၊ သူမဖုန်းကို သူမကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး နတ်ဆိုးအသေးလေးနဲ့စတင်ရင်ဆိုင်လေတော့သည်။

ကျန်းဝမ်ဝမ် သူမအဆောင်ဆွဲတာဖြစ်ဖြစ် ဂါထာမန္တရားရွတ်တာဖြစ်ဖြစ်မမြင်တွေ့လေဘူး။ ထိုအစား ချန်းယုရပ်လိုက်ပြီး သူမမျက်နှာမှာအပြုံးတစ်ခုနဲ့ သရနဲ့စကားပြောနေလေသည်။ သူမဆပ်ပင်တွေထောင်သွားပြီး သူမဘာမှမပြောရဲလေဘူး။

“ရှောင်းပင် အာ၊ မင်းနာမည်က ရှောင်းပင်ပဲ။ မင်းမှားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသာသူမကိုလည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်၊ မင်းပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

“ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ်၊ ဒီအစ်မကြီးကမကောင်းဘူးဆိုတာ။ သူမက မကောင်းတဲ့လူတချို့ရှာပြီး မင်းကိုအနိုင်ကျင့်ခဲ့တာမဟုတ်လား?”

“ဒါပေမဲ့ မင်းအပြုအမူက မလျော်ကန်ဘူး။ အခြားသူရဲ့အမှားတွေအတွက် မင်းကိုယ်မင်းဘာလို့စွန့်စားနေရမှာလဲ? မင်းသကြားအခိုးခံလိုက်ရတာကြောင့် အခြားသူရဲ့သကြားတွေကို မင်းပြန်ခိုးလို့မရဘူးလို့ မင်းဆရာမကမသင်ပေးလိုက်ဘူးလား၊ မင်းသာအဲ့လိုလုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းလည်းသူခိုးတစ်ဦးဖြစ်သွားမှာပဲ။”

“အိကေ၊ မင်းဘာလိုချင်လဲ? ဒီအစ်မကြီးကို မင်းအတွက်လုပ်ပေးဖို့ မမမေးပေးမယ်၊ ဒါဆို မင်းသူမကို တစ်ယောက်ထဲထားလို့ရနိုင်မလား?”

ချန်းယုစကားပြောတာအပြီးသတ်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် သူမခေါင်းကိုလှည့်ပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ ကျန်းဝမ်ဝမ်မှာ လှုပ်ရှားဖို့ အရမ်းကြောက်လန့်နေလေသည်။

“သူ...သူဘာလိုချင်တာလဲ?” ကျန်းဝမ်ဝမ်ငိုကြွေးရင်းမေးလာလိုက်သည်။ ကျန်းရှောင်းပင်ကို လုံးလုံးရှင်းထုတ်ပစ်ရန်အတွက်၊ ကျန်းဝမ်ဝမ် ဘာတောင်းဆိုမှုကိုမဆို လက်ခံနိုင်လေသည်။

“သူအိမ်ကိုပြန်ချင်တယ်လို့ သူပြောတယ်” ချန်းယုပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ငါ... ငါသူ့ကိုပြန်ခေါ်သွားပြီး သူ့အတွက်ဆုတောင်းပေးလိုက်မယ်။” ကျန်းဝမ်ဝမ်ချက်ချင်းပြောလာလိုက်သည်။

ကျန်းရှောင်းပင်က ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့ပုခုံးပေါ်မှာရှိနေသေးတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေတောက်ပလာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်ကစွမ်းအင်တွေ မှိန်ကျသွားလေသည်။

“အလွန်ဆင်းရဲတဲ့တောင်နယ်မြေတွေက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ကလေးတွေဆီ နင်ကိုယ်တွေ့လှုပ်ရှားမှုတွေထဲ အထောက်အပံ့ပေးဖို့ နင်ပါဝင်လုပ်ဆောင်သင့်ပြီး နင့်ရဲ့ နှစ်သစ်မုန့်ဖို့တွေကိုလည်း လှူဒါန်းသင့်တယ်လို့ သူပြောသေးတယ်...”

“ငါ... ငါလုပ်ပါမယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့တောင်ဒေသတွေက ကလေးတွေကို သူတို့တက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ငါကူညီပါမယ်။” ကျန်းဝမ်ဝမ် ချန်းယုပြောပြီးတဲ့ထိမစောင့်တော့ဘဲ ချက်ချင်းကတိပေးလိုက်လေသည်။

နတ်ဆိုးပေါက်စလေး၊ ကျန်းရှောင်းပင်က၊ သူ့ခေါင်းကိုနှားမလည်တာကြောင့် စောင်းလိုက်လေသည်။ ဒီလိုလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ သူမပါဝင်သင့်တယ်လို့ သူတောင်းဆိုလိုက်တာကို သူဘာကြောင့်မမှတ်မိနေရတာလဲ?

ချန်းယုသူ့ကိုပြီးပြလိုက်ကာ၊ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး ကလေးရဲ့ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ဖျော့တော့တဲ့စိတ်စွမ်းအင်က ကလေးရဲ့ပြင်းထန်တဲ့စွမ်းအင်ကို ဖယ်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်သန့်စင်လာအောင်ပြုလုပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းရှောင်းပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်ပါးလာတာကိုခံစားလိုက်ရပြီး ချန်းယုကို ချိုချိုသာသာချက်ချင်းပြီးပြလာလိုက်လေသည်။ သူ့ရဲ့ဖြူဖျော့တဲ့ ပါးတွေက သွေးရောင်သန်းလာကာ သူ့ကအရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းလှလေသည်။

"သူ... နောက်ထပ်တောင်းဆိုတာတွေ ထပ်ရှိသေးလား?" ကျန်းဝမ်ဝမ် သူမပုခုံးပေါ်ကသရဲကို ချန်းယုပြီးပြတာကိုမြင်လိုက်တော့ သူမကျောကိုးတွေ အေးလာလေတော့သည်။

"မရှိတော့ဘူး။" ချန်းယု ကျန်းရှောင်းပင်ရဲ့အဆိုးစွမ်းအင်တွေကို သန့်စင်ပေးလိုက်တယ် ဒီတော့ သူထွက်သွားချင်တဲ့အချိန် ထွက် သွားနိုင်လေသည်။

"ဒါဆို... ငါနောက်ထပ်ဘာလုပ်ရမလဲ?" ကျန်းဝမ်ဝမ်မေးလာလိုက်သည်။

"ငါနင့်ကို အစောကအားလုံးမပြောလိုက်ဘူးလား?" ချန်းယု ရှုပ်ထွေးနေလေတယ်။ အားလုံးပြီးသွားပြီမဟုတ်ဘူးလား?

"အဲ့တာပဲလား?" ကျန်းဝမ်ဝမ် ချန်းယုကသူမကိုလိမ်နေတယ်လို့ ရုတ်တရက်ကြီးခံစားလိုက်ရလေသည်။ အတိတ်တုန်းက၊ အဲဒီ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေက နေ့တစ်ပိုင်းလောက်အလုပ်ရှုပ်နေပြီး အချိန်အတော်ကြာတာတောင် မဖြေရှင်းပေးနိုင်လေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချန်းယု က ဒီအတိုင်းစကားအနည်းငယ်ပြောလိုက်တာလေ?

ချန်းယု ကျန်းဝမ်ဝမ်ရဲ့မယုံကြည်တဲ့မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်လိုက်ပြီး၊ ခဏလောက် မိန်းမောသွားသလိုခံစားလိုက်ရလေတယ်။ သူမ ရုတ်တရက်ကြီး လူအိုကြီးအရင်ကသူမကိုပြောခဲ့တာအတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ခံစားလိုက်ရလေတယ်။ "ကောင်မလေး၊ ငါနင့်ကိုပြောပြ မယ် အာ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတစ်ချို့က အမှန်တရားထက် အဲဒီဟိတ်ဟန်များတဲ့အပြုအမူတွေကို ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒီတော့၊ အဲဒီ အယောင်ဆောင်ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေက အမြဲတွေဝေနေပုံဟန်ဆောင်ပြီး အပြင်ကလူတွေကို လိမ်ညာလှည့်စားကြတယ်။ ငါမသိပါဘူး၊ သူတို့တကယ်ပဲ အငြိုးဝိညာဉ်တွေနဲ့တွေ့သွားရင်၊ အဲဒီအငြိုးဝိညာဉ်တွေကို ဖျော်ဖြေသလိုမျိုး သူတို့သေချာပေါက်ဆက်ဆံကြလိမ့်မယ်။"

"အာ၊ ဒီမှာအဆောင်။ ငါနင့်အတွက်ဆွဲပေးလိုက်မယ်။" ချန်းယု အိမ်ထဲပြန်ပြေးဝင်သွားပြီး၊ ဘေးကင်းစေတဲ့အဆောင်တစ်ခု သူမ အိတ်ထဲကဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျန်းဝမ်ဝမ်ကိုပေးလိုက်လေသည်။ "ဒီအဆောင်ကိုယူသွားပြီး နင်ကျန်းရှောင်းပင်ကို ကတိပေးတာအကုန်လုံး လုပ်ပြီးသွားချိန်၊ သူ့ဘာသာသူထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အဆောင်က မီးခိုးရောင်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။"

"ဒါဆိုဆိုတာက... ဒီအဆောင်မီးခိုးရောင်ပြောင်းသွားချိန်၊ သူ...သူဒီအတိုင်းထွက်သွားပြီ?" ကျန်းဝမ်ဝမ်အတည်ပြုလိုက်လေသည်။

"အမ်" ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ အမှန်တကယ်တော့၊ ဒီအဆောင်က အသုံးမဝင်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူမမှာဒီဟာမရှိနေဘူး ဆိုရင် သူမအေးအေးသက်သာရှိတယ်လို့ ကျန်းဝမ်ဝမ်ခံစားရမှာမဟုတ်လေဘူး။

ကျန်းဝမ်ဝမ် အဆောင်ကိုခေါက်လိုက်ကာ၊ သူမနားအဲ့တာကိုဂရုတစိုက်ထားထားလိုက်ပြီး အဝေးကိုမြန်မြန်မောင်းနှင်သွားလိုက်လေ သည်။

ဘေးကင်းစေတဲ့အဆောင်တစ်ရွက်ကို ယွမ်၂သိန်းရနိုင်ခဲ့သည်။ ချန်းယုသူမဖုန်းကို စိတ်ကောင်းဝင်နေရင်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး WeChat ကိုဖွင့်လိုက်ကာ လော့မင်ဆိစာပို့လိုက်လေတယ် ၊ (တတိယအစကို၊ ငါစစ်ရေးလေ့ကျင့်တာပြီးသွားပြီ။ ငါနင့်ကိုတွေ့ဖို့လာခဲ့ မယ်၊ အာ၊ ညနေကျရင်ပေါ့။)

သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထဲ စိတ်စွမ်းအင်တချို့ထည့်ဖို့ အခွကအချိန်ကောင်းဖြစ်လေသည်။ အဲ့တာက တစ်ညသာလိုလောက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးဆိုရင်၊ ငါမနက်ဖြန်ထပ်သွားနိုင်လေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု ၊
တတိယသခင်လေး ၊ မင်းဆန္ဒရှိသလိုလျှောက်လုပ်မနေနဲ့ဦး ၊

အပိုင်း(၁၆) : တတိယအစ်ကိုအိမ်ထဲခိုးဝင်ခြင်း

လော့မင် စာကိုလက်ခံရရှိချိန် သူ့အခုလေးတင်စားသောက်ပြီးသွားတာဖြစ်လေသည်။ သူ့ဖုန်းကို သူ့အချိန်အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ သူ့နှလုံးသားထဲ အရမ်းထူးဆန်းတဲ့ခံစားချက်တစ်ခု ပြည့်လာလေတယ်။ အဲဒီရော့နော့နေတဲ့သဘောထားတွေကို ဖွဲ့ဆိုရန်ခက်ခဲနေလေသည်။

“ဟဲကျီ” လော့မင်ကြည့်လာလိုက်တော့ စားပွဲရှင်းလင်းနေတဲ့ ဟဲကျီရပ်သွားလေသည်။

“တတိယသခင်လေး?” ဟဲကျီ သူ့လုပ်နေတာကိုရပ်လိုက်ကာ တတိယသခင်လေးရဲ့ညွှန်ကြားချက်ကို စောင့်နေလိုက်လေသည်။

“အိမ်မှာစားလို့ရတာတစ်ခုခုရှိနေလား?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး၊ မင်းစားတာဗိုက်မပြည့်လို့လား?” ဟဲကျီ စားပွဲပေါ်က လက်ကျန်အစားအစာတွေကိုကြည့်ရင်း ဇေဝဇေဝဖြစ်တာကြောင့်မေးလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မေ့လိုက်တော့...” လော့မင်သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်။ “မင်းအပြင်သွားပြီး စားစရာနဲ့ သောက်စရာအနည်းငယ်ဝယ်လာခဲ့။ မိန်းကလေးတွေကြိုက်လောက်မဲ့ စားစရာတစ်ခုခုဝယ်လာခဲ့လိုက်။”

မိန်းကလေးတွေ? ဘယ်သူလဲ? ဟဲကျီစိတ်ချောက်ချားသွားကာ သူ့မေးရိုးပြုတ်ကျသွားလေသည်။

လော့မင် ချွန်ယုလာမှာကိုသိလေတယ် ဒီတော့ အစောတုန်းက သူ့လုပ်နေတဲ့သုသေတနကို ဆက်မလေ့လာလေတော့ဘူး။ ထိုအစား၊ သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်ရှာကာ အဲတာကို ဧည့်ခန်းထဲထိုင်ရင်းဖတ်နေလိုက်သည်။ သူ့တစ်ဝက်လောက်ဖတ်ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာပဲ၊ ဟဲကျီက ကော်ဖီစားပွဲတစ်ဝက်လောက်ကို သရေစာမျိုးစုံနဲ့ဖြည့်ထားလေတော့သည်။ လာမယ်လို့ပြောထားတဲ့သူသာ အရင်ပေါလာရန်လိုအပ်လေတော့သည်။

လော့မင်အချိန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး ၁၀နာရီနီးပါးရှိနေပြီဆိုတာကို ရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ ဒီအချိန်တောင်ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီမိန်းကလေး ဒီနေ့မလာလောက်တော့ဘူး။ မိန်းကလေး သူမမိသားစုနဲ့စကားပြောနေရင်း ဒီကိုလာရန်မေ့သွားတာဖြစ်မယ်လို့ လော့မင်ယူဆလိုက်လေသည်။ အဆုံးမှာတော့၊ အားလပ်ရက်ကစ၍ ဒါကသူမရုပ်ထမဆုံးအကြိမ် အိမ်ပြန်လာတာဖြစ်လေသည်။ ချန်းမိသားစုက သူတို့သမီးကိုမတွေ့ရတာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။

ရုတ်တရက်၊ အရှုံးရေးရေးမျှပေါ်ထွက်လာလေသည်။ လော့မင် လောင်ပြောင်တဲ့အပြုံးနဲ့အတူ သူခေါင်းကိုယမ်းခါလိုက်လေသည်။ မျှော်လင့်ထားသလိုပါပဲ၊ သူ သာမန်မိတ်ဆွေဖြစ်ဆက်ဆံရေးမရှိတာ အချိန်တော်တော်ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီတော့ သူ့အရမ်းဂရုစိုက်မိသွားတာပဲ။ လော့မင် သူ့လက်ထဲကစာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ့စာကြည့်ခန်းထဲအံ့တာကိုပြန်ထားပြီး သူ့အခန်းကိုအရင်ပြန်ကာ အနားယူရန်စီစဉ်လိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး” အဲဒီအချိန်၌၊ ဟဲကျီအပြင်ဘက်ကနေဝင်လာလိုက်ကာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလာလေတယ်။ “ဒီည မိန်းကလေးချန်းက ဧည့်သည်အဖြစ်လာဖို့ မင်းနဲ့ချန်းထားပြီးပြီလို့ သူမပြောထားသေးလား?”

တတိယသခင်လေးပြောလာတဲ့မိန်းကလေးက ချန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေတာပဲ အာ၊ ကလိမ်ကလျစ်ကျတယ်လို့ သူ့တွေးလုနီးပါး ဖြစ်သွားတော့မလို့။

“...” လော့မင်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်မလာတော့ဘူးလို့ အခုလေးတင်တွေးနေတဲ့သူလည်း၊ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့မျက်နှာအမူအရာရှိနေလေတယ်။ “သူမကိုဝင်ခိုင်းလိုက်။”

ချန်းယု ခြံဝန်းထဲခြေချလာတဲ့အချိန်မှာပဲ၊ သူမရဲ့အရိုးတွေထဲကို ကြွယ်ဝတဲ့စိတ်စွမ်းအင်တွေတိုးဝင်လာလေသည်။ ဒီခံစားချက်ကသူမကို သက်တောင့်သက်သာဖြစ်သွားစေပြီး သူမ ညည်းညူသံထွက်မလို့နီးပါးတောင်ဖြစ်သွားစေခဲ့လေသည်။ ချန်းယုရဲ့အိတ်ကပ်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင်လည်း သက်တောင့်သက်သာရှိသလိုခံစားလိုက်ရပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့အနေဖြင့် နှစ်ကြိမ်လှုပ်ခါလိုက်လေသည်။

“ထိန်းထားဦး။” ချန်းယုသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုထုတ်လိုက်ကာ၊ သူမလက်ဖဝါးထဲထားလိုက်ပြီး ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်၊ သူမ ခြံဝန်းတစ်ဝိုက် စပ်စပ်စုစုကြည့်လာလိုက်လေသည်။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက သူမအလျင်လိုနေခဲ့လေတယ်၊ ဒီတော့ ဒီခြံဝန်းထဲမှာ စွမ်းအင်စုသည်းစေတဲ့အစီအရင်တစ်ခုရှိနေတာကို သူမသတိမထားမိလိုက်လေဘူး။

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ တတိယသခင်လေးက မင်းကိုဧည့်ခန်းထဲမှာစောင့်နေပါတယ်။” ဟဲကျီသတိပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ‘အို’ လိုက်ပြီးနောက်၊ ပေါ့ပါးတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြေးသွားလိုက်ပြီး လော့မင်ရဲ့တောင့်တင်းနေတဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ ငါရောက်ပြီ။” ချန်းယု ဖြတ်ဖြတ်လတ်လတ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ သူမ အနီးနားလေးက မုန့်ထုပ်တွေနဲ့

ပြည့်လျှံနေတဲ့ ကော်ဖီစားပွဲကိုကြည့်လိုက်ကာ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲတံတွေးမျိုးချလိုက်လေသည်။ ချန်းယုရဲ့ကြီးမားတဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံး ခပ်မိန့်မိန့် လင်းလက်လာပြီး မျှော်လင့်မှုအပြည့်ရှိနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ သူမမေးလာလိုက်တယ်။ “အဲဒီဟာတွေ...ညီမအတွက်ပြင်ဆင်ပေးထားတာလား?”

သူမရဲ့ဘဝမြင့်နေတာအပေါ်ကို အပြစ်တင်လို့မရလေဘူး။ အဲ့တာတွေက ဧည့်သည်တွေအတွက်လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ဖော်ပြ ထားတာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

“အမ်” လော့မင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ ဒါကနဂိုကတည်းကမှ သူမအတွက်ပြင်ဆင်ပေးထားတာဖြစ်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တတိယအစ်ကို။” ချန်းယုအားတက်သွားကာ စားဖို့ဆိုဖာပေါ်ခန့်ချလိုက်လေသည်။ သူမအခုချမ်းသာနေပေမဲ့ လည်း၊ သူမက ချွေတာသုံးတတ်တဲ့ကလေးတစ်ဦးအမြဲဖြစ်နေခဲ့ကာ ဘယ်တော့မှမဆိုးသွမ်းဖူးလေဘူး။

လော့မင် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ကိုလှည့်လာလိုက်လေသည်။ သူ့ကျယ်ကျယ်မမေးလိုက်ခင် မိန်းကလေးနှစ်ကိုစာ လောက်စားပြီးအောင် စောင့်လိုက်လေတယ် : “မြို့တော်ဝန်ချန်းနဲ့မစ္စချန်း မင်းဒီကိုလာတာ သူတို့သိလား?”

“သူတို့မသိဘူး အာ။” ချန်းယု စားရင်းဖြေလာလိုက်သည်။ “မခိုးထွက်လာခင် ငါသူတို့အိပ်ပျော်တဲ့အချိန်အထိစောင့်နေလိုက်တာ။ မဟုတ်ရင်၊ ငါညဘက်တွေပြေးထွက်သွားရင် ငါဘယ်လောက်ဆိုးလဲဆိုတာ သူတို့သိသွားလိမ့်မယ်။”

“ညဘက်တွေမှာ ပြေးထွက်လာတာကမကောင်းဘူးဆိုတာ မင်းသိသေးတယ်ပေါ့?” လော့မင် သူ့မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်လေသည်။

“ငါသိပါတယ် အာ။” ချန်းယု သိလျှက်နှင့် ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“...” ပထမဆုံးအကြိမ်၊ ဗဟုသုတကြွယ်ဝတဲ့တတိယသခင်လေး ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲဆိုတာ မသိလေတော့ဘူး။ အဲ့တာမကောင်း ဘူးဆိုတာသူမသိနေမှတော့၊ သူဘာများပြောနိုင်ဦးမှာလဲ? တတိယသခင်လေးလော့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ငါTVကြည့်လို့ရမလား?” ချောကလက်ဘီစကစ်တွေစားရင်း သူမခေါင်းကိုသူ့ဘက်လှည့်ကာ ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ကြည့်” သူမမေးခင် ချန်းယု TVကို remote controlနဲ့ဖွင့်လိုက်တဲ့အထိ သူစောင့်နေလိုက်လေတယ်။ “ရှိ... မိန်းကလေး၊ မင်းဘယ်အချိန်ပြန်မှာလဲ?” တကယ်တော့၊ ညာဝနာရီတောင်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

“အာ၊ အစ်ကို ငါ့ကိုစိုးရိမ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ငါအာရုဏ်တက်ချိန်မရောက်ခင် ပြန်လိုက်ပါမယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်ပြီး သူမထိုင်နေတာကို ပိုမိုမိမိစေရန် ပြင်လိုက်လေသည်။ သူမလက်တစ်ဖက်က remote controlကိုကိုင်ထားကာ အခြားတစ်ဖက်က ခေါင်းအုံးကိုဖမ်းကိုင် ထားပြီး သူမလက်မောင်းတွေထိတယ်လို့လျှောက်လေတယ်။ ထို့နောက် အသံတိုးတိုးနဲ့ ရေရွတ်လာလိုက်လေတယ်။ “ဒီခေါင်းအုံးတွေက မာတောင့်နေတာပဲ အာ။”

အာရုဏ်တက်ချိန်? လော့မင်ရဲ့မျက်နှာက နည်းနည်းနက်မှောင်သွားလေသည်။ သူ စားပွဲထောင့်နားက ချန်းယုထားထားတဲ့သံလိုက် အိမ်မြှောင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ “မင်းသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုဒီမှာထားခဲ့လိုရတယ် မနက်ဖြန်မှ အဲ့တာကိုယူဖို့ပြန်လာခဲ့ လိုက်။ မင်းဒီမှာတစ်ညလုံးနေဖို့မလိုဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ငါလည်းစိတ်စွမ်းအင်တွေစုပ်ယူချင်သေးတယ် အာ။” ချန်းယု သနားကမားပြောလာလိုက်တယ်။ “အဲဒီနေ့ တောင်ပေါ်မယ် တုန်းက အငြိုးဝိညာဉ်ကိုဖမ်းနေတုန်း ငါစိတ်စွမ်းအင်တော်တော်များများကုန်သွားခဲ့တာ။ ငါအခုထိတိုင် ပြန်မဖြည့်ရသေးဘူး။”

လော့မင်ရဲ့မျက်လုံးတွေက အဲဒီနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကိုပြန်တွေးနေချိန် မိန်းကလေးရဲ့ညာဘက်လက်မောင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေ သည်။ အနာကျက်သွားပြီး ပျောက်လုနီးပါးဖြစ်နေပြီဆိုတာကို သူမြင်လိုက်လေသည်။ သူ့နှလုံးသားကို သူပြန်ချလိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “မနက်ဖြန်နေ့အချိန်လောက် မင်းပြန်လာလို့ရတယ်။”

“အိုကေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အစ်ကိုအိမ်ထဲခိုးဝင်လာခဲ့တာပဲ။ နေ့နဲ့ညဘာများကွာခြားနေမှာမို့လဲ?” ချန်းယုဆက်ပြောလိုက်တယ်။ “နေ့အချိန်လောက်ဆို ငါအပြင်ထွက်ရဖို့ အကြောင်းပြချက်ရှာဖို့လိုသေးတယ် မဟုတ်ရင် ငါ့အမေက သေချာပေါက်မေးလာနိုင်တယ်။”

နေ့နဲ့ညဘာကွာခြားနေလို့လဲ? ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မင်းအိမ်ထဲခိုးဝင်လာရတာပဲ။ လော့မင်ရဲ့နဖူးပေါ်ကအပြာရောင်အကြောမျှင်တွေ ဒွိဟဖြစ် စေနိုင်တဲ့စကားလုံးတွေ၌ ဖောင်းပွလာလေတော့သည်။

“မရဘူး။” လော့မင်မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေသည်။ “ညာ့နာရီရောက်ရင်၊ မင်းပြန်မှဖြစ်မယ်။”

လော့မင်ကြည့်ရတာ အနည်းငယ်စိတ်တိုနေပုံပေါ်တာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူမနားမလည်ပေမဲ့လည်း၊ သူမရိုးရိုးသားသားခေါင်းညိတ်တာသာလုပ်နိုင်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့အသွင်အပြင် အနည်းငယ်ကြည်လင်လာလေသည်။ အမျိုးသားတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့နေရာတစ်နေရာမှာ တစ်ယောက်ထဲနေတာရဲ့ အန္တရာယ်တွေကို မိန်းကလေးအားသူသင်ကြားတော့မယ့်အချိန်မှာ ဆိုဖာပေါ်ကဖုန်းက ရုတ်တရက်မြည်လာလေသည်။

ချန်းယုဒါကိုမြင်တော့၊ သူ့ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ပြီး လော့မင်ဆီလှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

လော့မင် ဖုန်းကိုယူလိုက်ပြီး အဲတာကသူ့အမေဆီက **video call** ဆိုတာကို တွေ့သွားခဲ့လေသည်။ လော့မင် ချန်းယုဒါကလည်း လိုက်ပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။ “မင်းဒီမှာ **TV** ကြည့်နေ။ ငါ ဖုန်းသွားဖြေလိုက်ဦးမယ်။”

အဲတာပြီးနောက်၊ ဒုတိယထပ်မှာရှိတဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲကို လော့မင်သူ့ဖုန်းကိုယူလာလိုက်ကာ **video call** ကိုလက်ခံလိုက်လေသည်။

အမေလော့က အသက်ခြောက်ဆယ်နှီးပါးလောက်ရှိတဲ့ ရည်မှန်တဲ့သက်ကြီးရွယ်အိုအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူမရဲ့ကြောရှင်းတဲ့ နှုတ်သွယ်မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ့ပါးတဲ့အပြုံးတစ်ခုရှိနေလေတယ် ။ “ဖုန်းဖြေဖို့ ဘာကြောင့်အချိန်အကြာကြီးကြာနေရတာလဲ? တချို့ပုံဆွဲတာတွေမှာ သားထပ်ပြီးအာရုံစိုက်နေပြန်ပြီလား?”

လော့မင်ပြီးလိုက်ကာ မပြောဘဲသဘောတူလိုက်လေသည်။ သူ ထူထူးဆန်းဆန်းမေးလာလေတယ်။ “အမေ၊ ဒီလောက်နောက်ကျနေတာတောင်မှ ဘာလို့နိုးနေသေးတာလဲ?”

သူမအသက်ရလာတော့ အမေချန်း တစ်ကိုယ်ရေထိန်းသိမ်းတာမှာ သူမတော်တော်အာရုံစိုက်ထားလေသည်။ များသောအားဖြင့် ၁၀နာရီမထိုးခင် သူမအိပ်ရာဝင်တတ်လေသည်။

“သေချာပေါက်၊ အကြောင်းပြချက်ရှိတာပေါ့။” အမေလော့ပြောပြီးနောက်၊ ဖုန်းပေါ်က **video** က ရုတ်တရက်လှုပ်သွားလေသည်။ အမေလော့ သူမဖုန်းကို တခြားသူဆီ လွှဲပေးလိုက်ပုံပေါ်နေလေသည်။

“အငယ်ဆုံးဦးလေး!” ဖုန်းရဲ့အခြားတစ်ဖက်ကနေ ရှင်းလင်းကျယ်လောင်တဲ့ကလေးရဲ့အသံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လေးနှစ် ငါးနှစ်အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် **video** ပေါ်မှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကုန်ကုန်?” လော့မင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဦးလေး၊ သားဒီနေ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားကိုတွေ့ဖို့လာခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ ဦးလေး ဘာလို့အိမ်မှာမရှိနေရတာလဲ?” ကုန်ကုန်ရဲ့မျက်နှာသေးသေးလေးက ရှုပ်ထွေးကာတွန့်လာလေသည်။ “သားအခုအရမ်းကြီးနေပြီကို အခုထိတောင်သားဦးလေးနဲ့မတွေ့နိုင်သေးဘူး။ ဦးလေးဘယ်အချိန် သားကိုလာကြည့်မှာလဲ?”

ကုန်ကုန်က လော့မင်အစ်မကြီး၊ လော့ကျင်ရှင်ရဲ့သားဖြစ်လေတယ်။ လော့မင်ရဲ့ယောက်ဖက သံတမန်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရေမြေခြားမှာတာဝန်ကျလေသည်။ လော့ကျင်ရှင်က သူမအမျိုးတွေဆီမှာ တစ်နှစ်မှာအကြိမ်တော်တော်များများ လာလည်ပတ်ဖို့ သူမကလေးကိုအိမ်ခေါ်လာတတ်လေတယ် ဒါပေမဲ့ နှစ်တော်တော်ကြာကြာ၊ လော့မင်က သူတူကုန်ကုန်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးလေဘူး။ တကယ်တော့၊ အဲဒီကလေးရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာက အားနည်းနေသေးလေတယ်။ လော့မင်က သူ့ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက ကလေးကိုထိခိုက်စေမှာကိုကြောက်ရွံ့လေတယ်။ ဒီတော့ ဒီနှစ်တွေအတောအတွင်း **video call** ဖြင့်သာ ကုန်ကုန်ကိုတွေ့ဖူးလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အရာက၊ ကုန်ကုန်က လော့မိသားစုရဲ့တတိယဦးလေး၊ လော့မင်ကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်လေသည်။

“မင်းတတိယဦးလေးကိုပြဿနာမရှာနဲ့။” ကုန်ကုန်ရဲ့လက်ထဲကနေ လော့ကျင်ရှင်ဖုန်းယူလိုက်ကာ ပြောလိုက်လေတယ်။ “လော့မင်၊ ငါတို့နင့်ကိုမနှောက်ယှက်တော့ဘူး။ ကောင်းကောင်းအနားယူတော့။”

“ရပါတယ်။”

“လေဆိပ်ကနေ ငါတို့အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း၊ ကုန်ကုန်က နင့်ကိုတွေ့ဖို့မေးနေတာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့လက်ဆောင်ကို နင့်ကိုပေးချင်တယ်လို့ပြောနေတယ်။ သူနင့်အတွက်လက်ဆောင်ပြင်ထားတာကို ငါသိတောင်မသိလိုက်ဘူး။” လော့ကျင်ရှင် အပြုံးနဲ့ပြောလာလိုက်သည်။

“တကယ်လား?” လော့မင်လည်း သိချင်နေလေသည်။

“ဦးလေး။” ကုန်ကုန် သူ့အမေကိုပွတ်သပ်လိုက်လေတယ်။ “သားဦးလေးအတွက် လက်ဆောင်ယူလာခဲ့တယ်။ မနက်ဖြန်ဒီကိုလာခဲ့သားအဲ့တာကို ဦးလေးကိုပေးမယ်။”

လော့မင်မပြောနိုင်ခင်၊ သူ့အစ်မ သူ့သားကိုပြောလိုက်တာကိုသူ့ကြားလိုက်လေတယ် ။ “ကုန်ကုန်၊ သားဦးလေးက သူ့အလုပ်တွေနဲ့ သူ့ရှုပ်နေတယ်။ အမေ့ကိုလက်ဆောင်ပေးလိုက် ဒီတော့ အမေ အဲ့တာကိုသူ့ဆီပေးပေးမယ်လေ။”

“မရဘူး၊ မရဘူး။ ဦးလေး သားကိုလာပြီးတွေ့လိုက်။” ကုန်ကုန်ရဲ့မျက်နှာသေးသေးလေးက မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ပြည့်နေလေတယ်။ “သားဒီနေ့အအေးမိသွားတယ်ထင်တယ်။ ဦးလေး မနက်ဖြန် သားကိုလာကြည့်ပေးလို့ရမလား?”

“သားအအေးမိသွားရင်၊ သားစောစောသွားအိပ်သင့်တယ်။” လော့ကျင်ရှင်ဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး လော့မင်ကိုပြောလာလိုက်တယ်။ “ငါတို့နင့်ကိုထပ်မနှောက်ယှက်တော့ဘူး။ ငါကုန်ကုန်အိပ်ရာဝင်ဖို့အရင်ခေါ်သွားလိုက်မယ်။ လေယာဉ်ပေါ်က **Air-con** က တော်တော်

အေးတယ်လို့ ငါထင်တယ်။”

“အိုကေ။”

လောမင် မှောင်သွားတဲ့ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကို အာရုံစိုက်ကာကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ သူ့မိသားစုရဲ့မျက်နှာတွေ တဖြတ်ဖြတ် ပေါ်လာလေသည်။ သူ့ကိုအိမ်ပြန်စေချင်တဲ့ ကုန်ကုန်ရဲ့သနားစဖွယ်အသံကောပေါ့။ ငါ့မိသားစုနဲ့ အတူတူထမင်းမစားရတာ ဆယ်နှစ်ထက် တောင်ကြာသွားပြီပဲ ပြီးတော့ ငါ့မိသားစုရဲ့ ဘယ်မျိုးဆက်သစ်ကိုမှ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အစောပိုင်းတွေတုန်းက၊ မိသားစုစုဝေးတာမှာ သူမရှိနိုင်တာအတွက် သူ့အစ်မကြီးနဲ့အမေက အမြဲနောင်တရနေလေသည်။ မိသားစုတစ်စုလုံး တကယ်ကိုမပေါင်းစည်းခဲ့လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်အတော်ကြာပြီးနောက်၊ လူတိုင်းအဲ့တာကိုကျင့်သားရသွားလေသည်။ မနှစ်က နှစ်သစ်ကူးနေ့တုန်းက လောမင်အရိုအသေပေးရန်ခေါ်ချိန်တုန်းက၊ နှစ်သစ်ကူးအကြိုမိသားစုညစာစားတာ သူတို့အားလုံးလုပ်ပြီးကြ ပြီဖြစ်လေသည်။

လောမင်ဒေါသထွက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူနည်းနည်းတော့ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာပြီးနောက်၊ သူ့အထီးကျန်တာ ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းကျင့်သားရသွားခဲ့လေပြီ ဒါပေမယ့်ပျော်အိမ်ကိုလွမ်းလာလေတော့သည်။ ဒါ့အပြင်၊ ဒီကနေ သူ့အိမ်ကိုနှစ်ဆယ်မိနစ်လောက် သာမောင်းရန်လိုအပ်လေသည်။

“ဟဟဟဟး...” အောက်ထပ်က ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ရယ်သံက ကင်းလှည့်နေတဲ့စစ်သားတွေကို သူတို့သေနတ်တွေနဲ့ ခြိမ်းခြံ လောကြီးသုတ်ပြာပြေးဝင်လာစေလှူနီးပါးဖြစ်သွားစေခဲ့လေသည်။ ကံကောင်းစွာနဲ့၊ မိန်းကလေးချင်း ရသစုံရိုးကြည့်နေတယ်လို့ ဟကျီရှင်းပြ ကာ သူတို့ကိုရပ်စေလိုက်လေသည်။

လောမင်သတိပြန်ဝင်လာကာ သူဖုန်းကိုချလိုက်လေသည်။ သူစာဖတ်ခန်းထဲကနေထွက်လျှောက်လာလိုက်ပြီး ဒုတိယထပ်ရဲ့စင်္ကြံလမ်းမှာ ရပ်နေလိုက်သည်။ သူ့ဧည့်ခန်းထဲက ပြီးနေတဲ့မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်ကာ သူ့မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက်တောက်ပလာလေသည်။

သူ့အောက်ထပ်ကိုဆင်းရန် လှည့်လာလိုက်ကာ၊ ချန်းယုဘေးလျှောက်လာလိုက်ပြီး အသံထွက်ပြောလိုက်လေတယ် : “မိန်းကလေး၊ ငါမင်းဆီကအကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်။”

ချန်းယု၊ ရသစုံရိုးကြည့်ရင်း ရယ်တာမရပ်နိုင်တဲ့သူမ၊ နောက်ဆုံးမှာအရယ်ရပ်ရန်ထိန်းနိုင်သွားပြီး သာမန်လျှံကာမေးလိုက်လေတယ်၊ “မြန်မြန်၊ ဘာလဲ။”

“မင်းငါ့ကို နောက်ထပ်စိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်တစ်ခု ပေးလို့ရမလား?” စိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်က နှစ်နာရီ ကြာခံတာကို ချန်းယုပြောခဲ့တာ လောမင်သတိရသွားလေသည်။ ၄၀မိနစ်ဝန်ကျင်းခရီးတစ်ခုကိုလျော့ချလိုက်တော့၊ သူ့အိမ်၌ တစ်နာရီနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်နေနိုင်လေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ အာ။ အစ်ကိုဘယ်အချိန်လိုချင်တာလဲ?” အဆောင်ဆွဲဖို့ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုတော်တော်များများလိုအပ်ပေမဲ့လည်း၊ သူမဒီ နေရာကို စိတ်စွမ်းအင်စုပ်ယူရန် အချိန်မရွေးလာနိုင်လေသည်။ သူမသာဒီမှာနေရမယ်ဆိုရင်၊ တစ်နာရီကြာပြီးနောက် သူမပြန်သက်သာသွား နိုင်လေသည်။

“မနက်ဖြန်မနက်။” လောမင်ရဲ့အသံက အနည်းငယ်မျှစိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ဒီတော့၊ မနက်ဖြန်မနက်ပေါ့၊ ချန်းယု သူမအတန်းဖော်တွေနဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်သွားမှာလို့ အကြောင်းပြချက်သုံးလိုက်လေသည်။ အမေ ချန်းရဲ့မျက်နှာက ဖော်ပြလာလေတယ် : ငါ့မိသားစုရဲ့သမီးလေးက နောက်ဆုံးတော့သူငယ်ချင်းရှာနိုင်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ချန်းယု တကယ်တမ်း အိမ်ကထွက်သွားကာ၊ လှည့်လိုက်ပြီး လောမိသားစုရဲ့ခြိမ်းခြံ ခိုးဝင်လာလိုက်လေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု :
ဟမ်၊ အလွယ်ကူဆုံးဖြေရှင်းနည်းက သူမကိုဖြတ်ချလိုက်တာပဲ၊ ဟဟဟဟးဟား...

အခန်း(၁၇.၁) : နာဗူးတစ်ယောက်ဖမ်းမိခြင်း

လော့မိသားစုခြံဝန်းထဲ ချန်းယုတ်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်ကြာပြီးနောက်၊ တစ်နေ့အတွင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခပ်လျှိုလျှိုအနက်ရောင် ကားတစ်စီး ခြံဝန်းထဲကနေမောင်းထွက်လာပြီး လူစုလူဝေးရှိတုလမ်းပေါ် မောင်းလာလိုက်လေသည်။

ထွက်မလာခင်၊ လော့မင် သူ့အမေကိုခေါ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းခေါ်တာမချိတ်ဆက်သွားလေဘူး။ လော့မင် ခဏနေသူအဲဒါကို ရောက်လာမယ်ဆိုတာကို သူ့အမေရဲ့ဖုန်းဆီ စာပို့ပြီးတော့သာပြောနိုင်လေတော့သည်။ တကယ်တော့၊ သူ့အိမ်အပြင်ဘက်ကို သူတက်ယံကို ရုတ်တရက်ကြီးပေါ်လာချင်တာဖြစ်လေတယ် ပြီးတော့ သူ့မိသားစုကို အံ့သြသွားစေချင်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခြေအနေကိုစဉ်းစားပြီး တော့၊ ဒီအကြံအစည်ကို လော့မင်လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့သည်။

သူလက်ဖဝါးကစိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ကနေ အေးမြမှုလေးထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လော့မင်ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့် သူလက် ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်ပြတင်းပေါက်က ယောက်ယက်ခတ်သွားလာနေတဲ့လူစုလူဝေးကို နှစ်စက္ကန့်မျှငေးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေလိုက် လေသည်။

ဒီကမ္ဘာမှာ တစ်ခုခုလုပ်ရန် တစ်စုံတစ်ခုပေးဆပ်ဖို့လိုလေသည်။ စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်က သူ့နွားကိုယ်ကိုထိခိုက်စေနိုင် လေတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခုထဲကပဲ သူ့ကိုသာမန်လူတစ်ယောက်လိုသွားလာခွင့်ပြုနိုင်စေလေသည်။ သူ့အိမ်ကိုသွားပြီး သာမန်လူတစ်ယောက် လို သူ့မိသားစုနဲ့အတူစားသောက်နိုင်လေသည်။ လော့မင် တစ်စုံတစ်ခုပေးဆပ်ရမှာမကြောက်လေဘူး။ သူ့ဘာကိုကြောက်တာလဲဆိုရင် သူ ဘယ်လောက်ပေးဆပ်ချင်နေပါစေ၊ သူလိုချင်တဲ့အရာ မရနိုင်မှာကိုပဲဖြစ်လေသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်က လျင်လျင်မြန်မြန်ကုန်ဆုံးသွားလေတယ်၊ ပြီးနောက်မှာတော့ တရုတ်ပုံစံခြံဝင်း၌ကားရပ်သွားလေသည်။ လော့မင်တံ ခါး၌ စိတ်လှုပ်ရှားစွာရပ်နေပေမဲ့ သူတံခါးမခေါက်လိုက်လေဘူး။ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့weChat စာကိုသူ့အ မေမြန်မမြေလေတာ သူတွေ့လိုက်လေသည်။ စကားပြောတဲ့နေရာက မလှုပ်မရှားရှိနေတုန်းပဲဖြစ်လေတယ်၊ သူမိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကပို့ခဲ့ တဲ့စာကို မြင်ခံရဖို့သောင့်နေလေတယ် ၊

(အမေ၊ ကျွန်တော်မိနစ်နှစ်ဆယ်နေရင်အိမ်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့မှာ စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ရှိတယ် ဒီတော့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်မလွတ်သွားနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အိမ်မှာ တစ်နာရီပဲနေလို့ရတယ်။ ကုန်ကုန်ကိုမပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်သူ့ကို အံ့သြ သွားစေချင်လို့။)

လော့မင်တုံ့ဆိုင်းသွားလေတယ်၊ ထို့နောက် အမေလော့ကိုထပ်ခေါ်လိုက်ပေမဲ့ ဖုန်းကမချိတ်ဆက်နေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။ လော့မင် ထို့နောက်မှာတော့ သူ့အစ်မလော့ကျင်ရှင်ရဲ့ wechat ကိုဖွင့်လိုက်ကာ video call ခေါ်လိုက်လေသည်။ လော့ကျင်ရှင်က တရုတ်ကို ယခုမှပြန်ရောက်လာတာဖြစ်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူမဖုန်းက ဖုန်းခေါ်တာတွေလက်ခံလို့မရလေဘူး။ ထို့ကြောင့်၊ လော့မင် wechat video call ခေါ်ရန်ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။ ခဏလောက်ကြာပြီးနောက် ဖုန်းခေါ်တာချိတ်ဆက်သွားလေသည်။

“လော့မင်၊ နင်ဘာလို့ငါ့ကိုအစောကြီးခေါ်ရတာလဲ?” လော့ကျင်ရှင် ပန်းခြံထဲကစားနေတဲ့သူမသား ကုန်ကုန်ကိုဖက်ထားလေသည်။

“ဦးလေး၊ ဦးလေး၊” ကုန်ကုန် သူ့ဦးလေးအသံကိုကြားလိုက်လေတော့ ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကနေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ခေါ်လိုက်လေ သည်။ အဲ့တာကအရမ်းကျယ်တာကြောင့် သူ့ခြံဝန်းတံခါးနောက်ကနေအဲ့တာကိုကြားနိုင်လေသည်။

လော့မင် ညင်သာတဲ့အပြုံးနဲ့ပြောလာလေတယ် ၊ “အစ်မ၊ ကျွန်တော်တံခါးအပြင်ဘက်မှာ။”

“နင်တံခါးအပြင်ဘက်မှာ?” လော့ကျင်ရှင်ခဏတစ်ဖြုတ်အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ခြံဝန်အသေးလေးကနေ လော့မင်သာမန်ကာလျှံ ထွက်သွားလို့မရဘူးမဟုတ်လား?

“ဦးလေး တံခါးအပြင်ဘက်မှာလား? သားသွားပြီး ဦးလေးအတွက်တံခါးဖွင့်ပေးမယ်။” ကုန်ကုန်သူစကားပြောပြီးတာနဲ့၊ လော့ကျင်ရှင် ရဲ့လက်ထဲကနဲ့ထွက်လာပြီး ခြံဝန်းတံခါးဆီပြေးလာလိုက်လေသည်။

“ကုန်ကုန်၊ ကုန်ကုန်၊ နေဦး...” လော့ကျင်ရှင်က စိတ်ပူပန်သွားကာ လော့မင်ကိုစကားမပြောနိုင်လေတော့ဘူး။ သူမဖုန်းကိုလွှတ်ချဲ့ လိုက်ကာ၊ ကုန်ကုန်နောက်ကနေပြေးလိုက်သွားလေသည်။ ကံမကောင်းစွာနဲ့၊ သူမကဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးထားလေသည်။ အဲ့တာက မြက်ခင်း ပေါ်လျှောက်ရမလွယ်ကူလေဘူး၊ ဒီတော့ ကျည်ဆံလိုပြေးသွားတဲ့သူမသားကို သူမမဖမ်းနိုင်လေဘူး။ သူမကုန်ကုန်ကိုတံခါးဆီပြေးသွားတာ ကိုသာကြည့်နေနိုင်လေတော့တယ်၊ ကုန်ကုန် သူလက်တွေကိုဖြန့်လိုက်ပြီး ဂီတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေဖြင့် ပြေးထွက်သွား လေသည်။

လော့မင်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ဆီပြေးလာတဲ့ကောင်ကလေးကိုဖက်လိုက်လေသည်။

“ဦးလေး၊ ဦးလေး၊ ဦးလေး သားကိုတွေ့ဖို့ဒီလိုလာတာလား?” ကုန်ကုန်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့မျက်လုံးတွေက အပျော်တွေနဲ့ပြည့်နေလေ သည်။

“ဟုတ်တယ် အာ။” လော့မင် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ၊ လော့ကျင်ရှင်လည်းမှီလာကာ တံခါးနားရောက်လာလေသည်။ လော့မင်လက်ထဲကသူမသားကို သူမမြင်လိုက်ချိန်၊ သူမမျက်နှာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ လော့မင်လက်တွေထဲက ကုန်ကုန်ကိုဆွဲခေါ်ရန် သူမအလိုအလျောက်ပြေးဝင်သွားကာ၊ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး ခြံဝန်းထဲပြန်ပြေးဝင်သွားလေသည်။ သူမတို့ကြား ဂုဏ်တလောက်ကွာဝေးတဲ့အကွာအဝေး၌ သူမရပ်လိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးက တောင်တင်းသွားကာ ကုန်ကုန်ကိုဖက်နေတဲ့အနေအထားအတိုင်း သူလက်တွေကကျန်ရှိနေခဲ့လေသည်။ လော့မင်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သူ့အစစ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်ချိန် အံ့သြမှုတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေလေသည်။

"မာမိ၊ မာမိဘာတွေလုပ်နေတာလဲ?" ကုန်ကုန်က ရှုပ်ထွေးနေကာ သူ့ကိုရုတ်တရက်ဆွဲခေါ်သွားတဲ့သူမာမိကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

"မာမိ..." လော့ကျင်ရှင် သူမသားကိုငုံကြည့်လိုက်တယ်၊ ထို့နောက် တံခါးအပြင်ဘက်၌ရပ်နေတဲ့ လော့မင်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမတစ်ခုခုအမှားလုပ်မိသွားတယ်ဆိုတာကို သူမရုတ်တရက်သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

အဲဒီအချိန်၌ လော့မင် သူစိတ်အနေအထားကိုပြင်လိုက်လေသည်။ သူ့မှာ ညင်သာတဲ့အပြုံးထပ်ရှိနေပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရပ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း၊ သူ့အရှေ့မှာတံခါးပွင့်နေတာတောင် သူ့ရှေ့သို့ခြေလှမ်းကာမဝင်သွားလိုက်လေဘူး။

"မာမိက သားနဲ့ကစားနေတာပါ။" လော့မင်ပြုံးလိုက်ပြီး လော့ကျင်ရှင်အတွက် အကြောင်းပြချက်ပေးလိုက်လေသည်။

"ဒါပေမဲ့ သားက ဦးလေးနဲ့ကစားရတာ ပိုနှစ်သက်တာလေ။" ကုန်ကုန်က ကလေးလိုသဘောထားနဲ့ပြောလာလေသည်။

လော့ကျင်ရှင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းက ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်နှစ်ကြိမ်ဖြစ်သွားလေသည်။ သူမ သူမရဲ့မောင်ငယ်လေးလော့မင်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမရဲ့မျက်နှာ ခဏလေးအတွင်း နီလာလိုက်ဖြူလာလိုက်ပြောင်းသွားကာ၊ ဘာလုပ်ရမလဲမသိလေတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်၌ အမေလော့ ဧည့်ခန်းထဲကထွက်လာတာကို သူတို့ကြားလိုက်ရလေတယ် ပြီးနောက်မှာတော့ အမေလော့က သံသယဝင်ကာမေးလိုက်လေတယ်၊ "လင်းရီ၊ သမီးဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ? ကုန်ကုန်ဘာဖြစ်နေလို့လဲ?"

"အမေ" လော့ကျင်ရှင် အမေလော့ကိုအကူအညီတောင်းရန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"အမေ" လော့မင်ပြုံးကာ ခေါ်လိုက်လေသည်။ သူ သူ့အမေကိုမတွေ့ရတာအချိန်အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။

အမေလော့ ရုတ်တရက်လော့မင်အသံကိုကြားလိုက်လေသည်။ သူမခေါင်းကိုမယုံကြည်နိုင်တဲ့အနေဖြင့်လှည့်လိုက်လေသည်။ သူမအငယ်ဆုံးသားကိုသူမမြင်လိုက်တော့၊ သူမမျက်နှာက အံ့သြသွားလေသည်။ သူမ တုန်ရဲနေတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ သူမသားဆီလျှောက်သွားရန်ပြင်လိုက်လေတယ် : "လော့မင်၊ သားဘာလို့ဒီရောက်နေတာလဲ?"

"အမေ!" လော့ကျင်ရှင် သူမလက်ကိုမြှောက်ကာ သူမအမေရဲ့လက်မောင်းကိုဆွဲလိုက်လေသည်။

"သမီးဘာလုပ်နေတာလဲ?" အမေလော့ကရှုပ်ထွေးသွားကာ သူမသမီးကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

"အမေအခုတလော နေမကောင်းချင်သလိုခံစားနေရတာမဟုတ်ဘူးလား?" လော့ကျင်ရှင်သတိပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အပြင်ဘက်ကလော့မင်ကို တစ်ခုခုရှင်းပြချင်နေတဲ့အတိုင်း ကြည့်ရန်လှည့်လိုက်လေသည်။

အမေလော့ရဲ့မျက်နှာအမူအရာက အံ့အားသင့်သွားလေကာ သူမလှမ်းထားတဲ့ခြေလှမ်းကိုနောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့အမူအရာ မပြောင်းလဲသွားလေဘူး။ သူ့မှာညင်သာကာနွေးထွေးတဲ့အပြုံးရှိနေတုန်းပဲဖြစ်လေတယ် : "အစ်မပြောတာမှန်တယ်။ အမေ၊ အမေခန္ဓာကိုယ်ကအရမ်းမကောင်းနေဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အရမ်းနီးနီးကပ်ကပ်မနေနဲ့။"

"ဒါပေမဲ့..."

"ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းဖြတ်သွားရင်း ကုန်ကုန်မနေ့ကပြောတဲ့ ကျွန်တော့အတွက်ပြင်ဆင်ထားတယ်ဆိုတဲ့လက်ဆောင်ကိုတွေ့မိသွားတော့၊ ဒီတော့၊ ကျွန်တော်သိချင်မိသွားလို့ပါ။" လော့မင် ကုန်ကုန်ကိုအပြုံးနဲ့ကြည့်လာပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ "ဦးလေး ခဏနေထွက်သွားတော့မယ်။ ကုန်ကုန် ဦးလေးကိုလက်ဆောင်ပေးလိုက်လို့ရမလား?"

"ဦးလေးထွက်သွားတော့မှာ? ဒါဆို သားသွားပြီးလက်ဆောင်ယူလိုက်ဦးမယ်။" ကုန်ကုန်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက် သူ့အမေကိုငိုထားတဲ့သူလက်တွေကိုဆွဲလိုက်လေသည်။ သူ့အိမ်ထဲပြန်ကာ လက်ဆောင်သွားယူချင်လေတယ်။ "မာမိ၊ သားကိုလွှတ်ပေး။ သားဦးလေးအတွက်လက်ဆောင်သွားယူပေးမလို့။"

"အာ? အို" လော့ကျင်ရှင်သူမလက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး သူမသားကိုအိမ်ထဲဝင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

"လော့မင်၊ အစ်မ...အစောတုန်းက..." လော့ကျင်ရှင်တစ်ခုခုကိုရှင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမပါးစပ်ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူမကိုယ်တိုင်ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဆိုတာ သူမမသိလေဘူး ပြီးတော့ အချိန်ခဏလောက် စကားအထစ်ထစ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။” လော့မင်အပြုံးနဲ့နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်လေတယ်။ “အမေနဲ့ကုန်က ကျန်းမာရေးမကောင်းကြဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့မနီးကပ်သင့်ဘူး။ အစ်မ၊ အစ်မမှန်တဲ့အရာလုပ်လိုက်တာပါ။”

“ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့ ငါ...” လော့မင်ပိုပြောလေလေ၊ လော့ကျင်ရှင်အပြစ်ရှိတယ်လို့ခံစားရလေဖြစ်လေသည်။ သူမမောင်ငယ်လေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကထူးခြားပေမဲ့လည်း၊ ဒါကသူလိုချင်လို့ဖြစ်လာတာမဟုတ်လေဘူး။ သူမကသူမကိုယ်တိုင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီးစိတ်ပျက်မိပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ သူမသားရဲ့ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေနဲ့ဆိုရင်၊ လော့ကျင်ရှင်မှာခွေးချယ်ရန်မရှိလေဘူး ဒါပေမဲ့ ဒီဟာကိုပဲလုပ်မှာဖြစ်လေသည်။

“ဒါကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အမှားပါ။ ကျွန်တော်ကုန်ကုန်ကိုမြင်တော့ အရမ်းပျော်သွားပြီး အကွာအဝေးခြားဖို့ အာရုံမထားမိလိုက်ဘူး။” လော့မင် ‘သူ့ကိုယ်သူ့ငေါက်လိုက်ကာ’ ဆက်ပြောလိုက်လေတယ် “ကုန်ကုန်သာတစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော်နောင်တရသွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့၊ အစ်မ၊ အစ်မမှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အစ်မကိုကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။”

အမေလော့သူတို့ပြောဆိုနေတာကိုနားထောင်ပြီး တစ်ခုခုကိုနားလည်သွားလေသည်။ သူမသမီးမှားတယ်လို့ သူမမပြောနိုင်လေဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက လော့မင်အတွက်မမျှတဘူးလို့ သူမခံစားရလေသည်။ ဒီဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ လော့မင်ကိုယ်တိုင်လက်ဦးမယူကာ သူတို့ဆီလာရောက်မလည်ပတ်ဖူးလေဘူး။ ရုတ်တရက်၊ သူ့ဒီနေ့ရောက်ချလာလေသည်။ သူ သူတို့ကိုတကယ်လွမ်းလို့ဆိုတာ မြင်နိုင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကဒီအတိုင်း...

“အမေ၊ အခုတလောနေမကောင်းဖြစ်နေတာလား?” လော့မင် လေထုအခြေအနေက အနည်းငယ်လေးလံနေတာကိုမြင်တော့ သူတမင်သက်သက်စကားလွှဲပြောလိုက်လေသည်။

“အမေအဆင်ပြေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်လောက်က အမေအပူလျှပ်သွားလို့ အမေအစာစားချင်စိတ်က အခုတလောသိပ်မကောင်းနေဘူး။” အမေလော့ သူမသား သူမအတွက်စိတ်ပူနေတာကို မကြည့်ရက်နိုင်လေဘူး။ ဒီတော့ သူမအရေးမပါသလိုဖြစ်အောင်ပြောလိုက်လေသည်။

“အမေအပူလျှပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလို့ကျွန်တော့်ကိုမပြောရတာလဲ?” လော့မင်မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေသည်။

“အဲ့တာကကိစ္စကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့တာက အမေစားချင်စိတ်ကိုပဲသက်ရောက်ရုံတင်ပါ။ အခြားပြဿနာဘာမှမရှိပါဘူး။” အမေလော့လျင်လျင်မြန်မြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အမေအစာစားချင်စိတ်မရှိဘူးဆိုရင်တောင်မှ၊ အမေများများစားသင့်တယ်။” လော့မင် သူ့စိတ်ကိုဝှက်ပြီး ပူပန်ကာပြောလိုက်လေသည်။

သူမိသားစုထဲ တစ်ယောက်ယောက်နေမကောင်းဖြစ်ရင် လော့မင်အမြဲသိနေခဲ့လေသည်။ သူတို့အနည်းငယ်မျှနေမကောင်းဘူးဆိုရင်၊ သူတို့သူ့ကိုဖုန်းခေါ်ကာ ပြောပြကြလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အသည်းအသန်နေမကောင်းဘူးဆိုရင်၊ သူ့ကိုသူတို့ဘယ်တော့မှမပြောပြကြလေဘူး။ တကယ်တော့၊ သူ့ကိုပြောတာကအသုံးမဝင်လေဘူး။ သူ သူတို့ဆီဆေးရုံသွားပြီးတောင် အလည်အပတ်မလုပ်နိုင်လေဘူး။ သူ့စိတ်ပူတာအပြင်ဘာများသူလုပ်ပေးနိုင်ဦးမှာလဲ?

“အိုကေ၊ အမေသိပါတယ်။” အမေလော့ အပြုံးနဲ့တုန့်ပြန်လာလေသည်။

အခုအနေက နောက်ဆုံးမှာတော့တော်တော်ပေါ့ပါးလာလေသည်။ အဲဒီအချိန်၌၊ ကုန်ကုန် လက်ဆောင်နဲ့အတူအခန်းထဲကပြေးထွက်လာလေတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တံခါးဆီခုန်ပေါက်ပြေးလာလေသည်။ သူမသားကို သူမထပ်တားရန် လော့ကျင်ရှင်တို့ဆိုင်းနေချိန်၊ လော့မင် ကုန်ကုန်ဒီထက်ပိုပြေးလာတာကနေ တားလိုက်လေသည်။

“ကုန်ကုန်၊ ဒီနားကိုအရင်မလာနဲ့ဦးနော်။”

ကလေးကုန်ကုန်က လက်ဆောင်ကိုကိုင်ထားကာ သူ့ဦးလေးကို နားမလည်သဖြင့် ကြည့်လာလိုက်သည်။

“အဲ့တာက သား ဦးလေးအတွက်ကိုယ်တိုင်ပြင်ပေးထားတဲ့လက်ဆောင်လား?” လော့မင်အပြုံးနဲ့မေးလာလိုက်သည်။

“သားကိုယ်တိုင်သားဒါကိုလုပ်ထားတာ။” ကုန်ကုန်ဂုဏ်ယူစွာပြောလိုက်လေသည်။

“သားကိုယ်တိုင်သားလုပ်ထားတာလား?” လော့မင် ကုန်ကုန်သူ့ခေါင်းလေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ညှိတ်ပြလာတာကိုမြင်လိုက်လေတယ် ပြီးနောက် သူ့အပြုံးနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ဦးလေးအဲ့တာကိုမယ့်ဘူး။ ကုန်ကုန်ကအရမ်းငယ်သေးတာ။ သူဘယ်လိုလုပ်လက်ဆောင်လုပ်နိုင်မှာလဲ?”

“တကယ်ပါ၊ ဒါသားကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတာ။” ကုန်ကုန် စိတ်ပူပန်စွာရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဦးလေးသားကိုစစ်ကြည့်ချင်တယ်။” လော့မင် ကလေးသူ့ကိုစိတ်လှုပ်ရှားစွာကြည့်လာတဲ့အခါပြောလိုက်လေတယ်။ “သားကိုယ်တိုင်အဲ့တာကိုလုပ်ထားမှတော့၊ ဒါဆို အဲ့ထဲဘာရှိနေလဲဆိုတာသားသိနေမှာပေါ့။”

ကုန်ကုန်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါဆို မာမီဆီကိုလက်ဆောင်ပေးလိုက်၊ မာမီက အဲ့တာကိုဦးလေးကိုပေးလိမ့်မယ်။ ဦးလေးက လက်ဆောင်ကိုဖြည့်ပြီး အထဲမှာဘာရှိတယ်ဆိုတာ သားခန့်မှန်းနိုင်လားနဲ့ပတ်သတ်ပြီး မေးခွန်းအချို့ပြန်မေးမယ်။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟမ်၊ သားမကြောက်ပါဘူး။ မေးသာမေး။ မေးပြီးသွားတာနဲ့ သားကိုယ်တိုင်လက်တွေ့လက်ဆောင်ကိုလက်ထားတယ်ဆိုတာ ဦးလေးသိသွားလိမ့်မယ်။” ကုန်ကုန်က အနည်းငယ်မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေကာ သူ့လက်ထဲကလက်ဆောင်ကို သူ့ဘေးနားကသူ့အမေထံကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

လော့ကျင်ရှင်လက်ဆောင်ကိုလက်ခံရရှိလိုက်ချိန်၊ သူမခဏတစ်ဖြုတ်ကြောင်ငေးသွားလေသည်။ ကုန်ကုန်တိုက်တွန်းတာနှစ်ခါခံရပြီးနောက်၊ သူမလော့မင်ကို ရှုပ်ထွေးနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

လော့မင်လက်ဆောင်ကိုလက်ခံရရှိလိုက်တော့၊ သူ့အရင်အတိုင်း သူ့အစ်မကိုညင်ညင်သာသာပြုံးပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းကိုငုံကာ လက်ဆောင်ကိုစဖွင့်လိုက်လေသည်။

“အထဲမှာဘာရှိလဲ ဦးလေးကြည့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်...” လော့မင် သူ့ဖွင့်လိုက်ကာ တမင်သက်သက် ကျယ်နိုင်သလောက်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်လေသည်။

ကုန်ကုန်စိတ်လှုပ်တရှားကြည့်လာကာ လေးလက်ဆောင်ဖွင့်လာမှာကိုစောင့်နေလိုက်လေသည်။ အထဲမှာဘာရှိတယ်ဆိုတာကုန်ကုန်သေချာသွားတော့၊ သူ့ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်လေတယ် : “အထဲမှာဉာဏ်စမ်းရုပ်ဆက်လေးတွေရှိနေတယ်။ သားပုံနဲ့ဦးလေးရဲ့ပုံကိုယူပြီး အဲ့တာလုပ်ဖို့တစ်ယောက်ယောက်ကိုမေးလိုက်တာ။”

လော့မင် ပုံဆက်ပဟေဠိပေါ်က သူ့နဲ့ကုန်ကုန်ရဲ့အဖွဲ့ပုံကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ ခေါင်းနှစ်ခေါင်း၊ တစ်ခေါင်းကကြီးပြီး တစ်ခေါင်းကသေးကာ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးနီးနီးကပ်ကပ်မှထားကြလေသည်။ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနဲ့၊ သူတို့ခေါင်းတွေက **video call** က **screenshot** ရိုက်ထားမှန်းသိသာလှလေသည်။ လော့မင်ရဲ့နှလုံးသားနှေးနှေးသွားကာ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းကွေးသွားပြီး ကုန်ကုန်ကိုပြောလိုက်လေတယ်၊ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးလေးဒါကိုအရမ်းသဘောကျတယ်။”

“ဟီဟီ...ဦးလေးဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဦးလေးမှာမေးခွန်းတစ်ခုခုရှိရင်၊ မေးလေ။ သား အဲ့တာအကုန်မှန်မှန်ဖြေနိုင်မယ်ဆိုတာ သားသေချာနေတယ်။” ကုန်ကုန်အပြုံးနဲ့ပြောလိုက်လေသည်။

“အရမ်းသေချာနေတာပဲ အာ။ ဒါဆို ဦးလေးခက်တဲ့မေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်။ ဒီမှာပဟေဠိအပိုင်းအစဘယ်နှခုရှိလဲ?” ကုန်ကုန်အပိုင်းအစဘယ်လောက်များများပြောလာပါစေ၊ သူ့ခေါင်းညိတ်ကာ မှန်တယ်လို့ပြောမယ်လို့ လော့မင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“တစ်ရာ့ရှစ်ခု” ကုန်ကုန် တွေးမနေဘဲ ပြောလာလိုက်သည်။

လော့မင်ရဲ့သင်္ချာကအရမ်းကောင်းမွန်လေသည်။ သူ့ရုပ်ပုံပဟေဠိလေးထောင့်ကွက်တွေကို သာမန်လျှံကာကြည့်လိုက်တော့ ကုန်ကုန်ရဲ့အဖြေမှန်နေတယ်ဆိုတာသိလိုက်လေတယ် : “အဖြေမှန်တယ်။ ကြည့်ရတာတော့ ကုန်ကုန်ကိုယ်တိုင် ဒါကိုဦးလေးအတွက်လုပ်လာခဲ့တာထင်တယ်။”

“သေချာပေါက်ပေါ့။” ကုန်ကုန်နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်သူသက်သေပြလိုက်နိုင်တော့ သူ့မျက်နှာအမူအရာက သူ့ကိုယ်သူဂုဏ်ယူနေတယ်ဆိုတာ ပြသနေလေသည်။

“ဦးလေးလက်ဆောင်လက်ခံရရှိပြီးပြီ။ ဦးလေးကအလုပ်များနေတယ်၊ နောက်တကြိမ်သားကိုတွေ့ဖို့ ဦးလေးထပ်လာခဲ့မယ်။” လော့မင်ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

“အာ၊ ဦးလေး၊ လေးကလာပြီးတာနဲ့ချွက်ချင်းပြန်ထွက်သွားတာပဲ အာ။” ကုန်ကုန်စိတ်လောသွားကာ ပြေးသွားချင်နေလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လုပ်လိုက်တာနဲ့၊ သူ့လက်တွေကို လော့ကျင်ရှင်ရဲ့ဖမ်းတာထပ်မံခံလိုက်ရပြန်သည်။ သူ သူ့အမေကိုနားမလည်သည့်အနေဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “မာမီ...”

“အမေ၊ အစ်မ၊ ကျွန်တော်အရင်သွားနဲ့တော့မယ်။” လော့မင် အမေလော့နဲ့ လော့ကျင်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက် တစ်ဖက်မှာရပ်ထားတဲ့ကားဆီ လျှောက်ရန်လှည့်လိုက်လေသည်။

လော့မင်တံခါးကိုဖွင့်ကန်လှည့်လိုက်ချိန်၊ ကုန်ကုန်ရဲ့သနားစဖွယ်အသံလေးက နောက်မှထွက်ပေါ်လာလေတယ် : “ဦးလေးအထဲတောင်ဝင်မလာရသေးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ဦးလေးထွက်သွားရတာလဲ?”

လော့မင်ရဲ့ တံခါးဖွင့်ရန်လှုပ်ရှားမှုတွေရပ်သွားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြာမီ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေက ကားထဲတိတ်တိတ်လေးထိုင်ကာ တတိယသခင်လေးကိုစောင့်နေလေသည်။ သူကားကိုစက်နှိုးလိုက်ကာ၊ သူမေးလိုက်လေတယ်။ “တတိယသခင်လေး၊ နောက်ထပ်မင်းဘယ်ကိုသွားချင်လဲ?”

“ပြန်ရအောင်။” ဒီနေရာကလွဲပြီး၊ သူသွားချင်တဲ့သီသန့်နေရာတွေမရှိနေလေဘူး။

အဲဒီအချိန်၌ လောမိသားစုရဲ့ပန်းခြံထဲမှာ၊ သူမမြေးရဲ့စကားလုံးတွေကြောင့် အမေလော့ရဲ့မျက်လုံးတွေနီရဲနေလေသည်။

ထျန်းဖေ နောက်မှန်ကနေ ဝမ်းနည်းနေတဲ့တတိယသခင်လေးကို ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထျန်းဖေကားပေါ်ကမဆင်းလိုက်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း၊ လောမိသားစုရဲ့ဂိုတံခါး၌ ဘာတွေဖြစ်ပျက်သွားခဲ့လဲဆိုတာ သူနားထောင်နေခဲ့လေသည်။ လော့ကျင်ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သူနားလည်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း၊ သူတတိယသခင်လေးအတွက် ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

“တတိယသခင်လေး၊ မင်းကိုယ်ပေါ်ကအဆောင်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုမလွှတ်ထွက်နိုင်စေဘူးဆိုတာ မင်းဘာလို့မင်းမိသားစုကို မရှင်းပြလိုက်ရတာလဲ?” ထျန်းဖေမနေနိုင်ဘဲမေးလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေရဲ့စကားလုံးတွေကြားပြီးနောက်၊ လော့မင်တစ်ခုခုကိုရုတ်တရက်သတိရသွားလေသည်။ သူ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်ကာ၊ သူ့အမေရဲ့ chat box ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး သူမကိုထပ်မံစာပို့လိုက်လေတယ်။ (အမေ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်အကြောင်း အစစ်ကိုမပြောလိုက်နဲ့။ နောက်နေ့တွေကျရင် ကျွန်တော်ပြန်လာပြီး အမေကိုလာကြည့်လိုက်မယ်။)

“အဲဒီအချိန်တုန်းက၊ အဲတာကပြောဖို့အဆင်မပြေနေတော့ဘူး။” သူ့အစ်မရဲ့တုံ့ပြန်မှုပြီးနောက်မှာတော့၊ လော့မင် သူ့မှာငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ရှိကြောင်း သေချာပေါက်မပြောနိုင်လေဘူး။ အဲတာက မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ စိမ့်ထွက်သွားတာကနေကာကွယ်ပေးပြီး ကုန်ကုန်မနာကျင်နိုင်ဘူးဆိုတာသာ သူမသိသွားခဲ့ရင်၊ ဒါဆို သူ့အစ်မသေချာပေါက် အရမ်းကိုးရိုးကားယားဖြစ်သွားကာ အရှက်ရသွားနိုင်လေသည်။

ဥပမာအနေနဲ့... AIDS ရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ပြေးလာပြီး သူ့ရောဂါပျောက်ကင်းသွားပြီး အဲတာကကူးစက်မှုမဖြစ်စေနိုင်တော့ဘူးလို့ပြောလာမယ်ဆိုရင်၊ မင်းဘာစိုးရိမ်မှုမရှိဘဲ ချက်ချင်းကြီးသူနဲ့နေလိုက်မှာလား? မင်းသေချာပေါက်တုံ့ဆိုင်းနေဦးမှာပါ။

သူတို့တွေကသူမိသားစုဖြစ်နေကတည်းက အခြားသူတွေထက်ပိုယုံကြည်ပေးသင့်တယ်ဆိုတဲ့ဖြစ်ရပ်ကို လော့မင်တွေမနေပါဘူး။ သူလူသဘာဝကို မစစ်ဆေးကြည့်ချင်ပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့စိတ်သဘောထားကို ဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။ အမေလော့အိမ်ထဲပြန်လာလိုက်ပြီး ဖုန်းအားသွင်းထားတဲ့သူမဖုန်းကိုယူကာ လော့မင်ပြန်လာတဲ့အကြောင်း သူမယောက်ျားကိုဖုန်းခေါ်ပြန်ရန်လုပ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရံဝက်လောက်က လော့မင်သူမကိုပိုထားတဲ့စာကို သူမရုတ်တရက်ဖွင့်လိုက်လေသည်။ သူမဆက်တိုက်ရောက်လာတဲ့စာနှစ်စောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး အမေလော့ သူမကိုယ်သူမထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပဲ သူမပါးစပ်ကိုအုပ်ကာငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၁၇.၂) : နှာဗူးတစ်ယောက်ဖမ်းမိခြင်း

လော့မင်အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာချိန်၊ ချန်းယုက ဧည့်ခန်းထဲကဆိုဖော်ပေါ်ထိုင်ကာ TV ကြည့်နေသေးတုန်းဖြစ်လေသည်။ လော့မင်ပြန်လာတော့မြင်လိုက်တော့ ချန်းယုအံ့သြသွားကာ မေးလိုက်လေတယ်။ “အစ်ကိုဘယ်လိုလုပ်အစောကြီးပြန်လာရတာလဲ?”

“မင်းဘာလို့ဒီမှာရှိနေသေးတာတုန်း?” လော့မင်မဖြေပဲပြန်လည်မေးလိုက်လေသည်။

“ညီမ ညီမရဲ့စိတ်စွမ်းအားပြန်ဖြည့်နေတာလေ အာ။” ချန်းယုသတိပေးလိုက်လေတယ်။ “ငါအစောတုန်းကတင် အစ်ကိုအတွက် စိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်ဆွဲပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုမေ့သွားပြီလား?”

“စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ဆွဲဖို့ စိတ်စွမ်းအင်တော်တော်များများအသုံးပြုဖို့လိုအပ်တာလား?” လော့မင်အံ့သြသွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာတစ်နှာရှိလောက်နေပြီး စွမ်းအင်ပြန်ဖြည့်ဖို့လိုမယ်။” ချန်းယုအခုတလောဖြစ်သွားတဲ့အဲဒီဟာကို လုံးလုံးမေ့သွားလေတယ်။ သူမ စိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်တစ်ခုဆွဲရတာ အရိုးရှင်းဆုံးလို့ အရှက်မရှိပြောဆိုခဲ့လေသည်။

“အဲဒီလိုကို အာ။” လော့မင်စိတ်မကြည်နေလေဘူး ဒီတော့ သူမိန်းကလေးနဲ့ထပ်ပြောရန်မစီစဉ်လေတော့ဘူး။ ချန်းယုရှေ့က ဘာမှမရှိတဲ့ကော်ဖီစားပွဲကို သူကြည့်လိုက်ပြီး သူ့နောက်ကထျန်းဖေကိုပြောလိုက်လေတယ်။ “မုန့်အနည်းငယ်သွားယူပေးလိုက်။”

လော့မင်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူလက်ခံရရှိထားတဲ့လက်ဆောင်နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်ကိုတက်လာလိုက်လေသည်။

ခဏလောက်နေတော့၊ ထျန်းဖေ ချန်းယုထံတံဆိပ်မျိုးစုံရှိတဲ့သရေစာတွေယူလာလိုက်လေသည်။ ချန်းယု သူ့ကိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကျေးဇူးတင်လိုက်လေသည်။ သူမ အားလုံးကြော်အနည်းငယ်နှင့်အတူ ဆိုဖာထဲဇိမ်ကျကျတိုးဝှေ့နေလိုက်လေသည်။ ဒီလူက ဇိမ်ကျနေရင် မလှုပ်ရှားချင်လေတော့ဘူး။ ဒီတော့ အချိန်လျင်လျင်မြန်မြန်ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

လော့မင်အပေါ်ထပ်၌ နှစ်နှာရှိကြာနေလိုက်လေသည်။ သူ့အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာလိုက်တော့၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ မိန်းကလေးTV ကြည့်နေ

သေးတာကို သူမြင်လိုက်တော့ မေးလိုက်လေတယ်။ “မင်းဘာလို့ဒီမှာရှိနေသေးတာလဲ?”

“TV ကြည့်နေတာ အာ။ ဒီဇာတ်လမ်းတွဲက အရမ်းရယ်ရတာပဲ။” ချန်းယု TV ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

လော့မင်TV ကိုကြည့်လိုက်ကာ TV ပေါ်ကဇာတ်လိုက်မင်းသမီးက သူမမျက်နှာပေါ်ကမျက်ရည်တွေနဲ့ သူမလက်မောင်တွေထဲ အမျိုးသားတစ်ဦးလှနေကာ၊ အော်လိုက်တာကိုမြင်လိုက်လေတယ်။ “Oppa oppa မသေပါနဲ့ အား” သူမရင်ကွဲနာကျကာ ဝိုင်းကြွေးနေလေသည်။ ထို့နောက် ရယ်နေသေးတဲ့ချန်းယုဆီ သူလှည့်ကြည့်လိုက်ချိန် လော့မင်မှာ ရှုပ်ထွေးတဲ့မျက်နှာအမူအရာရှိနေလေသည်။

“ဟဟဟဟးဟား၊ အရမ်းရယ်ရတာပဲ” ချန်းယုထပ်မံရယ်လိုက်လေသည်။

“အဲ့တာအဲဒီလောက်တောင်ရယ်ရလား?” လော့မင်မထိန်းနိုင်ဘဲမေးလိုက်လေသည်။

“ငါ အစ်ကိုကိုပြောပြမယ် TV ပေါ်မှာ တကယ်တော့ အမျိုးသမီးသရဲတစ်ဦးရှိနေတာဟာ။ အခုလေတင် အမျိုးသမီးသရဲကသဝန်တို့ သွားပြီး အမျိုးသမီးဇာတ်လိုက်ကိုအဝေးကဲ့တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့အမျိုးသားဇာတ်လိုက်ပေါ် အရင်မှီချလိုက်ပြီး သူ့ကိုနမ်းဖို့အတတ်နိုင် ဆုံးကြိုးစားနေတာ။ သူတို့ဟူးကို သရဲစားတာခလိုက်ရတယ်။ ဟဟဟဟး၊ ဒီအမျိုးသမီးသရဲက သူမမသေခင် ဒီoppa ရဲ့ပရိတ်သတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်။” ချန်းယုTV ကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ထပ်မံရယ်လိုက်ပြန်လေတယ်။ “အဲဒီအမျိုးသမီးသရဲက အဲဒီဇာတ်လိုက်ရဲ့အဝတ်စားတွေကိုချွတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူမမချွတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူမကအရမ်းတုံးတာပဲ။ အခုလေးတင်ဘာစွမ်းအင်မှမရှိပဲသေသွားတဲ့သရဲတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် မျက်မြင်ထင်ရှားအရာတွေကို ထိဖို့စွမ်းရည်ရှိနိုင်မှာလဲ?”

“...” လော့မင် အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့အမျိုးသမီးတစ်ဦးသာရှိတဲ့ TV ပေါ်က ဇာတ်လမ်းတွဲကိုကြည့်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် အနည်းငယ်ကြက်သီးထသွားလေတယ်။ “မင်း...TV ပေါ်ကသရဲတွေကိုမြင်နိုင်တယ်ပေါ့?”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီTV ဇာတ်လမ်းတွဲက နိုင်ငံခြားကလေ။ အမျိုးသမီးသရဲဘာပြောနေလဲဆိုတာ ညီမနားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒါသာ ပြည်တွင်းဇာတ်လမ်းတွဲသာဆိုရင်၊ အမျိုးသမီးသရဲဘာပြောနေလဲဆိုတာ ငါနားလည်နိုင်လောက်တယ်။ အရမ်းရယ်ရတာပဲ၊ ဟဟဟဟး...” ချန်းယုကို ဘာကထပ်မံရယ်သွားစေပြန်လဲဆိုတာ သူလည်းမသိနေတော့ဘူး။

လော့မင် သူရပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ကောင်းကင်ဘုံဆရာတော်တော်များများနဲ့တွေ့ဖူးလေသည်။ သို့သော်လည်း၊ ချန်းယုလိုလူမျိုးကိုတော့၊ သူပထမဆုံးအကြိမ်မြင်ဖူးတာဖြစ်လေသည်။

အဲဒီအချိန်၌၊ ထျန်းဖေလျှောက်ဝင်လာလေသည်။ သူတတိယသခင်လေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။ “တတိယသခင်လေး၊ မင်းနေ့လယ်အတွက် ဘာစားချင်လဲ?”

လော့မင်ချန်းယုကို ကြည့်ရန်လှည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။ “မိန်းကလေး၊ မင်းဒီမှာနေ့လယ်စာစားချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာ စားမှာလား?”

“ဒီနေ့ ညီမအတန်းဖော်တွေနဲ့ ညီမဈေးဝယ်ထွက်သွားမယ်လို့ အမေ့ကိုပြောခဲ့တာ၊ ညီမဘယ်လိုလုပ်အိမ်ပြန်စားလို့ဖြစ်မှာလဲ?” အမေချန်းအကြောင်းပြောရင်း၊ ချန်းယုတစ်ခုခုကိုရုတ်တရက်သတိရသွားပြီး ဆိုဖာပေါ်ကနေခုန်လိုက်လေသည်။ သူမထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကာ ပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါမေ့တော့မလို့၊ အမေကငါ့ကို ဒီနေ့အဝတ်အစားဝယ်တာမှာသုံးဖို့ ယွမ်းငါးသောင်းပေးလိုက်တယ်။”

“ဒါဆို မင်းနေ့လယ်စားစားပြီရင် အပြင်သွားပြီးဝယ်လို့ရတာပဲ။” လော့မင်မေးလိုက်လေတယ်။ “မင်းနေ့လယ်အတွက်ဘာစားချင်တာရှိလဲ?”

“ညီမကအစားမရွေးပါဘူး။” ချန်းယုက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူမကိုမွေးမြူတာလွယ်ကူလေသည်။

“ဒါဆို စီချွမ်းအစားအစာစားလိုက်ကြတာပေါ့။” လော့မင် ချင်းမှုစီရင်စုကဟင်းပွဲတွေက စပ်တယ်ဆိုတာကိုမှတ်မိနေလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါတစ်ယောက်ယောက်ကိုဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်။” လော့မင်ရဲခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်၊ လော့မိသားစုရဲ့ခြံဝန်း၌ သဘာဝအလျောက် ဝန်ထမ်းဖြစ်ဖြစ် ထမင်းချက်ဖြစ်ဖြစ် မခန့်ထားနိုင်လေဘူး။ အချိန်အများစု၌၊ ကိုယ်ရံတော်တွေက လော့မင်ဘာစားချင်လဲမေးကာ ဝယ်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်မှာဖြစ်လေသည်။

“နင်အပြင်သွားပြီးဝယ်ဖို့လိုနေသေးတာလား၊ အာ? ဒါဆို အဲဒီဝယ်လာတဲ့အစားအစာတွေက အရသာရှိမှာမဟုတ်လောက်ဘူး။” ချန်းယုကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “အပြင်သွားပြီးစားတာကပိုကောင်းဦးမယ်။”

“...” လော့မင်အံ့သြသွားလေသည်။ သူမငြင်းခိုင်ခင်၊ ချန်းယုဆက်ပြောလာတာကိုသူကြားလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ကျရင် ငါအပြင်သွားပြီးအဝတ်အစားဝယ်ဖို့လိုနေသေးတာပဲ။ ဒီအနီးနားလေးက ဈေးဝယ်စင်တာကို ငါတို့ မောင်းသွားတာမပိုကောင်းဦးမယ်၊ ပြီးရင် ငါတို့အတွက် အဝတ်နှစ်ထည်သုံးထည်လောက်ရွေးလို့ရတာပဲလေ။” ချန်းယု ဒီအကြံကအရမ်း ကောင်းတယ်လို့ ချက်ချင်းတွေးမိလိုက်လေသည်။ “ဒီလိုလုပ်လိုက်ကြရအောင်။ အစ်ကိုနှစ်ဦးလုံးလုပ်လို့ရတယ်လေ။”

“ငါမင်းကို တစ်ယောက်ယောက်ကိုခေါ်သွားခိုင်းလိုက်မယ်။” လောမင် မသွားရန်စီစဉ်နေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို အစ်ကိုစိုးရိမ်နေတာလား။ အို၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါရှိပါတယ်။” ချန်းယု ထို့နောက် ဆိုစာပေါ်ကနေထလိုက်ကာ လောမင်ရဲ့လက်ဖဝါးကိုကိုင်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်လေသည်။ လောမင်ရဲ့ကျယ်ပြန့်တဲ့လက်ဖဝါးအပေါ် သူမလက်ချောင်းလေးတွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန်လျှောဆင်းသွားကာ မကြာမီ စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်တစ်ခုရေးဆွဲပြီးသွားလေသည်။

သူ့လက်ဖဝါးပေါ်က ရင်းနှီးနေတဲ့အေးမြတဲ့ခံစားမှုကိုခံစားလိုက်ရကာ၊ လောမင် ချန်းယုကို ထိတ်လန့်တဲ့အနေဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဟော့ပေါ့စားဖို့ အချိန်နှစ်နာရီကလုံလောက်ပါတယ်။” ချန်းယုရဲ့မျက်နှာက သူမအောင်မြင်မှုကိုသူမဂုဏ်ယူနေကြောင်း ပြသနေလေသည်။

“ဒီစိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုဖိနှိပ်ရုံတင်မကဘူး အဲဒီစိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်ကို သယ်ဆောင်တဲ့ကိုယ်ကိုလည်း ထိခိုက်စေနိုင်တယ်။” ဆရာမော်ရဲ့စိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်အပေါ် စိစစ်ချက်ကို လောမင်ရဲ့စိတ်ထဲ ပြန်ဖြတ်ပေါ်လာလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုရဲ့ကြည်လင်တဲ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရင်း၊ သူ့ကို မိန်းကလေးကထိခိုက်စေလိမ့်မယ်လို့ လောမင် မတွေးရဲလေဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာက၊ ဒီမိန်းကလေးက သူ့အပေါ်အဲဒီအဆောင်သက်ရောက်နိုင်စွမ်းကို သူမမသိတာဖြစ်နိုင်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ? ငါတို့ဟော့ပေါ့သွားစားတာပဲကောင်းမယ်။ ငါတို့ တရုတ်ဘဲအိုးလည်းမှာလို့ရတယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့ စပ်တာနဲ့မစပ်တဲ့ဟင်းပွဲတွေလည်းမှာလို့ရတယ်။” ချန်းယုရဲ့တရုတ်ဟော့ပေါ့စားချင်လာလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ထဲစားရမှာစိတ်မဝင်စားလေဘူး ဒီတော့ လောမင်ကိုတက်တက်ကြွကြွဆွဲဆောင်လိုက်လေတယ်၊ “တတိယအစ်ကို၊ သွားကြရအောင်၊ သွားကြစို့။”

“မင်းအခု စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ဆွဲပြီးသွားပြီပဲ၊ အခုငါသွားနိုင်လား ငါကိုလာမေးနေတယ်။” လောမင်ညင်ညင်သာသာ ပြုံးလိုက်လေတယ်၊ “ငါသာမသွားဘူးဆိုရင်၊ အဆောင်တစ်ခုဖြုန်းတီးလိုက်သလိုမဖြစ်သွားနိုင်ဘူးလား?”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။” ချန်းယုထပ်ကာထပ်ကာခေါင်းညှိတ်လိုက်လေတယ်၊ “အစ်ကိုလည်း အပြင်မသွားရတာသေချာပေါက် အချိန်ကြာနေလောက်ပြီ၊ ဒါကမဟာအခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ။”

“မင်းမှန်တယ်၊ သွားကြစို့” လောမင်ညင်ညင်သာသာပြုံးလိုက်လေသည်။ ဒီမိန်းကလေးပြောတာမှန်တယ်၊ သူ့အပြင်ထွက်မစားရတာ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ သူမနေနိုင်ဘဲအနည်းငယ်စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

***

အပိုင်း(၁၇.၃) နာဗူးတစ်ယောက်ဖမ်းမိခြင်း

စစ်တပ်ခြံဝင်းကနေ ဈေးဝယ်စင်တာထဲကဟော့ပေါ့ဆိုင်ကိုသွားရန် မိနစ်၂၀လောက်ကြာလေသည်။ လောမင်ရဲ့လုံခြုံရေးအတွက်တာဝန်ကျတဲ့ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးနဲ့ ထျန်းဖေအပါအဝင် လောမင်နဲ့ချန်းယုတို့ စားပွဲတစ်ခုယူလိုက်လေသည်။

အိုး၏အောက်ခြေက အဆက်မပြတ်လိမ့်နေကာ၊ ရေနှေးငွေ့တွေတက်လာလေသည်။ အဲ့တာကချန်းယုရဲ့မျက်နှာကို နီရဲလာစေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမ သူမတူကိုဆက်ပြီးအသုံးပြုနေတုန်းဖြစ်နေသည်။

လောမင်သိပ်အများကြီးမစားလိုက်လေဘူး။ ချန်းယုရဲ့ပန်းကန်ထဲ ဘာမှမရှိတော့တာသူမြင်လိုက်တော့၊ သူ ဇီးသီးချဉ်စွပ်ပြုတ် ကောက်ယူလိုက်ကာ သူမပန်းကန်ထဲဖြည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တတိယအစ်ကို။” ချန်းယုရဲ့ပါးတွေထဲ အစားအသောက်တွေပြည့်လျှံနေလေတယ်၊ သူမသူ့ကိုကျေးဇူးတင်ဖို့ အချိန်ယူလိုက်ရလေသည်။

ချန်းယုရဲ့ပါးစပ်နား အနီရောင်ဆီနဲ့ရောနေတဲ့ နှမ်းကပ်နေတာက သူမကိုဖိုးရိုးဖားရားထင်သွားရစေတာကို လောမင်မြင်လိုက်လေသည်။ သူ့သူ့ဘေးနားကလူတွေကိုကြည့်လိုက်ပြီး မနေနိုင်ဘဲလက်ကိုင်ပွဲဝါအချို့ထုတ်လိုက်ကာ ချန်းယုထဲကမ်းပေးလိုက်လေသည်။ “ဖြည်းဖြည်းစား၊ ဘယ်သူမှမင်းဆီကမလုပ်ပါဘူး။ မင်းပါးစပ်ကိုအရင်သူတလိုက်ဦး။”

“ပါးစပ်ကဘာကိုသုတ်ရမှာလဲ၊ ခဏလောက်နေတော့ စားရင်ထပ်ပြန်ပေးသွားဦးမှာပဲကို။” ချန်းယု စိတ်မဝင်စားစွာပြောလိုက်လေသည်။

“...” လောမင်မျက်မှောင်ကြွယ်သွားပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ “မင်းကမိန်းကလေးလေ။ မင်းစားနေရင်း မခံမညားဖြစ်လို့မရဘူး” အရင်တစ်ခေါက်villaတုန်းကလို အတူတူပဲဖြစ်လေတယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက၊ လောမင်နားဘယ်သူမှမရှိနေလေဘူး ဒီတော့ သူ စိတ်ထဲမထားလေဘူး။

“အစားအသောက်ကိုသာ ခံခဲ့သွားသွားစားနေမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို အဲ့တာကအရသာမရှိလောက်ဘူး။ အဲ့တာသာအရသာရှိမယ်ဆိုရင်၊ ဘယ်သူက သူတို့ကျင့်ဝတ်ထုံးတမ်းတွေကိုအာရုံစိုက်ဖို့အချိန်ရှိနေဦးမှာလဲ။” ချန်းယု လျစ်လျူရှုကာပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“မလုပ်နဲ့” လောမင် မိန်းကလေးရဲ့အထင်အမြင်မှားနေတဲ့အကြောင်းပြချက်တွေကို မငြင်းဆန်နိုင်လေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုဒီလိုဖြစ်နေတာကို သူမကြည့်နေနိုင်လေဘူး။ ဒီတော့ သူ ချန်းယုစားနေတာကနေ အတင်းအဓမ္မကြားဝင်နှောက်ယှက်လိုက်ပြီး စားပွဲကိုဖြတ်၍သူ့လက်ကိုင်ဆန့်ထုတ်ကာ သူမပါးသပ်နားက နှမ်းကပ်နေတာကို ကူညီရှင်းပေးလိုက်လေသည်။

“အိုကေ၊ ဆက်စားလို့ရပြီ။” လောမင် နောက်ဆုံးတော့ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်သွားပြီလေ။

“နင်တစ်ခုခုကိုစားဖို့ တော်တော်အလုပ်ရှုပ်တာပဲ။” ချန်းယုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး စားရန်သူမခေါင်းကိုဆက်ပြီးမြှုပ်လိုက်လေသည်။

လောမင်သူမကိုအလိုလိုက်လိုက်ပြီး မထိန်းနိုင်ဘဲပြုံးလိုက်လေသည်။ ချန်းယုကတကယ့်ကလေးပဲလို့သူ့တွေးလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ကမတွေးနိုင်လောက်အောင်စိတ်ကြည်လာလေသည်။

လောမင်ရဲ့ အစောတုန်းက အရင်လုပ်ရပ်တွေက အရမ်းသဘာဝဆန်နေလေသည်။ သူနဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာအတူရှိလာခဲ့တယ်သန်မှာတဲ့ အမျိုးသားသုံးဦးလေး အံ့ဩသွားစေခဲ့လေသည်။ သူတို့အချင်းချင်းကြည့်လိုက်လေတယ်။ ထျန်းဖေ သူဖုန်းကိုချက်ချင်းထုတ်ယူလိုက်ပြီး လက်ထောက်ခန့်စစ်ယောက်ပေါင်းကဖွဲ့စည်းထားတဲ့ WeChat အဖွဲ့ဆီစာပို့လိုက်လေတယ် : (မိန်းကလေးချန်းကိုမြင်ချိန်၊ ငါတို့အားလုံး ယဉ်ကျေးနေဖို့လိုမယ်။ တတိယသခင်လေးက သူမကိုသဘောကျတယ်။)

(တတိယသခင်လေးချစ်မိသွားပြီလား?) လက်ထောက်တစ်ယောက်က ဒီအရေးပါတဲ့အချက်ကိုဖမ်းကိုင်လာလိုက်လေသည်။

(ဘာ? တတိယသခင်လေးက ချန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေးကိုကြိုက်တာလား? ငါရက်အနည်းငယ်ပဲထွက်သွားတာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ?) ဒီဟာကမနေ့ညကမှလူလဲပေးလိုက်တဲ့ ဟိကျဖြစ်လေသည်။

(တတိယသခင်လေးက ချန်မိသားစုရဲ့မိန်းကလေးကိုကြိုက်တယ်ပေါ့? သူမနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဘယ်နေရာကကြိုက်စရာရှိနေလို့လဲ?) ဒါကချန်ပင်း၊ ချန်းယုအပေါ်ဆိုးဝါးတဲ့သဘောထားရှိသူဖြစ်လေသည်။

(ဘာ? တတိယသခင်လေးချစ်မိသွားပြီလား? ငါထင်တာ တတိယသခင်လေးက တစ်ဘဝလုံး လူပျိုအဖြစ်နေသွားရမယ်ထင်တာ။)

(ဝန်ကြီးချုပ်လော့သာ ဒါကိုရှာတွေ့သွားရင်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်းရဲ့မိသားစုအိမ်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ သူ့သေချာပေါက်သွားမယ်လို့ငါထင်တယ်။ သူတို့ကြားအသက်ကွာပေမဲ့လည်း၊ မိန်းကလေးချန်းက တတိယသခင်လေးရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုမကြောက်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအမျိုးသမီးဖြစ်တယ်။)

(မရှင်းပြနိုင်လောက်အောင် လိုက်ဖက်တယ်လို့ခံစားရတယ်။)

(မရှင်းပြနိုင်လောက်အောင် လိုက်ဖက်တယ်လို့ခံစားရတယ်။ .)

(မရှင်းပြနိုင်လောက်အောင် လိုက်ဖက်တယ်လို့ခံစားရတယ်။)

.....

ထျန်းဖေ အဖွဲ့ပြောဆိုနေတဲ့စကားဝိုင်းတိမ်းချော်သွားတာမြင်လိုက်တော့ လျင်လျင်မြန်မြန်ရှင်းပြလာလိုက်တယ် : (ငါတို့ထင်ထားတာထက် မိန်းကလေးချန်းကို တတိယသခင်လေးကပိုသဘောကျတယ်လို့ ငါဆိုလိုချင်တာ။ ဘယ်လိုသဘောကျတာမျိုးလဲဆိုတာတော့ ငါလည်းမသဘော။)

အစက်အစက်လေးတွေ အဖွဲ့ထဲတဖြတ်ဖြတ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ချန်းယုနောက်ဆုံးမှာတော့ ဗိုက်ပြည့်သွားလေပြီ။ လောမင်သူ့ကြိုက်တင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကိုလက်လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ချန်းယုလက်ကိုင်ပုဝါကိုယူလိုက်ကာ၊ သူမပါးစပ်ကိုသုတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “တကယ်တော့၊ ငါအိမ်မှာစားချိန် ငါကအရမ်းညင်သာပါတယ်။”

“မင်းအိမ်မှာစားချိန် ဘာလို့ညင်သာရတာလဲ? ဒီလိုအပြင်မှာလိုမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသေချာရဲ့လား...အထိန်းအကွပ်မဲ့တာ၊ သာမန်လူတွေကနောက်ထပ်နည်းတစ်မျိုးမပြောင်းဘူးလား?” လောမင် သံချင်စိတ်နဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“ငါမိဘတွေကြောင့် အာ။” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ငါသာအိမ်မှာအရမ်းမြန်မြန်စားလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ သူတို့အတွေးလွန်သွားကြလိမ့်မယ်။ အရင်က တာမုရွာမှာနေတုန်းက ငါအရမ်းခါးသီးတဲ့အတွေ့အကြုံရခဲ့တယ်လို့ သူတို့ထင်သွားနိုင်တယ်။ ငါဘာကောင်းတာမျိုးကိုမှမစားဖူးတာမျိုး ဒါမှမဟုတ် ငတ်နေတာမျိုးပေါ့။”

“သူမမလုပ်နိုင်တော့တဲ့အချိန်ထိ ငါအမေ့သွားနိုင်တယ်။ သူမငိုချိန်ငါအရမ်းကြောက်တာပဲ။” ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ တသူမအမေရဲ့မျက်ရည်တွေကိုတွေးမိသွားတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်မိလေတယ်။ “အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ငိုရင် မအိမ်သာဖြစ်ဖို့ကောင်းပဲ။”

ရယ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာအမူအရာကို လော့မင်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမနေနိုင်ဘဲ ထပ်ပြီးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုဘာအကြောင်းတွေ့ပြီးပြီနော်လဲ?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“Sorry မင်းအရင်ကတော်တော်ပျော်ခဲ့တာပဲလို့ ငါဒီအတိုင်းတွေ့လိုက်မိလို့ပါ။” တက်ကြွကာအကောင်းမြင်တယ်၊ ပုပင်ကြောင့်ကြမ်းပြီး ရိုးရှင်းတဲ့စိတ်သဘောထားရှိတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးကို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့လှပတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကသာ ဖန်းတီးပေးနိုင်လေသည်။

“ဟိဟိဟိ... ဟုတ်တယ်” ချန်းယုသာမန်မျှမေးလိုက်လေတယ်၊ “အစ်ကိုကောဘယ်လိုလဲ? ပျော်ခဲ့ရဲ့လား?”

ချန်းယုဒီမေးခွန်းမေးလာလိမ့်မယ်လို့ လော့မင်မထင်ထားလေတော့ သူမကိုငေးကြောင်ကြောင်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ခဏလောက်ကြာပြီးနောက်၊ ချန်းယုအစောတုန်းကအသုံးပြုလိုက်တဲ့လေသံကို လော့မင်အသုံးပြုလိုက်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်လေတယ် : “အဲ့တာကမဆိုးပါဘူး။”

“အစ်ကိုကအရမ်းဖိုးဖြန်းတာပဲ။ အစ်ကိုမှာထူးခြားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိတယ် ဒီတော့ အစ်ကိုသာမန်ကာလှုံအပြင်မထွက်နိုင်ဘူး ပြီးတော့ အေးကိုမှာသူငယ်ချင်းရှိမယ်လို့ဘဲ ငါမထင်ပါဘူး။” ချန်းယုပြောလိုက်ပြီး သူမရင်ဘတ်ကိုသဘောထားကြီးကြီးပုတ်လိုက်ကာ၊ “ဒါပေမဲ့ အခု အစ်ကိုအဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီးစိုးရိမ်နေဖို့မလိုတော့ဘူး။ ငါ့ကို ဟော့ပေါ့စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပေးတဲ့အကျိုးအတွက်၊ အစ်ကိုသာအပြင်သွားချင်တယ်ဆိုရင်၊ အစ်ကို ငါ့ကိုဘယ်အချိန်မဆို လာမေးလိုက်လို့ရတယ်။ ငါအစ်ကိုအတွက် စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်တစ်ခုဆွဲပေးလိုက်မယ်။”

“ကြည့်ရတာတော့ ငါ့ဟော့ပေါ့ကထိုက်တန်သွားပုံပဲ။” လော့မင်မနေနိုင်ဘဲ ညင်ညင်သာသာထပ်မံပြီးလိုက်လေပြန်သည်။

ထူးနဲ့ဖေ တတိယသခင်လေးထပ်ပြီးလိုက်တာကိုမြင်လိုက်ပြီး WeChat ထဲသုကိုယ်သုဆက်ပြီးနှစ်မြှုပ်လိုက်လေတယ် : (ညီအစ်ကိုတို့၊ ဒီစားနေချိန်အတောအတွင်း တတိယသခင်လေး ပြီးတာဘယ်တော့မှမရပ်သွားခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ကြိမ်ထဲကတင် မနှစ်ကသူပြီးခဲ့တဲ့ အရေအတွက်ထက်ပိုများသွားခဲ့ပြီ။ အခု၊ သူမျက်နှာအမူအရာက သူဝန်ကြီးချုပ်လော့ရဲ့အိမ်ကပြန်လာတုန်းကနဲ့ လုံးလုံးမတူညီနေဘူး။)

(ဒီတော့...)

(ဒီတော့...)

(ဒီတော့...)

(သရေစာအမျိုးမျိုးဝယ်ဖို့ တာဝန်တစ်ခု နောက်ထပ်အလုပ်မှာထပ်ထည့်လိုက်။ ချန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေးက သရေစာတွေနဲ့ အလွယ်အကူလှည့်ဖျားလို့ရတယ်။) ဟ်ကျီ ချန်းယုရဲ့ စားပွဲအပြုအမူတွေကို အရင်ညကမြင်လိုက်လေသည်။

(သဘောပေါက်ပြီ!)

(သဘောပေါက်ပြီ!)

(တတိယသခင်လေးအတွက်။) ဒါကချန်းယုအပေါ်မလိုမုန်းထားမှုအချို့ရှိနေသေးတဲ့ ချန်ပင်းပဲဖြစ်လေသည်။

လော့မင်ကိုကာကွယ်ပေးတဲ့ဒီအထူးစစ်သားတွေက သူ့ဒီဇိုင်းဆွဲထားတဲ့ လက်နက်တွေကိုစစ်ပွဲထဲအသုံးပြုရင်း ရှင်သန်ခဲ့ကြသူများဖြစ်လေသည်။ လော့မင်ရဲ့တန်ဖိုးကို သူတို့ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနားလည်လေပြီး သူ့ကိုရိုးရိုးသားသားလေးစားကြလေသည်။ သို့သော်၊ ဒီလိုလူမျိုးက သူ့အခြေအနေကြောင့် လူအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့သီးခြားခွဲနေရလေသည်။ သူမိသားစုတွေ၊ဆွေမျိုးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် သူမထိတွေ့နိုင်လေဘူး။ ဒါက ဒီလူကြမ်းကြီးတွေ လော့မင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်စေလေသည်။

လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေသက်ရောက်ခံရမှာကို သူတို့စိတ်ထဲမရှိကြပေမဲ့လည်း၊ လော့မင်ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ့တို့အတွက် တမင်သက်သက်ကင်းကွာနေလေသည်။ သူတို့တူညီတဲ့ခြံဝန်းအတွင်း တစ်နေ့လုံးအတူတူရှိနေကျရင်တောင်မှ၊ အလုပ်အတွက်မှမဟုတ်ရင် သူတို့သူ့ကိုစကားအနည်းငယ်မပြောဆိုနိုင်ကြလေဘူး။

မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ သက်ရောက်မခံရဘဲ လော့မင်ကိုထိတွေ့နိုင်တာက ချန်းယုတစ်ဦးထဲသာဖြစ်လေသည်။ အဲ့တာကြောင့်ပဲ၊ ချန်းယု လော့မင်ရဲ့လုံခြုံရေးကိုမခြိမ်းခြောက်သရွေ့ ဒီလူကြမ်းကြီးတွေက သူမကျေနပ်စေဖို့တိတ်တိတ်လေးလုပ်ပေးရန် သူတို့ဆုံးဖြတ်ထားကြလေသည်။ သရေစာတွေတင်မကဘူး၊ သူမသာကျားသားစားချင်တယ်ဆိုရင်၊ နယ်စပ်မှာရှိတဲ့သူတို့ညီအစ်ကိုတွေဆီက တောထဲကတချို့ရနိုင်မလားလို့ သူတို့ဆက်သွယ်ပေးနိုင်လေသည်။

နွေလယ်စာစားပြီးနောက်၊ အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးအဝတ်အစားဆိုင်တွေဆီ ချန်းယု လော့မင်ကိုခေါ်လာလိုက်လေသည်။ လော့မင်က အခြားသူတွေနဲ့တစ်ခါမှမဝယ်ဘူးလေတော့ တံခါး၌ သက်တောင့်သက်သာမရှိစွာရပ်နေလေသည်။ ကြီးထွားသန်မာတဲ့ အမျိုးသားသုံးဦးက သူ့ကိုအဖော်ပြုပေးနေကတည်းက ဒီမြင်ကွင်းက ပို၍မျက်စိဖမ်းစားနိုင်နေလေသည်။

“အစ်ကိုအထဲဝင်သွားဖို့မလိုဘူး။ ငါသွားပြီး အချို့ပစ္စည်းတွေသွားဆွဲလိုက်ဦးမယ်။” လော့မင် သက်တောင့်သက်သာမရှိနေတာကို ချ

န်းယုသတိထားမိလေတော့ ဒါကိုအကြံပေးလိုက်လေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အေးဆေးလုပ်။ ငါတို့မင်းကိုတံခါးမှာစောင့်နေလိုက်မယ်။” စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ရဲ့အကျိုးသက်ရောက်မှု ပျောက်ကွယ်သွားဖို့ မိန့်စဉ်လိုနေသေးလေသည်။ အရမ်းစိတ်ပူနေဖို့မလိုအပ်လေဘူး။

ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးအဝတ်အစားဆိုင်ထဲဝင်သွားလိုက်လေသည်။ သူမဆိုင်ထဲ လျှောက်ဝင်သွားတာနဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့အေးနေမှုက ချန်းယုဆီလျှောက်လာတော့၊ သူမခြေလှမ်းတွေကို ရပ်သွားစေလေတော့သည်။

“ဘာမှားနေလို့လဲ?” ချန်းယုရဲ့မမှန်တဲ့အသွင်အပြင်ကို လော့မင်သတိထားမိတော့ သူမေးလာလိုက်လေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။” ချန်းယုပြုံးလိုက်ပြီး သူမခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် ဆိုင်ထဲဆက်ပြီးလျှောက်ဝင်သွားလိုက်လေ သည်။

ဒီလိုမြို့တော်ကြီးမှာ သရဲတော်တော်များများရှိနေလေသည်။ မင်းသူတို့ကိုဘယ်နေရာမဆိုတွေ့နိုင်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ယင်-ယန် မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ထားဘူးပဲ။

မျက်လုံးတွေကမမြင်ရရင်၊ နှလုံးသားကသောကမရောက်သွားစေနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသရဲက အရမ်းစိတ်အနှောက်အယှက်ပေးနေလေ တယ်။

ချန်းယု သူမရဲ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုရွေးချယ်လိုက်လေသည်။ သူမတစ်ဖက်ကနေ ထူးဆန်းတဲ့အသံ ကြားလိုက်လေတယ် ၊ “ကျွတ် ကျွတ်၊ အရမ်းမည်းတာပဲ။ အနက်ရောင်အင်္ကျီဝတ်ဖို့ ဒါကမကောင်းဘူးပဲ။ ညအပြင်ထွက်ရင် အခြားသူ တွေလန့်သွားမှာ မကြောက်ဘူးလား။”

ဝတ်စုံကိုကိုင်ထားတဲ့ ချန်းယုရဲ့လက်တွေ တောင်သွားလေသည်။ သူမ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို အဝတ်စင်ပေါ်ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး အဲဒီ ဘေးကအဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ယူလိုက်လေသည်။ ရလဒ်အနေနဲ့၊ သူမဘေးကအသံက ထပ်မံပြီးနားပူနားဆာပေးလာပြန်တယ် ၊ “ဘုရားရေ အာ၊ မင်းအဖြူရောင်ယူလိုက်တာပဲ။ အဖြူနဲ့အနက်၊ မင်းက အဖျားပျောက်ဆေးလား အာ။”

“...” ချန်းယု လူကိုရိုက်ချင်တဲ့စိတ်ကို သည်းခံလိုက်လေသည်။ သူမလက်ထဲကအဖြူရောင်ဝတ်စုံကို သူမအဝေးထားလိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ပန်းရောင်ဝတ်စုံကိုရွေးချယ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမကို အေးစက်တာကဝန်းရံလာကာ သရဲနောက်တစ်ဖန် ရောက်လာပြန်လေတယ်။

“ကျွတ် ကျွတ်၊ မိုက်မဲတဲ့အရူးပဲ။ ဒီလိုခြေလျားတဲ့ခြေတံရှည်တွေရှိရဲ့နဲ့၊ ဒီလိုအမြင်မရှိတဲ့ဝတ်စုံမျိုးရွေးနေသေးတယ်။”

“နင်...” ချန်းယုထပ်သည်းမခံနိုင်လေတော့ဘူး။ သူမသရဲကိုငေါက်ရန်ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်လေတော့ အရောင်းဝန်ထမ်းရဲ့ ဖော်ရွေတဲ့ အပြုံးနဲ့ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ညီမငယ်လေး၊ သူတို့ကြည့်ကောင်းမကောင်းသိချင်ရင် ညီမဒါတွေကိုစမ်းဝတ်ကြည့်လို့ရတယ်။ ထို့အပြင်၊ မင်းသူတို့ကို ကောင်းကောင်းနှိုင်းယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ညီမအနည်းငယ်လောက်ရွေးချယ်ကြည့်ပြီး အဝတ်လဲခန်းထဲ ဘာလို့စမ်းမဝတ်ကြည့်တာလဲ?” ချ န်းယု လိုက်ဖက်တဲ့အဝတ်အစားတချို့ရွေးချယ်လိုက်ပြီး အဲ့တာကိုပြန်ထားလိုက်တာကို အရောင်းဝန်ထမ်းမြင်လိုက်လေသည်။ ဒီတော့၊ သူမ အကြံပေးရန်လျှောက်လာလိုက်လေသည်။

“အာ၊ ကောင်းတယ်။” ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ သူမလက်ထဲကပန်းရောင်ဝတ်စုံကိုကိုင်သွားပြီး အဝတ်လဲခန်းထဲစမ်းဝတ် ကြည့်ရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။

ရလဒ်ကတော့၊ သရဲက သူမကိုတစ်ယောက်ထဲလွှတ်မထားပေးလေဘူး။ သူက သူမအဝတ်လဲခန်းသွားတဲ့လမ်းတလျှောက်လုံးလိုက်လာ ကာ ဆူဆူညူညူပြောလာလေတယ် ၊ “ဘာစမ်းဝတ်ကြည့်ဖို့လို့ဦးမှာလဲ၊ ကောင်းတဲ့အဝတ်တွေဝတ်ပြီးရင် မင်းကအခုအတိုင်းပိုတောင်ရပ် ဆိုးနေဦးမှာပဲ။ အဲ့တာက အဝတ်အစားတွေကကြည့်ရအိုးတာကြောင်မဟုတ်ဘူး၊ မလိုက်ဖက်တဲ့လူတွေဝတ်တာကိုခံလိုက်ရတာကြောင့်ပဲ။ ဒါက ဒီဇိုင်နာရဲ့အားထုတ်ပေးထားတာကို တကယ်ပဲဖြုန်းတီးပစ်လိုက်တာပဲ။”

ချန်းယုအဝတ်လဲခန်းတံခါးကို ‘ကလန်’ ဆိုပြီးအရှိန်နဲ့ပိတ်ချလိုက်ပြီး တံခါးအပြင်ဘက်ကသရဲနဲ့ သူမကိုခွဲလိုက်လေသည်။ သူမသရဲ ကိုရှင်းထုတ်ပစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ထားပေမဲ့လည်း၊ ဒီအရက်မရှိတဲ့သရဲက အဝတ်လဲခန်းထဲထိတကယ်ကြီးလိုက်ဝင်လာလေသည်။ စိတ်တိုနေ တဲ့ချန်းယု သူမလက်ထဲကအဝတ်အစားတွေကို ပစ်လိုက်လေသည်။ သူမရဲ့ယင်-ယန်မျက်လုံးတွေကိုဖွင့်လိုက်ကာ၊ သရဲရဲ့ကောလံကိုဆွဲရန် သူမလက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး အဝတ်လဲခန်းရဲ့ရံပေါ်ကို သရဲအားတိုက်ရိုက်ဖို့ချလိုက်လေသည်။ သူမစိတ်ဆိုးဆိုးပြောလိုက်လေတယ် ၊ “နင်ထပ်ပြောကြည့်လိုက်စမ်း၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နော်၊ ငါနင့်ကိုသုတ်သင်ပစ်လိုက်မယ်။”

“မင်း... မင်းငါ့ကိုမြင်နိုင်တယ်?” အမျိုးသားသရဲ ချန်းယုကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာကြည့်လာလိုက်သည်။

“ငါနင့်ကိုမြင်နိုင်တာတင်မကဘူး၊ နင်ငါ့ကိုထွက်သွားချင်တဲ့အထိလုပ်လိုက်တာပဲ၊ ငါနင့်ကိုသုတ်သင်ပစ်ရမယ်။” ချန်းယု ပန်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့အမျိုးသားသရဲကို ရက်ရက်စက်စက်ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“အို၊ ဘုရားရေ အာ၊ မင်းက တကယ်ပဲကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲ။ ငါပြောပါတယ်၊ မင်းကိုယ်မှာ အံ့ဖွယ်အလင်းအလွှာတစ်ခုရှိနေပါ တယ်လို့။” သိသိသာသာကို၊ အမျိုးသားသရဲက ချန်းယုရဲ့ခြိမ်းခြောက်တာကို အားရုံမထားလေဘူး။ ထိုအစား၊ သူ ကောင်းကင်ဘုံဆရာရှာ နိုင်တဲ့အပျော်မှာသာ နစ်မြောနေလေတော့သည်။

“နင်အဲတာကိုသိရင် ဒီအတိုင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီး ထွက်သွားတော့။ ငါအဝတ်လဲနေတုန်း နင်သာချောင်းကြည့်ရဲကြည့်ကြည့်၊ ငါ...” ချန်းယု သူမလက်ကဲ့သို့မလည်ပင်းဖြတ်လိုက်တဲ့ပုံစံ လုပ်ပြလိုက်လေသည်။

“အိုက် ယာ၊ ငါတော်တော်ကြောက်တာပဲ အို။ ငါဘာမှမသိဘူးမထင်လိုက်နဲ့။ ငါလည်းကောင်းကင်ဘုံဆရာတချို့သိတယ်။ ငါလိုဘာ အမှားတစ်ခုကိုမှမလုပ်ထားတဲ့ သရဲကောင်းတွေကို နင်တို့ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေ အနိုင်ကျင့်လို့မရဘူး၊ မဟုတ်ရင် နင်အပြစ်ပေးခံရလိမ့် မယ်။” အမျိုးသားသရဲက ခပ်ညံ့ညံ့ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းတော်တော်များများသိနေတာပဲ” ချန်းယုသရော်လိုက်လေသည်။ “သူက မင်းကိုယ်ထဲမင်းပြန်မသွားချင်တဲ့ အသက်ရှိနေတဲ့ ဝိညာဉ်ပဲ ပြီးတော့ အပြင်ကိုလျှောက်ပတ်သွားနေတယ်။ မင်းတကယ်သရဲဖြစ်လာမှာကို ဂရုစိုက်နေလိုက်။”

ဒီကောင်လေးသာ တကယ်ပဲသရဲဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ဘာအမြတ်မှမရဘူးဆိုရင်တောင် ဒီကလေးကို မြေအောက်လောကဆီပို့ပေးလိုက် မှာဖြစ်လေသည်။ ကံမကောင်းစွာနဲ့၊ ဒီလူက အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်ဖြစ်နေလေသည်။ ဒါအမှန်ပဲ၊ ချန်းယု ယင်-ယန်မျက်လုံးကိစ္စလို့လိုက်တဲ့ ဒီအချိန်လေးမှာပဲ၊ ဒီလူမသေသေးတာကို သူမရှာတွေ့သွားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဝိညာဉ်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကနေ အကြောင်းတချို့ကြောင့် ခွဲထုတ်နေလေသည်။

“ငါအခုထိတိုင်မသေသေးဘူးပေါ့??” အမျိုးသားသရဲထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“နင်အများကြီးသိတယ်မဟုတ်ဘူးလဲ? နင်မသေသေးတာကို နင်ကိုယ်တိုင်တောင်မသိဘူးပေါ့” ချန်းယု တစ်ဖက်လူနဲ့ပေါက်ကရတွေ ပြောရန် ပျင်းရိနေလေတယ်။ “ထွက်သွားတော့။ ငါအဝတ်လဲတော့မလို့။ နင်လာပြီး ချောင်းကြည့်လို့မရဘူး။”

“ဘယ်သူကမင်းကိုကြည့်ချင်နေလို့လဲ၊ မင်းကမိန်းကလေးပေါက်စလေး၊ ဘာကြည့်စရာများရှိနိုင်မှာလဲ? နေ့တိုင်းငါရှေ့မှာ ကမ္ဘာအဆင့် မော်တယ်တွေ ဘယ်လောက်များများအဝတ်ချွတ်ကြလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား? သူတို့အတွက် ဝတ်စုံဒီဇိုင်းဆွဲပေးဖို့ ငါကိုတောင်းဆိုကြပေမဲ့ ငါသူတို့ကိုအကြည့်တစ်ချက်တောင်မပေးလိုက်ဘူး။” အမျိုးသားသရဲဂုဏ်ယူစွာပြောလာလေတယ်။ “ငါ့ကိုမြင်နိုင်တဲ့အကျိုးအတွက်၊ ငါမင်း အတွက် အဝတ်အစားနည်းနည်းရွေးပေးတာမှပိုကောင်းနေဦးမယ်။ မင်းအရင်မင်းအဝတ်တွေကိုချွတ်လိုက် ပြီးတော့ မင်းပုံပန်းကိုငါကြည့် ကြည့်ရအောင်...”

ချန်းယု အမျိုးသားသရဲရဲ့မျက်နှာကို စိတ်ဆိုးဆိုးရိုက်ချလိုက်ပြီး သတိတစ်ဝက်သာရှိနေတဲ့သရဲကို အဝတ်လဲခန်းထဲက တရွတ်တိုက်ဆွဲ လာလိုက်လေသည်။

အဝတ်မလဲဘဲ ချန်းယုအဝတ်လဲခန်းထဲကနေ ထွက်လာတာကို အရောင်းဝန်ထမ်းမြင်လိုက်တော့၊ သူမမနေနိုင်ဘဲမေးလိုက်လေတယ် : “အဝတ်ရဲ့အရွယ်အစားက မကိုက်ညီနေလို့လား?”

“မဟုတ်ဘူး၊ စောင့်ဦး အာ” ချန်းယုအရောင်းဝန်ထမ်းကိုပြုံးပြလိုက်ကာ၊ တံခါးဆီလှည့်သွားပြီး အော်လိုက်လေတယ်။ “တတိယ အစ်ကို၊ တတိယအစ်ကို”

လော့မင် ချန်းယုရဲ့အသံကိုကြားလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမေးလိုက်လေတယ်။ “ဘာမှားနေလို့လဲ?”

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုဒီကိုလာခဲ။” ချန်းယု အမျိုးသားသရဲကိုဆွဲခေါ်လာလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲကအနားယူတဲ့နေရာကို လော့မင်ကိုခေါ် လာလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမျိုးသားသရဲရဲ့လက်ကို လော့မင်ရဲ့ညာလက်ပေါ် တိုက်ရိုက်ထားလိုက်လေသည်။

သူ့လက်ပေါ်က အေးစက်စက်အရာတစ်ခုရှိနေတယ်လို့ လော့မင်ခံစားလိုက်ရလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့၊ သူ့လက်ပေါ် ဘာမှရှိမနေလေဘူး။ သူ ချန်းယုကိုနားမလည်သဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ငါအဝတ်လဲဖို့လုပ်နေတုန်း ချောင်းကြည့်ဖို့လုပ်နေတဲ့ နာဗူးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့မျက်လုံးတွေ အန္တရာယ်ရှိစွာကျဉ်းမြောင်းလိုက်လေပြီး၊ သူအဝတ်လဲခန်းရှိရာနေရာကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုလက်ပေါ်မှာ စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်ရှိနေတယ်။ အစ်ကိုသာသူ့လက်ကိုကိုင်ထားမယ်ဆိုရင်၊ သူမလုပ်နိုင်တော့ ဘူး။ ငါအရင်ဆုံးဒီအဝတ်တွေစမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်။” ချန်းယုပြောပြီးနောက် သူမအဝတ်လဲခန်းထဲပြန်ဝင်ရန် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်လေ သည်။

သူ့လက်ကိုကိုင်ထား၊ ဘယ်သူ့လက်လဲ၊ နာဗူး?

လော့မင် သူ့ညာဘက်လက်ကိုထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့လက်ဖဝါးကဘာမှရှိမနေလေဘူး။ အဲဒီမှာအေးတဲ့ထိတွေ့မှုရှိနေပေမဲ့

အဲဒါနားဘာမှရှိမနေလေဘူး။

ဒါကကမ္ဘာပေါ်မှာ သရဲတွေရဲတည်ရှိမှုကိုသိစေတဲ့အရာတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ သူသရဲလက်ကိုကိုင်ရမယ့်နေ့ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ သူတစ်ခါမှမတွေးဖူးလေဘူး။ ဖြစ်နေတာကလည်း နာဗူးသရဲတယ့်လေ။

တတိယသခင်လေးလော့၊ လူတွေကြောက်လန့်တာကိုခံရတဲ့သူက၊ သူ့အရိုးထဲအေးစက်စက်ဖြစ်လာတာကို ပထမဆုံးအကြိမ်ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု :

တတိယသခင်လေးလော့ : ငါ့နာဗူးကိုမကိုင်ထားချင်ဘူး။

ရှိချို : ဒါဆို ငါအဝတ်လဲနေချိန် နင်သူ့ကိုကြည့်နေစေချင်တာလား?

တတိယသခင်လေးလော့ : အဆောင်ကိုဖြုတ်လိုက်၊ ငါသူ့ကိုသတ်လိုက်မယ်။

အပိုင်း(၁၈) : လက်ဆွဲထားတာ

သူ့အနည်းငယ်ကြောက်လန့်သွားပေမဲ့လည်း၊ လောမင်ရဲ့မျက်နှာအမူအရာကတော့ အရမ်းတည်ငြိမ်နေလေသည်။ အဝတ်လဲခန်းရှိရာ ဦးတည်ဘက်ကို သူ့မျက်လုံးတွေကအဆက်မပြတ်စိုက်ကြည့်နေစဉ် သူ့ညာဘက်လက်ဖဝါးကလည်း သရဲကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“မင်းကအဲဒီမိန်းကလေးရဲ့တတိယအစ်ကိုလား? အမုန်းကိုပဲ၊ အမျိုးသမီးတွေကကြီးလာချိန်သူတို့အဖေနဲ့ပိုတူနေစဉ် အမျိုးသားတွေက ကြီးလာတာနဲ့ သူတို့အမေနဲ့ပိုတူလာလေတယ်။ မင်းကအဲဒီမိန်းကလေးထက်ပိုကြည့်ကောင်းသားပဲ။”

“ဟေ့၊ ဟယ်လို၊ မင်းငါပြောတာကြားရဲ့လား?” အမျိုးသားသရဲအချိန်အတော်ကြာကြာအော်ဟစ်နေလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ကို ကိုင်ထားနေသေးတာကလွဲလို့၊ လောမင်မှာ ဘာတုံ့ပြန်ချက်မှသိသိသာသာမရှိလေတော့ သူ့ကိုမမြင်နိုင်လေဘူး။ သူပျင်းလာကာ ရပ်လိုက်တော့သည်။ သူ့လောမင်ညာဘက်က ဆုံဖာပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး အဝတ်လဲခန်းရှိတဲ့ဦးတည်ဘက်ကိုဆက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်နေတော့၊ ချန်းယု အဲဒီပန်းရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး ထွက်လာလေသည်။ သူမမှန်ကြည့်ရန်မသွားလိုက်လေဘူး ထိုအစား လောမင်ရှေ့တိုက်ရိုက်ခန့်လိုက်ကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မေးလိုက်လေတယ်။ “ငါကြည့်ကောင်းရဲ့လား?”

လောမင် ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး အရင်ကတစ်ခါမှအမေးမခံရဖူးလေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးက ဘာဝတ်ဝတ်ကြည့်ကောင်းနေမှာသာဘာပဲလေ။ သူ့ညင်ညင်သာသာပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ် : “ကြည့်ကောင်းတယ်”

“ကြည့်ကောင်းတယ်? ဒါဘယ်လိုလုပ်ကြည့်ကောင်းနေမှာလဲ? သူမဘယ်လောက်မည်းလဲဆိုတာ သူမကိုယ်သူမသိဘူးလား? ပြီးတော့ အဲဒီအင်္ကျီ၊ ဒီလိုယောက်ျားလျာမျိုးက မိန်းမကောင်းလေးရဲ့ပင်ကိုယ်အနေအထားရှိဖို့ဟန်ဆောင်နေတာလဲ။” သရဲ၊ လောမင်ရဲ့လက်ကြောင့်မလှုပ်နိုင်တဲ့ သရဲက၊ ချန်းယုရဲ့အဝတ်အစားကိုကြည့်ရင်း ရှုပ်ထွေးဆန်းပြားတဲ့မျက်လုံးတွေရှိလာလေသည်။

ချန်းယုရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ပြုံးရယ်နှင့်နေပြီဖြစ်တဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက စိုးရိမ်တကြီးတောင့်ခဲသွားလေသည်။

အရောင်းဝန်ထမ်းက ထူးဆန်းတာဘာတစ်ခုကိုမှမရှာတွေ့လေဘူး၊ လျှောက်လာပြီး ချီးမွမ်းလိုက်လေတယ် : “ညီမငယ်လေး၊ နင်ဒီဝတ်စုံနဲ့ တကယ်ပဲကြည့်ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီပန်းရောင်က ဒီနှစ်ငါတို့ရဲ့ရောင်းအကောင်းဝတ်စုံပဲ။ ဒါ့အပြင်၊ မင်းအသားရောင်က အနည်းငယ်မည်းပြီး ဒီပန်းရောင်ကဖြူသွားစေတယ်။”

“ရောင်းအကောင်းဆုံးဆိုတာက မင်းလမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေတုန်း၊ ဆယ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က မင်းနဲ့တူညီတဲ့ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားနေလိမ့်မယ်။ မင်းကရုပ်အဆိုးဆုံးဖြစ်နေလိမ့်မယ်။”

“ပန်းရောင်က ဖြစ်စေလေတယ်၊ ဒီတော့ စိစစ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်၊ လူတွေသာအဖြူဝတ်မယ်ဆိုရင်၊ သူတို့ကိုကြည့်ရမည်းစေသွားလိမ့်မယ်။ ဒီအရောင်းဝန်ထမ်းတွေက အဝတ်တွေရောင်ရဖို့ သူတို့မျက်လုံးတွေဖွင့်ပြီး ပေါက်ကရတွေ အန်ထုတ်လာလိမ့်မယ်။” အရောင်းဝန်ထမ်းရဲ့စကားတွေအရ၊ အမျိုးသားသရဲ သူမကိုဖျက်လိုဖျက်ဆီးလှောင်လိုက်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့လက်ပေါ်က အပြာရောင်အကြောမျှင်ခန့်သွားလေသည်။ သူမကို အလွန်အမင်းချီးမွမ်းနေတဲ့ အရောင်းဝန်ထမ်းက နောက်ဆုံးအားကိုးရာဖြစ်နေလေသည်။ သူမလောမင်ထံ ခြေလှမ်းလှမ်းပြီးလျှောက်လာကာ ထိုးလိုက်ပြီး သူ့ညာဘက်နေရာနားကိုကန်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသားသရဲ ‘အိုက် အိုက်’ လို့အော်ဟစ်လိုက်လေတယ် ဒါပေမဲ့ ချန်းယုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမကြားနိုင်လေဘူး။

အရောင်းဝန်ထမ်း မရေမရာဖြစ်သွားတာကိုမြင်တော့၊ လောမင်ပြုံးလိုက်ပြီး သူမကိုရှင်းပြလိုက်လေတယ် : “သူမဒီဝတ်စုံကို အရမ်းသဘောကျတယ်လေ၊ ဒီတော့ သူမအရမ်းပျော်သွားတာ။”

အရောင်းဝန်ထမ်း လောမင်ရဲ့ညင်သာတဲ့အပြုံးကိုမြင်လိုက်တော့၊ သူမရင်ဘတ်ကိုအုပ်ကာ ရီဝေဝေနဲ့ အသက်ရှူထုတ်လိုက်လေသည်။ သူမယဲ့ယဲ့လေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ငေးကြောင်ကြောင်နဲ့ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ချန်းယုရဲ့ပျော်ရွှင်နေတယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာအမူအရာက ဘာလို့ အရမ်းအထိန်းအကွပ်မဲ့နေပုံပေါ်နေရတာလဲ?

“မင်းမသက်သာဖြစ်နေလို့လား?” အရောင်းဝန်ထမ်းက သူမရင်ဘတ်ကို နီရဲနေတဲ့နားတွေရယ် နီရဲနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ရုတ်တရက်ကာလိုက်တာကို လောမင်မြင်လိုက်လေသည်။ ဒါက နှလုံးရောဂါရဲ့ အချက်ပြသကော်တွေနဲ့တူလေတယ်၊ ဒီတော့ လောမင်မနေနိုင်ဘဲ စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်လေး၊ သူက မင်းအလှကိုစူးစောတာကွ။” အမျိုးသားသရဲပြန်ရယ်ပြလိုက်လေသည်။ ချန်းယုရဲ့တိုက်ခိုက်တာကနေ သူ့အခုလေးတင်သက်သာသွားပြီး သူ့အခုကြည့်လိုက်ချိန် ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယု၊ သူ့ကိုအခုလေးတင်ရိုက်နှက်လို့ပြီးတဲ့သူမ၊ လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်ပြန်တော့သည်။

“ငါအမှားတစ်ခုခုထပ်ပြောမိလိုက်လို့လား?” အမျိုးသားသရဲ တော်တော်အပြစ်ကင်းကင်းနဲ့ပြောလာလိုက်သည်။

ကံကောင်းစွာနဲ့၊ အရောင်းဝန်ထမ်းရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုတွေက ရှိနေသေးလေသည်။ သူမ တတိယသခင်လေးရဲ့အလှူကြောင့် လုံးလုံးမိန်းမော မသွားလေဘူး။ သူမ ချန်းယုကို ဝတ်စုံအကြောင်းမေးရန် အမှတ်ရနေသေးလေတယ်။ “ညီမ ဒီဝတ်စုံကိုကျေနပ်ရဲ့လား? အနည်းငယ် လောက်ထပ်ပြီးစမ်းဝတ်ကြည့်ချင်သေးလား?”

“ဟင်အင်း၊ ငါဒီတစ်ခုယူမယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်ကာ၊ ထို့နောက် အဝတ်လဲခန်းထဲလျှောက်ရန်လှည့်လိုက်လေတယ်။ မဝယ်ခင် အဝတ်ပြန်လဲရန် ရည်ရွယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းအဲ့တာကို တကယ်ကြီးဝယ်လိုက်မလို့ပေါ့။ ငါမင်းကိုပြောပါတယ်၊ မင်းကအဲ့တာနဲ့မလိုက်ဖက်ဘူးလို့၊ မင်းကတကယ်ပဲမည်းနေ တာကို။” ဇွတ်လုပ်တတ်တဲ့ဒီဇိုင်းတစ်ဦးအနေနဲ့၊ အမျိုးသားသရဲ ဒီလိုဆန်းပြားတဲ့အရောင်ကို သူ့မျက်လုံးတွေကသည်းမခံနိုင်လေဘူး။

“ငါကဖြူတယ်!” ချန်းယုသည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အဝတ်လဲခန်းထဲမဝင်လိုက်ခင် အော်လိုက်လေသည်။

အနည်းငယ်ရှက်ရွံ့သွားတဲ့လော့မင်နှင့် မှင်သက်နေတဲ့အမျိုးသမီးအရောင်းဝန်ထမ်းတို့ သူတို့အချင်းချင်း ထပ်မံကြည့်လိုက်ကြပြန်လေ သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့၊ သူဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဆိုတာမသိလေတော့ဘူး၊ ဒီတော့ သူ သူမအားပြီးပြတာသာလုပ်နိုင်လေတော့သည်။

အာ... နတ်ဘုရားပြီးလိုက်ပြန်ပြီ၊ ထပ်ပြီးပြန်ပြီ။ သူ့ငါ့ကိုများစိတ်ဝင်စားနေတာလား?

“ပြစားခံလိုက်ရပြီပဲ။” အမျိုးသားသရဲဦးတွားလိုက်ပေမဲ့ ဘယ်သူမှသူပြောတာမကြားလေဘူး။

ခဏလောက်နေတော့၊ ချန်းယု သူမအရင်အဝတ်အစားတွေအား ပြန်လဲပြီးသွားလေပြီ။ သူမအဝတ်လဲခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အ ရောင်းဝန်ထမ်း ထုပ်ပိုးရုံအောင် ပန်းရောင်ဝတ်စုံကို လက်လှမ်းပေးလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက်၊ သူမ ငွေရှင်းရန် ကောင်တာကို လော့မင် နဲ့အတူ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ?” ချန်းယုသူမဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ကာ၊ အမေချန်း သူမကိုWeChat ကနေလွှဲပေးထားတဲ့ ယွမ်၅သောင်းပါနေလေ သည်။

“ဒီလူကြီးမင်းက ပေးချေပြီးသွားပါပြီ။” ငွေကိုင်က တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့လော့မင်ကို အပြုံးနဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု၊ သူမဖုန်းကိုကိုင်ထားရင်း ရှုပ်ထွေးသွားလေတယ်။ ထို့နောက် သူမလော့မင်ဘက်ကိုလှည့်လိုက်ကာ ပြောလိုက်လေတယ်။ “တတိယအစ်ကို?”

လော့မင်လည်း ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ သူ့ဆိုင်အပြင်ဘက်ကိုကြည့်ရန် လှည့်လိုက်လေသည်။ အပြင်ဘက်ကနေ လက်ထောက်ထျန်း စစ်အရိအသေးပေးတာမျိုး ကိုယ်ဟန်ပြုလုပ်ပေးလာလေတယ်။ သူ့အပြင်ထွက်လာတုန်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို တစ်ခါမှမယူလာခဲ့ဘူးဆိုတာ သူ့ချက်ချင်းသိနေလေတယ်။ ဒီတော့၊ ထျန်းဖေက ဒါကိုသူ့အစားပေးလာတာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာဖြစ်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို မင်းအတွက်ဝယ်ပေးတာ။” လော့မင်အပြုံးနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အမေက ညီမကို အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံပေးထားတာလေ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းအတန်းဖော်တွေနဲ့အပြင်သွားရင်စားဖို့အတွက် မင်းအဲ့တာကို သိမ်းထားသင့်တယ်” လော့မင်ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“တုံတာလား မတုံးတာလား၊ မင်းဘယ်လိုလုပ် ဈေးဝယ်ထွက်တာကို အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့သွားနိုင်ရတာလဲ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်ပိုင် အဝတ်အစားအတွက် ငွေချေပေးဖို့ကိုလည်း မျှော်လင့်နေသေးတယ်...” အမျိုးသားသရဲစကားတစ်ဝက်လောက်ပြောအပြီးမှာတော့၊ ချန်းယုရဲ့ မျက်လုံးတွေက သတိပေးနေတာကို သူဖမ်းမိလိုက်တော့ ချက်ချင်းသူ့ပါးစပ်ကို လိမ်လိမ်မာမာပိတ်ချလိုက်လေသည်။

နာဗူးရဲ့လက်ကို တတိယအစ်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကိုင်ထားသေးတာကို ချန်းယု အခုမှသတိထားမိသွားလေတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းက တကယ်ကို... ချန်းယုကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး လူနဲ့သရဲကို ပြတ်ပြတ်သားသားခွဲလိုက်လေသည်။

လော့မင်တအုံတကြည့်လိုက်လေတယ်။ ထပ်မေးချင်နေတဲ့အတိုင်း၊ မင်းပဲငါ့ကိုကိုင်ထားစေချင်တာမဟုတ်လား?

“သွားစို့ တတိယအစ်ကို၊ ပြန်ကြရအောင်။” ချန်းယု တစ်ဖက်ကဈေးဝယ်အိတ်ကိုကိုင်ပြီး တစ်ဖက်ကလော့မင်ရဲ့လက်ကိုကိုင်ထား လေသည်။ သူမ ကြောင်ငေးနေတဲ့လော့မင်ကိုဆွဲလာလိုက်ပြီး အမျိုးသမီးအဝတ်အစားဆိုင်ကနေ အတူတူထွက်လာလိုက်တယ်။

ချန်းယု လော့မင်ကို ဓာတ်လှေကားဆီသွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ထျန်းဖေက သူတို့အတွက် ဓာတ် လှေကားခလုတ်ကို ဖွင့်ပေးပြီပြီ။ ဓာတ်လှေကားပွင့်မှာကိုစောင့်နေတုန်း၊ လော့မင်၊ ချန်းယုရဲ့တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကိုင်ခံထားရတဲ့ သူ့ လက်ဖဝါးကိုရုတ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ချန်းယုသတိထားမိလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂရုမစိုက်လေဘူး။ သူမ လော့မင်ကို ချုံမြိန်တဲ့အပြုံးတစ်ခုပေးလိုက်လေသည်။

လောမင်ရဲ့ ညာဘက်လက်မှာ ချန်းယုလက်ဖဝါးရဲ့အထိအတွေ့ကို ခံစားနေရတုန်းဖြစ်လေတယ်။ သူ သူ့ရဲ့ဘာမှမရှိတဲ့လက်ကိုနှစ်ကြိမ် ဆုပ်လိုက်ပြီး မြန်မြန်ဖြေလျှော့လိုက်လေသည်။

လောမင်၊ မင်းအစောက နွေးထွေးမှုကို မင်းကိုတစ်ယောက်ထဲထိတွေ့နိုင်တယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာကြောင့် လောဘကြီးလို့မဖြစ်ဘူး။ တကယ်တော့၊ အမျိုးသားနဲ့အမျိုးသမီးတွေက ကွာခြားလေသည်။ သူမကရိုးရှင်းတဲ့စိတ်ရှိနေပေမဲ့လည်း၊ သူမက အရွယ်ရောက်နဲ့နေလေပြီ။

တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ အမျိုးသားသရဲ ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်လေပြီး ကျွတ် ကျွတ် ဆိုကာ သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေသည်။ သူတို့က မောင်နှမတွေမဟုတ်ကြပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ၊ ဘာလို့ကြည့်ရတာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေရတာလဲ?

“ဒင်”

အဲဒီအချိန်၌ ဓာတ်လှေကားရောက်လာလေသည်။ ကံကောင်းစွာနဲ့ အထဲမှာဘယ်သူမှမရှိနေလေဘူး။ ထျန်းဖေ ချန်းယုနဲ့လောမင်ဝင် လိုရအောင် ဓာတ်လှေကားတံခါးကို သူလက်နဲ့တားလိုက်လေသည်။ အမျိုးသားသရဲက ဒီအခွင့်အရေးကိုယူပြီး ဝင်လာလိုက်လေသည်။

“ဒီကနေထွက်သွား။” ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်တော့ ချန်းယုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ၊ အခုလေးတင်ခြေလှမ်းလှမ်းကာဝင်လာတဲ့သူ၊ ရုတ်တရက်ကြီးတောင့်ခဲသွားပြီး ချန်းယုကို ငေးကြောင်ကြောင်စိုက်ကြည့်နေ လိုက်သည်။

“မင်းကိုမဟုတ်ဘူး။” တတိယသခင်လေးလော့ လေးလေးနက်နက်ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“...” ဒါဆို ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ထျန်းဖေ သံသယရှိရှိ မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသားသရဲ သူ့ကိုချန်းယုနှင့်ထုတ်နေတာမြင်တော့၊ သူ့ချက်ချင်းပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါ့ကိုနှင်ထုတ်နေလဲဘာအကျိုးရှိမှာမလို့လဲ? ငါကအခုသရဲဖြစ်နေပြီ။ ငါကနံရံတွေကနေဖြတ်သွားလို့ရတယ်၊ မင်းသာငါ့ကိုမောင်းထုတ်မယ်ဆိုရင်၊ ငါကဝင်လာနိုင်နေတုန်းပဲ။”

“နင်ငါ့ဆီကဘာလို့ချင်တာလဲ?” ဒီလူသာ အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်မဟုတ်ဘူးပဲ သာမန်သရဲသားဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ချန်းယု ကံကြမ္မာနဲ့ အဖတ်တင်နေမယ်ဆိုရင်တောင်မှ သူ့ကိုခြေမှုန်းပစ်မှာဖြစ်နေတုန်းပဲ။

“ငါတို့တွေ့ဆုံမှုက ရေစက်ပါနေတာပဲ...”

ချန်းယု သူမလက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး အံ့ဖွယ်အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးပေါ်လာလေသည်။

“ငါမင်းဆီကအကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ။” ချန်းယုရဲ့လုပ်ရပ်ကို အမျိုးသားသရဲမြင်တော့၊ သူ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်လေသည်။ သူ့အပြင်ဘက်မှာလွှင့်မျောနေတာ ဆယ်ရက်ကျော်သွားခဲ့လေပြီ ပြီးတော့ သူ့မှာဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သူလည်းမသိလေဘူး။ သူ့ကိုမြင်နိုင်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံရဖို့က မလွယ်ကူလှလေဘူး၊ သူဘယ်လိုလုပ်ထွက်သွား နိုင်မှာလဲ?

“မကူညီနိုင်ဘူး!” ချန်းယုစဉ်းစားမနေဘဲ ငြင်းလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေနဲ့ သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်အားလုံး သူတို့အချင်းချင်းထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဘာမေးခွန်းမှထုတ်မမေးလာလေဘူး။

“တံခါးကိုအရင်ပိတ်လိုက်။” လောမင် တိုးတိုးညှင်းညှင်းသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့စကားက မသေးငယ်လှလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သတိအလုံအလောက်မထားလေဘူး။ အများတကာရှေ့မှာ သရဲနဲ့အမှတ်တမဲ့ပြောဆိုနေလေတယ်၊ သူမရှာတွေ့ခံရမှာကိုမ ကြောက်လန့်ဘူးလား?

ဓာတ်လှေကားက မကြာမှီ ပထမအလွှာ၌ရပ်သွားလေပြီး လောမင်ကားထဲအရင်ဝင်သွားလိုက်လေသည်။ ချန်းယုက ကားတံခါး၌ မ မြင်နိုင်တဲ့နာဖူးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။

“မင်းငါ့ကိုကူညီပြီး ပြန်ပို့ပေးပါ။” အမျိုးသားသရဲတောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ နင်ကငါ့အလုပ်ကိစ္စအတိုင်းအတာထဲကမဟုတ်ဘူး။” ချန်းယုငြင်းလိုက်လေသည်။

“မင်းကကောင်းကင်ဘုံဆရာမဟုတ်ဘူးလား? ဘာလို့ မင်းအလုပ်ကိစ္စအတိုင်းအတာထဲကမဟုတ်ရတာလဲ။” အမျိုးသားသရဲမေးလိုက် လေတယ်။ “ဒါမှမဟုတ် မင်းကိုမည်းတယ်လို့ပြောတာအတွက် မင်းငါ့ကိုအပြစ်တင်နေသေးတာလား? ဒါပေမဲ့ ငါကအမှန်ကိုပြောနေတာ ဟဲ့။ ပန်းရောင်ဝတ်စုံကတကယ်ပင်မင်းနဲ့မလိုက်ဖက်နေဘူး။ မင်း၊ မင်းသာငါ့ကိုပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင်၊ အနာဂတ်မှာ မင်းအဝတ်အစားတွေ ကို...”

အမျိုးသားသရဲက အရမ်းကျွမ်းကျင်တဲ့ဇွတ်တရွတ်သရဲလို့သာ ပြောနိုင်လေတော့သည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာအမျိုးအစားအများကြီးရှိတယ်။” ချန်းယု အဝတ်အစားအကြောင်း ထပ်ပြီးနားမထောင်ချင်တော့ဘူး။ သူမ တိုက်ရိုက်ဝင်နှောက်ယှက်ပြောလိုက်လေသည်။ “ငါကပယောဂနှင့်ဘုံဆရာပဲ။ နှင်းနားလည်ရဲ့လား? သရဲတွေအတွက်ငါလုပ်ပေးနိုင်တာဆိုလို့ နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ တစ်ခုက သူတို့ကိုမြေအောက်လောကကိုပို့ပေးတာ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ နှင်းဝိညာဉ်ကိုဖျက်ဆီးပစ်တာ။ ဒီတော့၊ နှင်း မြေအောက်လောကကိုသွားချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှင်းဝိညာဉ်တွေပြန်ကျသွားချင်လား?”

ဒီလိုရက်စက်တဲ့စကားမျိုးက ချန်းယုရဲ့ပါးစပ်ကနေထွက်လာလေသည်။ လောမင် သူ့မျက်ခုံးကို တအံ့တဩပင့်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြားမကြိုက်တာမျိုးမရှိနေလေဘူး။ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့လေးနက်ပြီးရက်စက်တဲ့အသွင်အပြင်က ချစ်စရာကောင်း တယ်လို့ သူတွေ့ထင်မိလေသည်။

“ဒါဆို ငါ့ဒုတိယဦးလေးကိုခေါ်ဖို့ မင်းကူညီပေးပါလား။ သူလည်းကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲ။ ငါဒီမှာရှိနေတယ်လို့ သူ့ကိုပြောပေး။” ချန်း ယုက သူ့ဘဝသေရေးရှင်ခြင်းကို မကူညီချင်လို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အမျိုးသားသရဲမြင်လိုက်လေသည်။ ဒီတော့၊ သူ့နောက်ဆုတ်တာသာ လုပ်နိုင်ပြီး နောက်ထပ်အကောင်းဆုံးကို တောင်းဆိုရန်အတွက် မေးလိုက်လေသည်။

“ရတယ်။” ချန်းယု ယုတ်မာစွာရယ်လိုက်လေတယ်။ “100,000.”

“တစ်ခါခေါ်ဖို့ကို 100,000 ယူတယ်ပေါ့၊ မင်းအရမ်းများမမှောင်သွားဘူးလား?” အမျိုးသားသရဲချဲ့ကားပြောလိုက်လေသည်။

“ငါကမည်းတယ်လို့နှင့်အမြဲပြောနေတာမဟုတ်ဘူးလား?” ချန်းယုက ရန်ငြိုးထားတတ်လေသည်။

“...” အမျိုးသားသရဲ ပြောစရာစကားမဲ့သွားပြီး တိတ်တိတ်လေးဒေါက်သွားလေသည်။

“အဟွတ်...” လောမင် သူ့ကိုယ်သူမထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်လုနီးပါးဖြစ်သွားလေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်လာနေပြီ။” အနီးအနားကနေ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်သတိပေးလာလိုက်လေသည်။

လောမင်ကားကိုမှီကာထွက်လာပြီး ချန်းယုကိုပြောလိုက်လေတယ် : “အရင်ဆုံးသွားကြရအောင်။”

လောမင်ပေါ်က စိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်က အချိန်ကုန်တော့မှာကို ချန်းယုသတိရလိုက်လေသည်။ ဒီတော့၊ သူမကျိုး ကျိုးနွံနွံ သူမခေါင်းကိုင့်လိုက်ပြီး ကားထဲဝင်လိုက်လေသည်။ ကားတခါးပိတ်သွားချိန်၊ အမျိုးသားသရဲ လျင်လျင်မြန်မြန်ဝင်ချလာလိုက်လေ တယ် : “ငါသဘောတူတယ်၊ 100,000၊ 100,000.”

ချန်းယု တိကျတဲ့နေရာတစ်ခုကိုကြည့်နေတာကို လောမင်မြင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်ဘက်က ဘာမှမရှိတဲ့အဲဒီခုံကို သူ့ကြည့် လိုက်လေသည်။ နှာဗူးလိုက်လာတယ်ဆိုတာကို သူ့အတိအလင်းပြောရလေတယ် ပြီးတော့ တမင်တကာမလုပ်ဘဲ သူ့မျက်လုံးတွေကိုမှေး လိုက်လေသည်။

ချန်းယုသူမဖုန်းကိုထုတ်ပြီး မေးလိုက်တယ် : “Phone number.”

အမျိုးသားသရဲ နံပါတ်ကိုပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေး နံပါတ်တွေအားပါးတရရှိက်နှိပ်နေတာကို လောမင်ကြည့်နေလိုက်ကာ၊ သူမ ၁သိန်းရှာနိုင်တော့မှာကို ယူဆလို့ရနေလေ သည်။ ကြည့်ရတာတော့ သူမက ငွေမက်သူအသေးစားလေးပဲ။

ချန်းယု ဖုန်းကိုခေါ်လိုက်လေတယ်။ အချိန်အတော်ကြာမြည်သွားပြီး အဲ့တာက voicemail အဖြစ်ပြောင်းသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ?” အမျိုးသားသရဲ စိတ်လှုပ်တရှားမေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယုထို့နောက် နောက်တစ်ခါခေါ်လိုက်လေတယ်။ ဘယ်သူမှပြန်မဖြေလေဘူး : “ဘယ်သူမှဖုန်းမဖြေဘူးပဲ အာ။ မဟုတ်ရင် ငါ စာပို့လိုက်မယ်လေ။”

“စာပို့တာလေးအတွက် မင်းက ယွမ်သိန်းလို့ချင်တယ်ပေါ့၊ မင်းမည်းသွားချင်နေတာလား...အကြင်အနာကင်းမဲ့တာပဲ။” အမျိုးသား သရဲ ‘မည်းတာ’ ကိုအစားထိုးဖို့ ခက်ခဲတဲ့အချိန်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါဆို နှင်းဘာပြောချင်တာလဲ?” တစ်ဖက်လူကဖုန်းမဖြေဘူးဆိုရင် သူမမကူညီနိုင်လေဘူး။

“ငါရုမစိုက်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းကငါ့ကိုမြင်နိုင်တဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူပဲ။ ငါ့ဒုတိယဦးလေးမလာခင်အထိ ငါမင်းနောက်ကိုလိုက် နေမှာပဲ။” ဒီမိန်းကလေးကိုသာ ငါပြေးခွင့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ နောက်ထပ်ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးနဲ့ ဘယ်အချိန်မှထပ်တွေ့ရမှာလဲ? သူက ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်အခါမှာပဲရှိသေးပြီး သူငယ်ငယ်နဲ့မသေချင်သေးလေဘူး။

“နင်ငါ့ကိုအတွေးမှားနေပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မလား။”

“နောက်ထပ် 100,000 ထည့်လိုက်။” အမျိုးသားသရဲ လက်နှစ်ဖက်လုံး ဆန့်ထုတ်လာလေသည်။

ချန်းယုမျက်တောင်ခပ်လိုက်လေတယ်၊ လောမင်းကို ဖော်ရွေစွာကြည့်ဖို့လှည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “တတိယအစ်ကို၊ သူ့ကိုကား ထဲနေပါစေ။ သူ့ငါ့ကိုနောက်ထပ် ယှဉ်သိန်းထပ်ပေးနေတယ်။ ငါ့ခြံဝန်းထဲပြန်ရောက်သွားရင်၊ ငါ့သူ့ကိုငါ့အိမ်ပြန်ခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ဒီတော့ အစ်ကိုကို မသက်ရောက်တော့ဘူး။”

“မင်းဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ သူ့ကိုသိခွင့်ပေးတာကမကောင်းဘူး။” လောမင်းသတိပေးလိုက်သည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူရင်သန်ဖို့ ကံအလုံအလောက်ရှိမယ်ဆိုရင်၊ သူ့နှိုးလာရင် ဒီမှတ်ဉာဏ်တွေရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သာကံမ ကောင်းဘူးဆိုရင်၊ ငါ့သူ့ကို မြေအောက်လောကဆီတိုက်ရိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်။” ချန်းယု စိတ်မဝင်စားစွာပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အိုကေ၊ ဒါဆို သူ့ကိုငါ့ဘေးထိုင်ခိုင်းလိုက်။” နှာဗူးဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ်၊ မိန်းကလေးဘေးကိုမထိုင်ခိုင်းတာက အကောင်းဆုံးပဲဖြစ် လေသည်။

အရင်က အမျိုးသားသရဲနဲ့လက်ချင်းကိုင်တာကို လောမင်းအတွေးအကြံရခဲ့ပြီးလေပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့အားမထုတ်ရလေဘူး၊ အမျိုးသား သရဲနဲ့ကားအတူတူထိုင်ရတာကို ဘာဖိအားမှမရှိနေလေဘူး။ ထျန်းဖေ၊ ကားမောင်းနေတဲ့သူ၊ နောက်ကြည့်မှန်ကနေ ဘာမှမရှိတဲ့ခုံကိုကြည့် လိုက်လေသည်။ သူ အချိန်တော်တော်ကြာ နောက်ကျောအေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတာကို ခစားလိုက်ရလေသည်။

သေစမ်း၊ လောင်ဇီ သေခြင်းနဲ့ရှင်ခြင်းကြားကို မရေမတွက်လျှောက်ဖူးပြီးပြီ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှဒီလောက်မကြောက်လန့်ဖူးဘူး။

အခန်း(၁၉) : အစ်ကိုကဒီမှာရှိနေတာကြောင့်

လော့မင်ရဲ့အထောက်အထားက ထူးခြားတာကြောင့်၊ ချန်းယုကို ပြဿနာမဖြစ်စေရန်၊ ချန်းမိသားစုရဲ့ခြံဝန်း၌ ကားကိုရပ်မဲ့အစား၊ သူ့ခြံဝန်းအသေးလေးဆီ ထျန်းဖေအားတိုက်ရိုက်မောင်းနှင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

လော့မင်နေတဲ့ခြံဝန်းက ထောင့်နားလေးမှာရှိလေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနားမှာ ပန်းခြံအသေးလေးရှိလေတယ်။ လူထုဆီ လော့မင်တစ်ခါမှ မကြောညာဖူးပေမဲ့လည်း၊ လော့မိသားစုခြံဝန်းလေးတစ်ဝိုက်လှုပ်ရှားလို့မရလေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခြံဝန်းထဲက နေထိုင်သူတွေကလည်း သို့သိုသိပ် သိပ်ရှိလေသည်။ အချင်းချင်းမပြောဘဲသိနေတဲ့နားလည်မှုအောက်မှာ၊ မင်းစပ်စုချင်နေတယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ အိမ်အနီးအနားကို မင်းသွားလို့ မရလေဘူး။

ထို့ပြင်၊ လော့မိသားစုရဲ့ခြံဝန်းရှေ့က အိမ်နှစ်အိမ်ကိုဖယ်လိုက်ပြီးလေပြီ။ သူတို့တွေက အခု လော့မင်အားကာကွယ်နေတဲ့သီးသန့် စစ်သားတွေ အသုံးပြုကြလေသည်။

"တတိယအစ်ကို၊ ငါအရင်သွားတော့မယ်နော်။" ချန်းယု ဈေးဝယ်အိတ်ကိုယူပြီး သွားတော့မလို့ဖြစ်လေတယ်။

"မိန်းကလေး၊" လော့မင် ချန်းယုကို ရုတ်တရက်ရပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

"အမ်?" ချန်းယု သံသယနဲ့လှည့်လာလိုက်သည်။

လော့မင်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သူမဘေးနားကို ကြည့်ရန်လှည့်လိုက်လေသည်။ သူမမြင်နိုင်ပေမဲ့လည်း၊ အေးစက်တဲ့စွမ်းအင်ကိုတော့ လော့မင်မြင်နေရလေတယ်။ "မင်းဒါကိုယူသွား...မင်းအိမ်ကိုပြန်ရင်ဂရုစိုက်သွား။ မင်းအိမ်သွားနေစဉ် အဲ့တာနဲ့စကားမပြောနဲ့။ တကယ်တော့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သရဲတွေရှိတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းယုံကြည်ကြတာမဟုတ်ဘူး။"

"ညီမသိပါတယ်။" ချန်းယုချိုချိုသာသာပြုံးလိုက်လေသည်။ "ငါအိမ်ပြန်နေချိန် ငါအာရုံစိုက်ပါ့မယ်။ ငါ့အမေကို ငါမခြောက်လန့်ချင်ပါဘူး။"

"သိရင်ပြီ။" လော့မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ချန်းယုတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်လေသည်။ ခြံဝန်းထဲကို မောင်းသွားရန် ထျန်းဖေကို လော့မင်အချက်ပြတော့မလို့ဖြစ်တယ်။ မိန်းကလေး ရုတ်တရက်ပြန်လှည့်ကြည့်လာတာကို သူမမြင်လိုက်လေသည်။ သူမမျက်နှာကိုတွန့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုရှုပဲထွေးစွာကြည့်လာလေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ?" လော့မင်တအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

"တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကို ငါနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အထင်မှားနေတာများမရှိဘူးလား?" ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

"အထင်မှားနေတာ? မရှိပါဘူး။" လော့မင် သူမကိုငေးကြောင်ကြောင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"အစ်ကို အခုလေးတင် ငါ့ကိုတမင်သက်သက်သတိပေးလိုက်တာလေ အာ။ ငါရစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းကမှ သရဲတွေဖမ်းနေခဲ့တာ။ ငါ့မှာ ဆယ်နှစ်တာ သရဲခံတဲ့အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ ငါဘယ်လိုလုပ်သတိမရှိဘဲနေမှာလဲ?" ချန်းယုရဲ့မျက်နှာက စိတ်ထိခိုက်နေတာက သူ့က သူမကိုအထင်အမြင်သေးနေတဲ့အတိုင်းဖြစ်နေလေပြီး ဆက်ပြောလာလေတယ်။ "ငါဈေးဝင်စင်တာမှာတုန်းက ဒီတစ်ယောက်ကို စကားပြောရတဲ့အကြောင်းပြချက်က" ချန်းယု သူမဘေးကသရဲကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်လေသည်။ "ဘာလို့ဆို အစ်ကိုကဒီမှာရှိနေလို့လေ၊ တတိယအစ်ကို။"

လော့မင် သံသယရှိရှိမျက်တောင်ခပ်လိုက်လေတယ်။ "ငါ့ကြောင့်?"

"ဘာလို့ဆို အစ်ကိုကဒီမှာရှိနေလို့။ ဒီတော့၊ ငါစကားပြောနေချိန်၊ အခြားသူတွေက ငါအစ်ကိုကိုပြောနေတယ်လို့ထင်လိမ့်မယ် အာ။" ချန်းယုသဘာဝအတိုင်းပြောလိုက်လေတယ်။ "မဟုတ်ရင် ငါအဲဒီလိုမျိုးပြောမှာမဟုတ်ဘူး။"

သူမအဘိုးနဲ့ သူမအပြင်သွားချိန်တိုင်း ချန်းယုများသောအားဖြင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပြောဆိုလေသည်။ အဘိုးဝုက အပြင်လူတွေနဲ့ သူမအတွက် ဖျန်ဖြေပေးလေတယ်။ ဒီတော့ သူတို့တွေက သူမအဘိုးကိုသူမပြောဆိုနေတယ်လို့ တွေးထင်ကြလေသည်။ ဒါ့အပြင်၊ ချန်းယုရဲ့စရိုက်က ထူးဆန်းနေပြီးသားဖြစ်လေသည်။ သူမကစိတ်ဆတ်တော့ သရဲတွေက သူမကိုလှုံ့ဆော်နိုင်လေသည်။ အနားတစ်ဝိုက်ဘယ်သူမှမရှိချိန်၊ သူမပုံမှန်မဟုတ်သလိုမပြုမူရန် အမှတ်ရလေသည်။ သို့သော်၊ ဘေးနားမှာယုံကြည်ရတဲ့သူရှိနေတာနဲ့၊ သူမစိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ဖို့ လွယ်ကူလှလေတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီလိုအပေါစားဆန်တုပီးစပ်မျိုးနဲ့အမျိုးသားသရဲကို သူမတွေ့ချိန်မျိုးပေါ့။

"ဒီတော့ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို။" အချို့အကြောင်းပြချက်တွေကြောင့်၊ လော့မင်ရုတ်တရက်အနည်းငယ်ပျော်လာသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ညီမမှာလည်း ပြဿနာတချို့ရှိနေသေးတယ်။ ညီမအဘိုးက ညီမစိတ်ဆတ်တာကို ပြင်ဖို့လိုတယ်လို့ အရင်ကသတိပေးဖူး

တယ်။” ချန်းယုမခံမရပ်နဲ့ပြောလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ မင်းကငယ်သေးတာပဲ၊ ဒါကပုံမှန်ပါပဲ။” ပုံမှန်ရွှင်ပျတဲ့မိန်းကလေး မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်တာကို လော့မင်မြင်လိုက်တော့ မနေနိုင်ဘဲ ညင်ညင်သာသာနှစ်သိမ့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ညီမပြောင်းလဲဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောင်းလဲသွားဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကို ငါ့ကိုကာပေးဖို့ ငါအစ်ကိုကုပ်တောင်းဆိုရတော့မှာပဲ။” ချန်းယုရဲတင်းစွာမေးလိုက်လေသည်။

“အိုကေ။” လော့မင် အပြုံးနဲ့ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ညီမသွားပြီ။ ဘိုင်ဘိုင် တတိယအစ်ကို။” ချန်းယုပြုံးလိုက်ပြီး သူမလက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ဘိုင်ဘိုင်” လော့မင်စိတ်ကြည်နေရင်း ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

အမျိုးသားသရဲ ချန်းယုနောက်ကိုလိုက်လာလေသည်။ အိမ်ကိုပြန်တဲ့လမ်းမှာ၊ သူ့လျှောက်နေရင်း ကျွတ် ကျွတ် ဆိုပြီး သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေသည်။ “ဒီမိန်းကလေးက အတွေ့အကြုံမရှိဘူးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျစ်လှယ်တဲ့နေရာမှာတော့ အရမ်းတော်တယ်။ အဲဒီလူမှာ ကံမကောင်းစွာနဲ့ ဖြစ်တုံ့နှလုံးသားရှိနေတာပဲ အာ။”

အမျိုးသားသရဲ ဘာအကြောင်းပြောနေလဲဆိုတာ ချန်းယုနားမလည်လေဘူး။ သူမပြန်မဖြေလိုက်ဘဲ သူ့ကိုမနှစ်မြို့တဲ့သဘောနဲ့ သူမမျက်လုံးတွေကို လှိမ့်လိုက်လေသည်။

ချန်းမိသားစုရဲ့အိမ်ကို သရဲတန်းလန်းတန်းလန်းနဲ့ သူမပြန်ရောက်လာချိန်၊ မနက်အစောကတည်းက ထွက်သွားတဲ့သူမသမီးကို အမချန်းမြင်လိုက်လေသည်။ သူမမနေနိုင်ဘဲ သိချင်စိတ်နဲ့မေးလိုက်လေတယ်။ “ရှိရဲ့၊ သမီးဘာလို့အစောကြီးပြန်လာတာလဲ?”

“အတန်းဖော်မှာ ရုတ်တရက်ကြီး လုပ်စရာပေါ်လာလို့၊ ဒီတော့ သမီးတို့စောစောထွက်လာခဲ့တာ။” ချန်းယု သူမကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကိုအသုံးပြုလိုက်လေသည်။

“သမီးအဲဒီဝတ်စုံကို ဝယ်လာခဲ့တာလား?” အမေချန်းမေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။” သူမနောက်ကဈေးဝယ်အိတ်ကို အရှေ့ရွေ့လိုက်လေသည်။

“အမေကြည့်ကြည့်ရအောင်။” နောက်ဆုံးတော့၊ အခြားမိသားစုရဲ့အမေတွေလိုမျိုး ငါသမီးနဲ့ ငါလည်းအဝတ်အကြောင်းဆွေးနွေးလို့ရပြီ။ ချန်းယုဝယ်လာတဲ့ဝတ်စုံကိုအမေချန်းထုတ်လိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်တရားကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူမချီးကျူးလိုက်လေတယ်။ “တို့မိသားစုရဲ့ရှိရှိမျက်လုံးတွေက တကယ်ကိုကောင်းတာပဲ။ သမီး ဒီဝတ်စုံနဲ့တကယ်ကိုကြည့်ကောင်းလောက်တယ်။”

ချန်းယု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြီးလိုက်လေသည်။

“မင်းမိသားစုရဲ့အလှရသံစားနိုင်စွမ်းက မျိုးရိုးလိုက်ဖြစ်နေတာကို အာ” အမျိုးသားသရဲဉာဏ်အလင်းရသွားတဲ့မျက်နှာနဲ့ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယုသူမလက်သီးတွေကို အရင်ဆုံးကျစ်ကျစ်ဆုပ်လိုက်လေပြီး သရဲကိုရိုက်နှက်ဖို့လှုံ့ဆော်နေတဲ့ဆန္ဒကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခုခံထားရလေသည်။

“စကားစပ်၊ သူနေကျရင် သမီးအစ်ကိုလည်း ညစာစားဖို့ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အမေတို့မိသားစု ညစာအတူတူမစားရတာ တော်တော်တောင်ကြာသွားပြီပဲ။”

အရင်က တစ်လလုံး စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေး ချန်းယုဆင်းခဲ့ရလေတယ်။ ပြီးတော့ ချန်းယုနဲ့ကလည်း အခုတလောအမှုတစ်ခုစုံစမ်းနေပုံရလေသည်။ ဆယ်ရက်နေ့မှတစ်ခါသာ သူ့အိမ်ပြန်လာနိုင်လေသည်။ ဒီနေ့ကြိုတောင့်ကြိုခပြန်လာတာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့အမေချန်းဒီလိုပြောလာတာဖြစ်လေသည်။

“အမေ၊ သမီးအရင်ဆုံးရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ သမီးတစ်နေ့လုံးလမ်းလျှောက်နေရတော့ ချွေးတွေစိုချနေပြီ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“အိုကေ အိုကေ အိုကေ။ သမီးပင်ပန်းနေရင် တစ်ရေးလောက်အိပ်လိုက်ဦး။” အမေချန်း အိတ်ထဲကို အဝတ်ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး သူမသမီးကိုပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယုအိတ်ကိုယူပြီး အပေါ်ထပ်တက်လာလိုက်သည်။ သူမအဝတ်ဗီရိထဲ အဝတ်သစ်ကိုချိတ်ပြီးပြီးချင်း၊ သူမနောက်ကသရဲတီးတိုးရေရွတ်လိုက်တာကို သူမကြားလိုက်လေတယ်။ “ငါဝင်လာတဲ့အခန်းက သင်းပျံ့တဲ့အလှလေးပင်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင်၊ ကံမကောင်းစွာနဲ့၊ ငါ့မှာတွေ့ကြုံဖို့ ခန္ဓာကိုယ်မရှိနေဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့အစား တကယ်ကြီး မိန်းကလေးရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့တာပဲ။”

သူမသည်ခံမှုအလွန်မှာတော့၊ ချန်းယုအောင်အီးမနေတော့ဘူး၊ အမျိုးသားသရဲကိုနံရံအပြင်ဘက်ထွက်သွားအောင် ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသားသရဲ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အော်ဟိုက်လေ၏။ သူပြတင်းပေါက်ရှေ့ထပ်မံလွင့်မျောလာကာ စိတ်တိုတိုပြောလိုက်လေတယ်။ “မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ?”

“နင်ထပ်ပြောမယ်ဆိုရင်၊ ငါ ၂သိန်းမလိုအပ်တော့ဘူး။” ချန်းယု မျက်လုံးမှေးကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေတယ်။

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်လိုက်နဲ့၊ မလုပ်လိုက်နဲ့။” အမျိုးသားသရဲချက်ချင်းအကြိပ်လိုက်လေတယ်။ “ငါမှားသွားပါတယ်၊ ငါထပ်ပြီးပေါက်ကရဲတွေမပြောတော့ဘူး၊ အဲဒီ... မင်းထပ်ပြီးခေါ်ကြည့်လိုက်၊ ငါ့ဒုတိယဦးလေးပြန်လာနေတာဖြစ်နိုင်လောက်တယ်။”

ချန်းယုလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီသရဲကိုမြန်မုန်ရှင်းပစ်ချင်လေသည်။ ဒီတော့၊ သူမဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး သူမနှစ်ကြိမ်ခေါ်ထားတဲ့ဖုန်းကိုပြန်ထေ့လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက voicemail အဖြစ်ပြောင်းသွားတုန်းပဲ။

“ငါခေါ်လို့မရပြန်ဘူး။” ချန်းယု အိပ်ယာပေါ်ဖုန်းပစ်ချလိုက်ပြီး ခြေချိတ်ကာထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘာလို့ခေါ်မရတာလဲ...” အမျိုးသားသရဲ ချန်းယုရဲဖုန်းကို လုယူချင်နေလေသည်။

“ရပ်လိုက်၊ နင်အဲ့မှာရပ်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်နေလိုက်။” ချန်းယု သရဲသူမနားကပ်လာတာကို တားလိုက်လေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့အမျိုးသားသရဲနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အခန်းထဲအတူတူထိုင်နေတာက၊ အာရုံစိုက်ထားရန်လိုအပ်နေသေးလေသည်။

အမျိုးသားသရဲ ချန်းယုရဲစိုက်ကြည့်မှုအောက်မှာ ခြေလှမ်းတော်တော်များများနောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ထိုင်ခုံ၏အစွန်းအဖျားပေါ်သူရပ်နေလိုက်ပြီး ရှေ့သို့မတိုးရဲလေဘူး။ သူစိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်လေတယ်။ “မင်းငါ့ကို ဒီအတိုင်းပြန်ပူပေးလို့မရဘူးလား? အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်ကို သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲပြန်ပို့တာက ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေအတွက် အရမ်းရိုးရှင်းတယ်မဟုတ်ဘူးလား?”

“ငါကပယောဂနှင့်သူလို့ နှင့်ကိုပြောပြီးသွားပြီ။ ငါလူတွေကိုမကယ်တင်ဘူး။” သူမငယ်ငယ်ကတည်းက သူတို့လေ့ကျင့်တဲ့ထူးခြားတဲ့အရည်အချင်းတွေကြောင့် အဘိုးဝှက် ချန်းယုကိုသတိပေးထားလေတယ်။ သူတို့က အခြားကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေထက် ပို၍လွှပ်နိုင်စွမ်းရှိကြလေသည်။ ဒါပေမဲ့ တခြားတစ်ဖက်မှာတော့၊ သူတို့စကေးတွေက သေစေနိုင်လောက်တယ်။ အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်ကို သူ့ကိုယ်ထဲပြန်ပို့ဖို့ ချန်းယုစိတ်စွမ်းအင် အသုံးပြုလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်နီးလာပြီးနောက်၊ ဝိညာဉ်ကထိခိုက်သွားနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်းထိခိုက်သွားနိုင်လေတယ်။ ဒီတော့၊ နောက်ဆုံးအားကိုးရာအနေနဲ့ သရဲတွေကိုသာ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ချန်းယုပြန်ပို့ပေးနိုင်လေသည်။

“ဒုတိယဦးလေး ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ? ငါဆယ်ရက်ကျော်ကျော်ပျောက်သွားတာကို သူငါ့ကိုရှာတောင်မရှာဘူး။” သူစိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်လေသည်။

“ဆယ်ရက်ကျော်သွားပြီ?” ချန်းယု၊ သူမဖုန်းနဲ့ကစားနေတဲ့သူ၊ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ “အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ခုနစ်ရက်ထက်ကျော်လွန်သွားရင် ပြန်သွားလို့မရတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင်...” ချန်းယုရုတ်စိုက်ထပ်မံကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့မှာတိတိကျကျ အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်၏အရှိန်အဝါ ရှိနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါလည်းမသိဘူး။” ကောင်းကင်ဘုံဆရာဖြစ်တဲ့ ဒုတိယဦးလေးတစ်ယောက် အမျိုးသားသရဲမှာရှိလေပြီး ရုပ်လွန်ပညာအကြောင်းသူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အများကြီးမသိလေဘူး။

ချန်းယုသူမခေါင်းကို လေးလေးနက်နက်ငုံ့လိုက်ပြီး group chat ကိုဖွင့်လိုက်လေတယ်။ “နတ်ဘုရားများနဲ့သရဲများမမေးရ”၊ ပြီးတော့ အဖွဲ့ထဲ ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်ပြီးစကားပြောလိုက်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ အဖွဲ့ဝင်သူငယ်ချင်းတို့၊ အသက်ရှိနေတဲ့ဝိညာဉ်က ဘယ်လိုအခြေအနေတွေမှာ ဆယ်ရက်ထက်ပိုပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်ရတာလဲ?

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော် : မင်းအသက်ရှိဝိညာဉ်နဲ့တွေ့ခဲ့လို့လား?

ပွေးကိုင်းမျိုးစေ့ : ဆယ်ရက်ထက်ပိုပြီး အသက်ရှိနေသေးတဲ့ဝိညာဉ်က ထူးခြားတဲ့မှော်လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ ကာကွယ်ခံထားရတာဖြစ်နိုင်တယ်။

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော် : အဖွဲ့ဝင်သူငယ်ချင်း၊ အသက်ရှိဝိညာဉ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲပြန်ဝင်သွားတာအကောင်းဆုံးပဲနော်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နတ်ဘုရား၊ အဲဒီအသက်ရှိဝိညာဉ်ကို မြန်မြန်ပြန်ပို့ပေးလိုက်။ ပြဿနာဖြစ်ဖို့လွယ်တယ်နော် အာ။

ချန်းယု မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်ရဲ့ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတာကိုကြည့်ပြီး မနေနိုင်ဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းမေးလိုက်လေတယ်။
“ဘာလို့လဲ?”

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်ရဲ့ ဘာလို့လဲဆိုတာလဲ အမေးခံရလေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်။ အတိအကျတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေရဲ့ဌာနချုပ်က အခုတလော အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ကိစ္စတွေကို အထူးတလည်အာရုံစိုက်နေကြတယ်ဆိုတာပဲ။ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတော်များများ ဆင့်ခေါ်ခံလိုက်ရတယ်။

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော် ငါလည်းအဲ့အကြောင်းနည်းနည်းကြားတယ်။ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုက အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးအငမ်းမရဝါးမျိုးနေပုံပဲ။

အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကိုဝါးမျိုးနေတယ်? သူမဆန့်ကျင်ဘက်က နီမြန်းတဲ့အသွင်အပြင်ရှိနေသေးတဲ့ အမျိုးသားသရဲကို ချန်းယုကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ သရဲနဲ့လုံးလုံးမတူညီနေလေဘူး။ သူ့အပြင်မှာဆယ်ရက်ကျော်ကျော်လွင်မျောနေလားဆိုတာ သူမသေသေချာချာမငြင်းနိုင်လေဘူး။ သူ့သိပ်မကြာမှီ ဝါးမျိုးခံလိုက်ရနိုင်လေသည်။

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော် ယုတ္တိတန်တယ်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့ကိုမြန်မြန်ပို့ပေးလိုက်တာကအကောင်းဆုံးပဲ။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်။ ငါသိပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ချန်းယုသူမဖုန်းကိုချလိုက်ကာ၊ လက်ဆန်ထုတ်ပြီး အိပ်ယာဘေးက အဝတ်အိတ်ထဲကနေ ဝိညာဉ်ကန့်သတ်တဲ့အဆောင်နှစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး အဲ့တာကိုအသာအယာပုတ်လိုက်လေသည်။ အနီးအနားကသရဲဆီ အဆောင်တွေ ပျံသန်းသွားလေသည်။

သူ့အပေါ် ရုတ်တရက် အဆောင်တွေကပ်ခံလိုက်ရတဲ့ အမျိုးသားသရဲ မလှုပ်နိုင်လေတော့ဘူး။ သူစိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်တယ်။ “မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ? ငါဘာလို့လုပ်လို့မရတာလဲ?”

“ငါတစ်မှေးလိုက်အိပ်တော့မလို့၊ ပြီးတော့ ငါနင့်ကိုမလှုပ်စေချင်ဘူး။” ချန်းယုပြောလိုက်သည်။

“မင်းကဒီအတိုင်းအိပ်မှာလေ၊ ဘာလို့ငါ့ကိုရပ်ရတာလဲ၊ ငါ...”

ချန်းယု နောက်ထပ်အဆောင်တစ်ခုပစ်လိုက်ပြီး အဲ့တာကချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ သက်တောင်သက်သာဖြစ်တဲ့အပြိုးနဲ့အတူ၊ ချန်းယု သူမကိုယ်သူမစောင်နဲ့ကာလိုက်ပြီး Air-con မဖွင့်လိုက်လေဘူး။ ဒီမှာသရဲရှိနေတာပဲဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီတော့ လျှပ်စစ်မီး ဖြုန်းတီးဖို့မလိုအပ်လေဘူး။

ချန်းယု ညစာစားချိန်ရောက်တဲ့အထိအိပ်လိုက်လေပြီး၊ သရဲရဲစိုက်ကြည့်တာအောက်မှာ၊ သူမတံခါးကနေလျှောက်ထွက်သွားပြီး အောက်ထပ်ကိုစားရန်ဆင်းလာလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ၊ မြို့တော်အလယ်က အထပ်များစွာပါတဲ့တိုက်တစ်ခုထဲမှာ၊ နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ဝတ်ရုံကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူလတ်ပိုင်း အရွယ်အမျိုးသားတစ်ဦး အမျိုးသားငယ်တစ်ဦး၏အိပ်ယာဘေး ရပ်နေလေသည်။ လူရွယ်ရဲခေါင်းအုံးဘေးက တုန်ရီနေတဲ့ကျောက်စိမ်းပန်းကန်ပြားကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တင်းတင်းကြပ်ကြပ်မျက်မှောင်ကြည့်ထားလေတယ်။

“ဆရာ။” အဲဒီအချိန်၌၊ လူရွယ်တစ်ယောက် တံခါးတွန်းကာဝင်လာပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “ကြည့်ရတာ ဆရာမှာ missed calls တချို့ရှိနေပုံပဲ။”

လူလတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသား သူဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး နံပါတ်စိမ်းကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြန်မခေါ်ရန်မရွေးချယ်လိုက်ခင် သူဇာလောက်တုံ့ဆိုင်းသွားလေသည်။ ဖုန်းဆွဲဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်၊ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုကို ရှာဖွေဖို့ များသောအားဖြင့် အချင်းချင်းပြိုင်ဆိုင်နေကြတဲ့ ရှာထူးကြီးမြင့်သူများအပြားရှိလေသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ့တူမှာရုတ်တရက်မတော်တဆဖြစ်သွားလေတယ်။ ဖုန်းဆွဲလုပ်ဖို့ သူ့မှာစိတ်မကြည်နေလေဘူး။

“ဆရာ၊ သခင်လေးတုန်ကို ရှာတွေ့ပြီလား?” တပည့်က စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်လေသည်။

“အခုထိမတွေ့သေးဘူး။” လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်က၊ သူတုတ်တုန်ချောင် ရုတ်တရက်သတိမေ့သွားလေသည်။ ကံကောင်းစွာနဲ့၊ သူအချိန်မှီရောက်လာပြီး တုန်ချောင်က ဘာသာဝန်လွန်ဆန်လျက် ကိုမာဝင်သွားတာကို သူရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ မန္တန်ကိုဖြတ်၍ သူ့ကိုယ်ကနေ သူ့ဝိညာဉ်ခွဲခွာသွားလေသည်။ အရင်လက အသက်ရှိဝိညာဉ်တော်တော်များများ ဝါးမျိုးခံလိုက်ရတဲ့ များစွာသောအမှုတွေကို ပြန်တွေ့မတော့၊ တုန်ဝေ လင်းတိုက်အင်မော်တယ်ဝိညာဉ်ကျောက်စိမ်းနဲ့ ချက်ချင်း တုန်ချောင်းကိုကာကွယ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်၊ သူ

သူတို့ကိုဆေးရုံကနေခေါ်လာပြီး လူမနေထိုင်သောဒီအဆောက်အဦးကို သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့သော်၊ ဒီလင်းတိုက်အင်မော်တယ်ဝိညာဉ်ကျောက်စိမ်းက တုန်ချောင်းကိုကာကွယ်နေစဉ်၊ အဲ့တာက ဝိညာဉ်နဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြားက ဆက်သွယ်မှုကိုလည်း တားဆီးလိုက်လေသည်။ အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကိုဝါးမျိုနေတဲ့ အငြိုးကြီးသရဲက တုန်ချောင်းကိုရှာမတွေ့နိုင်တော့ပေမဲ့ လည်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တုန်ချောင်းကိုမရှာနိုင်လေတော့ဘူး။

ဒီရက်တွေမှာ၊ ဝိညာဉ်ရာချီယူဆောင်လာပေးနိုင်တဲ့ မရေမတွက်နိုင်တဲ့လူတွေကို သူပို့လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထဲကဘယ်သူမှ တုန်ချောင်းမဖြစ်နေလေဘူး။

“ဒီကျောက်စိမ်းပန်းကန်ပြားက ပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန်ခါနေတယ်၊ အဲ့တာကမဖြစ်နိုင်ဘူးလား...” တစ်ခုခုကိုအမျိုးသားတပည့်တွေမိသွားပုံပေါ်လေတယ် သူ့မျက်နှာဖြူဖျော့သွားလေသည်။

“သွားပြီး ငါ့သစ်သားမက်မွန်ဓားနဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ယူလာခဲ့။” တုန်ဝေ အသံအောအောနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကျောက်စိမ်းပန်းကန်ပြားကွဲသွားချင်းချင်း၊ အငြိုးကြီးသရဲထက်အရင် အသေးလေးချောင်းကိုရှာဖို့ ငါ့အပေါ်မူတည်သွားပြီ။”

ပြီးတော့ ချန်းယု၊ အဲဒီအကြောင်းဘာမှမသိတဲ့သူမ၊ သူမမိသားစုနဲ့အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ညစာစားနေလေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု :

ညနေမှာ၊ လူလဲလိုက်တဲ့ ထျန်းဖေက အဆောင်ကိုပြန်လာလိုက်သည်။

ဟဲကျီ၊ ချန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေးနဲ့ တတိယသခင်လေး ဒီနေ့ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြလဲ?

ထျန်းဖေ : သူတို့စားပြီးသွားတော့ ဈေးဝယ်ထွက်ပြီး အဝတ်အစားဝယ်ကြတယ်။ ငါ တတိယသခင်လေးကိုယ်စား အဝတ်အစားတွေ အတွက် ငွေရှင်းပေးခဲ့တယ်။

ဟဲကျီ၊ ကောင်းကောင်းလုပ်ခဲ့တာပဲ။

ထျန်းဖေ : ဆိုဖာက အရမ်းမာနေတယ်လို့ တတိယသခင်လေးပြောတယ်။

လက်ထောက်အားလုံး အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကာ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သူတို့ဖုန်းတွေထုတ်လိုက်ကြပြီး ပျော့ပြောင်းချစ်စရာ ကောင်းကာမိန်းကလေးဆန်တဲ့ခေါင်းအုံးတွေရှာဖွေလိုက်ကြလေသည်။ ချန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေးကို လော့မိသားစုအိမ်မှာနေချိန် အိမ်မှာနေရသလို ခံစားသွားရအောင် သူတို့လုပ်ပေးချင်ကြလေသည်။

အပိုင်း(၂၀) : အန္တရာယ်ချည်းကပ်လာနေပြီ

ချန်းမိသားစု၏ညစာစားပွဲ၌ အမေချန်း သူဘာသာသူတဝတပြစားနေတယ် သူမသားကို စိတ်ပူပန်စွာကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ပန်းကန်ထဲကြက်သားစွပ်ပြုတ်ဖြည့်ပေးလိုက်ကာ၊ သူသားဆီကမ်းပေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ သားကောင်းကောင်းမွန်မွန်မစားသောက်ခဲ့ရဘူးပဲ။ အမေ မင်းကိုပြောနေတာ ဘယ်နှကြိမ်တောင်ရှိနေပြီလဲ— အမှုကိစ္စနဲ့မင်းဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေပါစေ၊ မင်းစားဖို့ကိုတော့ အမှတ်ရနေဖို့လိုတယ်လို့။”

“ကျွန်တော်သိပါပြီ။” ချန်းယန်သူခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး သူ့အမေကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

အမှုကိစ္စနဲ့ ဒီအတောအတွင်း သူသားအလုပ်ရှုပ်နေတာကို မြို့တော်ဝန်ချန်း သိနေလေတယ်။ ဒီတော့ သူမေးလိုက်တယ်။ “ဘယ်လိုလဲ အမှုကိစ္စက?”

“အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ကို အဲတာလွှဲပြောင်းပေးလိုက်တယ်။” ချန်းယန်ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့?” မြို့တော်ဝန်ချန်းအံ့သြသွားလေသည်။ “ဒီတော့၊ အဲတာမြန်မြန်လက်လွှဲပေးလိုက်ရတာပေါ့?”

အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့က နှစ်အကြာကြီး မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အမှုကိစ္စတွေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားတာဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့၊ အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ကို အမှုတစ်ခုလွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပြီဆိုရင်၊ အဲဒီအမှုကပိတ်သွားနိုင်တယ်လို့ အပြောများကြလေသည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်းက ဒီလေ့ကျင့်ရေးမျိုးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကွက်ကွက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့က ဗဟိုကော်မတီ၏ တိုက်ရိုက်ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ရှိနေလေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်းမငြင်းဆိုနိုင်လေဘူး၊ သူကန့်ကွက်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ။

“ဟုတ်တယ် အာ။ ဒီမနက်မှာပဲ အဲတာကိုရုတ်တရက် ထုတ်ပြန်လိုက်တာ။” ချန်းယန်တကယ်ကို နားမလည်နေလေဘူး။ သူ့အသင်းသားတွေ တစ်လနီးပါးလောက် ကြိုးစားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ သူတို့သဲလွန်စတွေမရရှိထားပေမဲ့လည်း၊ အမှုက တစ်လသာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရသေးတာဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့အမှုလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာကို၊ အားလုံးက လက်မခံချင်ကြလေဘူး။

မြို့တော်ဝန်ချန်း မျက်မှောင်ကြွပ်သွားလေပြီး သူစားနေတာ နှေးကွေးသွားလေသည်။

အမေချန်း အနည်းငယ်မပျော်မရွှင်နဲ့ ပြောလိုက်လေတယ်။ “စားနေချိန် အမှုအကြောင်းမပြောနဲ့ဦး၊ မြန်မြန်စားကြ။”

မြို့တော်ဝန်ချန်း ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာလေသည်။ ထမင်းနှစ်လှတ်စာလောက် အပြည့်စားသောက်ပြီးနောက်၊ သူ သူ့သမီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး နူးနူးညံ့ညံ့ပြောလိုက်လေတယ်။ “ရှိရှိ၊ ဒီအတောအတွင်း တစ်ယောက်ထဲအပြင်မသွားဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်နော်။”

“အမ်?” ချန်းယု၊ စားသောက်နေတဲ့သူမ၊ သူမခေါင်းကို မရေမရာနဲ့မော့လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊” ချန်းယန် ပဲ့တင်သံထွက်လိုက်လေသည်။ “တစ်လအတွင်း လူရစ်ယောက် တစ်လှည့်စီသေဆုံးသွားကြပြီ။ လူသတ်သမားနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဘာသဲလွန်စမှမရသေးဘူး၊ ရှိရှိ၊ ညီမအပြင်သွားချိန်၊ မင်းအတန်းဖော်တွေနဲ့ပဲ အတူတူသွားကြ။”

“လူရစ်ယောက်?” အမေချန်းအံ့သြသွားပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “အများကြီးပဲ?” သူမသား လူသတ်မှုတစ်ခုကို စုံစမ်းနေတာကို အမေချန်း သိထားလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအများကြီးသေဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတာတော့ သူမမသိလေဘူး၊ ပြီးတော့ လူသတ်သမားဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘာသဲလွန်စမှတောင် ရှာမတွေ့သေးလေဘူး။

“သေသူမှာ ဘုံတစ်ခုခုရှိလား?” မြို့တော်ဝန်ချန်း မနေနိုင်ဘဲ ထပ်မေးလိုက်လေသည်။

“မရှိဘူး” ချန်းယန်ပြောလိုက်လေတယ်။ “သူတို့ထဲကတချို့က စားသောက်ဆိုင်မှာ စားသောက်နေတုန်း ရုတ်တရက်သတိမေ့သွားတာ၊ တချို့က မနက်ခင်းအလုပ်သွားချိန် လဲကျသွားခဲ့တာ။ အခြားသူတွေက ညသူတို့အိမ်မှာအိပ်နေချိန် မနိုးလာတော့တာ။ သူတို့တွေ အားလုံးက ရုတ်တရက်သေသွားတာကြည့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းခွဲစိတ်မှုအစီရင်ခံစာအရ သူတို့ကကျန်းမာရေးကောင်းကြပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတာမရှိဘူးလို့ ပြနေတယ်။ ဘုံတစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုရင်၊ သေသူရစ်ယောက်ထဲက သုံးယောက်က နှစ်အတူတူလအတူတူ ရက်အတူတူမှာ မွေးဖွားခဲ့ကြတာပဲ။”

“ဘာနေလဲ?” မြို့တော်ဝန်ချန်းမေးလိုက်လေသည်။

“ဂျူလိုင် ၇၊ 3028” ချန်းယန်ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ယင်နှစ်၊ ယင်လ နဲ့ ယင်ရက်?” ချန်းယုရုတ်တရက်ထပြောလာလေတယ်။ ထမင်းဝိုင်းမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး သူမကိုကြည့်လာကြလေသည်။

“ညီမဘာပြောလိုက်တာလဲ?” ချန်းယန်မေးလိုက်လေသည်။

“အဲတာက ယင်းမွေးနဲ့စ၊ ယင်းမွေးလ နဲ့ယင်ရက်လို့ ညီမဆိုလိုတာ။” ချန်းယု နားမလည်တဲ့သူမမိသားစုကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။ သူမ ဆက်ပြောလိုက်ကာ၊ “သမီးငယ်ငယ်တုန်းက၊ အခြားသူတွေအတွက် ကိစ္စတွေလုပ်ဖို့ အဘိုးက သမီးကိုအမြဲခေါ်သွားဖူးတယ်။ သမီး ကိစ္စအများကြီးမြင်ဖူးပြီး ရက်ရဲဆိုလိုချက်တွေကို သိနေတယ်။”

ချန်းယုနဲ့ တွေးတောကာ ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အမေချန်း အားလုံးစားတာရပ်လိုက်တာကိုမြင်တော့ ထပ်မံတိုက်တွန်းလိုက်လေတယ်။ “အိုကေ၊ အိုကေ။ အမှုကိစ္စအကြောင်းမပြော တော့ရအောင်။ မြန်မြန်စားကြ။ ရှိရှိ၊ နောက်နောင် တစ်ယောက်ထဲအပြင်မထွက်နဲ့တော့နော်၊ အိုကေ?”

“အမ်” ချန်းယု ငြင်ငြင်သာသာပြောလိုက်ပြီး၊ ထို့နောက် သူမခေါင်းကို ဆက်လက်စားသောက်ရန် နှစ်မြှုပ်လိုက်လေသည်။

ညစာစားပြီးနောက်၊ အပေါ်ထပ်မှာ သရဲတစ်ယောက်ထဲ သူမထားခဲ့တာကြောင့် ချန်းယု သူမအခန်းထဲ စောစောပြန်လာလိုက်သည်။ တုန်ချောင်း ချန်းယုပြန်လာတာကိုမြင်တော့၊ သူမတံဆိပ်မွေးတွေကို စိုးရိမ်တကြီး ချက်ချင်းမှုတ်လိုက်လေပြီး သူ့ကိုလွှတ်ပေးဖို့ တစ်ဖက် လူကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး အဆောင်တွေကို ပြန်သိမ်းလိုက်လေသည်။

“မင်းဘယ်လိုလုပ် ဒါကိုလုပ်နိုင်တာလဲ? ငါ့ကိုယ်ထဲ ပြန်ပို့ဖို့ ငါမင်းကိုနည်းလမ်းရှာခိုင်းတာလေ။ ငါ့ကိုဖမ်းဖို့ ငါမင်းကိုမတောင်းဆို ဘူးလေ။” တုန်ချောင်းလွှတ်သွားတာနဲ့၊ သူချန်းယုထံ စိတ်တုတ်တုတ်ချလာလိုက်ပြီး အော်လိုက်လေသည်။

“နင်ထပ်တိုက်မယ်ဆိုရင်...” သူမလက်ထဲက အဆောင်တွေကို ချန်းယုမြှောက်လိုက်လေသည်။

တုန်ချောင်း၊ အခက်အခဲအများကြီးခံစားခဲ့ရသူ၊ ဖြူဖျော့သွားလေသည်။ “ဒါဆို မင်းငါဒုတိယဦးလေးဆီ ထပ်ခေါ်ပေးလို့ရမလား?” သူ ဒီမိန်းကလေးနား ထပ်ပြီးမနေချင်လေတော့ဘူး။

ချန်းယုလှည့်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကနေ သူမဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ သူမ ခေါ်ထားတဲ့မှတ်တမ်းကို လှန်လောကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါအများကြီးခေါ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ဒုတိယဦးလေးက တစ်ခါမှပြန်မခေါ်ဘူးပဲ။”

“ငါဒုတိယဦးလေးက အလုပ်များတယ်။ မရင်းနှီးတဲ့နံပါတ်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ သူ့မှာအချိန်မရှိဘူး။” အရင်က မရင်းနှီးတဲ့နံပါတ်တွေကို သူ ကိုယ်တိုင်တောင် ပြန်မခေါ်ခဲ့ဖူးလေဘူး။ တကယ်တော့၊ အနောက်တံခါးကနေ သူတို့အတွက်ဒီဇိုင်းဆွဲပေးဖို့ သူ့ကိုမေးတဲ့လူတွေ အများ ကြီးရှိနေလေသည်။ ဒီတော့၊ ဒုတိယဦးလေးရဲ့အကြောင်းပြချက်ကို သူနားလည်ပေးနိုင်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းပြချက်က သူ့ကို အသုံးပြုခံလိုက်ရချိန်တော့ စိတ်မသာမသာခံစားရတာက အရမ်းကိုဆိုးဝါးလေသည်။

“မြန်မြန် သူ့ကိုထပ်ပြီးခေါ်ကြည့်လိုက်။” တုန်ချောင်းတိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။ သူ့ဘာလို့လဲဆိုတာတော့မသိနေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ထဲ အရမ်းစိတ်မအေးသလို ရုတ်တရက်ခံစားလာရလေသည်။

ချန်းယုနားထောင်လိုက်ပြီး ခေါ်တဲ့ခလုတ်ကို ထပ်မံနှိပ်လိုက်လေသည်။

အဲဒီအချိန်၌၊ တုန်ခေါ်၊ အဆင့်မြင့်အဆောက်အဦး၌နေနေတဲ့သူ၊ အိပ်ယာက အဆက်မပြတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန်ခါနေတဲ့ကျောက်စိမ်း ပန်းကန်ပြားကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်ထဲကသံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့အတူ၊ ပြီးတော့ ညာဘက်လက်ထဲ အဆောင်တစ်ခု ကိုင်ထားလေတယ်။ ကျောက်စိမ်းပန်းကန်ပြားကြွေမွကွဲထွက်သွားတာနဲ့ သူ့တူရဲ့တည်နေရာကို သူချက်ချင်းရှာဖွေမှာဖြစ်လေသည်။

ဒင် လင် လင်...

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်လာလေသည်။ ဒုတိယဦးလေး အဲတာနဲ့အနောက်အယုတ်ဖြစ်မနေလေဘူး အိပ်ယာခေါင်းရင်းက ကျောက်စိမ်း ပန်းကန်ပြားကို ဆက်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်ကဖုန်းကို သူ့နောက်မှာရှိတဲ့တပည့်က ကောက်ယူလိုက်ပြီး၊ အဲတာက နေ့လယ် တုန်းက နံပါတ်နဲ့အတူတူဖြစ်နေလေသည်။ သူပြောလိုက်တယ်။ “ဆရာ၊ အရင်ကနံပါတ်နဲ့အတူတူပဲ။ နေ့လယ်ကတည်းက သူတို့ဆရာကို ငါးကြိမ်တောင်ခေါ်ခဲ့တာပဲ။”

အဲဒီအချိန်၌၊ တုန်ခေါ်တဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက သူ့တူပေါ်အာရုံစိုက်ထားလေသည်။ သူဖုန်းဖြေဖို့ ဘယ်လိုလုပ်အချိန်ဖွဲ့ပေးနိုင်တော့မှာလဲ? သူ စိတ်တုတ်တုတ်ပြန်ဖြေလိုက်လေတယ်။ “တစ်ဖက်လူ ခေါ်နေတာရပ်သွားအောင်လုပ်လိုက်။”

တုန်ခေါ်တဲ့အသံက နည်းနည်းကျယ်သွားလေသည်။ ကြောက်လန့်သွားတဲ့တပည့်ရဲ့လက်က တုန်ရီသွားပြီး ဖုန်းချတဲ့ခလုတ်ကို တိုက်ရိုက် နှိပ်မိသွားလေသည်။

“ဖုန်းချသွားတယ်?” ချန်းယု တအံ့တကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာလို့ကျသွားတာလဲ? ဖုန်းချသွားတယ်ဆိုရင်၊ ဖုန်းက ငါ့ဒုတိယဦးလေးလက်ထဲရှိနေတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့။ ထပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်

အာ။” တုန်ချောင်း စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်လေသည်။

ရလဒ်ကတော့၊ တပည့်မှာ ဖုန်းပြန်ထားဖို့အချိန်တောင်မရလိုက်လေဘဲ အဲ့တာကချက်ချင်းပြန်မြည်လာလေသည်။

“ပိတ်ပစ်လိုက်။” တုန်ဝေဒေါသထွက်သွားလေသည်။

လူရွယ်တပည့်လည်း ပါဝါခလုတ်ကို ကျိုးကျိုးနှံ့ဖို့လိုက်လေသည်။ မျက်နှာပြင်လုံးလုံးမပိတ်သွားခင်၊ ဖုန်းက စာလက်ခံရရှိလိုက်လေသည်။ “တုန်ချောင်း” ဆိုတဲ့စကားလုံးကို လူရွယ်တပည့် ဝိုးတိုးဝါးတားမြင်လိုက်လေပြီး တစ်ခဏလောက်တောင့်ခဲသွားလေသည်။ သူဖုန်းကိုပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး စာကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

နင့်တူတုန်ချောင်းက ငါ့လက်ထဲမှာ။

ချန်းယုပို့လိုက်တာကိုမြင်တော့ တုန်ချောင်း အရမ်းဒေါသထွက်သွားလေတယ်။ “အဲ့လိုစာမျိုး မင်းဘယ်လိုလုပ်ပို့နိုင်တာလဲ? တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့၊ အပြီးထယားတဲ့စာနဲ့တူနေတာကို၊ အိုကေ? ကြည့်ရတာ မင်းကပြန်ပေးဆွဲသူနဲ့တူသွားပြီ။”

“ကျွန်နေ့ခွဲတဲ့ ‘အသက်ရှိဝိညာဉ်’ ဆိုတာလည်းပို့လိုက်ပြီ။” ချန်းယု ထိုနောက် သူ့ကိုနှစ်သိမ့်တဲ့အနေနဲ့ ပြောလိုက်လေတယ်။ “နင့်ဒုတိယဦးလေးက ကောင်းကင်ဘုံဆရာလို့နင်မပြောဘူးလား? သူသေချာပေါက် ဒါကိုနားလည်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

ချန်းယုခန့်မှန်းထားသလိုပဲ၊ ဒုတိယဦးလေး တကယ်ပဲနားလည်လေသည်။ လူရွယ်တပည့်စာကိုဖတ်လိုက်ချိန်၊ သူ့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ တုန်ရီသွားလေတယ်။ “ဆရာ ကြည့်လိုက်။”

တုန်ဝေသူမျက်လုံးတွေကို အောက်နှိမ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက ဝိညာဉ်-လိုက်လံဖမ်းဆီးတဲ့အဆောင်ကို ချက်ချင်းချလိုက်လေသည်။ သူတပည့်လက်ထဲကနေ သူဖုန်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ကာ၊ ချက်ချင်း နံပါတ်ကိုပြန်ခေါ်လိုက်လေသည်။ “ငါကတုန်ဝေပါ။”

“နင့်ဒုတိယဦးလေးရဲ့နာမည်က တုန်ဝေလား?” တစ်ယောက်ယောက်ကိုစကားပြောနေပုံကတဲ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးရဲ့အသံကို တုန်ဝေကြားလိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်းတောက်ပသွားလေသည်။

“ဒုတိယဦးလေး၊ ဦးလေးတက အခုကျွန်မလက်ထဲမှာ... ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ်။” နောက်ဆုံးစာပိုဒ်နှစ်ခုက တုန်ဝေကိုသိသိသာသာမရည်ရွယ်လေဘူး။ “တုန်ချောင်းရဲ့အသက်ရှိဝိညာဉ်က အခုကျွန်မနဲ့အတူရှိနေတယ်။ လာပြီး သူ့ကိုအဝေးခေါ်သွားလိုက်။”

“တုန်ချောင်းကမင်းနဲ့အတူရှိနေတာလား?” တုန်ဝေ စိတ်လှုပ်တရှားထရပ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် အာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျွန်မကို ညသိန်းပေးဖို့ ကတိပေးထားတယ်။ ဦးလေးလာပြီး သူ့ကိုခေါ်ရင်...မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး သူ့အသက်ရှိဝိညာဉ်ကို လာမခေါ်ခင် ကျွန်မကိုပိုက်ဆံလွှဲပေးဖို့သတိရလိုက်ဦး အာ။” ချန်းယုတောင်းဆိုလိုက်လေသည်။ မဟုတ်ရင်၊ သူ့ကိုယ်ထဲ တုန်ချောင်းပြန်ရောက်သွားချိန်၊ သူ့အသက်ရှိဝိညာဉ်ဖြစ်နေတုန်းက မှတ်ဉာဏ်တွေကို သူ့မေ့သွားနိုင်လေသည်။ ဒါဆို သူ့မဘယ်သူဆီကနေ ပိုက်ဆံရနိုင်တော့မှာလဲ?

“မင်း...” တုန်ဝေစကားပြောရန်လုပ်နေချိန် “ခရက်” ဆိုတဲ့ကြွပ်ရွတ်အသံကို အခန်းထဲကသူကြားလိုက်ရလေသည်။ သူ့ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်ပြီး၊ ကွဲကြွေသွားပြီဖြစ်တဲ့ကျောက်စိမ်းပန်းကန်ပြားကို သူ့ကြည့်လိုက်ကာ၊ သူ့မျက်နှာရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းသွားလေသည်။

“ဆရာ၊ ကျောက်စိမ်းပန်းကန်ပြားကွဲသွားပြီ။” လူရွယ်တပည့်အာမေ့ဒိတ်သံပြုလိုက်လေသည်။

“မင်းလည်းကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲလား??” တုန်ဝေစိတ်အားထက်သန်စွာမေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်” အဲ့တာကသိသာနေတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ချန်းယုဖြေလိုက်လေသည်။

“ငါမင်းကို နှစ်မီလီယံပေးမယ်။”

“ပွတ်ချုံ...” ဖုန်း၏တစ်ဖက်ကနေ တစ်ခုခုပန်းထွက်သွားတဲ့အသံထွက်လာလေသည်။

“ငါမင်းဆီမလာခင်၊ သူ့ကိုကာကွယ်ဖို့ မင်းငါ့ကိုကူညီပေးပါ။ ငါမင်းကိုနှစ်မီလီယံပေးပါမယ်။” တုန်ဝေထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

အိပ်မက်မက်နေတဲ့အတိုင်း ချန်းယုဖုန်းချလိုက်ပြီး၊ တုန်ချောင်းကို မှော်ဆန်တဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ? ငါ့ဒုတိယဦးလေးဘာပြောတာလဲ?” တုန်ချောင်း စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်လေသည်။

“နင့်ဒုတိယဦးလေးက နင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီးစိတ်ပူတာကြောင့် နှစ်မီလီယံအထိ သူ့ဈေးတိုးပေးလာတယ်။” ချန်းယု နှစ်လက်ချောင်းကိုကိုင်ကာ မယုံသက်ကျက်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကြည့်ရတာ နင့်မိသားစုက အရမ်းချမ်းသာတဲ့ပုံပဲ။”

“မင်းမပြောနဲ့။ ဒီအဘိုးလေးရဲ့တန်ဖိုးကိုက မိလီယံရာချီလောက်ရှိတယ်။” တုန်ချောင်းထပ်မေးလိုက်လေတယ်။ “ဒီကို ငါဒုတိယဦးလေး ဘယ်အချိန်ရောက်လာမှာလဲ?”

“ဒီကိုရောက်ဖို့ သူတစ်နှာရီလောက်အချိန်ယူရမယ်လို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ နင့်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပြောလာတယ်။” မသင်္ကာစရာ တစ်ခုခုရှိတယ်လို့ ချန်းယုခံစားလိုက်ရလေသည်။ တုန်ချောင်းကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုကာကွယ်ဖို့ ဘာလို့ထူးထူးခြားခြားပြောလာတာလဲမေး လိုက်လေသည်။

“ဒါဆို မင်းငါ့ကိုကာကွယ်ပေးဖို့လိုတယ်။” တစ်နှာရီနေရင် သူဒုတိယဦးလေးလာမယ်ဆိုတာ တုန်ချောင်းသိလိုက်တော့၊ သူချက်ချင်းစိတ် အေးသွားလေသည်။ ထို့နောက်၊ ချန်းယုရဲ့အခန်းထဲက ထိုင်ခုံပေါ် အထက်စီးဆန်ဆန် ခြေချိတ်ကာ သူထိုင်လိုက်လေသည်။

ချန်းယုက အခြေခံအားဖြင့် ရိုးရှင်းတဲ့လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ဖုန်းတစ်ခုခေါ်တာကို ညှိနှိုင်းဆိုတာကိုက များလှပြီလို့သူမထင်လေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ တစ်ဖက်လူကတကယ်ပဲစိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတာကြောင့် တမင်သက်သက်ဈေးမြင့်လိုက်တာဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့ဒုတိယဦးလေးက ရုတ်တရက် နှစ်မိလီယံအထိတိုးလိုက်လေတယ်။ ဒါကချန်းယုရဲ့စိတ်ကို မသက်မသာဖြစ်သွားစေလေသည်။ သူ့ဘာလို့ဆိုတာမသိလေဘူး၊ ပြီးတော့ သုံးစွဲသူအဖွဲ့က ဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဂရုစိုက်လောက်လား သူမမသေချာလေဘူး။ သူမက စိတ်နှလုံးမ ကောင်းတဲ့ကုန်သည်တစ်ဦးလို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ချန်းယုဒါကိုတွေ့လိုက်ကာ၊ သူမအဝတ်အိတ်ထဲထပ်မံရှာဖွေလိုက်လေသည်။ သူမ အဆင့်မြင့်ကာကွယ်ရေးအဆောင်တစ်ခု ထုတ်ယူ လိုက်လေသည်။ သူမကိုယ်လှည့်လိုက်ပြီး၊ တုန်ချောင်းထံကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု နောက်ထပ်အဆောင်တစ်ခုထုတ်ယူလိုက်တာကို တုန်ချောင်းမြင်တော့၊ သူထိုင်ခုံကနေ နံရံထောင့်နားလေးဆီ ပျံသန်း သွားလိုက်လေသည်။ “မင်း... မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ?”

“နင်ဘာတွေစိတ်လုပ်ရှားနေတာလဲ?” ချန်းယုက စိတ်မကြည်နေလေဘူး။ “နင့်ဒုတိယဦးလေးက ငါ့ကိုနှစ်မိလီယံပေးလာတယ်။ ငါ နှင့်ကိုအသာစီးယူလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါက ငါ့အဘိုးကိုယ်တိုင်ဆွဲထားတဲ့ ကာကွယ်ရေးအဆောင်ပဲ။ ငါ့မှာသုံးခုပဲရှိတယ်။ ဒီလိုအဆင့်မြင့်အဆောင် မျိုးက ဈေးမှာတောင်မရနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒါကတစ်မိလီယံကျော်ကျော်တန်ဖိုးရှိတယ်။”

ဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ချန်းယုမလိမ်လိုက်လေဘူး။ “နတ်ဘုရားများနဲ့သရဲများမမေးရ” group chat ကို ချောင်းမြောင်းစောင့်ကြည့်ပြီး နောက်မှာတော့၊ အဆောင်တွေရဲ့ဈေးနှုန်းကို ချန်းယုအကြမ်းဖျင်းနားလည်လာလေသည်။

အခြေခံအဆောင်တွေဆို သိန်းကစပြီး၊ အလယ်အလတ်အဆင့်အဆောင်တွေက ညှိနှိုင်းလောက်ကစလေသည်။ အဆင့်မြင့် အဆောင်တွေက အသွင်အပြင်နဲ့လုပ်တောင်ချက်အပေါ်မူတည်ပြီး တစ်မိလီယံကနေ ၁.၅မိလီယံလောက်အထိရှိလေသည်။ သူမလူအိုကြီး ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးတဲ့ ကာကွယ်ရေးအဆောင်တွေက သေချာပေါက်အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ဒီအဆောင်က လွယ်လွယ်ကူ ကူ ဝမ်လီယံထက်ပို၍တန်ဖိုးရှိလေသည်။

“ဒီလိုအဆင့်မြင့်အဆောင်မျိုး မင်းဘာလို့ငါ့ကိုရုတ်တရက်ကြီးပေးလာရတာလဲ?” တုန်ချောင်းက ကမ္ဘာကြီးကိုမြင်တွေ့ဖူးတဲ့လူဖြစ်လေ သည်။ များသောအားဖြင့်၊ ဖုန်ဆွေလုပ်ရန်အတွက် သူဒုတိယဦးလေးအပြင်သွားတိုင်း ဒေါ်လာမိလီယံချီရလာတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ချန်းယုရဲ့အဆောင်က နည်းနည်းပိုဈေးကြီးတယ်လို့ သူထင်ပေမဲ့လည်း၊ သူသူမကိုမယုံကြည်လေဘူး။

“နင့်အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အတွက်ယာယီအသုံးပြုဖို့ပဲ ” ချန်းယုဆက်ပြောလိုက်လေတယ်။ “နင့်ကိုကာကွယ်ပေးဖို့အတွက် နင့် ဒုတိယဦးလေးက ငါ့ဆီယွမ်နှစ်မိလီယံပေးချေခဲ့တာ။ စေတနာကိုယ်ဟန်ပြဖို့လိုတယ်လေ။”

တုန်ချောင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေတွန့်သွားလေသည်။

“နင်ပြန်ချိန် ငါ့ကိုပြန်ပေးဖို့သတိရဦး။” ချန်းယု အဆောင်ကိုထပ်ပြီးကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ငါသိပါတယ်။” တုန်ချောင်း စိတ်တိုတိုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ သူ့လက်ကို သူ့မြှောက်လိုက်ပြီး အဆောင်ယူလိုက်လေသည်။ သူ့ လက်ထဲကအဲ့တာကို အချိန်အကြာကြီးသူကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဘာထူးခြားချက်မှ သူ့ရှာမတွေ့လေဘူး။

ချန်းယုအချိန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “အချိန်ကျရင်၊ ငါတို့ဂိတ်ကိုသွားကြမယ်။ အဲဒီမှာတွေ့ဖို့ ငါနင့်ဒုတိယဦးလေ့ကို ပြောလိုက်မယ်။”

“အိုကေ။” တုန်ချောင်းအဆောင်ကိုယူလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ် အထက်စီးဆန်ဆန်ထပ်မံပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။ သူ အိပ်ယာပေါ် ခြေ ချိတ်ထိုင်နေတဲ့မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “မင်းငါ့နံပါတ်ဘာလို့မသိမ်းထားတာလဲ? ငါ့ကိုတစ်ခါကူညီပေးတဲ့အကျိုး အတွက်၊ ငါနင့်အတွက် အခမဲ့ဒီဇိုင်းဆွဲပေးမယ်လေ။”

“မလိုဘူး ကျေးဇူးပဲ။” ချန်းယုသူမခေါင်းကိုမမော့လိုက်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

“နောင်တမရနဲ့၊ ငါဘယ်သူနဲ့မင်းတစ်ခါရှာတွေ့သွားတာနဲ့၊ ငါမင်းကိုထပ်ပြီးအာရုံစိုက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။” တုန်ချောင်းစိတ်တိုတိုပြော လိုက်လေသည်။

"ဟီဟီ..." ချန်းယု သရော်လိုက်လေသည်။

တုန်ချောင်းစိတ်တိုနေလေသည်။ ဒီမိန်းကလေးက အလွန်အသိဉာဏ်ကင်းဝေးတယ်လို့ သူ့တွေးလိုက်ပြီး သူမတင်ပါးအေးအေးမှာ သူ့မျက်နှာပူပူထပ်မံမကပ်တော့ရန် ဆိုဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်ထံသူပြန်သွားချိန်၊ ဒီခေတ်နောက်ကျတဲ့အလကားမိန်းကလေးကို ထပ်မံရှုမစိုက်တော့လေဘူး။

အချိန်ခဏလောက် အခန်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာပြီးနောက်၊ ချန်းယု တုန်ခါသံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်လေသည်။ သူမခေါင်းကို လျင်လျင်မြန်မြန်မော့လိုက်ကာ၊ ထလိုက်ပြီး၊ အဝတ်အိတ်ထဲက အနီရောင်လင်းနေတဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

"အဲ့တာကသံလိုက်အိမ်မြှောင်လား? ငါ့ဒုတိယဦးလေးမှာလည်း တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာက ဘာလို့အနီရောင်လင်းနေရတာလဲ?" တုန်ချောင်း၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ဘာမှမပြောတဲ့သူ၊ မေးလိုက်လေသည်။

တုန်ချောင်းကို ချန်းယုလျစ်လျူရှုလိုက်လေသည်။ သူမအိပ်ယာပေါ်ကနေခုန်လိုက်ပြီး သူမအိမ်စီးဖိနပ်နဲ့ပြတင်းပေါက်ဆီလျှောက်သွားလိုက်လေသည်။ အပြင်ဘက်က ရက်စက်တဲ့စွမ်းအင်ချည်းကပ်လာတာကို သူမခစားလိုက်ရပြီး မျက်မှောင်တင်းတင်းကြွပ်မိလိုက်လေသည်။

"သူ့ကိုကာကွယ်ဖို့ ငါ့ကိုကူညီပေး။"

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက တုန်မိသားစုရဲ့ဒုတိယဦးလေး၏စကားတွေကို ချန်းယုပြန်တွေးလိုက်လေသည်။ သူမမနေနိုင်ဘဲ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်လေတယ်။ "သေချာနေတာပဲ၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့ တကယ်ကိုမလွယ်ကူလှဘူးပဲ။"

အပိုင်း(၂၁.၁): ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ

အပြင်ဘက်ပြတင်းပေါက်ကနေ အဆက်မပြတ်ချည်းကပ်လာနေတဲ့ အငြိုးကြီးဝိညာဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ သံလိုက်အိမ်မြှောင်မှ အနီရောင်အလင်းရောင်က ချန်းယုကိုသတိပေးနေလေတယ်။ ပြီးတော့ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့အမြန်နှုန်းက ချန်းယုပြင်ဆင်မှုတွေ ပြီးမြောက်ဖို့ အချိန်မရလုနီးပါးဖြစ်သွားစေလေသည်။

သူမလှည့်လိုက်ပြီး အဆောင်တွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ အဝတ်အိတ်နှင့် စားပွဲပေါ်က သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ၊ သူမကိုယ်၌ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးချိတ်ဆွဲလိုက်လေတယ်။ သူမပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်မဆင်းလိုက်ခင် အိမ်စီးဖိနပ်လဲစီးဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်လေဘူး။

“မင်ဘာလုပ်နေတာလဲ?” တုန်ချောင်း မနေနိုင်ဘဲ ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေတယ်။ ချန်းယုရဲ့မျက်နှာပေါ်က လျင်လျင်မြန်မြန်ပြောင်းလဲနေတာကို မြင်လိုက်ပြီး၊ သူမအိတ်ကိုကိုင်ပြီး ခုန်ချရန်ပြင်နေလေသည်။

မေ့သွားတော့မလို့၊ ဒီလူကဒီမှာရှိနေသေးတာပဲ အာ။

ချန်းယု လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး တုန်ချောင်းရဲ့လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်ကာ၊ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး၊ သူ့ကိုပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ပစ်လိုက်လေတယ်။ မခုန်ချလိုက်ခင် တုန်ချောင်းရဲ့ ကြောက်ရွံ့စရာအော်ဟစ်သံကြီးက နောက်ကလိုက်ပါလာလေသည်။

“မင်းငါ့ကိုသတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားနေတာလား?!” တုန်ချောင်း သူ့ကိုယ်ကိုမြဲအောင်ပြင်လိုက်ပြီးနောက် အပြင်းအထန်မေးလိုက်ပြီး ချန်းယုထံ ထပ်မံလွှင့်မျောလိုက်လေသည်။

“နင်မသေချင်ဘူးဆိုရင်၊ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်။” ချန်းယု အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်တစ်ခု သူမအဝတ်အိတ်ထဲကနေထုတ်ယူလိုက်ပြီး၊ မတုံ့ဆိုင်းနေဘဲ မြောက်ဘက်ခြံဝန်းရှိရာဘက်ကို ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ဒီအငြိုးကြီးသရဲရဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအားက အရမ်းသန်မာလေတာကြောင့် သူမမနီးကပ်လာခင်ကတည်းက အန္တရာယ်ကိုခံစားနေရပြီဖြစ်လေတယ်။ ဒါကြောင့် လူများတဲ့နေရာမှာ သူမမတိုက်ခိုက်နိုင်လေဘူး။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးထဲမှာ၊ မြောက်ဘက်က လော့မင်ရဲ့ခြံဝန်းအသေး၏ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ပန်းခြံအသေးလေးက သူမလွတ်လွတ်လပ်လပ်လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့နေရာဖြစ်လေသည်။

အိမ်စီးဖိနပ်စီးရတာ ချန်းယုအတွက်အဆင်မပြေနေလေဘူး၊ ဒီတော့ သူမခြေထောက်ကနေ အဲ့တာတွေကိုချွတ်လိုက်ပြီး အရှေ့ကို ခြေဗလာနဲ့ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

တုန်ချောင်း၊ ချန်းယု ရုတ်တရက်စိတ်လှုပ်ရှားလာတာလို့ တွေးနေတဲ့သူ၊ ဒီအချိန်၌ တစ်ခုခုမှားနေတယ်ဆိုတာကို ရှာတွေ့သွားလိုက်လေတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာအမူအရာတွေနဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သက်သေပြနေလေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ?” တုန်ချောင်း ချန်းယုနောက်ကနေ စိတ်လှုပ်တရှားမေးလိုက်လေသည်။

“နင့်ဒုတိယဦးလေးလာတဲ့အထိ တောင့်ခံနိုင်လား မတောင့်ခံနိုင်ဘူးလားဆိုတာ နင့်အပေါ်မူတည်သွားပြီ။” သူမပြောရင်း၊ ညထက်တောင်ပိုပြီးနက်မှောင်တဲ့ အလွန်အလွန်မည်းနက်တဲ့ အနက်ရောင်မကောင်းမှုတိမ်တိုက်တစ်ခု မြန်မြန်ချည်းကပ်လာလေသည်။ သူမယင်-ယန်မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ထားဘူးဆိုရင်တောင်မှ၊ ထူးထပ်တဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်ကို ချန်းယုရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်နိုင်လေသည်။

“အဲ့တာဘာတွေလဲ?” တုန်ချောင်းရုတ်တရက် အေးစိမ့်စိမ့်ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူဝိညာဉ်ဖြစ်လာပြီးကတည်းက ဘာတစ်ခုခုကိုမှမခံစားနိုင်တာကြောင့် ဒါကထူးဆန်းနေလေသည်။

“ရှေ့ကိုပြေး။” ချန်းယုရဲ့ခြေထောက်တွေ မရပ်တန့်သွားလေဘူး။ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခု ပန်းခြံအသေးလေးရှေ့က အိမ်ကိုရောက်တဲ့အထိ သူတို့ဆက်လက်ပြေးသွားလေသည်။

ဒီအိမ်က လော့မင်ကိုကာကွယ်ပေးတဲ့ အထူးစစ်သားတွေ မှီခိုနေထိုင်ရာ အိမ်ဖြစ်လေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ၊ ဟဲကျီ၊ ဒုတိယထပ်ကပြတင်းပေါက်နား ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့သူ၊ မြေပြင်ပေါ်က လှုပ်ရှားမှုတွေကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူအောက်ကိုငုံကြည့်လိုက်တော့ ချန်းယုကိုရှာသွားလိုက်လေသည်။ သူမနေနိုင်ဘဲ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတယ်။ “ချန်းမိသားစုကမိန်းကလေးက ငါတို့တတိယသခင်လေးကို အရမ်းသဘောကျပုံပဲ၊ သူတို့ ဒီနေ့လယ်ခင်းကမှ ခွဲသွားကြတာကို အာ။”

ဝိညာဉ်တွေမှာ အလေးချိန်မရှိလေတာကြောင့်၊ အဲ့တာက ချန်းယုထက်မြန်မြန်ရွေ့လျားနေလေသည်။ အဲဒီအနက်ရောင်အရှိန်အဝါကနေ တုန်ချောင်းအန္တရာယ်ကိုခံစားလိုက်ရလေတယ်၊ ပြီးတော့

ချန်းယုရဲ့ညွှန်ကြားချက်ကိုကြားပြီးနောက်၊ သူပန်းခြံအသေးလေးရှိရာဦးတည်ဘက်ကို အရင်ဆုံးပျံသန်းသွားလိုက်လေသည်။ သို့သော်၊ အနက်ရောင်အရှိန်အဝါက သိသိသာသာ သူထက်မြန်တဲ့အရှိန်နဲ့လှုပ်ရှားနေလေတယ်။ ပြီးတော့ အဲ့တာက မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း အရှေ့ကိုရောက်ချလာလေသည်။

အနက်ရောင်အရှိန်အဝါက တုန်ချောင်းကိုတိုက်ရိုက်လိုက်ဖမ်းနေတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူမတို့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သူမလက်ထဲက အလယ်အလတ်အဆင့်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်ကို လေထဲကိုပစ်လိုက်လေသည်။

အသံကျယ်ကျယ်နဲ့အတူ၊ ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်က နက်မှောင်မှုနဲ့ တိုက်မိသွားလေကာ၊ လေထဲမပျောက်ကွယ်သွားခင် အပြာရောင်မီးတောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ လေထဲကအနက်ရောင်စွမ်းအင် တဲ့သွားကာ၊ ချန်းယုရဲ့တည်ရှိမှုကို အခုမှရှာတွေ့သွားပုံပေါ်လေတယ်။ ပြီးနောက် သူမရှေ့ရပ်လိုက်လေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင်မမြင်နိုင်ဘူးလား?

သူမရှေ့က သန်မာတဲ့အနက်ရောင်ဝိညာဉ်ကို ချန်းယု ထိတ်လန့်တဲ့အမူအရာနဲ့ကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူမ သရဲရဲခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင် မမြင်နိုင်လေဘူး။ တကယ့်ကို၊ ဒီလိုသန်မာတဲ့သရဲတွေသာ ဒီလိုသန်မာတဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်ရှိနိုင်လေသည်။ အဆင့်မြင့်ပယောဂနှင့်အဆောင်ကိုကိုင်ရင်း၊ ချန်းယုရဲ့လက်တွေ အနည်းငယ်ခါယမ်းသွားလေသည်။

ဘုန်း!

အနက်ရောင်အငွေ့အတုံးသေးလေး မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကနေ ရုတ်တရက်ခွဲထွက်သွားလေပြီး ချန်းယုကိုအရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့တိုက်လိုက်လေသည်။ သူမစုစည်းထားတဲ့စွမ်းအင်နဲ့အတူ သူမလက်ကိုမြှောက်ကာချည်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်မှုကိုတားလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြင်းထန်ပြီးကြောက်စရာကောင်းတဲ့အရှိန်အဝါနဲ့ အဲ့တာမယှဉ်နိုင်လေဘဲ သူမကိုတိုက်ရိုက်ထိသွားကာ အဝေးကိုလွင့်ထွက်သွားလေသည်။

ဟဲကျီ၊ ဒုတိယထပ်ကနေကြည့်နေတဲ့သူ၊ ချန်းယုရုတ်တရက် တစ်နေရာရာကိုပျံထွက်သွားတာကိုမြင်လိုက်လေတယ်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာက ထိတ်လန့်သွားသလိုမျိုးပဲ။ သူက တတိယသင်္ခလေးနဲ့ရှိလာတာ အချိန်အတော်ကြာနေလေပြီ။ ဒီတော့ ရုပ်လွန်ပညာအကြောင်း သူတစ်ခုနှစ်ခုလောက်တော့ ပင်ကိုအလျောက်သိနေလေသည်။ ချန်းယုကို လိုက်နေတဲ့တစ်စုံတစ်ခုရှိရမယ်လို့ သူခန့်မှန်းလိုက်လေသည်။

ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ အနီးကပ်သွားကြည့်တော့မယ့်ဟဲကျီ ချန်းယုပြန်ထလာပြီး ဆက်ပြေးနေတာကိုမြင်လိုက်လေသည်။

အဲဒီဦးတည်ရာနေရာက တတိယသခင်လေးရှိရာဘက်ဆီဖြစ်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး!” ဟဲကျီထိတ်လန့်သွားလေသည်။ သူ့အခန်းထဲပြန်ပြေးသွားပြီး သူ့ရေဒီယိုကိုထုတ်လိုက်လေတယ်။ အပြင်ဘက်ကအခြေအနေကို ချင့်ချိန်ရန်အတွက် အိမ်နောက်ကပြတင်းပေါက်ကို အလျင်အမြန် အလောတကြီးပြေးသွားလိုက်လေသည်။ လော့မင်ရဲခြံဝန်းဆီ ချန်းယုမပြေးသွားလိုက်လော့ဘဲ၊ ထိုအစား အဲဒီဘေးက ပန်းခြံအသေးလေးထဲ သူမပြေးသွားတာကို ဟဲကျီမြင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ရေဒီယိုကို ဟဲကျီဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ချလိုက်လေသည်။ [T/N: ရေဒီယို = စကားပြောစက်]

ပန်းခြံထဲသွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက် အနက်ရောင်အရှိန်အဝါကို ချန်းယုလိုက်လံဖမ်းဆီးနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမြန်နှုန်းက အရမ်းမြန်ဆန်လေတယ် ပြီးတော့ အဲ့တာက သူမကိုနောက်မှချန်ထားလိုက်ပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း တုန်ချောင်းကိုလိုက်လံဖမ်းဆီးနေလေသည်။ ကြီးမားတဲ့အနက်ရောင်အဝတ်လို အနက်ရောင်အရှိန်အဝါ ရုတ်တရက်ဖောင်းလာကာ တုန်ချောင်းရဲ့ဝိညာဉ်တစ်ခုလုံးကို ရစ်ပတ်လိုက်တာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေသည်။

ရွှေရောင်အလင်းတဖြတ်နဲ့အတူ၊ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံက သန်မာတဲ့စိတ်စွမ်းအင်က အဝေးလွင့်သွားလေသည်။

အပိုင်း(၂၁.၂):ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ

တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ၊ မိုင်တစ်ထောင်လောက်ဝေးကွာတဲ့အကွာအဝေးက စင်တာတစ်ခုထဲမှာ၊ ခြေထောက်တွေကို ဇိမ်ကျကျအနှိပ်နယ်ခံနေတဲ့လူအိုကြီး ရုတ်တရက်သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

"မစ္စတာလောင်၊ ကျွန်တော်နှိပ်တာ အရမ်းပြင်းသွားလို့လား?" လူအိုကြီးရဲ့မျက်နှာက မှားနေတယ်ဆိုတာကို သူမြင်လိုက်တော့ လူအိုကြီးကိုနှိပ်နယ်ပေးနေတဲ့ ကောင်ငယ်ကလေး ဂရုတစိုက်မေးလိုက်လေတယ်။

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဆက်လုပ်ပါ။" လူအိုကြီး သူ့မျက်လုံးတွေကိုမမှိတ်လိုက်ခင် ခဏလောက်ရပ်သွားပြီး၊ ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။

အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ဘဝသက်တမ်းက မတိုတော့ သူမမသေနိုင်လောက်ပါဘူး။ အမ်၊
ငါအနှိပ်ပဲဆက်ခံလိုက်တော့မယ်။

ချန်းယု အဲဒီအချိန်ကွာခြားချက်ကို အသာစီးယူလိုက်ပြီး သူမနောက်က
တုန်ချောင်းကိုကာကွယ်ရန် ပြေးသွားလိုက်သည်။

"အဲ့တာဘာလဲ?" တုန်ချောင်း အနက်ရောင်အရှိန်အဝါထဲ ပတ်ရံခံနေရတုန်းက၊
သူဝါးမျိုခံလိုက်ရတော့မယ်လို့ သူခံစားနေရလေသည်။

"ဒီကနေထွက်သွား" ချန်းယု သူမအဝတ်အိတ်ထဲကနေ
အလယ်အလတ်ပယောဂနှင့်တွဲအဆောင်ငါးခု ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

တစ်မီလီယံကုန်သွားပြီ၊ ငါ့နှလုံးသားကနာလိုက်တာ။

ချန်းယုနဲ့ အရမ်းဝေးဝေးကို တုန်ချောင်းမသွားရဲလေဘူး။ ဒီအနက်ရောင်အရှိန်အဝါရဲ့ပစ်မှတ်က
သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သူနားလည်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယု
အဲဒီအရှိန်အဝါရဲ့အမြန်နှုန်းကို သိသိသာသာလိုက်မမှီနိုင်လေဘူး။
သူသာအဝေးကိုပြေးသွားမယ်ဆိုရင်၊ ချန်းယု သူ့ကိုအချိန်မှီကယ်တင်နိုင်မှာမဟုတ်လေဘူး၊
ဒီတော့ သူမဘေးနားပတ်နေနေဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဒါကိုတွေးမိတော့၊ သူ့လက်ထဲက
ကာကွယ်ရေးအဆောင်ကို တုန်ချောင်းတင်းတင်းဆုပ်လိုက်ကာ၊ ချန်းယုနောက်နှစ်မီတာအကွာကို
အကြောက်တရားနဲ့ရပ်နေလိုက်သည်။

ချန်းယုသူမလက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး အဆောင်ငါးခုကို ပဉ္စဂုံပုံစံပစ်လိုက်လေသည်။
သူတို့စိတ်စွမ်းအင်တွေ ဆက်စပ်နေရင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့
အနက်ရောင်အရှိန်အဝါပေါ်ကပ်တွယ်နေပြီး တစ်စက္ကန့်အတွင်း
ရွှေရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုထုတ်လွှင့်ပေးလာလေသည်။ ဘုန်းဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ၊
အနက်ရောင်အရှိန်အဝါ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ပျံ့နှံ့လှုပ်ရှားလာကာ၊
ထူထပ်သန်မာတဲ့အနက်ရောင်မြူကို ပျံ့နှံ့သွားစေကာ၊ မေးမှိန်တဲ့အရိပ်တစ်ခု
နောက်ဆုံးမှာပေါ်ထွက်လာလေသည်။

အဲ့တာက အရမ်းရှည်ကာအရမ်းကြီးတဲ့ ကိုယ်ဟန်ရှိလေသည်။ ဒီအငြိုးကြီးသရဲက သူမသေခင်
သေချာပေါက် အရမ်းကြံ့ခိုင်တဲ့အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့...
ဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်က ဘာလို့အရမ်းတက်ကြွမှုအပြည့်ဖြစ်နေရတာလဲ?

အသက်ရှိဝိညာဉ်ရဲ့တက်ကြွမှုတောင် သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်အခြေအနေကြောင့်
အရမ်းအားနည်းနေမှာဖြစ်လေသည်။ သို့ပါလျက်၊

ဒီလုံးဝသေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က အသက်ရှိဝိညာဉ်နဲ့နီးစပ်တဲ့
တက်ကြွမှုမျိုးကိုပိုင်ဆိုင်ထားလေသေးသည်။ သူ့အဝေးကနေ လွင့်မျောလာတာကို
အစောကသူမသာမမြင်လိုက်ဘူးဆိုရင်၊ သူ့နားကသိပ်သည်းတဲ့
အနက်ရောင်မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး၊ သူ့ကသာမန်လူတစ်ယောက်လို့
ချန်းယုတွေးလုနီးပါးဖြစ်သွားစေလေသည်။

"နင့်မှာဘာလို့ ဒီလိုသန်မာတဲ့တက်ကြွမှုမျိုးရှိနေတာလဲ?" သူ့မဘယ်ဘက်လက်ထဲ
သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုကိုင်ပြီး သူမညာဘက်လက်ထဲအဆောင်ကိုကိုင်ကာ
အနက်ရောင်မြဲထဲကအမျိုးသားကို သတိနဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော် အဲဒီအချိန်၌၊ ဟဲကျီ၊ အပြာရောင်မီးတောက်နဲ့
လေထုထဲရွှေရောင်အလင်းဖျာထွက်လာပြီး ပဉ္စဂုံပုံစံဖွဲ့စည်းလာတာကို မျက်မြင်တွေ့လိုက်တဲ့သူ၊
အံ့ဩလွန်းတဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ပါးစပ်ဟထားလေသည်။

ဟဲကျီ ရုပ်လွန်ပညာအခြေအနေတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ဖူးလေတယ်၊ ပြီးတော့
လော့မိသားစုရဲ့ခြံဝန်းအသေးလေးထဲမှာ ဆရာမော်စီရင်ပေးထားတဲ့
ဝိညာဉ်စုစည်းစေတဲ့အစီအရင်ရှိတယ်ဆိုတာ သူသိလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဲ့ထဲအရမ်းသက်တောင့်သက်သာဖြစ်တဲ့ခံစားချက်ကလွဲလို့၊ အခြားကွာဟချက်တွေကို
ဟဲကျီသတိမထားမိလေဘူး။ နှစ်တိုင်း မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကို တတိယသခင်လေး
ကောင်းမွန်တဲ့စွမ်းအင်ကိုသုံးကာ သူ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်တွေကို တားဆီးဖို့
သူလိုက်ပါသွားတုန်းကတောင်၊ သူ့မျက်စိရှေ့ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်ရှင်းလင်းတဲ့ဆိုတာအရာကို
တစ်ခါမှမမြင်ဖူးလေဘူး။ သူတတိယသခင်လေးနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာအတူရှိလာခဲ့ရင်တောင်၊
မကောင်းမှုစွမ်းအင်ကနေ မောပန်းတယ်လို့စိတ်ခံစားချက် ခံစားရတာကလွဲပြီး၊ ဟဲကျီ
အတွေ့အကြုံတစ်ခုမှ တကယ်မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးလေဘူး။

သို့သော်၊ ချန်းယုရဲ့မန္တန်ကနေ အလင်းရောင်ဖျာထွက်လာတာကို
အစောကဟဲကျီပထမဆုံးမြင်လိုက်ချိန် အဲဒီလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့အရာကို တကယ်ပဲ
မျက်မြင်မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

"ထျန်းဖေ" ဟဲကျီ ထပ်ပြီးတွန့်ဆုတ်မနေတော့ဘဲ သူ့ရေဒီယိုကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။

"ခေါင်းဆောင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ?" ထျန်းဖေရဲ့အသံက စကားပြောစက်ကနေ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ချန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေး ဒုက္ခရောက်နေပုံပေါ်တယ်။" ဟဲကျီပြောလိုက်လေသည်။

"သူမဘာဖြစ်နေလို့လဲ?" စကားပြောစက်ကနေ လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

"ချန်းယု" ဆိုတဲ့စကားလုံးပြောလာတာနဲ့၊ ဖားလျားကျနေတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ် ဆတ်ခနဲလှုပ်လိုက်လေတယ်။ အလင်းကင်းမဲ့နေတဲ့ အနက်ရောင်မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ချန်းယုကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု "မကောင်းတော့ဘူး" လို့ သူမနှလုံးသားထဲက အော်ဟစ်လိုက်လေတယ်။ ရပ်နေတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူမဆီပြေးဝင်လာတာကို သူမမြင်လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယုလှိမ့်လိုက်ပြီး တစ်ဘက်သို့တိမ်းရှောင်လိုက်လေသည်။

မကောင်းမှုဝိညာဉ် ချန်းယုနဲ့အနှောက်အယှက်မဖြစ်ခံလေတော့ဘူး။ အတားအဆီးကို ဖယ်ရှားနိုင်သွားတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ သူ တုန်ချောင်းဆီ ချက်ချင်းအလောတကြီးဝင်သွားလိုက်သည်။

"အား!"

မကောင်းမှုဝိညာဉ် တုန်ချောင်းဆီခုန်လိုက်ရင်း သူ့ပါးစပ်ကိုဖွင့်လိုက်လေပြီး၊ အရင်ပုံမှန်အရွယ်ရှိတဲ့ပါးစပ်က တုန်ချောင်းဆီချည်းကပ်လာရင်း ပြဟလာလေသည်။ ကြောက်ရွံ့နေတဲ့တုန်ချောင်း သူ့မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ပြီး အော်တာသာလုပ်နိုင်လေတော့သည်။

ဘုန်း!

နောက်ထပ်ရွှေရောင်အလင်းတစ်ဖြတ်ပေါ်လာလေတယ်။ ပြီးတော့ မကောင်းမှုဝိညာဉ် ပြန်၍ဆုတ်ခွာသွားရပြန်သည်။

ဝူလောင်၊ သူ့ခြေထောက်နှိပ်တာကိုခံပြီးသွားကာ အခုခြေထောက်ပြုစုတာကိုခံနေတာရဲ့အလယ်မှာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ထပ်မံဖွင့်လိုက်ပြန်လေတယ်။ "ဒုတိယအကြိမ်။"

"မစ္စတာလောင်၊ မင်းတစ်ခုခုလိုချင်လို့လား?"
ကောင်ငယ်လေးလျင်လျင်မြန်မြန်မေးလိုက်လေသည်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။" အဆင့်မြင့်ကာကွယ်ရေးအဆောင်တစ်ခုက သုံးကြိမ်အသုံးပြုနိုင်လေတယ်။ သုံးကြိမ်မတိုင်ခင် မိန်းကလေးသူ့ကိစ္စကိုပြီးဖို့ သူ့မျှော်လင့်လေတယ်။ မဟုတ်ရင် သူမထိခိုက်သွားနိုင်လေသည်။ ထားလိုက်တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊

ဒီမိန်းကလေးမသေနိုင်ပါဘူးလေ၊ ငါ့ပြုပြင်တာကိုပဲဆက်ပြီးလုပ်လိုက်တော့မယ်။ ထို့ကြောင့်၊ ဝူလောင် သူ့မျက်လုံးတွေကို ဇိမ်ရှိရှိဆက်ပြီးမှိတ်လိုက်လေပြန်သည်။

မန္တန်က သုံးကြိမ်သာအသုံးပြုနိုင်လေသည်။
အခုနှစ်ကြိမ်လောက်အသုံးပြုပြီးသွားပြီဖြစ်လေတယ်၊ တစ်ကြိမ်ထက်ပိုတာနဲ့ တုန်ချောင်းသေသွားနိုင်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့အိတ်ထဲက အဆောင်တွေ ပိုက်ဆံတွေလွင့်မျောသွားသလို၊ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်ဆီ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပျံသန်းသွားကြလေတယ်၊ တစ်ခုပျံသန်းသွားတိုင်း၊ ချန်းယုရဲ့လုံးသားကို ဓားနဲ့စိုက်ထိုးလိုက်သလို ခံစားရစေလေသည်။ အဲ့တာတွေအကုန်လုံးကပိုက်ဆံတွေလေ အာ။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ အပြာရောင်အလင်းတွေ ကောင်းကင်မှာ လင်းသွားလေတယ်၊ ညနက်ထဲ မီးရှူးမီးပန်းတွေအပြည့် ဖောက်ချလိုက်သလိုမျိုးပဲ။ ဒါက ဟဲကျီ သူ့ညီအစ်ကိုငါးယောက်နဲ့ပြေးလာချိန် မြင်လိုက်ရတာဖြစ်လေသည်။

ဒီလူခြောက်ယောက်က မြင်ကွင်းအကြီးကြီးတွေကို အရင်ကတွေ့ကြုံဖူးကြသူတွေဖြစ်လေတယ်၊ သူတို့ခုနှစ်ယောက်ထဲကတစ်ယောက်ကို အပြင်ဘက်ထားရတာကပြဿနာမဟုတ်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရှေ့ကအခြေအနေက ထူးဆန်းတာထက်ကျော်လွန်သွားလေပြီ။ သူတို့ရန်သူကိုတောင်မမြင်တွေ့နိုင်လေဘူး၊ သူတို့ကူညီချင်ရင်တောင်မှ ဘယ်ကနေစရမလဲဆိုတာ သူတို့မသိလေဘူး။

အဲဒီအချိန်၌၊ ဒီအနှောက်အယှက်ပေးတဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာကိုသာ မရှင်းလင်းလိုက်ဘူးဆိုရင်၊ သူ့ရှေ့ကဝိညာဉ်ကို သူမဝါးမျိုနိုင်ဘူးဆိုတာကို သူနားလည်သွားပုံပေါ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ သူပစ်မှတ်ကို ချန်းယုအဖြစ်ပြောင်းလိုက်လေတယ်၊ သူမရှေ့ကို မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းပေါ်လာလိုက်လေသည်။ ချန်းယုတုံ့ပြန်ရန် အချိန်မရလိုက်ခင်၊ ချန်းယုကို အဝေးကိုထိုးနှက်ဖို့ အနက်ရောင်မြဲသူထုတ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

သူ့လက်တွေက လက်သည်းရှည်တွေအဖြစ်ပြောင်းသွားရင်း သူမနောက်ကို သူချက်ချင်းလိုက်လိုက်ကာ၊ ချန်းယုရဲ့လုံးသားဆီ တည့်တည့်ချိန်လိုက်လေသည်။

တဝီဝီမြည်သံနဲ့အတူ၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင် လျင်လျင်မြန်မြန်လှည့်လာကာ၊ ချန်းယုနဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကြား ရွှေရောင်အလင်းဖျော့ဖျော့ ထွက်လာကာ၊ တစ်ဖက်လူ နီးကပ်လာတာကနေ ကာကွယ်တားဆီးလိုက်လေသည်။

"မိန်းကလေးချန်းယု။" ချန်းယုအပေါ်အောက်ပျံသန်းနေတာကိုမြင်တော့၊ ဟဲကျီ သူမနောက်ကို စိုးရိမ်တကြီးလိုက်လိုက်လေသည်။ သူမအဝေးနှစ်မီတာအကွာလောက်မှာ မမြင်ရတဲ့လေမုန်တိုင်းက သူတို့ကိုတားဆီးလာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူထင်မိမှာလဲ။

"နင်တို့တွေ... မလာခဲ့နဲ့။" ပြင်းထန်တဲ့အငြိုးကြီးလေပြင်းတွေကြောင့် ချန်းယုရဲမျက်လုံးတွေ မဖွင့်နိုင်လေတော့ဘူး။

"မင်းတို့တွေဘာလုပ်နေတာလဲ? သွားပြီးသူမကိုကယ်လိုက်!" ဟဲကျီရဲ့စကားပြောစက်ကနေ လော့မင်ရဲ့အသံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဟဲကျီအံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ပန်းခြံနောက်နားကအိမ်ကိုကြည့်ဖို့ သူ့ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်သေးလေးရဲ့ရှေ့ လော့မင်ရပ်နေတာကို ဟဲကျီမြင်လိုက်လေသည်။

ဟဲကျီနောက်က ညီအစ်ကိုတော်တော်များများ တတိယသခင်လေးရဲ့အမိန့်ကိုကြားပြီးနောက် ရှေ့သို့ထပ်မံတိုးဝင်လိုက်လေပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမြင်ရတဲ့နံရံရဲ့တားဆီးတာကို ခံနေတုန်းဖြစ်လေသည်။

"တတိယသခင်လေး၊ ကျွန်တော်တို့ဝင်လို့မရဘူး။" ဟဲကျီလည်း ပူပင်သောကရောက်နေလေတယ်; လူတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး တတိယသခင်လေး အရမ်းဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ အရမ်းရှားလှလေတယ်။ သူမသာ တတိယသခင်လေးရှေ့ မတော်တဆဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို အဲဒီနောက်အကျိုးဆက်တွေကို ဟဲကျီမတွေးရဲလေတော့ဘူး။

ဝေးကွာနေတဲ့လော့မင် စိတ်မရှည်မှုတွေနဲ့တောက်လောင်နေလေသည်။ သူ့ဆင်ခြင်တုံတရားသာ ဆုံးရှုံးသွားမယ်ဆိုရင်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြေးဝင်သွားပြီး သူမကိုကယ်တင်ချင်လှလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကောင်းမှုဝိညာဉ်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ပို၍သန်မာအောင်လုပ်ပေးတယ်လို့ မိန်းကလေးပြောဖူးတာကို သူမမှတ်ရနေသေးလေသည်။

လော့မင် သူ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို တစ်ခါထက်ပိုပြီးမုန်းတီးဖူးလေသည်။ သူ့လက်သီးဆုပ်လိုက်ပြီး နံရံကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ရိုက်လိုက်လေသည်။

"တတိယသခင်လေး" ထျန်းဖေမထိန်းနိုင်ဘဲ အော်လိုက်လေသည်။

"ဟဲကျီ" လော့မင် သူ့ကိုယ်သူတည်ငြိမ်အောင်လုပ်လိုက်လေသည်။ "မင်းတို့တွေ သာ ဘာလုပ်ပေးနိုင်လဲလို့ မိန်းကလေးကိုမေးကြည့်ကြည့်။"

ဟဲကျီ ချန်းယုကိုချက်ချင်းမေးလိုက်လေတယ်၊ မမြင်ရတဲ့စွမ်းအင်ကိုခုခံဖို့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုအသုံးပြုနေတဲ့သူမကိုပေါ့။ "မိန်းကလေးချန်းယု၊ ငါတို့မင်းအတွက်လုပ်ပေးနိုင်တာတစ်ခုခုများရှိလား?"

ချန်းယု သူမခေါင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲလှည့်လိုက်လေသည်။ တတိယအစ်ကိုရဲ့အသံကို အစောနတုန်းက သူမကြားမိသလိုပဲ။ သူမမျက်လုံးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်းတောက်ပသွားပြီး သူမအော်လိုက်လေတယ်၊ "တတိယအစ်ကိုရဲ့ဧည့်ခန်းထဲက ကော်ဖီစားပွဲအောက်မှာ ငါအဆောင်နှစ်ခုထားထားတယ်၊ သွားပြီးအဲ့တာတွေကိုယူလိုက်!"

ချန်းယုရဲ့အသံထွက်လာပြီးနောက်၊ လော့မင်အောက်ထပ်ကို အလောတကြီးဆင်းသွားလိုက်ပြီး ကော်ဖီစားပွဲအောက်က အဆောင်နှစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ သူ့လက်ထဲ အဝါရောင်အဆောင်တွေရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အနီရောင်အလင်းပေါ်လာလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လော့မင်အာရုံမစိုက်နေလေဘူး။ သူလှည့်လိုက်ပြီး ထျန်းဖေဆီအဆောင်တွေ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ "အခုချက်ချင်းပို့ပေးလိုက်။"

ထျန်းဖေ မနှောင့်နှေးရဲလေဘူး သူချက်ချင်းပြေးထွက်သွားကာ၊ တစ်မိနစ်အတွင်း အဲ့တာတွေကိုပေးပို့လိုက်လေသည်။

"မိန်းကလေးချန်းရဲ့အဆောင်တွေ ဒီမှာပါ၊ ငါဒါတွေနဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ?" ဟဲကျီ လျင်လျင်မြန်မြန်မေးလိုက်လေသည်။

"ပစ်... သူတို့ကိုအထဲပစ်လိုက်!" ချန်းယု သံလိုက်အိမ်မြှောက်ရဲ့စွမ်းအင်တွေ ထိန်းသိမ်းဖို့ရုန်းကန်နေရလေသည်။

ချန်းယုစကားဆုံးသွားတာနဲ့ ထျန်းဖေအဆောင်တွေကိုပစ်လိုက်လေသည်။ အနက်ရောင်သီးခြားရှိနေတဲ့အရာကို အဝါရောင်အဆောင်တွေထိသွားတာနဲ့ သူတို့ သွေးနီရောင်ထက်ရှုတ်မြှားတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြလေကာ၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ကာကွယ်ပေးနေတဲ့မျက်နှာပြင်ကိုဖြတ်၍ သူနောက်ကျောတည့်တည့် ထိုးဖောက်သွားလေသည်။

"အား!" မကောင်းမှုဝိညာဉ်အော်လိုက်လေသည်။ ချန်းယုဆီဦးတည်နေတဲ့ သူ့လက်တွေကိုဆုတ်လိုက်ပြီး အနောက်သို့ခြေလှမ်းတော်တော်များများဆုတ်သွားလေသည်။ ချန်းယု၊ မတ်တပ်ထရပ်ပြီးနေပြီဖြစ်တဲ့သူမကို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ပြီးနောက် သူမနောက်က သနားစရာကောင်းသောတုန်ချောင်းကို ကြည့်လိုက်လေပြီး၊

အဝေးသို့မပြေးသွားခင် ရုတ်တရက် အနက်ရောင်စွမ်းအင်တိမ်တိုက်တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်လေသည်။

ချန်းယု လေထဲမျောနေတဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုသိမ်းလိုက်ပြီး၊ သက်ပြင်းချရင်း၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရှိတဲ့ဦးတည်ရာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချလိုက်လေတယ်။
"နင့်မှာအစွမ်းအဆရှိရင်မပြေးလိုက်နဲ့၊ ငါဘယ်သူလဲ၊ ဒီရှိချီပယောဂနှင့်သူက၊ ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ?"

"ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ငါ့ကိုရယ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့။" သခင်လေးတုန်း၊ အခုလေးတင်သေတာကနေလွတ်မြောက်လာတဲ့သူ၊ မနေနိုင်ဘဲ လက်သီးပုန်းမှတ်ချက်လေးထိုးညှပ်ပေးလာလိုက်သည်။

ကြည့်ရှုနေသူများ တိတ်တိတ်လေးခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:
မကောင်းမှုဝိညာဉ်: အဲဒီရွှေရောင်အလင်းကတကယ်ကိုထူးဆန်းတယ်၊ ငါအကြိမ်တော်တော်များများအောင်မြင်တော့မလို့ကို။

ဝူလောင်: ငါ့ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ဇိမ်ကျတဲ့နှိပ်နယ်ခံနေတာကို မင်းတို့ကောင်းတွေ နောက်ယှက်နေကြတာလား?

ရှိချီ: ငါအန္တရာယ်ဖြစ်နေတာကို အဘိုးသိတယ် ဒါပေမဲ့ အဘိုးကတော့ ဆက်ပြီးပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်နေတုန်းပေါ့?

ဝူလောင်: ဟဟဟားဟား... (အရှိန်ပြည့်နဲ့ပြေးသွားလေတယ်)

အပိုင်း(၂၂.၁): သနားစရာကောင်းသော

ချန်းယု အမျိုးသားကြီးခုနစ်ယောက်ရဲ့စောင့်ကြပ်မှုအောက်ကနေ ခြံဝန်းရဲ့ဝင်ပေါက်ဆီ
လျှောက်လာလိုက်လေသည်။

ခြံဝန်းအသေးလေးရဲ့တံခါးက ပွင့်နေလေပြီ။ လော့မင်က တံခါးရဲ့နောက်နားမှာရပ်နေကာ၊
ချန်းယုကိုစိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေလေသည်။

“တတိယအစ်ကို” ချန်းယုပြုံးလိုက်ပြီး ရှေ့ကိုခြေလှမ်းအနည်းငယ်လျှောက်လာလိုက်ကာ၊
ခြံဝန်းဂိတ်ထဲ ခြေချလိုက်လေသည်။

လော့မင် ချန်းယုကို ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမဆံပင်စည်းထားတာက
ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ဖြစ်နေကာ၊ သူမနောက်ကျောကို ဆံပင်တွေရှုပ်ပွစွာ တွဲလောင်းကျနေလေကာ၊
သူမအဝတ်အစားတွေက မြက်တွေရွံ့တွေနဲ့ ပေကျဲနေလေတယ်။ နောက်ပြီး သူမမျက်နှာကလည်း
အနည်းငယ်ညစ်ပတ်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမကြည့်ရတာ ဘာမှစိတ်ထဲမထားဘဲ
စိတ်ကြည်နေပုံရလေသည်။ လော့မင် စိတ်သက်သာရာရသလို သက်ပြင်းချတော့မယ့်အချိန်မှာပဲ၊
သူ့အကြည့်တွေ ချန်းယုရဲ့ခြေဖဝါး၌ ရုတ်တရက်ရပ်သွားလေသည်။
သူ့ချက်ချင်းမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေသည်။ သူ့ရှေ့လျှောက်သွားကာ၊ ကိုယ်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး၊
ချန်းယုကို မလိုက်လေသည်။

သူတို့ဘေးနားကအမျိုးသားကြီးတွေ ကောင်းကင်ကိုမကြည့်လိုက်ကျခင်
လန့်သွားကြလေတယ်။ သူတို့ ဘာတစ်ခုမှမမြင်လေဘူးလို့ ဟန်ဆောင်လိုက်ကြလေသည်။

“...” ဒီမြင်ကွင်းကို ကြောက်လန့်နေသေးတဲ့တုန်ချောင်း စကားမဲ့စွာနဲ့
ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ ဒီအဖွဲ့ သူတို့ဦးနှောက်ထဲ ပြဿနာများရှိနေတာလား?
သူတို့သရုပ်ဆောင်တာတွေက တအားတောင့်တင်းနေတာပဲ။

“တတိယအစ်ကို?” လော့မင်ရဲ့ရှုတ်တရက်မချီတာကိုခံလိုက်ရတော့ ; ချန်းယု
သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေလေသည်။

လော့မင် ချန်းယုကို လျစ်လျူရှုလိုက်လေသည်။ ထိုအစား၊ ခြေလှမ်း အကျယ်ကြီးဖြင့် သူ
သူမအားအိမ်ထဲခေါ်လာလိုက်လေသည်။ ဆိုဖာပေါ် ချန်းယုကို ဂရုတစိုက်ထားပြီးချိန်၊
တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆေးသေတ္တာကို ချက်ချင်းယူလာပေးလေသည်။

“ရေနဲ့ ပုဝါတချို့ကောပဲ။” ထျန်းဖေ သူ့နောက်ကလူကို တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

အခုလေးတင် ဆေးသေတ္တာကို လာပို့ပေးလာတဲ့ညီအစ်ကို ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားပြီး ရေတစ်ပုံးနဲ့ ပုဝါတွေယူလာပေးလိုက်လေသည်။

“မင်းဖိနပ်တွေဘယ်မှာလဲ?” လော့မင် မျက်မှောင်ကြွပ်ကာမေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမရဲ့ညစ်ပတ်နေတဲ့ခြေထောက်တွေကိုချိတ်လိုက်ပြီး ရှင်းပြလိုက်တယ်။ “ညီမမြန်မြန်ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဖိနပ်လဲဖို့အချိန်မရလိုက်ဘူး။”

မိန်းကလေးရဲ့အပြစ်ကင်းတဲ့မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ရင်း၊ လော့မင် မတတ်နိုင်ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ ခြောက်သွေ့တဲ့ပုဝါကို စိုစွတ်စေလိုက်ကာ၊ ညစ်လိုက်ပြီး၊ ချန်းယုထံ ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။ “မင်းမျက်နှာကို အရင်သုတ်လိုက်ဦး။”

မြေကြီးနဲ့အကြိမ်တော်တော်ကြာကြာထိရှိက်ပြီးနောက်၊ သူမမျက်နှာ ညစ်ပတ်နေမယ်ဆိုတာ ချန်းယုသိနေလေသည်။ သူမရှက်ကိုးရှက်ကနဲနဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး၊ ပုဝါကိုယူကာ သာမန်ကာလျှံသုတ်လိုက်လေသည်။

လော့မင် ပုဝါကိုရေနစ်လိုက်ပြီး၊ ရေပြန်ညှစ်ကာ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွဲလျားကျနေတဲ့ ချန်းယုရဲ့ခြေထောက်ကို မလိုက်လေသည်။

ချန်းယုလန့်သွားလေသည်။ သူမခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးကို မြန်မြန်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကာ၊ သူမတင်ပါးအောက် ဝှက်လိုက်ပြီး၊ အထိတ်တလန့်နဲ့ပြောလိုက်လေတယ်။ “ညီမ... ညီမခြေထောက်တွေအဆင်ပြေပါတယ်။”

လော့မင်ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးက ရှက်ရွံ့နေတာကော ခိုးကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတာကိုကောသူမြင်လိုက်လေသည်။ သူ့လက်ထဲကပုဝါကို ချန်းယုထံမကမ်းပေးလိုက်ခင် သူ့အချိန်ခဏလောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “မင်းခြေဖဝါးကထိခိုက်သွားတာ။ အဲ့တာကိုအရင်သန့်ရှင်းလိုက်၊ ငါမင်းကို ဆေးတချို့ထည့်ပေးမယ်။”

ချန်းယု စိတ်သက်သာရတဲ့အနေနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သူမခြေထောက်ကိုသုတ်ဖို့ ပုဝါကိုယူလိုက်လေသည်။

“အခု...” ချန်းယု သူမခြေဖဝါးကအနာကို မတော်တဆထိမိသွားလေသည်။ သူမမတတ်နိုင်ဘဲ လေအေးတစ်ရှိုက်ရှူလိုက်လေသည်။

မျက်မှောင်ကြွပ်ကာ၊ လော့မင်လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ချန်းယုရဲ့ဏ်ရာရနေတဲ့ခြေထောက်ကို တိုက်ရိုက်ဆွဲယူလိုက်ကာ၊ ဂရုတစိုက်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့

သူ့လက်ဖဝါးထဲကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ ဒဏ်ရာက နှစ်စင်တီမီတာ သုံးစင်တီမီတာလောက် ရှည်လျားလေသည်။ သွေးအများကြီးမရှိနေပေမဲ့လည်း၊ အဲ့တာက သဲတွေနဲ့ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

အရက်ပြန်သုတ်ထားတဲ့ ဂွမ်းစလေးတစ်ခု ဆေးသေတ္တာကနေ လော့မင်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါမင်းဒဏ်ရာသန့်ရှင်းဖို့ ကူညီပေးမယ်၊ အဲ့တာက နည်းနည်းတော့နာလောက်မယ်။”

“အရမ်းဒုက္ခများတာပဲ၊ နှစ်ရက်လောက်နေရင်အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ညီမတောင်မှာနေတုန်းက၊ ညီခြေထောက်တွေ မကြာခဏကျောက်တုံးတွေနဲ့ခြစ်မိဖူးတယ် ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက သူ့ဘာသာသူပျောက်သွားတာကြာလှနေပြီ။” ချန်းယု ဘာမှမဟုတ်သလို ပြောလိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့ညင်သာတဲ့အသက်ရှူသံက ရုတ်တရက်အေးစက်လာလေသည်။ သူ ချန်းယုကို တိတ်တိတ်လေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု ဘာလို့မှန်းမသိလေဘူး ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ဖျောင်းဖျလိုက်လေသည်။ “အဲဒီ... သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီးမြန်မြန်မသက်သာသွားနိုင်ဘူးလား? ဟဟဟား... ဒါဆို သန့်ရှင်းမယ်၊ သန့်ရှင်းမယ် အာ”

လော့မင်ရဲ့အသက်ရှူသံ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။ ဂွမ်းစလေးသူယူလိုက်ကာ ချန်းယုရဲ့ဒဏ်ရာကို သန့်ရှင်းလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရက်ပြန်ထိမိသွားချိန် ချန်းယုမတတ်သာဘဲ အနည်းတွန့်သွားလေသည်။ သူမတိတ်တိတ်လေးညည်းညူလိုက်လေတယ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ဒဏ်ရာက ဒဏ်ရာရတုန်းကထက် ဘယ်လိုလုပ်ပိုနာနေရတာလဲ?

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ တစ်ခုခုစားလိုက်ပါဦး။” ချန်းယုရှေ့မှန်အများကြီးဘယ်အချိန်တုန်းက ထျန်းဖေယူကာ ထားထားလေမှန်းမသိလေဘူး။

ချန်းယုမျက်နှာချက်ချင်းပျော်သွားလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့၊ ဒီနာတာကိုဖြေသိမ့်ဖို့ စားစရာရှိသွားပြီပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ချန်းယုပြုံးကာပြောလိုက်လေသည်။

“ရပါတယ်။” သူ့မျက်လုံးထဲ တတိယသခင်လေးရဲ့အမိန့်ပေးနေတဲ့အမူအရာကို လက်ခံလိုက်ရပြီးနောက်၊ ထျန်းဖေတိတ်တိတ်လေးဆုတ်သွားလေသည်။

ဒင်-အ-လင်...

အဝတ်အိတ်ထဲက ဖုန်းက ဖုန်းမြည်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
တိုက်ခိုက်နေချိန်အတောအတွင်း ချန်းယုက သူမဖုန်းကို အဝတ်အိတ်ထဲ
ထည့်ထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

သူမဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး တုန်ဝေကသူမကိုခေါ်နေတယ်ဆိုတာ ရှာတွေ့လိုက်လေတယ်၊
ဒီတော့ သူမချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ငါရောက်ပြီ၊ တုန်ချောင်းဘေးကင်းသေးရဲ့လား?” ချန်းယုဘာတစ်ခုမှမပြောရသေးခင်
တုန်ဝေမြန်မြန်မေးလိုက်လေသည်။

“သူ့အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတော့သေတော့မလို့။”
ဘယ်လောက်များများဆုံးရှုံးသွားလဲတွေးမိတာနဲ့ သူမစိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာကြောင့်
သေတော့မယ့်နီးပါးချန်းယုခံစားနေရလေသည်။

သူမဒဏ်ရာတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေတဲ့ လော့မင်ရဲ့လက်တွေတောင့်သွားလေသည်။
သူ့ခေါင်းကိုမော့လိုက်ကာ ချန်းယုကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမသာမန်လောက်သာ
ညည်းညူပြောနေတယ်ဆိုတာ အတည်ပြုပြီးနောက်၊ သူ့ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ပြီး
ဆက်ပြီးသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။” သူ့တူအဆင်ပြေတယ်လို့ကြားတော့
တုန်ဝေစိတ်သက်သာရရတဲ့အနေနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဒီလူက ရွေးပြီးကန်းနေတာလား? စာသားတစ်ဝက်လောက်ကိုပဲ
သူ့ဘယ်လိုလုပ်နားထောင်နေနိုင်တာလဲ?

ကိစ္စကိုရှင်းပြပြီးနောက်၊ ချန်းယုဖုန်းချလိုက်ပြီး သူမဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးနေတဲ့
လော့မင်ကိုပြောလိုက်လေတယ်၊ “တတိယအစ်ကို၊ ညီမခဏလောက်အပြင်သွားချင်တယ်။”

အပိုင်း(၂၂):သနားစရာကောင်းသော

“ဘာအတွက်အပြင်သွားမှာလဲ?” လော့မင်ရဲ့မျက်နှာက
အပြည့်အဝသဘောမတူနေလေဘူး။

“တုန်ချောင်းရဲ့ဦးလေး...” တုန်ချောင်းအိမ်ထဲ၌မရှိနေဘူးဆိုတာ ဒီအချိန်မှာ
ချန်းယုနောက်ဆုံးတော့ သဘောပေါက်သွားလေတယ်၊ ပြီးတော့

သူမပတ်ပတ်လည်ကိုအံ့အားသင့်စွာကြည့်လိုက်လေသည်။

“တုန်ချောင်းဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ?”

လော့မင် ခဏတဖြုတ်လောက်တွေးလိုက်ပြီး တုန်ချောင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ မြန်မြန်ခန့်မှန်းမိသွားလေသည်။ “နေ့လယ်တုန်းကအမျိုးသားသရဲက တုန်ချောင်းလား?”

“ဟုတ်တယ်” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။ “အဲဒီလူ သေချာပေါက် ခြံဝန်းရဲ့တားဆီးတာခံလိုက်ရပုံပဲ။ ညီမသွားပြီး သူ့ဒုတိယဦးလေးအတွက် သူ့ကိုရှာပေးလိုက်ဦးမယ်။ ညီမ အဆောင်အများကြီးကုန်သွားပေမဲ့ သူ့ဆီက၂မီလီယံပဲ အဖိုးအခယူထားတာ၊ ဆုံးရှုံးမှုအကြီးကြီးပဲ အာ။”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူမစိတ်ဓာတ်ကျလာလေတော့တယ်၊ ပြီးတော့ သူမမျက်နှာကနာကျင်မှုအပြည့်နဲ့ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီတော့ သူက ဒီညအဲဒီအရာကို ရန်စလိုက်တဲ့သူလား?” အနက်ရောင်စွမ်းအင်ကို လော့မင်မမြင်နိုင်ပေမဲ့လည်း၊ သူခန့်မှန်းတာကနေ အဲ့တာက မတားဆီးနိုင်လေဘူး။

“အမှန်ပဲ၊ တုန်ချောင်းရဲ့ပြဿနာအကြီးကြီးကိုညီမသိရင် ညီမသူ့ကိုခေါ်လာမှမဟုတ်ဘူး။” ချန်းယု အဲ့အကြောင်းတွေးမိလေလေ၊ သူမပိုစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်လာလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်မီလီယံက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးရှုံးတာတွေကို ကာပေးနိုင်လေတယ်၊ သူမဆိုဖာကနေ ထရန်လုပ်ရင်း ချန်းယုတွေးလိုက်လေသည်။

“မလှုပ်နဲ့” လော့မင် ချန်းယုကို ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကိုလှည့်ကာ ထျန်းဖေကိုပြောလိုက်လေတယ်၊ “သွားပြီး လူကိုအထဲခေါ်လာခဲ့။”

“တတိယအစ်ကို၊ ညီမအပြင်ထွက်လိုက်တာက ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။” ချန်းယုသူ့ကိုရပ်လိုက်လေသည်။ “တုန်ချောင်းရဲ့ဦးလေးကလည်း ကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲ။ အစ်ကို့မှာ သန်မာတဲ့အရှိန်အဝါရှိနေတယ်၊ အစ်ကို့ကိုချိန်ရွယ်ခံရမှာကို ညီမစိတ်ပူတယ်။”

“မင်းကလွဲပြီး ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှမျက်လုံးကျရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊” လော့မင်သာသာယာယာပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်တူနိုင်မှာလဲ? ညီမက ဒီက စိတ်စွမ်းအင်ကိုလုယူချင်ရုံတင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခြားသူတွေကတော့ မတူဘူးလေ” ချန်းယု လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့စကားကိုနားထောင်ပြီးနောက်၊ လော့မင်ရဲ့တည်ငြိမ်တဲ့မျက်နှာက ရုတ်တရက်အပြုံးတစ်ခုဖြစ်ထွန်းလာလေသည်။ သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး ချန်းယုရဲ့ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်လိုက်လေသည်။ “စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီခြံဝန်းဂိတ်နားတင်ပါ၊ ငါသူ့ကိုအထဲမဝင်ခိုင်းပါဘူး။”

“တတိယအစ်ကို၊ နင် နင့်လက်တွေကိုအခုထိမဆေးရသေးဘူးလေ” ချန်းယု မနှစ်မြို့တဲ့သဘောနဲ့ သူမကိုယ်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

လော့မင်တောင့်သွားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ အားသွန်ခွန်စိုက်ပြီး နှစ်ကြိမ်လောက်ထပ်ပွတ်လိုက်လေတယ်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကမင်းခြေထောက်တွေပဲလေ။”

ချန်းယုသဘောတူလိုက်ပြီဆိုတာ ထျန်းဖေသိလိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့ လူတွေနဲ့တွေ့ဖို့ သူထွက်ရန်ပြင်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတံခါးဆီလျှောက်သွားနေတုန်း နောက်ကချန်းယုရဲ့အော်လိုက်တာကြောင့် သူရုတ်တရက်ရပ်လိုက်လေသည်။ “လက်ထောက်ထျန်း၊ ငါ့ပိုက်ဆံ၊ မမေ့လိုက်နဲ့နော် အာ၊ ငါ့ပိုက်ဆံ၊ နှစ်မီလီယံ၊ သူပေးမှဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် ငါဒီနေ့အများကြီးဆုံးသွားလိမ့်မယ်။”

“မိန်းကလေးချန်း၊ စိတ်ချလိုက်ပါ၊ ငါတာဝန်ပြီးမြောက်စေရမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။” ထျန်းဖေ ချန်းယုထံ စစ်အလေးပြုကိုယ်ဟန်လုပ်ပြလိုက်ကာ၊ ထို့နောက် လှည့်လိုက်ပြီး အပြင်ထွက်သွားလိုက်သည်။

ခဏလောက်နေတော့၊ ထျန်းဖေ အနက်ရောင်ကားတစ်စီးကိုခေါ်လာလိုက်လေသည်။ ခြံဝန်းအသေးလေး၏ဝင်ပေါက်၌ ကားရပ်သွားတော့၊ ခြံဝန်းထဲအဆက်မပြတ်ကြည့်နေတဲ့ တုန်ချောင်းကို တုန်ဝေမြင်လိုက်လေသည်။ သူအပြုံးနဲ့ချက်ချင်းပြေးသွားလိုက်လေတယ်၊ သူပါးစပ်က ကျိန်ဆဲနေပေမဲ့ပေါ့၊ “ကောင်စုတ်လေး၊ ဒီရက်တွေအတွင်း မင်းဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ?”

“ဒုတိယဦးလေး?” တုန်ချောင်း သူ့ဒုတိယဦးလေးကို နောက်ဆုံးတော့တွေ့သွားလေပြီ။ သူ ဖက်ရန် စိတ်လှုပ်တရှားပြေးသွားလိုက်ပေမဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်သာဖြတ်သွားနိုင်လေသည်။

“မင်းတုံးသွားပြီလား?” ဒုတိယဦးလေး မနှစ်မြို့စွာပြောလိုက်လေသည်။ သူသရဲဖြစ်လာတာကို သဘောမပေါက်ဘဲ ဒီကောင်စုတ်လေးက နှစ်ပတ်လောက်မျောနေခဲ့တာပဲ။

လေထဲ တုန်ဝေစကားပြောနေတာကို ထျန်းဖေမြင်လိုက်လေသည်။ သူမမြင်နိုင်ပေမဲ့လည်း၊ သူတူကို တုန်ဝေရှာတွေ့နေပြီဆိုတာ သူသိလိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူလျှောက်သွားလိုက်ပြီး ချန်းယုအတွက် ပိုက်ဆံစတင်တောင်းလိုက်လေတယ်။ “မစ္စတာတုန်”

“လက်ထောက်ထုန်း” တုန်ဝေချက်ချင်းလှည့်လိုက်ပြီး ထုန်းဖေကို ပြုငှာစွာကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းရှာနေတဲ့ဝိညာဉ်ကိုလေ... မင်းရှာတွေ့သွားမှတော့၊ မင်းငွေရှင်းပေးလို့ရနိုင်မလား?”
ထုန်းဖေ နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာခဲ့ပြီးဖြစ်လေတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါက ပိုက်ဆံကို
သူ့အထက်စီးဆန်ဆန် ပထမဆုံးအကြိမ်တောင်းယူဖူးတာဖြစ်လေသည်။ ဒါ့အပြင်၊
ဒါကပမာဏကြီးကြီးဖြစ်နေသေးလေသည်။ ငါပြောရမှာပဲ၊ ဒီခံစားချက်က
အလွန်အလွန်ကိုခံစားလို့ကောင်းတယ်ဆိုတာကို။

ငွေချေဖို့အကြောင်းကြားတာနဲ့ ချန်းယုကို တုန်ချောင်းချက်ချင်းသတိရလိုက်လေတယ်၊
ဒီတော့ သူကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒုတိယဦးလေး၊ ချန်းယုရဲ့အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ
ဦးလေးမေးကြည့်ပါဦး။ သူက အရင်ကဦးလေးကိုခေါ်လိုက်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာလေ။ သူ
ငါ့ကိုကာကွယ်ဖို့ ထိခိုက်သွားတယ်။”

တုန်ချောင်း တကယ်တော့ အထဲဝင်သွားချင်လေပြီး သူ့ဘာသာကြည့်ချင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အချို့အကြောင်းရင်းတွေကြောင့် သူဝင်လို့မရလေဘူး၊ ဒီတော့ ဂိတ်အပြင်ဘက်၌သာ
သူနေနိုင်လေသည်။

ဒါကိုကြားတော့၊ တုန်ဝေ ထုန်းဖေကို ချက်ချင်းမေးလိုက်လေတယ်၊
“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း ဘယ်လိုနေလဲ?”

ထုန်းဖေ ခဏတဖြုတ်လောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတယ်၊ တစ်ဖက်လူက ချန်းယုကို
ဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ နောက်မှ သဘောပေါက်သွားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီ 'ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း' ဆိုတာကြီးက မိန်းကလေးချန်းယုရဲ့ပုံရိပ်နဲ့ ထူးထူးခြားခြား
သဟဇာတမဖြစ်နေလေဘူး။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက အဆင်ပြေပါတယ်၊ နည်းနည်းလောက်ပင်းပန်သွားရုံပါ။
ဒါကြောင့် ငွေချေဖို့ကို ကျွန်တော့ဆီလွှဲအပ်လိုက်တာပါ။”
ထုန်းဖေအပြုံးနဲ့ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အိုကေ၊ ငါ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းဆီ နှစ်မီလီယံ ချက်ချင်းလွှဲပေးလိုက်မယ်။”
ဒုတိယဦးလေးတုန်က ချမ်းသားလေတယ်၊ ဒီပမာဏနည်းနည်းလေးက
သူ့မျက်လုံးထဲဘာမှမဟုတ်လေဘူး။

ချန်းယု သူမပိုက်ဆံဆုံးသွားပြီလို့ ဘယ်လိုတောင်ဆွဲဆွဲငင်ငင်ငိုကြွေးနေခဲ့လဲဆိုတာ
ထုန်းဖေပြန်တွေ့လိုက်ကာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေ တောက်တောက်ပပလင်းသွားကာ ပြုံးရင်း

သူပြောလိုက်လေတယ်။ “မစ္စတာတုန်း၊ ဒီညလာတဲ့အရာက မမျှော်လင့်ဘဲ
အရမ်းအာကောင်းနေတယ်။ မင်းတူရဲ့ဝိညာဉ်ကိုကာကွယ်ဖို့အတွက်၊
ငါတို့ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက အဆောင်အများအပြားအသုံးပြုခဲ့ရတယ်၊
သူမထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတာကို ထည့်မပြောနဲ့ဦး။”

တုန်ဝေအံ့သြသွားလေတယ်။ သူ့ဇာတိမြို့တော်လောက် မတုံ့ပြန်နိုင်လေတော့ဘူး။

“ဒုတိယဦးလေး၊ ဦးလေး တစ်မီလီယံလောက်ပိုလွှဲပေးလိုက်၊ ကျွန်တော့်ကိုကာကွယ်ဖို့
အဲဒီမိန်းကလေးတော်တော်ခံခဲ့ရတာ။” အစောတုန်းက ပြင်းထန်တဲ့တိုက်ပွဲရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောဖြတ်သွားဖြတ်လာသူအနေနဲ့၊ တုန်ချောင်းမှာ
ကြောက်စိတ်စွဲကပ်နေတုန်းဖြစ်လေသည်။

သူတူပြောလိုက်တာကို ကြားလိုက်တော့၊ နားလည်တဲ့သဘောနဲ့ တုန်ဝေ သူ့ခေါင်းကို
ချက်ချင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ တကယ်တော့၊ ဝိညာဉ်တွေကို
လိုက်လံဝါးမျိုနေတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ် ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာသူသိပြီးနောက်၊
သူတူကိုထပ်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့ တုန်ဝေထင်လိုက်လေသည်။ အဆုံးမှာတော့၊
သူတူကအဆင်ပြေနေရုံတင်မကဘဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်ကနေ
အခုမှထွက်လာတာနဲ့တူလှလေသည်။ ဒါက အံ့သြစရာအကြီးကြီးတစ်ခုဖြစ်နေလေသည်။

သူက အစောကလန့်သွားတာက
ပိုက်ဆံကြောင့်မဟုတ်လေဘူး။ သူ့ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရတာက ဒီလိုထိပ်တန်း
အဆင့်မြင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်က အရမ်း... အဟွတ်... တည့်တိုးပြောဆိုလိုက်လို့ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းရဲ့ရုစိုက်မှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ငါတစ်မီလီယံထပ်ပြီးလွှဲပေးလိုက်မယ်။” တုန်ဝေပြောကာ၊ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး ချန်းယု
အရင်ကသူ့ကိုပေးထားတဲ့အကောင့်ကို တစ်မီလီယံအပိုလွှဲပေးလိုက်လေသည်။

သူ့သာမန်စကားက နောက်ထပ်တစ်မီလီယံဝင်ငွေရစေလိမ့်မယ်လို့
ထျန်းဖေမထင်ထားခဲ့လေဘူး။ သူ့နှလုံးသားကကြောက်လန့်သွားပြီး အံ့အားသင့်သွားလေတယ်။
သူ့မျက်နှာက ပန်ကိတ်အတိုင်း ပြားပြားအဖြစ်ရှိနေသေးပေမဲ့ပေါ့။

အဲဒီအချိန်၌၊ သူမစွမ်းအင်ပြန်ဖြည့်ဖို့ စားသောက်နေတဲ့ ချန်းယု၊ သူမဖုန်း
အကြောင်းကြားသံကိုကြားလိုက်ပြီး ကြည့်ကြည့်ဖို့ ချက်ချင်းထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“နှစ်မိလီယံ၊ တစ်မိလီယံ၊ စုစုပေါင်း သုံးမိလီယံ။” ချန်းယု
မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတဲ့အမူအရာမျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်လေတယ်။ “သူတို့ညီမကို
တစ်မိလီယံအပိုပေးလာတာပဲ။”

“မင်းပျော်တယ်ပေါ့?” လော့မင်စနောက်လိုက်လေသည်။

“အမ်! တကယ်တော့၊ ညီမ ဈေးနှုန်းတိုးလိုက်ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့
ကြိုတင်ညှိနှိုင်းပြီးသားဖြစ်နေတော့ ညီမပြောဖို့ရှက်နေတာ။ ဒါပေမဲ့၊ သူတို့က စေတနာနဲ့
ပိုပေးလာတာပဲ၊ ညီမအရမ်းပျော်တာပဲ၊ အဘာ~ဟ ဟာ ဟား...” သူမဖုန်းကိုကိုင်ထားရင်း
ချန်းယုအရူးလေးလိုပြုံးလိုက်လေသည်။

အမှန်တကယ်ကို၊ ငွေမက်သူပေါက်စလေးပဲ။

သူတူရဲ့အခြေအနေကို ဒုတိယဦးလေးအတည်ပြုပြီးနောက်၊ သူလှည့်ပြီး ထွက်သွားမဲ့အချိန်
ထျန်းဖေကိုယ်က ရေဒီယိုကနေ အသံတစ်သံသူကြားလိုက်လေသည်။ “အစ်ကိုထျန်း၊
ငွေချေတာအတည်ပြုပြီးသွားပြီ။”

“နားလည်ပါပြီ။” ထျန်းဖေ သူ့အဖွဲ့သားတွေကို ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်တော့
ဒုတိယဦးလေးတုန်ရဲ့ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အမူအရာနဲ့ဆုံသွားလေသည်။
သူ့အပြုံးနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်၊ “မစ္စတာတုန်၊ မင်းတူနဲ့ မင်းထွက်သွားပေးလို့ရမလား။”

မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ? ဘဏ်ကနှောင့်နှေးနေတာ ဒါမှမဟုတ် ငါသာ
ပိုက်ဆံမလွှဲပေးဘူးဆိုရင် ငါထွက်သွားလို့မရဘူးပေါ့? ဒီလို “ကြိုရခဲတဲ့လက်တွေ့”
ကောင်းကင်ဘုံဆရာ။ ဒုတိယဦးလေးတုန်နေလာတာ ဆယ်စုနှစ်ကျော်နေလေပြီ
ဒီလိုလူမျိုးကိုတော့ သူပထမဆုံးအကြိမ်ကြုံတွေ့ဖူးတာဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖက်လူရဲ့မျက်နှာအမူအရာကို ထျန်းဖေနားမလည်ချင်ယောင်ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး
ယဉ်ကျေးတဲ့ “ထွက်လမ်းက အဲဒီဘက်မှာပါ” ဆိုတဲ့ ကိုယ်ဟန်လုပ်ကာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

သူကောင်းကင်ဘုံဆရာဖြစ်လာကတည်းက ဒီလိုမျိုးတွန်းထုတ်ခံရတာက
ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲလို့ ဒုတိယဦးလေးတုန် ထပ်မံခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ သူတို့
သူ့ကိုအထဲဝင်ခွင့်တောင်မပေးလေဘူး။ မဟုတ်သေးဘူး—သူတို့ ခြံဝန်းတံခါးကိုတောင်
ဖွင့်မလာခဲ့လေဘူး။ ဦးလေးတုန်၊ ရှင်းမပြနိုင်အောင်စိတ်ထိခိုက်သွားတဲ့သူ၊
သူ့ကားထဲဝင်လိုက်လေသည်။ သူ့နောက်ကခြံဝန်းကို တုန်ချောင်း စိတ်ပူတာအချို့နဲ့
တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ သူ့ဒုတိယဦးလေးရဲ့ကားထဲကို လိုက်ဝင်သွားလေသည်။

သူမဘဏ်ကဒ်ထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်မီလီယံပိုရလာလေတယ်၊ ချန်းယု
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြီးလိုက်လေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

လက်ထောက်တွေရဲ့အဆောင်ထဲ၊ လက်ထောက်အများအပြားက
အစောကကိစ္စကိုဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

ချန်ပင်း: ဟက်... ရှိချီလို့ ကိုယ့်ဘာသာကြေညာနေတာပဲ၊ ဒီလို
ကျိုးကြောင်းမရှိတဲ့ယုံကြည်ချက်မျိုး။

လက်ထောက်အေး: ကောင်းကင်ဘုံဆရာရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ကြည့်ရတာတော့
အမျိုးသမီးအနည်းငယ်ပဲရှိနေပုံရတယ်။

လက်ထောက်ဘီ: ပြောပါဦး၊ အစောတုန်းက၊ တတိယသခင်းလေးက ရှိချီကို သတို့သားက
သတို့သမီးကိုချီခေါ်သလိုမျိုး ချီခေါ် ခဲ့တာမဟုတ်လား?

ချန်ပင်း: ဘယ်နေရာမှာ ရှိချီနဲ့တူနေလို့လဲ?

ထျန်းဖေ ကြောင်တောင်တောင်ရယ်မောရင်း လူလဲဖို့ ပြန်လာလိုက်လေတယ်: ဒီအဘိုးရဲ့စကားက
ရွှေတစ်ထောင်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ကွ...

အပိုင်း(၂၃): နက်နဲသိမ်မွေ့သောတိုက်ခိုက်ခြင်းအဆောင်

လော့မင် အစောတုန်းကကိစ္စအကြောင်း မမေးလိုက်ခင်
ချန်းယုပြန်သက်သာတဲ့အထိစောင့်နေလိုက်သည်။

“မင်းပန်းခြံအသေးလေးထဲ တိုက်ခိုက်နေတာကဘာလဲ?” သူ မိန်းကလေးကို တစ်ခုခုက
တိတိကျကျတိုက်ခိုက်နေတယ်ဆိုတာကိုသိနေပေမဲ့ အဲ့တာဘာလဲဆိုတာတော့
သူမမြင်နိုင်လေဘူး၊ အဲ့တာက တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ
သူခံစားလို့ရလေသည်။

“သူက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ဖြစ်လောက်မယ်။” ချန်းယု သူမကိုယ်တိုင်လည်
းမသေချာလေဘူး။

“ဖြစ်နိုင်တယ်?” ချန်းယုကို လော့မင် အထူးတဆန်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ညီမကိုယ်တိုင်တောင် မသေချာနေဘူး။” သူမရှင်းပြလိုက်လေသည်။
“ညီမရှစ်နှစ်အရွယ်ကစပြီး အဘိုးနောက်ကို သရဲနှင့်ဖို့လိုက်နေခဲ့တာ။ ညီမ
မရေမတွက်နိုင်တဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေနဲ့ ဇွန်ဘီးနှစ်ကောင်ကိုတောင် မြင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီညတုန်းက ဒီလိုအရာမျိုးကိုတော့ ညီမပထမဆုံးမြင်ဖူးတာပဲ။ သူက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတူနေတာတချို့လည်းရှိနေသေးတယ်။”

“မတူညီတာတချို့? ဘာမတူတာလဲ?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေဆိုတာမျိုးက တကယ်တမ်း သူတို့သေပြီးနောက်ဖြစ်လာတဲ့
သူတို့ဝိညာဉ်တွေပဲ။ မကောင်းမှုတွေနဲ့ မလိုမုန်းထားပြီးငြိတွယ်နေတာကြောင့်၊ သူတို့က
ပြန်လည်မမွေးဖွားချင်ကြတော့ဘဲ နောက်ဆုံးတော့ လူသားလောကမှာ နေထိုင်နေကြတာ။
သူတို့ခွန်အားတွေ ဘာကြောင့်တိုးလာလဲဆိုတာရဲ့အကြောင်းရင်းက အချိန်ကြောင့်ပဲ၊
သူတို့သေဆုံးမှုရဲ့အငြိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာက မကောင်းမှုအရှိန်အဝါဖြစ်ဖြစ်
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုရဲ့ချုပ်ထိန်းထားခံရတာကြောင့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ
မပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဘုံတစ်ခုရှိနေတယ်။ ဒါက၊ သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာအခြေအနေပဲ၊ ဒါကြောင့်ပဲ
ညီမတို့ သူတို့ကို အသက်မရှိတဲ့ဝိညာဉ် ဒါမှမဟုတ် ယင်ဝိညာဉ်လို့ များသောအားဖြင့်
ခေါ်ကြတာလေ။” ချန်းယုဆက်လိုက်လေတယ်၊ “ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကတော့
တော်တော်ထူးခြားနေတယ်။ သူ့မှာ အရမ်းသန်မာတဲ့မကောင်းမှုအရှိန်အဝါရှိနေပြီး သူကလည်း
ဝိညာဉ်အခြေအနေမှာရှိနေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက တက်ကြွမှုရှိနေတယ်၊ တက်ကြွမှုဆိုတာက...”

“ငါသိပြီ၊ အသက်ရှိလူတွေမှာသာရှိနိုင်တဲ့ တက်ကြွမှုလေ” လော့မင် သူနားလည်တာကို ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သေပြီးသွားတဲ့သရဲတစ်ကောင်မှာ တက်ကြွမှုရှိနေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာအရမ်းသန်မာပြီး ထူထပ်တယ်၊ သာမန်လူသားတစ်ယောက်နီးပါးပဲ။”
ချန်းယုဆက်ပြောလိုက်သည်။ “တက်ကြွမှုဆိုတာ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေအတွက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်ခြင်းသေခြင်းကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ အရမ်းအရေးပါတဲ့သင်္ကေတပဲ၊ လူတစ်ယောက် အသက်ရှိနေသေးလား မရှိဘူးလားဆိုပြီး ဆရာဝန်တွေ နှလုံးခုန်သံကိုသုံးပြီး ဆုံးဖြတ်ကြသလိုပေါ့။”

“ဒါကြောင့် သူက ညီမမျက်လုံးထဲ လူကောသရဲကောမဟုတ်နေရတာပဲ။”
ချန်းယုဝေဝေဝါဖြစ်နေလေတယ်၊ “ဒါကညီမအရင်က တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့မျိုးစိတ်မျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ အဲ့တာက အရမ်းသန်မာနေတယ်။”

အရင်တိုက်ပွဲတုန်းက ချန်းယုရုန်းကန်နေရတာကို လော့မင်တွေ့လိုက်ပြီး မတတ်သာဘဲ စိုးရိမ်မိလာလေတယ်၊ “ဒါဆို၊ မင်းအန္တရာယ်ရှိနိုင်လား?”

“သေချာပေါက် မရှိနိုင်ဘူး။” ချန်းယု ယုံကြည်စိတ်ချရထားဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပြောလိုက်လေတယ်၊ “သူ့ပစ်မှတ်က တုန်ချောင်းဖြစ်မယ့်ပုံပဲ၊ ညီမနဲ့ဘာမှမပတ်သတ်နေဘူး။”

“ဒါဆို မင်းသူနဲ့ထပ်ပြီးရင်ဆိုင်ဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့၊” အနည်းငယ်တွေ့ပြီးနောက် လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့၊ ညီမ အများကြီးဆုံးရှုံးနီးပါးဖြစ်သွားတာလေ နှစ်မီလီယံရှာနိုင်ဖို့ ညီမဆင်းရဲမွဲတေသွားတော့မလို့၊ ညီမအိတ်ထဲ အဆောင်နှစ်ခုပဲကျန်တော့တယ်၊ အဲ့တာဘယ်လောက်တန်လဲဆိုတာ အစ်ကိုသိလား?” ချန်းယုဒါကိုပြန်တွေ့လိုက်တော့၊ သူမစိတ်ထိခိုက်လာလေပြန်တယ်။ “သူ့သာ ညီမဆီထပ်လာမယ်ဆိုရင်၊ ဆုံးရှုံးသွားတာအကုန်လုံးအတွက် သူပြန်ပေးစေရမယ်။”

လော့မင်က အနည်းငယ်မှင်သက်သွားလေသည်။ အနည်းငယ်တွေ့လိုက်ပြီးနောက်၊ သူမေးလိုက်လေတယ်၊ “ဇွန်ဘီးကိုမြင်ဖူးတယ်လို့ မင်းပြောလိုက်တာလား?”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမတို့ကျောင်းမှာတုန်းက ညီမဒီအကြောင်းပြောဖူးပါတယ်။”
ချန်းယုသတိပေးလိုက်လေသည်။

ယုံချင်ယုံ မယုံရင်နေ၊ ငါနင့်ကိုဖမ်းမိသွားပြီ!

သူတို့တွေ့ချိန်ကို လော့မင်မှာ သေချာပေါက် အနက်ရှိုင်းဆုံးအထင်အမြင်ရှိနေလေသည်။ သူမတတ်နိုင်ဘဲ ပြုံးလိုက်လေသည်။ “မင်း ငါ့ကိုခြောက်လှန့်ဖို့ တမင်သက်သက်ချဲ့ကားပြောဆိုတာလို့ ငါထင်ခဲ့တာ။”

အဲဒီအချိန်တုန်းက မိန်းကလေးကြည့်ရတာ ရက်စက်တဲ့ပုံပေါ်နေပေမဲ့၊ သူမ သူ့ကိုတမင်သက်သက်ခြောက်လှန့်နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေလေသည်။ အဲဒီအဆောင်တစ်ခုဆွဲဖို့ သူမစိတ်စွမ်းအင်တော်တော်များများ အသုံးပြုလိုက်ရတယ်ဆိုတာ သိသာနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက လွယ်ကူတယ်လို့ သူမကြွားကြွားဝါးဝါးပြောဆိုနေလေသည်။

“အစ်ကိုသိနေတယ်ပေါ့?” ချန်းယု ရှက်ကာပြောလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီအချိန်တုန်းက ညီမအစ်ကိုကို တမင်သက်သက်ခြောက်လှန့်လိုက်တာ။ ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားတုန်းက အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုမြင်တော့၊ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင်၊ အစ်ကိုသာ တကယ်ပဲတိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်၊ ညီမအဘိုးကို ညီမရှာဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ညီမအစ်ကိုကိုမနိုင်နိုင်ဘူး။”

“မင်းအဘိုး... သူအခုဘယ်မှာလဲ?” လော့မင် သူ့အမူမဲ့အမှတ်မဲ့မေးမိတဲ့အတိုင်း တောင့်နေတဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့မေးလိုက်လေတယ်။

“သူတာမူရွာမှာပဲရှိနိုင်လောက်တယ်။ ညီမ ဆောင်းရာသီပိတ်ရက်ရောက်ရင် အဲ့ကိုပြန်တဲ့အချိန် အစ်ကိုအကြောင်းမေးလိုက်မယ် ပြီးတော့ အစ်ကိုဆီကနေ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုဖယ်လို့ရမယ့်နည်းရှိနိုင်မလား ရှာကြည့်ကြည့်တာပေါ့။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

လော့မင် ချန်းယုကို ရှုပ်ထွေးတဲ့အမူအရာနဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့အဘိုးက တာမူရွာမှာ မရှိနေတော့ဘူးဆိုတာ သူ သူမကိုမပြောလိုက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အတွေးတွေနဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေက သူ့နှလုံးသားကို နွေးထွေးပြီး ဇေဇေဝါဖြစ်စေလေသည်။

“အဘိုးကြီးက တော်တော်မယုံကြည်ရဘူးလို့ ညီမထင်နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့ကနေ ညီမဒီကိုရောက်လာတော့၊ သူက တကယ်ပဲအားကောင်းတယ်ဆိုတာ ညီမရုတ်တရက်သိလိုက်ရတယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။ “သူငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လောက်အားကောင်းတဲ့အကြောင်း သူ ညီမကိုအမြဲပြောပြတယ်၊ ပြီးတော့ အသိပညာတွေနဲ့အတွေ့အကြုံတွေ သူ့မှာဘယ်လောက်များရှိကြောင်းကောပေါ့။ သူကဒီအတိုင်းလေလုံးထုတ်နေတာလို့ ညီမထင်နေခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ အခုအရာတွေကို

ကြည့်လိုက်တော့၊ အဲ့တာကမှန်နေပုံပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့အစ်ကိုလိုအခြေအနေမျိုးမြင်ဖူးမယ်လို့ ညီမထင်တယ်။ တကယ်တော့၊ သူက ဇွန်ဘီးတော်တော်များများနှင့်ခဲ့ဖူးတယ်။”

“ငါ့အခြေအနေက ဇွန်ဘီးတွေနှင့်တာနဲ့ လာများပတ်သတ်နေလို့လဲ?” လော့မင် နားမလည်လေဘူး။

“ဘာလို့ဆို အစ်ကို့အရှိန်အဝါက ဇွန်ဘီးနဲ့ဆင်တူနေလို့လေ။” ချန်းယုပြောလိုက်သည်။ “ညီမ အပြင်မှာရှိတုန်းက၊ အစ်ကို့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က ဇွန်ဘီးဖြစ်လောက်မယ်လို့ ညီမရုတ်တရက်အာရုံခံမိလိုက်တယ်။”

ဒီလိုတန်ဖိုးဖြတ်မှုမျိုးကို လော့မင် ပထမဆုံးအကြိမ်ကြားဖူးတာဖြစ်လေသည်။ သူ့စိတ်အနေအထားက အနည်းငယ်ညှိုးငယ်သွားလေသည်။ ဒီတော့ ငါ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က ဇွန်ဘီးနဲ့တူနေတယ်ပေါ့? လူတွေကိုထိခိုက်စေတာ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။

“ငါ့အဆောင်တွေ အာ၊ ညီမမှာ အစတုန်းက အိတ်အပြည့်အဆောင်တွေရှိနေခဲ့တာ။” လော့မင် စကားမပြောတော့တာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမအဝတ်အိတ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး သူမပိုင်ဆိုင်မှုသေးသေးလေးကို စတင်၊ စစ်ဆေးလေတော့သည်။ အဆောင်နှစ်ခုပဲကျန်တော့တယ်ဆိုတာ သူမသိနေပေမဲ့လည်း၊ သူမမျက်လုံးတွေနဲ့ကိုယ်တိုင် နှစ်ခုပဲရှိတယ်ဆိုတာ အတည်ပြုလိုက်တော့၊ သူမ နောက်ထပ်စိတ်ထိခိုက်တာမျိုး ထပ်မံခံစားလိုက်ရပြန်လေသည်။

လော့မင် သတိပြန်ဝင်လာပြီး ချန်းယုရဲ့အသွင်အပြင်ကိုမြင်လိုက်လေသည်။ ကော်ဖီစားပွဲကနေ သူထုတ်ယူလိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးအဆောင်နှစ်ခုကို သူရုတ်တရက်သတိရသွားလေကာ၊ မနေနိုင်ဘဲ မေးလိုက်လေတယ်။ “စားပွဲအောက်မှာ မင်းဘာလို့ အဆောင်နှစ်ခုထားထားရတာလဲ?”

ချန်းယုရဲ့ဝမ်းနည်းနေတဲ့မျက်နှာ တောင့်သွားလေတယ်။ ထို့နောက် သူမရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဟမ်...ဘာနာရီတောင်ရှိနေပြီပဲ၊ ညီမအိပ်ရာဝင်တော့မှဖြစ်မယ်၊ ကောင်းသောညပါ၊ တတိယအစ်ကို။” အဲ့တာပြောပြီးနောက်၊ သူမဂိတ်တံခါးဆီ ထောင့်ထောင့်နဲ့ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ဒီရူးမိုက်တဲ့မိန်းကလေး! လော့မင် ချန်းယုကိုမတားလိုက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်ဘက်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ထျန်းဖေကို အော်ကာအမိန့်ပေးလိုက်လေတယ်။ “ထျန်းဖေ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်။”

“အမိန့်အတိုင်းပါ!”

“ပြီးသွားရင် အိမ်ကိုရှာဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်လိုက်၊ ငါတို့ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း အဆောင်လိုအရာမျိုး တစ်နေရာရာမှာထားထားလားဆိုတာ ရှာကြည့်လိုက်ကြ။” သူပြောပြီးနောက် လော့မင် အပေါ်ထပ်ကိုသွားရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၂၃.၂):နက်နဲသိမ်မွေ့သောတိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်

ချန်းယုရဲ့ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ကိုယ်က တောင့်တင်းသွားပြီး၊ လော့မင်ရဲ့ဘေးကို ပြန်ခုန်ပေါက်မလာခင် တစ်စက္ကန့်လောက်သာကြာလိုက်လေတယ်။ သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်လုံးက လော့မင်ရဲ့လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားကာ၊ ဝမ်းနည်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောဆိုနေတုန်း လော့မင်ထွက်သွားမှာကို တားဆီးထားလေတယ်။ “တတိယအစ်ကို၊ ညီမမှားသွားပါတယ်၊ ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်သစ် ရှာဖွေတာလုပ်ဖို့ ညီမ အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို တိတ်တိတ်လေးမသုံးခဲ့သင့်ဘူး၊ ညီမ ပယောဂနှင့်လိုရမဲ့ပိုက်ဆံတွေကို အပိုင်သိမ်းချင်တာကြောင့် အစ်ကိုကို တိတ်တိတ်လေးမပြောဘဲမထားခဲ့သင့်ဘူး။”

လော့မင်မျက်မှောင်ကြုပ်ကာ၊ မိန်းကလေးရဲ့ပုတ်တီးစီးထားတဲ့ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်ကာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးဖြတ်ပေါ်လာလေသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုဒေါသထွက်လို့ရမလား? အဆိုးဆုံးအနေနဲ့၊ ငါ ပယောဂနှင့်လိုရမဲ့ပိုက်ဆံရဲ့ ၃၀ရာခိုင်နှုန်းကို အစ်ကို့မျှပေးမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ?” လော့မင်မျက်မှောင်ကြုပ်နေတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယုအံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး စိတ်ထိခိုက်စွာနဲ့သနားကမားပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒီည မကောင်းမှာဝိညာဉ်ကို မောင်းထုတ်တုန်းက အဲဒီအဆောင်နှစ်ခုက အဓိကနေရာက ပါဝင်ပေးခဲ့တာ၊ ညီမ ယွမ်ဇုသိန်းလွှဲပေးလိုက်မယ်၊ ညီမအဲ့တာကို အခုချက်ချင်းလုပ်လိုက်မယ်။”

ချန်းယုပြောလိုက်ရင်း၊ သူမဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး၊ လော့မင်ကိုပိုက်ဆံလွှဲပေးရန် စီစဉ်လိုက်လေတယ်။ “အစ်ကို၊ နင့်ဘဏ်အကောင့်နံပါတ်ကဘာလဲ?”

ချန်းယုကိုကြည့်ပြီး လော့မင်ပြောစရာစကားမဲ့နေလေသည်။ မိန်းကလေးကိုမဖို့ သူ့လက်တွေဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး သူမကိုဆိုဖာပေါ်ထားလိုက်လေသည်။ “မင်းခြေထောက်ကဒဏ်ရာရထားတာ၊ အချိန်အကြာကြီးမရပ်နဲ့ ပြီးတော့ လမ်းအရမ်းမလျှောက်နေနဲ့ဦး။”

“အာ...” ချန်းယုက အနည်းငယ်မရေမရာဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုလေ့လာပြီး ပယောဂနှင့်အဆောင်သစ်တစ်ခုလုပ်မယ်လို့ မင်းအစောတုန်းကပြောလိုက်တာလား?” လော့မင်ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။
“အတိအကျ၊ အဲ့တာအကုန်ပဲလား?”

“ညီမ ဇွန်ဘီးနှစ်ကောင်းမြင်ဖူးတယ်လို့ အစ်ကို့ကိုမပြောဖူးဘူးလား?”
ချန်းယုရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က ဇွန်ဘီးနဲ့တူနေတယ်လို့ မင်းပြောသေးတယ်လေ။”
သူတို့အစောတုန်းကပြောတဲ့ စကားဝိုင်းကို လော့မင်သေချာပေါက်မှတ်မိနေသေးလေသည်။

“တကယ်တော့၊ သူ့ဇွန်ဘီးတွေဖမ်းတုန်းက၊ အဲဒီအဘိုးကြီး... အဲ့တာ၊ ညီမအဘိုး၊
သူ့ဇွန်ဘီးတွေဖမ်းမိတိုင်း၊ သူတို့ကိုချက်ချင်းမသတ်ပစ်လိုက်ဘူး။ သူတို့ကိုချည်ပြီး
ပျိုးထောင်လိုက်တယ်။”

“ပျိုးထောင်တယ်?” လော့မင် ဝူလောင်ရဲ့အကြိုက်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား
မအီမသာဖြစ်သလို ခံစားနေရလေသည်။

“ဒါက ဇွန်ဘီးရဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်ကို နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ခြင်းအဆောင်လုပ်ဖို့
ညီမအဘိုးအသုံးပြုချင်နေတာကြောင့်ပဲ။” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ဇွန်ဘီးနဲ့
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက သေသူတွေဆီကလာတာဖြစ်ပေမဲ့လည်း၊ သူတို့နှစ်ဦးလုံးက
ယင်နဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်တွေကို စုစည်းနိုင်တယ်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ထက်
ဇွန်ဘီးကအဆင့်မြင့်တယ်။ အစာကွင်းဆက်ရှုထောင့်အရဆိုရင်၊ ဇွန်ဘီးတွေက သရဲလောကမှာ
ထိပ်တန်းတည်ရှိမှုတွေပဲ။”

“ဇွန်ဘီးတွေက မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို သတ်နိုင်တယ်လို့ မင်းဆိုလိုချင်တာလား?”
လော့မင်အနည်းငယ်နားလည်ပေမဲ့လည်း အချို့အရာတွေက ပိုရှင်းပြချက်တွေလိုအပ်နေတယ်လို့
ခံစားရလေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်က
အခြားမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရဲ့ပါဝါကို တိုးမြှင့်စေနိုင်တယ်လို့ မင်းပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား?”

“သူတို့ရဲ့ခွန်အားတွေအပေါ်မူတည်ပြီး ခွဲဖို့လည်းလိုသေးတယ်။ ခွန်အားသာ
တိကျတဲ့အမှတ်ကိုရောက်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေတောင် အဲ့တာကို
မစုပ်ယူရဲလေတော့ဘူး။” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ညီမအစ်ကို့ကိုပြောနေတာ၊ အစ်ကိုသာ
အဲဒီကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်သွားမယ်ဆိုရင်၊ လူတွေတင်မကဘူး၊
သရဲတွေတောင် အစ်ကို့ကိုမချည်းကပ်ရဲကြဘူး။ အစ်ကိုက သရဲတွေအတွက်
လူသားအဏုမြူစွမ်းအင်အပင်နဲ့တူနေတယ်။ ငါတို့ရဲ့နေ့စဉ်လျှပ်စစ်ဓာတ်အားက

အဏုမြူစွမ်းအင်အပင်ကနေထုတ်ပေးတဲ့ လျှပ်စစ်ပမာဏသေးသေးလေးကိုသာ အသုံးပြုတယ်။
မင်းသာသူတို့ကိုနည်းနည်းပဲပေးမယ်ဆိုရင် အဲ့တာကိုအကျိုးပြုတယ်လို့သတ်မှတ်လို့ရတယ်၊
ဒါပေမဲ့ မင်းသာ သူတို့ကို လွန်ကဲတဲ့ဗို့အားပေးလိုက်မယ်ဆိုပင်၊ သူတို့အသုံးပြုရဲပါတော့မလား?”

ချန်းယုရဲ့ရှင်းပြတာက ရိုးရှင်းပြီး နားလည်ရလွယ်ကူလေတယ် ဒီတော့ လော့မင်
လျင်လျင်မြန်မြန်နားလည်သွားလေတယ်။ “နောက်တစ်မျိုးပြောရရင်၊
ငါသာဒီအတိုင်းလျှောက်သွားလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီသရဲလိုအရာက ငါ့ကိုကြောက်သွားမယ်ပေါ့?”

“ဟုတ်တယ် အာ၊” ချန်းယုပြောလိုက်တယ်၊ သူမကိုယ်သူမဂုဏ်ယူစွာနဲ့ပေါ့။
“အစ်ကိုမမြင်လိုက်လို့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဆောင်နှစ်ခုနဲ့ သူ့ကိုရိုက်လိုက်တာနဲ့ သူထွက်ပြေးသွားတာ၊
သူက အစ်ကိုကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုကြောက်လန့်နေတာ။”

“ဒါဆို အစောတုန်းက မင်းဘာလို့ငါ့ကိုလာပြီး မကူညီခိုင်းရတာလဲ?”
သူသရဲကိုကြောက်လန့်သွားစေနိုင်မှာဆိုတာသာ လော့မင်သိနေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ သူကူညီရန်
အစောကြီးကတည်းက သွားလိုက်မှာဖြစ်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒါက မြို့တွင်းနယ်မြေပဲ ပြီးတော့ သာမန်လူတွေအများကြီးလည်းရှိတယ်။”
ချန်းယုတွေ့မနေဘဲ ဖြေလိုက်လေသည်။

လော့မင်မှာ လှောင်ပြီးမပြုံးလိုက်ခင် အချိန်ခဏလောက် မှင်သက်သွားလေသည်။ သူက
လူသားတွေကော သရဲတွေအတွက်ပါ ထိခိုက်စေနိုင်တဲ့တည်ရှိမှုဆိုတာကို
မေ့လုနီးပါးဖြစ်သွားလေသည်။

“တတိယအစ်ကို...” ချန်းယုရဲ့လေသံက ရုတ်တရက်မျက်မှာချိုသွေးသလိုဖြစ်လာလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ?” လော့မင် မယုံသင်္ကာနဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ...ငါ တိုက်ခိုက်ခြင်းအဆောင်းအကြောင်း
အစ်ကိုကိုရှင်းပြပြီးသွားပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲ့တာက အသံကိုကိုယ်ကနေ
မကောင်းမှုအရှိန်အဝါစုပ်ယူနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မန္တန်ပြောင်းလဲခြင်းကနေ အဲ့တာက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကိုရင်ဆိုင်နိုင်တယ်။ တကယ်တော့၊ အဲ့တာက
အစ်ကို့အပေါ်ဘာဆိုးကျိုးမှမရှိဘူး။ အစ်ကို...
အဲဒီနက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ခြင်းအဆောင်တွေကို ညီမဆက်ဆွဲဖို့ အစ်ကိုခွင့်ပြုလို့ရမလား?”
ချန်းယုရဲ့လက်တွေ လော့မင်ရဲ့အင်္ကျီစကိုကိုင်ကာ သူမမျက်လုံးတွေက
မျက်တောင်တဖြတ်ဖြတ်ခပ်ရင်း၊ ကြယ်တွေလိုတောက်ပနေလေသည်။

“မင်းအဘိုးဆီကသင်ပြီး မင်းက ငါ့ကိုဇွန်ဘီးလိုပျိုးထောင်ချင်တာလား?” လော့မင် မျက်လုံးပင့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...အစ်ကိုကဇွန်ဘီးမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုက ညီမရဲ့တတိယအစ်ကိုလေ...” ချန်းယုရဲ့ထူထပ်တဲ့အရှက်မဲ့တဲ့မျက်နှာက ပေါ်လူနီးပါးဖြစ်နေလေပြီ။

လော့မင်ရဲ့စိတ်က ရုတ်တရက်အများကြီးကြည်လာလေသည်။ သူ ငွေချစ်သူပေါက်စလေးကို တမင်သက်သက်စနောက်လိုက်လေတယ်။ “ပယောဂနှင့်တာကနေ ဂုဏ်ခိုင်နှုန်းပေးမယ်လို့ မင်းငါ့ကိုပြောလိုက်တယ်မလား?”

“ညီမ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့သတ်ဖြတ်ခြင်းအဆောင်ကိုသုံးမယ်ဆိုရင်၊ ညီမ အစ်ကို့ကို ဂုဏ်ခိုင်နှုန်းပေးပါ့မယ်။” ချန်းယုရဲ့အသားတွေ သူမဖြတ်ထုတ်ခံလိုက်ရသလိုမျိုး သူမပြောလာလိုက်လေသည်။

ဒါကပြောရမယ်ဆိုရင်၊ သူမသာမသုံးဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ပိုက်ဆံခွဲပေးဖို့မလိုဘူးလို့ အလိမ်မာနည်းနဲ့ပြောလိုက်တာဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့၊ ချန်းယု သူ့ကိုခွဲပေးသည်ဖြစ်စေ မခွဲပေးသည်ဖြစ်စေ၊ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်ပိုလုပ်တာကို လော့မင်သူမကိုတားမှာမဟုတ်လေဘူး။ ဒီလိုအန္တရာယ်ရှိတဲ့ ပယောဂနှင့်တာမျိုးလုပ်တာအတွက် ကာကွယ်ရေးပိုများများရှိနေတာက ပိုကောင်းလေသည်။ ထပ်ပြီး၊ သူမကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ ကောင်းတဲ့အချက်ဆိုလို့ ဒီတစ်ခုသာရှိနေလေသည်။

“ဒီမှာ နောက်တစ်ခါထားရင် အဲ့တာတွေကို မဝှက်ထားနဲ့။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေ လင်းလက်လာပြီး သူမတအံ့တဩမေးလိုက်လေတယ် “တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုသဘောတူလိုက်တာလား? ကောင်းလိုက်တာ! စိတ်မပူပါနဲ့၊ ညီမအနာဂတ်ကျရင် ပိုက်ဆံရှာဖို့ အလုပ်ကြိုးစားပါ့မယ် ပြီးတော့ ညီမနဲ့လိုက်ပြီး အစ်ကို့ကိုဘုရင်ကြီးဖြစ်လာစေရမယ်။”

“ဒါဆို ငါမင်းကိုမှီခိုရတော့မှာပဲ။”

“ဒါဆို၊ တတိယအစ်ကို၊ ညီမနှင့်အခန်းထဲ နည်းနည်းထားလိုက်မယ် ဒီတော့ အဲဒီအဆောင်တွေ အစ်ကိုအိပ်ချိန်ကျရင် မကောင်းမှုစွမ်းအင်စုပ်ယူနိုင်တယ်လေ? အိပ်ရာမှာကပ်ထားတာအကောင်းဆုံးပဲ အဲ့တာက အစ်ကိုနဲ့အနီးဆုံးနေရာလေ။

စာဖတ်ခန်းကောပဲ၊ များသောအားဖြင့် အစ်ကိုအဲ့မှာအချိန်တော်တော်များများကုန်တယ်လို့ ညီမထင်တယ်၊ အဲ့မှာတချို့လောက်ညီမထားမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ?”
ကော်ဖီစားပွဲအောက် အဆောင်နှစ်ခုထားတုန်းက ဒီဖြစ်နိုင်ချေတွေကို
ချန်းယုစဉ်းစားထားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့အချိန်တုန်းက သူမမလုပ်ရဲလေဘူး။ သို့သော်၊
နှစ်ဦးသားက လက်တွဲဖော်ဆက်ဆံရေးအခြေအနေမှာဖြစ်နေလေတယ် (တတိယအစ်ကိုကို
၃၀%ဆွဲပေးရတာ)၊ တတိယအစ်ကိုဒါကိုမငြင်းလောက်ပါဘူး။

“ငါပေါ်ကိုကော မင်းနည်းနည်းလောက်ထားချင်သေးလား?” လော့မင် ရယ်လည်ရယ်ချင်
ငိုလည်းငိုချင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါကောင်းတာပဲ! တတိယအစ်ကိုကိုယ်ပေါ်က အဆောင်က
သေချာပေါက်စွမ်းအင်အများဆုံးစုစည်းနိုင်လိမ့်မယ်။ ငါအဲ့တာကို
ငါ့နောက်ဆုံးကဒ်အနေနဲ့သိမ်းထားရမယ်။” ချန်းယုဒီအကြောင်းပြောရင်း
ပိုစိတ်လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။ “ညီမပြန်ရင် များများပိုဆွဲရမယ်။”

နည်းနည်းပေး များများလိုချင်တယ်! လော့မင် သူ့ခေါင်းကို
မတတ်သာဘဲခါယမ်းလိုက်လေတော့သည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ဟဲကျီ: ငါတို့တတိယသခင်လေး လူသားလောကမှာ
လက်နက်တွေဒီဇိုင်းဆွဲပေးတာတင်မကသေးဘူး၊ စိတ်စွမ်းအင်လောကမှာပါ သူ့နေရာကို
ဆောက်တည်ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါမမျှော်လင့်ထားခဲ့မိဘူး။

လက်ထောက်များ: တတိယသခင်လေးက အရမ်းအားကောင်းတာပဲ။

အပိုင်း(၂၄): အသက်ရှိနေတဲ့သေသူ

နောက်နေ့မနက်ခင်း ချန်းယု အောက်ထပ်ကို ထောင့်ထောင့်လျှောက်လာတော့၊ သူမတစ်မိသားစုလုံးကို လန့်သွားစေလေတော့သည်။

အမေချန်း ထိတ်လန့်စွာမေးလိုက်လေတယ်၊ “ရှိရီ၊ သမီးခြေထောက်ဘာဖြစ်တာလဲ?”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်။” ဖိနပ်ပါးတွေစီးထားစဉ် ခြေတစ်ဖက်ထဲနဲ့ ချန်းယုခုန်ပေါက်လို့မရလေဘူး၊ ဒီတော့ လက်ရန်းကိုကိုင်ကာ တစ်လှမ်းချင်းစီ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလိုက်လေသည်။ “မနေ့ညတုန်းက သမီးသန့်စင်ခန်းသွားတုန်း၊ သမီး မတော်တဆခွက်ကွဲသွားပြီး အဲ့ကဖန်ကွဲစပေါ်တက်နင်းမိသွားလို့။”

သူမလိမ်တာ အရှိအတိုင်းပိုဖြစ်သွားအောင်၊ သူမအခန်းထဲကဖန်ခွက်ကို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ ချန်းယုခွဲလိုက်ရလေသည်။

“ဘာ? ဖန်ကွဲစရှုတယ်ဟုတ်လား၊ မြန်မြန်၊ အမေကြည့်ကြည့်ရအောင်၊ အောက်ထပ်ကိုမဆင်းလာနဲ့တော့၊ ချန်းယု၊ သွားပြီး သားညီမကိုကူပေးလိုက်။” အမေချန်းကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်ကာ၊ သူမအသံက ရှစ်တွဲသံထိတောင်ရောက်နိုင်လေသည်။

“အဆင်ပြေတယ်၊ အဆင်ပြေတယ်...” ချန်းယုရဲ့ ‘အဆင်ပြေတယ်’ဒလဟောလိုက်ပြောဆိုနေချိန်၊ အကြီးဆုံးအစ်ကိုချန်း လျှောက်လာနေပြီဖြစ်ပြီး သူမကို လှေကားပေါ်ကနေ ဆိုဖာပေါ်အထိ သယ်လာလေတော့သည်။

ချန်းယု သုံးလှမ်းသာလှမ်းရန်ကျန်ရှိတော့တဲ့ လှေကားထစ်တွေကို တိတ်တိတ်လေးလှည့်ကြည့်လိုက်ကာ၊ တကယ်ကြီးမလိုပါဘူး၊ တကယ်ပါ!

“ဒဏ်ရာက ပြင်းလားဆိုတာအမေကြည့်ကြည့်ရအောင်။” သူမသမီးရဲ့ခြေထောက်ကိုကြည့်ဖို့ အမေချန်းကိုယ်ကိုင်းလိုက်လေသည်။

“ဒဏ်ရာမမပြင်းပါဘူး၊ သမီး ပတ်တီးစီးပြီးသွားပါပြီ။” ချန်းယု ဖိနပ်ပါးကနေ သူမခြေထောက်တွေကို လျင်လျင်မြန်မြန်ထုတ်လိုက်ကာ၊ စိတ်ပူပန်နေတဲ့ ချန်းမိသားစုဝင်သုံးဦးကို ပြလိုက်လေသည်။

အမေချန်း သူမသမီးရဲ့ခြေထောက်ကို ပတ်တီးစီးပြီးသွားပြီဆိုတာမြင်လိုက်တော့၊ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ၊ သူမငိုနေရင်း ဝမ်းနည်းမှုတွေဖြတ်ခနဲပေါ်လာလေတော့သည်။

ချန်းယန် မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်ကာ၊ ထိုင်းမှိုင်းတဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့
နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေသည်။

အမေချန်း ရုတ်တရက်ငိုလိုက်တာကို ချန်းယုမြင်လိုက်တော့၊ သူမထိတ်လန့်သွားပြီး
ချက်ချင်းနှစ်သိမ့်လိုက်လေတော့တယ်။ “အမေ၊ အမေ၊ သမီးအဆင်ပြေပါတယ်၊
သမီးတကယ်ကြီးအဆင်ပြေတာပါ။ အဲ့တာကနည်းနည်းလေးထိမိသွားရုံပါ
ဘာသွေးမှမထွက်နေဘူး၊ နှစ်ရက်နေရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မငိုပါနဲ့။”

“ငါ့သနားစရာကောင်းတဲ့သမီးလေး။” အမေချန်း
သောကရောက်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်။ “အရင်တုန်းက သမီးဒဏ်ရာတွေကို
သမီးဘာသာသမီးကုခဲ့တာလား? ရှိရှိ၊ အခု သမီးအိမ်ရောက်နေပြီဆိုတာ သမီးသတိရနေရမယ်၊
သမီးမှာ အမေ့အဖေရှိတယ်၊ သမီးကိုချစ်တဲ့အစ်ကိုလည်းရှိတယ်၊ နောင်ကျရင်
သမီးဒဏ်ရာရရင် အမေတို့ကိုပြောရမယ်နော်၊ အိုကေ? ဖုံးထားပြီး သမီးဒဏ်ရာတွေကို
သမီးဘာသာသမီး တိတ်တိတ်လေးမကုနေနဲ့၊ ဒီလိုမျိုးသမီးကိုကြည့်ရတာ
အမေစိတ်အားငယ်သလိုခံားရတယ်။”

ငါ့ဒဏ်ရာတွေကိုငါ့ဘာသာတစ်ယောက်ထဲကုနေတဲ့သူ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်သွားရတာလဲ?
ဒါကဘာလို့ အရမ်းဒုက္ခရောက်နေတဲ့ပုံပေါ်နေရတာလဲ?

ချန်းယု သူမအစ်ကိုကြီးဆီက အကူအညီတောင်းရန်ကြည့်လိုက်လေတော့၊
သူ့ဘာသာသူပုန်းနေတာကိုသာ သူမရှာတွေ့လိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမအဖေကိုကြည့်ရန်လှည့်လိုက်တော့၊ မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့မျက်နှာကို
မနက်ခင်းသတင်းစာနဲ့ကာပြီး ခိုးခိုးကြည့်နေတာကိုသာ ရှာတွေ့လိုက်လေသည်။

သူတို့တွေကအစောတုန်းက သေချာပေါက်သူမဘေးနားမှာပါ၊ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ
သူတို့ဘယ်လိုလုပ်အဝေးမှာပုန်းနေနိုင်သွားရတာလဲ?

တကယ်ကိုပဲ၊ အခြားသူတွေဆီက အကူအညီတောင်းနေတာထက်
ကိုယ့်ဘာသာလုပ်လိုက်တာမှ ပိုကောင်းဦးမယ်၊ ချန်းယု သောကရောက်နေတဲ့အမေချန်းကို
အာရုံပြောင်းသွားစေရန် သနားစရာကောင်းတဲ့လေသံကိုသာ အသုံးပြုနိုင်လေတော့တယ်၊
“အမေ၊ သမီးဗိုက်ဆာနေပြီ။”

“ဗိုက်ဆာတယ်? သမီးဗိုက်ဆာတယ်ဆိုရင် မြန်မြန်မနက်စားစားကြရအောင်။
သမီးကထိခိုက်ထားတာ၊ ဒီတော့ အမေတို့သမီးကိုဂရုစိုက်မှဖြစ်မယ်၊ နေ့လယ်ကျရင်
သမီးအတွက် အန်တီလျူကို ကြက်စားစွပ်ပြုတ်ချက်ခိုင်းလိုက်မယ်။” သူမသမီးဗိုက်ဆာတယ်လို့

အမေချန်းကြားလိုက်တာနဲ့၊ သူမငိုနေတာ ချက်ချင်းရပ်လိုက်ပြီး မီးဖိုထဲ
မြန်မြန်လျှောက်သွားလေတော့တယ်။ “အမေ အန်တီလျူကိုသွားပြောလိုက်ဦးမယ်။”

အမေချန်းထွက်သွားပြီးနောက်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ လူသုံးဦးလုံး
စိတ်သက်သာရာရတဲ့အနေနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သမီးရဲ့အပြစ်တင်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ဆုံသွားလေတယ်။ သတင်းစာကို
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ခေါက်လိုက်ပြီး ရပ်လိုက်ကာ၊ “ချန်းယန်၊ မင်းညီမကို စားဖို့ခေါ်လာခဲ့လိုက်။”
ပြောပြီးနောက်၊ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ကသုတ်ကရုတ်နိုင်စွာလျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်းကို မဖမ်းမိနိုင်တော့တာကြောင့်၊
သူမရဲ့ကလိမ်ကကျစ်ကျစ်တဲ့အစ်ကိုကြီးကိုသာ
ချန်းယုစစ်မေးရလေတော့တယ်။ “အစောတုန်းက အစ်ကိုဘာလို့မကူညီရတာလဲ?”

“အမေ့ကိုငိုအောင်လုပ်လိုက်တာ အစ်ကိုမဟုတ်ဘူးလေ။” ချန်းယန်
တိုက်ရိုက်ပြန်ချပပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ချန်းယု တစ်နေ့လုံးညည်းညူနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လည်ချေပဖို့ စကားလုံးတွေကို
သူမမရှာနိုင်သေးလေဘူး။

ထို့ကြောင့်၊ အမေချန်းရဲ့အလွန်အကျွံစိုးရိမ်ပူပန်မှုအောက်မှာ၊ ပိတ်ရက်ဇရက်အတွင်း
ချန်းယုအပြင်မထွက်လေဘူး။ သူမ နေ့တိုင်း ကြက်သားစွပ်ပြုတ်သောက်ပြီး
သူမခြေထောက်ကဒဏ်ရာ လုံးလုံးပျောက်သွားတဲ့အထိစောင့်နေရတော့သည်။
ချန်းယုကျောင်းကိုပြန်ရန် အမေချန်းသဘောတူလေတယ်။ မဟုတ်ရင် အမေချန်းက
သူမသမီးအတွက် ခွင့်ရက်ယူရန်ပြောလာတော့မှာဖြစ်လေသည်။

အဆိုပါကိစ္စနှင့်ပတ်သတ်ပြီး၊ အမေချန်းက ဂုဏ်ယူစွာပြောလာလေတယ်။ “ကြည့်ဦး၊
သမီးကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်တာနဲ့ ဒဏ်ရာက ချက်ချင်းပြန်သက်သာလာတာပဲ။”

ဒါက စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ နေ့တိုင်းအာဟာရပြုပေးနေတာကြောင့်ပါ။ မဟုတ်ရင်
အမေ့ရဲ့တင်းကြပ်တဲ့စောင့်ကြည့်မှုကနေ ဘယ်အချိန်မှ သမီးလွတ်နိုင်မလဲမသိဘူး အာ၊
ဒါကတော့ ချန်းယုရဲ့အသံပဲဖြစ်လေသည်။

သို့သော်၊ ချန်းယုမှာအိမ်ထဲပိတ်နေချိန် ဘာမှမလုပ်ပဲတော့မနေလေဘူး။ ချန်းယု
အဆောင်တွေ နေ့တိုင်းဆွဲလေတယ်။ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်က
ဆွဲရန်ခက်ခဲပေမဲ့လည်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်ရက်အတွင်း၊ ချန်းယု

အခုသုံးဆယ်ကျော်ကျော်ရေးဆွဲပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ ချန်းယု အိမ်မှာ နောက်ဆုံးရှိတဲ့ရက်မှာ၊ လော့မိသားစုရဲခြံဝန်းအသေးလေးဆီ သူမခိုးထွက်လာပြီး တတိယသခင်လေးရဲ့အိပ်ရာမှာ အဆောင်တွေကိုကပ်ထားလိုက်လေသည်။ လေအေးပေးစက်ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီအဆောင်တွေ မျောလွင့်သွားကာ၊ လော့မင်ကို ချောက်ချာသွားစေတော့သည်။

ဒီလိုကိစ္စမှာတော့၊ လော့မင်ရဲ့အမူအရာက အရမ်းရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ သူ လေးနက်တဲ့အသံနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်၊
“ငါအခု ဇွန်ဘီးတစ်ကောင်လို ခံစားနေရတယ်။”

“တတိယအစ်ကို၊ သူတို့ကို အဆောင်တွေလို့မတွေးလိုက်နဲ့။” ချန်းယု အကြံကောင်းပေးလာလေသည်။

“ဒါဆို၊ ငါသူတို့ကို ဘာလို့တွေးရမှာလဲ?” လော့မင် သိချင်စိတ်နဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“ပိုက်ဆံ၊ အစ်ကို ချက်လက်မှတ်အပုံလိုက်ကြီးပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်လို့ တွေးကြည့်လိုက်လေ၊ သူတို့အသံကလည်း ချက်လက်မှတ်ကထွက်လာတဲ့အသံနဲ့အတူတူပါပဲ” ချန်းယုဒါကိုစိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိတော့၊ သူမစိတ်အားထက်သန်လာလေတော့သည်။

“...” လော့မင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်သွားလေတော့သည်။

“ပွတ်ချုံ...” တစ်ဖက်ကဟဲကျီကတော့ သူကိုယ်သူမထိန်းချုပ်နိုင်လေတော့ဘူး။

လော့မင် ချက်ချင်းခေါင်းမော့လိုက်ပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဟဲကျီ ပြုံးနေတာ ချက်ချင်းရပ်လိုက်ကာ၊ အသံမထွက်ရဲလေတော့ဘူး။

“အဆောင်တွေကို အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိအောင် ဒီလိုမျိုး တစ်ခုပြီးတစ်ခုကပ်ထားဖို့လိုတာလား? သူတို့ကို သေတ္တာထဲထည့်ထားလို့မရဘူးလား?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“ထည့်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုးက ပိုကောင်းတယ်လို့ အစ်ကိုမထင်ဘူးလား?” ချန်းယုရဲ့စိတ်က ဒီအဆောင်တွေကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအဖြစ် အလိုလိုယုံကြည်နေလေသည်။

လော့မင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းထောင့်တွေ ထပ်မံတွန့်သွားလေပြန်တယ်။ သူချန်းယုကိုလျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး ဟဲကျီကိုပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒီအဆောင်တွေထည့်ဖို့ သွားပြီးသေတ္တာတစ်ခုရှာလာခဲ့၊ သူတို့ကို အိပ်ရာအောက်ထားလိုက်။”

“ဟုတ်ကဲ့!” ဟဲကျီ သူမျက်နှာကို မျက်နှာသေအဖြစ် ထပ်မံထိန်းထားနိုင်လေတော့ဘူး သူပြီးရင်း သေတ္တာရှာရန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီတော့၊ အစ်ကိုက ပိုက်ဆံတွေဝှက်ထားရတာ ပိုသဘောကျတယ်ပေါ့?” ချန်းယု သူမနားလည်သွားသလိုမျိုး ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

လော့မင် ရှင်းပြရန် ပျင်းရိနေလေပြီ၊ သူ့လက်တွေက သူမျက်နှာကိုကာလိုက်ကာ၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်လာရလဲ သူတွေ့လိုက်လေတော့သည်။ သူ၊ တတိယသခင်လေး၊ နှစ်အကြာကြီးနေလာခဲ့ပြီဖြစ်လေတယ်၊ ပြီးတော့ သူဘယ်တော့မှမပြတ်လပ်ဖူးတဲ့အရာဆိုလို့ ပိုက်ဆံတစ်ခုသာရှိတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား? ဘဏ်ထဲပုံနေထဲ နိုင်ငံတော်ကပေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို သူစစ်ကြည့်ဖို့တောင် ဂရုစိုက်နေလေဘူး။ TVပေါ်မှာ သဘာဝကပ်ဘေးတွေကြောင့် ထိခိုက်ခံရတဲ့နေရာတွေကို သူကြုံကြုံကြပြီးမြင်သွားတော့မှ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို လှူဒါန်းဖို့အတွက် အသုံးချရန်သူ့အမှတ်ရလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၂၄.၂):အသက်ရှိသေသူ

ချန်းယုရဲ့ မေဂျာက ဘဏ္ဍာရေးစီမံခန့်ခွဲမှုဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်သာ ချန်းယုဘာကြောင့် ဒီမေဂျာကိုရွေးလဲသိချင်တယ်ဆိုရင်၊ အဲ့တာက တစ်ကယ်တမ်းတော့ အရမ်းရိုးရှင်းပါတယ်။ ဘဏ္ဍာရေးစီမံခန့်ခွဲတာ၊ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ငွေစီမံခန့်ခွဲတာအကြောင်းဆိုတာ မင်းသိနိုင်လေသည်။ သေချာပေါက် သူမစီမံခန့်ခွဲရမယ့်ပိုက်ဆံတွေက သူမကိုယ်တိုင်နဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ မကြာမှီသူမနားလည်သွားလိမ့်မည်၊ သူမမျှော်မှန်းထားသလို ဆက်ဆံရေးမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုကောပေါ့။ [T/N: အခြားသူတွေရဲ့ပိုက်ဆံကို စီမံပေးရတာ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းတွေလိုမျိုးပေါ့။]

ဒီနေ့အတွက် သူမအတန်းတွေပြီးသွားပြီးနောက်၊ ချန်းယု သူမစာအုပ်တွေကိုဖက်လိုက်ပြီး သူမအခန်းဖော်တွေနဲ့ အဆောင်ကိုပြန်လာလိုက်လေတယ်၊ အမ် အဆောင်ကိုပြန်တဲ့လမ်းမှာ၊ သူတို့ ချန်းယုဘယ်လိုဖြုလာတဲ့အကြောင်း ပြောဆိုကြလေသည်။

“ရှိရှိ၊ နင်ကနဂိုကတည်းက ဖြုတာမဟုတ်လား? မဟုတ်ရင်၊ ဒီလိုအချိန်တိုအတွင်း ဒီလိုဖြုလာဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်နေဘူး။” တစ်ပတ်လောက်သူတို့မတွေ့ရတာနဲ့ ချန်းယုရဲ့အသားအရေက ဖြုလာပြန်လေတယ်၊ maskကမှော်ဆန်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ ဒီလိုဖြုလာဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်လေဘူး၊ အိုကေ?

ချန်းယု အမေချန်းရဲ့အသားအရေက ဘယ်လိုဖြူဖွေးပြီး ပန်းရောင်သန်းနေလဲဆိုတာ ပြန်တွေ့ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ “ငါနဂိုတုန်းက တော်တော်ဖြူလောက်မယ်ထင်တယ်။”

“ ‘တော်တော်’ ဖြူတယ်ဆိုတာ ဘာတုန်း အာ၊ ဖြူတာကဖြူတာလေ မည်းတာကမည်းတာ။” ဟန်ယော သိချင်စိတ်နဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကလေးဘဝတုန်းက ချင်းမူစီရင်စုမှာပဲနေနေခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ နေထဲ အမြဲနေနေတာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အသားအရေကမည်းလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အမေရဲ့အသားအရေက တော်တော်ဖြူတယ်။” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒီတော့ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို၊ ဒါဆို အံ့ဩစရာမရှိတော့ပါဘူး။” သဘောပေါက်ခြင်းဆိုတာက သူတို့သုံးယောက်အပေါ် ရုတ်တရက်လင်းပေးလာလေတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့၊ ရှိရှိ၊ နင်ဒီလိုမျိုးဖြူနေရင်တော့၊ နင့်ကတကယ်ပဲ ရှိချီဖြစ်နိုင်လောက်တယ်။” ကျန်းမူဝမ်ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီအချိန်၊ ငါတို့ အခန်း၅၁၈က မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့ အလှဆုံးမိန်းကလေးတွေရဲ့အခန်းလို့ သေချာပေါက်နာမည်ကြီးသွားလိမ့်မယ်။” ဖန်ဖေဖေရဲ့စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ လွန်ထွက်သွားလေပြီ။

လေးယောက်သား ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ရယ်မောလိုက်ကာ၊ တောက်ပတဲ့နေရောင်ခြည်အောက်မှာ၊ စိမ်းလန်းစိုးပြည်တဲ့သစ်ပင်တွေတန်းစီးရှိနေတဲ့ လမ်းသေးလေးထဲလျှောက်ကာ၊ သူတို့ငယ်ရွယ်မှုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကုန်ဆုံးစေလေတော့သည်။

အဆောင်ထဲပြန်ရောက်တော့၊ သူတို့ဖုန်းတွေနဲ့ ကျောင်းနားတစ်ဝိုက်က လမ်းဘေးအစားအစာဈေးသည်တွေကို သူတို့လေးဦးစတင်ရှာဖွေလေတော့သည်။ သူတို့ကျောင်းကိုရောက်ရောက်ချင်း စစ်လေ့ကျင့်ရေးဆင်းဖို့ ခေါ်သွားခံခဲ့ရတာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းအပြင်ဘက်က အရသာရှိတာတွေကို သူတို့မမြည်းကြည့်ရသေးလေဘူး။

ကျောင်းတိုင်း၏အပြင်ဘက်မှာ အစားအသောက်ကွင်းရှိလေတယ်။ အဲ့တာသက်သေပြဖို့ မလိုအပ်တဲ့အရာတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

“ဟော့ပေါ့ဆိုရင်ကော? ဒီဆိုင်က မှတ်ချက်ကောင်းတော်တော်လေးရထားတယ်။”

“ဒီစားသောက်ဆိုင်ရဲ့ တုတ်ထိုးတွေကလည်းတော်တော်ကောင်းတယ်၊
ဘာလို့ဒီတစ်ခုစားရတာလဲ?”

“ဒီတစ်ခုမှာ ကျောက်ပုစွန်ရတယ်၊ ကျောက်ပုစွန်သွားစားရအောင်။”

ချန်းယုသူမဖုန်းကိုယူလိုက်ပြီး websiteပေါ်မှာပြထားတဲ့
တော်တော်များများကိုဝင်ကြည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်၊
သူမအများကြီးမစားဖူးလေဘူး ဒီတော့ သူမအမြင်ကိုပြောရန်ခက်ခဲလေတယ်၊ ဒါကြောင့်
အခြားသူတွေဆုံးဖြတ်ချက်ချရာမှာကို သူမတိတ်တိတ်လေးစောင့်နေလိုက်လေသည်။

‘တင်-အ-လင်’

သူမဖုန်းကနေ အကြောင်းကြားသံ ချန်းယုကြားလိုက်ပြီး သူမပင်ဝှင်းအကောင့်ကို
တစ်ယောက်ယောက်addလိုက်တာကို သူမရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ ချန်းယု
သိချင်စိတ်နဲ့ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ အခြားသူရဲ့နာမည်ကိုသူမမြင်လိုက်ချိန်၊ သူမနှဖူး
ချက်ချင်းကြွပ်သွားလေတော့သည်။

ငါကအကောင့်ကြီး!

အကောင့်ကြီး၊ ဒါကလူအိုကြီးလား? ဟမ်၊ ငါအများကြီးမတွေးသင့်ဘူး၊
ခဏနေရင်ငါသွားစားတော့မှာပဲ။

ချန်းယုသူမလက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး ဝင်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ သူတို့နှစ်ဦးကြား
စကားပြောလို့ရတဲ့အခန်းလေးပေါ်လာတာနဲ့၊ တစ်ဖက်ကနေ စာပို့ပေးလာလေသည်။

ငါကအကောင့်ကြီး (မိန်းကလေး၊ မင်းအံ့ဩသွားလား?)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် (အဘိုးဘယ်လိုလုပ် လိုင်းတက်လို့ရတာလဲ?)

ငါကအကောင့်ကြီး (ကောင်းတယ်၊ မင်းနာမည်ကနေ
မင်းလမ်းဆောက်ဖို့ချထားတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို အဘိုးခံစားလို့ရနေတယ်၊ ကံကောင်းပါစေ
အာ၊ တာမူရွာကလူတွေက မင်းကိုမီခိုနေကြတယ်။)

ချန်းယု သူမမျက်လုံးလှည့်လိုက်ကာ (ကျွန်မ အဘိုးကိုမေးချင်တယ်! လူအိုကြီး၊
သရဲတွေနှင့်တာက ပိုက်ဆံအများကြီးရှာနိုင်မှတော့၊ ဒါဆို ဘာလို့ အဘိုးသွားပြီး
တာမူရွာရဲ့လမ်းကို ဒီနှစ်တွေအတွင်းမဆောက်ပေးရတာလဲ?)

ငါကအကောင့်ကြီး (မင်းအစောက အဘိုးကိုဘာမေးလိုက်တာလဲ? အို၊
အဘိုးဘာလို့လိုင်းတက်နိုင်ရတာလဲ? ဘာလို့ဆို အဘိုးက အခု internet
cafeမှာရောက်နေလို့လေ။)

သူ့စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ပြန်ပြီ။ သူမ တစ်ပိုင်းသေတော့မယ်လို့
ချန်းယုခံစားလိုက်ရလေတယ် (အဘိုးဘာလို့internet cafeကိုရောက်နေရတာလဲ?)

ငါကအကောင့်ကြီး (ရက်အနည်းငယ်တုန်းက၊ အဘိုး မင်းကိုပေးလိုက်တဲ့
အဆင့်မြင့်ကာကွယ်ရေးအဆောင်ကို မင်းအသုံးပြုလိုက်တာ အာရုံခံလိုက်မိတော့
မင်းအန္တရာယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ အဘိုးသိလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းအခြေအနေအကြောင်းမေးဖို့
internet cafeကို အထူးအလည်ရှာခဲ့တာ။ ကောင်းပြီ၊ မင်းမသေသေးဖူးပဲ အာ၊
အဘိုးစိုးရိမ်တာတွေ အခုပြန်ချထားလို့ရပြီပဲ။)

‘မသေသေးဖူး’၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် (အဲ့တာက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကလေ၊ အဘိုး ကျွန်မကိုမေးဖို့
အချိန်အကြာကြီးယူလိုက်ရတယ်ပေါ့?)

ငါကအကောင့်ကြီး (အဘိုးလည်း ဒီလောက်မကြာသွားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အဘိုးကဒီလောက်တောင်အိုနေပြီကို၊ ကွန်ပျူတာသုံးဖို့ သင်ယူရတာ တကယ်ကိုခက်ခဲတာပဲ။
မင်းသိပါတယ်၊ ဒီ internet cafeထဲ အဘိုးဘာသာအဘိုး
ခုနစ်ရက်လောက်သင်လိုက်ရတာ။)

ဘယ်သူ့ကိုလာလိမ့်နေတာလဲ၊ ပင်ဂွင်းအကောင့်ရှိနေတယ်လူက ကွန်ပျူတာမသုံးနိုင်ဘူး?
ခုနစ်ရက်လောက် သင်နေတယ်လို့လာပြောနေသေးတယ်? အဘိုး
ခုနစ်ရက်လောက်ဆော့နေတယ်လို့ ကျွန်မလောင်းရဲတယ်။

ငါကအကောင့်ကြီး (အာ၊ စကားမဆက်၊ အဲဒီနေ့က မင်းဘယ်လိုသရဲမျိုးနဲ့တွေ့ခဲ့တာလဲ?
မင်းဘာလို့ အဆင့်မြင့်အဆောင်အသုံးပြုရတာလဲ? အဲ့တစ်ခုဆွဲဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲလဲဆိုတာ
မင်းသိရဲ့လား? ဒီအဘိုးက သုံးခုရဖို့ စိတ်စွမ်းအားတော်တော်များများသုံးခဲ့ရတာ၊
ချွေချွေတာတာသုံးပါ။)

သရဲအကြောင်း လူအိုကြီးပြောနေတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့
သူမအခွင့်အရေးယူကာ မေးလိုက်လေတယ်:
(အဘိုးကြီး၊ သန်မာတဲ့မကောင်းမှုနဲ့ယင်စွမ်းအားထင်ထင်ရှားရှားရှိနေပေမဲ့
အသက်ရှိဝိညာဉ်လိုမျိုး တက်ကြွမှုရှိနေတဲ့သရဲမျိုးကို အဘိုးသိလား?)

ငါကအကောင့်ကြီး: (မင်း အသက်ရှိတဲ့သေသူနဲ့တွေ့ခဲ့တာလား?)

ချန်းယုအံ့သြသွားလေတယ်: (အသက်ရှိတဲ့သေသူ? အဲ့တာကဘယ်လိုအရာမျိုးလဲ?)

ငါကအကောင့်ကြီး: (အနက်ရောင်မှော်လိုမျိုး ကောင်းကင်ဘုံလောကမှာ သေရာကနေအသက်ပြန်သွင်းဖို့ ကြိုးစားဖူးတဲ့သူရှိတယ်။ တက်ကြွမှုနဲ့ သေသူတွေကို ပြန်ဖြည့်ပေးနိုင်တာနဲ့ သေသူတွေအသက်ပြန်ရှင်လာမယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအနက်ရောင်မှော်မျိုး သူတို့တီထွင်ခဲ့တာ။ တိကျတဲ့အချိန်ဘောင်အတွင်း၊ ယင်နှစ်၊ယင်လ၊ ယင်နေ့မှာမွေးတဲ့ အသက်ရှိလူငယ်ဦးရေဝိညာဉ်တွေကို ဆက်တိုက်ဝါးမျိုမယ်ဆိုရင်၊ အဲ့တာက တဖြည်းဖြည်းနဲ့တက်ကြွမှုကိုစုစည်းလာနိုင်ပြီး အသက်ပြန်ရှင်လာလိမ့်မယ်။)

ဒီကိစ္စက စိတ်မကူးနိုင်စရာပဲလို့ ချန်းယုခံစားလိုက်ရလေတယ်: (တကယ်လား?)

ငါကအကောင့်ကြီး: (ပေါက်ကရဲတွေ၊ သေချာပေါက် လှည့်ကွက်တွေပေါ့၊ အဘိုး မင်းကိုသင်လာတာနှစ်တွေကြာနေပြီ၊ သေတဲ့သူပြန်ရှင်လာတာမျိုး မင်းမြင်ဖူးလို့လား?)

ချန်းယု ဒေါသထွက်ကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ချင်တဲ့စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ပြီး ဆက်မေးလိုက်လေတယ်: (ဒါဆို၊ ဒီလိုမွန်းစတားမျိုးကို ကျွန်မဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ?)

ငါကအကောင့်ကြီး: (ဟဟား... မင်းမနိုင်နိုင်ဘူး)

ချန်းယုအံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး စာလုံးအနည်းငယ်ရိုက်လိုက်လေတယ်: (အဘိုး ကျွန်မကို လမ်းဆက်ဆောက်စေချင်သေးရဲ့လား?)

ငါကအကောင့်ကြီး: (ဟုတ်ပြီ၊ တာမူရဲ့လူကြီးတွေနဲ့ နောက်ပေါက်လေးတွေရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရလဲဆိုတာ အဘိုးမင်းကိုသင်ပေးမယ်။ အကုန်လုံးစုပြီးတဲ့အထိ ဒီညစောင့်လိုက်ဦး၊ နည်းလမ်းကို မင်းmailboxထဲ အဘိုးပို့ပေးလိုက်မယ်။)

ဝူလောင် ဒီစာကိုပို့ပြီးနောက် လိုင်းပေါ်ကဆင်းသွားလေသည်။

သူမဖုန်းကို ဖောက်ပြီး လူအိုကြီးကိုဆွဲခေါ်နိုင်ရန် ချန်းယုတကယ်ပဲမျှော်လင့်မိလေသည်။ သူ emailဘယ်လိုပို့ရလဲဆိုတာသိတယ် ဒါပေမဲ့ ကွန်ပျူတာမသုံးတတ်ဘူးလို့ ဒါတောင်ပြောရဲသေးတယ်ပေါ့လေ?

တစ်ဖက်မှာတော့၊ ဝူလောင် စာပို့တဲ့စနစ်ကိုပိတ်လိုက်ကာ၊ သူ့ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး အော်ရင်း ဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့ဘဲကိုတီးလိုက်လေတယ်။ “မန်နေဂျာ၊ ငါ့ကို ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးပါဦး၊ ငါ ကော်ပီဒေါင်းနေလို့။”

ခဏတစ်ဖြုတ်နေတော့၊ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်နဲ့ မန်နေဂျာဝင်လာလိုက်လေတယ်။ ဒီ internet cafeမှာ ခုနစ်ရက်လုံးဂိမ်းကစားနိုင်တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့လူအိုကြီးကို သူတကယ်ပဲအထင်ကြီးမိလေတယ်။ “အိုက်ယာ၊ မစ္စတာလောင်၊ မင်းစကေးကတကယ်ကိုကောင်းတာပဲ။”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ တကယ်တော့၊ ငါ့အကောင်းဆုံးက Assassinလေ၊ ဒီတာအိုဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ တစ်ရက်ပဲငါဆော့ဖူးသေးတာ၊ သိပ်ပြီးမရင်းနှီးသေးဘူး။” ဝူလောင်နှိမ့်ချစွာပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါနောက်နေ့ကျရင် မင်းအတွက်ကော်ပီဒေါင်းပေးမယ်။”

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ဝူလောင်: ငါတောင်အပြင်ဘက်ကိုမထွက်ရတာ ဆယ်နှစ်ထက်တောင်ကြာသွားပြီး ဂိမ်းတွေက မယုံဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်လာခဲ့ပြီပဲ၊ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲ...

အပိုင်း(၂၅.၁): နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအား Website

ညစာစားပြီးနောက်၊ လမ်းသေးလေ၌ စီးတန်နေတဲ့ ဈေးဆိုင်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံရှာတာရဲ့ အရေးပါတာကို ထပ်မံသဘောပေါက်သွားလေသည်။
ကမ္ဘာကြီးကအရမ်းကြီးနေတုန်း လမ်းသေးလေမှာတောင်
အရသာရှိတဲ့စားစရာတွေအများကြီးရှိနေတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် တစ်ခုစားနိုင်မှာလဲ?

“မနက်ဖြန် ငါတို့နောက်တစ်ဆိုင်ကိုစားကြည့်ကြတာပေါ့။” ချန်းယု
စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့နေ့တိုင်း မတူညီတဲ့ဆိုင်တွေမှာစားကြမယ် ဒီလမ်းတစ်ခုလုံးကိုစားဖို့
အချိန်အကြာကြီးမယူရလောက်ပါဘူး။” ချန်းယုရဲ့ထွက်ဆိုချက်နဲ့အတူ
မျက်နှာဝိုင်းတွဲဖန်ဖေဖေကလည်း သူမသဘောတူတာအား ထုတ်ဖော်ပြောလာလေတော့သည်။

“ငါတို့ ခဏခဏမစားတာပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။” ဟန်ယောပြောကာ၊
သူမရဲ့ဖောင်းနေတဲ့ဗိုက်ကိုကိုင်လိုက်လေတယ်။ “ဒီလိုမျိုး နေ့တိုင်းစားတာက
ငါတို့ကဝသွားစေလိမ့်မယ်။”

“အလှအပနဲ့အစားအစာထဲ၊ ငါတော့ သေချာပေါက် အလှအပကိုပဲရွေးမယ်။”
ကျန်းမူဝမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“နင်တို့တွေ foodieတွေလို့ ငါ့ကိုမပြောတော့နဲ့နော်၊ နင်တို့တွေက foodieအတူတွေပဲ။”
ချန်းယုကို ဖန်ဖေဖေချည်းကပ်လိုက်ကာ၊ သူမလက်ကိုယူပြီး တယုတယပြောလိုက်လေတယ်၊
“ရှိရှိ၊ ငါတို့နောက်ကျရင် အတူတူသွားစားကြတာပေါ့၊ အရသာရှိတဲ့အစားအစာတွေအတွက်
ဝလာမှာကို ငါမကြောက်ဘူး။”

“အိုကေ” အနာဂတ်မှာ သူမနဲ့အစားကောင်းတွေ အတူတူစားပေးမယ့်သူရှိတာကို
ချန်းယုလည်း သေချာပေါက်ပျော်ရွှင်နေလေသည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ဝမှာမကြောက်လို့ ငါတို့က foodieဖြစ်ဖို့ အရည်အသွေးပြည့်တယ်။”
ဖန်ဖေဖေ ဂုဏ်ယူစွာပြောလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်သေးဘူး” ချန်းယု အပြစ်ကင်းစွာမျက်တောင်ခပ်လိုက်ပြီး
လေးနက်တဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါကမဝနိုင်ဘူး၊ ငါကမဝနိုင်ဘူးဆိုတော့
အရည်အသွေးမပြည့်မှီနေဘူးပေါ့?”

‘foodie’ ဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့ အခုမှပထမဆုံးအကြိမ် ဆက်သွယ်ဖူးတဲ့ချန်းယု၊ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမနားမလည်ကြောင်း ဖော်ပြလာလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ဟန်လုပ်တဲ့ရယ်သံမပေါ်လာခင် တက်ကြွတဲ့လေထု ခဏလောက်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ချန်းယုရဲ့လက်မောင်းကို ဖန်ဖေဖေစိတ်ဆိုးဆိုး ပုတ်ထုတ်လိုက်လေတယ်။ လမ်းပေါ်မှာရပ်ပြီး ဟန်ယောနဲ့ ကျန်းမူဝမ် သူတို့ပုံရိပ်ကိုဂရုစိုက်ကြတော့ဘဲ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ရယ်လိုက်လေသည်။

သူတို့အခန်းကိုပြန်လာပြီးနောက်၊ စိတ်ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ဖန်ဖေဖေကို ချန်းယုချော့လိုက်လေသည်။ လူတချို့ အချိန်ခဏလောက်စကားပြောကြပြီး ထို့နောက် အိပ်ရာဝင်ကြလေတော့သည်။ လိုက်ကာကိုချလိုက်ပြီးနောက်၊ ချန်းယုသူမဖုန်းကိုထုတ်ပြီး mailboxကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်တယ်။ အခုအချိန်ထိ လူအိုကြီးကတိပေးထားတဲ့ emailက ရောက်မလာသေးဘူးဆိုတာကို သူမတွေ့လိုက်လေသည်။ ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေတယ်။ အဲဒီလူအိုကြီးဒါကိုမေးမသွားလောက်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်မလား?

ဒီနေ့ လူအိုကြီး ရုတ်တရက် လိုင်းပေါ်လယ်တက်လာလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရောက်လာပြီးပြီးချင်း ပြန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။ ဒီအချိန်လေးအတွင်း၊ ချန်းယု သူ့အား အများကြီးမမေးလိုက်ရလေဘူး။ တွေးကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူမအကောင့်ထဲဝင်လိုက်ပြီး လူအိုကြီးအတွက် စကားအနည်းငယ်ချန်ထားဖို့ ချန်းယုစီစဉ်လိုက်လေသည်။

သူမအကောင့်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ‘နတ်ဘုရားများနဲ့သရဲများမမေးရ’ group icon တဖြတ်ဖြတ်လင်းနေတာကိုမြင်လိုက်ပေမဲ့ ချန်းယုစစ်ဆေးကြည့်ရန် မလော့လိုက်လေဘူး။ သူမ ပထမဆုံး လူအိုကြီးရဲ့အကောင့်ထဲ အရင်ဝင်ကြည့်လိုက်ပြီး စာတသိတန်းကြီး ပို့ထားလိုက်လေတယ် (အဘိုး၊ ဒါကကျွန်မဖုန်းနံပါတ်၊ အဘိုးအချိန်ရရင်ဖုန်းဝယ်ပြီး ကျွန်မကိုဖုန်းနံပါတ်ပြန်ပို့ပေးလိုက် ဒါဆို ကျွန်မတို့အချင်းချင်း အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်လို့ရတယ်။ ပိုက်ဆံမလောက်ဘူးဆိုရင်၊ အကောင့်နံပါတ်ပို့ပေးလိုက် ကျွန်မ အဘိုးအတွက်ပိုက်ဆံပို့ပေးလိုက်မယ်။)

တကယ်တော့၊ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ချန်းယုထည့်ရန် မစီစဉ်ထားလေဘူး။ သူ့စကားနဲ့ဆို ဘယ်လိုလုပ် ပိုက်ဆံမရှိဘဲနေမှာလဲ? ဒါပေမဲ့ တာမူရွာက ရိုးရှင်းတဲ့၁၅နှစ်တာကာလကို သူမတွေ့လိုက်မိတော့၊ ချန်းယုဒီစာကြောင်းကို ထည့်လိုက်လေသည်။ အကြောင်းပြချက်ကို သူမမသိပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပယောဂနှင့်တဲ့ပိုက်ဆံကို လူအိုကြီးယူရန်မစီစဉ်ထားလေဘူးလို့ ချန်းယုခံစားနေရလေသည်။

ချန်းယုစောင့်လိုက်တယ် ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာသွားတာတောင်
တစ်ဖက်လူကစာမပြန်လာလေဘူး၊ သူတကယ်ကြီးလိုင်းပေါ်မရှိနေပုံပဲ။
အချိန်ခဏလောက်ကြာတော့၊ ချန်းယု group chatထဲဝင်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

(အဖွဲ့ထဲကတစ်ယောက်ယောက်က စာအိတ်နီပေးနေတယ်ကွ့!)

ဒီသတိပေးချက်ကိုမြင်တော့၊ ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေ လင်းလက်သွားလေသည်။
သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး လျင်လျင်မြန်မြန် စာအိတ်နီဖမ်းလိုက်လေတယ်၊
အဲ့တာကိုဖွင့်လိုက်တော့ ယွမ်တစ်ရာဆိုတာတွေ့လိုက်လေတယ်၊ အရမ်းပျော်တာပဲ အာ!

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဟဟဟား~)

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်: (အစ်ကိုမတ်လ၊ ဒီနေ့စာအိတ်နီခုဆက်တိုက်ပေးရတာတောင်
မင်းကြည့်ရတာ တော်တော်ပျော်နေပုံပဲ။)

ဘာ? တကယ်တော့ ငါနှစ်ခုတောင်လွတ်သွားတာပေါ့? ချန်းယုပြန်ရှာကြည့်လိုက်တော့
စာအိတ်နီနှစ်ခုအလှခံရပြီးပြီဆိုတာကို ရှာတွေ့လိုက်တယ်၊ သူမအားမလိုအားမရ
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ငါ့ဝမ်းကွဲ၊ သူက သရဲကြောင့်ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊
ဟဟဟား~)

ပိုင်နဲ့အသားဘုန်းတော်ကြီး: (အော်မီထော်ဖော်၊ အလှူရှင်၊ ငါတို့က
အခုတရားဝင်လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာရှိနေကြတာ၊ မင်းနှလုံးသားထဲက မကောင်းတဲ့အတွေးတွေ
ထိန်းချုပ်မှုမလွန်သွားခင် နောင်တရလိုက်ပါ။ ငါတို့တွေက ဥပဒေကိုလိုက်နာတဲ့
နိုင်ငံသားကောင်းတွေဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းသင့်တယ်။)

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေးငယ်: (ဟဲ့၊ အတုအယောင်ဘုန်းတော်ကြီး၊
မင်းရယ်စရာလာလုပ်နေတာလား? ငါတို့က အခွန်ရှောင်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာအဖွဲ့ပဲ၊
ငါတို့တွေက အခြေခံအားဖြင့် ဥပဒေဘောင်အတွင်းနေထိုင်ကြတယ်။)

ပိုင်နဲ့အစားဘုန်းတော်ကြီး: (အော်မီထော်ဖော်၊ နှစ်မျိုးက လုံးလုံးကွာခြားလှတယ်။
အခွန်ရှောင်တယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံအပြင်ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သို့သော်၊ အထက်ကငါ့ချစ်သူငယ်ချင်း၊
ဒီလိုသာဆက်ပြီးဖွံ့ဖြိုးသွားမယ်ဆိုရင်၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်းတည်ငြိမ်မှုကို
ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မယ်။)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (အဲ့တာ လူနေမှုအဆင့်အတန်းတည်ငြိမ်မှုအပေါ်
ဘယ်လိုသက်ရောက်သွားမလဲဆိုတာ ငါရယ်နေခဲ့တာ၊ အခွန်ရှောင်ရင်
ထောင်ကိုသွားရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိကြလား?!))

အခွန်ရှောင်သူများအဖွဲ့? အခွန်ရှောင်တယ်? အခွန်ရှောင်လို့ ငါထောင်ကိုသွားရမှာလား?

နောက်ဆုံးသတင်းအချက်အလက်ကိုလက်ခံရရှိပြီးနောက်၊
ချန်းယုခြောက်ကပ်သွားလေတော့သည်။ သူမဖုန်းကိုယူပြီး အင်တာနက်မှာရှာဖွေလိုက်သည်။
အနည်းငယ်ဝင်ကြည့်ပြီးနောက်၊ အခွန်ရှောင်တာအတွက် အဖမ်းခံလိုက်ရတဲ့
သူဌေးတော်တော်များကို သူမရှာတွေ့လိုက်လေတယ်။
ဒါကချန်းယုကို အလွန်အမင်းလန့်သွားစေလေသည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်း၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဖေသမီးကအခွန်ရှောင်သူဖြစ်နေတာပဲ။ အစ်ကိုချန်း၊
တောင်းပန်ပါတယ်၊ နင့်ညီမလေးက အခွန်ရှောင်သူဖြစ်နေတယ်။ အစ်ကိုတို့တရားဝင်အလုပ်ကို
ဆက်လုပ်နိုင်ပါ့ဦးမလား?

အချိန်(၂၅.၂): နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင် website

ဥပဒေကိုမလိုက်နာတဲ့ ချန်းယုအံ့ဩသွားလေတယ်၊ လော့မင်ရဲ့WeChatကို
လျင်လျင်မြန်မြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ငိုနေတဲ့ emoji ပို့လိုက်လေသည်။

လော့မင်ချက်ချင်းစာပြန်လာလေတယ်: (ဘာဖြစ်လို့လဲ?)

ချန်းယု: (တတိယအစ်ကို၊ အခွန်ဆောင်ဖို့ ဘယ်လိုပြန်လုပ်လို့ရလဲဆိုတာ အစ်ကိုသိလား?)

လော့မင်: (အခွန်ဆောင်ဖို့ ပြန်လုပ်တာ? ဘယ်သူအခွန်ရှောင်လို့လဲ?)

ချန်းယု: ညီမ (လူငယ်လေး မြေပြင်ပေါ်ငိုနေတဲ့ emoji)

လော့မင်: ...

လော့မင်: (ဘာဖြစ်လို့လဲ?)

ချန်းယုညည်းညူလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ စာရိုက်လိုက်လေတယ်:
(ကောင်းကင်ဘုံဆရာအနေနဲ့ ပိုက်ဆံရှာရင် အခွန်ဆောင်ရတယ်ဆိုတာ ညီမအခုမှသိတယ်၊
ဒါပေမဲ့ တစ်ပြားမှမပေးဘဲ ညီမမိလိယံချီရှာခဲ့တယ်၊ ညီမပိုက်ဆံအများကြီးပြန်ပေးဖို့လိုလား?)

ညီမအင်တာနက်မှာရှာကြည့်တာ၊ ပမာဏတော်တော်များတယ်ဆိုရင်
ညီမထောင်ထဲသွားရမယ်လို့ သူတို့ပြောတယ်။)

လောမင်က ဒုတိယထပ်က စာကြည့်ခန်းထဲထိုင်နေလေတယ်။ သူ သူ့ဖုန်းကို
ကူရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့အမှုအရာနဲ့ ကြည့်နေလေသည်။ သူသူမစာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ရုတ်တရက်
ကျယ်ကျယ်ရယ်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးရဲ့ပစ်လွဲနေတဲ့ကိုယ်နဲ့ဝမ်းနည်းနေတဲ့မျက်နှာဖြင့်
လောမင်ရဲ့မျက်စိရှေ့ထိုင်နေတဲ့အတိုင်း သူ့မြင်ယောင်လာမိလေသည်။ လောမင်
သူ့မျက်နှာပေါ်မှာအပြုံးနဲ့အတူ စာအနည်းငယ်ရှိလိုက်လေတယ်။ (ကိုယ်ရှိပါတယ်၊
မင်းထောင်ထဲမဝင်ရပါဘူး။)

ဒီစာကိုပို့လိုက်ပြီးနောက်၊ ချန်းယုနဲ့ပြောနေတဲ့စကားဝိုင်းကနေ လောမင်ထွက်လိုက်ပြီး
ဆရာမော်ရဲ့WeChatကိုဝင်လိုက်လေသည်။ သူ့ခဏလောက် တွန့်ဆုတ်သွားပြီး
တိုက်ရိုက်မေးလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတယ်။ (ဆရာမော်? မင်းစိတ်စွမ်းအင်အလုပ်ကလည်း
အခွန်ဆောင်ဖို့လိုသေးတာလား?)

ဆရာမော်: (အခွန်? ငါအခွန်မဆောင်ဖူးသလိုပဲ၊ မင်းဘာလို့ရုတ်တရက်မေးတာလဲ?)

လောမင်: (ဘာမှမရှိဘူး? မင်းအသိုင်းအဝိုင်းကအလုပ်က အဆောင်တစ်ခုကို
ယွမ်ထောင်ချီကျော်နဲ့ အမြဲရောင်းလိုရတယ်လို့ ကျွန်တော်ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရလို့၊ အဲ့တာက
ဝင်ငွေများများဝင်တဲ့အလုပ်ပဲ။ ကျွန်တော် အခုတလော
အခွန်ဥပဒေအကြောင်းလေ့လာနေတာလေ ဒီတော့ နည်းနည်းသိချင်သွားလို့ပါ။)

ဆရာမော်: (ဒီလိုကို။ ငါတို့စိတ်စွမ်းအင်အသိုင်းအဝိုင်းက ထူးထူးခြားခြားအခွန်မဆောင်ရဘူး။
အနည်းဆုံးတော့ ငါကော ငါ့တပည့်ကောပေါ့။)

လောမင်: (နားလည်ပါပြီ၊ ဆရာမော်နောက်ယှက်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။)

ဆရာမော်: (မလိုပါဘူး။ လောမင်၊ မင်းဝါသနာတွေက ပိုကျယ်ပြန့်လာပြီပဲ။)

ချန်းယုနဲ့ပြန်မပြောခင် လောမင် ဆရာမော်နဲ့ အနည်းငယ်လောက်စကားပြောနေလိုက်တယ် :
(အခုလေးတင်မေးကြည့်လိုက်တာ၊ စိတ်စွမ်းအင်အလုပ်တွေက အခွန်ဆောင်ဖို့မလိုပါဘူး၊
ဒီတော့အခွန်ရှောင်တာ မရှိဘူးပေါ့၊ မင်းမှားကြားမိတာနေမှာပါ။)

ချန်းယုသူမမျက်လုံးတွေကို ချက်ချင်းပြူးလိုက်လေတယ်။ (တကယ်လား?)

လော့မင်း: (တကယ်!)

လော့မင်းဆိုတာဘယ်သူလဲ? သူ့အလုပ်က ဘာလဲဆိုတာ
သူမသေသေချာချာမသိပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြံဝန်းက အထူးစစ်တပ်တွေအခြေချနေပြီး
သူမမြို့တော်ဝန်အဖေတောင် သူ့ကိုလေးစားလေတယ်၊ သူ့အဆင့်အတန်းက
သေချာပေါက်မနိမ့်လောက်လေဘူး။ သူ့သာ သူမကိုအခွန်ဆောင်ဖို့မလိုဘူးလို့ပြောရင်
ဒါကအမှန်ပဲဖြစ်ရမယ်လေ အို!

ချန်းယု နောက်ဆုံးတော့ စိတ်သက်သာရာရသွားလေတယ်၊ သူမအဖွဲ့ထဲပြန်သွားလိုက်ပြီး
စာတွေကိုဆက်ဖတ်လိုက်လေသည်။ အဲဒီအချိန်၌၊ အကြောင်းအရာက
နောက်တစ်ခုသို့ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်: (အခုတလော ကောင်းကင်ဘုံဆရာတော်တော်များများ
ထိခိုက်သွားပုံပေါ်တယ်။)

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော်: (ဒါအမှန်ပဲ၊ ဒါက တလောတုန်းက
အသက်ရှိဝိညာဉ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်နေတယ်လို့ ငါကြားတာပဲ။)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အဘိုးနဲ့ဝမ်းကွဲစကားဝိုင်းကို
ငါနီးနားထောင်လိုက်သေးတယ်၊ အဲ့တာက အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကို ဝါးမျိုနေတဲ့မွှန်းစတားတဲ့။
နောက်ဆုံးဝိညာဉ်ကို အဲ့မွှန်းစတားစားဖို့ ကျရှုံးသွားတယ်ထင်တယ်၊ ဒီတော့
နေရာတိုင်းပတ်သွားနေတာ။)

ဝိုင်နဲ့အသားဘုန်းတော်ကြီး: (နောက်ဆုံးအသက်ရှိဝိညာဉ်? အဲဒီမွှန်းစတား
ဝိညာဉ်ဘယ်လောက်များများစားသုံးဖို့လိုနေတာလဲ? နောက်ဆုံးဝိညာဉ်ကို ဝါးမျိုနိုင်ရင်
ဘာတွေပြောင်းလဲကုန်နိုင်လဲ?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ငါလည်းမသိဘူး အာ၊ ငါ့မိသားစုထဲ
ငါ့ကျင့်ကြံရေးအဆင့်ကအနိမ့်ဆုံးပဲ ဒီတော့ ဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ငါ့အဘိုးပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ဒီမွှန်းစတားက တော်တော်အားကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ ဒီကိစ္စကို
သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်ဖို့ငါ့အဘိုးတွေ့နေတာ၊ ဒါပေမဲ့၊ အဲ့အဘိုးကြီး
သူ့ကိုယ်တိုင်အလုပ်မလုပ်တာ နှစ်တွေတောင်တော်တော်ကြာသွားခဲ့ပြီ။)

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော်: (ဒီမွှန်းစတားက ယင်နှစ်၊ ယင်လ၊ ယင်နေ့မှာမွေးတဲ့ဝိညာဉ်တွေကို
စားမှဖြစ်မယ်လို့ငါကြားထားတယ်။ မနေ့က၊ လျန်မိသားစုရဲ့အရည်အချင်းအရှိဆုံး

လူရွယ်ကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ လျန်ကွမ်၊ အဲဒါချိန်မွေးတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ကာကွယ်လို့
ဒဏ်ရာရသွားတယ်တဲ့။)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဟဟဟဟားဟား၊ ထိခိုက်သွားတယ်။)

ဝိုင်နဲ့အသားဘုန်းတော်ကြီး: (အလှူရှင်၊ မင်းရန်လိုစိတ်က အရမ်းပြင်းထန်နေတာပဲ? ငါတို့
အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် အခွန်ရှောင်လို့ဖြစ်ပေမဲ့၊ ဥပဒေနဲ့အညီ အခွန်ဆောင်နေတဲ့လူတွေကို
ငါတို့လေးစားသင့်တယ်။)

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေးငယ်: (websiteမှာ တာဝန်သစ်ထုတ်ထားတယ်။ ဆုကြေး
ငါးမီလီယံ၊ အခွန်ဆောင်စရာမလိုဘူးတဲ့။)

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်: (လျန်ကွမ် မနိုင်တဲ့အရာအတွက် ငါးမီလီယံတဲ့လား?
အခွန်ဆောင်စရာလည်းမလိုဘူး။)

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေးငယ်: (တာဝန်က လူသားရဲ့ဝိညာဉ်ကိုကာကွယ်ပေးရမှာ၊
ပစ်မှတ်ကိုမသတ်ရဘူး။)

အခွန်ဆောင်ဖို့မလိုဘူးလို့ တတိယအစ်ကိုမပြောလိုက်ဘူးလား? ဒီအဖွဲ့
ဘာလို့အခွန်အကြောင်းထပ်ပြောနေရတာလဲ? ချန်းယုအနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးနေလေတယ်၊
သူမမနေနိုင်ဘဲ အဖွဲ့ထဲက သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်း
မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်ဆိုသွားလိုက်လေတယ်:
(အခွန်ဆောင်တယ်ဆိုတာဘာကိုဆိုလိုတာလဲ? ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေ
ရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေက အခွန်ကင်းလွတ်တယ်မဟုတ်ဘူးလား?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဘာ?)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: (အခွန်ရှောင်သူများအဖွဲ့လို့ မင်းမပြောလိုက်ဘူးလား? ပြီးတော့
အကျိုးအကြောင့်သင့် အခွန်ရှောင်တာဆိုတာကော ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (အို၊ ဟဟဟား၊ မင်းကအဲဒါအကြောင်းပြောနေတာပဲ။
တကယ်တော့၊ ငါတို့ပြောနေတဲ့အခွန်ရှောင်တယ်ဆိုတာက
တကယ်အခွန်ရှောင်တာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ရှောင်တဲ့ဝန်ဆောင်ခလေ။)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: (ဝန်ဆောင်ခ?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင် websiteကနေ
ငါတို့တာဝန်တွေလက်ခံလိုက်ချိန် ဝန်ဆောင်ခပေးရတယ်လေ။)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: (နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင် website?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (နတ်ဘုရား၊ မင်းအဲ့အကြောင်းတကယ်ကြီးမသိဘူးလား?
နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင်website အာ၊ အဲ့websiteက တာဝန်အမျိုးမျိုးထုတ်ပေးတာလေ၊
ငါတို့တိုင်းပြည်က သီးသန့်ထောင်ပေးထားတဲ့ စိတ်စွမ်းအင်websiteလေ။)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: (ငါမသိဘူး!)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ...

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင် website၊ တိုင်းပြည်ကနေ
စိတ်စွမ်းအင်တာဝန်တွေကို ထုတ်ဝေပေးဖို့ရည်းစူးထားတဲ့ websiteပဲ။ ဈေးနှုန်းက သင့်တင့်ပြီး
မှန်ကန်တယ်၊ ဘယ်ကောင်းကင်ဘုံဆရာမဆို အဲဒီတာဝန်ကိုယူလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝန်ဆောင်ခ
၃၀ရာခိုင်နှုန်းပေးဖို့လိုတယ်။)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: (30%? ဒီလိုဈေးမြင့်တာမျိုး?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဟုတ်တယ်၊ အဲ့တာကများတယ်လို့
မင်းလည်းထင်တယ်မလား၊ ဟုတ်တယ်မလား? ငါတို့လို ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေအတွက်
သရဲတွေနှင့်ရတာက တကယ်ကိုအန္တရာယ်များတယ်၊ မင်းသာ
ရာစုနှစ်ကျင့်ကြံရေးအဆင့်ရှိတာတစ်ခုကို နှင်နိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်မီလီယံမင်းရှာနိုင်တယ်၊ အဲ့ထဲက
၁သိန်းလောက်ကို အဆောင်တွေဝယ်ဖို့သုံးရဦးမယ်။ ငါတို့ကြည့်ရတာ
ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှာနိုင်ပုံပေါက်နေပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့လောက်မများနေဘူး။ ၃၀ရာခိုင်နှုန်း
ပေးရမယ်ဆိုတော့ ဒါကရိုးရိုးလေးရူးသွားအောင်လုပ်နေတာပဲ။)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဒီဝန်ဆောင်ခက နိုင်ငံတော်ကကောက်တာကြောင့်၊ ‘အခွန်’
လို့ငါတို့စိတ်စွမ်းအင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဟာသလုပ်ပြီးခေါ်ကြတာလေ။)

ချန်းယုခဏလောက်တွေ့လိုက်ပြီး သိချင်မိသွားလေတယ်: (ဒါဆို၊ ဝန်ဆောင်ခက
အရမ်းဈေးကြီးနေမှတော့၊ သူတို့ကိုငါတို့မရွေးရင် အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်ဘူးလား? ဘာလို့
အဖွဲ့က အခွန်ရှောင်တယ်လို့ပြောရတာလဲ?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (တာဝန်တွေအများကြီး
ဘယ်လိုလုပ်တစ်ဦးချင်းစီဝင်လာနိုင်မှာလဲ? လမ်းပေါ်ပျင်းရိရိလမ်းလျှောက်နေတုန်း

မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေနဲ့ မင်းတွေ့နိုင်မယ်လို့ထင်နေတာလား? ဒီနေ့ခေတ်လူငယ်တွေက အရမ်းထက်ကြတယ်၊ မင်းတံတားအောက်သွားပြီး ဗေဒင်ဟောရင် မင်းကို လူလိမ်လို့အခေါ်ခံရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတော်တော်များများက နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင် websiteကနေ တာဝန်တွေလက်ခံကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့၊ ဝန်ဆောင်ခက အရမ်းဈေးကြီးနေတယ်၊ တာဝန်ပြီးလို့ ဝန်ဆောင်ခပေးပြီးရင် ကောင်းကင်ဘုံဆရာတော်တော်များများ အများကြီးရှုံးကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ဒီအဖွဲ့ကိုထောင်ထားတာလေ။)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: (ဘယ်လိုလဲ?)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (မင်းဒါကိုလည်းမသိဘူးပေါ့? ရိုးရိုးပြောရရင်၊ website ကိုသွားပြီး သင့်တော်တဲ့တာဝန်တစ်ခုရှာလိုက်၊ အဖွဲ့ပိုင်ရှင်ဆီ အကြောင်းအရာပို့ပေးလိုက်၊ ဖောက်သည်ရဲ့ဆက်သွယ်လို့ရမယ့်အချက်အလက်ကို အဖွဲ့ပိုင်ရှင်က ဝန်ဆောင်ခငါးရာခိုင်နှုန်းယူပြီး ရှာကူလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို ငါတို့ ဖောက်သည်ကိုတိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်လို့ရသွားပြီလေ။)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ...

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဒါက နှစ်ဖက်လုံးအဆင်ပြေတဲ့နည်းလမ်းပဲ၊ ပိုင်ရှင်က ၅ရာခိုင်နှုန်းရှာနိုင်တယ် ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေက ၂၅ရာခိုင်နှုန်းပေးစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဖောက်သည်ကလည်း တူညီတဲ့ဝန်ဆောင်ခကို ဈေးနှိမ့်နှိမ့်နဲ့ဝယ်နိုင်တယ်။ ဒါကအလယ်လူမရှိဘဲ ဈေးနှုန်းကွားခြားချက်ဘဲ!)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ...

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (ဒါပေမဲ့၊ နတ်ဘုရား၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်တစ်ခုမှမသိရတာလဲ? မင်းအဖွဲ့ထဲဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ?)

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: (ဒီအကောင်ကို တခြားသူကငါ့ကိုပေးထားတာ။)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: (အံ့ဩစရာမရှိတော့ပါဘူး)

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်နဲ့ပြောပြီးနောက်၊ နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင်websiteကို ချန်းယူစိတ်ဝင်စားလာလေတယ် ဒီတော့ သူမweb pageထဲဝင်ကြည့်ရန်ပြင်လိုက်လေသည်။ သူမ websiteကို ဂရုတစိုက်လေ့လာတော့မလို့ပဲ ရုတ်တရက် သတိပေးအကြောင်းကြားသံပေါ်လာလေသည်။

‘တင်-အ-လင်’

ချန်းယုကြည့်လိုက်တော့ လူအိုကြီးအကောင့်လင်းနေတာကို မြင်လိုက်လေတယ်၊
သူမလက်ချောင်းတွေက အဲ့ကိုချက်ချင်းဝင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ငါကအကောင့်ကြီး (ငါ့အကောင့်က: 622222***** အကောင့်နာမည်: ဝူလီ)

ငါကအကောင့်ကြီး (Emailပို့ထားပြီးပြီ၊ သေချာလေ့လာဖို့အမှတ်ရဦး၊
တစ်ခုခုမှားသွားမယ်ဆိုရင်၊ အဘိုးမင်းကို အချိန်မှီကယ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။)

သူမရထားတဲ့နောက်ဆုံးအချက်အလက်အကြောင်း ချန်းယုချက်ချင်းစပြောလိုက်လေတယ်၊
(အဘိုး၊ ကျွန်မမေးချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။)

ပြန်စာမရဘဲ ချန်းယုအချိန်အကြာကြီးစောင့်နေလိုက်တယ်၊ သေချာကြည့်လိုက်တော့၊
လူအိုကြီး လိုင်းပေါ်မှာမရှိတော့ဘူးဆိုတာ သူမရှာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

စာပို့ပြီး တစ်စက္ကန့်နေတာနဲ့ သူလိုင်းပေါ်ကဆင်းသွားရဲတယ်ပေါ့လေ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ?

ချန်းယုလောင်တော့မလို့ပေမဲ့ သူမမှာအကူအညီမဲ့နေလေသည်။ သူဖုန်းဝယ်ပြီးနောက်
သူမဒီအတိုင်းသာဖုန်းခေါ်လိုက်လေတော့မည်၊ ဒီလိုတွေ့ပြီးတော့၊ ယွမ်သိန်းကို
လူအိုကြီးအကောင့်ထဲ သူမဖုန်းသုံးပြီး ချန်းယုလွှဲပေးလိုက်လေသည်။

လွှဲပေးပြီးနောက်၊ သူမအဘိုးဆီက emailကို ချန်းယုဝင်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဖိုင်ကို
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်မိနစ်လောက်က ပို့လာတာဖြစ်လေသည်။ ချန်းယုဖွင့်လိုက်တော့၊
အဲ့ထဲပုံအများအပြားရှိနေလေသည်။ ပုံတွေက အိုဟောင်းနေတဲ့မှတ်စုစာအုပ်ကနေ
ယူထားတာဖြစ်လေတယ်၊ အဝါရောင်စာရွက်က သရဲနှင်ဖို့ အချို့နည်းလမ်းနဲ့ နည်းဗျူဟာတွေကို
မှတ်တမ်းတင်ထားလေသည်။

ဒီပုံတွေက ဖုန်းနဲ့တိတိကျကျ ရိုက်ကူးထားတာဖြစ်လေတယ်၊
သူမပိုက်ဆံစောစောပို့မိလိုက်တာကြောင့် ချန်းယုရဲဗိုက်က နောင်တတွေနဲ့
ပြည့်သိပ်သွားလေတော့သည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ဝူလီ: မန်နေဂျာ၊ လာလာ၊ e-moneyဘယ်လိုသုံးလဲငါ့ကိုသင်ပေးစမ်းပါ၊
ဂိမ်းထဲကပိုက်ဆံဘယ်လိုပေးရလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး။

မန်နေဂျာ: လူအိုကြီး၊ မင်းဘယ်လောက်များထည့်ချင်တာလဲ?

ဝူလီ: တစ်သောင်းဖိုးအရင်ထည့်လိုက်။

မန်နေဂျာ: ...

ဝူလီ: ငါ့မြေးက အခုလေးတင် ယွမ်သိန်းပို့ပေးလာတာ၊ ငါ့ကိုဂိမ်းဆော့ခိုင်းဖို့အတွက်လေ။

မန်နေဂျာ: ...

အပိုင်း(၂၆.၁):ပြန်မယ်

ချန်းယု သူမအဘိုးဆီက မှတ်စုတွေကို တစ်နာရီကြာလောက် လေ့လာလောက်ပြီး၊
ထို့နောက်၊ စပ်စုချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ၊ စိတ်စွမ်းအင်website ကို
နာရီအတော်ကြာကြာ ဆက်ပြီးလေ့လာလိုက်လေသည်။

အဲ့တာပြီးနောက်၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကြောင့် ချန်းယုအိပ်မပျော်နိုင်လေတော့ဘူး။
သူမအရင်က စိတ်ပူနေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ သရဲတွေနှင့်တာက
အမြတ်အစွန်းများများရပေမဲ့လည်း၊ အဖွဲ့ထဲ တာဝန်တွေ နေ့တိုင်းတင်လာတာမဟုတ်လေဘူး၊
ပြီးတော့ သူမလမ်းလျှောက်နေတုန်း တုန်ချောင်းလို ကံမကောင်းတဲ့သရဲမျိုးနဲ့
နေ့တိုင်းတွေ့နိုင်တာမဟုတ်လေဘူး။ မဟုတ်သေးဘူး၊ တုန်ချောင်းအကြောင်း မေ့လိုက်ရအောင်၊
သူ့ကိုတွေ့လို့ ကံမကောင်းတဲ့သူက သူမဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။

သရဲနှင့်တာအပြင်၊ သူမအဆောင်တွေကလည်း အမြတ်အစွန်းရလေတယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက
သူမဆီကနေ အဆောင်တွေဝယ်ဖို့တောင်းဆိုတဲ့သူတွေနဲ့ သူမဆုံဖူးပြီး သူတို့ကိုရောင်းရတာ
မခက်လောက်ဘူးလို့သူမထင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော်၊ လူတွေအလျင်လိုနေမှသာ
အပြင်မှဝယ်ကြတယ်ဆိုတာ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူမသဘောပေါက်သွားခဲ့လေတယ်၊
များသောအားဖြင့်၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ အိမ်မှာဆွဲကြတာဖြစ်လေသည်။

ချန်းယုဒီအချက်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်လေတယ်၊ ဥပမာအနေနဲ့၊ သူမအား
တစ်ယောက်ယောက်အိမ်မှအဆောင်ကိုဝယ်ယူခိုင်းမယ်ဆိုရင်၊ သူမဦးနှောက်ပျက်နေမှသာ
အဲ့တာကိုဝယ်မှာဖြစ်လေသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က သူမဖွင့်ထားတဲ့ Taobaoစတိုးကတော့၊
ပယောဂနှင့်အဆောင်တချို့နဲ့စိတ်ဝိညာဉ်ငြိမ်သက်စေတဲ့အဆောင်တွေ ရောင်းချရန်
သူမထည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဘယ်သူမှလာမဝယ်ကြလေဘူး။ ချန်းယုမှာ
မျှော်လင့်ချက်မရှိလေဘူး၊ ဒီတော့ သူမအဲ့အတိုင်းသာ ထားလိုက်ရလေတော့သည်။
ကံကောင်းထောက်မနဲ့၊ Taobaoက စတိုးဆိုင်ခပေးစရာမလိုလေဘူး၊ မဟုတ်ရင်
သူမဝန်ဆောင်ခနဲ့တင်သေသွားနိုင်လေသည်။

လမ်းဆောက်ရန်အတွက် ဘယ်လောက်များလိုအပ်လဲဆိုတာ သူမမသိပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့
၁၀၀မီလီယံထက်တော့မနည်းမှာ သေချာနေလေသည်။ ဘဏ်ထဲ သူမစုထားတဲ့
ပမာဏသေးလေးက တကယ်ကိုမလောက်နေလေဘူး။

ဒီရက်တွေအတွင်း ပိုက်ဆံဘယ်လိုရှာမလဲ ချန်းယုတွေ့နေချိန်၊ နိုင်ငံတော်စိတ်စွမ်းအင် websiteဆိုတဲ့ ဒီအရာကို သူမရုတ်တရက် ရှာတွေ့သွားလိုက်လေသည်။ အဲ့အရာက၊ သူမကိုယ်တိုင်သာ မမြင်မိဘူးဆိုရင်၊ သူမတစ်သက်လုံး အမှောင်ထဲနေနေရတော့မှာပဲ။ websiteထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ သူမတစ်ကြိမ်အံ့သြသွားရပြန်လေတယ်။ ပြတ်သိပ်နေတဲ့စိတ်စွမ်းအင်တာဝန်တွေက တစ်ခဏလေးအတွင်း ဘဏ်နံပါတ်တွေအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားတာက၊ ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေကို တော်တော်လင်းထိန်းသွားစေလေသည်။

ဝန်ဆောင်ခက အနည်းငယ်ဈေးကြီးနေပေမဲ့လည်း၊ အဖွဲ့ပိုင်ရှင်ရှိနေတယ်မဟုတ်လား? ချန်းယု အဖွဲ့ကိုရောက်လာတာ တစ်လကျော်ကြာနေခဲ့ပြီ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအဖွဲ့ရဲ့တကယ့်အဓိပ္ပာယ်ကို သူမသဘောပေါက်သွားခဲ့ပါပြီ - ပိုက်ဆံစုမယ်။

စိတ်တအားလှုပ်ရှားတာရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကတော့၊ အခန်း၅၁၈က အစောဆုံးနီးတဲ့ ကျောင်းသူရှိချီ၊ နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်တဲ့အထိ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

သူမအခန်းဖော်တွေ ကန်တင်းကနေ ယူလာပေးတဲ့ နေ့လယ်စာစားပြီးနောက်၊ ချန်းယု ငိုက်နေတဲ့သူမမျက်လုံးတွေကို ပွတ်ပြီး နေ့လယ်ရောက်မှသာဖွင့်လာလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့၊ သူမလုံးလုံးနိုးလာလေပြီ။ အတန်းထဲဘာပြောလဲဆိုတာကိုတော့၊ အခန်းပြန်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာပြန်ဖတ်ရတော့မှာပဲ။

အတန်းပြီးနောက်၊ ချန်းယုနဲ့သူမအခန်းဖော်တွေ အတူတူလျှောက်လာလေတယ်။ ဒီနေ့ သူတို့ဘာစားကြမလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးရင်းပေါ့။ သူတို့ကြည့်လိုက်တော့၊ စာသင်ခန်းအဆောက်အဦး၏ လှေကားအောက်မှာ ကြီးမားတဲ့မိန်းကလေးကျောင်းသူအဝိုင်းလိုက်ကြီးကို သူတို့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒါကVKရဲ့ပိုင်ရှင်ပဲ။”

“ငါသူတို့ဝတ်စုံတွေကိုအကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ရာသီတိုင်း ဒီဇိုင်းသစ်တွေဝယ်တာ။”

“သခင်လေးတုန်းမှာ ရုပ်ရည်ကောင်းကောင်းနဲ့အကြိုက်ကောင်းကောင်းရှိတာပဲ။”

“သူတို့တံဆိပ်ရဲ့ အရောင်စပ်တာကလည်း တကယ်ကိုလန်းတာ၊ ဒါက အမျိုးသားတစ်ဦး ဒီလိုမျိုးအရောင်အများကြီးဝတ်တာ ပထမဆုံးမြင်ဖူးတာပဲ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ကောင်းနေတုန်းပဲ။”

“ငါကြားတာတော့ ဖက်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းက အမျိုးသားတွေအကုန်လုံးက ဂေးတွေတဲ့ဟ။”

“ပေါက်ကရတွေ၊ သခင်လေးတုန်က ကောင်မလေးတွေ ရာသီတိုင်းပြောင်းနေတာဟဲ့။”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ? ဒီဝတ်စုံကို အေတံဆိပ်ကနေငါဝယ်ထားတာ၊ သူသိသွားလောက်လား?”

...

ဒီမိန်းကလေးကျောင်းသူတွေ စိတ်အားထက်သန်စွာပြောဆိုနေတာကို နားထောင်ပြီးနောက်၊
အဲဒီအပိုင်းအလယ်မှာ ဘယ်သူရှိနေလဲဆိုတာ ဖန်ဖေဖေနဲ့ဟန်ယော
ချက်ချင်းခန့်မှန်းမိလိုက်လေတယ်။ သူတို့ ချန်းယုနဲ့ကျန်းမူဝမ်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး
ပွဲကြည့်သူတွေထဲတိုးဝင်သွားလိုက်တယ်။

“အထဲမှာ သခင်လေးတုန့်ပဲ၊ ငါ့နတ်ဘုရား၊ အမျိုးသမီးအလှအကြောင်း
အသိဆုံးငါ့နတ်ဘုရားပဲ။” ချန်းယုကိုရှင်းပြရင်း ဖန်ဖေဖေဝင်ချသွားလိုက်လေတယ်။ “ငါ
သူတို့တံဆိပ်ရဲ့ဝတ်စုံတွေကိုပဲဝတ်တာ။”

လူလိမ်၊ ကျောင်းဝတ်စုံကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား?

“အာာ~ ငါလည်းသူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူက အရမ်းချောတာပဲ!” ဟန်ယောရဲ့မျက်နှာက
စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေလေသည်။

လူတောထဲ ဘယ်တိုးလိုက်ညာတိုးလိုက်နဲ့ ချန်းယုဝင်သွားရကာ၊ သူမနှလုံးသားထဲ
မဆုံးနိုင်တဲ့ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ ငိုကြွေးနေလေတော့သည်။ နင်တို့တွေဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊
နင်တို့နတ်ဘုရားကို ကြည့်ချင်တာနဲ့ ငါ့ကိုတရွတ်တိုက်ခေါ်လာတယ်ပေါ့လေ? အဲဒီကလေးကို
ငါသိတောင်မသိနေဘူးလေ။ ချန်းယုတွန့်ဆုတ်နေပေမဲ့လည်း၊ ဗီအေရ၊
ဖန်ဖေဖေဆွဲခေါ်တာနောက် တရွတ်တိုက်လိုက်ပါသွားလိုက်သည်။

“နတ်ဘုရား၊ နတ်ဘုရား!” ကားကို သာမန်ကာလှုံမှီကာရပ်နေတဲ့အမျိုးသားကို
ဖန်ဖေဖေရှူးရှူးသွပ်သွပ် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ချန်းယု လိုက်ပြီးကြည့်လိုက်တော့၊ နေကာမျက်မှန်တပ်ပြီး ဟန်ဆောင်နေတဲ့အမျိုးသားကို
အနည်းငယ်ရင်းနှီးနေတယ်လို့ သူမရုတ်တရက် ထူးထူးခြားခြားခံစားနေရလေသည်။

တုန်ချောင်း သူ့ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းလှည့်ပြီး၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့သူပုရိတ်သတ်တွေဆီ
ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့အပြုံးတစ်ခုပေးရန် ကြိုလိုက်ချိန် သူစောင့်နေတဲ့သူကို
မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရလေသည်။ တုန်ချောင်း တက်တက်ကြွကြွပြီးလိုက်ကာ၊
သူ့နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး၊ သူ့ကော်လံမှာချိတ်လိုက်ကာ၊
ကျယ်လောင်တဲ့အော်သံတွေနဲ့အားပေးသံတွေအောက်မှာ
ချန်းယုထံလျှောက်သွားလေတော့သည်။

အပိုင်း(၂၆.၂):ပြန်မယ်

တစ်ဖက်လူသဘောမတူမှာကို ဒုတိယဦးလေးစိုးရိမ်နေလေတယ်။ တကယ်တော့ ဒီကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက သူ့ပရိတ်သတ်နဲ့မတူနေလေဘူး။ သူ့အသက်ရှိဝိညာဉ်အခြေအနေတုန်းက မှတ်ဉာဏ်တွေကို မမှတ်မိပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ သူမေးချင်လေတယ်။ သူ့ဆွဲဆောင်မှုကို ဘယ်အမျိုးသမီးကတောင့်ခံနိုင်မှာလဲ? သူမတောင့်ခံနိုင်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ သူ့ဒီဇိုင်းဆွဲထားတဲ့ဝတ်စုံတွေကို သေချာပေါက် သူမမတောင့်ခံနိုင်လောက်လေဘူး။ တုန်ချောင်း ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ရှေ့ကိုလျှောက်လာလိုက်သည်။

“ငါမင်းကိုမမှတ်မိတော့ပေမဲ့လည်း၊ နင်ငါ့ကိုသေချာပေါက်မှတ်မိနေဦးမှာ။” တုန်ချောင်း ချန်းယုကို မရေမရာမျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“နင်ဘယ်သူလဲ?” ချန်းယု ဘာမျှမသိတဲ့အတိုင်းမေးလိုက်လေသည်။

“...” အစောတုန်းက တုန်ချောင်းလုပ်ထားတဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်ကိုယ်ဟန် ပြုလဲလုနီးပါးဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှိရှိ၊ နင်သူ့ကိုမသိဘူးလား? တုန်ချောင်း၊ တရုတ်က အကျော်ကြားဆုံး ဝတ်စုံဒီဇိုင်းနာလေ၊ သူ့ဒီဇိုင်းတွေက အရမ်းအရမ်းကိုလှတာဟ။” ဖန်ဖေဖေ ချန်းယုကို ရှင်းပြဖို့ ချက်ချင်းကူညီလိုက်လေသည်။

တုန်ချောင်း ယုံကြည်ချက်ရှိရှိခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာကောင်းလဲဆိုတာသိတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေတာပဲ၊ သူ မနေနိုင်ဘဲ ဖန်ဖေဖေဆီ ပါဝါလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဖန်ဖေဖေရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးက ချက်ချင်းနီရဲလာလေသည်။

“တစ်ခါမှသတိမထားမိဘူး!” ချန်းယုသူမပုခုံးတွေကို တွန့်ပြလိုက်လေသည်။

ငါလူမှားရှာမိတာလား? တုန်ချောင်း၊ သူ့ဆွဲဆောင်မှုအပေါ်ယုံကြည်ချက်ရှိသူ၊ ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး ချန်းယုရဲ့ဓာတ်ပုံကိုရှာလိုက်လေသည်။ ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူပြောလိုက်တယ်။ “ငါမှားပါဘူး၊ ပုံထဲကထက် နည်းနည်းဖြူနေပေမဲ့၊ လူတစ်ယောက်ထဲပါပဲ။”

“မိန်းကလေး၊ မင်းနာမည်က ချန်းယုမလား?” တုန်ချောင်းမေးလိုက်လေသည်။

“နင်ငါတို့ရှိချီကိုသိတယ်ပေါ့?” ချန်းယုမဖြေလိုက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က ဖန်ဖေဖေက ကူပြီးအတည်ပြုပေးလိုက်လေသည်။

“တကယ်ပဲမင်းပဲ” သူမဟုတ်တယ်ဆိုတာအတည်ပြုပြီးနောက်၊ တုန်ချောင်း သူ့လက်ကိုဆန့်လိုက်ပြီး ချန်းယုကို လူတောထဲကဆွဲထုတ်လိုက်လေတယ်၊ “မိန်းကလေး၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့။”

ငါအဆောင်တွေအများကြီးရှုံးသွားအောင်လုပ်တဲ့ကလိမ်ကကျစ်က၊ လာပြီးရန်စရဲသေးတယ်ပေါ့? အရင်အမုန်းပေါ် အသစ်အမုန်းထပ်လောင်းပေးလိုက်တော့၊ ချန်းယု သူ့ခြေထောက်ပေါ် မညှာမတာတက်နင်းချလိုက်လေသည်။ သခင်လေးတုန် နာနာကျင်ကျင်တွန့်လိုက်ကာ၊ အောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့နာနေတဲ့ခြေထောက်ကိုကာလိုက်လေသည်။

“FSတံဆိပ်ဖိန်တွေ၊ ဒီတစ်ရံကို ယွမ်သိန်းလောက်ရှိတယ်။” လူတောထဲက မိန်းကလေးတချို့ ဈေးနှုန်းကိုပြောလာလေသည်။

ယွမ်သိန်း? ချန်းယုလျှောက်သွားပြီး နောက်တစ်ဖက်ကို တက်နင်းလိုက်လေသည်။

“အား! မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ!” တုန်ချောင်း သူ့ခေါင်းကိုစိတ်တိုတိုမော့လိုက်လေသည်။

“နင်လာပြီး ငါ့ကိုနောက်ယှက်ရဲတယ်ပေါ့လေ?” ချန်းယုပြောပြီးနောက် ဖန်ဖေဖေကိုခေါ် ပြီး သူမအခန်းဖော်နှစ်ယောက်နဲ့တွေ့လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလိုက်လေသည်။

“အဲ့မှာရပ်လိုက်!”

ချန်းယု သူ့အကြောင်းဘယ်နေရာများဂရုစိုက်စရာရှိလို့လဲ? လှည့်ကြည့်မနေဘဲ သူမအခန်းဖော်တွေနဲ့ ချန်းယုထွက်လာလိုက်သည်။

ကျောင်းပြင်ဘက်က စားသောက်ဆိုင်၌၊ သူမဘာသာသူမ တက်တက်ကြွကြွစားနေတဲ့ချန်းယုကို စားရန်အတွေးပျောက်နေကြတဲ့ အခန်းဖော်သုံးဦး စိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။ ချန်းယုစားပြီးသွားတော့၊ သူမခေါင်းကိုမော့ပြီး သူမကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ တောက်လောင်နေတဲ့မျက်ဝန်းသုံးစုံနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေတော့၊ သူမလန့်သွားလေတော့သည်။

“နင်တို့တွေဘာလုပ်နေကြတာလဲ?” ချန်းယု သူမဘေးကခွက်ကိုယူလိုက်ပြီး ရေတစ်ငုံစာလောက်သောက်လိုက်လေသည်။

“ပြောပါဦး၊ နင်ဘယ်လိုလုပ် သခင်လေးတုန်းနဲ့သိနေရတာလဲ?”
ဖန်ဖေဖေအရင်မေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်မလေးတွေ၊ ငါပြောတာနားထောင်ဦး!” ဟန်ယောမရေမရာမေးလိုက်လေတယ်။
“အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက သူခေါ်သွားတဲ့သူကဘယ်သူလဲဆိုတာနင်တို့သိလား?
ကမ္ဘာအဆင့်မော်တယ် လုဝေဝေဟ!”

“သူမက သူ့ရဲ့၁၅ယောက်မြောက်ကောင်မလေးပဲ။” ကျန်းမူဝမ်ပြောလိုက်လေသည်။

“နင်တို့တွေကတုံးတာပဲ၊ သခင်လေးတုန်းက ရှိချီကိုသိတယ်ဆိုတာ အသိအသာကြီးလေ၊
ဒါကြောင့် ရှိချီနာမည်ကို သူခေါ်လိုက်တာလေ။” ဖန်ဖေဖေပြောလိုက်လေသည်။

“ငါတို့မကြားလိုက်ဘူး။” ကျန်းမူဝမ်နဲ့ဟန်ယောက အဲ့အချိန်တုန်းက
လူအုပ်နောက်ရောက်နေတာဖြစ်လေတယ်၊ သူတို့ဝင်တိုးလို့မရခဲ့လေဘူး။

“ပြောပါဦး၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ?” ဖန်ဖေဖေမေးလိုက်ကာ၊ သူမမျက်နှာက
စပ်စုချင်စိတ်တွေနဲ့ပြည့်နေလေသည်။

ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ? အဲဒီလူက ငါ့ဆီအကြွေးတင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာပေါက်
ချန်းယုဒါကိုမပြောနိုင်လေဘူး။ သူမမဖြေခင် အချိန်အနည်းငယ်လောက် စဉ်းစားလိုက်လေတယ်၊
“ငါဈေးဝယ်ထွက်တုန်း သူနဲ့တွေ့တာလေ။”

“အဲ့တော့?”

“နောက်တော့ ငါက အထဲကဝတ်စုံတွေက
ရုပ်ဆိုးပြီးငါနဲ့လိုက်ဖက်တာမရှိဘူးလို့ပြောလိုက်တယ်။ အဲ့တာနဲ့၊ အဲဒီလူကရူးသွားတယ်၊
သူငါ့ကိုဆွဲပြီး ငါ့အတွက်ဒီဇိုင်းဆွဲပေးချင်တယ်လို့သူပြောလာတယ်။” ချန်းယု တစ်ဝက်အလိမ်
တစ်ဝက်အမှန်နဲ့ရှင်းပြလိုက်လေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တုန်ချောင်းက ဝတ်စုံဒီဇိုင်းနာပဲ၊ သူမ
တုန်ချောင်းကိုသရဲအဖြစ်တွေ့ခဲ့တာလို့ပြောမဲ့အစား ဒီလိုပြောလိုက်တာက
ပိုအဆင်ပြေနေတာပဲလေ။

“ဒါဆို နင်နဲ့ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်။”

“ဒီဇိုင်းနာရှေ့ အဝတ်တွေကမလှဘူးလို့ နင်တကယ်ကြီးပြောရဲတာပဲ၊
သူနဲ့ကိုရှာနေတာမအံ့ဩတော့ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ဒါနည်းလမ်းကောင်းမဟုတ်ဘူးလား? သခင်လေးတုန့်က နင့်အတွက်ကိုယ်တိုင်ဒီဇိုင်းဆွဲပေးမှာလေ။”

“သူတို့အဝတ်တွေကဈေးကြီးတယ်၊ ငါဝယ်ဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါအဟုတ်ပဲဟာ!” သခင်လေးတုန့်အတွက် ကိစ္စတွေကိုယ်တိုင်လုပ်တာက၊
ဈေးနှုန်းကအရမ်းမြင့်နေနိုင်တာကြောင့် သူတို့လိုကောလိပ်ကျောင်းသူတွေ
တစ်စလေးတောင်တတ်နိုင်ဖို့ မမျှော်လင့်ရဲလေဘူး။

ချန်းယုရဲရှင်းပြချက်ကို သုံးယောက်သားလက်ခံလိုက်ပြီး၊
သူတို့အစားအသောက်တွေကလည်း စာပြီးလုနီးပါးဖြစ်နေတာကြောင့်
သူတို့ထကာငွေရှင်းရန်သွားလိုက်လေသည်။ ကောင်တာကို သူတို့ရောက်တော့၊ ငွေကိုင်က
သူတို့အတွက် တစ်ယောက်ယောက်က ရှင်းပေးပြီးသွားကြောင်းပြောလာလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ?” ဟန်ယောမေးလိုက်လေသည်။

“ငွေရှင်းပေးတဲ့လူကြီးမင်းက မင်းကိုအပြင်မှာစောင့်နေမယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်။”
ငွေကိုင်ပြောလာလေသည်။

လေးယောက်သား သံသယနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကနေ ထွက်လာလိုက်တယ်၊
နွေရာသီရဲရက်တွေက ရှည်ကြာပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ ညစာစားချိန်ကိုကျော်သွားပြီဖြစ်ပြီး
ကောင်းကင်ကမှောင်လာလေပြီဖြစ်လေသည်။ လမ်းကိုဖြတ်လိုက်တော့၊ လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှာ
ဇိမ်ခံကားတစ်စီးက တိတ်တိတ်လေးရပ်ထားလေသည်။ တုန်ချောင်း ကားတံခါးအပြင်ဘက်မှာ
ထင်ထင်လင်းလင်းမရပ်နေပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ အစောတုန်းက ပွက်လောရိုက်သွားစေတဲ့
ကားကိုတွေ့လိုက်တော့၊ ဘယ်သူ့အထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သူတို့အလိုအလျောက်
ခန့်မှန်းနိုင်ကြလေသည်။

“ဒီတော့ သခင်လေးတုန့်ဖြစ်နေတာပေါ့။”

ချန်းယုမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်ကာ၊ အသံနိမ့်ပြီးပြောလိုက်လေတယ်၊ “သူ့ကိုထားလိုက်၊
ငါတို့သွားကြရအောင်။”

သူတို့လှည့်ပြီး နှစ်လှမ်းလောက်လှမ်းပြီးရုံပဲရှိသေး၊
အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့အမျိုးသားတစ်ဦး သူတို့ကိုလမ်းအား တားနေတာကို
သူတို့မြင်လိုက်လေတယ်၊ “မိန်းကလေးချန်း၊ စကားအနည်းငယ်ပြောဖို့အချိန်ပေးလို့ရမလား။”

တစ်ဖက်လူကနေ ဖျော့တော့တော့စိတ်စွမ်းအင်ကို ချန်းယုမြင်လိုက်ပြီး သူလည်း စိတ်စွမ်းအင်အသိုင်းအဝိုင်းကဆိုတာကို ချန်းယုသိလိုက်လေသည်။ နှစ်စက္ကန့်လောက်ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးနောက်၊ ချန်းယု သူ့နောက်လိုက်သွားလိုက်လေသည်။

ကားပေါ်မှာထိုင်ကာ၊ တုန်ချောင်းဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်တော့ မနေနိုင်ဘဲ မျက်ခုံးပင့်လိုက်လေသည်။ အဲဒီလေးထောင့်မျက်နှာနဲ့ ကျန်းဟွေထက် ငါကပိုချောတာမဟုတ်ဘူးလား?

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ မကြာခင်မှောင်လာတော့မယ်။” ကျန်းဟွေပြောလိုက်လေသည်။

“အဲ့တော့?” ချန်းယုမေးလိုက်တယ်။ သူ့ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်နေလေဘူး။

“မှောင်သွားပြီဆိုရင် အဲဒီအရာက သခင်လေးတုန်ဆီလာလိမ့်မယ်။” ကျန်ဟွေပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒီအချိန်အတွင်းမှာ၊ ကျွန်တော့ဆရာက သခင်လေးတုန်ကိုကာကွယ်ဖို့အတွက် တော်တော်လေးထိခိုက်သွားခဲ့တယ်။”

ချန်းယု ချက်ချင်းနားလည်သွားလေတယ်။ ဒီကံမကောင်းတဲ့တုန်ချောင်းအပေါ် အသက်ရှိသေသူက အရှုံးမပေးသေးဘူးပဲကို။

“ဒါက အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကို ဝါးမျိုနေတဲ့ ဒီအတိုင်းဟာပဲမဟုတ်လား? နင် သူဝိညာဉ်ယူသွားခံရမှာကို ကာကွယ်ဖို့ပဲလိုတာလေ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“သေပြီးသွားပြီးနောက်၊ ဝိညာဉ်က တက်ကြွမှုရှိနေသေးတယ်။” ကျန်ဟွေသတိပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့အမူအရာ တဖြည်းဖြည်းလေးနက်လာလေတယ်။ ဒီအရာက ချက်ချင်းသတ်ပစ်မှုဖြစ်မယ်၊ ဘာကိစ္စပဲရှိနေပါစေ။

“တစ်ချိန်တုန်းက၊ သခင်လေးတုန်ကို ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက ကယ်တင်ပေးခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမွန်းစတား ဘာလို့ သခင်လေးတုန်အပေါ်ကိုပဲ မျက်စိကျနေသေးလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး။”

“ဒါပေါ့၊ နင်တို့မိသားစုသခင်လေးတုန်ရဲ့မွေးဖွားမှုက တအားကောင်းနေလို့လေ။” ယင်နေ့မှာမွေးလာတဲ့ဝိညာဉ်တွေထဲ စိတ်စွမ်းအင်ရှိတဲ့လူအများကြီးမရှိနေလေဘူး။

“ဘာကြီး?” ကျန်ဟွေနားမလည်လေဘူး။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ပါ။ နင်ငါ့ကိုဘာလို့ရှာတာလဲ?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

ကျန်ဟွေပြောလိုက်တယ်။ “အဲဒီမွန်းစတားက အရမ်းကိုအန္တရာယ်များတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ မင်းလည်းမြင်ပြီးပြီပဲ။ သူ့သာ သခင်လေးတုန်ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုဝါးမျိုနိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ခုခုအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်၊ အကျိုးဆက်ကို ဘယ်သူမှရင်ဆိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ချန်းယုရဲ့စိတ်ထဲ၊ သူမမနေ့ညကဖတ်ထားတဲ့ မှတ်စုတွေ ချက်ချင်းပေါ်လာလေတယ်။ (အသက်ရှိသေသူ၊ အသက်ရှိဇွန်ဘီးလို့လည်းလူသိများတယ်၊ သာမန်ဇွန်ဘီးတွေနဲ့မတူတာက၊ သူတို့လူမဆန်တဲ့သဘာဝနဲ့အတူ သူတို့အသိဉာဏ်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားကြသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကို ဝါးမျိုတဲ့အချိန်တိုင်း၊ သူတို့စွမ်းအင်တွေကလည်း သိသိသာသာတိုးပွားလာလိမ့်မယ်။)

ချန်းယု မပြောလိုက်ခင် တွန့်ဆုတ်သွားလေတယ်။ “အခု ငါ့မှာကူညီဖို့ တကယ်ပဲနည်းလမ်းမရှိနေဘူး၊ ငါ့မှော်လက်နက်နဲ့အဆောင်တွေကလည်း အကုန်လုံးနီးပါးသုံးကုန်သွားပြီ။”

“ဒါပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။” ကျန်ဟွေချက်ချင်းပြောလိုက်လေတယ်။ “မင်းလိုတဲ့ ဘယ်မှော်လက်နက်နဲ့အဆောင်တွေမဆို ပြောဖို့တွန့်ဆုတ်မနေပါနဲ့၊ ဆရာက အဲ့တာတွေဝယ်ဖို့ ၁၀မီလီယံပြင်ထားပြီးပါပြီ၊ မလောက်သေးဘူးဆိုရင် ငါတို့ထပ်တိုးပေးလို့ရပါသေးတယ်။”

ဆရာချန်းဆီကနေ သခင်လေးတုန်ကို အဲ့နေ့သွားခေါ်တုန်းက၊ ဆရာချန်းပိုက်ဆံချစ်တယ်ဆိုတာကို ဆရာကြီးရှာတွေ့သွားလေသည်။

ဆယ်မီလီယံ???

ချန်းဝေမှာအရမ်းလန့်သွားတာကြောင့် သူမမူးဝေသွားလေသည်။

“ဘာမှားနေလို့လဲ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း?” ကျန်ဟွေ စိတ်ပူစွာမေးလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါ အစောတုန်းက ကျောက်စရစ်ပေါ်တက်နင်းမိပြီး ခြေချော်သွားလို့ပါ။” ချန်းယု သူမကိုသူမ တည်ငြိမ်အောင်လုပ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါဆို၊ ငါ့ဘာသာဝယ်လိုက်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် နင်ငါ့အတွက်ဝယ်ပေးမှာလား?”

“နှစ်ခုလုံးကအဆင်ပြေပါတယ်။” ကျန်ဟွေပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အတွေးနဲ့သူမခေါင်းကို ငုံ့လိုက်လေတယ်။ တကယ်တော့ သူမစိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို ဖိနှိပ်ဖို့ကြိုးစားနေတာဖြစ်လေတယ်။ ဆယ်မီလီယံ၊ ဆယ်မီလီယံ...

“ဒါ့အပြင်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းသာ ကူညီပေးမယ်ဆိုရင်၊ အလုပ်ကုန်ကျစရိတ်အနေနဲ့ ငါတို့နောက်ထပ် ဆယ်မီလီယံထပ်ပေးဖို့ပြင်ဆင်ထားသေးတယ်။” ကျန်ဟွေက သူမကိုဆက်ပြီးဖြားယောင်းနေလေသည်။

“ငါသွားမယ်။” ချန်းယုဖြောင့်မှန်တဲ့အမူအရာနဲ့ပြောလာလိုက်တယ်။
“ဒီမွန်းစတားသာအောင်မြင်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ကမ္ဘာအတွက် ကပ်ဘေးမဖြစ်သွားနိုင်ဘူးလား??”

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက တရားမျှတတာပဲ။”

“ငါ့ကိုအရင်ပိုက်ဆံပို့လိုက်၊ ငါ မှော်လက်နက်တွေနဲ့ အဆောင်တချို့ဝယ်ဖို့လိုတယ်။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း ဘယ်လိုလက်နက်နဲ့အဆောင်တွေလိုအပ်လဲဆိုတာ သိလို့ကမလား? ငါတချို့ဝယ်ထားပြီးပြီ...”

“ငါဝယ်မယ့်ဟာက သီးသန့်ဒီဇိုင်းဆွဲထားပြီး နင့်ဟာနဲ့မတူနေဘူး။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါ့နည်းလမ်းကလည်း မတူနေဘူး၊ ဒါကြောင့် အဆောင်အသုံးပြုတာကလည်း မတူနေဘူး။”

“နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပိုက်ဆံလွှဲပေးလိုက်ပါ့မယ်။” ဆရာပြောလိုက်တာ ဆရာချန်းသာသွားချင်မယ်ဆိုရင်၊ ပိုက်ဆံက ကိစ္စသေးသေးလေးပဲတဲ့။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:
ရှိချိ: ၁၀မီလီယံ၊ ဒီလိုရဖို့ရှားတာပဲ။

တတိယသခင်လေး: ငါ့ 30%ကိုမမေ့နဲ့ဦး။

ရှိချိ: ညီမ အစ်ကိုကိုထပ်မကြိုက်ချင်တော့ဘူး။

တတိယသခင်လေး: ကိုယ့်အပိုင်က မင်းအပိုင်ပါပဲ...

အပိုင်း(၂၇.၁): နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဇွန်ဘီး

ချန်းယု၊ နှစ်ဆယ်မီလီယံအတွက် ဒူးထောက်ချလိုက်တဲ့သူမ၊ သူမထွက်သွားဖို့ အကြောင်းပြချက်ရှာရန် စီစဉ်လိုက်ရင်း သူမအခန်းဖော်တွေရှိရာဘက်ကို အပျော်တွေနဲ့ပြန်လာလိုက်သည်။

“နင်တို့တွေ၊ အရင်သွားနှင့်လိုက်၊ ငါထွက်သွားဖို့လိုနေတယ်။ ညကျ ငါပြန်လာအိပ်မယ် ပြီးတော့မှ နင်တို့နဲ့အတူတူ မနက်အတန်းအတူတူသွားကြတာပေါ့။” ချန်းယုပြောလိုက်တယ်။

“နင်ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ? အစောနတုန်းက အဲဒီလူနင့်ကိုဘာပြောလိုက်တာလဲ?” ချန်းယုရဲ့အိမ်က ကျောင်းနဲ့မဝေးဘူးဆိုတာကို သူတို့တွေသိလေတယ်၊ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်ရံ သူမပြန်သွားတာဟာ မထူးဆန်းနေလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုရဲ့ပျော်နေတဲ့အမူအရာကို သူတို့မြင်လိုက်တော့၊ ကောင်းတာတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူတို့ချက်ချင်းသိလိုက်ကြလေသည်။

“ငါအရင်ကမပြောဖူးဘူးလား? အဲဒီတုန်းသခင်လေးက ငါ့အတွက် အဝတ်အစားရွေးပေးချင်တယ်ဆိုတာ။” ချန်းယုလေသံထဲ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေး စိမ့်ဝင်နေလေတယ်၊ “သူ့အဝတ်အစားတွေက ထိပ်တန်းအဆင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြဖို့အတွက် ငါသူ့အတွက် မော်တယ်လုပ်ပေးတာနဲ့ သူ့ဝတ်စုံတွေ အခမဲ့ပေးမယ်လို့ သူပြောလာတယ်။”

နှစ်ဆယ်မီလီယံ၊ ဆုံးရှုံးတာတွေအတွက်ကာမိပြီ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေကိုကာနိုင်ပြီပဲ၊ အာဘာ~~

“တကယ်? ငါတို့လည်းအတူတူသွားပြီးကြည့်လို့ရမလဲ?” ဒီလူငယ်မိန်းကလေးတွေက လှပတဲ့အရာတွေကို ချစ်ခင်သဘောကျကျတဲ့အရွယ်ဖြစ်လေတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းကို သူကိုယ်တိုင်ဖန်တီးတာကို မြင်တွေ့ခွင့်ရဖို့ဆိုတာကလည်း အလွန်ကိုခက်ခဲလှလေတယ်။

“နင်တို့တွေမရမှာကို ငါစိတ်ပူတယ်” ချန်းယု အခက်တွေ့နေပုံနဲ့ပြောလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သခင်လေးတုန်းက နင့်ကို သူ့ကိုယ်ပိုင်စတူဒီယိုကို ခေါ်သွားချင်တာဖြစ်မယ်၊ သေချာပေါက် အပြင်လူတွေကို ဝင်လာတာကနေ တားမြစ်ထားမှာပေါ့ဟ။” ဟန်ယောရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ချန်းယုပြန်ယူလာတာနဲ့ ဝတ်စုံတွေ ငါလို့ကြည့်လို့ရတာပဲကို။” ကျန်းမူဝမ် နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှိချီ၊ နင်က တကယ့်ရှိချီအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတော့မှာပဲ။” ဖန်ဖေဖေစိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်လေသည်။

“ငါကနဂိုကတည်းကရှိချီပါဟ။” ချန်းယုသဘောမတူချင်လေဘူး။

“ကျွတ်!” သုံးယောက်လုံး ချန်းယုကိုမျက်လုံးလှိမ့်ပြလိုက်လေသည်။

သူမအခန်းဖော်တွေကိုရှင်းပြပြီးနောက်၊ ရပ်ထားတဲ့ကားထဲမထိုင်လိုက်ခင် ချန်းယု သူမလက်တွေကိုငွေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

တုန်ချောင်းကို နောက်တစ်ဖန်ထပ်မြင်လိုက်ရတော့၊ ရုတ်ခြည်းပဲ တုန်ချောင်းက ကြည့်ရတာ ပို၍ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိလာတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရလေတယ်။ အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ ရာ~

“မင်းတကယ်ပဲ ကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?” တုန်ချောင်းမတတ်နိုင်ဘဲ သူ့ဘေးကချန်းယုကိုမေးလိုက်လေသည်။

“အမ်” ချန်းယုဖြေလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် သူမခေါင်းကိုမော့ပြီး ကားမောင်းသူနေရာမှာထိုင်နေတဲ့ကျန်ဟွေကို မေးလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီ... ငါတို့ဘယ်သွားကြမှာလဲ? လိပ်စာတိတိကျကျရှိလား?”

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ ကျွန်တော်တို့သွားမယ့်နေရာက ရွှေရောင်မြစ်ကမ်းလမ်း နံပါတ်၃၈၈မှာရှိတဲ့ တုန်သခင်လေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ရာကိုပါ။” ကျန်ဟွေပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အို” လိပ်စာရပြီးနောက်၊ ချန်းယု သူမခေါင်းကိုငုံ့ပြီး လော့မင်ရဲ့WeChatကိုဖွင့်ပြီး စာပို့လိုက်လေတယ်။ (တတိယအစ်ကို၊ တတိယအစ်ကို၊ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခြင်းရေးအဆောင်တချို့ပို့ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်ပေးလို့ရမလား? လိပ်စာက ရွှေရောင်မြစ်ကမ်းလမ်း နံပါတ်၃၈၈ကို။ အာ၊ ဟုတ်သား၊ ညီမသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုလည်းမမေ့လိုက်နဲ့ဦး။)

နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲပြီးနောက်၊ သူမ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကနေ စွမ်းအင်အများကြီးအသုံးပြုခဲ့လေတယ် ဒီတော့ လော့မင်ရဲ့နေရာ၌ ချန်းယုအဲ့တာကို ထားခဲ့လိုက်လေသည်။ ထပ်ပေါင်းပြောရရင်၊ အခုတလော ဘာပယောဂနှင့်တွဲလုပ်ငန်းကိုမှ သူမလက်မခံရသေးတာကြောင့်၊ အဲ့ကတည်းက အဲ့တာကို ချန်းယုပြန်မသိမ်းရသေးလေဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီမှာနေရတာကို အဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကလည်းပျော်နေခဲ့တာလေ။

လော့မင်လျင်လျင်မြန်မြန်စာပြန်ပို့လာလေတယ်။ (မင်းပယောဂထပ်နှင်တော့မလို့လား? အန္တရာယ်များလား?)

ချန်းယုပြီးပြီး စားပြန်လိုက်လေတယ်။ (တတိယအစ်ကိုကောင်းချီးပေးထားတဲ့ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်တချို့နဲ့ဆိုရင်၊ အန္တရာယ်မရှိတော့ပါဘူး။)

လော့မင်၊ သေနတ်သစ်ဒီဇိုင်းရေးဆွဲနေတဲ့သူ၊ သူမပြန်စာကို မြင်လိုက်တော့ ပြုံးလိုက်လေတယ်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ပါးစပ်က တော်တော်ချုံ့မြိန်တာပဲ။ လော့မင် သူ့ဘော့ပင်ချလိုက်ကာ၊ လှည့်လိုက်ပြီး စာအုပ်စင်ကနေ အနက်ရောင်သေတ္တာတစ်ခုထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူမထွက်သွားခင် ချန်းယုဆွဲထားခဲ့တယ့် နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်တွေ သေတ္တာထဲရှိနေလေတယ်။ သူမဘယ်အချိန် အသုံးပြုမယ်မှန်းသူမသိလေတာကြောင့်၊ သူ့ဘယ်နေရာရာသွားသွား သေတ္တာကို အမြဲယူဆောင်သွားလေသည်။ သူ့အိပ်ချိန်၌၊ သူ့အိပ်ရာအောက်ကို အဲ့တာထားထားလေပြီး၊ သူ့စာကြည့်ခန်းထဲ အလုပ်လုပ်ချိန်၌၊ စာအုပ်စင်ထဲ အဲ့တာကိုထားထားလေတယ်။ အဲဒီအဆောင်တွေ မကောင်းမှုစွမ်းအင်ဘယ်လောက်များများစုပ်ယူပြီးသွားပြီလဲဆိုတာတော့ မသိနေလေဘူး။

“ထျန်းဖေ” လော့မင် ထျန်းဖေကိုအထဲခေါ်လိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး” ထျန်းဖေ မဆိုင်းမတွရောက်လာလေသည်။

“ရွှေရောင်မြစ်ကမ်းလမ်းနံပါတ်၃၈၈ကို ဒီသေတ္တာပို့ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်လိုက်၊ ဒါတွေကို ချန်းယုဆီ ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးခိုင်းလိုက်။” လော့မင်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။” ထျန်းဖေသေတ္တာကိုယူပြီး တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရန် လှည့်ထွက်သွားရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့...” လော့မင်ဆက်ပြီးအမိန့်ပေးလိုက်လေတယ်။
“မိန်းကလေးကိစ္စတွေပြီးသွားချိန်၊ သူမကိုပြန်ပို့ပေးလိုက်။”

“ဟုတ်ကဲ့!”

(မင်းကိုပေးဖို့ ငါတစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဂရုစိုက်ဦး။)
လော့မင်ရဲ့စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ချန်းယုရုတ်တရက် စိတ်သက်သာရာရသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူမဖုန်းကိုအဝေးထားလိုက်ပြီး အပြင်ကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“ငါမင်းကိုစိတ်အနှောက်အယှက်ပေးခဲ့လို့လား?” တုန်ချောင်းတကယ်ကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလေတယ်။ သူက အမျိုးသမီးတွေကိုသေစေတာမှာ

အထင်ကြီးလောက်စရာကောင်းသူဖြစ်လေတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးက သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်
ဒီလိုဆက်ဆံနိုင်နေရတာလဲ?

“နင်မမှားပါဘူး!” ချန်းယုမတုံ့ဆိုင်းဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေတယ်၊ “ငါနင့်ကိုကူညီဖို့
ငါ့ကိုယ်ငါသိမ်းသွင်းထားရတာ (အဓိကက နှစ်ဆယ်မီလီယံကြောင့်)၊ ဒီတော့
ထပ်ပြီးလာစိတ်အနှောက်အယှက်မပေးမိစေနဲ့။”

နင်သာငါထပ်ပိုက်ဆံရှုံးအောင်လုပ်မယ်ဆိုရင်၊ အသက်ရှိသေသူ
သူ့လက်မြှောက်နေစရာတောင်မလိုစေရဘူး၊ နင့်ကိုပြင်ပေးဖို့
ငါ့ကိုယ်တိုင်လက်မြှောက်ပေးလိုက်မယ်။

“...” သခင်လေးတုန်း၊ လူသတ်ချင်တဲ့အရှိန်အဝါကိုခံစားလိုက်ရသူ၊ အဝေးသို့ရွှေ့ရင်း
ဆိတ်ဆိတ်နေလေတော့သည်။

အဲဒီအချိန်၌၊ ကောင်းကင်က မှောင်မည်းလာလေပြီ။ ကျန်ဟွေ
အပြင်ဘက်ကကောင်းကင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး သတိပေးလိုက်လေတယ်၊
“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ မှောင်နေပြီ။”

တုန်ချောင်း၊ ညတော်တော်များများ အမဲလိုက်ခံခဲ့ရတဲ့သူ၊ သတင်းကိုကြားတော့
ဖြူဖျော့သွားလေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့။” ချန်းယုတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တယ်၊ အထဲ လေပူတွေ တိုးဝင်လာလေသည်။
ညရောက်နေပြီဖြစ်တာတောင်၊ တစ်နေ့လုံးလှော်ထားခံရတဲ့မြို့တော်က
အပူချိန်မကျသေးလေဘူး၊ “မွန်းလွဲအချိန်လေကတကယ်ကိုမကောင်းဘူးပဲ၊
စိတ်စွမ်းအင်စုစည်းတာက ဖုန်တွေကြောင့်လျော့သွားနိုင်တယ် ဒီတော့ အဲ့တာမလာခင်
နောက်တစ်နာရီလောက်လိုသေးမယ်လို့ ငါထင်တယ်။”

လူအိုကြီးရဲမှတ်စာတွေထဲ အသက်ရှိဇွန်ဘီးသာ
ပြည့်ပြည့်ဝဝအသက်မသွင်းရသေးဘူးဆိုရင်၊ သူတို့ဝိညာဉ်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွေက မမြဲနိုင်လေဘူး၊
ရွှေလျားနေစဉ် စိတ်စွမ်းအင်စုစည်းမှု တော်တော်များများလိုအပ်နေလိမ့်မယ်။ ညမှာဆိုရင်၊
စုစည်းတာက ပိုမြင့်ပြီးပိုတည်ငြိမ်လေတယ်၊ ဒီတော့ အသက်ရှိသေသူတွေက ညအချိန်၌
များသောအားဖြင့် တက်ကြွကြလေတယ်။ သို့သော်၊
သူတို့သာပြည့်ပြည့်ဝဝအသက်သွင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို သူတို့အတွက်
ဒီလိုကန့်သတ်ချက်မျိုးမရှိလေတော့ဘူး။

“ဟမ်?” ကျန်ဟွေဝေဝေဝါဖြစ်နေလေသည်။

“မွန်းလွဲအချိန်?” တုန်ချောင်းမယုံကြည်လေဘူး၊ “လေထုအရည်အသွေးအကြောင်း အဲ့တာကစိတ်ပူနေနိုင်သေးတယ်ပေါ့?”

“ဒါကအကြောင်းရင်းပဲ၊ လေထုညစ်ညမ်းတာက အရမ်းပြင်းထန်တာကြောင့် လူ့အစစ်တွေကော သရဲတွေကပါ အဲ့တာကိုမှန်းကြတယ်။” ချန်းယုသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဒီချန်းယုလိုခေါ်တဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ကိုကယ်တင်ခဲ့တာလို့ ဒုတိယဦးလေးရဲ့ ထပ်ခါထပ်ခါအာမခံချက်ကြောင့်သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှငွေမလိမ်နိုင်တဲ့ အယောင်ဆောင်သမားနဲ့ သူတွေ့နေရတာလို့ ထင်လုနီးပါးဖြစ်သွားနိုင်လေတယ်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာပြီးနောက်၊ ကားက စံအိမ်တံခါး၌ရပ်သွားလေတယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ၊ ဟဲကျီ၊ ချန်းယုကို နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်ပေးရန် တာဝန်ကျတဲ့သူလည်း ရောက်လာပြီဖြစ်လေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ ဒါက တတိယသင်္ခလေး ကျွန်တော့်ကိုပို့ဖို့ပြောထားတဲ့ပစ္စည်းပါ။” ဟဲကျီ ချန်းယုထံ သေတ္တာကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ယူရန်သူမလက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ကာ၊ သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲမှာ သူမအဆောင်တွေနဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုမြင်လိုက်လေတယ်၊ သူမ ထပ်ပြီးစိတ်မလှုပ်ရှားလေတော့ဘူး၊ “လက်ထောက်ဟဲ၊ ကျွန်မကိုဒါပို့ပေးတာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

“မိန်းကလေးချန်းက အရမ်းယဉ်ကျေးနေပါပြီ၊ ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်း အမိန့်ကိုလိုက်နာတာပါ။” တတိယသင်္ခလေးအား ကျေးဇူးတင်ရန် သူမကိုသွယ်ဝိုက်ပြီးပြောလာတာဖြစ်လေသည်။

“ဒါဆို ရှင်ပြန်ရင် ကျွန်မကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တတိယအစ်ကိုကိုပြောပေးပါဦး။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

ဟဲကျီပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ၊ ဆက်ပြီးရပ်နေလေသည်။

“အဲ့တာ...” တစ်ခဏလောက်တွေးပြီးနောက် ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်၊ “ကျွန်မဘာမှထပ်မလိုတော့ဘူး၊ လက်ထောက်ဟဲ၊ ရှင်အရင်ပြန်နှင့်လိုက် ဒီတော့ ရှင့်အချိန်မဖြုန်းတီးတော့ပါဘူး။”

“မိန်းကလေးချန်း၊ မင်းကိစ္စဖြေရှင်းပြီးလို့ ကျောင်းကို ဘေးကင်းကင်းပြန်ပို့ပေးတဲ့အထိ တစ်ချိန်လုံးစောင့်နေဖို့ တတိယသခင်လေးပြောလိုက်ပါတယ်။” ဟဲကျီပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီလောက်ထိဒုက္ခပေးဖို့မလိုပါဘူး၊ အာရုဏ်တက်ချိန် သူတို့ငါ့ကိုပြန်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ ဒါကတတိယသခင်လေးဆီကအမိန့်ပါ။” ဟဲကျီ ကိုးရိုးကားရားပြောလာလိုက်သည်။

ချန်းယု မျက်တောင်ခပ်လိုက်ကာ၊ သူမမပြောလိုက်ခင် ခဏလောက်ကြောင်သွားလေတယ်၊ “ဟုတ်ပြီ၊ တတိယအစ်ကိုက ငါ့အပေါ်တကယ်ကြင်နာတာပဲ။”

ဟဲကျီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်၊ မင်းကို တတိယသခင်လေးက ကောင်းကောင်းဆက်ဆံတယ်ဆိုတာကို ငါသိစေချင်တာ၊ မဟုတ်ရင်၊ ငါ့တာဝန် 100% ပြည့်ပြည့်ဝဝပြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့မဖြစ်ဘူး။

*****

အပိုင်း(၂၇.၂): နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဇွန်ဘီး

စံအိမ်ထဲ ဟဲကျီကို ချန်းယုအတူတူခေါ်လာလိုက်လေတယ်၊ ပြင်ပကကြည့်ရတာ တန်ဖိုးကြီးတယ်လို့မြင်နေကပေမဲ့လည်း၊ အထဲမှာတော့ ပစ္စည်းတော်တော်များများမရှိနေလေဘူး၊ ဒီမှာနေတဲ့သူ အများကြီးမရှိနေဘူးဆိုတာ မင်းပြောနိုင်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ မင်းပြင်ဆင်တာအတွက် အကူအညီများလိုအပ်နေသေးလား?” ကျန်ဟွေလျှောက်လာကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“မလိုပါဘူး။” ချန်းယုပြောကာ သေတ္တာထဲက နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်တချို့ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူမအိတ်ကပ်ထဲထည့်ထားလိုက်လေသည်။ သူမအဝတ်အိတ်ကို သူမမယူလာခဲ့လေဘူး၊ တကယ်ကိုအဆင်မပြေဘူးပဲ အာ။

အဆောင်တွေကို လုံလုံခြုံခြုံထည့်ပြီးနောက်၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင် စွမ်းအင်လုံလောက်ရဲ့လားဆိုတာ သူမထပ်ပြီးစစ်ဆေးလိုက်လေသည်။ သူမလှည့်လိုက်ပြီး သူမနောက်ကလူတွေကိုပြောလိုက်လေတယ်၊ “နောက်ပိုင်း အဲဒီ အသက်ရှိ... အဲဒီမွန်းစတားလာရင်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အဝေးနေဖြစ်မယ်၊ ရှင်...”

တုန်ချောင်းတစ်ယောက်ထဲကို ချန်းယုလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်လေတယ်။
“ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့၊ ငါနဲ့ဝေးဝေးကိုမသွားနဲ့။”

“ငါတတ်နိုင်သလောက် ပုန်းနေရမှာမဟုတ်ဘူးလား?” သူ့အသက်ရှိပိညာဉ်တုန်းက မှတ်ဉာဏ်တွေကို မမှတ်မိတော့လေတာကြောင့်၊ ချန်းယုသူ့ကိုကာကွယ်ပေးတဲ့ မြင်ကွင်းကို တုန်ချောင်းမမှတ်မိလေတော့ဘူး။ ဒုတိယဦးလေး သူ့ကိုကာကွယ်ဖို့ လူတွေရှာပေးတာကိုသာ သူမှတ်မိလေတယ်။ အခြားသူတွေကိုခေါ် ပြီး မတိုက်ခိုက်ခင် မွန်းစတားနဲ့ဝေးဝေးကို သူ့ကိုထားထားကြလေတယ်။ မွန်းစတားသူ့ဆီချည်းကပ်လာမှာကို လုံးဝခွင့်မပြုလေဘူး၊ ဒါကြောင့် ချန်းယုစီစဉ်နေတာက သူ့အတွက် အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေလေသည်။

“ငါ့အမြန်နှုန်းက အဲဒီမွန်းစတားလောက်မကောင်းဘူး၊ နင်သာအရမ်းဝေးသွားမယ်ဆိုရင်၊ ငါနဲ့ဆီမရောက်ခင် နင်သေသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို နင့်ပိုက်ဆံ ငါပြန်အမ်းမပေးနိုင်ဘူး။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

‘ပိုက်ဆံပြန်အမ်းမပေးဘူး’ ဆိုတာဘာလဲဟ?

“အဟွတ်... သခင်လေးတုန်၊ အားလုံးက ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းရဲ့စီစဉ်မှုအပေါ်မူတည်နေတယ်။” တစ်ဖက်ကနေ ကျန်ဟွေတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလာလိုက်သည်။

ဒီတစ်ပတ်နဲ့တင်၊ ဒုတိယဦးလေး အရှေ့နဲ့အနောက်သူ့ကိုကာကွယ်ရန်အတွက် လူအတော်များများရှာဖွေခဲ့ပြီးပြီဖြစ်လေတယ်။ အကုန်လုံးဒဏ်ရာတွေနဲ့ ထွက်သွားကြရလေသည်။ အခု၊ ဒီတာဝန်ကိုယူရဲတဲ့သူက ချန်းယုတစ်ယောက်သာ ရှိလေတော့သည်။ တုန်ချောင်းကြောက်နေပေမဲ့လည်း၊ သူကျည်ဆန်ကိုက်ပြီး ကျိုးကျိုးနွံနွံခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ဘေးလေထုအခြေအနေ ရုတ်တရက်အေးလာတဲ့အချိန်အထိ သူတို့စောင့်နေလိုက်တယ်။ လေးယောက်လုံး ဂိတ်တံခါးကိုကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ရဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာအဖြစ် မွေးရာပါအရည်အချင်းကြောင့် တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ ချန်းယုနဲ့ကျန်ဟွေ လျင်လျင်မြန်မြန်ရှာတွေ့လိုက်လေတယ်။ ဒီကာလအတောအတွင်း ဒီလိုရင်းနှီးတဲ့အခြေအနေမျိုး တော်တော်များများကြုံတွေ့ဖူးပြီမို့လို့ တုန်ချောင်းသိလိုက်ရတာဖြစ်ပြီး ဟဲကျီကတော့ တိုက်ခိုက်သူတစ်ဦး၏စွမ်းရည်ကြောင့် သက်သက်သိနေရတာဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း...” ကျန်ဟွေ ချန်းယုကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဆော့နေတဲ့ ‘မြေပိုင်ရှင်’ဂိမ်းကို တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ဟဲကျီထံ လွှဲပေးလိုက်လေတယ်။ “တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင်ဒါကိုပြီးအောင်ကူဆော့ပေးလို့ရမလား?”

“ဟုတ်ပြီ” ဟဲကျီဖုန်းကိုယူလိုက်လေသည်။

“အပြင်သွားရအောင်။” ချန်းယု တုန်ချောင်းကိုကြည့်လိုက်တယ်။ တုန်ချောင်းမျက်နှာဖြူဖျော့နေလေတယ်။ သူမနဲ့လိုက်ခဲ့ရန် သူ့ကိုအချက်ပြလိုက်လေသည်။

တုန်ချောင်း ချန်းယုကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ထို့နောက် ကျန်ဟွေကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ဒုတိယဦးလေးရဲ့တပည့်ကိုပေါ့။ တစ်ဖက်လူရဲ့ သဘောတူကြောင်းပြနေတဲ့မျက်လုံးတွေအောက်မှာ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ချန်းယုနောက်လိုက်သွားလိုက်လေသည်။

စံအိမ်တံခါးနား သူတို့နှစ်ယောက်လျှောက်သွားတာကို ဟဲကျီစောင့်နေလိုက်တယ်။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ချန်းယုဖုန်းကိုထည့်လိုက်ကာ၊ စားပွဲပေါ် ရှိနေတဲ့ သေတ္တာကိုယူလိုက်ပြီး၊ ဒုတိယထပ်ကို ပြေးသွားလိုက်သည်။ အထဲမှာနေတာက အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးချန်းယုအန္တရာယ်ကြုံတယ်ဆိုရင်၊ အဆောင်တွေပိတ်ပစ်ပေးဖို့ သူ့အခွင့်အရေးရမှာမဟုတ်လေဘူး။

ကျန်ဟွေ ခဏတဖြုတ်လောက် မှင်သက်သွားပြီး ပြန်သတိဝင်လာတော့ ဟဲကျီနောက်ကလိုက်ပြီး ဒုတိယထပ်တက်လာလိုက်သည်။

ခြံဝန်းထဲမှာ၊ သူမဘယ်ဘက်လက်ထဲ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုကိုင်ထားပြီး ညာဘက်လက်ထဲ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်နှစ်ခုကိုင်ထားကာ၊ လရောင်အောက် ဒုန်းစိုင်းပြေးလာတဲ့ အနက်ရောင်မြုခိုးတစ်စုကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အဲ့တာလာနေပြီလား?” ကြောက်နေတာကြောင့် တုန်ချောင်းရဲ့အသံက တုန်ရီနေလေသည်။

သူမမျက်လုံးတွေထဲ အနည်းငယ်မနှစ်မြို့တဲ့သဘောနဲ့ ချန်းယု သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ “တစ်ပတ်လောက်မတွေ့ရတာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ပိုပိုတွန့်ဆုတ်တတ်လာရတာလဲ?”

“...” သူလည်းဒီလိုမျိုးမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ တုန်ချောင်းမှာ အလွန်အလွန်ကို စိတ်ဓာတ်ကျနေလေတယ်။ တစ်ဆက်တည်း မမြင်ရတဲ့မွန်းစတေးရဲ့ ခုနှစ်ကြိမ် ရှစ်ကြိမ်လောက်

လိုက်ခံဖမ်းခံနေရတာက စိတ်ကျဉ်းကြပ်ဖို့ကောင်းလှလေတယ်။ “မင်းကယုံကြည်လို့ရတာလား မရတာလား?”

“နင်အခု တကယ်ပဲဒီမေးခွန်းကိုမေးချင်တာလား?” ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ စပ်စပ်စုစုမေးလိုက်လေတယ်။ “ငါကမယုံကြည်ရဘူးဆိုရင် နင်ဘာလုပ်မှာလဲ?”

“ငါသရဲဖြစ်လာပြီး နင့်ကိုကပ်တွယ်နေမှာ။”
တုန်ချောင်းစိတ်သောကရောက်စွာပြောလာလိုက်သည်။

“နင့်ဝိညာဉ်ဝါးမျိုခံလိုက်ရရင်၊ နင်သရဲဖြစ်လာဖို့ အခွင့်အရေးတောင်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ နင်မသိဘူးလား?” ချန်းယုတအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

“မင်း...” တုန်ချောင်းရုတ်တရက်ကြီး ငိုချင်လာလေတော့သည်။

“အဲ့တာရောက်လာပြီ!” ကျန်ဟွေ၊ ဒုတိယထပ်ကနေ စောင့်ကြည့်နေသူ၊ အနက်ရောင်မြုခိုးက ရှေ့မှာစုပြုံနှင့်ပြီဆိုတာကို မြင်လိုက်လေသည်။ သခင်လေးတုန်နဲ့ပဲ ချန်းယုစကားဆက်ပြောနေတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ ကျန်ဟွေ သူတို့အားချက်ချင်းသတိပေးလိုက်လေသည်။

ဘုန်း! ချန်းယုလက်ထဲက နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်တွေက သွေးနီရောင်ပျစ်ချွဲတဲ့မကောင်းမှုအရှိန်အဝါကနေ ဓားတစ်လက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သွေးနီရောင်အရှိန်ဝါနဲ့ အဲဒီအနက်ရောင်မြုခိုးနဲ့တိုက်မိသွားတော့၊ အဲ့တာက ကြီးမားတဲ့အနက်ရောင်အကာအကွယ် ချက်ချင်းဖောက်ဝင်လိုက်ပြီး အထဲကဝိညာဉ်ကို တိုက်ရိုက်ထိုးစိုက်ရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အရင်ထက်နှစ်ဆမြန်တဲ့ အရှိန်ကိုအသုံးပြုပြီး ချန်းယုနဲ့ ငါးမိတာအကွာအဝေး၌ရပ်လိုက်လေသည်။ ထူထပ်တဲ့အနက်ရောင်မြုခိုးကဆက်လှိမ့်နေပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းပျစ်လာလေကာ၊ အထဲကရှည်လျားတဲ့ပုံရိပ်ကို နောက်ဆုံးမှာဖော်ပြလာလေသည်။ အဲ့တာက သေချာပေါက် စိတ်စွမ်းအင်ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာကခိုင်မာလေတယ်၊ အဲ့မွန်းစတားက လရောင်ရဲ့အောက်မှာ အရိပ်တစ်ခုပေါ်ထွန်းစေနိုင်လေသည်။

အရင်တစ်ခေါက်ကထက် အဲဒီစိတ်စွမ်းအင်ကိုယ်က ပို၍ခိုင်မာလေတယ်၊ သူ့ရဲ့တက်ကြွမှုကလည်း ပို၍ကြီးမားလာပြီဖြစ်လေတယ်။ ဒီအတောအတွင်း ဝိညာဉ်တော်တော်များများ ဝါးမျိုခဲ့တဲ့ပုံပဲ။

ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေ အများကြီးကူညီနေကြတာမဟုတ်ဘူးလား? သူ့ဘယ်လိုလုပ်
ဒီလောက်အများကြီး ဝါးမျိုနိုင်ရတာလဲ? ကြည့်ရသလောက်၊ အဲ့တာက
အသက်ပြန်ဝင်တော့မယ့်ပုံပဲ၊ ချန်းယုမတတ်နိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေသည်။

“မင်းထပ်ဖြစ်နေတာပဲ...” အမျိုးသားတစ်ဦးအသံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သူ၊ သူစကားပြောနိုင်တယ်?” ကျန်ဟွေက သိသိသာသာကြီးလန့်သွားလေသည်။

“သူဘာပြောလိုက်တာလဲ?” ဟဲကျီက သရဲရဲ့အသံကိုမကြားနိုင်လေဘူး
သူ့ဘေးနားကကျန်ဟွေကိုသာမေးနိုင်လေသည်။

ချန်းယု သူမသွေးနီရောင်ဓားကို မွန်းစတားရဲ့ရှင်ဘတ်ရှေ့ထားကာ မေးလိုက်လေတယ်၊
“ရက်အနည်းငယ်လောက်ပဲ မတွေ့ရသေးတာ၊ နင်ကစကားတောင်ပြောနိုင်နေပြီပေါ့?”

“ငါမကြာခင် ပြန်လည်အသက်ဝင်လာတော့မှာ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး၊
ငါ့ကိုမနှောက်ယှက်ပါနဲ့။” အသက်ရှိသေသူကပြောလိုက်လေသည်။

“မှားတယ်။” ချန်းယုသူမခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေတယ်၊ “နင်အသက်ပြန်ရှင်လာဖို့
ယင်နှစ်၊ ယင်လ၊ ယင်နေ့မှာမွေးတဲ့ အသက်ရှိဝိညာဉ်တစ်ခုစားဖို့လိုနေသေးတယ်။
အဲဒီနေ့မှာမွေးတဲ့သူတွေအများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတော်တော်များများက
သန့်စင်တဲ့ယင်စွမ်းအင်မပိုင်ဆိုင်ထားကြဘူး။”

“မင်းအဲ့တာကိုသိမှတော့၊ ငါ့ကိုမနှောက်ယှက်ပါနဲ့တော့၊ ငါလည်းအခြားသူကို
ထပ်မသတ်ချင်တော့ဘူး။” အသက်ရှိသေသူရဲ့အကြည့်က ချန်းယုနောက်က
ဖြူဖျော့နေတဲ့တုန်ချောင်းဆီ အကြည့်ရောက်လာလေသည်။

“ငါနားလည်နေတာကြောင့်ပဲ ငါမင်းကိုနှောက်ယှက်ချင်တာ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်၊
သူမဘယ်ဘက်လက်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို လေထဲပစ်လိုက်ကာ၊ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ၊
သူမလည်းနောက်ကနေ ဓားနဲ့လိုက်လာလေသည်။

အသက်ရှိသေသူက သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့
တိုက်ခိုက်တာကိုရပ်ဖို့ အနက်ရောင်မြူပစ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုက ဓားကိုဝှေ့ယမ်းပြီး
နောက်ကလိုက်လာလေသည်။ မွန်းစတားက အကြိမ်ကြိမ်ရှောင်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ကန့်သတ်တာကိုခံနေရတာကြောင့်၊ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ
တိုက်ခိုက်ချက်တော်တော်များများနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလေတယ်၊ သူ့လက်ဖဝါးကို
ချန်းယုရဲ့ထိုးစိုက်တာ မတော်တဆခံလိုက်ရလေသည်။ သူ့လက်ဖဝါးကနေ

အနက်ရောင်မြဲခိုးထွက်လာတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ အသက်ရှိသေသူက ချန်းယုရဲမျက်လုံးတွေကို ရက်ရက်စက်စက်စိုက်ကြည့်လိုက်တာက၊ အဆိပ်ရှိတဲ့ဓားမြှောင်တစ်ခုလိုပဲ။

“သူ့ကိုတစ်သက်လုံး မင်းကာကွယ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ငါမယုံကြည်ဘူး”
သူ့အေးအေးစက်စက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါဘာလို့အဲ့လောက် အချိန်အကြာကြီးယူနေမှာလဲ?” ချန်းယုသရော်လိုက်လေတယ်၊
“နင်အချိန်မရှိဘူးမဟုတ်လား?”

အသက်ရှိသေသူ၏မျက်နှာအမူအရာက ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားလေတယ်၊
သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက အနက်ရောင်စွမ်းအင်က ထပ်မံတက်ကြွလာလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူတိုက်ခိုက်ရန် မလှုပ်လိုက်လေဘူး။ သူချန်းယုကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာကြည့်လိုက်လေတယ်၊
တစ်ခုခုကိုကြံစည်နေတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ထို့နောက် သူလှည့်လိုက်ပြီး
ညထဲရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အရမ်းလွယ်တယ်ပေါ့? ကျန်ဟွေ၊ ပြင်းထန်တဲ့တိုက်ပွဲခုနစ်ခု
ဆက်တိုက်မျက်မြင်တွေ့ခဲ့တဲ့သူ၊ မှင်သက်သွားလေတော့သည်။ အရင်တုန်းက
ကောင်းကင်ဘုံဆရာအများကြီးက၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့လှည့်ကွက်နှစ်ခုနဲ့တောင် ယှဉ်နိုင်ရဲ့လား?

ဆယ်မီလီယံနဲ့ဝယ်ထားတဲ့အဆောင်တွေဆိုတော့ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ အရမ်းကို
အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်!

စာရေးသူ၏မှတ်စု:
ဟဲကျီ၊ တာဝန်လုံးလုံးပြီးမြောက်ဖို့၊ တာဝန်ရဲ့တိုက်ရိုက်အကြောင်းအရာအပြင်၊
တတိယသခင်လေးရဲ့အတွင်းစိတ်ကိုလည်း သိရှိဖို့လိုတယ်၊ နားလည်ရဲ့လား?

လက်ထောက်များ: နားလည်ပါပြီ။

ဟဲကျီ၊ ငါတို့တတိယသခင်လေးက ခံစားချက်ဖော်ထုတ်ရာမှာ မတော်လေဘူး၊ ဒီတော့
ငါတို့သူ့အတွက်ကြိုးစားပေးမှဖြစ်မယ်၊ နားလည်ရဲ့လား?

လက်ထောက်များ: နားလည်ပါပြီ!

အပိုင်း(၂၈.၁): သရဲအနိုင်ကျင့်တာခံရခြင်း

အသက်ရှိသေသူ နောက်ဆုတ်သွားပေမဲ့လည်း၊ ညတာကရှည်ကြာပြီး အဲ့တာပြန်လာနိုင်လား မလာနိုင်ဘူးလားဆိုတာ ဘယ်သူမှအာမခံနိုင်တာမဟုတ်လေဘူး၊ ဒီတော့ ချန်းယု အာရုဏ်တက်ချိန်ရောက်တဲ့အထိ စံအိမ်၌နေနေရလေတော့သည်။

ဆယ်နာရီကျော်သွားတာနဲ့၊ ချန်းယုဆိုဖာပေါ်၌ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ သူမမနက်ဖြန်အတန်းတက်ရဦးမှာဖြစ်လေတယ်၊ သူမထပ်မအောင့်ခံနိုင်လေတော့ဘူး။

သူ့ကိုကာကွယ်ရမယ့် ကောင်းကင်ဘုံဆရာ အိပ်ပျော်သွားတာကို မြင်လိုက်တော့၊ တုန်ချောင်း ဒေါပွသွားလေသည်။ သူ့ဒီလူကို တကယ်ပဲ နိုးလိုက်ချင်နေလေသည်။ ဒီသခင်လေးက အန္တရာယ်ရှိနေတာလေ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ အိပ်နေနိုင်သေးတယ်ပေါ့? သို့သော်၊ သူ့ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းသာလှမ်းရသေးတယ်၊ ဟဲကျီ၊ ချန်းယုကိုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့သူ၊ တစ်ချက်စောင်းကြည့်လာလေတော့သည်။ အချို့အကြောင်းပြချက်တွေကြောင့်၊ တုန်ချောင်း သူ့ကိုယ်မိမိအရ လှုပ်နေတာရပ်လိုက်တော့သည်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေကို တိတ်တိတ်လေးပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး၊ ချန်းယုနဲ့အနီးဆုံးဆိုဖာကို ရှာလိုက်ကာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ထားလိုက်တော့၊ ငါအနီးနားလေးထိုင်နေတာပဲ ပိုကောင်းပါတယ်လေ။

တုန်ချောင်းရဲ့စိတ်ထင်နေတာကို ကျန်ဟွေမြင်လိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူ့စိတ်အေးစေရန် လျှောက်သွားလိုက်တယ်၊ “သခင်လေးတုန်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အဲဒီမွန်းစတားလာရင်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း သေချာပေါက်ခံစားလို့ရပါတယ်။”

ကျန်ဟွေရှင်းပြတာကို ကြားလိုက်ပြီးနောက် တုန်ချောင်းစိတ်အေးသွားလေတော့တယ်၊ ချန်းယုအိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့စိတ်မပူတော့လေဘူး၊ ထိုအစား၊ တစ်ဖက်လူက စွမ်းအင်ပြန်ဖြည့်နေတာလို့ သူခံစားလိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ သူလည်း သူ့ခြေထောက်ကို ဆိုဖာပေါ်ထားပြီး ချန်းယုလို အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဒါကအရမ်းစိတ်ချလက်ချ မဖြစ်နေဘူးလား? !

ညကျော်လွန်သွားလေပြီး၊ သူမတစ်ခုခုကို ခံစားလိုက်ရသလိုမျိုး၊ နေထွက်လာတာနဲ့ ချန်းယု သူမမျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်လေတယ်၊ “အာရုဏ်တက်ချိန်?”

ချန်းယုဆိုဖာပေါ်ကနေ ထထိုင်လိုက်ပြီး သူမမျက်လုံးတွေကို ပွတ်လိုက်လေသည်။

“အာရုဏ်တက်ချိန်ရောက်ပြီ။” သူမဘေးရပ်နေတဲ့ ဟဲကျီဖြေလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမမျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဟဲကျီကိုကြည့်လိုက်တယ်။
သူ့ဖြောင့်ဖြောင့်ရပ်နေသေးတာကို မြင်လိုက်တော့၊ သူမသံသယဝင်ကာ မေးလိုက်လေတယ်။
“လက်ထောက်ဟဲ၊ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘူးလား?”

“တတိယသခင်လေးက မင်းကိုကာကွယ်ဖို့အမိန့်ပေးထားပါတယ်။” ဟဲကျီ အသားပေးကာ
ထပ်ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

သူတစ်ညလုံးမအိပ်ဘူးလို့ တကယ်ကြီးပြောနေတာလား?
ဒီလိုဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးခံရတဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ချန်းယုမရင်းနှီးနေလေဘူး။
တကယ်တော့၊ လက်ထောက်ဟဲရဲ့ကာကွယ်ပေးမှုက သူမအတွက်
အကူအညီမဖြစ်လေဘူးဆိုတာ သူမရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေလေသည်။ လက်ထောက်ဟဲက
သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတယ်။ သရဲတွေဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှိသေသူကိုဖြစ်ဖြစ်
သူမမြင်နိုင်လေဘူး၊ ဒီတော့ အန္တရာယ်ချည်းကပ်လာတယ်ဆိုရင်တောင်မှ
သူ့အများကြီးမကူညီနိုင်လေဘူး။

သို့သော်၊ ချန်းယုနှလုံးသားထဲ စိတ်လှုပ်ရှားမိသွားလေသည်။
သူတို့အကြိမ်အနည်းငယ်လောက်သာ တွေ့ဖူးတာဖြစ်လေတယ်။ သူမကသာ အရေထူပြီး
တတိယအစ်ကိုအား မှီခိုနေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တတိယအစ်ကိုက
သူမအားစိတ်မတိုရုံတင်မကဘဲ၊ သူမကိုပါ ဂရုစိုက်ပေးလေသည်။ ချန်းယု စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး
ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု သူမနှလုံးသားထဲ ချထားလိုက်လေတယ်။
သူမလူအိုကြီးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ရတာနဲ့ တတိယအစ်ကိုရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်အကြောင်း လူအိုကြီးထံ
သေချာပေါက်မေးမယ်လို့ သူမဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

တွေးနေတုန်း၊ ချန်းယုသူမခေါင်းကိုလှည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ဆိုဖာပေါ်မှာ
တုန်ချောင်းအိပ်ပျော်နေသေးတာကို သူမမြင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်
ပင်ပန်းနေတဲ့ကျန်ဟွေကို သူမပြောလိုက်လေတယ်။ “အာရုဏ်တက်ချိန်ရောက်နေမှတော့၊
တုန်ချောင်းလည်း အန္တရာယ်ရှိလောက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအရင်ပြန်နှင့်တော့မယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ ဒီညအတွက်ကကော?” မွန်းစတားကို
ယာယီနှင်ထုတ်လို့ရခဲ့ပေမဲ့လည်း၊ တုန်ချောင်းကို ဝါးမျိုရန်အတွက် အရှုံးပေးသွားမယ်လို့
ဆိုလိုတာမဟုတ်လေဘူး။

“ကျွန်မ ဒီညအချိန်ကျရင်လာခဲ့ပါ့မယ်။” ချန်းယုဖြေလိုက်လေသည်။

ကျန်ဟေ့ ချက်ချင်းစိတ်အေးသွားလေတော့သည်။ အရင်ညတုန်းက၊
ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက မွန်းစတားအား နှစ်ချက်လောက်လေးနဲ့
မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းသာရှိနေတာနဲ့၊
သခင်လေးတုန်အတွက် အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုတာ သူ့အာမခံနိုင်လေသည်။

တုန်စံအိမ်ကနေထွက်လာပြီးနောက်၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်သို့
ဟဲကျီမောင်းနှင်လာလိုက်လေသည်။ ခရီးစဉ်က တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ နောက်ကြည့်မှန်ကနေ
ချန်းယုကို ဟဲကျီကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူမကဖုန်းကစားနေလေတယ်။ ဒီတော့
သူမေးလိုက်လေတယ်။ “မိန်းကလေးချန်းယု ဒီညထပ်သွားဦးမှာလား?”

“ဒါပေါ့၊ အသက်ရှိသေသူက အသက်ပြန်ရှင်ဖို့အတွက် တုန်ချောင်းရဲ့ဝိညာဉ်တစ်ခုကိုပဲ
လိုနေတာလေ။ သူသေချာပေါက် အလွယ်တကူ အရှုံးပေးမှာမဟုတ်ဘူး။” လူအိုကြီးရဲ့မွတ်စုကို
သူမဖုန်းကနေစစ်ကြည့်ရင်း ချန်းယုဖြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

အဆင့်မြင့်ပယောဂနှင့်အဆောင်ခန့်ခိုက်သုံးပြီး သတ်ဖြတ်ခြင်းခန့်ခိုက်စွဲစည်းမှုကို
ဖွဲ့စည်းရမယ်။

နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် သူမ အသက်ရှိသေသူနဲ့တိုက်ခိုက်တုန်းက၊
သူမမှာအဆောင်တွေကုန်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် ချန်းယုစိုးရိမ်သောက ရောက်နေလေတော့သည်။
တတိယအစ်ကိုအိမ်ကို အဆောင်တွေပိုလုပ်ရန်အတွက် စွမ်းအင်များများယူဖို့ သွားရဦးမဲ့ပုံပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ပတ်မှာ သူမတက်ရမဲ့အတန်းတွေ အများကြီးရှိနေလေတယ်။ ဒီတော့
ပိတ်ရက်ရောက်တဲ့ သူမစောင့်ရတော့မယ့်ပုံပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ တုန်ရဲ့အိမ်ကို
နေ့တိုင်းအသွားအလာလုပ်တာကလွဲပြီး သူမလုပ်နိုင်တာမရှိလေတော့ဘူး။

“လိုနေသေးတာလား? လူအများကြီးရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို အဲဒီအသက်ရှိသေသူ
ဝါးမျိုပြီးသွားပြီမဟုတ်ဘူးလား?” ဟဲကျီ စပ်စပ်စုစုမေးလိုက်လေသည်။

“သူ့ဝိညာဉ်အခြေအနေကို အပြီးအပိုင်ဖယ်ထုတ်ပြီး အသက်ရှိသေသူဖြစ်လာဖို့ဆိုရင်၊
အသက်ရှိဝိညာဉ်၁၆ခုကို ၄၉ရက်အတွင်း အဆက်မပြတ်ဝါးမျိုနေမှဖြစ်မယ်။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“နောက်တစ်မျိုးပြောရရင်၊ အဲ့တာက လူ၁၅ဦးကို ဝါးမျိုပြီးသွားပြီပေါ့?” အဲဒီအရာက
လွန်ခဲ့တဲ့ညက ၁၅ယောက်သတ်ပြီးခဲ့ပြီးသွားပြီလို့ ဆိုလိုချင်တာဖြစ်လေသည်။

“အမှန်ပဲ!” ချန်းယုမျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်ကာ၊ “ဒါကြောင့် အဲ့တာကို တတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန်အဝေးပို့ဖို့လိုမယ်။” ဟုတ်တယ်၊ သူမတစ်ဦးတည်းကသာ အဲ့တာကိုအဝေးပို့ပေးနိုင်လေသည်။

လူအိုကြီးရဲမှတ်စုထဲ အသက်ရှိသေသူ အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကို စပြီးဝါးမျိုလိုက်တာနဲ့၊ သူတို့ရဲစွမ်းအင်တွေ နှစ်ဆတိုးများလာမယ်လို့ ပြောထားလေသည်။ ပို၍ပို၍အားကောင်းလာတဲ့တက်ကြွမှုက သူဝိညာဉ်ကို သာမန်သရဲတွေထက် ပိုမြင့်တဲ့ ခံနိုင်ရည်ပေးစွမ်းနိုင်လေတယ်။ ဒီတော့ သူဝိညာဉ်ကွဲထွက်သွားတဲ့အထိ တိုက်ရိုက်တိုက်ခိုက်ရတာက အရမ်းခက်ခဲတဲ့ကိစ္စဖြစ်လေတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး၊ ချန်းယုရဲလက်ရှိစကေးနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်လေဘူး။ ဒါကြောင့်၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါးဖွင့်ပြီး နတ်နှစ်ပါးဆီ လွှဲပေးလိုက်တာက အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းဖြစ်လေသည်။ [T/N: နတ်နှစ်ပါး၊ ကောင်းမှုကိုဆုပေးပြီး ဆိုးမှုကိုဒဏ်ပေးဖို့ တာဝန်ကျသူတွေကိုဆိုလိုတယ်။]

လူအိုကြီးရဲမှတ်စုရင်းစာသားကက: ငါသာဆိုရင်၊ အဲ့တာကို သေတဲ့အထိရိုက်နှက်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့၊ မိန်းကလေး၊ မင်းကျိုးကျိုးနွံနွံ ဂိတ်ဖွင့်ပေးလိုက်တာက အကောင်းဆုံးပဲဟ၊ မင်းကိုယ်မင်းလည်း နမောနမဲ့မနေမိစေနဲ့ဦး။ အသက်ရှိသေသူ တကယ်သေသွားချိန်၊ ပေါက်ကွဲတဲ့ စွမ်းအားက တကယ်လန့်စရာကောင်းတယ်။

“မနေ့ကသာ အဲ့တာက တုန်ချောင်းကို ဝါးမျိုလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ သူဘာဖြစ်လာမှာလဲ?” ဟဲကျီမနေနိုင်ဘဲ သိချင်မိသွားလေသည်။

“သူဝိညာဉ်အခြေအနေကနေ ထွက်သွားနိုင်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာရှိလာလိမ့်မယ်။” အဲဒီအချိန်၌၊ သူ့ကိုရှာဖွေရတာ လွယ်ကူမှာမဟုတ်လေတော့ဘူး။

ဒါက ပြန်လည်အသက်ရှင်လာတာမဟုတ်ဘူးလား? ဟဲကျီ အချိန်ခဏလောက် ကြောက်လန့်သွားလေတော့တယ်။ “သေပြီးနောက် လူတွေပြန်အသက်ရှင်နိုင်သေးလို့လား?”

“သေချာပေါက် မရှင်နိုင်ဘူးပေါ့။” ချန်းယုပြောပြလိုက်လေတယ်။ “ဒီအခြေအနေက သာမန်လူတစ်ဦးလို ကမ္ဘာမှာ သူ့ကိုတည်ရှိဖို့ခွင့်ပြုပေးတာပဲ၊ ပြောရရင်၊ နင့်မှာ ယင်ယန်မျက်လုံးမရှိဘူးဆိုရင်တောင်၊ နင်သူ့ကိုမြင်နိုင်ကြားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူအိပ်ဖို့၊ စားဖို့နဲ့အသက်ရှူဖို့မလိုအပ်ဘူး။ သူဝိညာဉ်အခြေအနေကို နှစ်၃၀ရောက်တိုင်း သူပြန်သွားရပြီး၊ အဲ့နောက်တော့ အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကို တစ်ဖန်ထပ်ဝါးမျိုဖို့ စတင်ရမယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အသက်ရှိသေသူလို့ခေါ်တာလေ။”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်၊ သူ့အသက်ပြန်ရှင်ဖို့ ဝိညာဉ်တွေဝါးမျိုတာက ဒါပထမဆုံးအကြိမ်မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့?” ဟဲကျီခန့်မှန်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်။” ချန်းယုရဲ့ အသက်ရှိသေသူအပေါ်နားလည်တာတွေက သူမအဘိုးပေးတဲ့မှတ်စုကနေ လာတာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ အရမ်းမသေချာနေလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်၃၀စက်ဝန်းကြောင့်၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်နိုင်ချေက အရမ်းကိုမြင့်မားလှလေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲ့တာကိုရှင်းထုတ်ပေးပါ။” ဟဲကျီ ရုတ်တရက်လေးလေးနက်နက်တောင်းဆိုလာလိုက်တယ်။ ဒီလိုမျိုးမမြင်နိုင်တဲ့လူသတ်သမားက တကယ်ကိုကြောက်လန့်ဖို့ကောင်းလှလေသည်။

ချန်းယုက အနည်းငယ်ရှက်ရွံ့သွားလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမပြန်ဖြေလိုက်လေတယ်။ “ကျွန်မဒီတာဝန်ကို ယူလိုက်ကတည်းက၊ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲ တစ်ဝက်နဲ့ ရပ်ပစ်မှာတော့မဟုတ်ပါဘူး။”

နှစ်ယောက်သားပြောဆိုရင်း၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်နား သူတို့လျင်လျင်မြန်မြန်ရောက်လာကြလေသည်။ ချန်းယုမနက်စားစားချင်လေတာကြောင့်၊ မနက်စာရောင်းတဲ့ ဈေးဆိုင်အများကြီးတန်းစီရှိရာ တက္ကသိုလ်ရဲ့ဘေးဝင်ပေါက်နားကို ဟဲကျီမောင်းလာလိုက်သည်။

ဂိတ်ပေါက်နားက ဖက်ထုပ်ဆိုင်တွေကိုကြည့်ပြီး ချန်းယုဗိုက် စတင်အော်မြည်လာလေတော့တယ်။ “လက်ထောက်ဟဲ၊ ကျွန်မမနက်စာဝယ်ကျွေးမယ်လေ၊ ဒီကိုပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

“တတိယသခင်လေးကို မိန်းကလေးချန်းယု ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်၊ ကျွန်တော်...”

“အရင်စားလိုက်ရအောင်၊ ကျွန်မနောက်တစ်ပွဲဝယ်ပြီး တတိယအစ်ကိုအတွက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အိုကေ? ဒီဆိုင်က ဖက်ထုပ်ကတကယ်ပဲအရသာရှိတယ်၊ တတိယအစ်ကို သေချာပေါက်ကြိုက်လိမ့်မယ်။” ချန်းယုထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

တတိယသခင်လေးအတွက် မနက်စာယူသွားတာ? ဟဲကျီသဘောတူလိုက်လေသည်။

“ဖက်ထုပ်အပြင်၊ အခြားဟာတွေလည်းအရသာရှိတယ်။” ရှေ့ကိုလျှောက်ရင်း ချန်းယုစိတ်အားထက်သန်စွာမိတ်ဆက်ပေးလာလေတယ်။ “ဒီလက်ကိုင်လို့ရတဲ့ပန်ကိတ်ကော၊ သစ်သီးပန်ကိတ်၊ ဖက်ထုပ်ပေါင်းတွေကောလေ...”

ဟဲကျီအပြီးနဲ့နားထောင်နေလိုက်တယ်၊ ရုတ်တရက် ကျည်ဆန်အသေးလေး
လေထဲဖြတ်လာတဲ့အသံ ဟဲကျီနားထဲဝင်လာလေသည်။ ဟဲကျီရဲ့အမူအရာ
ပြောင်းလဲသွားပြီး ချန်းယုကိုခေါ် ပြီး၊ ကားနောက်လိုမှသွားလိုက်လေသည်။

ဝှစ်!

ကျည်ဆန်တစ်ခု ချန်းယုရဲ့ပုခုံးကိုကျော်ပြီး သူမနောက်က သစ်ပင်ထဲ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“မလုပ်လိုက်နဲ့!” သူ့အရှေ့ကို လျှောက်ထွက်သွားရင်း ဟဲကျီ
ချန်းယုကိုနေနေရန်ပြောလိုက်ကာ၊ လမ်းတစ်ဖက်က တတိယထပ်က ပြတင်းပေါက်ကို
စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်က လက်ဖြောင့်သမား မှန်ပြောင်းကနေ ဟဲကျီရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ဆုံသွားတော့
သူပေါ်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်လေတယ်၊ သူ့ရှင်ဖယ်ကို မြန်မြန်သိမ်းလိုက်ပြီး အခန်းကနေ
ကရိုက်တရိုက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အပိုင်း(၂၈.၂):သရဲအနိုင်ကျင့်တာခံရခြင်း

သူ့ရှာတွေ့သွားတာနဲ့ တစ်ဖက်လူချက်ချင်းထွက်ပြေးသွားမယ်ဆိုတာ ဟဲကျီသိနေလေတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ချန်းယုအား မစွန့်စားခိုင်းရဲလေဘူး၊ ဒီတော့ တတိယသခင်လေးကို
အခြေအနေတင်ပြသွားပြီးနောက်၊ ဟဲကျီ ချန်းယုကို မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကနေ ခေါ်လာပြီး
အဝေးသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။

“အစောက သေနတ်လား?” သူမဦးနှောက် လိုင်းပေါ်ပြန်တက်လာပြီးနောက်
ချန်းယုမေးလာလိုက်လေသည်။

“နောက်ပိုင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို အနှောက်အယှက်ပေးမိသေးလား?” မောင်းနေရင်း
ဟဲကျီမေးလိုက်လေသည်။

“မရှိဘူး!” ချန်းယုအပြစ်ကင်းစွာဖြေလိုက်လေသည်။ သူမလူတွေထက်
သရဲတွေနဲ့ပိုတွေ့နေရတာလေ၊ လူတွေကို အနှောက်အယှက်ပေးဖို့ ဘယ်မှာလုပ်နိုင်ရမှာလဲ?

“အရင်ဆုံး စစ်ခြံဝန်းကိုပြန်ပြီး တတိယသခင်လေးဘာပြောမလဲ ကြည့်ကြည့်ကြတာပေါ့!”
ဟဲကျီပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အချိန်ခဏလောက်တွေးကြည့်လိုက်ပေမဲ့ အခြားနည်းမရှိနေလေဘူး၊ သူမ
ဟဲကျီနောက်ကိုသာ စိတ်အေးလက်အေးလက်သွားလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းယုရောက်မလာခင် လော့မင်သတင်းကြိုရထားပြီးဖြစ်လေသည်။
မိန်းကလေးဘာဒဏ်ရာမှမရဘူးလို့ ဟဲကျီ ထပ်ခါထပ်ခါအာမခံထားပေးမဲ့လည်း၊
လော့မင်စိတ်မချနိုင်ဘဲ သူမအားအထက်အောက်သေချာစစ်ဆေးလိုက်လေသည်။

“ညီမတကယ်အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဗိုက်ဆာနေတာပဲရှိတာပါ။” ချန်းယု သနားကမားပြောကာ၊
သူမဗိုက်ကိုကိုင်လိုက်လေတယ်၊ “ညီမမနက်စာမစားရသေးဘူး”

“မင်း” လော့မင်မှာ ပြောစရာစကားမဲ့သွားလေတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်အား သူမအတွက်
မနက်စာပြင်ခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

ခဏနေတော့၊ ဖက်ထုပ်ပူနှစ်ပန်းကန်ရောက်လာလေတော့သည်။
ချန်းယုကျေနပ်အားရနေတဲ့အမူအရာနဲ့ စားနေတာကို လော့မင်မြင်လိုက်လေတယ်၊
သူမမျက်နှာပေါ်သေရာကနေလွတ်လာတဲ့ လက္ခဏာမျိုးမရှိနေလေဘူး၊
သူမနေနိုင်ဘဲမေးလိုက်လေတယ်၊ “ပုံမှန်ဆို မင်းအရည်အချင်းက အရမ်းကောင်းပါတယ်၊
တစ်ယောက်ယောက် မင်းကို သေနတ်နဲ့ချိန်တာကျ ဘယ်လိုလုပ်မသိနေရတာလဲ?”

“ညီမကပယောဂနှင့်သူလေ၊ ညီမက ယင်စွမ်းအင်တွေကိုပဲ အာရုံခံလိုရတာ၊
ရန်လိုတဲ့အရှိန်အဝါမျိုး၊ သဘာဝလွန်နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့အရာမျိုးတွေကိုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်အတိုင်းဆို
ညီမကသာမန်လူတစ်ဦးပဲလေ။” ချန်းယု အကူအညီမဲ့နေတဲ့ အမူအရာမျိုးလုပ်လိုက်လေသည်။

“မကြောက်သွားဘူးလား?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့ ညီမလန့်သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညီမအဘိုးပြောတာ ညီမသက်တမ်းက မတိုဘူးတဲ့၊
ဒါကြောင့်လေ အာ၊ ညီမငယ်ငယ်နဲ့သေမှာမဟုတ်ဘူး။” ချန်းယု ဥပမာပေးကာ
ပြောလိုက်လေတယ်၊ “အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ လက်ထောက်ဟဲက
ညီမကိုကယ်လိုက်တယ်လေ။”

“မင်းက တကယ်ပဲ အကောင်းမြင်တတ်တာပဲ။” လော့မင်မှာ ဒေါသထွက်ရတာကြောင့်
ရယ်မလို့နီးပါးဖြစ်သွားလေတယ်၊ အစောတုန်းက သူမဘယ်လောက်ကံကောင်းသွားလဲဆိုတာ
ဒီမိန်းကလေးမသိနေလေဘူး။ ဟဲကျီဦးဆောင်တဲ့လက်ထောက်ခုနစ်ယောက်က
သီးသန့်စစ်သားတစ်သောင်းကနေ နိုင်ငံတော်ကိုယ်တိုင်ကိုက
အထူးတလည်ရွေးထုတ်ပေးထားတာဖြစ်ပြီး၊ သူတို့အားလုံးက စစ်ပွဲထဲ
အတွေ့အကြုံအများကြီးရှိကြလေသည်။ တစ်ခြားသူနဲ့သာ ပြောင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်၊
အဲဒီလိုအခြေအနေမှာ သူတို့တိုက်ခိုက်တာကိုမထောက်လှမ်းမိဘဲ
သူမကိုချက်ချင်းကယ်တင်နိုင်မှာ မဟုတ်လေဘူး။

“ဟေ့၊ ဟေ့... တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုလည်းစား၊ ခဏနေရင်
ဖက်ထုပ်တွေအေးသွားလိမ့်မယ်။” ချန်းယုပြောပြီး သူ့ကိုချော့လိုက်လေတယ်။
“ညီမစားပြီးသွားရင် ညီမအစ်ကိုကြီးကိုသွားခေါ်လိုက်မယ်။”

“မင်းရဲကိုအကြောင်းကြားချင်တာလား?” ချန်းယုက ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးဆိုတာ
လော့မင်သိလေသည်။

“ဒါပေါ့။”

“မင်းဘာတစ်ခုမှမသိဘဲ ရဲကိုတိုင်ချင်သေးတယ်ပေါ့?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ညီမကိုသတ်ချင်နေတာလေ၊ ညီမ ဘာလို့ရဲကို မတိုင်ရမှာလဲ?”
ချန်းယုပြန်လည်ချေပလိုက်လေသည်။

“မင်း...” ဒီမိန်းကလေးက အသတ်ခံရလုနီးပါးဖြစ်သွားခဲ့ပြီး၊ ဘာမှားနေလဲဆိုတာ
သူမတွေတောင်မတွေးနေလေဘူး။ သူမရဲကို တိုက်ရိုက်အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး ဒီဖြစ်ရပ်ကို
လျစ်လျူရှုလိုက်မလို့လား? လော့မင်လေပူတွေနဲ့ ဒေါပွတော့မလို့နီးပါးဖြစ်နေလေတယ်။
“မင်းမြို့တော်ကို ရောက်လာတာမှမကြာသေးဘူး၊ မင်းကျောင်းနဲ့အိမ်အပြင်
အခြားနေရာတွေလည်းသွားခဲ့တယ် ပြီးတော့ လူအများကြီးနဲ့လည်းသိမနေဘူး? မင်းကိုသတ်ဖို့
လုပ်ကြံသူတစ်ယောက်ငှားထားတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဘယ်နေရာမှာသွားပြီး
အနှောက်အယှက်ပေးမိတာလဲ?”

“ညီမလည်းထူးဆန်းတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်ပဲ ရဲဆီအကြောင်းကြားချင်တာလေ။”
ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“...” လော့မင် သူမကိုရှင်းပြရရန်အလျော့ပေးလိုက်ပြီး
တည့်တိုးပြောလိုက်လေတယ်။ “စားပြီးသွားရင်း မင်းခွင့်ယူလိုက်သင့်တယ်၊ ပြီးတော့
ဒီနေ့ကျောင်းကိုမသွားနဲ့ဦး။ ရဲကိုလည်းမခေါ်လိုက်နဲ့ဦး၊ နောက်ထပ်ဘာမှမလုပ်သေးခင်
ဟဲကျိနဲ့အခြားသူတွေ ဒီကိစ္စကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းစုံစမ်းပြီးတဲ့အထိစောင့်ဦး။ ညတွေမှာ
မင်းသရဲတွေနှင့်နေတယ်ဆိုတာ မင်းမိသားစုကို မင်းမသိသွားစေချင်ဘူးမလား၊
ဟုတ်တယ်မလား?”

ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ လော့မင်အကြံပေးတာကို သဘောတူလိုက်လေသည်။
သူမအတန်းသွားဖို့မလိုတော့လေဘူး၊
တတိယအစ်ကိုအိမ်လည်းရောက်နေမှတော့၊ ဒီမနက်ခင်းတုန်းက သူမကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့

ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်တချို့ဆွဲရန် ချန်းယုဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးက စိတ်စွမ်းအင်တွေနဲ့ပြည့်နေလေတယ်။
အဆင့်မြင့်အဆောင်တွေက ဆွဲရန်ခက်ခဲတယ်ဆိုပေမဲ့လည်း၊ ကံကောင်းမယ်ဆိုရင်၊ ဒီနေ့
ခုနစ်ခုလုံးကို သူမဆွဲနိုင်လောက်လေသည်။ တကယ်တော့၊ ချန်းယုရဲ့
အဆောင်တွေဆွဲတဲ့အရည်အချင်းက အဆိပ်ပြင်းတဲ့အဘိုးကြီးဆီက ချီးမွမ်းတာခံယူဖူးတဲ့
တစ်ခုတည်းသောအရည်အချင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်၊ လော့မင်အပြင်ကဝယ်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ အဆောင်စာရွက်တချို့နဲ့
cinnabarကို ချန်ယုယူလိုက်ပြီး၊ တစ်နေ့လုံးအဆောင်တွေဆွဲနေလိုက်လေသည်။
ညနေ၄နာရီရောက်တော့ ချန်ပင်းစုံစမ်းလို့ရလာတဲ့အစီရင်ခံစာကိုယူလာကာ
လျှောက်ဝင်လာလေတော့သည်။

“တတိယသခင်လေး၊ မိန်းကလေးချန်းယုကို တိုက်ခိုက်တဲ့ လုပ်ကြံသူကိုရှာတွေ့ပါပြီ။ နာမည်က
လီဖန်ပါ။ အဖွဲ့အစည်းတွေဆန့်ကျင်တဲ့ ကျေးစားတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းကလေးချန်းယုကိုသတ်ဖို့
လွန်ခဲ့တဲ့ညဉ့်နာရီတုန်းက အင်တာနက်ကနေ သူ့အမိန့်လက်ခံရရှိခဲ့တာပါ။”
ချန်ပင်းရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ IP addressကို စစ်ဆေးပြီးပါပြီ
ပိုင်ရှင်အကောင့်က ကုန်မင်ချင်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ။ လက်ရှိမှာ...”

“ဖျားနာတာကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က သူ့ဆေးရုံတက်နေရပြီး လက်တလော
အန်ချန်ရေရွာမှာ နာလန်ထူနေတယ်?” အစီရင်ခံစာကနေ လော့မင်ဒါကိုမြင်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။” ချန်ပင်း ချန်းယုကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။
“မိန်းကလေးချန်းယုရဲ့ရိုးရှင်းတဲ့နောက်ကြောင်းနဲ့နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရရင်၊ သူ့အခုတလော
စိတ်အနှောက်အယှက်ပေးမိတဲ့လူက ... သူမမနေ့ညတုန်းက တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့
အသက်ရှိသေသူပဲရှိပါတယ်။” အဟွတ်၊ ဒီလိုပြောရတာ သူလည်းထူးဆန်းနေတယ်။

ချန်ပင်း ဆက်မပြောလိုက်ခင် ခဏလောက်ရပ်လိုက်လေတယ်။ “တချို့အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေကို
ဝါးမျိုပြီးသွားရင် အသက်ရှိသေသူက သာမန်လူလိုအသက်ရှင်နိုင်တယ်လို့
မိန်းကလေးချန်းယုပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်၃၀နေရင် သူတို့ဝိညာဉ်အခြေအနေကို
ပြန်ရောက်သွားပြီး အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေထပ်ပြီးစားဖို့လိုတယ်၊ ဒီတော့...”

“မနေ့ညက အသက်ရှိသေသူက ဒီလူကိုငှားလိုက်တယ်လို့ ရှင်မသင်္ကာဖြစ်နေတာလား?”
ချန်းယုတအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။” ချန်ပင်းခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

လော့မင်လည်း အံ့ဩသွားလေတယ်၊ သရဲက လုပ်ကြံသူတွေငှားလာမယ်လို့
သူမထင်ထားမိလိုက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအသက်ရှိသေသူက သာမန်သရဲတွေနဲ့
သိသိသာသာကွာခြားနေတာပဲ။ နှစ်သုံးဆယ်ရောက်တိုင်း ပြန်လည်မွေးဖွားလာတယ်၊
ဖြစ်နိုင်တာက ဒီအသက်ရှိသေသူက သူတို့တွေ့နိုင်တာထက်
ပိုကြာကြာနေလာခဲ့လောက်ပြီဖြစ်နိုင်လေသည်။

“ငါအခု သူ့ကိုသွားသတ်ရမယ်!” ဒါကိုကြားပြီးနောက်၊ ချန်းယုစားပွဲကိုရိုက်လိုက်ပြီး
သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်း၊ စိတ်အေးအေးထားဦး။” ချန်းယုကိုတားရန် လော့မင်လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ညီမစိတ်အေးအေးမထားနိုင်ဘူး!” ချန်းယုဒေါပွနေလေတော့တယ်၊
“ညီမဒီလောက်ကြီးလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ အရင်ကတစ်ခါမှ သရဲအနိုင်ကျင့်တာမခံရဖူးဘူး။!”

အခြားသူတွေက သရဲအနိုင်ကျင့်တာခံနေရသလိုမျိုး...

“ညီမက သရဲနှင့်တွဲသူပဲ၊ ဒီတော့ သရဲအနိုင်ကျင့်ခံရတယ်ဆိုတာကြီးက၊
ညီမမျက်နှာပျက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။”

...ကြည့်ရတာတော့ ဒါကမှန်နေသလိုမျိုးပဲ။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

လူအိုကြီး ငါမင်းကိုနှစ်တွေအများကြီးသင်ပေးလာတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတကယ်ပဲ
သရဲအနိုင်ကျင့်တာ ခံလိုက်ရတယ်ပေါ့လေ?

ရှိချီ: သရဲက သတ်ဖြတ်သူငှားလို့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ?

လူအိုကြီး: မင်းမအိပ်နေဘူးဆိုရင် မင်းကတော့ သတိလုံလုံလောက်လောက်မရှိနေဘူးပဲ။

တတိယသခင်လေး: မိန်းကလေး၊ ကိုယ်ရှိတယ်၊ မင်းကိုဘယ်သူမှမထိခိုက်စေရဘူး။

လက်ထောက်ခုနစ်ယောက် ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

အပိုင်း(၂၉.၁): သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်

လော့မင် ဒေါသူပုန်ထကာ ခြေဆောင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို နောက်ဆုံးတော့ဖမ်းမိသွားကာ၊
အမောတကောဖြစ်နေတဲ့ သူမမျက်နှာသေးသေးလေးကိုကြည့်ပြီး၊ သူမေးလိုက်လေတယ်၊
“မင်းဒီလိုလောကြီးနေတာ၊ သူ့ကိုဘယ်သွားရှာရမလဲဆိုတာ မင်းသိလို့လား?”

“ငါ...” ချန်းယု ပြန်မဖြေလိုက်ခင် ခဏတဖြုတ်လောက် စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေတယ်၊
“ညီမတုန်စံအိမ်ကိုသွားမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့သာလုံးလုံးပြန်အသက်ရှင်ချင်တယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို
သူ တုန်ချောင်းရဲဝိညာဉ်ကို ဝါးမျိုမှဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ညီမတုန်စံအိမ်ကိုသွားပြီး
သူ့ကိုစောင့်နေလိုက်မယ်။”

“မင်းအဲ့မှာရှိနေတာ သူ့သိသွားလို့ သူမလာဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ?”
လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။” ချန်းယုယုံကြည်ချက်ရှိရှိပြောလိုက်လေတယ်၊
“သူ့သာပြန်ရှင်သန်ရှင်တယ်ဆိုရင်၊ တုန်ချောင်းရဲဝိညာဉ်ကို ၄၉ရက်အတွင်း သူဝါးမျိုမှဖြစ်မယ်၊
မဟုတ်ရင် နောက်ထပ်အသက်ရှိဝိညာဉ်၁၅ခု သူထပ်ရှာဖို့လိုအပ်လိမ့်မယ်။”

“အချိန်ကျလို့ချင်ရင် သူ့သာ တုန်ချောင်းရဲဝိညာဉ်ကို မဝါးမျိုနိုင်ဘူးဆိုရင်
သူပြန်ပြီးစတင်သတ်ဖြတ်မယ်လို့ မင်းဆိုလိုချင်တာလား?” လော့မင်
မြန်မြန်ဆန်ဆန်တုန်ပြန်လိုက်လေသည်။

“အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူမကြာခင်ထပ်ပေါ်လာမှာလေ။” မနေ့ညတုန်းက
အသက်ရှိသေသူရဲအရှိန်အဝါကို ချင့်ချိန်ကြည့်ရသလောက်၊ သူ့မှာ
အချိန်သိပ်မကျန်လေတော့ဘူးဆိုတာ ချန်းယုသေချာနေလေသည်။

“ချန်ပင်း၊ အခုနောက်ပိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းသေဆုံးတဲ့ အမှုမျိုးရှိနေလားဆိုတာ
သွားစစ်ဆေးကြည့်လိုက်၊ ပြီးတော့ ဘယ်အချိန်က အစောဆုံးဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာကိုကောပဲ။”
သူ့ဘက်ရပ်နေတဲ့ချန်ပင်းကို လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“စစ်ဆေးပြီးသွားပါပြီ။” ချန်းယုရဲအသက်ရှိသေသူအကြောင်း သတင်းအချက်အလက်ကို
ဟဲကျီနားထောင်ပြီးနောက်၊ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့စစ်ဆေးစုံစမ်းထားလေတယ်၊
“အခုတလော ရဲဌာနက အထူးအမှုတစ်ခုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးနေပါတယ်၊ ဒီနှစ်လအတွင်း
အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားတဲ့သူ ၁၅ယောက်ရှိပါတယ်။
သေဆုံးမှုရှစ်ယောက်မြောက်လူအထိရောက်တော့၊ အမှုကို အထူးဌာနဆီ
လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ အစောဆုံးသေဆုံးသူက ၄၅ရက်လောက်ကသေဆုံးသွားခဲ့တာပါ။”

“လေးရက်ကျန်သေးတယ်? ညီမအခုတုန်းစံအိမ်ကိုသွားပြီး
အဲ့မှာရက်အနည်းငယ်လောက်နေမှဖြစ်မယ်။” ချန်းယုပြောကာ၊ သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုယူပြီး၊
အလောတကြီး ထွက်သွားရန်ပြင်လေသည်။

“ခဏနေဦး။” လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်တုန်းက ချန်းယု
အသက်ရှိသေသူနဲ့တိုက်ခိုက်တဲ့တိုက်ပွဲကိုတွေးပြီး လော့မင်စိတ်ပူသွားကာ၊
သူစိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်လေတယ်။ “မင်းတစ်ယောက်ထဲရင်ဆိုင်နိုင်ရဲ့လား?”

လော့မင်ရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ချန်းယု ချက်ချင်းအားလျှော့သွားလေတော့တယ်။
“ညီမသူ့ကိုမနိုင်နိုင်ဘူး...”

“ဒါဆို...” ချန်းယုကိုကူညီရန် တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးပေးမယ်လို့
လော့မင်ပြောတော့မလို့လုပ်နေချိန် ချန်းယုရဲ့ထပ်ပေါင်းပြောလာတဲ့ ရက်စက်တဲ့စာသားကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူထွက်ပြေးသွားအောင် ညီမလုပ်နိုင်တယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။
“သူကအသက်ပြန်ရှင်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားနေတာ၊ ဒီကမ္ဘာမှာနေချင်လို့မဟုတ်လား? ဟမ်!
ဒါဆို ညီမသူ့ကို မြေအောက်လောကကို ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ နတ်နှစ်ပါး သူ့ကိုရှင်းပစ်ပါစေ၊
သူနောက်ထပ်လုပ်ကြံသူအတွက် ပေးနိုင်ဦးမလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊
လုပ်ကြံသူဝယ်တာက သူ့တစ်ခုတည်းသောအရည်အချင်းမဟုတ်လား? ဟမ်!”

လော့မင်မနေနိုင်ဘဲပြုံးလိုက်လေကာ၊ သူမေးလိုက်လေတယ် “မင်းသူ့ကို
မြေအောက်လောကကို ပို့လို့ရတယ်?”

“အမ်၊ ညီမသူ့ကို ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ညီမမှာ
အခုစကေးလုံလုံလောက်လောက်မရှိသေးဘူး...” သူမကိုယ်တိုင်
လက်စားချေလို့မရတဲ့ခံစားချက်က တကယ်ကိုမကောင်းလှဘူးပဲ။

“ဒါဆို ဟဲကျီနဲ့လူနည်းနည်းလောက် မင်းနောက်လိုက်ခိုင်းလိုက်မယ်။”
လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မလိုပါဘူး၊ ညီမ...”

“သရဲတွေကို နှင်တာမှာ မင်းတော်တယ်ဆိုတာသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှိကမ္ဘာက
သေနတ်တွေနဲ့စားတွေက တိတ်တိတ်လေးတွက်ချက်နေကြတာ၊ မင်း ဟဲကျီနဲ့သူတို့ကို
ယှဉ်လို့မရဘူး။” ချန်းယုပြောမပြီးလိုက် လော့မင်ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်လေတယ်။

“လေးရက်ကျန်နေသေးတယ်၊ သူကမင်းထက် စိတ်လောနေလောက်တယ်၊
တစ်ယောက်ယောက်ပစ်လိုရမဲ့နေရာကို မင်းကိုခေါ်သွားမယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့
သူပေါ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ မင်းရှောင်နိုင်မှာလား?”

“မရှောင်နိုင်ဘူး။” ချန်းယုခဏလောက်စဉ်းစားပြီးနောက် သူမခေါင်းကို အမှန်အတိုင်း
ခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ဒီရက်အနည်းငယ်အတွင်း၊ လိမ်မာပါ၊ ဒီရက်တွေအတွင်း ဟဲကျိနဲ့အခြားသူတွေ
မင်းနောက်လိုက်ပါစေ။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“အို။” လော့မင်ကို ချန်းယုစိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်လိုက်လေကာ၊ “တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုက
ညီမအပေါ်အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲ။”

လော့မင်ပြီးလိုက်ပြီး သူမခေါင်းလေးအား ချစ်ခင်စွာပွတ်သပ်လိုက်လေကာ “ဘာလို့ဆို
မင်းလည်းအရမ်းကြင်နာတတ်လို့လေ။”

သာမန်လူတွေ သာမန်ဘဝမှာနေနိုင်တာက မင်းလို သရဲတွေကို ဆက်တိုက်နှင်ပေးတဲ့သူတွေ
ရှိနေတာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ချီးမွမ်းခံရပြီးနောက် ချန်းယု သူမကိုသူမအရှက်ရသွားပြီး ‘ဟီဟီ’ လို့သာ
ရူးသလိုလိုရယ်နိုင်လေတော့သည်။

အဲဒီအချိန်၌၊ တုန်မိသားစုနေအိမ်ထဲ၊ နေမကောင်းပုံရတဲ့ဒုတိယဦးလေးတုန်က
လျန်နဲ့ချင်းမိသားစုက ကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦးနဲ့
ထိုကိစ္စအကြောင်းဆွေးနွေးနေတာဖြစ်လေသည်။ ဒီလူနှစ်ယောက်က မြို့တော်တက္ကသိုလ်၏
အကြီးမားဆုံးကောင်းကင်ဘုံဆရာမိသားစုစုစုထဲက သက်ဆိုင်ရာမိသားစုတွေရဲ့
ဆက်ခံသူတွေဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုတုန်၊ မင်းကျန်းမာရေးဘယ်လိုနေလဲ?” လျန်ဟွာကျိုး၊ လျန်ကွမ်ရဲ့အဖေ၊
လျန်မိသားစု၏နောက်တက်လာမယ့်ခေါင်းဆောင်က မေးလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ အချိန်အနည်းငယ်ကြာသွားရင် ငါအဆင်ပြေသွားမှာပါ။”
တုန်ဝေပြောပြီးသွားတော့၊ သူ့ရင်ဘတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ
သူနှစ်ကြိမ်လောက်ချောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

နောက်ထပ်ကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ ချင်းဖေမင်၊ မေးလိုက်လေတယ်၊
“တုန်ချောင်းဘယ်လိုနေလဲ?”

“သူအဆင်ပြေပါတယ်။” သူ့တပည့်ကျန်ဟွေ့ဆီကနေ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက လှည့်ကွက်နှစ်ကွက်လောက်နဲ့ အဲဒီမွန်းစတားကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ တုန်ဝေသိပြီးသွားပြီဖြစ်လေသည်။ သူ့သာဒါကိုသိမယ်ဆိုရင်၊ တုန်ဝေ မြို့တော်ဝန်ရဲသမီးဆိုတဲ့ သူမအထောက်အထားကို စိုးရိမ်မနေဘဲ စောစောကတည်းက သူမအကူအညီတောင်းလိုက်မှာဖြစ်လေသည်။

“ဒါဆို ကောင်းပါတယ်” ချင်းဖေမင်ပြောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုချင်း၊ အစ်ကိုလျန်၊ ငါ့တုန်မိသားစုက သုံးပိုဒ်တွဲရှစ်ခုကြောင့် နာမည်ရလာခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ဦးထက် ငါတို့တွေက သရဲနှင်တာမှာနိမ့်ကျနေခဲ့တာ။ ဒီရက်တွေမှာ၊ ဒီအရာက တကယ်တမ်းဘာဆိုတာကို မင်းတို့ရှာတွေ့သွားကြပြီလား?” တုန်ဝေမေးလိုက်လေသည်။

လျန်ဟွာကျိုးနဲ့ ချင်းဖေမင် အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “မနေ့တုန်းက၊ ငါ့အဖေနဲ့ငါ အရင်လူတွေရဲ့မွတ်တမ်းအချို့ကို ကြည့်ခဲ့တော့ ယုံတမ်းစကားတွေအရ ဒီအရာကို အသက်ရှိသေသူလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့တွေ့ခဲ့တယ်။”

“ဟုတ်တယ်။” ချင်းဖေမင်သဘောတူလေသည်။

“အသက်ရှိသေသူ?” ဒီလိုအရာမျိုးကို တုန်ဝေတစ်ခါမှမကြားဖူးလေဘူး။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ခြောက်ရာလောက်က ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ရုပ်လွန်ပညာကျောင်းကနေ ဖန်တီးခဲ့တဲ့ မှော်နက်တစ်ခုပဲ။” ချင်းဖေမင်စတင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီကျောင်းရဲ့နောက်တက်လာမဲ့ခေါင်းဆောင်က ဉာဏ်ကြီးရှင်လို့ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ သူ့မိန်းမက တစ်ရက်မှာ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူက သူမနဲ့မခွဲခွာချင်လေဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ သူ့မိန်းမဝိညာဉ်ကိုဝှက်ပြီး ဒီမှော်နက်ကို ဆယ်နှစ်လောက်လေ့လာခဲ့တယ်။”

“အထူးနည်းလမ်းနဲ့ သူ့မိန်းမမလိုက်ပြီး၊ ယင်နှစ်၊ ယင်လ၊ ယင်နေ့မှာမွေးတဲ့ လူတွေရဲ့ဝိညာဉ်၁၅ခုနဲ့ အသန်စင်ဆုံးယင်စွမ်းအင်သယ်ဆောင်ထားတဲ့ အသက်ရှိဝိညာဉ်တစ်ခုကို ၄၉ရက်အတွင်းဝါးမျိုဖို့ သူ့ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အဲ့နောက်တော့၊ သူ့မိန်းမက တကယ်ပဲ သူ့ကိုယ်ထဲပြန်လာပြီး ပြန်အသက်ရှင်လာတော့တယ်၊ ဒါက အသက်ရှိသေသူ၏မူလအစပဲ။”

“အဲ့နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ?” တုန်ဝေမေးလိုက်လေတယ်။ “မှတ်တမ်းရှိနေမှတော့၊ ဒါဆို ဖြေရှင်းနည်းလမ်းလည်းရှိနေမှာပေါ့။”

လျန်ဟွာကျိုး သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်။ “လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ခြောက်ရာတုန်းက အသက်ရှိသေသူကို ဖယ်ထုတ်ပေးခဲ့သူက လောရှန်ဂိုဏ်းက ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးပဲ။”

“လောရှန်ဂိုဏ်း?” တုန်ဝေအံ့သြနေလေတယ်။ “ငါဘာလို့ဒါကိုမကြားဖူးရတာလဲ?”

“လောရှန်ဂိုဏ်းက ငါတို့ပယောဂနှင့်တူလောကမှာ ဆရာတစ်ဦးပဲ။ အဲ့တာက နှစ်အစောပိုင်းကတည်းက ပြိုကွဲသွားခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် မင်းမကြားဘူးဆိုတာ မထူးဆန်းနေပါဘူးလေ။” ချင်းဖေမင် လောရှန်ဂိုဏ်းရဲ့ကျဆင်းလာတဲ့အကြောင်းတွေးပြီး အဲ့တာက နှမြောဖို့ကောင်းတယ်လို့ ခံစားနေရလေတယ်။ “လောရှန်ဂိုဏ်းရဲ့အနုပညာတွေက တခြားအဆင့်တစ်ခုမှာပဲ၊ လက်တွေ့ကျကျပြောရရင် ဘယ်သူမှသူတို့ကိုမဖိနှိပ်နိုင်ဘူး။”

“ဒါဆို... လောရှန်ဂိုဏ်းအပြင် အသက်ရှိသေသူကိုရှင်းထုတ်လို့ရတဲ့ နောက်နည်းလမ်းတွေရှိသေးလား?” တုန်ဝေမေးလိုက်လေတယ်။
“မင်းတို့ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေ စိတ်ဝိညာဉ်တံခါးဖွင့်ပြီး သူ့ကို မြေအောက်လောကကိုပို့လိုက်လို့မရဘူးလား?”

“ငါတို့ဒီအကြောင်းမတွေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။” လျန်ဟွာကျိုးပြောလိုက်လေတယ်။
“စိတ်ဝိညာဉ်တံခါးဖွင့်ဖို့ လိုအပ်ချက်နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုက၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာရဲ့ကျင့်ကြံမှုက အဆင့်တစ်ခုကိုရောက်နေရမယ်၊ ဒုတိယတစ်ခုက၊ သူ့ကိုဦးဆောင်တဲ့ သရဲတစ်ကောင်ရှိနေမှဖြစ်မယ်။”

“မင်းတို့တွေရဲ့ကျင့်ကြံရေးအဆင့်က စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ဖွင့်ဖို့ လုံလောက်တယ်မဟုတ်ဘူးလား?” တုန်ဝေသံသယရှိရှိမေးလိုက်လေသည်။

“ဒါက ကျင့်ကြံရေးကိစ္စမဟုတ်လေဘူး။” ချင်းဖေမင် ပြောလိုက်လေတယ်။
“ဒါကသရဲအကြောင်း။ အသက်ရှိသရဲမှာ အသက်ရှိဝိညာဉ်တွေ ဝါမျိုးတာကြောင့် သူ့ကိုယ်ထဲ တက်ကြွမှုအများကြီးရှိနေတယ်၊ သူ့တက်ကြွမှုကို မြေအောက်လောက ထောက်လှမ်းမိတာနဲ့ ဂိတ်တံခါးဖွင့်ပေးလာမှာမဟုတ်လေဘူး။”

“အမှန်ပဲ!” လျန်ဟွာကျိုး သဘောတူတဲ့အနေနဲ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
မြေအောက်လောကက လူသေတွေအတွက်ဖြစ်လေတယ်၊ အဲ့မှာဘယ်လိုလုပ် တက်ကြွမှုရှိနေနိုင်မှာလဲ?

“ဒါဆို ငါတို့ဘာလုပ်သင့်လဲ? ငါအဲ့တာနဲ့ဒီရက်တွေတိုက်ခိုက်ခဲ့တာ၊ သူ့စွမ်းအင် ရက်ကြာလာလာတဲ့ ပိုသန်မာလာတာကို ငါခံစားလို့ရတယ်၊ ငါစိုးရိမ်တာက...”

သူ့ဘာကိုကြောက်နေလဲဆိုတာ တုန်ဝေမပြောလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အထဲက သုံးယောက်လုံး နားလည်ကြလေသည်။

“အစ်ကိုတုန်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါတို့ရုပ်လွန်ပညာwebsiteမှာ တာဝန်တင်ထားပြီးပြီ၊ အသက်ရှိသေသူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ နည်းလမ်းသိသူရှိမလား ငါတို့ကြည့်ကြည့်ကြတာပေါ့။” လျန်ဟွာကျိုးပြောလိုက်လေတယ်၊ “တုန်ချောင်းအတွက်ကတော့၊ ငါနဲ့ဖေမင် ဒီကာလအတွင်း သူ့ကိုကာကွယ်ထားလိုက်မယ်။”

တုန်ချောင်းကို ကာကွယ်ပေးချင်တာ လျန်ဟွာကျိုးနဲ့ ချင်းဖေမင်တို့အတွက် ပုံမှန်ဖြစ်လေတယ်။ တုန်ချောင်းကို ချန်းယုကာကွယ်မယ်လို့ ကတိပေးထားပေမဲ့လည်း၊ အသက်ရှိသေသူရဲ့စွမ်းအားက တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ပိုသန်မာလာလေတယ်၊ လူတစ်ယောက်ပိုတာက ကာကွယ်မှုပိုပေးနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့်၊ အဲဒီညမှာ၊ စစ်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ထျန်းဖေနဲ့ ချန်းယု တုန်စံအိမ်ကိုလျှောက်ဝင်လာလိုက်တော့၊ တရုတ်ရိုးရာဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသားနှစ်ဦးကို သူမမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ မင်းရောက်လာပြီပဲ။” ချန်းယုကိုမြင်လိုက်တော့ ကျန်ဟွေ မြန်မြန်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၂၉.၂):သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်

ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦးကို ချန်းယုကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့နောက်နားက အတက်အကျရှိနေတဲ့ ပေါက်ကြွယ်ဝတဲ့စိတ်စွမ်းအင်ကိုပါ မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကျန်ဟွေအား တစ်ဖက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး ချန်းယုမေးလိုက်လေတယ်၊ “အဲဒီနှစ်ဦးက တုန်ချောင်းကိုကာကွယ်ဖို့ ဒီရောက်လာကြတာလား?”

“ဟုတ်တယ်။” ကျန်ဟွေပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မ ကော်မရှင်ခ သုံးပုံတစ်ပုံပဲယူရတော့မှာပေါ့လေ?” သူတို့သာ လူတွေထပ်ဖိတ်ခေါ်လိုက်မယ်ဆိုတာ သူမကြိုသိနေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ မနေ့တုန်းက ကော်မရှင်ခကို သူမတောင်းယူထားခဲ့သင့်တာဖြစ်လေသည်။

“အဟွတ်... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာချင်းနဲ့ဆရာလျန်က ဒီမိသားစုရဲ့ဆရာမိတ်ဆွေတွေလေ၊ သူတို့က ဒီတကြိမ် လုပ်အားပေးတဲ့အနေနဲ့ လာကူညီပေးတာ။” ကျန်ဟွေပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီကမ္ဘာမှာ ဒီလိုထူးချွန်တဲ့လူတွေရှိနေသေးတာလား? သူတို့ဆယ်မီလီယံကော်မရှင်ခတောင် မလိုချင်ဘူးပေါ့လေ၊ လူကောင်းတွေပဲဟ။” ကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦးကို လေးစားမှုတွေနဲ့ ချန်းယုကြည့်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်မှ ထျန်းဖေ သူနှုတ်ခမ်းကွေးလာတာကို မထိန်းထားနိုင်လေတော့ဘူး။

ကျန်ဟွေရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်သွားကာ၊ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာ သူရုတ်တရက်ကြီးမသိလေတော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီကိစ္စပြီးသွားရင်၊ ဆယ်မီလီယံကို ဆရာချန်းဆီ ဖြစ်နိုင်သမျှစောစောပို့ပေးတာက အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ သူသိနေလေသည်။

“မင်းကချန်းယု၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးပဲ။” ချန်းယုရဲ့ငယ်ရွယ်တဲ့အသက်နဲ့ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကာနေတဲ့ သန့်စင်တဲ့စိတ်စွမ်းအင်ကို ချင်းဖေမမြင်နေရလေတယ်။ သူ့အရင်ကမြင်တွေ့ဖူးတဲ့ ဂျူနီယာတွေထက် သူမက အများကြီးပိုသာနေလေတယ်။ ဒါကြောင့် သူမနေနိုင်ဘဲ သူမအားမြင့်မြင့်မျှော်မှန်းမိလေသည်။

“ဟယ်လို၊ ကျွန်မနာမည် ချန်းယုပါ။ ကျွန်မနာမည်ပြောင်က ပယောဂနှင့်သူရှိချီပါ။” ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေက သူတို့တာအိုနာမည်ဖြစ်ဖြစ် နာမည်ပြောင်ဖြစ်ဖြစ် ပြောဆိုရတာကြိုက်တယ်လို့ ဆရာပြောဖူးလေသည်။

“ဟဟဟား! နာမည်ပြောင်ကောင်းပဲ၊ နာမည်ပြောင်ကောင်းပဲ။” ချင်းဖေမနဲ့ လျန်ဟွာကျိုး တစ်စက္ကန့်လောက်မှင်သက်သွားကာ သူတို့ရယ်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ပွတ်ချ်~” တစ်ဖက်မှာ တိတ်တိတ်လေးထိုင်နေတဲ့ တုန်ချောင်း မထိန်းချုပ်နိုင်လေတော့ဘူး။

ဒါကိုကြားလိုက်တော့၊ ချန်းယုမျက်လုံးမှေးကား သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ငါအခုလေးတင်... အခုလေးတင် ဟာသတစ်ခုကြည့်နေလို့ပါ၊ ဒီတော့...” တုန်ချောင်း သူ့ရယ်သံအတွက် အကြောင်းပြချက်ရှာနေချိန် ပန်းသီးတစ်လုံး သူ့ကိုယ်ကို ရုတ်တရက်ကျလာလေပြီး၊ နာတာကြောင့် အော်လိုက်မိလေသည်။

တုန်ချောင်း သူ့ရှင်ဘတ်ကိုပွတ်ပြီး ချန်းယုနောက်က ထျန်းဖေကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အစောက လက်ချော်သွားလို့ပါ။” ထျန်းဖေရိုးသားတဲ့သဘောနဲ့ ပြောလာလိုက်လေသည်။

သရဲတွေသာ အဲ့တာကိုယုံလိမ့်မယ်၊ သို့သော်၊ တုန်ချောင်းစိတ်တိုရဲပေမဲ့
ပြောမထွက်ရဲလေဘူး၊ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ထျန်းဖေကို သူမနိုင်နိုင်ဘူးဆိုတာ
သူသိလိုက်လေသည်။

“ဒါကောင်းတာပဲ။” ချန်းယု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလက်မထောင်ပြလိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေးက မင်းကိုသေသေချာချာကာကွယ်ပေးဖို့
ကျွန်တော်တို့ကိုအမိန့်ပေးလိုက်လို့ပါ။” စကားနဲ့တိုက်ခိုက်တာကလည်း သူ့ကာကွယ်မှုအတွင်းမှာ
ပါဝင်နေလေသည်။

. . .

ဘယ်မိသားစုရဲ့တတိယသခင်လေးက သူမချို့ယွင်းချက်တွေကို လိုက်ကာပေးနေရတာလဲ?

ဒင်-အာ-လင်!

ထျန်းဖေဖုန်း ရုတ်တရက်မြည်လာလေတော့၊ သူထုတ်လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်လေတယ်၊
(ပတ်ပတ်လည်အဆောက်အဦးက လက်ဖြောင့်သမားနှစ်ဦးရှာတွေ့ထားတယ်၊
သူတို့အားလုံးကိုရှင်းပြီးပါပြီ။)

သူစာကိုရရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ထျန်းဖေပြန်စာပို့လိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက်
ချန်းယုဆီလျှောက်သွားပြီး တိုးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်လေတယ်၊ “မိန်းကလေးချန်းယု၊
ဒီနားတစ်ဝိုက်ရှင်းလင်းပြီးပါပြီ။”

“အိုကေ။” ချန်းယုမျက်လုံးတွေ ချက်ချင်းလင်းလက်လာလေတယ်၊ “ဒီနေ့ သူလာတာနဲ့
ငါသူ့ကိုပြန်မသွားစေရဘူး!”

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးက အားကောင်းတာပဲ” ချင်းဖေမင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းတစ်ဦးထံနဲ့ အသက်ရှိသေသူကို ခြောက်လန့်လိုက်တယ်လို့ ငါကြားတာပဲ၊
ဘာနည်းလမ်းမင်းအသုံးပြုလိုက်တာလဲ?” လျန်ဟွာကျိုး စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“မိသားစု အမွေဆက်ခံလာတဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့ပါ။” ချန်းယု ရိုးရိုးသားသားနဲ့
တည့်တိုးဖြေလာလိုက်လေသည်။

ဆရာနှစ်ဦး ကိုးရိုးကိုးရား ချောင်းဟန့်လိုက်ကြလေတယ်၊ အခြားမိသားစုမှ
ထူးခြားတဲ့မန္တန်တွေ ခိုးယူဖို့ကြိုးစားနေတယ်လို့ နားလည်မှုလွဲသွားမှာကို

စိုးရိမ်သွားကြလေတော့၊ ကျန်အချိန်တွေမှာ နှစ်ဦးသား ချန်းယုနဲ့စကားအများအပြား
မပြောဆိုလိုက်ကြလေဘူး။

အဲဒီအချိန်၌၊ ဧည့်ခန်းထဲက လေထုအခြေအနေက ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ချင်းဖေမင်နဲ့ လျန်ဟွာကျိုး အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြလေတယ်။
သူတို့လှုပ်ရှားတော့မယ့်အချိန်မှာ၊ သူတို့အရင် အဖြူရောင်တီရှပ်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့
မိန်းကလေးပြေးထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ကြလေသည်။ သူမပြေးသွားတာတင်မကဘူး၊
တုန်ချောင်းကိုပါ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့သေးတာဖြစ်လေသည်။

သူတို့အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားကြလေတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးအရူးလုပ်နေတာလား?
အသက်ရှိသေသူရဲ့ပစ်မှတ်က တုန်ချောင်းလေ၊ သူမဘာလို့ သူ့ကိုပါခေါ်သွားရတာလဲ?
သူတို့နောက်ကလိုက်သွားရင်း ဒီလိုအတွေးမျိုးတွေးမိကြလေသည်။

ခြံဝန်းထဲရောက်တဲ့အထိ ချန်းယု တုန်ချောင်းကို ဆွဲခေါ်လာလိုက်လေသည်။
အဝေးကနေချည်းကပ်လာတဲ့ အနက်ရောင်မြုခိုးကို သူမကြည့်လိုက်ကာ၊ လှည့်လိုက်ပြီး
တုန်ချောင်းကိုပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဘာပဲဖြစ်လာပါစေ မလှုပ်မိစေနဲ့။”

“အစောက ငါမင်းကိုရယ်လိုက်တာ မှားသွားပါတယ်၊ ငါ့ကိုအရှုံးမပေးလိုက်ပါနဲ့ဦးဟ။”
သူမကို မတော်တဆရယ်လိုက်တာကြောင့် ချန်းယုက ပြန်လက်စားချေနေတယ်လို့
တုန်ချောင်းထင်လိုက်လေသည်။

“နင်မသေပါဘူး!”

“သေမယ့်သူက မင်းမဟုတ်တော့၊ မင်းဒီလိုမျိုးပြောနိုင်တာပေါ့။” ဒီရက်တွေအတွင်း
ဒီသရဲကြောင့် တုန်ချောင်းတကယ်ကြီးကြောက်လန့်နေရလေတယ်၊ “မနွေကလို့
မင်းဘေးငါနေနေလို့မရဘူးလား?”

“နင်တကယ်ပဲ တစ်သက်လုံးသူလိုက်ဖမ်းတာခံနေချင်တာလား အာ? ! ”
ချန်းယုကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒီအတိုင်းရပ်နေ၊ နင်ဘေးကင်းတယ်လို့
ငါအာမခံနိုင်ရုံတင်မကဘူး၊ ဒီညပြီးရင် သူနင့်ရှေ့ထပ်မပေါ်လာစေရဘူး။”

“တကယ်လား?”

“တကယ်!”

“ငါလည်းဒီလိုလုပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါမထိန်းနိုင်မှာကို ငါကြောက်တယ်ဟ။”
တုန်ရီနေတဲ့အသံနဲ့ တုန်ချောင်းပြောလာလိုက်လေသည်။

ဘမ်း! ထျန်းဖေ တုန်ချောင်းရဲ့လည်ပင်းကို သူမေ့သွားတဲ့အထိ ဓားလက်ကိုင်နဲ့ရိုက်ချလိုက်ပြီး
ကြောင်ငေးနေတဲ့ချန်းယုကို ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒါမကောင်းဘူးလား?”

“ဒါမကောင်းဘူးလေ!” ချန်းယုကြောင်ငေးငေးနဲ့ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့အစောတုန်းက သဘောမတူလိုက်ဘူးလား?”

သူ့သဘောတူခဲ့တာလား?

တုန်ချောင်းအား ထျန်းဖေရိုက်ချလိုက်တဲ့အချိန်၌ ကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦးနဲ့
ကျန်ဟွေရောက်လာခဲ့ကြလေတယ်၊ သူတို့အမှုအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားကြလေပြန်သည်။
ကျန်ဟွေ အလောတကြီးပြေးသွားလိုက်ပေမဲ့ ထျန်းဖေဖမ်းထားတာခံလိုက်ရလေတယ်၊
“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းကို မနှောက်ယှက်ပါနဲ့။”

ချင်းဖေမင်းနဲ့လျန်ဟွာကျိုးတို့ သွားပြီးကူရန်ပြင်နေစဉ်၊ ချန်းယု လက်မြှောက်ပြီး
အဆောင်ခုနစ်ခုပစ်လိုက်တာကို သူတို့မြင်လိုက်ကြလေသည်။ အဲဒီအဆောင်တွေ
အရမ်းထူးဆန်းတဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ဖွဲ့စည်းကာ မေ့မျောနေတဲ့တုန်ချောင်းကို
စက်ဝန်းတစ်ခုလိုဝိုင်းလာပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး
သူတို့ခြေလှမ်းတွေကိုရပ်လိုက်ကာ၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ၊ သူတို့မျက်ဝန်းတွေထဲ
ထိတ်လန့်မှုလေးဖြတ်ပေါ်လာလေသည်။

အဆောင်တွေပေါ်လာချိန်၊ သေစေနိုင်တဲ့ ရှိန်လောက်တဲ့အရှိန်အဝါက သူတို့ကိုအထိတ်တလန့်
ရပ်သွားစေလေသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ သူတို့နေရာမှာပဲ သူတို့နေနေကြကာ၊
ရှေ့သို့ဆက်မတိုးလေဘူး၊ အသက်ရှိသေသူနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးချန်
ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲဆိုတာ သူတို့သိချင်ကြလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကခြံဝန်းတစ်ခုထဲ အတူတူရှိနေကြတာပဲ၊ သူတို့နှာခေါင်းအောက်
တုန်ချောင်းအား အသက်ရှိသေသူထိခိုက်စေဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်နေဘူး။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်သူ၏မှတ်စု:

ငါအခုမှနားလည်သွားခဲ့တာ။ ချန်းယုက လော့မင်ကို စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ကာကွယ်ပေးတယ်၊
လော့မင်ကတော့ ချန်းယုကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာစွမ်းအင်နဲ့ကာကွယ်ပေးနေတာပဲ။

အပိုင်း(၃၀.၁): တာဝန်ယူဖို့ မေ့တော့မလို့

အခြားသူတွေနဲ့ ဆယ်မီလီယံခွဲယူရမှာကို ကာကွယ်ရန်အတွက်၊
လျန်နဲ့ချင်းကောင်းကင်ဘုံရာနှစ်ဦး လှုပ်ရှားရန်အခွင့်အရေးမပေးဖို့
ချန်းယုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်ကို မကောင်းမှုစွမ်းအင်နဲ့စားရှည်တစ်လက်အဖြစ်
ချန်းယုအသွင်ပြောင်းလိုက်ပြီး၊ ပျံနေတဲ့အသက်ရှိသေသူကို ချိန်ရွယ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်
ဒီတစ်ကြိမ်၌၊ အရင်နှစ်ကြိမ်လို မြေပြင်ပေါ်မေ့မျောနေတဲ့တုန်ချောင်းဆီ အသက်ရှိသေသူ
မပြေးဝင်လိုက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုနဲ့ တိုက်ရိုက်တိုက်ခိုက်ရန်သာ
လျှောက်လာလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေဘာတစ်ခုမှ မခံစားနိုင်ပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုရဲ့ပြင်းထန်တဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့
လေအတက်အကျဖြစ်နေတာတွေက ပြင်းထန်တဲ့တိုက်ပွဲဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
သူသတိမူစေနိုင်ရန်လုံလောက်လေသည်။

တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာသုံးဦးအတွက်ကတော့
ကျန်ဟေ့ဘာတစ်ခုမှမပြောဆိုလေဘူး။ မနေ့တုန်းက ချန်းယုရဲ့စကေးကို
သူမြင်ဖူးခဲ့ပြီဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချင်းဖေမင်နဲ့လျှို့ဝှာကျိုးအတွက်ကတော့
ချန်းယုတိုက်ခိုက်တာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုအဆောင်မျိုးကို
ချန်းယုလိုလူရွယ်လေးက ဘယ်လိုတောင်အသုံးပြုနိုင်နေပြီဆိုတာ သူတို့မြင်တွေ့နေရလေသည်။
ဒီလိုကျွမ်းကျင်မှုနဲ့အရည်အချင်းမျိုးက ကြိုးစားရုံနဲ့မရနိုင်လေဘူး၊ ဒီလိုနည်းပညာမျိုးကို
သူတို့ကိုယ်တိုင်တောင် အသုံးမပြုနိုင်ကြလေဘူး။

နှစ်ဦးလုံး သူတို့မျက်လုံးတွေထဲ အံ့သြသွားတာကိုမြင်တွေ့လိုက်ကြပြီး
မြင်ကွင်းကိုဆက်ကြည့်ဖို့ သူတို့မျက်လုံးတွေကို လှည့်လိုက်ကြလေတော့၊ မြို့တော်က
ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေကို အထက်အောက်ပြောင်းသွားစေတဲ့ အသက်ရှိသေသူက ချန်းယုအား
နေရာတိုင်းနီးပါးရှောင်နေရတာကိုသာ သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တကယ်တော့၊ အသက်ရှိသေသူရှောင်နေတာ ချန်းယုမဟုတ်လေဘူး။ ချန်းယုမှာ
ထူးခြားတဲ့နည်းပညာတွေရှိပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသက်ရှိသေသူ၏ကျင့်ကြံရေးအဆင့်ကို
ချန်းယုရဲ့အဆင့်နဲ့ မဖိနှိပ်နိုင်လေဘူး။ သူ့ဘာကိုကြောက်နေလဲဆိုတော့ ချန်းယုရဲ့လက်ထဲက
မကောင်းမှုအရှိန်အဝါဖြစ်လေသည်။ ကြေးနီရောင်မကောင်းမှုအရှိန်အဝါ၊ ဇွန်ဘီးတစ်မျိုးမျိုးက
ညစ်ယူထားတဲ့အရှိန်အဝါ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကိုကြောက်လန့်စေလေသည်။ အရင်တကြိမ်
အဲဒီဓားနဲ့ သူ့ကိုအထိုးခံရတုန်းက၊ သူပြန်မသက်သာလာခင် ဝိညာဉ်နှစ်ခုလောက်
ဝါးမျိုခဲ့ရလေသည်။

ပြန်လည်အသက်ရှင်ဖို့အတွက် အသက်ရှိသေသူမှာ လေးရက်သာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။
သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ မေ့မျောပြီး မြေကြီးပေါ်လဲကျနေတဲ့
တုန်ချောင်းကိုသူကြည့်လိုက်လေတယ်။ အနိုင်ရဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာက
သူ့မျက်လုံးထဲပေါ်လာလေသည်။ ဒီည၊ ဒီညကို၊ အဲဒီကလေးရဲ့ဝိညာဉ်အား သူဝါးမျိုမှဖြစ်မယ်။

တွေးနေတုန်း၊ သူမနိုင်နိုင်သလို အသက်ရှိသေသူဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး တမင်သက်သက်
သုံးမီတာအဝေးအား ဆုတ်ခွာသွားလိုက်လေသည်။ ချန်းယုမြင်လိုက်တော့၊ သူမတွေးမနေဘဲ
သူ့နောက်လိုက်သွားလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမခြေနှစ်လှမ်းပဲလှမ်းရတုန်းရှိသေး၊
ချန်းယုရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ရုတ်တရက်ရပ်သွားလေသည်။ သူမမျက်နှာက နာကျင်နေပြီး၊
သူမရုတ်တရက် မြေကြီးပေါ်လဲသွားလေသည်။

ဒီရုတ်ခြည်းဖြစ်ရပ်ကို အသက်ရှိသေသူမျှော်မှန်းထားပြီးသားဖြစ်လေသည်။
ဆန့်ကျင်ဘက်အဆောက်အဦးက ဖျော့ဖျော့လေးလင်းနေတဲ့
အနီရောင်အလင်းကိုသူကြည့်လိုက်ပြီး၊ သူ့မျက်နှာပေါ် အပြီးတွေပေါ်လာလေတော့သည်။

သေဖို့ရှာမနေနဲ့လို့ ငါမနေတုန်းက မင်းကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်းသတိပေးထားပါတယ်။

အသက်ရှိသေသူက နှစ်သုံးဆယ်တိုင်းတစ်ခါ ပြန်အသက်ရှင်ဖို့လိုလေတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်ကို
ထည့်မထွက်ဘူးဆိုရင်၊ သူ့စကြိမ်တောင် ပြန်လည်မွေးဖွားပြီးပြီဖြစ်လေတယ်။
သူ့နှစ်ရာသော'သက်တမ်း'မှာ အားကောင်းတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေနဲ့
ဘယ်လိုလုပ်မတွေ့ဖူးဘဲနေမှာလဲ?

ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦး ဘယ်လောက်ပဲ အားကောင်းပါစေ၊
လူသားလက်နက်တွေကိုတော့ သူတို့မယှဉ်နိုင်လေဘူး။ ကျင့်ကြံရေးအဆင့်က
တန်းတူမဟုတ်လေဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိလေတယ်၊ လူသားလောကမှာ၊ ပိုက်ဆံက
စွမ်းအင်ဖြစ်လေသည်။

ချန်းယု တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းအင်ဆုံးရှုံးသွားတာကို အသက်ရှိသေသူမြင်လိုက်လေတယ်။
သူမချက်ချင်းမသေသွားပေမဲ့လည်း၊ သူ့ကိုထပ်တားဖို့ သူမမှာအားမရှိတော့လေမှန်း
သိသာလှလေသည်။ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာက ပျံလာနေကြတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦးကို
သူစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ၊ သူ့မျက်လုံးထဲ ထွေငါ့နေတဲ့ အရိပ်အမြွက်လေးပေါ်လာလေသည်။
သူဒီညပြင်ဆင်ပြီးလာမှတော့၊ သူသေချာပေါက်မကျရှုံးစေရလေဘူး။

အသက်ရှိသေသူ သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး ရန်လိုမှုတွေပြည့်နေတဲ့
အော်သံနှစ်ခုအော်ထုတ်လိုက်လေတယ်။ အဲဒီအသံနှစ်ခုမှာ နှစ်တစ်ရာသက်တမ်းရှိတဲ့
ရက်စက်သောသရဲနှစ်ဦးကနေ သူ့အထူးတလည် စုစည်းထားတဲ့
မကောင်းမှုစွမ်းအင်ပါဝင်လေသည်။ ဒီကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦးကို

သူမထိခိုက်စေနိုင်ပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှိဝိညာဉ်ကိုဝါးမျိုဖို့ တစ်မိနစ်သာ သူလိုအပ်လေသည်။

သရဲနှစ်ယောက်နဲ့ ချင်းဖေမင်နဲ့လျန်ဟွာကျိုးကို နှောင့်နှေးစေလိုက်ပြီး၊ ကျန်ဟွေရဲ့ထိတ်လန့်နေတဲ့အကြည့်အောက်၊ တုန်ချောင်းဆီ သူပြေးဝင်သွားလိုက်လေတယ်။ တုန်ချောင်း၊ သတိလစ်တာကနေ အခုမှနိုးလာတဲ့သူ ထရပ်ဖို့ကြိုးစားနေလေသည်။

“သခင်လေးတုန်၊ ပြေး!” ထျန်းဖေဖမ်းကိုင်ထားတာကနေ ကျန်ဟွေမလွတ်မြောက်နိုင်လေဘူး၊ ဒီတော့ သူကြောက်လန့်တကြားသာ အော်ဟစ်လိုက်နိုင်လေတော့သည်။

“ဟမ်??” တုန်ချောင်း ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ နားမလည်နေလေဘူး။ ရုတ်တရက်သူ့ရှေ့မှောင်လာကာ၊ သူ့အားအနက်ရောင်မြုန်းရစ်ပတ်ခံလိုက်ရလေသည်။

“သခင်လေးတုန်!” ထိတ်လန့်လွန်းတာကြောင့် ကျန်ဟွေပျော့ခွေကာ မြေပေါ်လဲလှနီးပါးဖြစ်သွားလေသည်။

ချင်းဖေမင်နဲ့လျန်ဟွာကျိုး သူတို့လက်နက်တွေကို တိုက်ရိုက်အနှစ်နာခံလိုက်ပြီး၊ တုန်ချောင်းကိုကယ်ဖို့ သရဲကိုဖြစ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းချင်ကြလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နောက်ကျသွားမယ်ဆိုတာ သူတို့နှလုံးသားထဲသိနေကြလေသည်။

“နိုးထလော့!”

အဲဒီအချိန်၌၊ ရှင်းလင်းတဲ့အော်သစ်တစ်ခု ညနက်ထဲ ကြားလိုက်ရလေတယ်။ တုန်ချောင်းကို ရစ်ပတ်နေတဲ့အနက်ရောင်မြုက ရုတ်တရက်ရွှေ့ရောင်အလင်းထွက်လာပြီး၊ အဆောင်ခုနစ်ခုက ဖွဲ့စည်းထားတဲ့အစီအရင်ထဲ အဲ့တာကပ်တွယ်နေတာကို သူတို့မြင်လိုက်ရလေသည်။ အံ့ဖွယ်အလင်း ခပ်မှိန်မှိန်လင်းလာကာ၊ သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်အရှိန်အဝါ ထိုးတက်သွားကာ၊ အသက်ရှိသေသူ အလွန်အလွန်အော်မြည်လိုက်ပြီး၊ အဲဒီအနက်ရောင်မြုကနေ ပုံရိပ်တစ်ခုပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်?” အသက်ရှိသေသူက အရင်က ကမ္ဘာကိုမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ဦးဖြစ်လေပြီး၊ စကားလုံးတွေနဲ့ အစီအရင်မူရင်းကို ချိုးဖျက်လိုက်လေသည်။

ချန်းယုမှာ သူနဲ့ပေါက်ကရတွေ ပြောနေရန် မအားနေလေဘူး၊ သူမနောက်ကကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦးက သရဲတွေရှင်းပြီးတော့မှာဖြစ်လေသည်။ သူမအသက်ရှိသေသူကို မြန်မြန်ပို့ပေးမှဖြစ်လေမည်၊ သူမပိုက်ဆံကို ဘယ်သူနဲ့မှမခွဲဝေနိုင်လေဘူး။ ဒီလိုတွေးတောကာ၊ ချန်းယုရဲ့လက်ကလှုပ်ရှားမှုတွေက မရည်ရွယ်ဘဲ ပိုမြန်လာလေတော့တယ်။ သူမညာလက်က အချို့ဖွဲ့စည်းမှုတွေလုပ်နေတုန်း၊ သူမဘယ်လက်က သံလိုက်အိမ်မြှောင်အား လေထဲပစ်လိုက်လေသည်။

လှည့်နေရင်၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင် အသက်ရှိသေသူရှေ့ရပ်သွားပြီး၊
လျင်လျင်မြန်မြန်လှည့်နေတာနဲ့အတူ၊ ခေါင်းပွရေပွေကနေ စိတ်စွမ်းအင်တစ်စုံ
စိမ့်ထွက်လာလေတော့သည်။

“စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ် မင်းဖွင့်တော့မလို့လား?” ချန်းယုက စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်
ဖွင့်ရန်ကြံရွယ်နေတာကို အသက်ရှိသေသူမြင်လိုက်တော့
ချက်ချင်းပို၍ရုန်းကန်လာလေတော့တယ်။ “အသုံးမဝင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်က
တက်ကြွမှုယာယီဆောင်ထားတယ်၊ အဲ့တာပွင့်လာမှာမဟုတ်ဘူး။”

အရှိန်အဝါပြိုလပ်ပတ်လမ်း စတင်ဖြစ်တည်လာတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့
နောက်ထပ်လုပ်ရမဲ့အရာက ဖွဲ့စည်းမှုကိုအသက်သွင်းပြီး အသက်ရှိသေသူရဲ့ကိုယ်ထဲက
ထူထပ်တဲ့တက်ကြွမှု ယာယီပျောက်ကွယ်အောင်လုပ်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ဟုတ်တယ်၊ အဲ့တာက ယာယီပျောက်ကွယ်သွားတာပဲ၊ အသက်ရှိသေသူရဲ့တက်ကြွမှုကို
တိုက်ရိုက်ဖယ်ထုတ်နိုင်တဲ့ စိတ်စွမ်းအင်အဆင့်မြင့်လိုမျိုး ချန်းယုမှာမရှိသေးလေဘူး၊ ဒီတော့
သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်မှာသာ သူမမှီခိုနိုင်လေတော့သည်။
အသက်ရှိသေသူ၏ပေါ်ထွက်နေတဲ့တက်ကြွမှုကို ဝါးမျိုဖို့ သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်ရဲ့
သတ်ဖြတ်လိုစိတ်အရှိန်အဝါက အချိန်ခဏသာယူလိုက်ရလေပြီး၊ စိတ်ဝိညာဉ်တံခါးက
နောက်ဆုံးတော့ တုံ့ပြန်မှုထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်လေသည်။

သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်ရဲ့သတ်ဖြတ်လိုစိတ်အရှိန်အဝါ
ကြီးနိုင်သမျှကြီးလာရန်အတွက် ချန်းယု သူမစိတ်စွမ်းအင်အကုန်လုံးကို စုစည်းလိုက်လေသည်။
သတ်ဖြတ်လိုစိတ်အရှိန်အဝါရဲ့ ရွှေ့နှိုးရောင်မီးတောက်ထဲ
တောက်ပတဲ့ရွှေရောင်အံ့ဖွယ်အလင်းရှိနေလေတယ်။ အဲ့တာက ပြင်းပြင်းပြပြလင်းလက်နေပြီး၊
အသက်ရှိသေသူရဲ့ထူထပ်တဲ့တက်ကြွမှုကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်လေသည်။

ခရက်... လေးလံတဲ့ဂိတ်တံခါးပွင့်လည်တဲ့အသံနောက်၊ မြင့်မြတ်ထူးကဲတဲ့ တိမ်တိုက်တစ်ခု
ရုတ်တရက်ပေါ်လာတာက၊ နွေလယ်ခေါင်ညကို ဆောင်းညတစ်ညလို အေးလာစေလေသည်။

အဲဒီအချိန်၌ ချင်းဖေမင်ကော လျန်ဟွာကျိုးကော သရဲတွေကို နှင်ပြီးသွားကြပြီဖြစ်လေတယ်၊
သူတို့က ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါးပွင့်လာတာကို
မှင်သက်စွာစိုက်ကြည့်နေကြတာဖြစ်လေသည်။

ဒါကအသက်ရှိသေသူမဟုတ်ဘူးလား၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါးဖွင့်ဖို့
မဖြစ်နိုင်ဘူးမဟုတ်ဘူးလား?

ကျန်ဟွေ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်မြင်တွေ့ဖူးသူ၊ ဒီတကြိမ်၌
လုံးဝမှင်သက်သွားလေတော့သည်။

ကျန်ဟွေထပ်ရုန်းကန်မနေတာကို မြင်လိုက်တော့၊ ထျန်းဖေးလွတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက်အေးတာကြောင့် သူ့လက်မောင်းပေါ် ကြက်သီးတွေ ထလာလေတော့သည်။

သို့သော် အဲဒီအချိန်၌၊ သူ့ရှေ့မှာပွင့်လာတဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ကိုကြည့်ပြီး၊ အသက်ရှိသေသူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာရုန်းကန်လာလေတော့သည်။ သူ့နှားတရစ်ရစ်ဝဲနေတဲ့အနက်ရောင်မြူတွေ တလိပ်လိပ်ထကြွလာကာ၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းခုန်ခုန်အစီအရင်ထဲ သူ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်တွေ ခိုင်ခိုင်မာမာပိတ်မိနေလေတော့သည်။

“ငါမင်းကိုပိုက်ဆံပေးနိုင်တယ်၊ ငါ့မှာအများကြီးရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးပဲ၊ ဆယ်မီလီယံ၊ နှစ်ဆယ်မီလီယံ၊ သုံးဆယ်မီလီယံ? မင်းလိုချင်သလောက်ယူလို့ရတယ်။” ချန်းယု သူ့ဆီချည်းကပ်လာတာကိုမြင်တော့ အသက်ရှိသေသူ ကျယ်ကျယ်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေက လူသားတွေလေ၊ သူတို့လူသားတွေဖြစ်နေတာနဲ့၊ သူတို့ပိုက်ဆံကိုကြိုက်ကြမှာပဲ။

အို သေစမ်း! ကျန်ဟွေ၊ ချန်းယုပိုက်ဆံကိုချစ်တယ်ဆိုတာသိနေတဲ့သူ၊ ရုတ်တရက်ဖြူဖျော့သွားလေတော့သည်။ မင်းအမေပဲ၊ အခုခေတ်သရဲတွေတောင် ဒီလောက်ချမ်းသာနေကြပြီပေါ့?

အပိုင်း(၃၀.၂):တာဝန်ယူရန်မေ့တော့မလို့

ချန်းယု သူ့မျက်လုံးထဲ အလင်းတွေနဲ့ အသက်ရှိသေသူကို ကြည့်လာလိုက်သည်။ ဒီလိုအကြည့်မျိုးကို အသက်ရှိသေသူမြင်ဖူးလေတယ်၊ ဒီအကြည့်က လူသားတွေ ပိုက်ဆံနဲ့ဆွဲဆောင်တာခံရပြီးနောက် ဖြစ်လာတဲ့အကြည့်မျိုးဖြစ်လေသည်။ သူကပ်ဘေးကို ရှောင်နိုင်လိုက်ပြီလို့ အသက်ရှိသေသူတွေ့နေချိန် စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ထဲ အသက်ရှိသေသူကို ချန်းယုပြင်းပြင်းထန်ထန် တွန်းချလိုက်လေသည်။

အသက်ရှိသေသူ ဝင်သွားချိန်၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါး အသံမြည်ကာ ပိတ်သွားလေတယ်၊ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ၊ လေထဲလှည့်နေတဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင် ရပ်သွားပြီး ချန်းယုရဲ့လက်တွေဆီ ပြန်ကျလာလေတော့တယ်၊ သူမခါးသီးတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ငါမတော်လောဘကြီးပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံက မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ရတာဖြစ်နေမှဖြစ်မယ်။”

သံလိုက်အိမ်မြှောင်ပြန်ရပြီးနောက် ချန်းယုမလှုပ်လိုက်တာကို ထျန်းဖေးမြင်လိုက်လေတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်လေထုကလည်း အနည်းငယ်ပူနွေးလာလေပြီ ဒီတော့ ဒီကိစ္စဖြေရှင်းပြီးသွားပြီဆိုတာ သူခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။ သူချန်းယုထံ ချက်ချင်းလျှောက်သွားလိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “မိန်းကလေးချန်းယု၊ ကိစ္စကို ချောချောမွေမွေ ဖြေရှင်းလို့ပြီးသွားပြီလား?”

“လက်ထောက်ထျန်း...” ချန်းယုခေါင်းမော့လိုက်ကာ၊ သူမမျက်ရည်တွေ ကျလာလေတော့သည်။

“မိန်းကလေး... မိန်းကလေးချန်းယု၊ မင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ? မင်းထိခိုက်သွားလို့လား?” ချန်းယုရဲ့အမူအရာကိုမြင်လိုက်တော့ ထျန်းဖေထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

“ငါ-ငါအခုလေးတင် ဆယ်မီလီယံဆုံးသွားတာ အာ!!” အသက်ရှိသေသူကို နှင်တာကနေ သူမနှစ်ဆယ်မီလီယံလက်ခံရရှိလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှိသေသူက အခုလေးတင် သူမအား သုံးဆယ်မီလီယံပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောလာတာဖြစ်လေတယ်၊ ဆယ်မီလီယံကွာဟနေလေတယ်၊ သူမခြေထောက်တစ်ဖက် စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါးထဲ သူမဘာသာသူမဝင်သွားတယ်လို့ ချန်းယုခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အာ...” ပတမဆုံးအကြိမ်၊ ရဲ့ရင့်တဲ့သီးသန့်စစ်သားတစ်ဦး ဘာလုပ်ရမလဲ မသိလေတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်၌၊ ချင်းနဲ့လျန်ကောင်းကင်ဘုံဆရာနှစ်ဦး၊ ဒီလိုရိုးရှင်းပြီးကြမ်းတမ်းတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ အသက်ရှိသေသူကို ချန်းယုအဝေးပို့လိုက်တာမြင်လိုက်တဲ့သူတွေ၊ ချန်းယုနား ညင်သာနဲ့အပြုံးနဲ့လျှောက်လာပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ မင်းအစောတုန်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝိညာဉ်တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုတာ ငါမေးကြည့်လို့ရနိုင်မလား?”

“ဟမ်?” ချန်းယုက ဆယ်မီလီယံဆုံးသွားတဲ့ ခံစားချက်ထဲမျောနေသေးတာဖြစ်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူမနုံးချည့်စွာဖြေလိုက်လေတယ်၊ “ကျွန်မအဘိုးက သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်သင်ပေးခဲ့တာ။”

“သတ်ဖြတ်ခြင်းခုနစ်ခုအစီအရင်?” ချင်းဖေမင် လျန်ဟွာကျိုးအား ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “အစ်ကိုလျန်၊ ရုပ်လွန်ပညာအသိုင်းအဝိုင်းက ချန်းမိသားစုကိုမင်းသိလား?”

လျန်ဟွာကျိုး ခဏလောက်စဉ်းစားပြီးနောက်၊ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးချန်း၊ မင်းအဘိုးက အခုမြို့တော်မှာရှိနေတယ်ဆိုရင်၊ ငါတို့သူ့ဆီအလည်အပတ်များလာလို့ရနိုင်မလား ငါသိချင်မိတယ်?” ဒီလိုတော်တဲ့မြေးမျိုးကို သင်ကြားပေးနိုင်တာက၊ ပြီးတော့၊ ဒီလို အလွန်အမင်းရှိန်လောက်တဲ့နည်းပညာတွေကို သင်ကြားပေးနိုင်တာက၊ ချန်းယုရဲ့အဘိုးအကြောင်းကို ချင်းဖေမင် သဘာဝအလျောက် အရမ်းစပ်စုချင်မိလေသည်။

“ကျွန်မအဘိုးက မြို့တော်ကမဟုတ်ဘူး။” ချန်းယုတုံ့ဆိုင်းဆိုင်းပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒါပေမဲ့ သူ့လာမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်မမေးကြည့်ပေးပါ့မယ်။”

“အိုကေ၊ ဒါဆို ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးချင်းကိုပဲ ဒုက္ခပေးရတော့မှာပဲ။” ချင်းဖေမင် သူဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါဆို၊ အရင်ဆုံး ဆက်သွယ်လို့ရမဲ့အချက်အလက်တွေ လဲထားကြတာပေါ့။”

ချန်းယု သာမန်ကာလို့ သူမဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး WeChatအကောင့်ကို addလိုက်လေတယ်။ မြို့တော်ထဲ အနာဂတ် ချင်းနဲ့လျန်မိသားစု ဆက်သွယ်စဉ်ရဲ့ WeChatအကောင့်ပိုင်ဆိုင်သူ လူအနည်းငယ်ထဲ သူမပါဝင်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာကို မသိလိုက်ဘဲနဲ့ပေါ့။

ခဏလောက်နေတော့၊ သတိလစ်နေတဲ့တုန်ချောင်း နိုးလာကာ၊ ကျန်ဟွေထံကနေ အသက်ရှိသေသူကို ရှင်းထုတ်လိုက်ပြီဆိုတာသိလိုက်ရတော့ ချင်းနဲ့လျန်ဆီကို အတည်ပြုရန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြေးလာလိုက်လေတော့တယ်။ “အန်ကယ်ချင်း၊ အန်ကယ်လျန်၊ အဲဒီမွန်းစတားကို တကယ်ကြီးရှင်းထုတ်လိုက်ပြီလား? ဒါဆို၊ ကျွန်တော်အန္တရာယ်ထပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မလား?”

“ဟုတ်တယ်၊ တုန်ချောင်း၊ မင်းဒီတကြိမ် ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးချင်းကို တကယ်ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်။” ချင်းဖေမင်ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းမှာအရည်အချင်းတချို့ရှိနေမယ်လို့ ငါမထင်ထားခဲ့မိဘူးဟ။” သခင်လေးတုန် ယုံကြည်ချက်ရှိရှိ ပြောလာလိုက်လေတယ်။ “စိတ်မပူပါနဲ့၊ မင်းငါ့ကိုကယ်ခဲ့တာပဲ၊ ငါမင်းကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမဆက်ခံပါဘူး။ မင်းကနည်းနည်းမည်းပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ foundationကတော့မဆိုးပါဘူး၊ ဒီရက်တွေထဲကတစ်ရက်ကို ငါမင်းကို သေသေချာချာပြန်ပြင်ပေးလိုက်မယ်...”

ဒီလူထပ်ပြီး မည်းတယ်ဆိုတာကိုပြန်အန်ထုတ်နေတာအား ချန်းယုမြင်လိုက်တော့၊ သူမပိုက်ဆံယူပြီးသွားရင် သူ့ကိုထိုးလိုက်သင့်လားဆိုတာနဲ့ ဒါမှမဟုတ် သူမထိုးပြီးမှ ပိုက်ဆံယူလိုက်သင့်လားနဲ့ ရုန်းကန်နေချိန် တစ်ဖက်က လျန်ဟွာကျိုးက ချင်းဖေမင်အားပြောဆိုနေတာကို သူမကြားသွားလိုက်လေတယ်။ “အသက်ရှိသေသူကို ဖယ်လိုက်ပြီးမှတော့၊ ဒါဆို ရုပ်လွန်ပညာ websiteကတာဝန်ကိုဖျက်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုခိုင်းလိုက်ကြတာပေါ့။”

“ခဏနေပါဦး!”

ချင်းဖေမင်က ဆက်ပြောတော့မလို့လုပ်နေတာဖြစ်လေတယ်။ ချန်းယုရဲ့ရှုတ်တရက်အော်သံက ကြားဝင်လာလေတော့သည်။ သူချန်းယုကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်တော့ ချန်းယုဖုန်းမြန်မြန်ထုတ်ကာ၊ ရုပ်လွန်ပညာwebsiteထဲ သူ့ရှေ့တင်ဝင်လိုက်ပြီး၊ တာဝန်စာမျက်နှာကိုသွားကာ၊ ထို့နောက် တာဝန်ယူမယ်ဆိုတာအား နှိပ်လိုက်လေတာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ အစကနေအဆုံးအထိ၊ သူမအတွက် တစ်မိနစ်သာယူလိုက်ရလေသည်။

တင်-အ-လင်...

ကြောင်ငေးနေတဲ့ချင်းဖေမင် ချက်ချင်းသူ့ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်လေတယ်။
“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချင်း၊ မနက်က မင်းတင်ထားတဲ့ အေအဆင့်တာဝန်ကို
တစ်ယောက်ယောက်က အခုမနက်လက်ခံသွားပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး၊
တာဝန်ကိုအတည်ပြုပြီးသွားရင်၊ ငါတို့တစ်ဖက်လူကို ငါးမီလီယံလွှဲပေးဖို့လိုနေလို့ပါ။”

ချင်းဖေမင် သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့မြင်ပြီးသွားပြီဖြစ်ပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ပါးစပ်ကိုသူမထိန်းနိုင်လိုက်ဘဲ သူမေးလိုက်လေတယ်။ “ဘယ်သူလဲ?”

“တစ်ဖက်လူရဲ့ IDက ပယောဂနှင့်သူရှိချီတဲ့။”

ချင်းဖေမင် ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး၊ ‘ပယောဂနှင့်သူရှိချီ’ကို
ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်လိုက်လေတယ်။ ဒီလိုလွယ်လွယ်ကူကူအမြတ်အစွန်းထွက်သွားတာမျိုး၊
ပေးလိုက်ရမှာလား၊ မပေးလိုက်ရဘူးလား?

“ဈေးနှုန်းက တော်တော်ဈေးကြီးပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ မီလီယံချီကြီးပဲလေ၊
ဟဟဟားဟား~” သူမအား လျန်ဟွာကျိုးကြည့်နေတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့
သူမကျေးဇူးတင်စွာပြောလိုက်လေတယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာလျန်၊ အစောက
ကျွန်မကိုသတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မတာဝန်ယူဖို့
မေ့သွားတော့မလို့လေ။”

“...”

မင်းအခုလေးတင်ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်ဘူးလား? အဲဒီတာဝန်ကို
ငါနဲ့ချင်းဖေမင်ကတင်ထားတာလေ အာ။

ချန်းယုရဲ့ ‘အရှက်မရှိတာ’ကို ထျန်းဖေလည်း တော်တော်အံ့အားသင့်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့
အတွင်းကော အပြင်ကောရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်ထျန်းဖေ၊ သူ့ဖုန်းကို
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထုတ်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်၌ပုန်းနေတဲ့သူညီအစ်ကိုတွေထံ
ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကိစ္စဖြေရှင်းပြီးသွားပြီ၊ လူစုကြမယ်။!”

ခဏလောက်နေတော့၊ စံအိမ်ရဲ့ခြံဝန်းထဲ အမျိုးသားဇီဦး ရုတ်တရက်ပေါ်လာလေတော့တယ်။
သူတို့မထွက်သွားခင် ချန်းယုအားငွေရှင်းဖို့ပါ အဖော်ပြုပေးခဲ့ကြလေသည်။

ချန်းယုထွက်သွားတော့၊ ကျန်းဟွေ ပျော်ပျော်ကြီးပြောလိုက်လေတယ်။ “အို ဘုရားရေ၊
ကံကောင်းလို့ ကံဒဲထဲငွေလုံလုံလောက်လောက်ရှိနေလို့ပေါ့။”

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ထျန်းဖေအဆောင်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ ဒီနေ့ရဲ့တိုက်ပွဲကို အခြားလက်ထောက်တွေကို
အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ: မိန်းကလေးချင်း ဒီအတိုင်း ဖုန်းကိုနှိပ်ပြီး နောက်ထပ်ငါးမီလီယံ လက်ခံရရှိသွားခဲ့တာ။

လက်ထောက်များအားလုံး: ဒါမိုက်တာပဲ၊ ဒီလိုမျိုး ချမ်းသားတဲ့ယောက်ျားမျိုး အာ!!

အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်သူ၏မှတ်စု:

Lo1၊ ချန်းယု၊ ထုံးစံအတိုင်း၊ ဘယ်နှညာကနေ ပိုက်ဆံရိတ်သွားတာပဲ ဇာတ်ဗိုလ်

အပိုင်း(၃၁.၁): အလွန်အမင်းမြင့်မြတ်သောအရှိန်အဝါ

စန်ချင်းဘုရားကျောင်းကို ထန်မင်းဆက်တုန်းက ဆောက်လုပ်ထားပြီး ၁၂၆၆နှစ်တိုင်တိုင် တည်ရှိလာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ မင်းဆက်များများကျော်ဖြတ်လာပြီးနောက်၊ အဲ့တာက မြို့တော်ဘေး၌ တည်ရှိနေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။ ဒီအဆောက်အဦး၊ ရှေးဟောင်းမြို့နန်းတော်ထက် အိုဟောင်းနေပြီဖြစ်ပြီး၊ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအဖြစ် ကာကွယ်မှုလက်ခံမရရှိနေလေဘူး၊ တစ်ဖက်မှာတော့၊ တာအိုဘုရားကျောင်းအဖြစ် လူပြည့်ကျပ်ပြီး အမွှေးနံ့သာလည်း ပြင်းထန်နေလေသေးသည်။

ဆရာမော်က ဒီဘုရားကျောင်း၏ဆရာဖြစ်လေသည်။

ဆရာမော်က အခုလေးတင် ဒီနေ့ထုံးထမ်းစဉ်လာပြီးသွားခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ သူ့အခန်းထဲ ပြန်လျှောက်မလာခင်၊ တပည့်ငယ်လေးတစ်ယောက် လျှောက်လာကာ သူ့ကိုပြောလာလေတယ်၊ “ဆရာ၊ မဒမ်လော့ရောက်နေပါတယ်။”

ဆရာမော်ရပ်သွားပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “သူမဘယ်မှာလဲ?”

“ညွှန့်ခန်းမှာ ဆရာ့ကိုစောင့်နေပါတယ်။” တပည့်ငယ်လေး ပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် သူ့လက်ကိုမြှောက်ကာ သူ့နောက်ကတပည့်ကို သွားခိုင်းလိုက်လေသည်။ သူလည်လိုက်ပြီး ညွှန့်ခန်းထဲလျှောက်လာလိုက်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်၌ မဒမ်လော့ရပ်နေတာကို အဝေးကနေ သူမြင်လိုက်လေသည်။

“မဒမ်လော့၊ ဒီနေ့ စန်ချင်းဘုရားကျောင်းကို ဘာကြောင့်လာလည်ပတ်ရတာပါလဲ?” ဆရာမော် အပြုံးနဲ့ ရှေ့တိုးလျှောက်လာလေသည်။

“ဘုရားဝတ်ပြုဖို့လာခဲ့တာ၊ ကျွန်မ ဆရာ့ကိုမနှောက်ယှက်မိဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။” လော့မင် ပထမဆုံးကံခေခဲ့ချိန်၊ မြို့တော်မှာ နာမည်ကြီးစိတ်တန်ခိုးဆရာတွေကို လော့လင်မယားနှစ်ဦးရှာဖွေခဲ့ကြလေသည်။ အဆုံးမှာတော့၊ စန်ချင်းကျောင်းက ဆရာမော်သာ လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ဖိနှိပ်ပေးနိုင်လေတယ်၊ ဒါကြောင့် လော့မိသားစုက ဆရာမော်အပေါ် အထင်အမြင်ကောင်းရှိပြီး ယုံကြည်ကြလေသည်။

နှစ်ဦးသား နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေတယ်၊ ထို့နောက် ညွှန့်ခန်းထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

သူမအိတ်ထဲက ပုံသုံးပုံကို မဒမ်လော့ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စာရွက်နီသုံးရွက်နဲ့ ဆရာမော်ထံ လှမ်းပေးလိုက်ကာ “ဆရာမော်၊ ဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်ရဲ့ မွေးနေ့က ကောင်းလား၊ မကောင်းလားဆိုတာ ကျွန်မကိုကူပြီးဖတ်ပေးပါဦး?”

မိန်းကလေးသုံးဦးရဲ့စရိုက်ရှစ်ခုအား မဒမ်လော့ သူ့အားလာဖတ်ခိုင်းလိမ့်မယ်လို့ ဆရာမော် မမျှော်လင့်ထားမိလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူမငြင်းလိုက်လေဘူး။ သူ့စားပွဲပေါ်က စာရွက်နီသုံးခုကိုယူပြီး မိန်းကလေးသုံးယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဂရုတစိုက်ဖတ်ရှုပြီးနောက်၊ ထို့နောက် သူပြောလိုက်လေတယ်၊ “အင်း၊ ဒီမိန်းကလေးသုံးဦးက ရုပ်ရည်ကောင်းရှိပြီး စရိုက်ရှစ်ခုလည်းကောင်းကြတယ်၊ သူတို့ကံကြမ္မာက ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်ကြတယ်။”

“ဒါဆို...” ဆရာမော်အား မဒမ်လော့ စိတ်အားထက်သန်စွာကြည့်လိုက်ပြီး၊ ပိုက်ဆံအိတ်အစွန်းအဖျားကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့သူမလက်တွေက ဖြူဖျော့လာလေတယ်၊ “သူတို့သာ လော့မင်နဲ့အတူတူ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်...”

ဆရာမော် ရုတ်တရက်ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး မဒမ်လော့ကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မမှတ်မိသေးတယ်၊ ဆရာ၊ ဆရာအရင်ကပြောဖူးတယ်လေ။” လော့မင် လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ကြေညာချက်ထုတ်လိုက်ပြီး သူလော့မိသားစုရဲ့ ခြံဝန်းအသေးလေး၌သာ နေနိုင်တယ်လို့ ဆရာမော်ပြောတုန်းက မဒမ်လော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မှတ်မိနေလေတယ်၊ “အဲဒီအချိန်တုန်းက၊ ဆရာပြောတာ ကျွန်မသား၊ လော့မင်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေနဲ့ ငြိတွယ်နေတယ်၊ အခြားသူရဲ့တည်ရှိမှုကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်၊ အလွန်အမင်းမြင့်မြတ်တဲ့အရှိန်အဝါရှိတဲ့လူကလွဲပြီး၊ အခြားသူတွေ သူနဲ့နီးနီးကပ်ကပ်နေလို့မရဘူး။”

“အဲဒီအလွန်အမင်းမြင့်မြတ်တဲ့အရှိန်အဝါရှိတဲ့သူက လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို မကြောက်လန့်နိုင်ဘူးလို့ ပြောဖူးတယ်မလား?” မဒမ်လော့ စိတ်အားထက်သန်တဲ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီလိုပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်ရပ်က...” ဆရာမော် ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “ဒီသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို လော့မင်ရဲ့ဇနီးဖြစ်စေချင်တာလား?”

“ဟုတ်တယ်။” မဒမ်လော့ သူမရည်ရွယ်ရင်းကို မဖုံကွယ်ထားလေဘူး။

“မဒမ်လော့၊ မင်းအတွေးအကြောင်း မင်းလော့မင်ကို မေးခဲ့ပြီးပြီလား?” ဆရာမော် သက်ပြင်းချကာ မေးလိုက်လေသည်။

“မမေးရသေးဘူး။” မဒမ်လော့ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဆရာမော်၊
ဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က လော့မင်နဲ့
အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ဖြစ်နိုင်မလားဆိုတာကိုပဲ ဆရာပြောဖို့လိုတာပါ။ အခြားကိစ္စတွေ
ဆရာဂရုစိုက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျန်တာတွေ ကျွန်မဂရုစိုက်လိုက်ပါ့မယ်။”

ဆရာမော် သူ့ဘာသာသူ အချိန်တော်တော်ကြာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့
မဒမ်လော့ရဲ့သူမသားအပေါ်အချစ်ကို သူ့အနိုင်မယူနိုင်သေးလေဘူး။ သူ ကလေးမျက်နှာနဲ့၊
ဆံပင်ရှည်ရှိတဲ့မိန်းကလေးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။
“ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ကံကြမ္မာက လော့မင်သာ ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို ဝတ်ဆင်ထားမယ်ဆိုရင်
သူ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို သူမတောင့်ခံနိုင်လိမ့်မယ်။”

မဒမ်လော့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ အဲ့တာက ကျန်းစီချီ၊ ကျန်းဟိုက်စီရင်စု
ပြည်နယ်ရေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့သမီးဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်လေသည်။

“နောက်တစ်မျိုးပြောရရင်၊ လော့မင်ရဲ့ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက် မဖယ်လိုက်တာနဲ့၊ သူမနဲ့သူ
ပုံမှန်အတိုင်းနေနိုင်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား?” မဒမ်လော့ အတည်ပြုရန်မေးလိုက်လေသည်။

“လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်သာ ထိန်းချုပ်မှု မလွတ်ထွက်သွားဘူးဆိုရင်ပေါ့။” အဲ့တာက
အန္တရာယ်များနေသေးတယ်ဆိုတာ ဆရာမော် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမော်။” မဒမ်လော့ သူလိုချင်တဲ့အဖြေကို
ရသွားခဲ့လေပြီ။ သူမစားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံတစ်ခုချင်းစီသိမ်းလိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်တရှား
လျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် ယဲ့ယဲ့လေးသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ မဒမ်လော့က ဒီကိစ္စကို
အများကြီးတွေးထားလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လော့မင်က ဘယ်လိုလုပ်
အလွယ်တကူသဘောတူမှာလဲ? ဒီကလေးက အရင်ကတည်း သူ့ကိုယ်သူ
သေချာချင့်တွက်ထားပြီးသားဖြစ်လေသည်။

မဒမ်လော့ ဘုရားကျောင်းကနေ လျှောက်ထွက်လာလိုက်ပြီး ကားထဲဝင်လာလိုက်လေသည်။
ကျန်းစီချီရဲ့ဓာတ်ပုံကို နှစ်သက်တဲ့အပြုံးတစ်ခုနဲ့ သူမကြည့်လိုက်လေသည်။
နှစ်အတော်ကြာပြီးနောက်၊ လော့မင်သူတို့နဲ့ video callခေါ်ဆိုပြီးတိုင်း၊ မိသားစုရဲ့
အငယ်လေးတွေအား အကြံတစ်ခုနှစ်ခုပေးလေ့ရှိလေတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲက ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့
အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးကို မဖုံးကွယ်ထားနိုင်လေဘူး။

လော့မင်က ကလေးတွေကို နှစ်သက်ပြီး အိမ်လိုချင်နေလေသည်။ မဒမ်လော့ သူမသားအား သာမန်လူတွေလို နွေးထွေးတဲ့အိမ်ကလေးရှိစေချင်လေသည်။ သူက ကောင်းမွန်ပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့လူတစ်ဦးဖြစ်လေတယ်။ ဒီလိုမျိုး ရက်တွေကို ဘာလို့များကုန်ဆုံးစေရမှာလဲ? သူမက ကံစီမံရာပဲဆိုပြီး လက်မခံနိုင်လေဘူး၊ ပြီးတော့ သူမသား တစ်ဘဝလုံး ဒီလိုနေသွားမယ်လို့လည်း သူမမယုံကြည်နေလေဘူး။

ဒါကြောင့်၊ ဒီနှစ်တွေအတွင်း၊ တစ်နိုင်ငံလုံးက သင့်တော်တဲ့လူရှာဖို့အတွက် သူမအဆက်အသွယ်အားလုံးအား မဒမ်လော့စုစည်းခဲ့လေပြီး၊ ဒီသုံးယောက်က သူမရှာတွေ့လာတဲ့ အသင့်တော်ဆုံး လူသုံးဦးဖြစ်လေသည်။ ဆရာမော်ဆီမလာခင်၊ ဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်ရဲ့ဇာတာခွင်အား တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖတ်ရှုခိုင်းပြီးပြီဖြစ်လေသည်။ သူတို့ကံကြမ္မာတွေက သေချာပေါက် သံသယရှိစရာမလိုလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို တောင့်ခံနိုင်ရဲ့လားဆိုတာတော့ မသေချာနေလေဘူး၊ ဒီတော့ သူမ ဆရာမော်ထံလာပြီး ကောက်ချက်ချခိုင်းတော့တာဖြစ်လေသည်။

ပြီးတော့ ဒီနေ့...

တစ်ဖက်မှာ ကျန်းစီချီရဲ့ဓာတ်ပုံကို မဒမ်လော့ကိုင်ထားကာ၊ အခြားတစ်ဖက်နဲ့ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ခေါ်လိုက်လေတယ်။ “စီချီ၊ အန်တီလော့ပါ၊ ဒီနေ့ အိမ်လာပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ အချိန်ရှိမလားကွဲ့...”

တစ်ပတ်ကြာပြီးနောက်၊ စာဖတ်ခန်းထဲ သူ့ဒီဇိုင်းသစ်ရဲ့ ဒေတာတွေအား လော့မင်စစ်ဆေးနေချိန် ချန်ပင်းရုတ်တရက်ဝင်လာလေသည်။

“မိန်းကလေးရောက်လာလို့လား?” ဒီနေ့ကပိတ်ရက်ဖြစ်လေသည်။ ပိတ်ရက်တိုင်း ချန်းယု အဆောင်ဆွဲရန်နဲ့ အရှိန်အဝါတချို့စုပ်ယူရန် ရောက်လာတတ်လေတယ်၊ ဒီတော့ အဲ့တာက ချန်းယုလို့ လော့မင်အလိုလိုထင်သွားလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး” ချန်ပင်း သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေတယ်၊ သူ့မျက်နှာအမူအရာက သူစကားပြောနေချိန် ထူးဆန်းနေလေတယ်။ “ကျန်းစီချီလို့ခေါ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ မဒမ်ဆီက တစ်ခုခုပေးဖို့ သူမလာခဲ့တာလို့ သူမပြောပါတယ်။”

“ကျန်းစီချီ?” လော့မင် မျက်မှောင်ကြွလှုပ်လိုက်လေတယ်။ “လူတွေ ဒီခြံဝန်းထဲ သာမန်ကာလှုံနေလို့မရဘူးလေ၊ ပစ္စည်းရပြီးတာနဲ့ ဘာလို့သူမကို မင်းတို့လူတွေ အဝေးမပို့လိုက်ရတာလဲ?”

“ဝန်ကြီးချုပ်လော့က သဘောတူထားပါတယ်၊ သူပြောတာက... ဒီမိန်းကလေးကျန်းက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်သက်ရောက်တာ မခံရနိုင်ဘူးတဲ့။” ကျန်းစီချီ
ခြံဝန်းအသေးလေးကိုရောက်လာတော့၊ ဝန်ကြီးချုပ်လော့ရဲ့ဖုန်းကဝင်လာလေသည်။

လော့မင်မျက်နှာအမူအရာက ချက်ချင်းထူးဆန်းသွားလေတော့တယ်၊
သူ့ခဏလောက်တိတ်ဆိတ်သွားကာ၊ သူ့လက်ထဲကဘော့ပင်ကိုချလိုက်ပြီး၊
အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေတဲ့မိန်းကလေးကို
သူမြင်လိုက်တော့၊ သူမတတ်နိုင်ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို နှေးလိုက်လေသည်။

လော့ကားပေါ်က ခြေသံတွေကြားချိန် ကျန်းစီချီက ဧည့်ခန်းထဲက ပရိဘောဂတွေအား
သေသေချာချာကြည့်ရှုနေတာဖြစ်လေသည်။ သူမမျက်နှာပေါ် ချိုသာတဲ့အပြုံးနဲ့ ပြုံးကာ
လှည့်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “ရှင်က တတိယအစ်ကိုပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်မက ကျန်းစီချီပါ။”

လော့မင် သူ့ကိုပြုံးပြနေတဲ့ လှပတဲ့မိန်းကလေးဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားလိုက်လေသည်။
သူ့စိတ်ထဲအံ့ဩနေပေမဲ့လည်း၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာတော့
ယဉ်ကျေးတဲ့အပြုံးဖျော့ဖျော့လေးရှိနေလေတယ်၊ “ဟယ်လို၊ လော့မင်ပါ။”

“ကျွန်မသိပါတယ်၊ အန်တီလော့ အစ်ကိုအကြောင်းပြောထားပါတယ်၊ တတိယအစ်ကို၊
အစ်ကိုက အန်တီပြောတာထက်ပိုချောတာပဲ။” ကျန်းစီချီပြောလိုက်တော့၊ ကျန်းစီချီရဲ့မျက်နှာက
ပန်းရောင်သန်းလာကာ၊ သူ့လက်ထဲက ပန်းရောင်ခေါင်းအုံးရှည်းအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။
သူမ ကြည့်ရတာ ပို၍လှပပုံပေါ်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။” လော့မင် ညင်ညင်သာသာပြုံးလိုက်လေတယ်၊ “ကျွန်တော်အမေ
တစ်ခုခုပေးဖို့ မင်းကိုဒုက္ခပေးလိုက်တယ်လို့ ကြားမိတာ?”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မလည်းဖြတ်သွားတာပါ။ ကျွန်မ
ဒါကိုပိုဖို့ရောက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ့တော့ ဒုက္ခမဖြစ်ပါဘူး။” ကျန်းစီချီရှင်းပြဖို့
ကြိုးစားလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမပိုကြိုးစားလေ၊ ပိုပြီးသိသာလာလေဖြစ်လာတော့သည်။

“စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့...” ဒါကရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ လော့မင်ထင်လိုက်လေတယ်၊
“ကျွန်တော့်အမေ မင်းကိုတစ်ခုခုပို့ခိုင်းလိုက်တာဖြစ်မယ်။”

“အို၊ အဲ့တာ” တစ်ဖက်မှာထားထားတဲ့ အနက်ရောင်စက္ကူအိတ်ကို ကျန်းစီချီ
လော့မင်ထံကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၃၁.၂):အလွန်အမင်းမြင့်မြတ်သောအရှိန်အဝါ

လော့မင် စက္ကူအိတ်ကိုယူလိုက်တော့ အထဲမှာနူးညံ့တဲ့အမွှေးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လည်စည်းရှိနေတာကို ရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ လော့မင်သူ့မျက်ခုံးတွေကို အံ့သြစွာပင့်လိုက်လေသည်။ သူ့အမေဘာကြောင့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်အား ခြံဝန်းအသေးလေးဆီ လည်စည်းပို့ခိုင်းလိုက်ရလဲဆိုတာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့နားမလည်နေလေဘူး။

“ရှင်... ရှင်ကြိုက်ရဲ့လား?” လည်စည်းကိုငိုထားပြီး လော့မင်ဘာတစ်ခုမှမပြောလေတော့ ကျန်းစီချီမနေနိုင်ဘဲ မေးလိုက်လေသည်။

လော့မင်သတိပြန်ဝင်လာကာ၊ “ဒါပေါ့ ကျွန်တော်ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ ကျွန်တော့်အမေ လည်စည်းထိုးပေးရတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။”

လော့မင်ကြည့်လိုက်လေတော့၊ ဒီမှာလွဲချော်နေတဲ့ အနက်ရောင်ချုပ်ရိုးအနည်းငယ် လည်စည်းပေါ်မှာရှိနေလေတယ်။ ဒါက အိမ်လုပ်ဆိုတာ သိသာသွားစေလေသည်။

“အဲ့တာ အန်တီလုပ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။” ကျန်းစီချီ အသံတိုးတိုးနဲ့ရေရွတ်လာလေသည်။

လည်စည်းကိုကိုင်းထားတဲ့ လော့မင်လက် တောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

“ကျွန်မလုပ်ထားတာ၊ လက်ရာက အရမ်းမကောင်းနေဘူး။” မိန်းကလေးပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ သူမလက်တွေက ခေါင်းအုံးရဲ့အစွန်းအဖျားကို စိတ်လှုပ်တရှားဆွဲနေရင်း သူမခေါင်းကိုငုံထားလိုက်လေတယ်...

လော့မင်ရဲ့အမူအရာ ချက်ချင်းလေးနက်လာလေတော့သည်။ သူ့ကိုင်းထားတဲ့လည်စည်းက စက္ကူအိတ်ထဲပြန်ကျသွားလေသည်။ လော့မင်လို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူမျိုးက၊ သူ့အမေရဲ့ဆိုလိုရင်းကို ဘယ်လိုလုပ်မနားလည်ဘဲနေမှာလဲ?

ကျန်းစီချီရဲ့စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရှက်သွေးဖြာနေတာကို သူ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒါမျိုးက TVတွေထဲမှာသာမြင်နိုင်လေတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်နေ့သူ့ဆီဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လော့မင်မမျှော်လင့်ထားမိလေဘူး။

အမေဘာတွေတွေ့နေတာလဲ? ငါ့ထူးခြားတဲ့အခြေအနေအကြောင်း သူမမေ့သွားပြီလား?

အဲဒီအချိန်၌၊ ချန်းယု သူမအိမ်ကနေခိုးထွက်လာဖို့ အကြောင်းပြချက်ရှာတွေ့သွားလေသည်။ သူမ လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးဆီ မြန်မြန်ပြေးလာလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ တည့်တည့်မတ်မတ်ဝင်ချလာလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ ညီမရောက်လာပြီ!” လော့မင်ကိုမြင်လိုက်တော့
ချန်းယုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်အော်လိုက်လေသည်။

ချန်းယုကိုမြင်လိုက်တော့၊ လော့မင်ရဲ့လေးနက်တဲ့အမူအရာက ပြေလျော့လာလေတော့သည်။
ကျန်းစီချီလည်း သိချင်စိတ်နဲ့ကြည့်လိုက်လေတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသူနဲ့တူတဲ့
မိန်းမငယ်လေးကိုသူမမြင်လိုက်တော့၊ သူမ စိတ်သက်သာရာရတဲ့အနေနဲ့
သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အို... ဒီမှာ ဧည့်သည်ရှိဖို့ဆိုတာ အတော်ရှားတာပဲ။” ချန်းယု ကျန်းစီချီကို မြင်လိုက်လေသည်။
လူတွေရဲ့အရှိန်အဝါကိုကြည့်ရာမှာ ချန်းယုပညာရှင်တစ်ဦးမဟုတ်ပေမဲ့လည်း၊
ကျန်းစီချီရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက မြင့်မြတ်ပြင်းထန်တဲ့အရှိန်အဝါအလင်းနဲ့ကာရံထားပြီး
လော့မိသားစုခြံဝနဲ့အသေးလေးထဲက သွေးနီရောင်မကောင်းမှုအရှိန်အဝါတွေ
သက်ရောက်တာသူမ မခံစားရလေဘူး။ ဒါကိုချန်းယုမြင်လိုက်တော့၊ သူမမျက်နှာက
ဖြည်းဖြည်းချင်း အံ့ဩတဲ့ပုံစံပြသလာလေသည်။

“ဟယ်လို၊ ကျွန်မနာမည် ကျန်းစီချီပါ။” လော့မင်နဲ့ ချန်းယုကြည့်ရတာ
ရင်းနှီးပုံပေါ်လေတာကြောင့်၊ ကျန်းစီချီ အရင်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ချန်းယုပါ။” ချန်းယုပြီးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေတယ်။ သူမမျက်လုံးတွေကတော့
ကျန်းစီချီနဲ့လော့မင်အား အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်နေလေသည်။
အားလုံးကိုမြင်နေရတယ်လို့ထင်ရတဲ့သူမမျက်လုံးတွေက ကျန်းစီချီကို မရှင်းပြနိုင်လောက်အောင်
ရှက်ရွံ့သွားစေလေသည်။

စိတ်မကြည်တဲ့အနေနဲ့ လော့မင် ချန်းယုရဲ့ခေါင်းကိုခေါက်လိုက်ပြီး၊
“မင်းဘာတွေကြည့်နေတာလဲ? အပေါ်တက်သွားချည်။”

ချန်းယု သူမခေါင်းကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဒုတိယထပ်ကို ပြေးသွားလိုက်လေသည်။
တစ်ဝက်လောက်ကိုရောက်တော့၊ သူမခေါင်းကို ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ကာ၊
သူမလျှာကိုထုတ်ပြီး လော့မင်ကိုပြုံးပြလိုက်လေတယ်။ “ဒါ blind
dateလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူးလား? အစ်ကိုမမြင်စေချင်ဘူးဆိုရင်တောင်မှ၊ အစ်ကို blind
dateလုပ်နေတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်နော်။”

သူမဒီနေ့လာရတာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျန်းစီချီသိနေပေမဲ့လည်း၊ သန့်စင်ပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့
တတိယသခင်လေးကိုမြင်လိုက်ချိန် သူမချစ်ကြိုက်မိသွားလေတော့သည်။ သို့သော်၊

ရှုတ်တရက်ထုတ်ပြောခံရတာက ကျန်းစီချီကို မနေနိုင်ဘဲ
ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့ခေါင်းငုံ့သွားစေလေတော့သည်။

လော့မင်အစောတုန်းက ပြေလျော့လိုက်တဲ့နဖူးရိုးက ချက်ချင်းပြန်တွန့်သွားလေသည်။
သို့သော်၊ ပြဿနာကောင်လေးက အော်လိုက်ပြီး၊ လှည့်ကာ လျင်လျင်မြန်မြန်ပြေးသွားလေပြီ
ဒီတော့ သူ့စိတ်မတိုနိုင်လေတော့ဘူး။ ကျန်းစီချီရဲ့ရှက်ရွံ့နေတဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်တော့
လော့မင်ခေါင်းက ပိုတောင်ကြီးလာလေတော့သည်။ [T/N: ခေါင်းကိုက်တာ]

“တောင်းပန်ပါတယ်။” သူ့လက်ထဲက စက္ကူအိတ်ကိုပြန်ပေးလိုက်ရင်း
လော့မင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “မိန်းကလေးကျန်းဆီက ဒီလက်ဆောင်ကို
ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ပါဘူး။”

“ဘ...ဘာလို့လဲ? ရှင်မကြိုက်ဘူးလား?” ကျန်းစီချီဝေခွဲမရဖြစ်နေလေသည်။

“မိန်းကလေးကျန်း၊ ဒါကို ကျွန်တော်အမေလုပ်ပေးလိုက်တာလို့ ကျွန်တော်ထင်သွားလို့ပါ...
မင်းနားလည်တယ်မလား?” လော့မင်အရိပ်အမြွက်ပေးလိုက်လေတယ်။ သူ့စကားက
တစ်ဖက်လူကိုမထိခိုက်သွားစေရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ... နားလည်ပါပြီ။” ကျန်းစီချီမျက်နှာ ခဏလောက်နီရဲလာပြီး
ခဏနေတော့ပြန်ဖြူလာလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့၊ သူမမျက်နှာပေါ် မျက်ရည်ကျလာလေသည်။
သူမအံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကပြေးမထွက်သွားခင်
စက္ကူအိတ်ကိုဆုပ်ကိုင်သွားလိုက်လေသည်။

“ချန်ပင်း၊ မိန်းကလေးကျန်းကို ပြန်ပို့ဖို့တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်လိုက်။”

လော့မင်အမိန့်ပေးပြီးနောက်၊ သူလှည့်လိုက်ပြီး ပန်းရောင်ခေါင်းအုံးကို
ဆိုဖာပေါ် ပြန်ပစ်တင်လိုက်လေတယ်။ သူ့မိဘတွေဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ
သူတကယ်ကိုနားမလည်နေလေဘူး။ သူတို့သားအတွက် blind dateစီစဉ်ပေးတာ?
ပြီးတော့ သူ့ကိုလက်ထပ်ခိုင်းမလို့?

“မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မကြိုက်ဘူးပေါ့၊ ဘာလို့ညီမခေါင်းအုံးကို ပစ်ပေါက်နေရတာလဲ
အာ?” ဒုတိယထပ်က လက်ရန်းကိုမှီပြီး သူမခေါင်းအုံးလက်ခံရရှိတဲ့ မမျှတမှုကို
အတွန့်တက်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့။” လော့မင် စိတ်မကြည်စွာပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာမဟုတ်တာတွေ ညီမပြောနေလို့လဲ?” ချန်းယု ခဏတဖြုတ်လောက်တွေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုမတွေ့ကြည့်ဖူးဘူးလား? အဲဒီအမျိုးသမီးက လှပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အရှိန်အဝါကလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ အစ်ကိုကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်သာ မဆိုးသွားဘူးဆိုရင်၊ သူမနဲ့နေတာလည်း မဆိုးပါဘူး။”

“မင်းကိုယ်ထဲ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရှိနေတယ်၊ မင်းကံကလည်း အခြားသူတွေကဲ့တည်းရှိမှုကို ပျက်စီးစေနိုင်တယ်။ အလွန်အမင်းမြင့်မြတ်တဲ့အရှိန်အဝါရှိသူတွေသာ မင်းနဲ့နီးနီးနေလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကား ဒီလူလူမျိုးက တကယ်ကိုရှားလှတယ်။” လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းက ဆရာမော်သူကိုပြောခဲ့တာအား လော့မင်ရုတ်တရက်သတိရသွားလေသည်။

“မဆိုးသွားဘူးဆိုရင်? ဒါဆို ဆိုးသွားမယ်ဆိုရင်ကော?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“အဲ့တာက... ညီမလည်းမသိဘူး။ နောက်တကြိမ် သူမလာရင် အစ်ကိုကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ကို ဖြည့်ကြည့်မယ်ဆိုရင်ကော ညီမကူရှာပေးမယ်လေ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့မျက်လုံးတွေ တုန်ခါသွားကာ၊ သူချန်းယုကိုကြည့်လိုက်ပြီး လေးနက်တဲ့အသံနဲ့မေးလိုက်လေတယ်။ “မင်းဆိုလိုတာက၊ ငါကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ဖြည့်လိုက်ရင် သူမသက်ရောက်ခံရမယ်ဆိုတာလား?”

“ဒါပေါ့။” ချန်းယုဂုဏ်ယူစွာပြောလိုက်လေတယ်။ “ကမ္ဘာပေါ်မှာ ညီမလို အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို မကြောက်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိမယ်လို့ အစ်ကိုထင်နေတာလား?”

လော့မင်မျက်မှောင်တင်းတင်းကြုံလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို blind dateမအောင်မြင်သွားလို့ ညီမနည်းနည်းပျော်တယ်။” ချန်းယုတခဏခဏရယ်လိုက်လေသည်။

လော့မင် တအံ့တဩကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုသာ လက်ထပ်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ညီမဒီကိုလာလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ သံသယမဝင်အောင် ရှောင်ကြည်ရတော့မှာပဲ။” ချန်းယုလေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းအများကြီးနားလည်နေတာပဲ!” လော့မင်စိတ်တိုနေလေတယ် ဒါပေမဲ့ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့လည်း သူတွေ့မိနေလေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စာ:

ရှိချီ: အစ်ကိုလက်ထပ်လို့မရဘူးနော်!

တတိယသခင်လေး: ဘာလို့လဲ?

ရှိချီ: အစ်ကိုကို ညီမအတင်းအကြပ်မနမ်းရသေးဘူးလေ အာ...

အပိုင်း(၃၂.၁): အစ်ကိုနဲ့နေပေးပါမယ်

လော့မင် ဒုတိယထပ်က စာဖတ်ခန်းကို ပြန်ရောက်လာတော့၊ သူ့အမေကို အရင်မခေါ်လိုက်ဘဲ၊ ဆရာမော်အား video call ခေါ်လိုက်လေသည်။ “ဆရာမော်” video call ပေါ်က ဆရာမော်ကိုကြည့်ရင်း လော့မင်မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေသည်။

“ကျန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေးနဲ့ မင်းတွေ့ပြီးပုံပဲ။” သူ့မကောင်းမှုဝိညာဉ် လွတ်ထွက်သွားတာနဲ့ ပတ်သတ်နေတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ ဆရာမော်ရှေ့ လော့မင်ဒီလိုမျိုး မျက်မှောင်မကြွပ်ဖူးလေဘူး။ ဒီတော့၊ video callပေါ်က ဒီနေ့လော့မင်ရဲ့မျက်နှာအမူအရာကို ဆရာမော်မြင်လိုက်တော့၊ လော့မင်ဘာလို့ သူ့ကိုဆက်သွယ်လာရလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်အား သူခန်းမှန်းနိုင်လေသည်။

“မှန်နေတာပဲ၊ ဆရာဒါကို တကယ်ပဲလိုက်လျောပေးလိုက်တာပေါ့?” လော့မင် တနည်းနည်းနဲ့ ပြောစရာမဲ့သွားလေတယ်၊ “ကျွန်တော့်ကို နားအလည်ဆုံးသူက ဆရာဖြစ်နေမယ်လို့ ကျွန်တော်အမြဲထင်နေခဲ့တာ။”

“မင်းအကြောင်းပြချက်ကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေရဲ့အကြောင်းပြချက်ကိုလည်း ငါနားလည်နေတယ်လေ။” ဆရာမော် သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်၊ “မိန်းကလေးကျန်းရဲ့ကံက တစ်မီလီယံမှတစ်ဦးပဲရှိတယ်၊ သူမကိုရှာတွေ့ဖို့ မဒမ်လော့တော်တော်ကြိုးပမ်းခဲ့ရမှာ။”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး ကျွန်တော့်အခြေအနေမျိုးနဲ့၊ အဲ့တာက အခြားသူတွေကို ဆွဲထားသလိုပဲဖြစ်မနေဘူးလား?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးကျန်းသာ မင်းရဲ့အခြေအနေကိုနားလည်ပြီး လက်ခံပေးမယ်ဆိုရင်၊ ဒါကလုံးလုံးဆိုးနေတဲ့ဟာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။” ဆရာမော်သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်၊ “ငါဒီအရာတွေကို မပြောခဲ့သင့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနှစ်ပေါင်းများစွာ ဘယ်လိုတောင့်ခံလာလဲ၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ၊ ဘယ်လိုခက်ခက်ခဲခဲနေထိုင်ခဲ့လဲဆိုတာတွေ ငါအချိန်အကြာကြီးစောင့်ကြည့်လာခဲ့တာ... လော့မင်၊ မင်းကထိုက်တန်ပါတယ်။”

“ဆရာမော်” လော့မင်မေးလိုက်လေတယ်၊ “ကျွန်တော်မေးကြည့်ချင်တယ် ကျွန်တော်သာ ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ဖြုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်၊ တစ်ဖက်လူက မထိခိုက်နိုင်ဘူးလား?”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။” ဆရာမော်ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို... ကျွန်တော်ကျောက်စိမ်းချုပ်ကောက်ကို မဖြုတ်လိုက်ဘူးဆိုရင်တောင်မှ၊ တစ်နေ့ ကျွန်တော်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် လွတ်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင်၊ သူမအဆင်ပြေမယ်ဆိုတာ ဆရာမော်သေချာနေရဲ့လား?” လော့မင် ထပ်မံမေးလိုက်လေသည်။

“ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။” ဆရာမော် သူ့ခေါင်းကို ဆက်ပြီးခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို၊ ဒါကဆိုးတဲ့အရာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆရာဘာလို့ပြောရတာလဲ?” လော့မင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကျွန်တော်ထိုက်တန်တယ်လို့ ဆရာမော်ထင်တာကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို အနစ်နာခံခိုင်းလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။”

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ဆရာ့ကိုမေးခဲ့တာကို ဆရာမှတ်မိနေသေးရဲ့လား?” လော့မင်ဆက်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကျွန်တော်မေးခဲ့တယ်၊ ဆရာမော်၊ ကျွန်တော်ဘာအမှားတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဘာလို့ဒီလိုဖြစ်နေရတာလဲ? ကျွန်တော်ဘာတစ်ခုမှမလုပ်တာတောင် ဘာကြောင့်အခြားသူတွေကိုထိခိုက်နေစေရတာလဲ?”

ဆရာမော် သက်ပြင်းအရှည်ကြီးချလိုက်လေသည်။ သူဘယ်လိုလုပ်မေ့နိုင်မှာလဲ?

“ဆရာမဖြေနိုင်ခဲ့လေဘူး။ အတိတ်ကဝဋ်ကြွေးကြောင့်လို့ပဲ ဆရာကောက်ချက်ချနိုင်ခဲ့တယ်။” လော့မင်ခါးခါးသီးသီးပြီးလိုက်လေတယ်။ “အဲ့နောက်တော့ ကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ အခုလက်ရှိဘဝဒီလိုဖြစ်နေအောင် အတိတ်ဘဝတုန်းက ငါဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ပါလိမ့်? ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားတွေးကြည့်ကြည့် ဒါကိုနားမလည်နိုင်နေဘူး၊ ဒီတော့ အဲ့အကြောင်းတွေးတာ ကျွန်တော်လက်လျှော့လိုက်တယ်။”

“မိန်းကလေးကျန်းရဲ့ကံမျိုးက တစ်မီလီယံမှတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ တကယ်ပဲ ဒါကအတိတ်က ကံကြောင့်သာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို သူမကံကို အရင်ဘဝကတည်းက တည်ဆောက်လာခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျိုးအတွက် အခြားသူရဲ့အထွပ်အထိပ်သော ကောင်းမွန်တဲ့ကံကို ကျွန်တော်ထိခိုက်စေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ နောက်ဘဝမှာလည်း ဒီလိုနေနေရမှာကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိတယ်။” လော့မင်အသံက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်နေလေတော့သည်။

“ငါဒီလိုဆိုလိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။” ဆရာမော်ရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေမှာ မကောင်းမှုဝိညာဉ်အပေါ် မင်းထိန်းချုပ်နေတာက တကယ်ကိုကောင်းတယ်။ ပြီးတော့၊ ဒီကာလအတောအတွင်းမှာလည်း၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကြီးထွားနေတာက နှေးလာခဲ့ပြီ။ မင်းသာဂရုတစိုက်အာရုံစိုက်နေမယ်ဆိုရင်၊ ကျန်းမိသားစုရဲ့မိန်းကလေးကို မင်းမထိခိုက်စေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ၊ မင်းအမေကို ငါသဘောတူခဲ့တာပဲ။”

“ဆရာမော်၊ ကျွန်တော်ကို ဆရာဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... အမေ ဆရာကိုလာတွေ့တဲ့အချိန်၊ ဒီလိုမျိုး ထပ်မကူညီဖို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါတယ်။”
လော့မင်တောင်းဆိုလိုက်လေတယ်၊ “ဆရာမငြင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ဆရာအနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော်ကိုအသိပေးထားသင့်တယ်။”

“ငါနားလည်ပြီ!” ဆရာမော် အနည်းငယ်ရှက်ရွံ့ကာ ဖုန်းချလိုက်လေတော့သည်။

လော့မင် ဘာမှမရှိတဲ့ ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကြည့်ပြီး အချိန်တော်တော်ကြာ ကြောင်ငေးနေတော့သည်။ ဒါပြီးရင် သူ့အမေကိုသူခေါ်သင့်တယ်ဆိုတာ သူသိလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ သူမသိနေလေဘူး။

လော့မင် တစ်ခါတုန်းက အင်တာနက်ပေါ်စာသားတစ်ခုမြင်တွေ့ဖူးလေတယ်၊ အဲ့တာပြောတာက တစ်ယောက်ထဲနေတာ အချိန်ကြာလာတာနဲ့၊ အဲ့လိုဘဝမျိုးကို တဖြည်းဖြည်းနေသားကျသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီလိုအထီးကျန်တဲ့ဘဝမျိုးကို လော့မင်တော်တော်ကြာနေသားကျနေပြီဆိုပေမဲ့လည်း၊ အခြားသူတွေနဲ့ ထိတွေ့ပြောဆိုလိုရမဲ့ဘဝမျိုးကို သူပို၍တောင့်တမိလေတယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကာ၊ အခြားသူတွေထိတွေ့လို့ရပြီး အခြားသူတွေကလည်း သူ့ကိုထိတွေ့နိုင်လေသည်။ ဟာသတွေပြောပြီး လူတိုင်းအတူတူရယ်မောလို့ရနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးကိုပေါ့။

ထို့ကြောင့်၊ နှစ်သစ်ကူးနဲ့ အားလပ်ရက်တွေမှာ သူမပျော်ရွှင်လေဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်ကိုဖုန်းခေါ်ဆိုတာဖို့ သူ့အမြဲတိုက်တွန်းလေသည်။

မိသားစုထဲက ကလေးအငယ်လေးတွေကို သူတစ်ခါမှမပွေ့ဖက်ဖူးလေပေမဲ့၊ သူမတတ်နိုင်ဘဲ ပူပန်သောစကားအနည်းငယ် ပြောဆိုမိလေသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးနှစ်တုန်းက မတော်တဆတွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း သူ့ရှင်းရှင်းလင်းလင်းအမှတ်ရနေသေးလေသည်။

သူတစ်ယောက်ထဲ နေနေရတဲ့ရက်တွေမှာ၊ သူ့အမှတ်ရနိုင်တဲ့လူတွေက အနည်းငယ်သာရှိလေတယ် ဒီတော့ လူတစ်ယောက်လေးကိုတောင် သူမမေ့ပစ်နိုင်လေဘူး။

သူ့နာကျင်မှုတွေကို သူ့ကောင်းကောင်းဂုဏ်ထားနိုင်တယ်လို့ သူ့အမြဲတွေးထင်နေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေရဲ့မျက်လုံးတွေကနေတော့ သူမဂုဏ်ထားနိုင်လေဘူး။ သူ့အမေက သူမတစ်ဘဝလုံး ခေါင်းမာလာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ သူမက သူ့အဖေ ယောက်ယက်ခက်တဲ့နှစ်တွေကနေ အခု ငြိမ်းချမ်းပြီးချမ်းသာတဲ့မိသားစုအထိ

လိုက်လာခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ လော့မင်က သူ့အမေနှလုံးသားထဲရှိနေတဲ့
တစ်ခုတည်းကျန်ရှိနေသော အထုံးအဖွဲ့လေးဖြစ်လေသည်။

ဒင်-အ-လင်~

ဖုန်းက ရုတ်ခနဲမြည်လာကာ၊ လော့မင်အတွေးတွေကို နှောင့်ယှက်လိုက်လေသည်။
ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်က နာမည်ကိုကြည့်ပြီး၊ ဖုန်းမဖြေလိုက်ခင် ခဏလောက်
တွန့်ဆုတ်သွားလေသည်။

“မင်မင်...” မဒမ်လော့ရဲ့စိတ်မအေးဖြစ်နေတဲ့အသံက ဖုန်းတစ်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
တကယ်တော့၊ ကျန်းစီချီ ခြံဝန်းအသေးလေးထဲဝင်သွားကတည်းက စောင့်ကြည့်ရန်
သူမလူပို့ထားပြီးပြီဖြစ်လေသည်။ ကျန်းစီချီငိုပြီးထွက်လာတော့၊ လော့မင်ဖုန်းခေါ်လာမှာကို
မဒမ်လော့စောင့်နေခဲ့လေတယ် ဒါပေမဲ့ အတော်ကြာသွားခဲ့တာတောင်
လော့မင်မခေါ်လာခဲ့လေဘူး၊ ဒီတော့ သူမဆက်စောင့်နေရန် စိတ်မရှည်လေတော့ဘူး။

“အမေ။” လော့မင် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အမူအရာနဲ့ ပြောလာလိုက်လေသည်။

“အမေ့ဘာသာအမေလုပ်နေတာကြောင့် သားအမေ့ကိုအပြစ်တင်နေတာလား?”
မဒမ်လော့မေးလိုက်လေသည်။

“အမေ၊ အမေ...” လော့မင်အကူညီမဲ့စွာပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒီလိုမျိုး
နောက်ထပ်မလုပ်ပါနဲ့။”

“အဆင်မပြေဘူးလား? မိန်းကလေးကျန်းကို သားမကြိုက်လို့လား? ဒါဆို၊ အမေ
အခြားသူတွေရှာနိုင်ပါ...”

“အမေ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာ အဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမေသိပါတယ်။”
လော့မင်သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်၊ “ကျွန်တော်အခြေအနေကို အမေအသိဆုံးပါ။
အဲ့လိုအလွန့်အလွတ်မြင့်မြတ်တဲ့အရှိန်အဝါရှိသူတွေက ကျွန်တော့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို
တိကျတဲ့အကွာအဝေးကသာ တောင့်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ ဆရာမော်ပြောထားမယ်လို့
ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော်နဲ့သာမန်ဘဝကိုနေထိုင်လို့မရဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာမော်ပြောထားသေးတာက မကောင်းမှုဝိညာဉ်က တည်ငြိမ်လာပြီ ဒီတော့
ပြဿနာအကြီးကြီးမရှိတော့ဘူးတဲ့။” မဒမ်လော့ ငြင်းလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ လူကြားထဲကော ဒီခြံဝန်းအသေးလေးကကော
ကျွန်တော်သာမန်ကာလျှံထွက်သွားလို့မရဘူးလေ။ ကျွန်တော် သိပ္ပံအကယ်ဒမီကိုသွားချင်ရင်

ညနက်နေတဲ့အချိန်၊ ရှောင်းဟန်တောင်ကို ခရီးကြိုသွားဖို့လိုပြီး ညတစ်ဝက်လောက်ကို လမ်းပိတ်ထားမှဖြစ်တယ်။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူမစိတ်ထဲမထားဘူးဆိုရင်ကော?” မဒမ်လော့မေးလိုက်လေသည်။

“အမေ၊ အဲ့တာမမျှတဘူး။” လော့မင်သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်။ “ဒါအပြင်၊ စာနာထောက်ထားနေသလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကိုခံစားစေရတယ်။”

“ဒါဘယ်လိုလုပ် စာနာထောက်ထားတာဖြစ်ရမှာလဲ?” မဒမ်လော့ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားလေတယ်။ “ငါတို့မိသားစု သူမကိုဆိုးဆိုးဝါးဝါးမထားပါဘူး။”

“အမေ၊ ကျွန်တော့်ဘဝက အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး သနားစရာမကောင်းနေဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်အမြဲပြောပါတယ်။” လော့မင်ခက်ခက်ခဲခဲပြောလိုက်လေတယ်။ “အမေဒီလိုသာလုပ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကသနားစရာမကောင်းနေသလိုမျိုး ခံစားသွားရစေလိမ့်မယ်။”

“...” ဖုန်းတစ်ဖက်ကနေ ဘာအသံမှမထွက်လာလေဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဒမ်လော့ ဝမ်းနည်းသွားမယ်ဆိုတာ လော့မင်သိနေလေသည်။ လော့မင်ရဲ့လက်ချောင်းတွေ ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း ယဲ့ယဲ့လေးတုန်ခါသွားလေသည်။

အပိုင်း(၃၂.၂): ညီမ အစ်ကိုနဲ့နေပေးပါ့မယ်

“မင်မင်၊ သား ကလေးတွေအရမ်းကြိုက်တယ်ဆိုတာ အမေသိတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက၊ သားခန္ဓာကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲထိခိုက်နေပါစေ၊ စိတ်ဝိညာဉ်တည်ငြိမ်စေတဲ့အဆောင်ကပ်ပြီး သားလာကြည့်ခဲ့သေးတာပဲ။” မဒမ်လော့ခက်ခက်ခဲခဲပြောလိုက်လေတယ်။ “အမေဒီအတိုင်းတွေကြည့်တာပါ၊ သူမဆန္ဒရှိလားလို့ အမေအားလုံးကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပြလိုက်မယ်လေ၊ ဒါဆို သားမကြိုးစားကြည့်ချင်ဘူးလား? ကလေးရှိယုံပဲဆိုရင်တောင်မှ အဆင်ပြေပါတယ်။”

“အမေ!” လော့မင်ရဲ့အသံက နက်ရှိုင်းတဲ့နာကျင်မှုကို ဖော်ပြနေလေတယ်။ သူ့အားထည့်ထားတာကြောင့် ဖုန်းကိုကိုင်ထားတဲ့သူလက်တွေက ဖြူဖျော့လာလေသည်။

“သားထပ်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အမေအရင်ဆုံးဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။”

ဖုန်းတစ်ဖက်က အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့လေသံကိုနားထောင်ပြီးနောက်၊ လော့မင်ရဲ့အမူအရာက ရှုပ်ထွေးနေပြီး မခံနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းနေလေသည်။ သူ့ရင်ထုမနာဖြစ်နေတဲ့အမေအား

ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမလဲဆိုတာ သူမသိနေလေဘူး၊ ဒါမှမဟုတ်
ကျန်းစီချီကိုပဲထိခိုက်စေလိုက်ရမလား။

“ခရက်...”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့အသံက လော့မင်ကိုဆတ်ခနဲလှုပ်သွားစေလေသည်။ အပြင်ဘက်ကနေ
လှိမ့်လာတဲ့ အာလူးချောင်းကြောတွေကို သူကြည့်လိုက်တော့၊ အထဲကို
ကိုးရိုးကိုးရားနိုင်တဲ့ကိုယ်ဟန်နဲ့ ချောင်းကြည့်နေတဲ့မိန်းကလေးကို သူမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ညီမ... အခုလေးတင်မှရောက်လာတာလို့ပြောရင်၊ အစ်ကိုယုံမလား?”
ချန်းယုသတိအနေအထားနဲ့မေးလိုက်ကာ၊ တံခါးအပြင်ဘက်ကနေ
သူမခေါင်းကိုထုတ်ပြလာလေသည်။

“မင်းဘယ်လိုထင်လဲ?” လော့မင် အမေးကိုအမေးနဲ့ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ညီမရှင်းပြမနေတော့ဘူး။” သူမမကျော်ဖြတ်နိုင်ဘူးဆိုတာသိလိုက်တော့၊ ဒီတော့
မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျသွားတဲ့ အာလူးချောင်းကို ပြန်ကောက်လိုက်လေသည်။

“...” ဒီမိန်းကလေး အိုးကိုတကယ်ခွဲလိုက်တာပဲ၊ လော့မင်ကသိကအောက်ဖြစ်နေလေတယ်
ဒါပေမဲ့ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့လည်းသူထင်မိလေတယ်၊ “အဲ့တာကျသွားပြီပဲ၊
ကောက်ပြီးထပ်စားမနေနဲ့တော့။”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကြမ်းပြင်က အရမ်းသန့်ရှင်းတာ၊ ပြန်ကောက်ပြီး ပြန်စားလို့ရပါတယ်။”
ချန်းယုလျစ်လျူရှုပြီးပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒါ့အပြင်၊ ရောဂါပိုးအနည်းငယ်လောက်က
ဘာအန္တရာယ်မှမရှိပါဘူး။”

သူမဒီလိုပြောလာတော့ လော့မင်ဘာမှမပြောလိုက်လေတော့ဘူး။
ချန်းယုရဲ့ရှုတ်ခြည်းပေါ်လာတာက မဒမ်လော့နဲ့ပြောတုန်းကဖြစ်လာတဲ့ သူ့ဝမ်းနည်းမှုတွေကို
လွင့်ပျယ်သွားစေလေသည်။ လော့မင်ဖုန်းကိုချထားလိုက်ကာ၊ စားပွဲပေါ်က တစ်ဝက်ဆွဲပိုးသွားတဲ့
အသေးစိတ်အစီအစဉ်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး၊ ဘော့ပင်ကိုင်ကာ ဆက်ပြီးဆွဲလိုက်လေသည်။

မြေပေါ်ကျနေတဲ့ အားလူးချောင်းတွေ တစ်ခုချင်းစီ ချန်းယုကောက်ယူပြီးနောက်
အကြွင်းအကျန်တွေရှင်းဖို့ တံမြက်စည်းသွားရှာရန်ထွက်လာလိုက်သည်။
ပြီးသလောက်ဖြစ်နေတာကိုတွေ့လိုက်တော့၊ သူမကောက်ထားတဲ့အာလူးချောင်းတွေယူပြီး
လော့မင်ရဲ့စားပွဲကိုသွားလိုက်လေသည်။ ဆွဲနေတဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး
တအံ့တဩမေးလိုက်လေတယ်၊ “ဒါရိုင်ဖယ်လား?”

လော့မင် သူ့ခေါင်းကို တအံ့တဩမော့လိုက်ကာ “မင်းမထွက်သွားသေးဘူးလား?”

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုစိတ်တိုနေတာလား?” ချန်းယုသတိထားကာမေးလိုက်လေသည်။

“မင်း...” လော့မင် မိန်းကလေးကို ဂရုစိုက်ရန် ပျင်းရိနေလေတယ်။ ဒါ့အပြင်၊
ဒါကကိစ္စကြီးမဟုတ်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အနည်းငယ်ရှက်ဖို့တော့ကောင်းလှလေတယ်၊
“ဒီလိုထပ်မလုပ်နဲ့။”

“အမ်၊ အမ်၊ ညီမကတိပေးပါတယ်၊ နောင်အနာဂတ် ညီမမတော်တဆကြားသွားမယ်ဆိုရင်၊
ညီမလှည့်ပြီးထွက်သွားလိုက်ပါမယ်။” ချန်းယုလေးလေးနက်နက်ကျိန်ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဒီတော့၊ အစောတုန်းက မင်းတမင်သက်သက်ခိုးနားထောင်နေခဲ့တာပေါ့?” လော့မင်
အနည်းငယ်ဒေါသထွက်ကာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုအစောကတည်းက ခန့်မှန်းပြီးသွားပြီမဟုတ်ဘူးလား?”
ချန်းယုသူမပါးစပ်ကို အလန့်တကြားကာလိုက်ကာ၊ “အစ်ကိုလိမ်လိုက်တာပဲ!”

“...” လော့မင်ရုတ်တရက်နင်သလိုခံစားလိုက်ရလေတယ်။
သူ့ဘာမှထပ်မပြောချင်လေတော့ဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ပြီး ဒေတာတွေ
ဆက်ပြီးတွက်ချက်နေလိုက်လေသည်။

အချိန်ခဏလောက်ကြာသွားတော့၊ ချန်းယုအသံထပ်ထွက်လာလေပြန်တယ်၊
“တတိယအစ်ကို...”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ?” သူမနှောင့်နှေးနေပြီး ထွက်မသွားသေးတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယု
သူ့ကိုပြောချင်တာတချို့ရှိနေမယ်ဆိုတာ လော့မင်ခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။

“ညီမမှာ အရမ်းအားကောင်းတဲ့အဘိုးတစ်ယောက်ရှိတယ်; ညီမစကေးတွေအားလုံးကို
သင်ပေးခဲ့တဲ့သူလေ။ သူက တစ်ခါတစ်ရံမယုံကြည်ရဘူးဆိုပေမဲ့၊ သူ့စကေးတွေကတော့
သံသယရှိစရာမလိုအောင် ကောင်းမွန်နေတယ်။” ချန်းယုရုတ်တရက်ပြောလာလေသည်။

“ငါသိပါတယ်။” လော့မင် အနည်းငယ်အံ့ဩနေလေတယ်။ “မင်းအရင်က ပြောဖူးပါတယ်။”

“အချိန်အနည်းငယ်လောက်တုန်းက၊ အဘိုး ရုတ်တရက်ငါ့ကိုဆက်သွယ်လာတယ်။
အသက်ရှိသေသူနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့နည်းလမ်းသူပေးလာခဲ့တယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညီမမှာ အဘိုးရဲ့ပင်ဂွင်းအကောင်ပဲရှိနေတာ၊ သူနဲ့ပါတ်ဘာလို့မပေးလဲဆိုတာ ညီမမလည်းမသိဘူး။” ချန်းယုပြဿနာဖြစ်နေလေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ညီမသူ့အတွက်စာပို့ထားတယ်။”

“စာပို့ထားတယ်?” လော့မင်ချန်းယုကို မသင်္ကာစွာကြည့်လိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကိုကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုဖြေရှင်းလို့ရမယ့် နည်းတစ်ခုခုများရှိနေမလားလို့ အဘိုးကိုမေးတဲ့စာ ညီမပို့ထားလိုက်တယ်။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “တတိယအစ်ကိုကို ညီမကတိပေးထားတဲ့ကတိတွေကို ညီမမမေ့ပစ်ပါဘူး။”

လော့မင် အချိန်ခဏလောက် မှင်သက်သွားလေသည်။ ဒီကိစ္စကိုချန်းယုရုတ်တရက် ထုတ်ပြောလာလိမ့်မယ်လို့ လော့မင် မထင်ထားမိလေဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

“ဒီတော့တတိယအစ်ကို...” သူမကြားလိုက်တာကို ချန်းယုမှတ်မိနေသေးလေတယ်။
“အစောတုန်းက မြင့်မြတ်တဲ့အရှိန်အဝါရှိတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ အစ်ကိုစမ်းပြီးဆက်သွယ်ကြည့်ချင်ရဲ့လား?”

လော့မင်ရဲ့အမူအရာ တောင့်တင်းသွားလေသည်။ သူပြောလိုက်ရန် အချိန်အနည်းငယ်လောက်ယူလိုက်ရလေတယ်။ “မကောင်းမှုဝိညာဉ် လုံးလုံးဖြေရှင်းလို့မရသေးခင်အထိ ဘာတစ်ခုမှလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေးကျန်းကို ငါထိခိုက်စေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့အမေကိုလည်း အခြေအမြစ်မရှိတဲ့မျှော်လင့်ချက်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး။”

“ဒါဆို၊ တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုအတွက်ကကော?”
ချန်းယုမျက်လုံးပြူးကာမေးလိုက်လေတယ်။ “အစ်မကော အမေကိုကော အစ်ကိုမထိခိုက်စေချင်ဘူး။ အကုန်လုံးကအစ်ကိုကိုစိတ်ပူနေကြတယ် ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကတော့ အစ်ကိုကိုအစ်ကိုစိတ်မပူနေဘူးပဲ။”

လော့မင်ရဲ့လက်တုန့်ခါသွားပြီး သူ့ကိုယ်ထားတဲ့ဘော့ပင်ချော်ထွက်သွားကာ၊ စာရွက်ပေါ် အနက်ရောင်အမှတ်အသားကျန်ရစ်သွားစေလေသည်။

“မှန်နေတာပဲ၊ ငါ့အပေါ်တကယ်ပဲမှီခိုနေတာပဲ!”

လော့မင်ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“အစောက ညီမခိုးနားထောင်မိဖို့ ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ?” ချန်းယုပြီးလိုက်ပြီး
“ညီမသေချာပေါက် အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုဂရုစိုက်ပေးမယ်။
ညီမသေချာပေါက်နည်းလမ်းရှာပေးမယ်။”

လော့မင်ရဲနွဲ့လုံးသားနွေးထွေးလာပြီး ပြုံးလိုက်လေတယ်။ “ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မပြောနဲ့ဦး၊
မင်းမဖြေရှင်းနိုင်ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ?”

“ဟမ်??” အာလူးချောင်းကြော်စားရင်း ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။
“တတိယအစ်ကိုအမေက တတိယအစ်ကိုကို blind dateလုပ်စေချင်တာပဲ။
သူတတိယအစ်ကိုတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေမှာကို သေချာပေါက်မလိုချင်ဘူးပဲ။
မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ညီမမဖြေရှင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ညီမတတိယအစ်ကိုနဲ့ပဲနေသွားလိုက်မယ်၊
အာ၊ တတိယအစ်ကိုတစ်ယောက်နေသွားရမှာကို ညီမခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။”

“ရူးမိုက်တဲ့မိန်းကလေး” သူ့မျက်လုံးထဲကနွေးထွေးတဲ့အပြုံးနဲ့အတူ လော့မင် ချန်းယုရဲနွဲ့ဖူးကို
တောက်ချလိုက်လေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:
တတိယသခင်လေး: ဒီတော့၊ မင်းကိုယ်နဲ့နေသွားမှာလား?

ရှိချီ: ညီမနေမယ်။

တတိယသခင်လေး: ဟုတ်ပြီ။

ရှိချီ: တစ်ခုခုမှန်နေသလို ငါခံစားနေရတယ်...

အပိုင်း(၃၃.၁): တတိယသခင်လေး တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ

နဲ့လယ်၁၂:၃၂

အင်ပါယာမြို့နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးသိပ္ပံတက္ကသိုလ်

အစိမ်းရောင်စစ်တပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦး
လော့မင်ကို စောင့်ကြပ်ပေးနေလေသည်။

“ပညာရှင်လော့၊ ငါ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့။” လော့မင်ရဲ့လက်နက်ဒီဇိုင်းတွေအပေါ် အောင်မြင်မှုအရ
သူ့အား ‘ဆရာ’လို့ခေါ်ဆိုသင့်တာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လော့မင်က ငယ်ရွှံ့လေတာကြောင့်
သူတို့က လော့မင်ကို ‘ပညာရှင်’ဟုသာ ခေါ်ဆိုကြလေသည်။ လော့မင်က
နိုင်ငံရဲ့သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၏အထူးပညာရှင်ဖြစ်လေသည်။

လော့မင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေထဲ ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
ရှေ့သို့သွားနေတဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသားနောက်လိုက်လာလိုက်လေသည်။

“ဒီပစ္စည်းက နဲ့လယ်တုန်းက မြို့တော်ကို သင်္ဘောနဲ့ရောက်လာခဲ့တာ။”

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသားက လျူမှုလို့ခေါ် ပြီး သူက
နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနက လက်နက်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လေသည်။ လော့မင်ကို
မိတ်ဆက်ပေးရင်း သူရှေ့လျှောက်လာလိုက်လေတယ်။ “ဒီလက်နက်ကို လန်လင်းမှာ
လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်တွေ တူးဖော်ရရှိခဲ့တာ။”

“လန်လင်း? စစ်ကာလတုန်းက ချီယန်နဲ့ဖုန်းယုနိုင်ငံနှစ်ခုကြားမှာ နယ်စပ်တစ်ခုရှိခဲ့တယ်၊
အဲ့တာလား။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။” လျူမှုဆက်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ရှေးဟောင်းသုတေသနအသင်းက
ပါမောက္ခဖန်ပြောတာ သိချိုင်းက စစ်ကာလတုန်းက ချီယန်စစ်သူကြီးတစ်ဦးအပိုင်တဲ့ ;
အဲဒီသင်းချိုင်းထဲ အဲဒီခေတ်တုန်းက လက်နက်တွေ အရေအတွက်အများကြီးရှိနေတယ်တဲ့။ အခု
သုတေသနအခန်းထဲရှိနေတဲ့ ကြေးနီဓားက သင်းချိုင်းပိုင်ရှင်ရဲ့ခေါင်းတလားထဲက
တွေ့ရှိခဲ့တာတဲ့။”

“မင်း ကျွန်တော့်ကိုပေးတဲ့စစ်ဆေးချက်ရလဒ်အစီရင်ခံစာအရ၊ အဲဒီကြေးနီဓားကနေ
ထူးဆန်းတဲ့စွမ်းအင်ကို ထောက်လှမ်းမိတယ်လို့ မင်းရေးသားထားတယ်။” နဲ့လယ်တုန်းက
နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနကနေ အစီရင်ခံစာကို လော့မင်ရရှိထားပြီးလေပြီ။
အစီရင်ခံစာထဲ အေးစက်တဲ့စတီးလက်နက်က ထူးဆန်းတဲ့အပူစွမ်းအင်ထုတ်လွှင့်ပေးနေတာက
တစ်ခုသာရှိတယ်လို့ရေးသားထားလေသည်။

ဒီလက်နက်သာ ထူးဆန်းတဲ့စွမ်းအင်ပိုင်ဆိုင်နေမယ်ဆိုရင်၊ လက်နက်ထုတ်လုပ်မှုထဲ ဒါက ကြီးမားတဲ့ကျော်လွှားမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။ လော့မင်က ဒါကိုအရမ်းစိတ်ဝင်စားနေလေတယ်။ ဒီတော့ ညမှာတင် လော့မင်စိတ်လှုပ်တရား လောကြီးသုတ်ပြာနဲ့ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။” လျူမူပြောလိုက်လေတယ်။ “စစ်ဆေးပြီးနောက်၊ စွမ်းအင်က ရောင်ခြည်ဖြာထွက်နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်။ စွမ်းအင်လှိုင်းနှုန်းတွေကို ငါတို့ထောက်လှမ်းလိုက်တော့ ဓားရိုးက ထူးဆန်းတဲ့အရာကနေ စလာတယ်ဆိုတာ ငါတို့ရှာတွေ့လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစွမ်းအင်နဲ့လက်နက်ဘယ်လို ပေါင်းစပ်နေပြီး ဘယ်လိုအသုံးပြုရမလဲဆိုတာကို ငါတို့အဖြေမရှာနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။”

နှစ်ဦးသား လော့မင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သုတေသနခန်းကိုလျှောက်လာလိုက်တယ်။ အဲ့တာက ကျည်ကာမှန်အပြည့်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်တဲ့ အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်လေသည်။ သူ့အခြေအနေကြောင့်၊ သူ့သုတေသန စီမံခန့်ခွဲနေတဲ့အချိန် လော့မင်နားလူတွေရှိနေလို့မဖြစ်နိုင်လေဘူး။ အခန်းထဲလော့မင်တစ်ခုခုဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အပြင်ဘက်သုတေသနအခန်းကလူတွေ သတိမထားမိတာဖြစ်မဖြစ်စေရန် ဒီအခန်းအား ဝန်ကြီးဌာနက လုပ်ပေးထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

သူ့အခန်းထဲမဝင်လိုက်ခင်၊ အနက်ရောင်ကြေးဓားကို မှန်တွေဖြတ်ပြီး လော့မင်မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒါရှိတာလျူ။ နှစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော်မထွက်လာခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ မင်းဒီနားတစ်ဝိုက် လူတွေမရှိနေပါစေနဲ့။” လျူမင်ကို လော့မင်သတိပေးလိုက်လေသည်။

“နားလည်ပါပြီ။” လျူမင်ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ နိုင်ငံတော်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကိုလာတိုင်း လော့မင်အမြဲဒီလိုလုပ်လေတယ်၊ သူ့အခန်းထဲ နှစ်နာရီထက်ကြာအောင်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒါကပြဿနာကြုံနေရပြီး ဖြေရှင်းရန်အချိန်လိုနေတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာဖြစ်လေသည်။ ဒီကာလအတောအတွင်း၊ လော့မင်ရဲ့သုတေသနအခန်းရဲ့ ငါးမီတာပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်သူမှဖြတ်မသွားနိုင်လေဘူး။

လျူမင် လော့မင်သုတေသနအခန်းထဲဝင်သွားပြီး ကြေးဓားအား စတင်လေ့လာတဲ့အထိ စောင့်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် အခန်းမှ သူ့လှည့်ပြီးထွက်လာလိုက်ပြီး၊ လော့မင်နဲ့သူ့အစောင့်တွေသာ ချန်ထားခဲ့လိုက်လေသည်။

သုတေသနခန်းထဲ လော့မင်လျှောက်ဝင်လာချိန်၌၊ သူ့နှလုံးသားထဲ ထူးဆန်းတဲ့ခံစားချက်တစ်ခု ချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ကြေးမားအား သူထိလိုက်တဲ့အချိန်မှ ထူးဆန်းတဲ့ခံစားချက်က ဖြည်းဖြည်းချင်းပြတ်သားလာပြီး... ရင်းနှီးပြီးနီးစပ်တဲ့ ခံစားချက်လိုမျိုးပြောင်းလဲလာလေတော့သည်။

“ဝှစ်!”

ဪမင်လန့်သွားကာ၊ သူ့လက်ကိုပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး နှစ်လက်မအရွယ်ကြေးမားက ရုတ်တရက် လက်မတစ်ဝက်အရွယ်လောက်အဖြစ်ကျုံ့သွားတာကို ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

“ဝီ၊ ဝီ၊ ဝီ!”

လက်မတစ်ဝက်အရွယ် ကြေးမားက စားပွဲပေါ်တုန်ခါနေတာက၊ လော့မင်အားခေါ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။

လော့မင်တုံ့ဆိုင်းသွားကာ၊ သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး ကျုံ့သွားတဲ့ကြေးမားကိုကောက်ယူလိုက်ကာ၊ သူ့လက်ဖဝါးထဲကိုင်ထားပြီး သေချာဂရုတစိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

- ဒီမနက်စောစောမှာ -

ဒီနေ့လယ်၌ ချန်းယုအတန်းတက်ရန်မရှိလေဘူး၊ ကျော့ပိုးအိတ်လွယ်ကာ သူမအသစ်ဝယ်ထားတဲ့ စက်တစ်စီးဖိနပ်နဲ့ လျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

“ရှိရှိ၊ ပိတ်ရက်ကျရင် နင်ငါတို့နဲ့အတူတူ ဈေးဝယ်မသွားဘူးလား၊ အာ?” အဆောင်က ထွက်သွားတော့မလိုလုပ်နေတဲ့ ချန်းယုအား ဖန်ဖေဖေအော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“Sorry၊ ငါဒီပိတ်ရက် တကယ်ကြီးလုပ်စရာရှိနေလို့၊ နောက်တစ်ကြိမ်ကျ အတူတူသွားကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့...” သူမစားပွဲကို ချန်းယုပြန်ပြေးလာလိုက်ပြီး၊ အံ့ဆွဲကနေ ငွေရောင်ကဒ်တစ်ခုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖန်ဖေဖေထံလှမ်းပေးလိုက်လေတယ်၊ “VKရဲ့ VIP card၊ နင်အဝတ်တွေဝယ်ရင် ဒါကိုသုံးချင်သုံးလို့ရတယ်။”

တုန်ချောင်းက သူမအား ဒီ VK VIP cardအား ပေးလာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ အသက်ရှိသေသူကိစ္စကိုဖြေရှင်းပြီး ချန်းယုကျောင်းကိုပြန်လာတော့၊ သူမနှစ်ရက်ထွက်သွားတာတောင် ဘာလို့သူမအသွင်အပြင်မပြောင်းလဲသွားရတာလဲလို့ သူမအခန်းဖော်တွေ မရပ်မနားအပူကပ်နေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ချန်းယု ဒီကဒ်ကိုအသုံးပြုပြီး သူတို့အားလှည့်စားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ တုန်ချောင်းတစ်ခုလုပ်စရာရှိတာကြောင့် သူနိုင်ငံခြားကို

ယာယီထွက်သွားရမှာဖြစ်လေတယ် ဒီတော့ ဒီVIPကဒ်အား
လျော်ကြေးအနေနဲ့ပေးလာခဲ့လေသည်။ ဖြစ်ချင်နေတော့၊ နိုင်ငံခြား၌
ဖက်ရှင်ပြပွဲကျင်းပမှာဖြစ်နေလေတယ်၊ ဒါကြောင့် ချန်းယုလိမ်ညာလိုရခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“နင်ဒီကဒ်ရပြီးကတည်းကမှ တစ်ခါမှအသုံးမပြုရသေးဘူးပဲ။” ဟန်ယောပြောလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီကဒ်မှာ ကုန်ဆုံးရင်မသတ်မှတ်ထားဘူးလေ၊
ဘယ်အချိန်သုံးသုံး ကိစ္စမရှိပါဘူး။” အဆောင်တံခါးဖွင့်ရင်း ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်၊
“ငါသွားပြီ၊ တနင်္လာနေ့တွေ့ကြတာပေါ့။”

ချန်းယု အဆောင်တံခါးကနေထွက်လာကာ၊ သူမခြေထောက်အောက်က အသစ်ဝယ်ယူထားတဲ့
စကိတ်စီးဖိနပ်ကို တွန်းလိုက်ပြီး ကျောင်းရဲ့လမ်းမကျယ်ကြီးပေါ်
လန်းဆန်းပြီးသွက်လတ်သောအပြုအမူနဲ့ ထွက်လာလိုက်လေသည်။

စိတ်စွမ်းအင် websiteမှာ သူမအကောင့်ကို မြှင့်တင်နေရတာနဲ့
သူမအလုပ်များနေတာဖြစ်လေသည်။

အပိုင်း(၃၃.၂): တတိယသခင်လေးမှာတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ

websiteမှ တာဝန်တွေအား ချန်းယုဖတ်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ သူမတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
ငါမီလီယံတန်တဲ့တာဝန်ကို ယူလိုက်လေတယ် ဒါပေမဲ့ သူမစိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့
တာဝန်အကြောင်းအရာကို အဖွဲ့ပိုင်ရှင် ‘စိတ်စွမ်းအင်ပရိုဂရမ်မာ’ဆီ ကူးပို့ပေးလိုက်တော့၊
ရက်ရက်စက်စက်ငြင်းပယ်ခံလိုက်ရလေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘ဘာလို့လဲ? တာဝန်အကြောင်းအရာ ငါကူးပို့ပေးတာနဲ့
အဲဒီလူရဲ့ဆက်သွယ်လို့ရမယ့်အချက်အလက် မင်းပေးမယ်လို့
ငါ့ကိုပြောထားတာမဟုတ်ဘူးလား?’

စိတ်စွမ်းအင်ပရိုဂရမ်မာ: ‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဝန်ဆောင်မှုက တစ်မီလီယံထက်
နည်းတဲ့တာဝန်တွေကိုပဲ ကန့်သတ်ထားတာ၊ ပိုကြီးတဲ့ပမာဏဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ website
ကိုတိုက်ရိုက်သွားပြီး တာဝန်ယူလိုက်သင့်တယ်ဆိုတာကို သိထားသင့်တယ်။’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘မတူတာများရှိနေလို့လား?’

စိတ်စွမ်းအင်ပရိုဂရမ်မာ: ‘အခွန်ရှောင်တာအပြင်၊ ဒီအဖွဲ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က အားနည်းတဲ့ပယောဂနှင့်သူတွေကို ကူညီဖို့ပဲ။ ယွမ်ငါးမီလီယံရှိတဲ့တာဝန်ကို လက်ခံနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာကတော့ websiteကနေ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဝန်ဆောင်ခဖြတ်လိုက်သင့်တယ်၊ ဒီကိုလာနေဖို့မလိုအပ်ဘူး။’

စိတ်စွမ်းအင်website၌ ဝန်ဆောင်ခပေးရန် နည်းနှစ်မျိုးရှိလေသည်။ တစ်နည်းကတော့ တာဝန်ဆုကြေးကနေ 30%တိုက်ရိုက်နုတ်ယူခိုင်းတာဖြစ်လေတယ်၊ တခြားတစ်နည်းကတော့ ဝန်ဆောင်ခတွေအားလုံးဖြတ်ဖို့ websiteက လတိုင်းတင်ပေးလာတဲ့ အေအဆင့်တာဝန်တစ်ခုကို အပြီးသတ်ပေးဖို့လိုလေသည်။

ချန်းယု စိတ်နှလုံးထိခိုက်စွာနဲ့ ပြောလာလိုက်တယ်: ‘ဒါပေမဲ့၊ မီလီယံချီတဲ့အေအဆင့်တာဝန်တွေအများကြီးရှိနေတာပဲ။’

စိတ်စွမ်းအင်ပရိုဂရမ်မာ: ‘ဆရာ၊ အာ၊ ငါတို့အဖွဲ့က အခြားသူတွေရဲ့တာဝန်ကို တိတ်တိတ်လေးခိုးလုပ်နေတာ၊ ငါတို့အရမ်းမာန်ပါလို့မဖြစ်ဘူး။’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ...

စိတ်စွမ်းအင် Websiteက တာဝန်တွေအား ရိုးရိုးသားသားယူလိုက်တာအပြင် ချန်းယုရွေးချယ်ရန်မရှိလေတော့ဘူး။ စိတ်စွမ်းအင်websiteက တာဝန်တွေကို အဆင့်အရလက်ခံယူရတာ ဖြစ်နေခဲ့တာကို။ တူညီတဲ့အဆင့်မှာရှိနေတဲ့အကောင့်က တူညီတဲ့အဆင့်ရှိတဲ့တာဝန်ကိုသာ လက်ခံရယူနိုင်လေသည်။ ပြီးတော့ ဒုတိယနည်းလမ်းကိုသုံးပြီး ဝန်ဆောင်ခရှောင်ချင်တဲ့သူကလည်း အေအဆင့်အကောင့်ဖြစ်နေမှရလေမည်။

ထို့ကြောင့်၊ ချန်းယု အနိမ့်ဆုံးအဆင့်ကနေစတင်ရမှာဖြစ်လေတယ် ပြီးတော့မှ တစ်သောင်းကနေ တစ်သိန်းအထိဖြည်းဖြည်းချင်း မြှင့်တင်သွားရတော့မှာဖြစ်လေသည်။ ဒီကာလအတောအတွင်း ချန်းယု အရမ်းအလုပ်များနေလေတယ်; ဒီတာဝန်တွေက ပိုက်ဆံအများကြီးမရနိုင်ပေမဲ့လည်း ဒါကိုလိုချင်တဲ့ရှိသူတွေ အများကြီးရှိသေးလေသည်။

အဆုံးမှာတော့၊ အသက်ရှိသေသူလိုမျိုးပဲ၊ အဆင့်တွေကို လျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့ ထူးခြားတဲ့တာဝန်တချို့ရှိလေသည်။ တစ်ခုခုသာဆိုရင်၊ ထူးခြားတဲ့တာဝန်သုံးမျိုးအား အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အေအဆင့်အား သူမတိုက်ရိုက်ရောက်သွားနိုင်တာကြောင့် ချန်းယုအဲ့တာတွေအား သေချာပေါက်ရွေးလိုက်မှာဖြစ်လေသည်။

ဒီနေ့၊ ယွမ်သုံးသောင်းတန်တဲ့ တာဝန်အသေစလေးတစ်ခုအား ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။ ဝန်ဆောင်ခဖြတ်ပြီးနောက်၊ ယွမ်၂သောင်းလောက်သာ သူမရနိုင်တော့မှာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်၊

ဘယ်လောက်နည်းပါးတဲ့ပမာဏဖြစ်နေပါစေ ချန်းယုအထင်မသေးလေဘူး၊
ဘာဝင်ငွေမှမရှိတာထက် ပိုက်ဆံရှိနေတာက ပိုကောင်းမွန်လှလေတယ်၊ ဒီလိုအခြေအနေက
မြန်မြန်အဆင့်မြှင့်လိုရတာကို ထည့်မပြောနဲ့ဦး။

“မင်းကကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?” အလုပ်အပ်သူက အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်
လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်လေတယ်၊ ချန်းယုကိုမြင်လိုက်တော့ သူ့အံ့အားသင့်သွားလေသည်။
သိသိသာသာကို၊ ချန်းယုက တကယ့်စကေးတွေနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာဖြစ်နေမယ်လို့
သူမယုံကြည်နေလေဘူး။

လူရွယ်ရဲပုခုံးကို ချန်းယုလှမ်းကြည့်လိုက်လေတယ် ; မျက်နှာဝါးနေတဲ့ အမျိုးသမီးသရဲတစ်ဦး
လှဲလျောင်းနေလေတယ်၊ သူက လူရွယ်ရဲမျက်နှာကို သူ့လျှာနဲ့လျှက်နေလေတယ်၊ အဲ့တာက
အော်ဂလီဆန်စရာကောင်စလှလေသည်။

“ငါကကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲ။” ဒီလိုမေးခွန်းအမေးခံရတာ ချန်းယုအတွက်
ပထမဆုံးအကြိမ်မဟုတ်လေဘူး; သူမထပ်မရှင်းပြချင်လေတော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဒီကိစ္စဖြေရှင်းပြီးလို့ ပိုက်ဆံသူမအကောင့်ထဲရောက်လာတာနဲ့၊ သူမတို့ နောင်အနာဂတ်မှာ
ထပ်တွေ့ရမှာမဟုတ်လေတော့ဘူး။

“မင်းလူတွေရယ်ရအောင်လုပ်နေတာပဲ၊ အာ၊ မင်းကကျောင်းသူဆိုတာ အသိသာကြီးလေ၊
ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းကင်ဘုံဆရာနဲ့တူနိုင်မှာ...” လူရွယ်က သူမအားမယုံကြည်နေလေဘူး။
ဖုန်းခေါ် ပြီး သူတိုင်ကြားမလိုလုပ်နေချိန်မှာ၊ ချန်းယုလျှောက်လာပြီး
သူ့ပုခုံးကိုးပုတ်လိုက်လေသည်။

လူရွယ်က အနေခက်တဲ့အနေနဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေသည်။ မကြာမှီ၊
မမြင်နိုင်တဲ့စေးကပ်နေတဲ့အထိအတွေ့ ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်တာကို
သူခံစားလိုက်ရလေတယ်၊ သူမနေနိုင်ဘဲ သူ့ပါးနဲ့နားရွက်တွေကို လှမ်းထိလိုက်လေသည်။

“တာဝန်မှာဖော်ပြထားတာအရ၊ နင့်ပါးနဲ့နားရွက်မှာ အေးပြီးစေးကပ်တယ်လို့ ခံစားနေရတယ်၊
တစ်ခုခုက လျှက်နေသလိုမျိုးကြီး။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်၊ တစ်ယောက်ယောက်က
နင့်အနားရှိနေတယ်လို့ နင့်အမြဲခံစားနေရတယ်...” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်၊ “အခုကစပြီး
အဲ့လကွဏာတွေပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ နင့်လည်းအပြောင်းအလဲကို ခံစားမိလောက်မှာပါ။
နင့်ညအိပ်ရာဝင်ရင်၊ အားလုံးက ပုံမှန်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ အမှာစာကိုအတည်ပြုပေးပါ၊ ဒီတော့
ငါငွေထုတ်လို့ရတာပေါ့။”

“ခဏနေပါဦး...” ချန်းယု သူ့ပုခုံးကိုပုတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့မလိုလုပ်နေတာကို လူရွယ်မြင်လိုက်တော့၊ သူမနေနိုင်ဘဲ အော်လိုက်လေတယ်။ “မင်း... ငါ့မှာဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ မင်းပြောသွားဦး။”

“...” သူမနောက် လိမ်လိမ်မာမာလိုက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးသရဲကို ချန်းယုကြည့်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် လူရွယ်ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်လေတယ်။ “နင်သိချင်တယ်ဆိုတာသေချာရဲ့လား?”

“သေချာတယ်!” လူရွယ်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါနင့်အတွက်ကူပြောပေးမယ်။” လူရွယ်ရဲ့ထိတ်လန့်နေတဲ့အကြည့်အောက် ချန်းယု အမျိုးသမီးသရဲကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူကချောတယ်!” အမျိုးသမီးသရဲ အပြုံးနဲ့ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောပေးလိုက်လေတယ်။ “နင်က နှာဗူးအမျိုးသမီးသရဲ ကပ်တွယ်တာခံနေရတာ၊ နင်ချောတယ်လို့ သူမထင်တယ် ဒီတော့ သူတမင်သက်သက် နင့်ကိုအသားယူလိုက်တယ်။”

“...” လောင်နေတဲ့အရိုးပြာလို လူရွယ်ရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သူ့အိမ်ပြန်ပြီး ရေထပ်ခါထပ်ခါပြန်ချိုးချင်မိလေတော့သည်။

လူရွယ်အား ချန်းယုအာရုံစိုက်မနေတော့ဘဲ၊ အမျိုးသမီးသရဲအား ချောင်ကျတဲ့နေရာကိုခေါ်သွားပြီး ငေါက်လိုက်လေတယ်။ “နင် နောင်ကျရင် အခြားလူတွေကို အသားယူလို့မရဘူးနော်၊ နားလည်ရဲ့လား?”

“အိုကေ၊ အိုကေ၊ အိုကေ။” အမျိုးသမီးသရဲ မြန်မြန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
“ငါနင့်ကိုထပ်ဖမ်းမိရင်၊ နင့်ကိုနှင်ပစ်လိုက်မယ်။” ချန်းယုခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးသရဲ အဲ့တာကမယုံနိုင်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်လေတာကြောင့် သူမမေးလိုက်လေတယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ နင်ငါ့ကို... အခုမနှင်ဘူးလား?”

“နင်အနှင်ခံချင်လို့လား?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“အနှင်မခံချင်ဘူး” အမျိုးသမီးသရဲ သူမခေါင်းကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို နင်ပြဿနာရှာနေတာ ရပ်လိုက်သင့်တယ်။ ငါသရဲတွေအများကြီးဖမ်းဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှာဗူးသရဲကိုမြင်ဖူးတာတော့ ဒါပထမဆုံးပဲ ဒီတော့ ငါအခုတော့ နင့်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်မယ်။”

ဝိညာဉ်တစ်ခုကို မြေအောက်လောကကို ပို့ရန်အတွက် စိတ်စွမ်းအင်အများအပြား
အသုံးပြုရလေတယ်။ အာ၊ ဒီလိုဝန်တောင်မှုမျိုးက ယွမ်သုံးသောင်းရှိတဲ့တာဝန်လေးနဲ့
ဘယ်လိုလုပ်ထိုက်တန်မှာလဲ?

“ဟီဟီ... တကယ်တော့၊ ငါ့သက်ရှင်တုန်းက ငါကတော်တော်ရှက်တတ်တာ၊ ငါက
ကြည့်ကောင်းတဲ့သူတွေကို နှစ်သက်တဲ့လူလေ၊ ဒီတော့ ချောတဲ့ကောင်လေးတွေတွေတာနဲ့
ငါစိတ်ကူးယဉ်မိတော့တာပဲ။ နောက်တော့... ဟီဟီ... ငါ့အခြေအနေနဲ့ဆို ငါလိုချင်သလို
အသားယူနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါရှာတွေ့လိုက်တယ်၊ ဒီတော့...” အမျိုးသမီးသရဲ
ရှက်ရွံ့နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလာလေသည်။

“နင်...” ချန်းယု အမျိုးသမီးသရဲကို ထပ်ပြီးဆူငေါက်လောက်ချင်လေတယ် ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်
သူမဖုန်းက မြည်လာပြီး ကြားဝင်နှောက်ယှက်လာလေသည်။

ချန်းယု ထုတ်ယူပြီးကြည့်လိုက်တော့ နံပါတ်စိမ်းဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်လေသည်။
တစ်ခဏလောက်စဉ်းစားပြီးနောက်၊ သူမဖြေလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ မင်းအခုဘယ်မှာလဲ?”

“လက်ထောက်ဟဲ့?” ချန်းယု တအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေး တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ!”

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ရှိချီ: အခုချက်ချင်း အစ်ကို့ကိုလာကယ်လိုက်မယ်!

အပိုင်း(၃၄.၁): ဘယ်လိုချုပ်ပိတ်ရမလဲ

ချန်းယုက မြို့တော်တက္ကသိုလ်နဲ့ မဝေးနေလေဘူး။ ဟဲကျီဖုန်းခေါ်လာတော့၊ သူမနေရာအား ချန်းယုအကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။ ငါးမိနစ်အတွင်း ချန်ပင်းမောင်းလာခေါ်တော့ တက္ကသိုလ်တည်နေရာကို သူမလျင်လျင်မြန်မြန်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူမကိုလာခေါ်တဲ့ ချန်ပင်းမှာ နှုတ်ဆက်ချိန်တောင်မရှိနေလေဘူး၊ ချန်းယုကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ကားထဲဝင်လိုက်လေသည်။

ချန်ပင်း လီဗာကိုနှင်းလိုက်လေသည်။ ၁၈၀ဒီဂရီလှည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ နိုင်ငံတော်တက္ကသိုလ်ရှိရာ ဦးတည်ဘက်ကို ကျိန်ဆဲသံတွေနဲ့ကားဟွန်းတီးသံတွေကြားကနေ မောင်းထွက်လာလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကိုဘာဖြစ်နေလို့လဲ?” အစောနက ဖုန်းခေါ်တုန်းက ဟဲကျီရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြောလာလေဘူး၊ ဒီတော့ ချန်းယု စိုးရိမ်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိနေလေဘူး၊ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ် အခုလေးတင် ရုတ်တရက်လွတ်ထွက်လာတာ။” ‘လွတ်ထွက်လာတယ်’ ဆိုတဲ့စကားကို ချန်ပင်းကိုပြောနေချိန်၊ ချန်ပင်းရဲ့သူငယ်အိမ် ရုတ်ခြည်းကျသွားလေသည်။

[ငါ့မကောင်းမှုဝိညာဉ် လွတ်ထွက်သွားတဲ့တစ်နေ့ မင်းကိုဒုက္ခပေးရတော့မှာပဲ။] လော့မင်ရဲ့စကားလုံးတွေက သူ့နှားထဲမှာပဲရှိနေသေးလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တာဝန်အရ အမိန့်တွေကို လိုက်နာနေတဲ့လူတွေလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့တွေးနေမယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ ဒီအမိန့်ကိုတော့ ဘယ်သူမှမလိုက်နာချင်လေကြဘူး။

“လွတ်ထွက်တယ်? ဘယ်လိုလုပ် ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားရတာလဲ?” လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က လေးနက်တဲ့ကိစ္စဖြစ်ပေမဲ့လည်း၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်တံဆိပ်က အလွန်သန်မာလှလေသည်။ ထို့အပြင်၊ မကောင်းမှုတွေရှင်းလင်းဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလကတင် မင်္ဂလာရှိသောအရှိန်အဝါတချို့စုပ်ယူခဲ့လေပြီး နှစ်လအလွန်တုန်းက ရှောင်းဟန်တောင်၌ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို လွှတ်ပေးခဲ့လေသည်။ ဒီကာလအတောအတွင်း၊ နက်နဲသိမ်မွေ့သောတိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်လုပ်ရန်အတွက် သူ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တချို့ကို ချန်းယုကလည်းစုပ်ယူခဲ့ပြီးလေပြီ။ ဒီအကြောင်းပြချက်တွေကြောင့်၊ လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က မကြုံစဖူးတည်ငြိမ်တဲ့အခြေအနေ၌ရှိနေခဲ့လေတယ်၊ ဒီတော့ ရုတ်တရက်လွတ်ထွက်သွားတာမျိုး ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်လာရတာလဲ၊ ချန်းယုဇဝေဇဝါဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ရှေးဟောင်းကြေးစားနဲ့ ပတ်သတ်နေပုံပေါ်တယ်။” ချန်ပင်း ဒီလောက်သာသိလေသည်။

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်း? အခုလေးတင်မှ တူးဖော်ရရှိခဲ့တာလား?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ?” ချန်ပင်းအံ့အားသင့်စွာမေးလိုက်လေသည်။

“အခုလေးတင် တူးဖော်ရရှိတဲ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေမှာ သူတို့နဲ့အတူ မကောင်းမှုဝိညာဉ် ပါလာနိုင်ချေအများကြီးရှိတယ်။” ချန်းယုမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေတယ်။ “ဒီလိုအရာမျိုးက ဘယ်လိုလုပ် တတိယအစ်ကိုနားပေါ်လာရတာလဲ?”

“ဆရာမော်ပြောတာ မကောင်းမှုဝိညာဉ်က ယေဘုယျအခြေအနေမှာ တတိယသခင်လေးကို မထိခိုက်စေနိုင်ဘူးတဲ့။” ချန်ပင်းပြောလိုက်လေသည်။

“ယေဘုယျအခြေအနေမျိုးမှာဆိုရင်ပေါ့၊ ယေဘုယျအခြေအနေရှိနေမှတော့ သေချာပေါက် အထူးအခြေအနေမျိုးလည်းရှိနေတာပေါ့။” သူတို့မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကို မရောက်ရှိသေးလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ချန်းယုမှန်းဆနိုင်နေလေသည်။ ချန်းယု သူမကျောပိုးအိတ်ထဲ ရှာကြည့်လိုက်တော့ အဆောင်တချို့နဲ့ သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင်သာရှိနေလေသည်။

“ဖြေရှင်းနည်းရှိလား?” ချန်ပင်းစိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးလိုက်လေသည်။

“အခြေအနေပေါ်မူတည်တယ်၊ မသေချာသေးဘူး။” အဲ့အရာကသာ လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ချက်ချင်းလွှတ်ထွက်သွားစေနိုင်တယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို အဲ့အရာက ထူးခြားတဲ့အရာတစ်ခုဖြစ်နေနိုင်လေသည်။ ချန်းယုရဲ့လက်ရှိခွန်အားက လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို မဖိနှိပ်နိုင်လေဘူး၊ ဒီတော့ သူမဘယ်လိုလုပ်အာမခံရဲမှာလဲ? သူမဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ကြုံလာရမလဲဆိုတာ ချန်းယုမသိနေပေမဲ့လည်း၊ လော့မင်သာ မတော်တဆဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သူမလျစ်လျူမရှုနိုင်လေဘူး။

ချန်ပင်း ဘရိတ်နင်းလိုက်ကာ၊ ချန်းယုကို အသနားခံတဲ့အနေနဲ့ကြည့်လိုက်လေတယ်။ “မိန်းကလေးချန်း၊ တတိယသခင်လေးကို ကူညီပေးပါ။”

“မဟုတ်တာတွေ၊ ရှင်အဲ့အကြောင်း ကျွန်မကိုပြောလာဖို့မလိုပါဘူး။” ချန်းယုမှာ သူ့ကိုဂရုစိုက်နေရန် အချိန်မရှိနေလေဘူး၊ သူမတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ပြေးထွက်လာလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ ဂိတ်၌ သူမကိုစောင့်နေလေတယ်၊ ချန်းယုပြေးလာတာကို မြင်လိုက်တော့ သူ့နှုတ်ဆက်လိုက်လေတယ်။ “မိန်းကလေးချန်း၊ ဒီလမ်းကို...”

ထျန်းဖေနောက်ကို ချန်းယုလိုက်လာလိုက်ပြီး ချန်ပင်းကလည်း နောက်ကနေ နီးနီးကပ်ကပ်လိုက်လာလေသည်။

“အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ?” ချန်ပင်း ထျန်းဖေကိုမေးလိုက်လေသည်။

“အခုတော့ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလို့ ဆရာမော်ပြောတယ်။” ထျန်းဖေပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဝန်ကြီးချုပ်လော့သိလား?” ချန်ပင်း စိုးရိမ်စိတ်နဲ့မေးလိုက်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ် လွှတ်ထွက်လာမယ်ဆိုရင် လော့မင်အား ရှင်းပစ်ရမယ့်အမိန့်ကို ဝန်ကြီးချုပ်လော့နဲ့လော့မင်သာသိလေသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်လော့သာသိသွားမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို တတိယသခင်လေး...

“အခုလောလောဆယ်တော့ သူမသိသေးဘူး၊ နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးဌာနက လူတွေ ဖုန်းခေါ်ချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်ဟဲကတားလိုက်တယ်။” ထျန်းဖေ ထိုမြင်ကွင်းကို ပြန်တွေးမိတော့ သူနုဖူးထိပ် ချွေးအေးတွေဖြစ်ပေါ်လာလေတော့တယ်၊ သူတို့သာခေါ်ဆိုလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒါဆို တတိယသခင်လေးကို ရှင်းထုတ်မယ်ဆိုတဲ့အမိန့်ကို နာခံသင့်လား မနာခံသင့်လားဆိုတာ ဘယ်လိုရွေးချယ်ရမှာလဲ? စစ်ဥပဒေက အပြစ်ပေးလာတာကို သူတို့ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြရမှာလဲ?

ချန်းယု ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနားမလည်ပေမဲ့လည်း၊ အခု တတိယအစ်ကို အန္တရာယ်ရှိတဲ့အခြေအနေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ချန်းယုနားလည်နေလေသည်။

အဝေးက ဟဲကျီရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို မမြင်ရခင်အထိ သူတို့သုံးဦး စစ်ဆေးရေးဂိတ်တော်တော်များများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရလေသည်။

“လက်ထောက်ဟဲ၊ ငါထပ်ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။” တံခါးမှာရပ်နေတဲ့ဟဲကျီကို ဆရာမော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာ၊ မင်းဝင်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းအစောကတင် ဒဏ်ရာရသွားတာမဟုတ်လား?” လင်းကွေ၊ ဆရာမော်ရဲ့အကြီးဆုံးတပည့်၊ သူ့ကိုတားလိုက်လေသည်။

“မကောင်းမှုဝိညာဉ် တစ်ကြိမ်လွတ်ထွက်သွားတာနဲ့၊ လော့မင် လုံးလုံးလျားလျားသတိမေ့သွားလိမ့်မယ်။” ဆရာမော် ဘာမှမသိသလိုမနေနိုင်လေဘူး။

“ဒါပေမဲ့ တတိယသခင်လေး မင်းတစ်ခုခုဖြစ်မှာကို မြင်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး။” လင်းကွေ သူ့အားတားရန်ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် သုတေသနအခန်းထဲသွားပြီး လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို အတင်းချိပ်ပိတ်လိုက်ချင်လေတယ်၊ သို့သော်၊ လော့မင်အနီး တစ်မီတာပတ်ဝန်းကျင် ဝင်သွားတဲ့သူတိုင်း အနက်ရောင်ကြေးစားနဲ့ ရိုက်ခံရလေသည်။ အခန်းထဲမဝင်ခင် ဆရာမော် သူ့ကိုယ်ကိုစီရင်ထားတဲ့ အကာအကွယ်စွမ်းအင်ကို အဲ့တာက ချက်ချင်းဖယ်လိုက်လေသည်။

ဆရာမော်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကြောင့် အားနည်းနေလေပြီး သွေးတစ်ပွက်အန်ပြီး ပြန်ပြေးထွက်လာတာသာ လုပ်နိုင်လေတော့သည်။

ဆရာမော်နဲ့ လင်းကွေပြောဆိုနေတုန်း၊ ဟဲကျီဘယ်ဟာကအကောင်းဆုံးလဲ မဆုံးဖြတ်နိုင်လေချိန် ရုတ်တရက်ချည်းကပ်လာတဲ့ ခြေသံတွေကို သူ့ကြားလိုက်ရလေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယု!” ဟဲကျီမျက်လုံးတွေ လင်းလက်လာလေတော့သည်။

သုတေသနအခန်းထဲ ချန်းယုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်လေတယ်၊ လော့မင် အားလုံးကိုကျောပေးထားပြီး အခန်းအလယ်၌ ထူးခြားတာ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း၊ တိတ်တိတ်လေး မတ်တတ်ရပ်နေလေသည်။ ချန်းယု သူမမျက်ခုံးအလယ်ကနေရာကို ချက်ချင်းလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး၊ သူမယင်ယန်မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ ထပ်မံပြန်ကြည့်လိုက်လေတော့၊ ရှင်းလင်းနေတဲ့သုတေသနအခန်းက သွေးနီရောင်တွေနဲ့ ချက်ချင်းဖုံးသွားလေသည်။

ထူထပ်ပြီးသန်မာတဲ့မကောင်းမှုအရှိန်အဝါက ဖန်ခွက်ထဲထိုးတက်နေတဲ့ သွေးကန်နဲ့တူလှလေသည်။
ချန်းယုပိုကြည့်မိလေ၊ သူမမျက်နှာပိုဆိုးလာလေတော့သည်။

အပိုင်း(၃၄.၂): ဘယ်လိုချုပ်ပိတ်ရမလဲ

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ တတိယသခင်လေးကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် ရုတ်တရက်လွတ်ထွက်သွားတယ်။” ဟဲကျီ
စိုးရိမ်တကြီးပြောလာလိုက်သည်။

“ငါအဲ့တာကိုမြင်နေရတယ်၊ တတိယအစ်ကိုကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်က လုံးလုံးလွတ်သွားခဲ့ပြီ။
ကံကောင်းတာက၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်တုန်းက မင်္ဂလာတံခါးအရှိန်အဝါရဲ့ဖိနှိပ်ခံရတာကြောင့်
မကောင်းမှုဝိညာဉ်အများကြီးနွေးသွားခဲ့တယ်။ ငါအထဲဝင်သွား အခြေအနေသွားကြည့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။”
ချန်းယုပြောကာ ဝင်ရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

တံခါးကို စောင့်ကြပ်နေတဲ့ လက်ထောက်ငါးယောက် ချက်ချင်းဘေးရွေ့လိုက်ကြလေတယ်၊
သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က ချန်းယုအတွက် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့တောင် ပြင်လိုက်လေသည်။

“မလှုပ်လိုက်နဲ့!” ချန်းယု။

“မလှုပ်လိုက်နဲ့!” ဆရာမော်။

ဆရာမော်အား ချန်းယု အံ့သြတဲ့အနေနဲ့ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဆရာမော်ကလည်း ချန်းယုကို
အကဲခတ်နေလေသည်။

“ကလေးမလေး၊ မင်းဂရုမစိုက်ဘဲဝင်သွားလို့မရဘူး။” ချန်းယုလည်း ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ဆရာမော်မြင်နေရလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမကျင့်ကြံရေးအဆင့်က ဒီလိုသန်မာတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို
ဘယ်လိုလုပ်တောင့်ခံနိုင်မှာလဲ? ဆရာမော်မနေနိုင်ဘဲ သတိပေးလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်။” ချန်းယုပြုံးလိုက်ပြီး သူမအတွက် တံခါးဖွင့်ပေးရန်ပြင်နေတဲ့ လက်ထောက်ဘက်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “ရှင်ဝေးဝေးနေနေသင့်တယ်၊ ဂရုစိုက် မဟုတ်ရင် တံခါးကနေ စိမ့်ထွက်လာတဲ့
မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ တိုက်စားတာကိုခံရနိုင်တယ်။”

လက်ထောက်များ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့လှုပ်ရှားမှုတွေက ဆရာမော်ကို မျက်မှောင်ကြွပ်သွားစေလေသည်။ လော့မင်နောက်လိုက်နေတဲ့
လက်ထောက်များက ပုံမှန်နေ့တွေမှာ လော့မင်နဲ့ဝန်ကြီးချုပ်လော့ကလွဲပြီး လူတိုင်းအားလျစ်လျူရှုနိုင်လေသည်။

“မိန်းကလေး။” ချန်းယု ဝင်သွားမလို့လုပ်နေတာကို ဆရာမော်မြင်လိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူမအား
သူထပ်မံသတိပေးလိုက်လေပြန်တယ်၊ “ကြေးစားကိုသတိထားပါ။”

“အမ်။” နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်ကို ချန်းယုထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူမဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အဲ့တာကို တံခါးမှာကပ်ထားလိုက်လေသည်။ အဲ့တာက တံခါးကနေ စိမ့်ထွက်လာတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို စုပ်ယူလိုက်ပြီး၊ လွင့်ပျံ့သွားမှာကို ကာကွယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သုတေသနအခန်းထဲ ခဏလေးအတွင်း ဝင်လာလိုက်လေသည်။

လူတိုင်းရဲ့အကြည့်က သုတေသနအခန်းထဲက လူနှစ်ဦးပေါ်ရောက်နေလေသည်။

ချန်းယု အခန်းထဲဝင်လာတာနဲ့၊ သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင်က မသက်မသာတုန်ခါလာတာက၊

ချန်းယုရဲ့ဆုပ်ကိုင်ထားတာကို တုန်ယင်သွားစေလေသည်။

ချန်းယု ပတ်ပတ်လည်ကို ခဏလောက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အနီးဆုံးအန္တရာယ်မရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရလေတော့ သူမ လော့မင်ဆီ မြန်မြန်လျှောက်လာလိုက်ပြီး၊ သူမ့ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ အနီးကပ်ကြည့်ရန် လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ဝှစ်!

ချန်းယု လော့မင်ထံ ချည်းကပ်လာချိန် အနက်ရောင်ကြေးစားက သူမထံပြေးဝင်လာလေသည်။ ကံကောင်းစွာနဲ့၊ ဆရာမော်သတိပေးထားတာကြောင့်၊ ချန်းယုက ပြင်ဆင်ထားပြီး တိုက်ခိုက်လာတာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ကြေးစားက ဘာမှမရှိတဲ့လေကိုသာ ထိုးစိုက်နိုင်လေတော့တယ်၊ အဲ့တာက စက်ဝန်းသဏ္ဌန်လှည့်လိုက်ပြီး ပိုမြန်တဲ့အရှိန်နဲ့ ပြန်ပြေးဝင်လာလေသည်။

ဝှစ်၊ ဝှစ်၊ ဝှစ်!

တစ်ဆက်တည်း သုံးကြိမ်၊ အဲ့တာရဲ့အမြန်နှုန်းက အရင်ကထက် ပိုပိုမြန်လာလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်၌ ကြေးစားက ချန်းယုရဲ့ခေါင်းကို ပွန်းသွားစေပြီး၊ သူမမြင့်မြင့်စီးထားတာကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရှည်လျားတဲ့အနက်ရောင်ဆံပင်တွေ မြေပေါ်ကျသွားစေလေတော့သည်။

ချန်းယုရဲ့အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ ကြေးစားထပ်မံတိုက်ခိုက်လာတော့၊ သူမလက်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို အဲ့တာဆီ ပစ်လိုက်လေသည်။

ချင်!

သံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့ကြေးစား လေထဲတိုက်ခိုက်နေချိန် သံအချင်းချင်းထိမိသံ ထွက်လာလေတော့သည်။ သူတို့အမြန်နှုန်းက ပိုပိုမြန်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပုံရိပ်အကြွင်းအကျန်ကိုသာ မြင်နိုင်လေတော့သည်။

ဒီသဘာဝလွန်မြင်ကွင်းက သိပ္ပံပညာကိုသာယုံကြည်နေတဲ့ အပြင်ဘက်က သာမန်လူတွေကို မှင်သက်သွားစေလေတော့သည်။

ဒီအချိန်ကို အသုံးပြုပြီး ချန်းယု လော့မင်ရဲ့ဘေးကို သွားလိုက်လေတယ်။ လော့မင်ရဲ့လက်မောင်းကို သူမဆွဲလိုက်ပြီး အော်လိုက်လေတယ်။ “တတိယအစ်ကို၊ တတိယအစ်ကို...”

လော့မင်ရဲ့လက်တွေက စားပွဲကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး၊ အပြာရောင်အကြောတွေက သူ့လက်ကနေ ပေါက်ထွက်တော့မဲ့အတိုင်း ဖောင်းပွနေလေသည်။ သူ့ခေါင်းကို ချန်းယုဘက် ခက်ခက်ခဲခဲလှည့်လိုက်ပြီး သွေးနီရောင်သန်းနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ချန်းယုကို ကြည့်လာလိုက်လေသည်။ သူ့ပါးစပ်လှုပ်သွားပေမဲ့ ဘာအသံမှမထွက်လာလေဘူး။

သူ့အသံစိတ်ရှိနေသေးတာပဲ၊ ချန်းယုပျော်သွားလေတယ်။

ချန်းယု ကျန်ရှိနေတဲ့ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်နှစ်ခု ထုတ်လိုက်ပြီး လော့မင်ရဲ့ကိုယ်ကို ကပ်လိုက်လေသည်။ အစိမ်းရောင်မီးတောက်လင်းလာပြီး ပြာအဖြစ်မပြောင်းသွားခင် လေထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို အဆောင်တွေစုပ်ယူလိုက်လေသည်။

မကောင်းမှုဝိညာဉ်က အဆောင်တွေကို ပေါက်ကွဲသွားစေလေသည်။

“ထွက်... သွား!” ထိုအဆောင်တွေ၏အကူအညီကြောင့် ခွန်အားအနည်းငယ်ပြန်ရလာတဲ့လော့မင်၊ ခက်ခက်ခဲခဲပြောလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို!” ချန်းယု အံ့သြစွာကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“ဟဲကျီ... သူ့ကို... သေနတ်...” လော့မင် တစ်ခုခုပြောရန် ကြိုးစားလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချန်းယု နားမလည်နိုင်တာကတော့ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းလှလေသည်။

လော့မင်ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်က ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ကို စစ်ကြည့်ရန် ချန်းယုခေါင်းငုံ့လိုက်လေတော့၊ အဲ့တာက ကွဲနေပြီး စားပွဲအောက်ကျနေတာကို ရှာတွေ့လိုက်လေသည်။ သူမမျက်မှောင်ကြုံလိုက်တယ်။ ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်က ကွဲသွားပြီ၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို အဲ့တာဘယ်လိုလုပ် ချိပ်ပိတ်နိုင်တော့မှာလဲ?

ချင်! ချင်! ချင်!

ချန်းယု လော့မင်နား ချည်းကပ်သွားတာကို ကြေးစားမြင်လိုက်လေတော့ အဲ့တာကအလွန်အမင်းစိတ်လောလာကာ၊ သူ့တိုက်ခိုက်နှုန်းတွေကလည်း ပို၍ပြင်းထန်လာလေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့အကာအကွယ်ကို မဖောက်နိုင်လေဘူး။

“ဝီ ဝီ ဝီ!”

သံလိုက်အိမ်မြှောင် တိုက်ခိုက်ရင်းအော်မြည်လာလေတော့သည်။

“အို၊ ငါနည်းလမ်းရှာနေပါတယ်၊ နည်းနည်းလောက်တောင့်ခံထားလိုက်ဦး။” သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့ အလောတကြီးဖြစ်နေတာကို မြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယုစိတ်မရှည်စွာ ပြန်အော်လိုက်လေသည်။

“ဝီ ဝီ ဝီ!”

“နင့်စိတ်စွမ်းအင်မလုံလောက်တာ ငါသိပါတယ်၊ ငါတို့ပြန်သွားရင် တတိယအစ်ကိုအိမ်မှာ နင့်ကိုတစ်ပတ်နေခွင့်ပေးမယ်။”

သူ့လော့မိသားစုခြံဝနဲ့အသေးလေးထဲ တစ်ပတ်နေနိုင်မယ်ဆိုတာကို သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကြားလိုက်တော့၊ အဲ့တာက ချက်ချင်းပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပျံ့လိုက်ပြီး၊ သူ့စုဆောင်းထားတဲ့ အားအနည်းငယ်ထည့်လိုက်ပြီး ကြေးဓားနဲ့တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝူး... တစ်ခဏလောက် ကြေးဓားတုန်ခါသွားပြီး လေထဲက မကောင်းမှုစွမ်းအင်တွေကို စတင်စုပ်ယူလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းယု ဒါကိုသတိထားမိလိုက်လေတော့ အဆဲစကားတစ်ပြုံလိုက်ကြီး အန်ထုတ်လာလေတော့သည်။ စိတ်ဒုက္ခရောက်တာနဲ့အတူ၊ လူအိုကြီး သူမအတွက်ဆွဲပေးထားတဲ့ အဆင့်မြင့်ကာကွယ်ရေးအဆောင်ကို သူမထုတ်လိုက်ပြီး ကြေးဓားဆီ လှမ်းရိုက်လိုက်လေသည်။

ဓားကရပ်သွားပြီး ထို့နောက် ကာကွယ်ရေးအဆောင်ကို တဝီဝီမြည်နေတဲ့အသံနဲ့အတူ ဖောက်ထွက်လိုက်လေသည်။ သန်မာတဲ့စိတ်စွမ်းအင်တစ်စုနဲ့အတူ အဆောင်အလိုအလျောက်တောက်လောင်လာပြီး ကြေးဓားအား မီတာတစ်ဝက်နောက်ဆုတ်သွားအောင် တွန်းကန်လိုက်လေတော့သည်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ internet caféတစ်ခု၌ mouseကိုကိုင်ထားတဲ့ ဝူလောင်ရဲ့လက်တွေ ရုတ်တရက်ရပ်သွားလေသည်။ သူ့ဂိုဏ်းဇာတ်ကောင်အား ဘော့စ်အားတိုက်ခိုက်တဲ့ဘေးနေရာကို ပြတ်ပြတ်သားသားကပမထားလိုက်ပြီး၊ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ချန်းယုကိုခေါ်လိုက်လေသည်။

(သေစမ်း၊ ညီအစ်ကို၊ မင်းလင်းမမိတော့တာလား? မင်းတစ်ဖွဲ့လုံးကို ရှင်းပစ်မိတော့မလို့ အာ!!)

ဒင်-အ-လင်...

ချန်းယု လျှပ်စီးလိုမြန်တဲ့အမြန်နှုန်းနဲ့ ဖုန်းဖြေလိုက်လေတယ်၊ “အဘိုး။”

“မင်းဘာနဲ့တွေ့ခဲ့တာလဲ?” ဝူလောင် စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်လေသည်။

“အဘိုး၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ် ကျွန်မအရင်ကမြင်ဖူးတဲ့ ဇွန်ဘီးတွေအားလုံးထက် ပိုအားကောင်းတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်၊ အဲ့တာကိုဘယ်လိုချိပ်ပိတ်ရမလဲ၊ အာ?!” ချန်းယုအလောတကြီးမေးလိုက်လေသည်။

“မင်းဆယ်နှစ်တုန်းက တွေ့ဖို့ခေါ်သွားခဲ့တဲ့ တစ်ခုထက် ပိုအားကောင်းတယ်?” လူအိုကြီးမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေတယ်၊ အဲ့တာက နှစ်တစ်ထောင်သက်တမ်းရှိတဲ့ဇွန်ဘီးဖြစ်လေတယ်။

“အဲ့တာထက်ပိုအားကောင်းတယ်!” ချန်းယုအတည်ပြုပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို မင်းဘာကိုစောင့်နေတာလဲ? ပြေးလေ၊ အာ!” လူအိုကြီးကျိန်ဆဲလိုက်လေတယ်။ “ဒီလို ဖက်ထုပ်ကြီးကို မင်းဘယ်လိုလုပ်ယူနိုင်ရတာလဲ? ပြေး၊ မြန်မြန်ပြေး!”

“ကျွန်မပြေးလို့မရဘူး!” ချန်းယုစိတ်ပူပန်စွာပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို တစ်နည်းပဲကျန်တော့တယ်!” ချန်းယုမပြေးနိုင်မှတော့ လူအိုကြီးတွေ့လိုက်လေတယ် ဒီတော့ သူစိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်လေတယ်။ “အဲ့တာက နည်းနည်း... ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက အသက်ကယ်နိုင်တယ်။”

“ဘာနည်းလမ်းလဲ?” ချန်းယု တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ မေးလိုက်လေသည်။

လူအိုကြီးပြောပြီးသွားတာနဲ့ ချန်းယု သူမဖုန်းကိုလွှတ်ပစ်လိုက်ပြီး လူတိုင်းရဲ့ထိတ်လန့်နေတဲ့အကြည့်အောက် လော့မင်ရဲ့လည်ပင်းကို သူမဆွဲချလိုက်ပြီး ခြေဖျားထောက်လျက် နမ်းရန်လုပ်လိုက်လေတယ်!

“ဟာ?????”

လော့မင်ရဲ့လက်ထောက်တွေအကုန်လုံး အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ကြလေတယ်!

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

လက်ထောက်များ: ဒီမိန်းကလေး၊ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူမက ငါတို့တတိယသခင်လေးကို ဟိုအရင်ကတည်းက တပ်မက်နေခဲ့တာပဲ။...

အပိုင်း(၃၅.၁): စိတ်ဝိညာဉ်ဆွဲဆောင်မှုချိပ်

ချန်းယု လော့မင်ရဲနွတ်ခမ်းတွေကို ဖွင့်ဟလိုက်ပြီး စိတ်စွမ်းအင်တစ်ရှိုက်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။
အေးစက်တဲ့အရှိန်အဝါ ရုတ်တရက် အရာအားလုံးကို လွှမ်းမိုးလာတာက၊
ချန်းယုရဲ့အရိုးနဲ့အကြောတွေထဲ စိမ့်ဝင်လာလေတော့သည်။ လော့မင်ရဲကိုယ်နဲ့
သူမကိုယ်ပိုင်စိတ်စွမ်းအင်တွေ ပေါင်းစပ်သွားပြီဆိုတာကို ချန်းယုသိလိုက်လေသည်။

စုပ်ယူမယ်!

ချန်းယု သူမမျက်လုံးတွေကို မှိတ်လိုက်ပြီး စိတ်စွမ်းအင်စုပ်ယူတဲ့နည်းလမ်းအား
စတင်လိုက်လေတယ်။ အတိတ်က တာအိုဘုန်းတော်ကြီးတွေ ကျင့်ကြံသလိုမျိုးပေါ့။
လွတ်ထွက်နေတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်အားလုံးကို ချန်းယုဆွဲယူလိုက်လေသည်။

သုတေသနခန်းအပြင်ဘက်က လူတော်တော်များများက ချန်းယု
တတိယသင်္ခလေးကိုဖက်ပြီးနမ်းနေတာကိုသာ မြင်တွေ့နေရလေတယ်။ ဒါပေမဲ့
လင်းကွေ့နဲ့ဆရာမော်ရဲမျက်လုံးတွေထဲတော့ သွေးနီရောင်ကန်တစ်ခုက မြောင်းတစ်ခုလို
အပေါက်တစ်ခုပွင့်လာတာကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။ သွေးနီရောင်မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ
လော့မင်ရဲကိုယ်ထဲ အပြင်းအထန်စီးဝင်သွားပြီး သုံးမိနစ်အတွင်း အခန်းထဲကနေ
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

လော့မင်ရဲကိုယ်ထဲ ပြင်းထန်တဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေဝင်လာတာ၊ အခြေအနေက
ပို၍တည်ငြိမ်လာလေတော့သည်။ ထို့နောက်တော့၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ချန်းယုနဲ့လော့မင်ရဲ
ရောနေတဲ့အရှိန်အဝါကိုရှာဖွေပြီး ချန်းယုကိုယ်ထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်သွားလေတော့သည်။

လော့မင်ဆီကနေ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ချန်းယု မတုန်မလှုပ်စုပ်ယူနေစဉ်၊ ဖုန်းကနေ
လူအိုကြီးရဲ့ညွှန်ကြားချက်တွေအား သူမစိတ်ထဲပေါ်လာလေတော့သည်။

“မင်းမှာထူးခြားတဲ့ဖွဲ့စည်းပုံရှိတယ် ဒီတော့ မင်းက သဘာဝအလျောက်
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို ကြောက်စရာမလိုဘူး။ သူ့ကိုမင်းနမ်းပြီးရင်၊ သူ့ပါးစပ်ကနေ
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အဲ့တာကို စိတ်ဝိညာဉ်ဆွဲဆောင်မှုချိပ်နဲ့ ချိပ်ပိတ်လိုက်။”

စိတ်ဝိညာဉ်ဆွဲဆောင်မှုချိပ်က လော့ရှန်ဂိုဏ်းရဲ့ ထူးခြားသောမန္တန်းဖြစ်လေသည်။ အဲ့တာက
လူတစ်ယောက်ရဲ့အရှိန်အဝါကို စိတ်စွမ်းအင်ရောနှောပြီး ချိပ်ပိတ်ရန်အသုံးပြုလေသည်။
ချိပ်ပိတ်ရန်အတွက် ချိပ်မန္တန်းကို လေထဲမှာရေးဆွဲရလေသည်။ အဲ့တာက လူ့ကိုယ်ထဲက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ၁၀၀%ချက်ချင်း ချိပ်ပိတ်ပေးနိုင်လေသည်။

တစ်ဖက်က ဂါထမန္တရားရေးဆွဲနေချိန် ချန်းယု လော့မင်ရဲ့လည်ပင်းအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်တွယ်ထားလေသည်။ ဒါက ချန်းယုအတွက် ချိပ်ပိတ်မန္တရားရေးဆွဲတာဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေတယ် ဒီတော့ သူမအရှိန်က နှေးကွေးနေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းစွာနဲ့ သူမအရှိန်အဝါက လော့မင်ရဲ့ကိုယ်နဲ့ ရောနှောနေပြီဖြစ်လေတယ်၊ ဒီတော့ ရေးဆွဲတဲ့ဖြစ်စဉ်က မချောမွေ့ပေမဲ့လည်း၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့ သိသာထင်ရှားနေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။

ချိပ်ပိတ်အဆောင် အပြည့်အဝဖြစ်ပေါ်လာချိန်၊ ချန်းယု သူမလက်ချောင်းကို လှည့်လိုက်ပြီး အဆောင်က ရွှေရောင်အလင်းအဖြစ်ပြောင်းသွားကာ လော့မင်အပေါ် ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေတယ်၊ ချန်းယု ဒီအခွင့်အရေးကိုယူကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး သူမတို့နှစ်ဦးကြားချိတ်ဆက်နေတဲ့အရှိန်အဝါကို ဖြတ်တောက်လိုက်လေသည်။

ဘုန်း!

လော့မင် ရုတ်တရက် မြေပေါ်လဲသွားလေတာက ချန်းယုကို လန့်သွားစေလေသည်။ သူမစစ်ဆေးကြည့်ရန် ငုတ်တုတ်လိုက်ချလိုက်တော့ လော့မင်က သတိမေ့သွားတယ်ဆိုတာကို ရှာတွေ့လိုက်ရလေသည်။ လော့မင်လဲကျသွားချိန်၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ကြေးစားကလည်း ‘ချင်’ခနဲမြည်ကာ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“တတိယအစ်ကို!” ချန်းယု လော့မင်ကိုထူရန်ကြိုးစားကြည့်တော့ သူမခွန်အားမလုံလောက်တာကြောင့် သူမအပြင်ဘက်က တစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ အော်ခေါ်လိုက်ရလေတော့တယ် “လာပြီး ကူပေးပါဦး!”

အပြင်ဘက်တံခါးကို စောင့်ကြပ်နေတဲ့ လော့မင်ရဲ့လက်ထောက်တွေ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲပြေးဝင်လာလေတော့သည်။

ဆရာမော်လည်း လိုက်ဝင်လာလေသည်။ လော့မင်ရဲ့အခြေအနေကို သူ့အရင်ဆုံးစစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ လော့မင် သတိမေ့နေတာကို သူတွေ့ရှိလိုက်ရလေတယ် ဒါပေမဲ့ အခြားပြဿနာ မရှိနေလေဘူး။ ဒီတော့ လော့မင်အား ခြံဝန်းအသေးလေးဆီပြန်ပို့ရန် လက်ထောက်တွေထံ အပ်လိုက်လေတော့သည်။

ခဏလောက်ကြာပြီးနောက် သူတို့အားလုံး ခြံဝန်းအသေးလေးဆီ ပြန်ရောက်လာလေတော့သည်။

လော့မင်ရဲမကောင်းမှုဝိညာဉ် ပြောင်းလဲမှုကို ဆန်းစစ်ပြီးနောက်၊ ဟဲကျီကို ရှင်းပြရင်း ဆရာမော် အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်လာလိုက်လေတယ်။ “မကောင်းမှုဝိညာဉ်တိုက်ခိုက်တာကနေ ထိတ်လန့်သွားတာကြောင့် လော့မင်သတိမေ့သွားခဲ့တာ၊ အချိန်ခဏလောက် အနားယူပြီးသွားရင် သူ့သတိပြန်ရလာလိမ့်မယ်။”

“တတိယသခင်လေးရဲ့ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက် ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။” ဟဲကျီခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့ကောက်လာခဲ့တဲ့ ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ကို ဆရာမော်ထံ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“အခု လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို လုံးလုံးချိပ်ပိတ်ပြီးသွားပြီ၊ အဲ့တာက ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ရဲ့သက်ရောက်မှုက ပိုတောင်ကောင်းနေသေးတယ်။ လော့မင်ကိုယ်ထဲက ချိပ်တံဆိပ်သာ မပွင့်သွားဘူးဆိုရင် ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ကို မလိုတော့ဘူး။” ဆရာမော် အဲ့တာကို ပြောလိုက်ရင်း၊ သူမနေနိုင်ဘဲ ဒုတိယထပ်ကအခန်းကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်တယ်။ “အဲဒီကလေးမလေးကဘယ်သူလဲ? သူမအရည်အချင်းက အရမ်းထူးခြားတယ်။ ငါထင်တာသာမှန်မယ်ဆိုရင်၊ သူမ လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို လုံးလုံးနှိမ်နင်းပေးနိုင်တယ်။”

ဆရာမော်ရဲ့စုံစမ်းမေးမြန်နေတဲ့အကြည့်ကို ဟဲကျီကြည့်လိုက်ပြီး၊ အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးနောက် ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဆရာမော်၊ မိန်းကလေးချန်းကိစ္စကို ဒီအတောအတွင်း လျှို့ဝှက်ထားပေးလို့ ရနိုင်မလား?”

“ဘာလို့လဲ?” ဆရာမော် ဇေဝေဝါဖြစ်နေလေသည်။

“တတိယသခင်လေးဘေး မိန်းကလေးချန်းရှိနေတာ တော်တော်ကြာနေပြီ၊ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ မိန်းကလေးချန်းယုရဲကျေးဇူးကြောင့် မကောင်းမှုဝိညာဉ်က တည်ငြိမ်နေခဲ့တာ။” ဟဲကျီရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့... ဝန်ကြီးချုပ်လော့နဲ့မဒမ်တို့ကို တတိယသခင်လေးက ဒီအကြောင်းမသိစေချင်ဘူး။”

လော့မင်ရဲကြိုတင်အမိန့်ပေးထားတာကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ ချန်းယုပေါ်လာတာနဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ ချန်းယုရဲအရည်အချင်းကို ဟဲကျီနဲ့အခြားသူတွေ သိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ဝန်ကြီးချုပ်လော့ကို အကြောင်းကြားခဲ့မှာဖြစ်လေသည်။

“ဘာလို့လဲ?” ဆရာမော် ပိုတောင်နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားလေတယ်။ “လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကောင်းရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ ဝန်ကြီးချုပ်လော့ကို ဘာလို့မပြောပြရတာလဲ?”

“တတိယသခင်လေးက မိန်းကလေးချင်းရဲ့လက်ရှိဘဝကို မဖျက်ဆီးပစ်ချင်ဘူး။”
ဟဲကျီပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် မှင်သက်သွားလေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်တွေအတွင်း
လော့မင်အတွက် ဝန်ကြီးချုပ်လော့နဲ့မဒမ်လော့တို့ လုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်
သူတွေ့လိုက်မိတော့ ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။
ချန်းယုရဲ့ထူးခြားတဲ့အရည်အချင်းကို ဝန်ကြီးချုပ်လော့သာ သိသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ကလေးမလေး
သူမတစ်ဘဝလုံး လော့မိသားစုနဲ့ပတ်သတ်ပြီး နေသွားရမယ်ဆိုတာကို
သူထင်ကြေးပေးနိုင်လေသည်။

“တတိယသခင်လေးကို ကူညီဖို့ မိန်းကလေးချင်းက နည်းလမ်းတွေ စဉ်းစားနေပါတယ်။
သူမပြောသည်ဖြစ်စေ မပြောသည်ဖြစ်စေ၊ အဲ့တာက ဘာတစ်ခုမှမပြောင်းလဲသွားပါဘူး။
ဆရာမော်၊ မင်းကောဒီလိုမထင်မိဘူးလား?” ဟဲကျီဆိုလိုချင်တာက သိသာလှလေတယ်။
တတိယသခင်လေးကို ချန်းယုကူညီပေးနေမှတော့၊ ဒါဆို မလိုတဲ့အရာတွေထည့်ပြီး ရလဒ်ကို
မဖျက်ဆီးပစ်နဲ့ ဒါက သူမအတွက် ပြဿနာပိုဖြစ်စေနိုင်လေတယ်။

ဆရာမော် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့၊
ငါအဲ့ကလေးမလေးနဲ့ စကားပြောဖို့ လိုနေတုန်းပဲ။”

ဟဲကျီနဲ့ သူစကားပြောဆိုပြီးလို့ သိပ်မကြာခင်၌၊ သူမရဲ့မညီမညာဖြစ်နေတဲ့ဆံပင်တွေနဲ့
ချန်းယုအောက်ထပ်ကို ပြေးလာလိုက်လေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်နေတဲ့ဆရာမော်ကို ချန်းယု
စပ်စပ်စုစုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးပြလိုက်တယ်။ “ကျွန်မ ဦးလေးကိုသိတယ်၊
တတိယအစ်ကိုက ဦးလေးအကြောင်းပြောပြဖူးတယ်။”

“မင်းက လော့မင်နဲ့ ဆက်ဆံရေးကောင်းရှိနေတာလား?” ဆရာမော်အံ့ဩသွားလေသည်။
သူတို့ဆက်ဆံရေးက ကောင်းလွန်းတာကြောင့် အထူးသဖြင့် လော့မင်က
ငါ့အကြောင်းပြောပြထားတယ်?

“ဒါပေါ့။” ငါတို့က ကံကြမ္မာလုပ်ဖို့ အတူတူအလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ပါတနာကောင်းတွေလေ။

ဆရာမော် ရယ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကလေးမလေး၊ မင်းက လော့ရှန်ဂိုဏ်းက
ပယောဂနှင့်သူလား?”

ချန်းယု မျက်တောင်ခပ်လိုက်ပြီး အနည်းငယ်ဝေဝါဖြစ်နေလေတယ်။ “ဟုတ်တယ်၊
ကျွန်မကပယောဂနှင့်သူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လော့ရှန်ဂိုဏ်းကတော့မဟုတ်ဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး? ဒါဆို နည်းပညာတွေကို မင်းဘယ်ကသင်ယူထားတာလဲ?”

ချန်းယုလိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဆရာမော်သတိထားမိလိုက်တော့ သူမနေနိုင်ဘဲမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မအဘိုးဆီက သင်ထားတာ” ချန်းယုဖြေလိုက်လေသည်။

“မင်းအဘိုးကဘယ်သူလဲ?” ဆရာမော်စိတ်ထဲ ပြန်လည်တွေးတော့ကြည့်လိုက်လေတယ်၊
ချန်းမျိုးရိုးနာမည်နဲ့ ပယောဂနှင့်ဆရာကြီးကို သူတစ်ခါမှမကြားဖူးလေဘူး။

“ကျွန်မအဘိုးနာမည်က ဝူလီ၊ သူလည်းပယောဂနှင့်ဆရာတစ်ဦးပဲ။” ချန်းယုဖြေလိုက်လေတယ်၊
“ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းက အဘိုးဆီကနေ ပယောဂနှင့်နည်းလမ်းတွေသင်ယူလာခဲ့တာ။”

အပိုင်း(၃၅.၂): စိတ်ဝိညာဉ်ဆွဲဆောင်မှုချုပ်

ဝူလီ? ဆရာမော် ရုပ်လွန်ပညာလောကက ဆရာတွေကို သူပြန်တွေးကြည့်လိုက်လေတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဝူလီဆိုတဲ့နာမည်ရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်ကိုမှ သူပြန်မတွေးနိုင်တာကြောင့် ဆရာမော်
မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေသည်။ သူ့အသိဆရာတွေထဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးအား
သူတစ်ခါမှမကြားမိလေဘူး။

“ဒါဆို၊ မင်းအဘိုး အခုဘယ်မှာလဲ?” ဆရာမော် စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလည်းမသိဘူး။” ချန်းယုသူမခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်လေတယ်၊ “သူက
ပတ်ပြီးခရီးသွားနေတာ၊ သူ့အခုဘယ်မှာရှိနေလဲဆိုတာ ကျွန်မလည်းမသိဘူး။”

“ဒါဆို... လော့မင်အခြေအနေအကြောင်း မင်းသူ့ကိုမေးကြည့်ဖူးလား?” ဆရာမော်က
လူကိုယ်တိုင်သွားလည်ရန် စဉ်းစားထားတာဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး
အခြားတစ်ခုမေးလိုက်လေသည်။

“မမေးရသေးဘူး...” ချန်းယု မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေလေတယ်၊ “ကျွန်မအဘိုးက မယုံကြည်ရဘူး၊
ကျွန်မ သူနဲ့အမြဲ အဆက်အသွယ်လုပ်လို့မရဘူး။”

တကယ်တော့၊ ကြေးဓားသာ အဆင့်မြင့်အဆောင်ကို တစ်ချက်ထဲ ဖောက်ထွက်သွားပြီး
သူမအန္တရာယ်ရှိနေတာကို အဘိုးကြီးအာရုံခံရအောင် မလုပ်ပေးခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ လူအိုကြီး
အရင်ခေါ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမတတ်အပ်ပြောရဲလေသည်။
ဒီအကြောင်းတွေ့လိုက်ပြီးနောက်၊ ချန်းယုရဲနဲ့လုံးသား နာကျင်သွားရလေတယ်၊ မီလီယံချီတန်တဲ့

အဆင့်မြင့်ကာကွယ်ရေးအဆောင်တစ်ခု၊ အာ၊ ဖုန်းတစ်ခါခေါ်ခံရဖို့
အဲ့တာအကုန်ဆုံးသွားရတာပဲ...

ချန်းယုရဲမျှက်နှာ ရုတ်တရက်ကြည့်ရဆိုးသွားတာကို ဆရာမော်မြင်လိုက်တော့ သူမကိုသူမ
အပြစ်တင်နေတယ်လို့ ဆရာမော်ထင်လိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူမတတ်နိုင်ဘဲ
သူမကိုနှစ်သိမ့်လိုက်လေတယ်၊ “အဆင်ပြေပါတယ်၊ မင်းအဘိုးနောက်တစ်ခါ
မင်းကိုဆက်သွယ်လာချိန် မေးလို့ရပါတယ်။”

“အမ်!” ချန်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ သူမနည်းနည်းလောက်တွေးပြီးနောက်
ပြောလိုက်လေတယ်၊ “တတိယအစ်ကိုလက်က ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက် ကျိုးသွားတာ၊
ဆရာမော်၊ အဲ့တာကို ပြင်နိုင်လောက်လား?”

ချန်းယုပြောလိုက်တာကို ဆရာမော်ကြားလိုက်တော့၊ လော့မင်ကိုယ်ထဲက လက်ရှိရှိနေတဲ့ချပ်က
အကြာကြီးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သူချက်ချင်း ခန့်မှန်းမိလိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့
သူမေးလိုက်လေတယ်၊ “ချပ်က ဘယ်လောက်ကြာကြာခံနိုင်လောက်လဲ?”

“သုံးရက်ကအများဆုံးပဲ။” ချန်းယု ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ “ကျွန်မလက်ရှိကျင့်ကြံရေးအဆင့်က
အရမ်းအားနည်းနေသေးတယ်၊ ချပ်က အကြာကြီးခံမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဒါ့အပြင်၊ အစောက သုတေသနခန်းမှာတုန်းက၊ ကျွန်မ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ
အများကြီးစုပ်ယူခဲ့ရတာ၊ ဒီအတောအတွင်း အဲ့တာကို ပြန်ချုပ်မပိတ်ပေးနိုင်မှာကို
ကျွန်မစိုးရိမ်မိတယ်။” သူမကိုယ်ထဲ စိတ်စွမ်းအင်ထက် မကောင်းမှုစွမ်းအင်တွေက
ပိုများနေလေသည်။ စိတ်စွမ်းအင်စုပ်ယူဖို့နဲ့ မကောင်းမှုစွမ်းအင်လျော့ချရန်အတွက်
ချန်းယုအချိန်ယူရန်လိုအပ်နေလေသည်။ မဟုတ်ရင်၊ နောက်ထပ်စိတ်ဝိညာဉ်ဆွဲဆောင်မှုချိန်ကို
သူမမလုပ်နိုင်ရုံတင်မကဘဲ၊ သာမန်အဆောင်တွေကိုတောင်
သူမရေးဆွဲနိုင်တော့မှာမဟုတ်လေဘူး။

ကြည့်ရတာတော့ ဒီအချိန်အတောအတွင်း ငါ့အပြင်သွားပြီး ပိုက်ဆံရှာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ပုံပဲ၊
ချန်းယုတွေ့လိုက်ပြီး ပိုတောင်စိတ်ဓာတ်ကျလာလေတော့သည်။

ချန်းယု စိတ်ဓာတ်ပိုကျလာတာကို ဆရာမော်မြင်လိုက်တော့၊ ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို
သေချာပြန်မပြင်နိုင်ဘဲ လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် ထပ်မံထိန်းချုပ်မှုလွှတ်သွားမှာကို
သူမစိုးရိမ်နေတယ်လို့ ဆရာမော်ထင်သွားလေတယ်၊ ဒီတော့ သူမကိုထပ်ပြီး
နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်လေပြန်တယ်၊ “အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်အပိုတစ်ခု
ငါ့မှာရှိပါတယ်။”

“ဒါဆို ကောင်းပါတယ်။” ချန်းယုသေသေချာချာပြောလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်းလေးချင်း၊ မင်းကိုယ်က မကောင်းမှုဝိညာဉ် သက်ရောက်တာမခံရဘူးလား?
ဒါဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်တာလဲ?” ဆရာမော်မေးလိုက်လေသည်။

“အမွေဆက်ခံလာတဲ့ပုံပဲ၊ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီလိုဖြစ်နေခဲ့တာ
ကျွန်မအဘိုးပြောတာတော့ ကျွန်မမှာထူးခြားတဲ့ကိုယ်တည်ဆောက်ပုံရှိနေတယ်တဲ့။”
ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ထူးခြားတဲ့ကိုယ်တည်ဆောက်ပုံ?” ဆရာမော် ခဏလောက်
ချင့်ချိန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ကိုယ်တည်ဆောက်ပုံက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေအများကြီး မထိခိုက်စေဘဲ စုပ်ယူနိုင်တာလဲ?

ဒင်-အာ-လင်...

ချန်းယု ဆရာမော်အား ကသိကအောက်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
သူမဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်ကာ၊ ဖုန်းဖြေရန် တစ်ဖက်သို့လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

“ရှိရှိ၊ သမီးညကျ အိမ်မှာညစာစားမှာလား?” အမေချန်းမေးလိုက်လေသည်။

ခွေးကိုကံခံထားရသလိုဖြစ်နေတဲ့ သူမဆံပင်ကို ချန်းယုပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
အပြစ်မကင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောလိုက်လေတယ်၊ “သမီးဆံပင်ညှပ်ဖို့ သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့
အတူတူသွားမလို့လုပ်ထားတာ၊ သမီးဒီညအိမ်ကိုနောက်ကျမှန်ပြန်လာမှာ။” သူမ မပြန်ခင်
သူမဆံပင်ကို ပြန်ပြင်ရဦးမှာဖြစ်လေတယ်၊ မဟုတ်ရင် အဲ့တာကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဆိုတာ
သူမမသိလေတော့ဘူး။

သူမသမီး နောက်ဆုံးတော့ အလှအမြင်ရလာတာကိုမြင်နေရလေပြီ၊ ရှိရှိက
သူမဆံပင်စတိုင်းပြောင်းဖို့ အရင်ပြောလာခဲ့တာပဲ၊ အမေချန်း ချန်းယုကို စောစောပြန်လာရန်
မတိုက်တွန်းနေဘဲ ကျေကျနပ်နပ်နဲ့ ဖုန်းချလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းယု စိတ်အေးသွားတဲ့အနေနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ၊ လူတိုင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှာရန် ထွက်လာခဲ့လိုက်လေတော့သည်။

ချန်းယု ထွက်သွားပြီးလို့ နှစ်နာရီကြာပြီးနောက်၊ သတိမေ့နေတဲ့ လော့မင် နောက်ဆုံးတော့
သတိရလာပါပြီ။ တစ်ဖက်မှာ ဆရာမော်ထိုင်နေတာကို လော့မင်မြင်လိုက်တော့ ဒီတော့
သူထထိုင်ရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

“ဆရာမော်?” လော့မင် သူ့ကိုယ်အခြေအနေက တော်တော်ကောင်းနေတာကို ခံစားမိနေလေသည်။

“မင်းဘယ်လိုခံစားရလဲ?” ဆရာမော်မေးလိုက်လေသည်။

“အရမ်းကောင်းတယ်၊ ဆရာမော်၊ ကျွန်တော့်ကိုကူပေးလိုက်တာ ဆရာမော်လား?” လော့မင်ရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေက အနည်းငယ်ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေလေသည်။ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ သူအမှတ်မိနေဆုံးက ကြေးဓားကို သူထိလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ် ရုတ်တရက်မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ လွတ်ထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“အဲ့တာငါမဟုတ်ဘူး။” ဆရာမော်ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

လော့မင်မှာအံ့သြသွားပြီး သူ့ပရမ်းပတာဖြစ်နေတဲ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ ချန်းယုရဲ့ပုံရိပ်ကို ဖြတ်ခနဲမြင်လိုက်ရလေသည်။ အဲ့တုန်းက မိန်းကလေးကို သူမြင်လိုက်ရပုံပဲ၊ ဖြစ်နိုင်တာက... သူမလည်းအဲ့မှာရှိနေခဲ့တာလား?

“သူငယ်ချင်းလေးချန်းက မင်းကိုယ်တင်ခဲ့တာပဲ။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်၊
“ဒီတစ်ခေါက် ရုတ်တရက် လွတ်ထွက်သွားတာကို သူငယ်ချင်းလေးချန်းကျေးဇူးကြောင့် ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘဲ ထိန်းချုပ်နိုင်သွားခဲ့တာ။”

“ချန်းယု? ထင်ထားသလိုပဲ၊ သူမအဲ့မှာရှိနေခဲ့တာပဲ။” လော့မင်က အနည်းငယ်မှင်သက်နေလေတော့သည်။

“ဒါနဲ့၊ လော့မင်၊ မင်းကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် ဘာလို့ ရုတ်တရက်လွတ်ထွက်သွားရတာလဲ?” ဒီကိစ္စကို နားလည်ရန်အတွက် ဆရာမော် ယခုအချိန်ထိတိုင် စောင့်နေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်သွားခဲ့လဲဆိုတာ ကျွန်တော်လည်းနားမလည်ဘူး။” သူ့ခေါင်းထဲက မြဲဝေနေတာကနေ လော့မင်အမှတ်ပြန်ရရန် ကြိုးစားကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “ကျွန်တော် ကြေးဓားကို စစ်ဆေးနေခဲ့တာ အဲ့နောက်တော့ ကြေးဓားကိုထိလိုက်တော့ ထူးဆန်းတဲ့အရာဖြစ်လာတယ်၊ အဲ့ဓားက ရုတ်တရက်ကျုံ့သွားခဲ့တာ။”

“ကျုံ့သွားတာ?” ဆရာမော်ရဲ့မျက်နှာအမူအရာက ရုတ်ခြည်းအေးစက်လာလေတော့သည်။

“ပြီးတော့၊ အဲ့ဓားက ကျွန်တော်နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ အဲ့တာကို ကျွန်တော်ကိုင်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့၊ အဲ့နောက်တော့... ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် ရုတ်တရက်ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားခဲ့တာ။” လော့မင်သေသေချာချာ

ပြန်တွေးကြည့်လိုက်လေတယ်။ “အဲ့နောက်ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း
သေသေချာချာမမှတ်မိတော့ဘူး။”

“ဒီတော့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာကို။” ဆရာမော် တွေးတောရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ “ဒါဆို
မင်းကောင်းကောင်းအနားယူသင့်တယ်။ ငါဒီကြေးစားကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မယ်။”

“ဆရာမော်၊ ဒီကြေးစားက တစ်နည်းနည်းနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သတ်နေတာလို့
ကျွန်တော်ခံစားနေရတယ်။” လော့မင် ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စကို ငါစုံစမ်းလိုက်မယ်။ မင်းတစ်ခုခုသတိရတာရှိရင် ငါ့ကိုဆက်သွယ်လိုက်။”
ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒီတစ်ကြိမ်လွတ်ထွက်တာက ခြိမ်းခြောက်တာ အပြင်
အန္တရာယ်မရှိနေဘူးဆိုပေမဲ့၊ မင်းကိုယ်က အကျိုးသက်ရောက်မှုခံလိုက်ရသေးတယ် ဒီတော့
မင်းသေသေချာချာအနားယူဖို့လိုမယ်။”

ဒီညွှန်ကြားချက်ပေးပြီးနောက် ဆရာမော် ခြံဝန်းအသေးလေးကနေ ထွက်လာလိုက်လေသည်။

လော့မင် အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ပြီး၊ သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး လက်ကောက်ဝတ်က
ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်အသစ်ကို ကြောင်ငေးငေးကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ဟဲကျီ တစ်ဖက်၌ စိတ်ပူပန်စွာ ရပ်စောင့်နေလေတော့တယ်။
သူမကောင်းမှုဝိညာဉ်ထွက်လာပြီးနောက် ဘာတွေဖြစ်ပျက်သွားလဲဆိုတာကို တတိယသခင်လေး
မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ပြောလာတယ်။ ဒါဆို မိန်းကလေးချန်းယုရဲ့
ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်ခံလိုက်ရတာကို သူမမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့? ဒါကို
ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်တယ်လို့ကော ထည့်စဉ်းစားလို့ရရဲ့လား?

“ဟဲကျီ၊ ချန်းယု ဘယ်လိုသွားတာလဲ?” လော့မင် ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး
မေးလိုက်လေသည်။

“ဟမ်?” ဟဲကျီ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ၊ “မိန်းကလေးချန်းယု... သူမအိမ်ပြန်သွားပါတယ်။”

“အိမ်ပြန်သွားတယ်။”

“အမ်!” ဟဲကျီ အသည်းအသန်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်; သူ့လုပ်ရပ်တွေက
နည်းနည်းချဲ့ကားနေလေတော့သည်။

“ချန်းယုကို ပြောလာတော့ မင်းဘာလို့အရမ်းအံ့ဩနေရတာလဲ?” ဒါကထူးဆန်းတယ်လို့
လော့မင်ခံစားလိုက်ရတာကြောင့် သူမေးလိုက်လေသည်။

“...” ငါပြောသင့်ရဲ့လား မပြောသင့်ဘူးလား?

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ဟဲကျီ: ဒါကိုတကယ်ကိုခက်ခဲတဲ့ရွေးချယ်မှုပဲ။

အပိုင်း(၃၆.၁): တတိယအစ်ကို၊ ညီမ အစ်ကိုကိုအသားယူမိပြီ

ချန်းယု ဈေးဝယ်စင်တာကို ဝင်လာလိုက်တော့၊ အသစ်ဖွင့်ထားတဲ့
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကိုရှာတွေ့လိုက်ပြီး လျှောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။

“အတန်းဖော်၊ မင်းဆံပင်ညှပ်လိုက်ရအောင်။” ချန်းယုရဲ့တမူထူးနေတဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး
မောင်ငယ်လေး နှစ်ခါတွေ့မနေဘဲ ကမ်းလှမ်းလိုက်လေသည်။

“အိုကေ။” ချန်းယု မှန်ထဲကြည့်လိုက်ပြီး၊ သူမရဲ့တစ်ဝက်တို တစ်ဝက်ရှည်နေတဲ့ဆံပင်ကိုကိုင်ပြီး
ပြတ်ပြတ်သားသားခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီဆံပင်စတိုင်းက အခုတလော ကျောင်းမှာခေတ်စားနေတဲ့စတိုင်းလား? တကယ်ထူးခြားတာပဲ။”
ချန်းယုနောက်ရပ်ပြီး ကပ်ကြေးကိုင်ထားတဲ့ ဆံပင်ညှပ်သမား မနေနိုင်ဘဲ ချန်းယုကို
စနောက်လိုက်လေသည်။

“အို၊ ကျွန်မတမင်သက်သက် ဒီလိုပုံစံမျိုးညှပ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်မဂရုမစိုက်မိလိုက်လေဘူး အဲ့တော့... ဆံပင်တချို့မှားညှပ်မိလိုက်တယ်၊ အဲ့တော့
ဒီလိုပုံစံမျိုးဖြစ်လာတာပဲ။” ကြေးဓားရဲ့ဖြတ်တာခံလိုက်ရတယ်လို့ ချန်းယုမပြောရဲလေဘူး၊
အဲ့တာက သူမဘာသာညှပ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာထက် အခြားသူတွေကို
ကြောက်လန့်သွားစေနိုင်လေသည်။

“အံ့ဩစရာမရှိတော့ပါဘူးလေ!” အစတုန်းက စနောက်နေတဲ့ဆံပင်ညှပ်သမား ချန်းယုက
တကယ်ကြီး လေးလေးနက်နက်ဖြေနေတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ ထပ်မပြောတော့တာ
ကောင်းမယ်လို့ တွေးလိုက်မိလေသည်။ ချန်းယုရဲ့ဆံပင်ကို
အထက်အောက်ခဏလောက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြောလိုက်လေတယ်၊
“မင်းဘယ်လိုစတိုင်များလိုချင်လဲ?”

“ငါ့အတွက်ကောင်းမယ်ထင်တာသာ ညှပ်ချလိုက်။” ဆံပင်စတိုင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး
ချန်းယုတစ်ခါမှစိတ်မပူဖူးလေဘူး။

“မင်းဘာပုံစံမျိုးမှမလိုချင်ဘူးလို့ ငါ့ကိုမပြောလိုက်နဲ့နော်?” ဆံပင်ညှပ်သမား လေးလေးနက်နက်
အကြံပေးလိုက်လေတယ်၊ “မင်းလိုသေးပြီး ချောမွတ်တဲ့မျက်နှာလေးကို
ငါကသာမန်ကာလျှံတိုတိုလေး ညှပ်ချပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ မင်းကောင်လေးနဲ့ တူသွားမှာပေါ့၊
အာ။”

“မလိုပါဘူး။” ချန်းယု သူမခေါင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ခါယမ်းပြလိုက်လေတယ်၊
ငါ့ပိုက်ဆံတွေကို နင်လိမ်ညာလို့ရလိုက်မယ် မထင်လိုက်နဲ့။

“ငါတို့ဆိုင်က အခုတလောမှဖွင့်ထားတော့ ဒီတော့ ၃၀%လျော့ဈေးပေးနေတယ်၊ အို။”
ဆံပင်ညှပ်သမား သူမကိုဆက်ပြီး ဆွဲဆောင်လိုက်လေတယ်၊ “လျော့ဈေးပြီးရင်၊ ဈေးနှုန်းက
ပုံမှန်ဆံပင်ညှပ်တာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေလိမ့်မယ်။”

“အတူတူဖြစ်နေမယ်?” ချန်းယုအံ့သြစွာမေးလိုက်လေတယ်၊ “ဆံပင်ညှပ်တာကလည်း
ဈေးကြီးနေသေးတယ်?”

“ဘာလို့ဆို ငါကသူဌေးဖြစ်နေလို့လေ။” မှန်ဘေးက ဈေးနှုန်းစာရင်းကို ဆံပင်ညှပ်သမား
ညွှန်ပြလိုက်လေတယ်၊ သူဌေးနဲ့ဆံပင်ညှပ်တာက ၃၈၈ယွမ်ကုန်ကျလေသည်။

ဈေးနှုန်းစာရင်းကို ချန်းယုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက်၊ သူမမေးလိုက်လေတယ်၊ “ငါ
သာမန်ဆံပင်ညှပ်သမားရနိုင်မလား?”

ချန်းယု စတိုင်လစ်ပြောင်းချင်တာကို သူဌေးကြားလိုက်တော့၊ သူပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ပြန်ဖြေပေးလိုက်လေတယ်၊ “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆိုင်က အခုတလောမှဖွင့်ထားတာ ဒီတော့
ငါ့မှာလူခေါ်ဖို့အချိန်မရှိနေဘူး။”

ဒါက လူတွေကို လိမ်ညာနေတာ မဟုတ်ဘူးလား? ချန်းယု
ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ပြောလာလိုက်လေတယ်၊ “ဒါဆို
နင်ငါ့ဆံပင်ညှပ်ပေးနိုင်တယ်။”

“ဘယ်လိုစတိုင်မျိုး မင်းလိုချင်တာလဲ?” ဆိုင်ပိုင်ရှင်မေးလိုက်လေသည်။

“နင့်ဘာသာအဖြေရှာလိုက်။” ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခုရှုပ်ရှုပ်ပွပွရှိနေတဲ့ဆံပင်ကေထက်
ပိုသာနေမှာပါ။

“ဒါဆို ငါ့ဆီအပ်ထားလိုက်တော့၊ အတန်းဖော်။” သူဌေးပြုံးလိုက်ပြီး၊
သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီးတော့ ချန်းယုရဲ့ကျန်ရှိနေတဲ့ဆံပင်ရှည်တွေကို ကပ်ကြေးနဲ့ညှပ်ရန်
ပြင်လိုက်လေသည်။

ဒီမတိုင်ခင်၊ တစ်ခေါင်းလုံးညှပ်ဖို့ အချိန်ကြာတယ်ဆိုတာကို ချန်းယု တစ်ခါမှမကြားခဲ့ဖူးလေဘူး။
သူမ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၌ သုံးနာရီထိုင်နေရလေတယ်၊ သူမနိုးလာတော့၊ သူမရင်ဘတ်က
နောက်ကျောကို ကပ်တွယ်တော့မယ့်အတိုင်း ဗိုက်ဆာနေပေမဲ့ သူမဆံပင်ကတော့ ယခုထိတိုင်
အပြီးမသတ်နိုင်သေးလေဘူး။

ဆံပင်ညှပ်တာပြီးသွားတော့၊ ချန်းယု မှန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူမလက်ကို ကိုးရိုးကားရားမြှောက်လိုက်ပြီး ယဲ့ယဲ့လေးလိပ်နေတဲ့ ဆံပင်ကိုကိုင်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမလက်ချောင်းတွေက အလိပ်သေးလေးကို ဖြောင့်တန်းလာတဲ့အထိ ဆွဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ အဲ့တာကို လွှတ်ပေးလိုက်တော့ ဆံပင်က စပရိန်လို ပြန်ကွေးသွားလေတော့သည်။ ချန်းယုမျက်တောင်ခပ်လိုက်ပြီး သူမပုံစံအသစ်နဲ့ ကျင့်သားမရသေးလေဘူး။

“ဘယ်လိုနေလဲ? အကောက်သေးသေးလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား?” ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဘယ်ကမှန်းမသိ tabletထုတ်ယူလိုက်ပြီး၊ လှပတဲ့animeမိန်းကလေးပုံရှာလိုက်ပြီး ချန်းယုကိုပြလိုက်လေတယ်။ “အခု100% ပြင်ဆင်လိုက်ပြီမဟုတ်လား?”

ချန်းယု သူမကိုသူမ မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ မတူညီတဲ့လူကို မြင်လိုက်ရလေတယ်။ အဆောင်မှာ ဟန်ယောဓဏဓဏပြောတဲ့ဟာကို သူမရုတ်တရက်သတိရသွားလေတယ်။ “ဆံပင်စတိုင်းက မိန်းကလေးတွေအတွက် ဒုတိယမျက်နှာပဲ။”

ငါပလပ်စတစ်ဆာဂျရီလုပ်လိုက်မိတာလား?

ချန်းယုအနည်းငယ်အနေခက်နေပေမဲ့လည်း၊ သူမအသစ်ပြင်ဆင်ထားတဲ့မျက်နှာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာလိုက်လေတယ်။ ဒါက သူမအမေကို အရမ်းပျော်သွားစေလေသည်။ အမေချန်း သူမသမီးနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ကျေနပ်နေပြီး သူမစိတ်ထဲတွေးလိုက်လေတယ်။ လူတိုင်းပြောကြတာက တက္ကသိုလ်က ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီဆေးရုံတဲ့၊ နှစ်ဝက်တစ်ဖြတ်တောင်မရှိသေးဘူး၊ ငါ့သမီးကပြောင်းလဲနေပြီပဲ။ အရမ်းလှနေတာပဲ၊ အာ!

“ရှိရှိ၊ အာ၊ ဒီဆံပင်စတိုင်းက အရမ်းလှတာပဲ၊ အဲ့တာက သမီးကိုချစ်စရာကောင်းပြီးမြူးထူးသွားစေတယ်။ ဖြစ်နေတော့ အမေလည်း သမီးအတွက် စကပ်သစ်နည်းနည်းဝယ်ပေးထားတယ်။ ဒီတော့ အဲ့တာတွေ အကုန်လုံး သမီးစမ်းဝတ်ကြည့်လို့ရတာပဲ။” အဲ့တာပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ အမေချန်း သူမစကားတွေကို ချက်ချင်းပြန်ငြင်းလိုက်လေတယ်။ “မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီစကပ်ပုံစံတွေက သမီးရဲ့လက်ရှိဆံပင်စတိုင်းနဲ့ မကိုက်နေဘူး၊ အမေအသစ်တချို့ပြန်ဝယ်လိုက်မယ်။”

“အမေ၊ မလိုပါဘူး။ သမီးမှာအဝတ်တွေအများကြီးရှိနေပြီ သမီးအဲ့တာတွေအကုန်လုံးတောင်မဝတ်ရသေးဘူး။” ချန်းယုပြန်လာတဲ့အချိန်တိုင်း အမေချန်း သူမအတွက် အဝတ်အစားသစ်တွေ ဝယ်ပေးလေသည်။ အခု သူမအဝတ်ဗီရိုထဲ သူမမဝတ်ရသေးတဲ့ အဝတ်သစ်တစ်ပုံလိုက်ကြီးရှိနေလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူမဆံပင်စတိုင်ကို ပြောင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒါဆို သူမအိတ်၊ ဖိနပ်တွေနဲ့ အဝတ်တွေကိုကော ပြောင်းလိုက်သင့်တယ်။” အဲ့တာပြောပြီးနောက် အမေချန်း သူမသမီးကိုလျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး အွန်လိုင်းဈေးဝယ်ထွက်တာရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုထဲ သူမကိုယ်သူမနစ်မြောနေလိုက်တော့သည်။

မြို့တော်ဝန်ချန်း တစ်ဖက်၌ တက်တက်ကြွကြွကြည့်နေလိုက်ပြီး တွေးလိုက်လေတယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့မိန်းမပျော်နေသရွေ့အဆင်ပြေတယ်။

သို့သော်၊ ချန်းယန် တကယ်တမ်းမျက်မှောင်ကြုပ်နေပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “ရှိရှိ၊ မင်းကြိုက်နေတဲ့သူရှိလား?”

ခွမ်း! မြို့တော်ဝန်ချန်းရဲ့လက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ခွက် ကော်ဖီစားပွဲပေါ် ချော်ကျသွားလေတယ်၊ အမေချန်းကလည်း အဝတ်အစားတွေဝယ်နေတာ ရပ်လိုက်ပြီး၊ ချန်းမိသားစုဝင်သုံးယောက်လုံး ချန်းယုကို ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

ဒီမိန်းကလေး ရုတ်တရက် အများကြီးပြောင်းလဲသွားတာ၊ အာ၊ သူမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်လေးတွဲနေတာဖြစ်နိုင်မလား?

သူမခေါင်းကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာမခါယမ်းပြလိုက်ခင် ချန်းယုခဏလောက် အံ့သြသွားလေတယ်၊ “မဟုတ်တာ၊ မဖြစ်နိုင်တာ! ညီမ ညီမသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီအတိုင်းအပြင်သွားပြီး၊ ဆံပင်စတိုင်လစ်က ဒီဆံပင်စတိုင်အကြံပေးလာလို့ ညှပ်ခဲ့တာပါ။”

“အို၊ ဒီလိုကို။” သူ့ကိုယ်သူပြန်တည်ငြိမ်အောင်လုပ်လိုက်ပြီးနောက် မြို့တော်ဝန်ချန်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်လေတယ်၊ “ရှိရှိက တက္ကလိုလ်တက်နေပြီပဲ ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲနေမယ်ဆိုလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။”

“ညီမလေး ချစ်သူရှိနေပြီဆိုရင် အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့လိုက်။” ရှောင်းဟွေ့နဲ့အခြားသူတွေကို ချန်းယုအား ကြည့်ပေးရန်ပြောထားရင်ကောင်းမလားလို့ ချန်းယန်တွေ့ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့မှ သူ့ညီမလေးကို ဆွဲဆောင်သွားမယ့်သူ မရှိမှာဖြစ်လေသည်။

“လက်ကိုင်ပြီး နမ်းတာက အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြား...” အမေချန်းစတင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မနမ်းရဘူး!” မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့ဇနီးကို သဘောမတူတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “မင်း ကလေးတွေကို ဘယ်လိုသင်ပေးနေတာလဲ? သူတို့ကိုဘယ်လိုလုပ်နမ်းခိုင်းရတာလဲ၊ အာ?”

“နမ်းတာဘာမှားနေလို့လဲ? နမ်းတာက သူမကိုကိုယ်ဝန်မရသွားစေဘူး၊
ရှင်ကအရမ်းရှေးရိုးဆန်မနေဘူးလား?” အမေချန်း စိတ်ဆိုးဆိုးပြောလိုက်လေသည်။

“ရှိရှိက မိန်းကလေး၊ သူမက နစ်နစ်မယ့်သူပဲ။” မြို့တော်ဝန်ချန်းလည်း
စိတ်တိုတိုပြောလိုက်လေတယ်။ “အခုခေတ် TVဇာတ်လမ်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်နေလဲ ငါမသိပါဘူး၊
အဲဒီအမျိုးသားတွေ မိန်းကလေးတွေကို အတင်းအကြပ်နမ်းယူရတာ သဘောကျနေကျတာပဲ၊
အဲ့တာက အခြားသူတွေကို ရုတ်တရက်နမ်းလိုက်တာနဲ့
သူတို့ကိုပြန်ကြိုက်လာမယ်ထင်သွားစေတယ်၊ ဒါက လူငယ်တွေကို
အထင်မြင်မှားအောင်လုပ်နေတာမဟုတ်လား? ရှိရှိ၊ သမီးကို အခြားသူတွေအသားယူတာကို
သမီးလုံးလုံးခွင့်မပြုရဘူးနော်၊ သမီးနားလည်ရဲ့လား?”

“အတင်းအကြပ်နမ်းတယ်? ဒါဆို... အဲဒီ... အမျိုးသမီးက အမျိုးသားကို
အတင်းအကြပ်နမ်းလိုက်တာဆိုရင်ကော? ဒါကကော အခြားသူကို အသားယူတယ်လို့
ထည့်တွက်လို့ရတာလား?” ချန်းယုအပြစ်ရှိနေတဲ့စိတ်နဲ့ မေးလာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမမျက်လုံးကို ပင့်လိုက်ပြီး၊ သူ့ညီမလေးရဲ့အပြစ်ရှိသလိုဖြစ်နေတဲ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး
ရှောင်းဟွေ့ကို တိတ်တိတ်လေးသွားရှာပြီး ရှာဖွေကြည့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အဟွတ်... မြို့တော်ဝန်ချန်း ဂရုမစိုက်မိတာကြောင့် နင်သွားလေတော့သည်။

အမေချန်း အထူးတဆန်းမေးလိုက်လေတယ်။ “ရှိရှိ၊ သမီးတစ်ယောက်ယောက်ကို
အတင်းအကြပ်နမ်းလိုက်လို့လား?”

“မဟုတ်ဘူး!” ချန်းယု လိပ်ပြာမလုံစွာပြောလိုက်လေတယ် “သမီးဒီအတိုင်းမေးကြည့်တာပါ။”

“ဒီတော့၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို” အမေချန်း စိတ်အေးသွားပြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်၊
“ဒီကိစ္စမှာ အနစ်နာဆုံးက မိန်းကလေးဖြစ်နေပေမဲ့၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့
အတင်းအကြပ်နမ်းခံရတာတော့ မကောင်းလေဘူး၊ သမီး... မလုပ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်။”

“ဟမ်!” ချန်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်၊ အတွေးထဲမြောနေလေသည်။ သူမ မနေနိုင်ဘဲ
သူမလုပ်လိုက်တာက လော့မင်ကို နေရခက်သွားစေလား တွေးနေမိလေတော့သည်။

ဒီနေ့ကိစ္စက အကျိုးဆက်တွေရဲ့တွန်းအားကြောင့် ဖြစ်လာတာဖြစ်လေတယ်၊ တတိယအစ်ကို
စိတ်ထဲသိပ်မထားလောက်ပါဘူးနော် အာ။

သူမ ဒီကိစ္စကို ထပ်ခါထပ်ခါ စဉ်းစားကြည့်ပြီးနောက် ချန်းယုတောင်းပန်ဖို့လိုသေးတယ်လို့
သူမတွေးလိုက်မိလေတယ်။ မြို့တော်ကလူတွေက နမ်းတာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး
အရမ်းဂရုစိုက်ကြတယ်ဆိုတာ သူမကြားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့်၊ ချန်းမိသားစုဝင်တွေ ညအိပ်ပျော်နေချိန်၊ ချန်းယု ပြတင်းပေါက်ကနေ
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လော့မိသားစုရဲ့ခြံဝန်းအသေးလေးဆီ
အလောတကြီးပြေးလာလိုက်လေတော့သည်။

အပိုင်း(၃၇): တတိယအစ်ကို၊ ညီမအစ်ကိုကို အသားယူမိပြီ

ဟဲကျီက သူ့တာဝန်ချိန်ပြီးသွားလေပြီ၊ ဒီတော့ ချန်းယုကို လာကြိုပေးတဲ့သူက
ထျန်းဖေဖြစ်နေလေသည်။ လော့မင်အား ချန်းယုကယ်တင်လိုက်ကတည်းက၊ လက်ထောက်များ
သူမကိုပို၍လေးစားလာလေတော့သည်။

“တတိယသခင်လေးကိုတွေ့ဖို့ မိန်းကလေးချန်း ရောက်လာခဲ့တာလား?” ထျန်းဖေ
ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးလိုက်လေသည်။

“အမ်၊ တတိယအစ်ကို အိပ်နေတာလား?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“မအိပ်သေးဘူး၊ တတိယသခင်လေး အခုစာဖတ်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေပါတယ်။”
ထျန်းဖေပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“သူနိုးလာတာနဲ့ စာဖတ်နေတယ်၊ စာအုပ်တွေက အဲ့လောက်တောင်ကောင်းနေလို့လား?”
ချန်းယု ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့ ဒုတိယထပ်သို့ ပြေးလာလိုက်လေသည်။

စာဖတ်ခန်းဝင်ပေါက်ကို ချန်းယုမရောက်လာခင်၊ လော့မင်
သူတစ်ဝက်လောက်ဖတ်ပြီးနေတဲ့စာအုပ်ကို ချထားလိုက်လေပြီ။ သူမအား
သူမမြင်နေရရင်တောင်မှ၊ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးလာတဲ့ခြေသံတွေကနေ ချန်းယုဆိုတာမှန်း
သူခန့်မှန်းကြည့်လို့ရနေလေသည်။

“တတိယအစ်ကို” စာကြည့်ခန်းတံခါးက မပိတ်ထားလေဘူး၊ ဒီတော့ ချန်းယု သူမခေါင်းကိုသာ
တိတ်တိတ်လေးတိုးဝင်လာလိုက်သည်။

“မင်းဆံပင်စတိုင်ပြောင်းလိုက်တာလား?” တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့
ချန်းယုပြောင်းလဲထားတာကို လော့မင်မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယု အခန်းထဲကို မလုံမလဲဖြသ်နေတဲ့အပြိုးနဲ့ဝင်လာလိုက်ပြီး၊ သူမလက်ချောင်းတွေက
သူမဆံပင်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ဆွဲလိုက်မိလေသည်။

ထျန်းဖေ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ဝင်လာလိုက်လေသည်။ လော့မင်
ချန်းယုရဲ့ဆံပင်အကြောင်းပြောနေတာကို သူ့ကြားလိုက်ရတော့ မြှောက်ပင့်လိုက်လေတယ်၊
“မိန်းကလေးချန်းယု သူမဆံပင်စတိုင်ပြောင်းလိုက်တော့ ပိုတောင်လှလာတာပဲ။
ကျွန်တော်တောင် သူမကိုမမှတ်မိတော့မလို့။”

“တကယ်... တကယ်လား?” မှန်နေတာပဲ၊ မိန်းကလေးတွေက လှချင်ကြလေတယ်၊
သူမကရုမစိုက်လေဘူးလို့ ချန်းယုဟန်ဆောင်နေပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့
သူမဆံပင်စတိုင်ပြောင်းလိုက်ပြီးနောက်၊ နေရခက်တဲ့ခံစားချက်ကလွဲလို့၊ သူမတကယ်တမ်းတော့
တိတ်တိတ်လေး အရမ်းပျော်နေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“မင်းအရင်ကထက်တောင် ပိုလှလာတယ်။” လော့မင် ပြုံးကာပြောလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ လက်ဖက်ရည်အိုးကိုချပြီး အထိန်းအကွပ်မဲ့တဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေနဲ့
တိတ်တိတ်လေးလျှောက်ထွက်လာလေတော့သည်။ စိတ်ထင်နေတာကြောင့်လားတော့
သူလည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လယ်ခင်း တတိယသခင်လေးကို မိန်းကလေးချန်းယု
အတင်းအကြပ်နမ်းယူတဲ့ မြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူဦးနှောက်က ထိန်းချုပ်ရန်
ခက်ခဲလာလေတော့သည်။

“မင်းဘာလို့ ဒီလောက်နောက်ကျနေတာကို ရောက်လာရတာလဲ?”
လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“နေ့လယ်တုန်းက ညီမလုပ်စရာရှိတော့ ဒီတော့ တတိယအစ်ကိုမနိုးလာခင် ညီမပြန်သွားခဲ့တာ၊
ညီမနည်းနည်းစိတ်ပူနေသေးလို့။” ချန်းယုရှင်းပြလာလိုက်သည်။

“ငါအဆင်ပြေပါတယ်။” လော့မင် နွေးထွေးတဲ့အပြုံးနဲ့ သူမကိုကျေးဇူးတင်လိုက်လေတယ်၊
“ဒီတကြိမ် ငါ့ကိုကယ်ပေးလိုက်တာ မင်းလို့ငါကြားထားတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

“ဒါက လုပ်သင့်တာပဲလေ၊ အာ၊ အစ်ကို ထိန်းချုပ်လွတ်သွားရင် ညီမကူညီပေးမယ်လို့
ကတိပေးထားတယ်လေ။” အစ်ကိုမေ့သွားပြီလားဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့
ချန်းယုကြည့်လာလိုက်လေတယ်၊ “ဒီတော့၊ အစ်ကိုကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ပြီးတော့၊
ငါတို့ဆက်ဆံရေးကလည်း ကောင်းနေတာပဲ၊ အစ်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်နေမယ်ဆိုရင် အဲ့တာက
ငါတို့ကို သူစိမ်းတွေလို့ ထင်သွားစေနိုင်တယ်။”

“ငါပြောသင့်တာကိုတော့ ပြောဖို့လိုနေသေးတာပဲလေ။” လော့မင် တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို၊ ဒါဆို ကျွန်မလည်း အစ်ကိုကို တောင်းပန်ချင်တယ်။” ချန်းယု လိပ်ပြာမလုံဖြစ်နေတဲ့စိတ်နဲ့
ပြောလာလိုက်သည်။ ပြောသင့်တာ ပြောရဦးမှာပဲ၊ ငါတောင်းပန်ဖို့လိုနေသေးတယ်၊ အာ။

“တောင်းပန်မယ်?” လော့မင် နားမလည်လေတာကြောင့် ချန်းယုကိုကြည့်ပြီး
ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“အမ်” အပြစ်ရှိနေတယ်ဆိုတာက ချန်းယုမျက်နှာတစ်ခုလုံး ရေးသားထားနေလေတယ်။ “ညီမ... ညီမ ဒီနေ့ မကောင်းတာလုပ်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေါ့၊ ဒုတိယ ညီမတွန်းအားပေးခံလိုက်ရလို့ပါ။”

“ဘာကိစ္စကိုလဲ?” လော့မင် စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့မေးလာလိုက်လေသည်။

“ညီမ... ညီမ...” ချန်းယု အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ညီမ တတိယအစ်ကိုကို အသားယူမိတယ်၊ ညီမမရည်ရွယ်ပေမဲ့၊ ညီမတောင်းပန်သင့်တာကိုတော့ တောင်းပန်ရဦးမှာပဲ။”

အသားယူတယ်??? လော့မင်ရဲ့ထက်လှတဲ့ဦးနှောက် ကြောင်သွားလေတယ်။ ချန်းယု ပြောနေတာကို သူနားမလည်နိုင်လေဘူး။

“ညီမ... ညီမ တတိယအစ်ကိုကို အတင်းအကြပ်နမ်းယူခဲ့တယ်။” ချန်းယု ပေါင်းထာတဲ့ပုစွန်ထုပ်လို ရှက်သွေးဖြာနေလေတယ်။ “ညီမ... ညီမတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမ တကယ်မရည်ရွယ်ပါဘူး!”

တတိယအစ်ကိုကို အတင်းအကြပ်နမ်းယူခဲ့တယ်!

တတိယအစ်ကိုကို အတင်းအကြပ်နမ်းယူခဲ့တယ်!!

တတိယအစ်ကိုကို အတင်းအကြပ်နမ်းယူခဲ့တယ်!!!

လော့မင်ခေါင်းထဲက သာလွန်တဲ့ IQ ဦးနှောက်အလုပ်လုပ်နေတာ ပထမဆုံးအကြိမ် ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

“တတိယအစ်ကိုကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်က အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်က ကျိုးသွားပြီး ကြေးစားက ညီမကို ဆက်တိုက်တိုက်ခိုက်နေခဲ့တာ။ ညီမဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာမသိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုသာ အချိန်မှီ ချုပ်မပိတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ အဲ့တာရဲ့အပြည့်အဝထိန်းချုပ်ခံတာကို အစ်ကိုခံလိုက်ရမှာ ညီမစိုးရိမ်မိတော့၊ ဒီတော့ ညီမအဘိုးကို ညီမခေါ်လိုက်တယ်။”

“ညီမအဘိုးပြောတာက ညီမနှုတ်ခမ်းကို အစ်ကိုနှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိကပ်ထားတာနဲ့...”

နှုတ်ခမ်းတွေဖိကပ်ထားတာ??? ဒီစကားလုံးတွေကြားတော့ သူမိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရတဲ့အတိုင်း လော့မင်ထိုင်နေသေးတာဖြစ်လေတယ်။ ဒါက အစောက ‘နမ်းတယ်’ဆိုတာထက် ပိုတောင်ပီပြင်နေလေသည်။

“...ပြီးတော့ အစ်ကိုစွမ်းအင်ကို ဆွဲရမယ်၊ အဲ့နောက်တော့ အစ်ကိုပြန်သတိရလာပြီး
မကောင်းမှုဝိညာဉ်ထိန်းချုပ်တာကို ညီမချုပ်ပိတ်ဖို့ကူညီပေးနိုင်တယ်။ အဲ့တာကြောင့်၊ အာ၊
အစ်ကိုကို အတင်းနမ်းဖို့ ညီမတကယ်မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ညီမဒီလိုလုပ်ဖို့ ဖိအားပေးခံခဲ့ရလို့ပါ။
ဒါပေမဲ့ ညီမအမေပြောတာက ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ၊ အတင်းနမ်းယူခံခဲ့ရတဲ့သူက
အဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး မပျော်ရွှင်လောက်ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့၊ တတိယအစ်ကို၊
ငါတောင်းပန်နေတာကြောင့် အစ်ကို ဒေါသထွက်လို့ရမလား?” ချန်းယု
သနားကမားပြောလိုက်လေသည်။

သူနဲ့လုံးသားထဲ မြစ်တွေပင်လယ်တွေ မှောက်လှန်နေပြီး၊ မျက်နှာအမျိုးမျိုးပြောင်းသွားတဲ့
လော့မင်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့အသနားခံနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ဆုံသွားတော့
ဘာတစ်ခုမှမပြောနိုင်လေတော့ဘူး။

“အစ်ကို၊ အစ်ကို တကယ်ကြီးဒေါသထွက်နေတာလား?” ချန်းယု
သတိထားလျက်မေးလာလိုက်လေသည်။

“ငါတကယ်ပဲဒေါသထွက်နေတယ်ဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မှာလဲ?” လော့မင် နောက်ဆုံးမှာ
သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထိန်းလိုက်ပြီး ကိုးရီးကားရားမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုဘာပြောပြော ညီမလုပ်ပေးမယ်၊ တတိယအစ်ကို ဒေါသထွက်တော့ဘူးဆိုရင်ပေါ့၊
ညီမတာဝန်ယူပါ့မယ်။” ချန်းယုက အမြဲလိမ္မာပြီး၊ တာဝန်ယူမှုရှိတဲ့ ကလေးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

တာဝန်ယူမယ်? လော့မင် ချန်းယုကို အထူးတဆန်းကြည့်လိုက်လေတယ်၊
“မင်းဘာအကြောင်းပြောနေလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား?”

“ဒီအတိုင်း... တာဝန်ယူပါ့မယ်၊ အာ။” ချန်းယု ငေးကြောင်ကြောင်
မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေတယ်; ငါရှင်းရှင်းလင်းလင်းမပြောမိလိုက်ဘူးလား?

အမှန်တကယ်ကို၊ သူမဘာပြောနေလဲဆိုတာ သူမမသိနေလေဘူး၊ လော့မင် သူ့မျက်လုံးတွေကို
အကူအညီမဲ့စွာမှိတ်ချလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ “မင်းငါ့ကိုအသားမယူခဲ့ပါဘူး၊
မင်းတာဝန်ယူဖို့လည်း မလိုပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့... ညီမအမေပြောတာက အတင်းအကြပ်နမ်းတာက...”

“မင်းငါ့ကိုကယ်ဖို့လုပ်ခဲ့တာလေ၊ အဲ့တာက... အသားယူတာမဟုတ်ပါဘူး။” ချန်းယုစကားကို
လော့မင်ဖြတ်ပြောလိုက်လေတယ်၊ သူ ‘အတင်းနမ်းတယ်’ဆိုတဲ့စကားကို
ထပ်မကြားချင်လေတော့ဘူး၊ “ပြီးတော့ ဒီလိုအရာမျိုးမှာ မိန်းကလေးက အနစ်နာဆုံးလူပဲ။”

“အို၊ ဒီတော့ အစ်ကိုကိုကယ်တင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါဆို ညီမစိတ်အေးသွားပါပြီ။”
ချန်းယုအသက်ရှူထုတ်လိုက်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါဆို တတိယအစ်ကိုကို
ညီမထပ်မနှောက်ယှက်တော့ဘူး၊ ညီမသွားတော့မယ် ဒီတော့ တတိယအစ်ကိုလည်း
အနားယူသင့်ပြီ။”

ချန်းယုထွက်သွားပြီနောက်၊ လော့မင် စာဖတ်ခန်းထဲ တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေလိုက်တယ်၊
စာဖတ်ရန်အတွေးမရှိလေတော့ဘဲ၊ သူ့စိတ်တွေက အစောက ပြောခဲ့တဲ့
ကသိကအောက်နိုင်တဲ့စကားဝိုင်းကိုသာ အပြည့်အဝနေရာယူထားလေသည်။
ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ အာ၊ သူ့မှာအရမ်းရှက်ရွံ့နေတာကြောင့် သူ့ရုတ်တရက်
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ရယ်လိုက်မိလေသည်။

“ဘယ်လိုတောင်တုံးအတွဲမိန်းကလေးလဲ၊ မိန်းကလေးက အနစ်နာဆုံးလူဆိုတာကို
လူတိုင်းပြောထားပြီပဲ။”

အပိုင်း(၃၈): မင်းသူမကိုကာကွယ်ပေးချင်တယ်

နောက်တနေ့၊ ဆရာမော် ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်အသစ်ယူလာလေတယ်။ လော့မင်ယူလိုက်ပြီး သူလက်ပေါ်ဝတ်ထားလိုက်လေသည်။ သူ ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်အသစ်ကိုကြည့်လိုက်လေတယ်။ ခဏတဖြုတ်လောက်တွေးလိုက်ပြီးနောက် ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဆရာမော်၊ ကြေးဓားနဲ့ပတ်သတ်ပြီး မင်းတွေးမိတာရှိလား?”

“အဲဒီကြေးဓားမှာ ပြဿနာရှိနေတယ်။” ဆရာမော်က ပြောလာလေတယ်။ “ဓားရိုးမှာ အရမ်းထူးဆန်းတဲ့စွမ်းအင်ပါဝင်နေတဲ့ အရာတစ်ခုရှိတယ်။”

“ထူးဆန်းတဲ့စွမ်းအင်?” နိုင်ငံတော်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကပေးလာတဲ့ အချက်အလက်တွေကို လော့မင်တွေးလိုက်လေတယ်။ အဲမှာဖော်ပြထားတာမှာ ထူးဆန်းတဲ့စွမ်းအင်ကို ထောက်လှမ်းမိလေသည်တဲ့။

“အဲ့တာက စိတ်စွမ်းအင်မဟုတ်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်လည်း မဟုတ်နေလေဘူး။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါအခုတော့ မသေချာသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါသေချာနေတာကတော့ အဲ့တာက စစ်သူကြီးရဲ့ဓားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး?” လော့မင် အနည်းငယ်အံ့သြသွားလေသည်။

“မသေချာဘူးဆိုပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက ရွှမ်မန်နဲ့ပတ်သတ်နေနိုင်တယ်။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါအရင်ကပြောဖူးပါတယ်၊ ဂိုဏ်းတော်တော်များများက သူတို့အမွေတွေဆုံးရှုံးသွားခဲ့ကြတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာက ဒီဓားက သူတို့ထဲကတစ်ခုပဲ။” [T/N: ရွှမ်မန်= အမှောင်/လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောဂိတ်]

“ဆရာပြောချင်တာက... ဒီဓားက ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ယောက်အပိုင်?” ဆရာမော် ဘာကိုဆိုလိုချင်လဲဆိုတာ လော့မင်နာလည်လိုက်လေတယ်။ ဒါကြောင့် သူတအံ့တဩမေးလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ဓားက ဘာကြောင့် စစ်သူကြီးရဲ့ခေါင်းတလားထဲရောက်နေရတာလဲ?”

“နန်လင်းရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်အဖွဲ့ရဲ့ သုံးသပ်ချက်ထွက်လာတဲ့အထိ ငါတို့စောင့်ရမှာပဲ။ သင်းချိုင်းဂူပိုင်ရှင်အကြောင်း တိကျတဲ့နားလည်နိုင်တဲ့အထိရောက်ရင်၊ ဒါဆို အချက်အလက်ကိုအခြေခံပြီး အမှားကင်းအောင် ခန့်မှန်းတွက်ချက်လာနိုင်လိမ့်မယ်။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့... ဖြစ်နိုင်ချေနှစ်ခုရှိနေတယ်။”

“ပထမတစ်ချက်က၊ ဒီစစ်သူကြီးက ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးဖြစ်နေတာ။
ရှေးဟောင်းစာအုပ်တွေထဲမှာ လျှို့ဝှက်နည်းလမ်းတွေရှိတယ်။ အလယ်ခေတ်လောက်တုန်းက၊
မြေအောက်လောကကနေ တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ယင်စစ်သားတွေကို ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေ
ဆင့်ခေါ်နိုင်ကြတယ်။ ဒီကြေးစားက ယင်စစ်သားတွေဆင့်ခေါ်ဖို့ ကြားခံအနေနဲ့
အသုံးပြုတာဖြစ်လောက်မယ်။” ဆရာမော်ဆင်ခြင်သုံးသပ်လိုက်လေသည်။ [T/N: ယင်က
ယင်နဲ့ယန်ထဲကယင်ကိုဆိုလိုတာ၊ ယင်=သေခြင်းတရား]

“မြေအောက်လောကကနေ စစ်သားတွေဆင့်ခေါ်တာ? ဒါတကယ်ဖြစ်နိုင်လို့လား?”
ဒီအယူအဆကြောင့် လော့မင် သိသိသာသာအံ့သြသွားလေတော့သည်။

“မြေအောက်လောကက စစ်သားတွေအသုံးပြုဖို့ တကယ်ပဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ကောင်းကင်ဘုံဆရာမှာ
လုံလောက်တဲ့ကျင့်ကြံရေးအဆင့်ရှိနေရင်ပေါ့။ ကောင်းကင်ဘုံဆရာ အပြီးနတ်ဆိုးကို
ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်ခဲ့ရင်၊ သူတို့တွေက အထောက်အပံ့အတွက်
နယ်ခံမြို့နတ်ဘုရားရဲ့ယင်စစ်သားတွေကို အသုံးပြုလိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနည်းပညာမျိုးကို
တစ်ကြိမ်အသုံးပြုတိုင်း၊ အများဆုံးအနေနဲ့ စစ်သား တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကိုသာ
သူတို့ဆင့်ခေါ်နိုင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲ့တာက စိတ်စွမ်းအင်အများအပြား
အသုံးပြုပေးဖို့လိုတယ်။ ရှေးဟောင်းစာအုပ်ထဲ ယင်စစ်သားမီလီယံချီကိုအသုံးပြုတဲ့
ဒီလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့နည်းလမ်းက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီလို့ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်။ ဒီတော့
ဒဏ္ဍာရီအနေနဲ့သာ ဒီဖြစ်ရပ်ကို သတ်မှတ်ထားလေတော့တယ်။” ဆရာမော်ရှင်းပြလိုက်တယ်။
“ဒီနည်းလမ်းကို ရှေးခေတ်တုန်းက အသုံးပြုနိုင်လား၊ မပြုနိုင်ဘူးလားဆိုတာကတော့၊
ငါတို့လည်းမဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ဘူး။” [T/N: (Wikipediaမှ) နယ်ခံမြို့နတ်ဘုရားဆိုတာ မြို့
ဒါမဟုတ် မြို့ကြီး၏ ကြီးမားတဲ့ထုထည်၊ ရွာတစ်ခုချင်းစီရဲ့အရေးကိစ္စနဲ့လူတွေကို
ကာကွယ်ပေးတယ်လို့ တရုတ်လူထုတွေ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတဲ့
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးနတ်ဘုရား ဒါမဟုတ်
နတ်ဘုရားများဖြစ်ပြီး၊ တမလွန်တည်နေရာနဲ့တူညီတယ်။]

“ဒါဆို၊ အခြားဖြစ်နိုင်ချေကကော ဘာလဲ?” လော့မင်ဆက်မေးလိုက်လေသည်။

“အခြားဖြစ်နိုင်ချေကလည်းအရမ်းမြင့်တယ်။ အဲဒီစစ်သူကြီးက
ပြောင်းခံရတဲ့အလောင်းကောင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ပြောင်းထားခံရတဲ့အလောင်းကောင်?”

“ဒါက ငါတို့ ဇွန်ဘီးကိုခေါ်တဲ့အခေါ်အဝေါ်ပဲ [T/N: ကျန်ရှိ တရုတ်ဇွန်ဘီးများ။]
သင်္ချိုင်းကုန်းပတ်လည်က မြေမျက်နှာသွင်ပြင်မြေပုံကို ငါမြင်လိုက်တယ်။ အဲ့တာက

အလောင်းကောင်တွေ ပျိုးထောင်ဖို့ နေရာကောင်းတစ်ခုပဲ။” ဆရာမော်ရှင်းပြလိုက်တယ်။
“ဂူပိုင်ရှင်က စစ်ကာလတုန်းက စစ်သူကြီးတစ်ဦးပဲ။ ဒီတော့ သူ့အသက်ရှိနေစဉ်အတောအတွင်း
မရေမတွက်နိုင်တဲ့လူတွေကို တိုက်ခိုက်ပြီးသတ်ဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုလူမျိုးမှာ
အရမ်းပြင်းထန်တဲ့သေဆုံးခြင်းအရှိန်အဝါရှိနေတယ်။ သူ့ကိုသာ ယင်စွမ်းအင်ထူထပ်တဲ့နေရာမှာ
မြှုပ်နှံထားလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ ဇွန်ဘီးအနေနဲ့ ပြောင်းဖို့လွယ်ကူနေလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမျိုး
အလောင်းကောင်တွေ ပျိုးထောင်ဖို့ကောင်းတဲ့နေရာမျိုးဆို ပိုတောင်လွယ်ကူနေမှာပေါ့။”

“ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတလားဖွင့်လိုက်တုန်းက အရိုးစုတစ်ပုံထဲ အထဲမှာရှိနေခဲ့တာ၊ အာ။”
လော့မင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “အဲ့တာသာဇွန်ဘီးဆိုရင်၊ ဒါဆို သင်္ချိုင်းပုန်းကို
ဒီလိုမျိုးချောချောမွေ့မွေ့တူးဖော်နိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်လေဘူး။”

“ဒါကြောင့်ပဲ ဒီဓားက ဒီမှာပေါ်လာခဲ့တာလေ။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာဆိုတာက...” လော့မင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်တုံ့ပြန်လာလေတော့တယ်။ “ဒီစစ်သူကြီးက
ဇွန်ဘီးဖြစ်နေတာ အတော်ကြာနေလောက်ပြီ။ ဒါဆို ကောင်းကင်ဘုံဆရာက သင်္ချိုင်းကုန်းကို
ဝင်လာပြီး ဇွန်ဘီးကို ကြေးဓားနဲ့ ချုပ်ပိတ်ခဲ့တာလား?”

“အဖြစ်နိုင်ဆုံးရလဒ်နှစ်ခုရှိတယ်။” ဆရာမော်ပြောပြလာလေတယ်။ “တူးဖော်တာကို
အပြီးအပိုင်မဖော်ထုတ်ရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ သင်္ချိုင်းပိုင်ရှင်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ
မစစ်ဆေးနိုင်သေးဘူး။ ဒီအခြေအနေက အချက်အလက်တွေပို့ပေးလာမှာကို စောင့်ဖို့လိုတယ်။
ဒီတော့ ငါ ရုပ်လွန်ပညာH၇ကိုပြန်သွားပြီး အချို့သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ အဲ့တာကို
အတူတူလေ့လာကြည့်လိုက်မယ်။”

လော့မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ သူ့နားလည်တယ်ဆိုတာကို အရိပ်ပြလိုက်လေတယ်။ သို့ပေမဲ့၊
သူ့ကြေးဓားနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတယ်လို့ ခံစားချက်ရနေတာကို တွေးလိုက်မိတော့၊
လော့မင်မနေနိုင်ဘဲ ထပ်မေးလိုက်လေပြန်တယ်။ “ဆရာမော်၊ ဓားနဲ့နီးသွားတော့
ငါရင်းနှီးတယ်ဆိုတဲ့ အာရုံကိုခံစားလိုက်ရတယ်။ ဓားကနေ ငါဆီရောက်လာတဲ့
ပျော်ရွှင်မှုကိုတောင် ငါခံစားလို့ရနေတယ်။”

“ဒါသာ အဲဒီဖြစ်နိုင်ချေနဲ့ခွဲထဲက တစ်ခုတစ်ကယ်ဘဲဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ဆရာထင်လား...
ဒီစစ်သူကြီးက ငါ့အတိတ်ဘဝလို့?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်နေတာကို ဆရာမော် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ကာ၊
သူ့လော့မင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး ချီတုံချီချဖြစ်လျက် ပြောလာလိုက်လေတယ်။ “ဘယ်သူမှ
လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အတိတ်ကို မသိနေလေဘူး၊ ပြန်လည်ဝင်စားခြင်းဆိုတာက

ဘဝအသစ်တစ်ခုပဲ၊ ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်းပေါ့၊ ဒီစစ်သူကြီးက မင်းအတိတ်ဘဝဖြစ်နေနေ
မဖြစ်နေနေ၊ အခုမင်းနဲ့ ဘာဆက်ဆံရေးမှ မရှိနေလေတော့ဘူး။ မင်းက
လုံးဝမတူညီတဲ့လူနှစ်ယောက်ပဲ။”

လော့မင် လေးလေးနက်နက်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ဘာမေးခွန်းမှ ဆက်မမေးလေတော့ဘူး။
ဆရာမော် ဘာကိုစိုးရိမ်နေလဲဆိုတာ သူသိနေလေတယ်၊ ပြီးတော့
သူ့ဘာလို့ဒီလိုပြောရလဲဆိုတာလည်း သူသိနေလေသည်။

တကယ်တော့၊ ဆရာမော်ရဲ့ စိတ်ပူနေတာတွေက လုံဝအမလိုအပ်နေလေဘူး။
သူငယ်ငယ်တုန်းက၊ အခြားသူတွေနဲ့ သူ့ဘာလို့ကွာခြားနေရလဲဆိုတာကို
လော့မင်နားမလည်လေဘူး၊ ဒီမွန်းကြပ်စရာကောင်းတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့
သူမွေးဖွားလာလေတာကြောင့် အခြားသူတွေနဲ့ သူထိတွေ့ဆက်ဆံလို့မရလေဘူး၊ ပြီးတော့
သူ့ဘာကြောင့်ဒီခြံဝန်းအသေးလေးထဲ ပိတ်လှောင်ခံနေရဲဆိုတာကိုလည်း
သူနားမလည်နေလေဘူး၊ ထို့ကြောင့်၊ သူ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်၏ရင်းမြစ်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး
အလွန်အမင်းအဖြစ်သည်းလာလေတော့သည်။ ဒီလောကမှာဖြစ်နေတဲ့အရာအားလုံးမှာ
အကျိုးနဲ့အကြောင်းရှိတယ်လို့ သူ့အမြဲခံစားနေရလေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့သာအကျိုးရှိမယ်ဆိုရင်၊
အကြောင်းကို သူရှာဖွေမှဖြစ်လေမည်။

ဒါပေမဲ့ လက်ရှိလော့မင်ကတော့ ဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ထပ်ပြီးစွဲကောင်းမနေလေတော့ဘူး၊
ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးက လက်ရှိရလဒ်ကို ဖန်တီးပေးလာတာဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့အတိတ်ဘဝက
တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့လို့ ကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးရဲ့အမျက်ဒေါသနဲ့ ထိုက်တန်နေရင်တောင်မှပေါ့။ သူက
သက်သက်စူးစမ်းပြီး ရိုးရှင်းစွာ အကြောင်းအရင်းအားသိချင်တာသာဖြစ်လေတယ်၊ အရင်ကလို
ပြဿနာတွေကို အစွန်းရောက်တဲ့အထိ တူးဆွလေတော့မှာမဟုတ်လေဘူး။

အပိုင်း(၃၉)

"ဒါနဲ့ ချန်းယုလို့ခေါ်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး..." ဆရာမော်
ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေတယ်။ "မင်း သူမနဲ့ ဘယ်တုန်းကတွေ့ခဲ့တာလဲ?"

ချန်းယုအကြောင်းပြောရင်း၊ လော့မင်ရဲ့စိတ်က မနေ့ညကကို ပြန်ရောက်သွားလေတော့တယ်။
သူ့ကိုအသားယူတဲ့အကြောင်း မိန်းကလေး အပြစ်ရှိစိတ်နဲ့ဝန်ခံနေတဲ့ ပုံရိပ်ကိုပေါ့၊ သူမနေနိုင်ဘဲ
ပြုံးလိုက်မိလေတယ်။ "သူမက ဒီနှစ် မြို့တော်တက္ကသိုလ်က လူသစ်ပဲ။"

"မြို့တော်တက္ကသိုလ်၊ ဒီနှစ် မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်ဝါစုပ်ယူပြီး မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို တားဆီးနေချိန်
သူမအဲ့မှာရှိနေခဲ့တာလား?" ဆရာမော် တအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်။" အဲ့နေ့တုန်းက မိန်းကလေး သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်နေချိန် သူမရဲ့မျက်နှာအမူအရာကို
လော့မင်ပြန်တွေးလိုက်မိတော့၊ လော့မင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြန်ကွေးလာလေတော့သည်။

"ငါမှတ်မိသေးတယ်၊ မင်း ဖိနှိပ်ပေးတဲ့စိတ်ဝိညာဉ်အဆောင်အကြောင်း
အဲ့ညကမေးလာသေးတယ်လေ။" ဆရာမော်ပြန်တွေးလိုက်လေတယ်။ "သူမ
ဖိနှိပ်ပေးတဲ့စိတ်ဝိညာဉ်အဆောင်ကို မင်းအပေါ်အသုံးပြုခဲ့တာလား?"

လော့မင် အချိန်ခဏလောက် တိတ်ဆိတ်သွားလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကွယ်ဝှက်နေဘဲ
သူ့ခေါင်းကိုညိတ်ပြီး ရှင်းပြလာလိုက်လေတယ်။ "အဲဒီအဆောင်က ကျွန်တော့်အပေါ်
ဘာဆိုးကျိုးမှမဖြစ်စေဘူး။"

"ဒီတော့... သူမဖိနှိပ်ပေးတဲ့စိတ်ဝိညာဉ်အဆောင်က မင်းမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို
လုံးလုံးဖိနှိပ်ပေးနိုင်တယ်ပေါ့?" လော့မင် ဒီအချက်ကို အထူးအသားပေးပြောလာတာကို
မြင်လိုက်တော့၊ လော့မင်ပြောလိုက်တာကို ဆရာမော်မြန်မြန်တုံ့ပြန်လာလေသည်။ ဒါ့အပြင်၊
မနေ့က ချန်းယု သူမမှော်စကေးကို အသုံးပြုလိုက်တာကို ဆရာမော်မြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယုက
လျှိုရှန်ဂိုဏ်း၏မျိုးဆက်ဖြစ်ရမယ်လို့ သူသင်္ကာမကင်းဖြစ်နှင့်နေလေပြီ။ (T/N: လော့ရှန်ဂိုဏ်းကို
လျှိုရှန်ဂိုဏ်းလို့ ပြင်သုံးသွားမယ်။)

လျှိုရှန်ဂိုဏ်း၏ဖိနှိပ်ပေးတဲ့အဆောင်က [EnglishT/N: ဒီစကားလုံးမှာ
အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဖိနှိပ်တာနဲ့ ငြိမ်သက်တာ၊ အရင်အပိုင်းတွေတုန်းက ငါ
ငြိမ်သက်စေတာကိုသုံးခဲ့တယ်။ အခုကစပြီး ဖိနှိပ်ပေးတဲ့အဆောင်လို့ပြောင်းသုံးသွားပါ့မယ်။
သာမန်အဆောင်တွေက ဝိညာဉ်ကို ဖိနှိပ်ပေးနိုင်ရုံပဲလုပ်ပေးနိုင်တာ၊ အရမ်းကောင်းမွန်ပြီး
တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ ဝိညာဉ်ကို ငြိမ်သက်သွားစေနိုင်လေသည်။ ချန်းယုကို ကာကွယ်ရန်အတွက်
လော့မင် မသက်မသာမဖြစ်လေဘူးလို့ ညွှန်ပြလာလေတာက၊ သူမကို

ဆရာမော်တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်လေတာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ လော့မင် သူ့လက်ထောက်တွေကို ချန်းယူရဲတည်ရှိမှုကို ဝှက်ထားရန် အမိန့်ပေးထားပြီး ဆရာမော်ရှေ့လည်း သူမကိုကာကွယ်ပေးလေသည်။ ကြည့်ရတာ လော့မင်က ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သတ်ပြီး တကယ်ဂရုစိုက်ပုံပဲ။ ဆရာမော် သူ့ဘာသာတွေးလိုက်လေသည်။

“သူမရဲ့ ဖိနှိပ်ပေးတဲ့စိတ်ဝိညာဉ်အဆောင်ကို မင်းသိမ်းထားရဲ့လား?” ဆရာမော်ငှားသွားပြီး အဲ့တာကို လေ့လာချင်လေတယ်။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း၏အဆောင်တွေက ထူးခြားပြီး တွေ့ရန်ရှားလှတယ်လို့ လူတိုင်းပြောကြလေသည်။

“မရှိဘူး။” လော့မင် သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“မင်းပျောက်သွားတာလား?” အဆောင်တွေကို အသုံးပြုပြီးသွားရင် မလိုတော့တဲ့စက္ကူတစ်ရွက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုပေမဲ့လည်း၊ ဒီလို နက်နဲတဲ့အဆောင်တစ်ခုကို ဆုံးရှုံးရတာ နှမြောဖို့ကောင်းနေသလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ချန်းယူ အဲ့တာကို ကျွန်တော့်လက်ပေါ်ဆွဲပေးတာ၊ ဒီတော့... ကျွန်တော့်မှာ အသုံးပြုပြီးသားအဆောင်စက္ကူ ဘာတစ်ခုမှ မရှိနေလေဘူး။” လော့မင်ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ မင်းလက်ပေါ် သူမတိုက်ရိုက်ဆွဲပေးလာတာ?” လော့မင်ကိုယ်ထဲ ချုပ်မပိတ်လိုက်ခင် ဘာမှမရှိတဲ့လေထဲ သင်္ကေတဆွဲရန် ချန်းယူ စိတ်စွမ်းအင်အသုံးပြုလိုက်တာကို ဆရာမော်သတိရလိုက်လေသည်။

ဂါထားမန္တရားကို စိတ်စွမ်းအင်သုံးပြီး တိုက်ရိုက်ဆွဲတာက ပို၍အကျိုးသက်ရောက်နေပေမဲ့၊ အဲ့တာက စိတ်စွမ်းအင်ပမာဏအများအပြားအား အသုံးပြုရလေသည်။ ယခုခေတ်၌၊ စိတ်စွမ်းအင်တစ်ခုရဖို့ နည်းကာသေးငယ်လာလေတော့တယ်။ လူတစ်ယောက် အလွန်အကျွံအသုံးပြုတယ်ဆိုတာ ရှားလာလေပြီဖြစ်လေသည်။

“ဆရာမော်? ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ဖိနှိပ်ပေးတဲ့စိတ်ဝိညာဉ်အဆောင် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ချန်းယူသိပုံမပေါ်လေဘူး ပြီးတော့ တစ်ကြိမ်ပြီးသွားရင် ကျွန်တော့်အပေါ် အဆောင်သူမအသုံးမပြုတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်အဖေမသိအောင် ဆရာမော်ကို ကျွန်တော်ဒုက္ခပေးရတော့မှာပဲ။” လော့မင်တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

လက်ထောက်အဖွဲ့က လော့မင်ကို သာမန်လူသားလောကကနေ ခြိမ်းခြောက်လာမှာ ကာကွယ်ပေးဖို့နဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင်လုံခြုံရေးကို ကာကွယ်ပေးရလေပြီး ဆရာမော်ကတော့ အခြားခြိမ်းခြောက်မှုအားလုံးကနေ သူ့ကိုကာကွယ်ပေးရလေသည်။ နိုင်တော်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနအတွက် သူပထမဆုံးအကြိမ် ဒီဇိုင်းဆွဲပေးကတည်းက။

လူထုကို ထိန်းချုပ်ထားဖို့ လိုတာတင်မကဘူး၊ သရဲနဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ကြိုတင် ရှင်းထုတ်ထားရန် လိုအပ်လေသည်။ သူ့ကိုနှောက်ယှက်နိုင်တဲ့အရာအားလုံး မတည်ရှိစေရလေဘူး။

တက်ကြွမှုလှုံ့ဆော်ပေးမှု ခြိမ်းအသေးလေးထဲကအရှိန်အဝါ
လိုအပ်တာကြောင့်သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ ဒီခြိမ်းက သူ့ကြောင့်
လုံးလုံးဖျက်ဆီးခံလိုက်ရမှာဖြစ်လေသည်။ ဒီခြိမ်းအသေးလေးထဲ
လက်နက်ကိုင်ဆောင်တဲ့စစ်သားတွေ ထားထားရတာက အချိန်မရွေးပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့
ချိန်ကိုက်ဗုံးအား စောင့်ကြပ်ရန်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အခြားသူတွေမသိနေလေဘူး။

ဒီတော့ အဲဒီနေ့တုန်းက၊ ခြိမ်းအသေးလေးထဲ ရုတ်တရက်ဖောက်ဝင်လာတဲ့ချန်းယုကို
လော့မင်အလွန်အမင်းကာကွယ်ပေးလေတယ်။ သူ့ငယ်ဘဝဆက်ဆံရေးကြောင့်တင်မကဘူး၊
ခြိမ်းအသေးလေးမှီတင်နေထိုင်တာရဲ့ အပြစ်ရှိကြောင့်ပါဖြစ်လေသည်။[EnglishT/N:
သူ့အရမ်းအကာအကွယ်ပေးနေရတာက သူတို့ငယ်ဘဝဆက်ဆံရေးကော ဒီနေရာမှာ
နေထိုင်နေရတာက သူမနဲ့သူမမိသားစုကို ဘေးအန္တရာယ်ယူလာပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
အပြစ်ရှိစိတ်ရှိနေတာကြောင့်ပဲ။]

ဒီသဘာဝလွန်စစ်ဆင်ရေးဆက်လက်တည်ရှိနေဖို့ သူ့အတွက် သူတို့ဘဝကို မရည်ရွယ်ဘဲ
စွန့်စားခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။

“မနေ့တုန်းက ဟဲကျီလည်း ငါ့ကိုပြောလာတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးတည်ရှိနေတာကို အခြားသူတွေကို
မင်းမသိစေချင်ဘူးလို့ သူပြောလာတယ်။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့
နှစ်အတော်ကြာပြီးနောက်၊ သူမက မင်းရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို
မကြောက်တဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူပဲ၊ ဒါ့အပြင်၊ သူမက မင်းမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို
ဘာထိခိုက်မှုမှမရှိစေဘဲ ချုပ်ပိတ်ပေးနိုင်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးပဲ။”

လော့မင်ရဲ့မျက်လုံးထဲ ဖြတ်ခနဲလင်းသွားပြီး၊ ဆရာမော်ကို
မျက်မှောင်ကြွပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူမကို သင်ကြားပေးတဲ့ အဘိုးတစ်ယောက်မှာ သူမမှာရှိနေတယ်၊ သူမသာ
ဒီလောက်တော်နေတယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို သူမအဘိုးက ပိုတောင်ကောင်းနေဦးမယ်၊ ငါတို့...”

“ဆရာမော်၊ ဆရာဘာပြောဆတစ် ကျွန်တော်သိတယ်။” ဆရာမော်ပြောနေတာကို
လော့မင်ဖြတ်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ချန်းယုရဲ့အဘိုးကိုရှာဖို့
ကျွန်တော်တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်လိုက်တာ ဘာရလဒ်မှမရဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။
ဟဲကျီနဲ့ကျန်တဲ့အစောင့်တွေကို ရှာဖို့ရပ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောထားပေမဲ့၊

သူတို့အလျော့မပေးသေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော့ကိုမပြောဘဲ တိတ်တိတ်လေးဆက်ရှာနေကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုရဲ့အဘိုးဘယ်နေရာရှိနေမလဲဆိုတာ အခုထိ သူတို့ရှာမတွေ့သေးဘူး။”

“ကျွန်တော်တို့သာ ချန်းယုကို အသုံးပြုလိုက်ရင်၊ သူမအဘိုးကို မြန်မြန်ရှာတွေ့နိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ သူမအကူအညီရဖို့ နည်းတွေအများကြီးရှိတယ်။ ချန်းယုရဲ့အဖေက မြို့တော်ရဲ့မြို့တော်ဝန်ပဲ၊ ကျွန်တော့အဖေ ဖုန်းတစ်ခါခေါ်တာနဲ့ အားလုံးလုပ်နိုင်နေမှတော့ ကျွန်တော်ဘာတစ်ခုမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ဘူး။” လော့မင်ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ “သူမက ကျွန်တော်အေးအေးသက်သာဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူပဲ၊ သူမနဲ့နီးကပ်တာကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေဖို့မလိုဘူး၊ သူမနဲ့အချိန်အကြာကြီးနေတာ၊ ဒါမှမဟုတ် သူမကိုထိခိုက်စေနိုင်တဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ် မတော်တဆစိမ့်ထွက်သွားစေမှာကောပေါ့။”

“သူမအပေါ် ဖိအားမပေးချင်ဘူး ဒါမှမဟုတ် သူမတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ တွန်းအားမပေးချင်ဘူး။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူမအဘိုးကိုရှာကူဖို့ မေးခိုင်းရုံတင်ပါ၊ ဒါကိုဘယ်လိုလုပ် တွန်းအားပေးတယ်လို့ ပြောလို့ရမှာလဲ?” ဆရာမော် ခုခုခံပြောလာလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ချန်းယုရဲ့အဘိုးကိုရှာပြီး သူကလည်း မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော၊ ဒါဆို ဘာလုပ်မှာလဲ?” လော့မင်မေးလိုက်လေတယ်၊ “ကျွန်တော်အဖေသာ သူတို့အရည်အချင်းကြောင့် မြို့တော်မှာကျွန်တော်နဲ့အတူနေဖို့ ဖိအားပေးမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ?”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဆရာဘာပြောဖို့လုပ်နေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်” လော့မင်ဆက်လိုက်လေတယ်၊ “သူမကို ကျွန်တော်မမေးနေရင်တောင်မှ ချန်းယုက သူမအဘိုးကိုဆက်သွယ်ဖို့ သူမဘာသာသူမ အရင်ပြောလာခဲ့တယ်။ သူမအဘိုးကိုခေါ် ပြီး ကျွန်တော်အခြေအနေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဖြေရှင်းဖို့တနည်းနည်းရှိလား သူမမေးချင်ခဲ့တာ။ ဒီတော့၊ ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှထပ်ထပ်လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ အရာအားလုံးက အကောင်းဆုံးဦးတည်ဘက်ကို တိုးတက်နေခဲ့ပြီပဲ။”

“မင်းဒါတွေပြောနေတာက အဲဒီမိန်းကလေးကို ကာကွယ်ဖို့အတွက်ပဲ။” ဆရာမော် မနေနိုင်ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် နောက်ဆုံးတော့သဘောတူသွားပြီဆိုတာ လော့မင်သိလိုက်လေတယ် ဒီတော့ သူမနေနိုင်ဘဲ ပြုံးလိုက်ပြီး ဆရာမော်ကြို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး လော့မင်ကိုပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါ့အဲဒီမိန်းကလေးကိုမေးပြီးပြီ၊ မင်းမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုချုပ်ပိတ်နိုင်တဲ့ သူမအဆောင်က နှစ်ရက်သုံးရက်ခံမယ့်ပုံပဲ၊ မင်းဒီရက်တွေမှာ လမ်းလျှောက်သွားချင်ရဲ့လား?”

“ကျွန်တော် မဟာတံတိုင်းကို အမြဲသွားချင်နေခဲ့တာ။” လော့မင် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ပြောလာလိုက်လေသည်။

==

ချန်းမိသားစုအိမ်လေးထဲ၌၊ ချန်းယု၊ ပိတ်ရက်တွေအတွင်း အပြင်သွားခဲ့သူ၊ သူမအခန်းထဲထိုင်ပြီး၊ လူအိုကြီးထံ စိတ်မရှည်စွာ စာတွေရိုက်ပို့နေလေတော့သည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ အဘိုးဘာလို့ ကျွန်မဖုန်းမကိုင်ရတာလဲ?
အားကုန်သွားလို့တော့မပြောလိုက်နဲ့နော်၊ ကျွန်မမယုံဘူး။

ချန်းယု အစောတုန်းက ဖုန်းခေါ်လိုက်ချိန်၊ တစ်ဖက်လူရဲ့ဖုန်းက ပိတ်ထားတယ်လို့ ဆက်တိုက်ပြနေလေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ အဆင့်မြင့်ကာကွယ်ရေးအဆောင် တစ်ခုပဲကျန်တော့တယ်၊ ကျွန်မ အန္တရာယ်များတဲ့အခြေအနေထဲ ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ? ကျွန်မ အဘိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ရှာလို့ရတော့မှာလဲ၊ အကာ!!

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ ကျွန်မက အဘိုးကိုယ်တိုင် ပျိုးထောင်ပေးလာတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလား?
ကျွန်မအန္တရာယ်ရှိနေရင်၊ ဒါဆို ကျွန်မတကယ်အဆင်ပြေလား မပြေဘူးလားဆိုတာ အဘိုးသိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ ကျွန်မမှာ အဘိုးကိုမေးဖို့ အရေးကြီးတဲ့ဟာတစ်ခုရှိနေသေးတယ်၊
လိုင်းပေါ်မှာကျွန်မရှင်းပြလို့မရဘူး၊ ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်၊ အဘိုးကြားရဲ့လား?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ ဖုန်းပြန်ခေါ် ဖို့သတိရဦး၊ မဟုတ်ရင် အဘိုးကို နောက်တကြိမ်ပြန်တွေရင်
အဘိုးမှတ်ဆိတ်မွေးရှင်းသွားအောင် ကျွန်မညှပ်ပစ်လိုက်မယ်။

ဒင် တောင်!

သူမ WeChat ရုတ်တရက်စာလက်ခံရရှိချိန် ချန်းယုက သူမအဘိုးအား
စိတ်ဆိုးဆိုးစာပို့နေသေးတာဖြစ်လေသည်။

တတိယအစ်ကို: မဟာတံတိုင်း အတူတူတက်ချင်ရဲ့လား?

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

အဘိုးဝု: မင်းဇွန်ဘီးကိုနမ်းပြီးတော့ ငါ့ကိုလာရှာခိုင်းနေတယ်၊ ဒါက
ငါ့ကိုယ်ငါအဆဲခံရအောင်မေးနေတာမဟုတ်ဘူးလား?

အပိုင်း(၄၀): ဒါကdateလုပ်နေတာလား?

ချန်းယု အောက်ထပ်ကို အလောတကြီးပြေးဆင်းလာချိန် အမေချန်းက သူမသမီးစားရန်အတွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သစ်သီးတချို့ လှီးဖြတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ယူသွားပေးမလို့ လုပ်နေတာဖြစ်နေလေသည်။

“ရှိရှိ၊ သမီးအပြင်သွားမလို့လား?” အမေချန်း အံ့အားသင့်စွာမေးလိုက်လေသည်။

“အမ်” သူမကိုယ်သူမတည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားရင်း ချန်းယု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “အမေ၊ သမီး မဟာတံတိုင်းသွားတက်မလို့ ဒီတော့ သမီးဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျမှပြန်လာခဲ့မယ်။”

“မဟာတံတိုင်းတက်ဖို့ သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူတူသွားမလို့လား?” အမေချန်းမေးလိုက်လေသည်။

“အာ၊ အမ်။” ချန်းယု မပီမပြင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို သမီး အနွေးထည်နောက်တစ်ထည်ယူသွားသင့်တယ်၊ တောင်တွေမှာ အေးတယ်။” မြို့တော်၌ ဒီဇင်ဘာလရောက်လာတာနဲ့ အပူချိန်က ဖြေးဖြေးချင်းလျော့ကျလာလေတော့သည်။ ဒီကရာဇ်ဥတုက နေထွက်နေချိန်တောင် တောင်ဘက်ကလို မနွေးထွေးနေလေဘူး။

ချန်းယု အပေါ်ထပ်ကို ပြန်ပြေးလာလိုက်ပြီး အိမ်ကနေမထွက်လာခင် ချောင်ကျိုကျိဘော့ဘော့စိတ်စုံအား ထပ်ဝတ်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

ချန်းယု ဂိတ်ရောက်သည်အထိ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလာပြီး ညာဘက်ကို လှည့်လိုက်တော့ လမ်းတစ်ဖက်၌ရပ်ထားတဲ့ အနက်ရောင်ကားနှစ်စီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတယ်။ ထျန်းဖေက ကားဘေးရပ်ကာ ပြုံးနေလေသည်။

“လက်ထောက်ထျန်း” ချန်းယု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ နောက်တံခါးမဖွင့်ပေးလိုက်ခင် ချန်းယုကားနားနီးကပ်လာတဲ့အထိ ထျန်းဖေစောင့်နေလိုက်လေသည်။ ချန်းယု အထဲကြည့်လိုက်တော့ လော့မင်အထဲထိုင်နေပြီး၊ သူမအားပြုံးပြနေတာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တတိယအစ်ကို” ချန်းယု သူမလက်တွေကို တက်တက်ကြွကြွငှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“အထဲဝင်လာခဲ့။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမတစ်လမ်းလုံး ပြေးလာရတာကြောင့် နာခံစွာဝင်လိုက်တယ်။
ချန်းယုရဲ့အသက်ရှူသံက အနည်းငယ်ပြင်းထန်နေလေသည်။ လော့မင် ဒါကိုကြားလိုက်တော့၊
သူမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်ကာ၊ ရေတစ်ဗူးယူလိုက်ပြီး၊ အဖုံးဖွင့်လိုက်ပြီး၊
ချန်းယုထံလှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ သူ့အပြစ်တင်ဟန်နဲ့မေးလိုက်လေတယ်။ “အလောတကြီး
ဘာလိုပြေးလာရတာလဲ?”

“အစ်ကို အကြာကြီးစောင့်နေရမှာကို ညီမစိတ်ပျက်လို့လေ၊ အာ။” ချန်းယု သူမခေါင်းကိုမော့ပြီး
ရေသောက်လိုက်လေသည်။

“ငါတို့အလျင်မလိုပါဘူး၊ မင်းနည်းနည်းနောက်ကျတာကလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။”
လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညီမစောစောသွားချင်တယ်လေ။” ချန်းယု စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလာလိုက်တယ်။
“ညီမ မူလတန်းကျောင်းတုန်းက ကျောင်းစာအုပ်တွေထဲ မဟာတံတိုင်းကိုမြင်ခဲ့တာ။
ဆရာမပြောတာ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ရှစ်ခုထဲက တစ်ခုတဲ့။ ကမ္ဘာကြီးက အရမ်းကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ကတော့ ရှစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အဲ့ထဲက တစ်ခုကို ညီမမကြာခင်မြင်ရတော့မှာ၊
ညီမအရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေပြီ!”

“ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ရှစ်ခုဆိုတာက ကမ္ဘာမှာ အံ့ဖွယ်ရှစ်ခုပဲရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။” လော့မင်
အပြုံးနဲ့ ပြင်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အံ့ဖွယ်ဘယ်နှခုတောင် ရှိနေတာလဲ?” ချန်းယု တောက်ပနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့
မေးလာလိုက်လေသည်။

“...” ချန်းယု ရုတ်တရက်ကြီး မေးလာလိုက်တော့၊ လော့မင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာ
မသိလေတော့ဘူး။ တကယ်တော့၊ သေချာတွေးကြည့်မယ်ဆိုရင်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အံ့ဖွယ်တွေအများကြီးရှိလေတယ်၊ ဒါပေါ့ ရှစ်ခုထဲရှိဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လှလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့
လူသိများပြီး ကမ္ဘာကသတ်မှတ်ထားတာကတော့ ဒီရှစ်ခုသာ ရှိနေပုံပေါ်လေသည်။
သေချာတဲ့ရှုထောင့်က ကြည့်မယ်ဆိုရင်၊ ချန်းယုပြောတာက တော်တော်မှန်နေလေသည်။

“အထင်ရှားဆုံးက ဒီရှစ်ခုပဲ။” လော့မင်မှာ ဒီလိုပြောရုံအပြင် ရွေးရွယ်စရာမရှိလေတော့ဘူး။

ကံကောင်းစွာနဲ့၊ ချန်းယုက လေးနက်တဲ့လူတစ်ဦးမဟုတ်လေဘူး ဒီတော့
ဒီအကြောင်းအရာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူမထပ်ပြီးမစူးစမ်းလေတော့ဘူး၊ သူမမျက်လုံးတွေက
မဟာတံတိုင်းကို မြင်တွေ့ရတော့မှာဖြစ်လေတာကြောင့် အပျော်တွေနဲ့ပြည့်နေလေတော့သည်။

“မင်းအတန်းဖော်တွေနဲ့ မဟာတံတိုင်းကို မရောက်ဖူးဘူးလား?” ချန်းယု မြို့တော်ကိုရောက်လာတာ ၃လထက်ကျော်နေလေပြီ။ ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေက အချိန်ပိုအများဆုံးရှိတဲ့လူတွေဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ ချန်းယုရဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အဲ့ကိုသွားဖူးတာဆိုတဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို လော့မင်မြင်လိုက်ရတော့ သူမနေနိုင်ဘဲမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“မသွားဖူးဘူး” ချန်းယု သူမခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်လေတယ်။
“ညီမရဲ့အတန်းဟော်ဟောင်းတွေက ချင်းမူစီရင်စုကနေ တစ်ခါမှမထွက်ဖူးဘူး၊ တက္ကသိုလ်အတန်းဖော်တွေကတော့ လုံးလုံးပြောင်းပြန်ပဲ။ သူတို့က နေရာတိုင်းသွားဖူးပြီတဲ့ပုံပေါ် ပြီး မဟာတံတိုင်းမသွားဖူးသေးတဲ့သူဆိုတာ အရမ်းရှားတယ်၊ ဒါ့အပြင်၊ ဒါက မြို့တော်ထဲရှိနေသေးတာလေ။”

“ငါလည်းအဲ့ကိုမရောက်ဖူးသေးဘူး။” သူ့ဘဝအနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးကို လော့မင်က မြို့တော်မှာသာနေခဲ့တာဖြစ်လေပြီး မဟာတံတိုင်းကို တစ်ခါလေးတောင်မရောက်ဖူးလေဘူး။ သူဒီနေ့သွားရတော့မယ်လို့ တွေးလိုက်မိတော့ သူနည်းနည်းငေးငိုင်နေလေတော့သည်။

“ညီမကောပဲ” ချန်းယု ဟာသတစ်ခုလို မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေတယ်။ “ဒီလိုတိုက်ဆိုင်တာမျိုး၊ အို။”

“ဟက်...” လော့မင် မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့လက်ကိုဆန့်ထုတ်ပြီး ချန်းယုရဲ့ခေါင်းအား ပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးရဲ့ဆံပင်က အတိုညှပ်ထားလေပြီး သူမဆံပင်စီးမထားလေတော့၊ အဲ့တာက အခုနူးညံ့တယ်လို့ခံစားရလေတယ်။

လော့မင်စိတ် ပြန်ကောင်းလာတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ သူမဘေးထားထားတဲ့ အားလူးကြော်ထုတ်ကို ချန်းယုယူလိုက်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ရင်းစားလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ အရှေ့ခုံ၌ တိတ်တိတ်လေး မောင်းနှင်နေပြီး၊ နောက်ကြည့်မှန်ကနေ တစ်ခါတစ်ရံ လှည့်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၊ လော့မင်ရဲ့စိတ်ခံစားချက် ပြောင်းလဲနေတာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝမြင်နေရလေသည်။ မိန်းကလေးချန်းယုရှိနေသရွေ့ တတိယသခင်လေးရဲ့စိတ်က လွယ်လွယ်ကူကူ စိတ်ကြည်လာလိမ့်မယ်လို့ ထျန်းဖေအကြိမ်တစ်သောင်းလောက် အတည်ပြုနေလိုက်လေသည်။

ဘဒလင်းက [ခရီးသွားတွေကြား ကျော်ကြားတဲ့ မဟာတံတိုင်းရဲ့အကန့်] မြို့တော်နဲ့ နည်းနည်းဝေးကွာနေသေးလေတယ်။ မဟာတံတိုင်းအပိုင်းခြေရင်းနားရောက်ဖို့ နှစ်နာရီကြာမောင်းနှင်ရလေသည်။ သူတို့ရောက်သွားချိန် နေ့လယ်တောင်ရောက်နေလေပြီ။

ခုံညားထည်ဝါတဲ့အဆောက်အအုံကိုကြည့်ပြီး၊ လော့မင်နဲ့ချန်းယု တစ်ခုခုအရင်စားကန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတယ်၊ တကယ်တော့၊ မစားမသောက်ဘဲ တက်သွားမယ်ဆိုရင်
မင်းမှာအားအင်ရှိနေမှာမဟုတ်လေဘူး။

သို့သော်၊ ဘဒလင်းနယ်မြေထဲ သိခြားစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကိုတောင် သူတို့ရှာမတွေ့လေဘူး၊
အဲ့တာက အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုင်တွေနဲ့သာ ပြည့်နေလေတော့သည်။
တစ်ခုခုစားရန်အတွက် ပြန်မောင်းထွက်သွားဖို့ နှစ်ဦးသားလုံးက အပျင်းကြီးနေလေပြီ၊ ဒီတော့
သူတို့ဆိုင်သေးလေးကိုရှာပြီး အသင့်စားခေါက်ဆွဲနှစ်ဘူးဝယ်လိုက်ကာ၊ မဟာတံတိုင်းခြေရင်း၌
ငုတ်ထုတ်ထိုင်ချပြီး စားလိုက်ကြလေတော့သည်။

သူတို့ဗိုက်တွေကို အသင့်စားခေါက်ဆွဲနဲ့ ဖြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊
လက်ထောက်လေးဦးရဲ့ကာကွယ်မှုအောက်ကနေ လူတောထဲတိုးပြီး မဟာတံတိုင်းကို
ခက်ခက်ခဲခဲ စတင်တက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“လူတွေအများကြီးပဲ!” ချန်းယု သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်” လူအများကြီးရဲ့အတွန်းခံနေရတော့၊ ပထမဆုံးအကြိမ်
လူတွေနဲ့ထိတွေ့ဆက်ဆံရတာက အမြဲမကောင်းနေလေဘူးလို့ လော့မင်ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီမှာ ဖန်တရာထေးနေတဲ့ လှေကားထစ်တွေရှိနေတာပဲ။
မိုးလေဝသဒဏ်ခဏခဏခံနေရလို့လား ဒါမှမဟုတ်
လူအများကြီးရဲ့တက်နင်းတာခံနေရတာကြောင့်လား?” သူမခြေထောက်အောက်က
အဖုအထစ်လေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း၊ ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ငါတို့တက်နင်းလိုဖြစ်လာတာတွေ တော်တော်များများကို ပြန်ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီ၊
ကျန်ရှိနေတဲ့ဟာတွေကို ဆက်သွယ်လို့မရတဲ့တောင်တွေထဲမှာပဲ တွေ့နိုင်တော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူတို့လည်း ပျက်စီးနေလောက်ပြီ။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပြောရမှာပေါ့၊ အိမ်တစ်အိမ်ကို နှစ်ရာစုချီကျော်ကြာသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်
ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးဖို့လိုတယ်၊ ဒီမဟာတံတိုင်းကတော့
နှစ်တစ်ထောင်လောက်တောင်ရှိနေမှတော့။” ချန်းယု ပြောလိုက်ပြီး၊
အပေါ်သို့တက်လိုက်လေတယ်၊
မဟာတံတိုင်း၏မဆုံးနိုင်တဲ့အပေါ်အောက်မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကြည့်လိုက်တော့၊
အဆုံးကိုမမြင်တွေ့နိုင်လေဘူး။ သူမသက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်၊ “ဒါတကယ်ရှည်လျားတာပဲ၊
အာ၊ ဒါဘယ်လောက်ရှည်လဲဆိုတာ ညီမတော့မသိတော့ဘူး။”

“နိုင်ငံတော်မဟာတံတိုင်းရှေးဟောင်းအမွေခံမြေပုံတိုင်းတာတဲ့ဌာနအရ၊ မဟာတံတိုင်းရဲ့ စုစုပေါင်းအရှည်က မင်ခေတ်တုန်းက ၈၈၅၁.၈ကီလိုမီတာရှိတယ်၊ ချင်းနဲ့ဟန်ခေတ်တုန်းကတော့ အစောပိုင်းမဟာတံတိုင်းက ၁၀၀၀၀ကီလိုမီတာထက်ကျော်တယ်၊ စုစုပေါင်း ၂၁၀၀၀ကီလိုမီတာထက် ရှည်လျားနေလိမ့်မယ်။” လော့မင် လမ်းတစ်လျှောက်ပြောလာလိုက်လေသည်။ [၁၃၀၄၉မိုင်ပတ်လည်]

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုဘယ်လိုလုပ် အားလုံးကိုသိနေရတာလဲ?” လော့မင်အား လေးစားတဲ့အမူအရာနဲ့ ချန်းယုကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“ငါစာအုပ်တွေအများကြီးဖတ်ထားလို့ပါ။” လော့မင် စိတ်မကြည်မသာနဲ့ပြောလိုက်လေသည်။

တတိယအစ်ကိုရဲ့မကြိုက်နှစ်သက်တာကို ခံစားမိလိုက်တော့၊ ချန်းယု လျှာလုတ်လိုက်ပြီး ဆက်တက်လိုက်လေသည်။ သူမပိုတက်လာလေ၊ လူပိုနည်းလာလေဖြစ်လေတယ်၊ သူမတောင်ထိပ်ကိုရောက်တော့၊ ခရီးသွားအနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။ တောင်မြင့်ပေါ်က ခုံညားထည်ဝါတဲ့မဟာတံတိုင်းကိုကြည့်ပြီး၊ ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ သူမဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ပုံတချို့ရိုက်ကူးလိုက်လေသည်။

လော့မင်က အခုလေးတင် ရောက်လာပြီး သူ့နောက်ကျောပေးကာ မှီရပ်နေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ သူနည်းနည်းရှည်နေတဲ့ဆံပင်တွေက တောင်လေကြောင့် ရှုပ်ပွသွားပြီး သူ့မျက်လုံးတွေက အဝေးကိုငေးကြည့်နေပြီး၊ သူ့အမူအရာက တည်ငြိမ်ပြီး ညင်သာလေသည်။

ချလက်!

လော့မင် ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်တော့ ချန်းယုချလိုက်တဲ့ ဖုန်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားလေတော့၊ သူမနေနိုင်ဘဲ ပြုံးလိုက်လေတယ်၊ “နောက်တစ်ခါ မင်းဓာတ်ပုံခိုးရိုက်မယ်ဆိုရင်၊ အသံပိတ်ထားဖို့ မမေ့နဲ့ဦး။”

“ဘယ်သူကခိုးရိုက်နေလို့လဲ?” ချန်းယု ငြင်းလိုက်လေတယ်၊ “ညီမ နေသာသာမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာလေ။”

လော့မင် မတတ်နိုင်ဘဲ သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အစောကရိုက်လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံက ဘေးကနေလေ၊ ဒီတစ်ခေါက် အရှေ့ကနေ ရိုက်လိုက်ကြရအောင်။” ချန်းယု နည်းနည်းရတော့ များများလိုချင်မိလေသည်။

သူမ နေသာသာမှာ တကယ်ပဲ ပေါ်တင်လုပ်နေခဲ့တာပါ။

အပိုင်း(၄၁): ဒါကdateလုပ်နေတာလား?

ချန်းယု တစ်ဆက်တည်း ဓာတ်ပုံအများအပြားရိုက်လိုက်လေပြီ။ သူမအတွက်သူမလည်း အနည်းငယ်ရိုက်ကူးလိုက်လေသည်။ လှည့်လိုက်တော့၊ ထျန်းဖေနဲ့ အခြားကိုယ်ရံတော်တွေ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ရပ်နေတာကို သူမမြင်လိုက်လေသည်။

သူမရုတ်တရက်အော်လိုက်လေတယ်။ “လက်ထောက်ထျန်း၊ တတိယအစ်ကိုနဲ့ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါဦး။”

လက်ထောက်ထျန်း လျှောက်လာလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုရဲ့ဖုန်းကိုယူရမဲ့အစား၊ သူ့အိတ်ကပ်ထဲကနေ selfie stick ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ချန်းယုထံလှမ်းပေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “မိန်းကလေးချန်းယု၊ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့အရည်အချင်းက မကောင်းလှဘူး၊ ဒီ selfie stick ကိုယူပြီး မင်းဘာသာမင်းပဲရိုက်လိုက်ပါ။”

နောက်နေတာပဲ၊ အာ၊ မင်းပုံရိုက်ပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ရှာနေတာနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာရိုက်တဲ့ပုံ ဘယ်လိုလုပ်ယှဉ်လို့ရမှာလဲ။

မှန်နေတာပဲ၊ လော့မင်နဲ့ချန်းယု ကိုယ်ဟန်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး ကောင်းမွန်တဲ့အဖွဲ့ပုံရရန်အတွက် သူတို့ခေါင်းချင်းနီးသွားတာကို ထျန်းဖေစောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

သူဉာဏ်များတဲ့အပြုအမူအတွက် သူ့ကိုယ်သူချီးမွမ်းမိလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကြွယ်မှုအတွက် ချီးမွမ်းနေတုန်း၊ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ အရပ်ရှည်တဲ့စစ်သားတစ်ဦး မနေနိုင်ဘဲ သတိပေးလာလေတယ်။ “အစ်ကိုထျန်း၊ တတိယသခင်လေးရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို အပြင်လူတွေဆီဖြန့် လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။”

“အပြင်လူတွေဆီဖြန့်တယ်? မိန်းကလေးချန်းယုက အပြင်လူလား?” ထျန်းဖေ ပြန်လည်ချေပမေးလိုက်လေသည်။

“အဲ့လိုထည့်မတွက်ဘူးလား?” အရပ်ရှည်တဲ့စစ်သား သံသယနဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“တတိယသခင်လေးရယ်နေပုံကိုကြည့်လိုက်၊ မိန်းကလေးချန်းယုကို အပြင်လူအနေနဲ့ မင်းဘယ်လိုလုပ်ဆက်ဆံလို့ရမှာလဲ? ငတုံး!” ထျန်းဖေ မနှစ်မြို့တဲ့အနေနဲ့ သူ့မျက်လုံးကိုလှိမ့်လိုက်လေသည်။

အရပ်ရှည်တဲ့စစ်သား သူ့ခေါင်းကို နားမလည်တဲ့အနေနဲ့ ထိလိုက်ပြီး၊ ထျန်းဖေပြောတာကို သူသေချာပေါက် နားထောင်လိုက်သင့်လေသည်။

ဒီရာသီ၌ ညအချိန်က စောစောရောက်လာလေပြီး မကြာခင် နေဝင်သွားလေတော့သည်။
လော့မင် နေဝင်ချိန်ကြည့်နေတာကို ချန်းယုတိတ်တိတ်လေးအဖော်ပြုပေးလိုက်ပြီး၊
ကြယ်စုံတဲ့ကောင်းကင်ပေါ်လာမှာကို စောင့်နေလိုက်လေသည်။

နှစ်ဦးသား လှေကားထစ်ပေါ်ထိုင်ပြီး၊ ကြယ်စုံတဲ့ကောင်းကင်ကို
တိတ်တိတ်လေးကြည့်လိုက်လေသည်။ မဟာတံတိုင်းက ညအချိန်မှာ လင်းထိန်နေလေတယ်၊
အဲ့တာက မီးနဂါးနဲ့တူသွားစေပြီး၊ နေ့အချိန်လွတ်သွားတဲ့ ခုံညားထည်ဝါမှုအား
ပြသနေလေတော့သည်။ မဟာတံတိုင်းပေါ်ကနေ ကြယ်လင်းလက်နေတဲ့ညကို
ယုယုယယကြည့်နေလေတယ်၊ ရွှန်းစိုနေတဲ့ကောင်းကင်ကို လော့မင်
တစ်နာရီလောက်ကြည့်နေလေတယ်၊ သူ့ကြယ်တွေကိုရေတွက်နေတာလားဆိုတာ
ချန်းယုသိချင်မိသွားလေတော့သည်။

“ဟက်...ချို!” လေအေးတွေတိုက်ခတ်လာတော့ ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ နှာချေမိသွားလေသည်။

လော့မင် ရုတ်တရက်သတိပြန်ဝင်လာကာ၊ သူ မဟာတံတိုင်းပေါ်
ညအချိန်အကြာကြီးထိုင်နေခဲ့တာကို သဘောပေါက်သွားလေတယ်၊ ချန်းယု
သူ့ဘေးထိုင်နေတယ်ဆိုတာကို မေ့သွားပြီပေါ့။ သူ့အနွေးထည်ကို သူ့ချွတ်လိုက်ပြီး
ချန်းယုပေါ်ထပ်ပေးရင် သူတောင်းပန်လိုက်လေတယ်၊ “Sorry၊ ငါကြယ်တွေကို
အချိန်အကြာကြီးကြည့်နေမိတာပဲ၊ ပြန်ကြရအောင်။”

သူ့အနွေးထည်ကိုဝတ်ပြီး ချန်းယုထလိုက်လေတယ်၊ လော့မင်ကို သူမမေးရင်း
လှေကားထစ်တွေကနေ ဆင်းလာလိုက်တယ်၊ “တတိယအစ်ကို၊
အစ်ကိုကြယ်တွေရေတွက်နေတာလား ဒါမှမဟုတ် အခြားအကြောင်းတွေနေခဲ့တာလား?”

“ငါငေးဝိုင်းနေခဲ့တာ။” လော့မင် အပြုံးနဲ့ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ငေးဝိုင်းနေတာ?” ချန်းယု အံ့သြသွားလေသည်။

“ငါနေရာအများကြီးကို မသွားဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါစာအုပ်တွေအများကြီး ဖတ်ထားတယ်။”
လော့မင်ရှင်းပြလိုက်လေတယ်၊ “စာအုပ်တွေထဲမှာ ငါတမ်းတမိတဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။
အဲဒီနေရာတွေကို အခြားသူတွေသွားပြီး ရိုက်ကူးထားတဲ့ပုံတွေနဲ့ ခရီးသွားမှတ်စုတွေကို
ငါဖတ်ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ အာရုဏ်တက်ချိန်၊ နေဝင်ချိန်၊ ညနေခင်းအချိန်နဲ့၊
ကြယ်တွေဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ညကောင်းယံစတဲ့ ပုံတွေအများကြီးရှိတယ်။ အဲ့တုန်းက၊ အဲ့တာတွေကို
ငါတကြိမ်တခါလောက် ကြုံတွေ့ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲလို့
ငါအမြဲတွေ့ကြည့်ဖူးတယ်။ အခု၊ ငါ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခွင့်ရတဲ့

ညကောင်းကင်ယံက ဓာတ်ပုံတွေထဲကထက် ပိုလှတယ်ဆိုတာကို ငါသိလိုက်ရပြီ။ ငါမနေနိုင်ဘဲ အဲ့ထဲနစ်မြောသွားပြီး ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းစိုက်ကြည့်နေမိတော့တယ်။”

“ဒါဆို၊ ‘အာရုဏ်တက်ချိန်’လိုနေသေးတယ်မဟုတ်ဘူးလား?” ချန်းယု အောက်သို့ဆင်းနေတာအား ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဟမ်?” လော့မင် ချန်းယုကို တအံ့တသြကြည့်လိုက်လေသည်။

“အာရုဏ်တက်ချိန်၊ နေဝင်ချိန်၊ ကြယ်စုံလင်တဲ့ကောင်းကင်၊ အာရုဏ်တက်ချိန်ကျန်နေသေးတယ်လေ။” ချန်းယု သူမလက်ချောင်းတွေနဲ့ ရေတွက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါတို့ကြည့်စရာမလိုပါဘူး။” လော့မင် တောင်ထိပ်၌ ရုတ်တရက်ထိုးကျလာတဲ့အပူချိန်ကို သူခံစားမိလေသည်။ ဒီအခွင့်အရေးကရှားပါးပေမဲ့လည်း၊ မိန်းကလေးအား သူနဲ့အအေးမမိသွားစေချင်လေဘူး။

“ကြည့်လိုက်ကြစို့၊ ကြည့်လိုက်ကြစို့၊ ညီမလည်း မဟာတံတိုင်းက နေထွက်လာတာကို မမြင်ဖူးဘူး။” ချန်းယု စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောလာလိုက်တာ၊ “ညီမကျောင်းက အတန်းဖော်တော်တော်များများက မဟာတံတိုင်းကို ရောက်ဖူးပြီးသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အာရုဏ်တက်ချိန်၊ နေဝင်ချိန်နဲ့ ကြယ်စုံတဲ့ကောင်းကင်ကို ခရီးတစ်ခေါက်သွားတာနဲ့ လူတိုင်းအစုံအလင်မြင်ဖူးခဲ့လားဆိုတာတော့ ညီမမသေချာဘူး။”

“ထားလိုက်တော့၊ ရာသီဥတုက အရမ်းအေးတယ်၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ဆို မင်းအအေးမိသွားလိမ့်မယ်။” ချန်းယုက ဖျောင်းဖျို တကယ်လွယ်ကူတယ်ဆိုတာ လော့မင်ရှာတွေ့လိုက်လေတယ်၊ အတိုချုပ်လေးပြောလာတာနဲ့၊ သူမက သူထက်တောင် ပို၍စိတ်အားထက်သန်လာလေတော့သည်။

“တတိယသင်္ခလေး၊ ကားထဲမှာ စောင်အပိုတွေ ရှိနေပါတယ်။” တစ်ချိန်လုံးတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ထုန်းဖေ၊ ရုတ်တရက် ဒါကိုပြောလာလေသည်။

ချန်းယုကြားလိုက်တော့၊ သူမ ပိုတောင်တက်ကြွလာလေတော့တယ်၊ “တတိယအစ်ကို၊ နေထွက်တာကြည့်ကြည့်ရအောင်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ၊ ညီမအမေကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်။”

သူမတစ်ဖက်ကို ပြေးသွားပြီး သူမအမေထံဖုန်းခေါ်နေတာကို လော့မင်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ သူ့ခေါင်းကို ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး ထုန်းဖေကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ တိတ်တိတ်လေး တံတွေးမျိုချလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “တတိယသခင်လေး၊ ကျွန်တော်စောင့်တွေသွားယူလိုက်ဦးမယ်။” ပြောပြီးနောက်၊ ထျန်းဖေ သူထူးချွန်တဲ့အထူးစွမ်းအင်ဖြစ်တဲ့ အရှိန်နဲ့ပြေးခြင်းကို အသုံးပြုပြီး မြန်မြန်ရွေ့သွားလိုက်တယ်။ တစ်စက္ကန့်လောက်နေတော့၊ သူ့ပုံရိပ်ကို ဘယ်နေရာမှာမှမမြင်တွေ့နိုင်လေတော့ဘူး။

ထျန်းဖေပြန်ရောက်လာတော့၊ စောင့်ယူလာရုံတင်မကဘူး၊ အစားအသောက်တချို့ပါယူလာလေတော့သည်။ နေထွက်လာတာအတွက် လော့မင်ကိုအဖော်ပြုပေးမယ်လို့ ချန်းယုရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောနေပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဇနာရီမထိုးခင်၊ သူမ လော့မင်ရဲ့ပုခုံးကိုမိုပြီး၊ နွေးထွေးတဲ့စောင့်နဲ့ ပတ်ထားကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဖျော့တော့တဲ့အရှေ့ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို အနီရောင်ရေးတေးတေးလေး ဖျာကျလာပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို အာရုဏ်ဦး၏ နှင်းဆီရောင်သန်းနေတဲ့တိမ်တိုက်များနဲ့ ပြည့်လာလေတော့၊ သူ့ပုခုံးပေါ်အိပ်နေတဲ့ချန်းယုကို လော့မင် ညင်ညင်သာသာနှိုးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမမျက်လုံးတွေကို ပွတ်ပြီး နေထွက်လာတာကို အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမအပြည့်အဝနိုးလာချိန်၊ နေထွက်ချိန်ကျော်သွားခဲ့လေပြီ။ သူမအရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတာကြောင့် အဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သိသိသာသာဂရုမစိုက်နေလေဘူး၊ “မဟာတံတိုင်းက နေထွက်ချိန်က အခြားနေရာတွေနဲ့ တကယ်ကိုကွာခြားတာပဲ။”

“ဘယ်နေရာကကွာခြားနေလို့လဲ?” လော့မင် မနေနိုင်ဘဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီဟာက ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ရှစ်ခုထဲက တစ်ခုရဲ့အထက်မှာပေါ်လာတဲ့ နေထွက်ချိန်လေ။” ချန်းယု လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်လေသည်။

ရွှေရောင်နေအလင်းရောင်က လော့မင်ရဲ့မျက်နှာပေါ် ဖျာကျလာတာက၊ သူ့ရဲ့ဖြူသောအသားအရေကို ပို၍ကြည်လင်သွားစေပြီး၊ သူ့အနက်ရောင်မျက်စိက ဖျော့တော့တော့ရွှေရောင်အဖြစ်ပြောင်းသွားစေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးကတော့ နေထက်တောင် ပိုတောက်ပနေလေတယ်။

“တတိယအစ်ကို၊ ငါနောက်တစ်ခါ အစ်ကိုနဲ့အတူထပ်လာခဲ့မယ်။” ချန်းယု ရုတ်တရက်ကြီးပြောလာလေတော့သည်။

ဒီတော့၊ မနေ့ညတုန်းက ငါ့အတွက် အထူးတလည် မင်းဒီမှာနေနေခဲ့တာပေါ့? လော့မင်စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေတယ်; သူ့လက်ဖဝါးက မနေနိုင်ဘဲ ချန်းယုရဲ့ရှုပ်ပွနေပြီဖြစ်တဲ့ ဆံပင်တိုတိုအားဖွပေးလိုက်လေတော့တယ်။ “အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါထပ်မြင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖိနှိပ်ပေးတဲ့အဆောင်တချို့ မင်းဆီလာတောင်းလိုက်မယ်လေ။”

“ဖိနှိပ်ပေးတဲ့အဆောင်က ညီမချက်ချင်းဆွဲပေးမှဖြစ်မှာ၊ အဲ့တာက နှစ်နာရီပဲခံတယ်၊
အစ်ကိုအိမ်သွားဖို့ အချိန်လောက်မှာမဟုတ်ဘူး။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“အကျိုးသက်ရောက်မှုနည်းသွားလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းအဆောင်စာရွက်အပေါ်
တိုက်ရိုက်ဆွဲပေးလိုက်လေ၊ နည်းနည်းပိုဆွဲလိုက်ပြီး အဲ့တာက အတူတူဖြစ်နေမှာပဲလေ။”
လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

ဖိနှိပ်ပေးတဲ့အဆောင်ကို လော့မင် နှစ်ကြိမ်အသုံးပြုပြီးသွားလေပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်၌
ဘာပုံမှန်မဟုတ်တာမှမရှိနေလေဘူး၊ ဒီတော့ သူ့အတွက် နည်းနည်းပိုဆွဲပေးဖို့ ချန်းယုအား
တကယ်တောင်းဆိုချင်မိလေတယ်၊ နေထွက်တာကြည့်ဖို့ မလိုအပ်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့
သူလိုအပ်တဲ့အချိန် အသုံးပြုရန် အဲ့တာကိုလိုအပ်လေသည်။

“မရဘူး။” ချန်းယု လေးနက်တဲ့အမူအရာနဲ့ သူမခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်လေတယ်၊
“အဆောင်စက္ကူအပေါ်ဆွဲထားတဲ့ ဖိနှိပ်ပေးတဲ့မန္တန်ကို အစ်ကိုအသုံးပြုလို့မရဘူး။”

လော့မင်ချန်းယုကို တအံ့တဩကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“အဆောင်စက္ကူအပေါ်ဆွဲထားတဲ့ ဖိနှိပ်ပေးတဲ့မန္တန်မှာ
သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်အများအပြားရှိနေတယ်၊ ဒီမန္တန်က တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ
ဝိညာဉ်ကိုဖိနှိပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ တတိယအစ်ကိုအသုံးပြုဖို့ အဲ့တာကမသင့်တော်နေဘူး။”
ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေတယ်၊ “ညီမ စိတ်စွမ်းအင်အသုံးပြုပြီး မန္တန်တိုက်ရိုက်ဆွဲနေချိန်
သတ်ဖြတ်ခြင်းအရှိန်အဝါကို အတိအကျလျော့နည်းစေလိုက်တယ် ဒီတော့ အဲ့တာက လူ့ကိုယ်ကို
မထိခိုက်စေနိုင်တော့ဘူး။”

လော့မင် မပြောလိုက်ခင် သူ့ခဏလောက်မှင်သက်သွားလေတော့တယ်၊ “ဒီလို
အဲ့လိုဖြစ်နေခဲ့တာကို။”

“အမ်!” ချန်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ချန်းယုက လော့မင်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာ အရပ်ပုလေတယ်၊ လော့မင်
သူ့ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်တာနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ထူထပ်ပြီးရှည်လျားတဲ့မျက်တောင်မွေးကို သူ့မြင်နေရပြီး
တောက်ပတဲ့နေရောင်ခြည်အောက် ပျော့ပျောင်းတဲ့ဆံပင်တွေက
ရွှေရောင်အလင်းတောက်ပနေလေတော့သည်။ သူမမျက်နှာသေးသေးလေးကို ယဲ့ယဲ့လေး
မော့လာလိုက်ချိန်၊ သူမရဲ့မွှင်လိုနက်မှောင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲ သူ့ပုံရိပ်အလင်းပြန်နေတာကို
သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ ပြန်ကြစို့။” ချန်းယုရုတ်တရက်ပြောလာလေသည်။

လောမင် သတိပြန်ဝင်လာလေတော့သည်။ မိန်းကလေးရဲခွန်ပေါက်နေတာကိုကြည့်ပြီး၊ သူ
မမှတ်မိတော့တဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲက ရင်းနှီးနေတဲ့မြင်ကွင်းကို
ဝိုးတိုးဝါးတားပြန်တွေ့လိုက်မိလေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ မြန်မြန်၊ ညီမဗိုက်ဆာနေပြီ။” လောမင် ငေးငိုင်းနေသေးတာကိုမြင်လိုက်ချိန်၊
ချန်းယုက ခြေလှမ်းအများကြီး လှမ်းပြီးနေခဲ့လေပြီး၊ ဒီတော့ သူမမနေနိုင်ဘဲ
သူ့ကိုတိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ!” လောမင်ရယ်လိုက်လေသည်။ သူ့ခြေဖဝါးပေါ်လေတွေတိုက်ပေးနေတဲ့အတိုင်း၊
သူ့ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးလာလေတော့သည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ချန်းယုနာချေလိုက်ချိန်၊ တစ်ဖက်က စစ်သားက တတိယသခင်လေး သူ့ကုတ်ကိုချွတ်ပြီး
ချန်းယုပေါ်တင်လိုက်တာမြင်လိုက်ရလေသည်။ သူ့ချက်ချင်း သူ့အနွေးထည်ကိုချွတ်ပြီး
တတိယသခင်လေးအနွေးထည်နဲ့လဲရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ သူ့အားကန်လိုက်လေတယ်။ “အရမ်းစွက်ဖက်နေတာပဲ!
မင်းမှာမျက်လုံးတွေမရှိဘူးလား?”

စစ်သား: ...

အပိုင်း(၄၂): မြေအောက်လောကမှ လက်မခံသော ဝိညာဉ်များ

လော့မင်ကိုယ်ထဲက လွတ်မြောက်သွားတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ချိပ်ပိတ်ဖို့အတွက်၊ ချန်းယု မကောင်းမှုစွမ်းအင်အများအပြား စုပ်ယူခဲ့ရလေသည်။ သူမစိတ်စွမ်းအင်က ကုန်ခမ်းသွားလေပြီ ဒီတော့ သူမလဝက်လောက် ဘာတာဝန်သစ်ကိုမှမယူလိုက်ရလေဘူး။

ချန်းယုက ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေလေတယ်။ သူမမတတ်နိုင်ဘဲ လော့မင်ကို အတွန့်တက်လိုက်လေတယ်။ “တတိယအစ်ကို၊ ညီမအစ်ကိုကို နည်းနည်းလောက် အသားယူမိရုံနဲ့ လဝက်လောက် ဘာတာဝန်မှယူလို့မရတော့ဘူး။ အစ်ကို့ကိုနမ်းရတာက တကယ်ကိုဈေးကြီးတာပဲ၊ အာ။”

ချန်းယု ညည်းညူနေတာကို လော့မင်နားထောင်နေပြီး သူမကို ရှုပ်ထွေးတဲ့အမူအရာနဲ့ ကြည့်နေလိုက်လေတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့အမူအရာအောက်မှာ လော့မင်အကူညီမဲ့စွာပြောလာလိုက်တယ်။ “ဒါဆို... နက်နဲသိမ်မွေ့သောတိုက်ခိုက်ရေးအဆောင်ကရမဲ့ ၃၀%ကိုငါမယူတော့ဘူး။”

ချန်းယု ဒါကိုကြားလိုက်တော့၊ သူမအရမ်းပျော်သွားတာကြောင့် မြောက်ဘက်ကဘယ်ဘက်မှာရှိနေလဲဆိုတာတောင် မေ့လုနီးပါးဖြစ်သွားလေတယ်။ “အစ်ကိုဘာတစ်ခုမှမလိုချင်ဘူး?”

“ငါတစ်ခုမှမလိုချင်ဘူး။” လော့မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။

“အိုက်ယား၊ ဒီလိုမျိုးကမကောင်းဘူးလေ။” အားနာတဲ့စကားကတော့ ပြောရဦးမှာဖြစ်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်!” လော့မင် ရယ်ချလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုက အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ အာ၊ အစ်ကို့မကောင်းမှုဝိညာဉ် လွတ်ထွက်လာရင် ငါထပ်ပြီးကူညီပေးမယ်။” ချန်းယု ဖိအားမရှိပဲပြောလာလိုက်လေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လော့မင် သူမအား ၃၀%ပေးလာသည်ဖြစ်စေ မပေးလာသည်ဖြစ်စေ သူမကူညီဦးမှာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှပတဲ့စကားတွေကတော့၊ လူတွေကို အမြဲပျော်ရွှင်စေနိုင်လေသည်။

တကယ်တော့ ငါတို့ရဲ့အချစ်တော်သခင်လေးလော့၊ သူမပျော်ရွှင်နေလေဘူး၊ အဲ့အစား သူထိတ်လန့်သွားတဲ့အနေနဲ့တုန်ရီသွားပြီး သူ့လက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ခွက် ကျကွဲသွားလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့၊ သူမ လော့မင်ကိုအသားယူပြီးလို့ ၁၇ရက်မြောက်နေ့မှာ၊ ချန်းယုကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုစွမ်းအင် လုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူမကိုယ်ထဲ စိတ်စွမ်းအင်တွေ အလျှံပယ်ပြန်ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။ သူမနောက်ကျကျန်နေခဲ့တာတွေကို

ပြန်လည်အစားထိုးရန်အတွက်၊ ချန်းယု စိတ်စွမ်းအင်Websiteကနေ
တာဝန်တွေအများကြီးယူလိုက်လေတော့သည်။ ပိုမြင့်တဲ့အဆင့်၊ ပိုမြင့်တဲ့ငွေပေးချေတဲ့
တာဝန်ယူတွေရယူနိုင်ရန်အတွက် သူမမြန်မြန်အဆင့်မြှင့်တင်မှဖြစ်ပေမည်။

အိမ်ကိုပြန်မလိုဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကိုသုံးပြီး ချန်းယု
ကျောင်းကနေပြေးထွက်လာလိုက်လေတယ်။ သူမအခုလေးတင်လက်ခံထားတဲ့
တာဝန်နှစ်ခုကိုဖြေရှင်းရန်အတွက် အချိန်အနည်းငယ်ယူမှဖြစ်လေမည်။
သူမကျောင်းဂိတ်ကိုလျှောက်လာချိန်၊ အနားယူရန်အတွက်
ဟိုတယ်တစ်ခုဘယ်မှာရှာဖွေရမလဲဆိုတာ သူမစဉ်းစားနေလေတော့သည်။
သူမဒီအကြောင်းတွေးနေရင်း၊ သူမနောက်ဖေးလမ်းကနေ ထွက်လာလိုက်တော့ သူမရှေ့
ရဲကားတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယု စိတ်ထဲမထားလေဘူး။ မြို့တော်ကအရမ်းကြီးပြီး အမှုတွေအများကြီးရှိလေသည်။ ရဲတွေ
အမှုကိုင်တယ်ဖြေရှင်းနေတာကို မြင်တွေ့ရတာက အံ့အားသင့်ဖို့မကောင်းလေဘူး ဒါပေမဲ့
အမျိုးသမီးသရဲတစ်ယောက် ရဲသားတစ်ဦးပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို သူမမြင်လိုက်ရတော့၊
ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ သရဲရဲသတ္တိကို လေးစားမိသွားလေတော့သည်။

ရဲသားတွေရဲ့ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်မှုက မကောင်းမှုကိုရှောင်ဖယ်ပေးပြီး သရဲတွေကိုနှင်ပေးနိုင်တဲ့
အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိလေသည်။ အများအားဖြင့်၊ သရဲတွေက စစ်သားတွေ ရဲသားတွေလို
ပြည်သူ့အရာရှိတွေကို မချည်းကပ်ရဲကြလေဘူး။ သို့သော်၊
ရဲအမျိုးသားရဲ့အလွန်ပူပြင်းတဲ့ဝိညာဉ်ကြောင့် အမျိုးသမီးသရဲ သိသိသာသာရှုံ့တွသွားပေမဲ့လည်း၊
ဒီဆိုးယုတ်တဲ့အမျိုးသမီးသရဲက ရဲသားရဲ့ကိုယ်ပေါ်ထပ်တလဲလဲ
တွားသွားနေတုန်းဖြစ်လေသည်။

ဒီအမျိုးသမီးသရဲ လက်စားချေရန်ရောက်လာခဲ့တာဆိုရင်၊ ချန်းယုနားလည်ပေးနိုင်လေတယ်။
ဒါပေမဲ့ သရဲဆီကလာတဲ့ အငြိုးထားမှုကို သူမ လုံးဝမခံစားနေရလေဘူး၊ ဒါက သူမကိုယ်သူမ
နှိပ်စက်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ချန်းယုက အရမ်းသိချင်မိသွားလေတယ်။ ဒီတော့ သူမမနေနိုင်ဘဲ
အနီးကပ်ကြည့်မိလိုက်လေသည်။ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့၊ ချောတဲ့အမျိုးသားတွေကို
ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်နေတဲ့ အမျိုးသမီးမှန်း ချန်းယုမှတ်မိလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးသရဲကလည်း ချန်းယုကိုမြင်နေရလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမလုပ်နေတာတွေကို
မရပ်ပစ်လိုက်လေဘူး။ ချန်းယု ပထမဆုံးအကြိမ် သူမကိုသတိပေးလာကတည်းက၊
ချန်းယုနဲ့သူမအကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ပြီးကြလေပြီ။ သရဲလွန်လွန်ကျူးကျူးမလုပ်သရွေ့
ဒီကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး တကယ်ပဲဂရုမစိုက်လေဘူးဆိုတာကို သူမရှာတွေ့လိုက်ရတော့
သရဲအမျိုးသမီးအံ့ဩသွားလေတော့သည်။

ရလဒ်အနေနဲ့၊ ချောမောတဲ့အမျိုးသားတွေကို အမျိုးသမီးသရဲမဖွယ်မရာလုပ်တာမှာ ပိုတောင်အတင့်ရဲလာကာ၊ ရဲသားတွေကိုတောင် အလွတ်မပေးချင်လေတော့ဘူး။ တကယ်တော့၊ ဒီနေ့ ဒီရဲသားအစ်ကိုက တကယ်ကိုချောပြီး စတိုင်ကျနေလေသည်။ သူ့မျှန်ကန်မှုစွမ်းအင်ကြောင့် သူမဝိညာဉ်မခံရနိုင်အောင် နာကျင်နေရင်တောင်မှ၊ ဒီချောမောတဲ့ရဲသားအား အသားယူဖို့၊ နမ်းဖို့နဲ့ သူ့ကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထားဖို့ နှာဗူးသရဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားလေတော့သည်။

ချန်းယု နှာဗူးသရဲ သူမကိုယ်သူမ ဒီလောက်တောင် ပေးဆပ်နေတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့၊ ရဲအမျိုးသားဘယ်လိုပုံရှိမလဲဆိုတာ သူမသိချင်မိသွားလေတယ်။ ဒီတော့ သူမခြေလှမ်းအနည်းငယ်တိုးကြည့်လိုက်ပြီး၊ သူမမျက်လုံးတွေကိုမော့ပြီး ရဲသားရဲမျက်နှာကို ကြည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်၌၊ ချန်းယုမျက်နှာရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားပြီး အမျိုးသမီးသရဲ ရဲသားလည်ပင်းပေါ်တက်ပြီး၊ သူမနှုတ်ခမ်းထော်ကာ၊ သူ့ကိုနမ်းဖို့လုပ်နေတာကို ချန်းယုရှာတွေ့လိုက်လေသည်။

ချန်းယု မိတာတစ်ရာတာတိုပြေးတဲ့အမြန်နှုန်းကို အသုံးပြုပြီး၊ နှာဗူးသရဲရဲလည်ပင်းကိုဖမ်းပြီး၊ မြေပြင်ပေါ် သူမကိုပစ်ချလိုက်လေသည်။

“အိုက်ယား၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး၊ နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ? ငါသူ့ကိုနမ်းတော့မလို့လေ၊ အာ။” တဏှာရှုး သူမလည်ပင်းအား ရုတ်တရက်အညှစ်ခံလိုက်ရတာကြောင့် ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

“သူ့ကိုမထိနဲ့!” ချန်းယု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“မင်းဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ?” ချန်းယု သူ့ထံတစ်ယောက်ယောက် ပြေးလာတာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ဒီတော့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့၊ သူ့ညီမလေးရဲမျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရလေတယ်။ ဒီတော့ သူမျက်မှောင်ကြုပ်ကာ မေးလာလိုက်သည်။

“ဟာ၊ ဟာ၊ ဟာ... အစ်ကို” ချန်းယု သူမလက်တွေကို ကိုးရိုးကားရားယမ်းခါပြလိုက်လေသည်။

တဏှာရှုးသရဲ ချန်းယု‘အစ်ကို’လို့ခေါ်လိုက်တာကို ကြားလိုက်တော့၊ သူမချက်ချင်း ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူမမြေပေါ်ကထရပ်ဖို့ ထပ်ပြီးမကြိုးစားလေတော့ဘူး၊ ထိုအစား သူမနောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ တွားသွားလိုက်ပြီး၊ ဒီနေရာကနေ ချန်းယုအာရုံစိုက်တာမခံရစေဘဲ တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ထွက်သွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေတော့သည်။

သေစမ်း၊ မြို့တော်က အရမ်းကြီးတာ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ငါဘယ်လိုလုပ်တွေ့နိုင်ရတာလဲ၊ အာ?

ချန်းယန် သူညီမငယ်လေးကို ကြည့်လိုက်တယ် ထို့နောက် သူ့အကြည့်က ချန်းယုပုခုံးပေါ်က အဝတ်အိတ်အပေါ် အကြည့်ရောက်သွားလေသည်။ သူညီမလေးက ဒီအဝတ်အိတ်ကို အရမ်းသဘောကျပြီး အမြဲလွယ်ထားလေတယ်လို့ ချန်းယန်တွေ့လိုက်မိလေသည်။

“အခု ည 11:12:16 ရှိနေပြီ။” ချန်းယန် သူ့နာရီကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒီအချိန် မင်း မင်းကျောင်းအဆောင်မှာ အိပ်နေသင့်တာ။” [EnglishT/N: သူ့ စက္ကန့်ကိုပါထည့်ပြောလာတာနော်။]

“ဟမ်??” ချန်းယုရဲ့အပြစ်မကင်းဖြစ်နေတဲ့မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ်လျှောက်လှိမ့်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမမျက်လုံးတွေက အရမ်းကြီးပြီး သူမအပြစ်မကင်းဖြစ်နေတဲ့စိတ်က အရမ်းသိသာပေါ်လွင်နေလေသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြော။” သူမမျက်လုံးတွေလှိမ့်နေတာနဲ့ ချန်းယုလိမ်တော့မယ်ဆိုတာ ချန်းယန်သိနေလေသည်။

“ညီမ... ညီမ... အတန်းဖော်တွေနဲ့...”

“အစ်ကို့မှာမင်းအဆောင်ဖုန်းနံပါတ်ရှိတယ်။” ချန်းယုပြောပြီးတာကို စောင့်မနေတော့ဘဲ၊ ချန်းယုရဲ့မပြီးပြတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ချန်းယန်ရက်ရက်စက်စက် ချိုးဖဲ့ပစ်လိုက်လေသည်။

“...” ချန်းယုစကားထစ်သွားလေပြီး၊ သူမလက်တွေက သူမအဝတ်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ၊ သူမမျက်လုံးတွေက နေရာတိုင်းကို ပတ်ကြည့်နေလေတော့သည်။

“အစ်ကို့ယန်၊ ငါရှာတွေ့ပြီ။” ချန်းယု လမ်းပျောက်နေချိန်၊ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကုန်စုံဆိုင်ကနေ နှစ်ဆယ်အစောပိုင်းအရွယ်ရှိမဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးထွက်လာလေသည်။ ဖျော့တော့တဲ့ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်မှုအရှိန်အဝါကနေ သူကလည်းရဲသားတစ်ဦးဆိုတာ ချန်းယုပြောနိုင်လေသည်။

“ဒီစတိုးဆိုင်က လမ်းကြားထဲ CCTV တပ်ဆင်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်စစ်ဆေးပြီးသွားပြီ၊ အဲ့တာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်ရက်တုန်းက ဗီဒီယိုတွေကိုပဲ သိုလှောင်နိုင်တာ။” လူငယ်ရဲက ချန်းယန်ထံ video backup လွှဲပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယန် အဲ့တာကိုယူလိုက်ပြီး၊ ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “အိုကေ၊ ဒီထဲကအကြောင်းအရာတွေကို ဒီည ကြည့်ကြည့်ကြတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့။” ချန်းယန်နောက်ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို လူရွယ်ရဲ တအံ့တဩကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ဒါက?”

“ဒါကငါ့ညီမလေး၊ ချန်းယု” ချန်းယန် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို” ချန်းယုပြီးပြလိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို။” လူရွယ်ရဲက အပြုံးနဲ့ပြန်ဖြေလာလေသည်။

ညလယ်ရောက်နေပြီဆိုတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်တော့ အသစ်ရထားတဲ့
စောင့်ကြည့်ရေးဗီဒီယိုကို သူရုံးကိုပြန်ပြီး စစ်ဆေးစုံစမ်းရမှာဖြစ်လေတယ်။ သူ့မှာ သူညီမလေးကို
အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးရန် အချိန်မရှိနေလေဘူး။ ဒါကိုတွေးလိုက်မိတော့၊
သူ့မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်ပြီး ချန်းယုကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ကားထဲဝင်။”

“ဘယ်... ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ရဲဌာန” ချန်းယု သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး ကားနောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ညီမ ဘာဥပဒေမချိုးဖောက်ထားဘူးလေ၊ အာ!” ချန်းယု
အခြေအနေအရပြောလာလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၄၃):မြေအောက်လောကမှလက်မခံသောသရဲများ

ချန်းယုထွက်သွားပြီးနောက်၊ ဘာမှမရှိတဲ့လမ်းကြားထဲ သရဲအမျိုးသမီးဘေး ကလေးလေးတစ်ဦး ရုတ်တရက်ပေါ်လာလေသည်။ ကလေးက ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိပြီး၊ သူ့အနောက်တိုင်းဝတ်စုံသေးသေးလေးနဲ့ အရမ်းချစ်စရာကောင်းလှလေတယ်။ သူနံရံကနေ ထွက်လာပြီး အမျိုးသမီးသရဲဘေးရပ်လိုက်လေသည်။

“အစ်မဝေဝေ၊ အစ်မ ပြန်လည်မွေးဖွားတော့မလို့လား?” အမျိုးသမီးသရဲလက်ထဲက အဆောင်စာရွက်ကို ကလေးငယ်လေး သိချင်စိတ်နဲ့ ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“ရှောင်းကန်၊ အာ၊ နင့်အစ်ကိုဘယ်မှာလဲ?” ကလေးငယ်လေးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ အမျိုးသမီးသရဲပြီးလိုက်လေသည်။

“ကိုကြီးက မထွက်လာချင်ဘူး။” ရှောင်းကန် နံရံကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောလာလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသရဲရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲ နှမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာဆိုတာမျိုး ဖြတ်ပေါ်လာလေတော့တယ်; သူမ ထိပ်တန်းအချောလေးကို မမြင်တွေ့ရလေတော့ဘူး၊ အာ။ သူမ ကလေးငယ်လေးရဲ့မျက်နှာကိုညှစ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ “အစ်မ အခု ပြန်လည်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မ အချောလေးငှေ့ငှေ့ယောက် မစုစည်းရသေးဘူး။”

“အို” ရှောင်းကန် အမျိုးသမီးသရဲကို အားကျစွာ ကြည့်လာလိုက်သည်။

သူမအစ်ကိုဖမ်းမိရခဲပြီးနောက် ချန်းယု နှိမ့်နှိမ့်ချချနေနေတော့သည်။ သူမ ညဘက်အပြင်ထွက်ချိန်တိုင်း၊ ရဲကားတွေကို သူမရှောင်တိမ်းကာ၊ သူမအစ်ကို ထပ်တွေ့မှာကို သူမကြောက်ရွံ့နေလေတော့သည်။ ဒီတစ်ခုအပြင်၊ နောက်ထပ်ဖိအားပေးနေတာက အစတုန်းက သူမ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲကို အောင်ရုံသာ အောင်ချင်တာဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမအစ်ကိုထံမှ ရလဒ်ကောင်းရမယ်ဆိုတဲ့စကားကြောင့်၊ ချန်းယု အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေလေတော့သည်။

ကောင်းတယ်လို့ တွက်လို့ရအောင် အမှတ်ဘယ်လောက်များများ လိုအပ်တာလဲ? ရှစ်ဆယ်၊ ကိုးဆယ်? စာကြည့်တိုက်ထဲ စာလေ့လာနေရင်း ချန်းယု မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေလေတော့တယ်၊ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲက တစ်ပတ်အတွင်း စတင်တော့မှာဖြစ်လေတယ်၊ သူမရှစ်ဆယ်တော့ ရနိုင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုးဆယ်ရဖို့ကတော့ လုံးဝအလားအလာမရှိနေလေဘူး။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး။” သူမမှတ်စုတွေ ပြန်လည်သုံးသပ်နေတာကနေ ရုတ်တရက်နှောင့်ယှက်သံကြောင့် ချန်းယုရပ်လိုက်ရလေသည်။

သူမ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး စာဖတ်ခန်းထဲကနေ အပြင်ဘက်ကို လျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

“နာဗူးသရဲ?” သူမ အာရုံခံအဆောင်တစ်ခုကိုသာ ပေးဖူးလေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး၊ နင်အခုလာလို့ရလား?” အမျိုးသမီးသရဲရဲ့ အလောသုံးဆယ်ဖြစ်နေတဲ့အသံက ချန်းယုစိတ်ထဲပေါ်လာလေသည်။

“နင့်ကိုကျော်ပို့ပေးစေချင်တာလား?” အမျိုးသမီးသရဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို အချိန်မီဖမ်းပေးခဲ့လေတယ်၊ ဒီတော့ ချန်းယု ဒီကူညီမှုအတွက် အကြွေးတင်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်!”

“ငါအခု စာကြည့်တိုက်မှာ ငါနဲ့အတူဘာပစ္စည်းမှပါမလာခဲ့ဘူး၊ မနက်ဖြန် နေ့အချိန် ငါနဲ့ဆီလာခဲ့လိုက်မယ်။” စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ဖွင့်ပေးဖို့အတွက် သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို လိုအပ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမအခုတလော နောက်ဆုံးစာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေရတာကြောင့် ဘာတာဝန်ကိုမှ မယူထားမိလေဘူး၊ ဒီတော့ သူမအဲ့တာကို အဆောင်မှာထားထားခဲ့လေသည်။

“ဟင့်အင်း! အဲ့တာ ဒီညဖြစ်မှဖြစ်မယ်!” အမျိုးသမီးသရဲတောင်းဆိုလာလေသည်။

ချန်းယု မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်မိလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမက ကတိတည်တဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူမအဲ့အကြောင်းတွေးလိုက်ပြီးနောက်၊ စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်ကာ၊ သူမစာအုပ်တွေကို ယူလိုက်ပြီး သူမအဆောင်ခန်းဆီ ပြန်လျှောက်လာလိုက်လေသည်။ ထူတဲ့ဂျက်ကတ်တစ်ထည်ဝတ်လိုက်ပြီးနောက် သူမအဝတ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ စတိုးဆိုင်ဘေးနားက နောက်ဖေးလမ်းကြားလေးဆီ လျှောက်လာလိုက်သည်။

ဒီဘက်မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကတဲ့အမှုဖြစ်ထားတာ သိပ်မကြာသေးတာကြောင့်၊ တရားခံဖမ်းမိသွားခဲ့တာတောင်မှ လူတွေက ဒီလမ်းနားကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားဖို့ တွန့်ဆုတ်နေကြသေးလေသည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲကို ချန်းယုလျှောက်လာချိန်၊ အမျိုးသမီးသရဲ သူမကိုနှုတ်ဆက်နေဖို့ စိတ်မရှည်နေလေတော့ဘူး။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး!”

ချန်းယု အမျိုးသမီးသရဲကို လျစ်လျူရှုပြီး လမ်းကြားကို
သေချာဂရုတစိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်တော့ နံရံပေါ်မှာ cinnabar နဲ့ဆွဲထားတဲ့ အစီအရင်ကို
မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယု ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လိုက်လေတယ်။ “နင်ပြန်လည်ဝင်စားဖို့လောနေတာ
မအံ့ဩတော့ပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်နေတော့၊ နင်က တစ်ယောက်ယောက် ပစ်မှတ်ထားတာခံနေရတာပဲ။”

သူမနောက်ဖေးလမ်းထဲဝင်လာတာနဲ့ အရမ်းနေရခက်တဲ့အရှိန်အဝါကို
ချန်းယုခံစားလိုက်ရလေတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီအရှိန်အဝါရှိရာဦးတည်ဘက်ကို
သူမလိုက်လာလိုက်တော့ ဒီလိုအစီအရင်ကို ရှာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်၊ နင့်လိုကျင့်ကြံရေးအဆင့်မှာ နင့်ကိုပစ်မှတ်ထားနေတဲ့
ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ။” ချန်းယု ဒါကတွေးရခက်စရာပဲလို့
ခံစားမိလိုက်လေတယ်။ “နင်သိပါတယ်၊ စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်တစ်ခုဆွဲဖို့
စိတ်စွမ်းအင်တော်တော်များများလိုအပ်တယ်၊ နင့်လိုအားနည်းတဲ့နာဗူးသရဲကိုရှင်းဖို့
ဒီလိုအစီအရင်ကိုသုံးတာက
ကြက်တစ်ကောင်ကိုသတ်ဖို့ ဓားရှည်အသုံးပြုနေရတာနဲ့တူတယ်။”

“စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်အကြောင်းမင်းသိနေတာလား?”
ကြည်လင်တဲ့အမျိုးသားတစ်ဦးရဲ့အသံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်ဖက်က နံရံကိုကြည့်ရန် သူမမျက်လုံးမော့လိုက်ရင်း ချန်းယု
နောက်နှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်လေသည်။ သရဲနှစ်ဦး၊ တစ်ခုကသေးပြီး တစ်ခုကကြီးတဲ့သရဲနှစ်ဦး၊
ရုတ်တရက်နံရံထဲကနေထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဒီနားတစ်ဝိုက် သရဲနှစ်ဦးရှိနေတယ်ဆိုတာကို
သူမသတိမထားမိလေတာကြောင့် ချန်းယုရဲ့လုံးသားက ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

“စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်အကြောင်းမင်းသိနေတာလား?”
အနည်းငယ်အသက်ကြီးတဲ့သရဲက TVပေါ်က idol starsတွေထက် ကြည့်ကောင်းတဲ့
ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်ကောင်လေးဖြစ်လေသည်။ သူ ချန်းယုကို
တည့်တည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်းကိုထပ်မံမေးလိုက်လေသည်။

သူမမျက်နှာကို တိုက်ရိုက်ထိလာတဲ့ ဆိုးဝါးသောအရှိန်အဝါကို ချန်းယုခံစားမိလိုက်လေတယ်။
သူမ အမျိုးသားသရဲကို သတိထားလျက် ကြည့်နေလိုက်ပြီး သူမအိတ်ထဲကနေ
သူမလက်ချောင်းတွေနဲ့ အဆင့်မြင့်ပယောဂနှင့်တဲ့အဆောင်တစ်ခု
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေး၊ ငါတို့မတိုက်ခိုက်ချင်ဘူး။” ချန်းယု
အဆောင်တစ်ခုထုတ်လိုက်တာကို အမျိုးသမီးသရဲမြင်လိုက်တော့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့
အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“နင်တို့တွေကအတူတူလား?” ချန်းယု သေချာနေတဲ့မေးခွန်းကို
အတည်ပြုရန်မေးလာလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။” လူရွယ်သရဲ စိတ်အေးစေဖို့ အမျိုးသမီးသရဲပြေးသွားလိုက်လေတယ်။ “ရှန်နန်၊
ငါတို့အကူအညီတောင်းနေတာနော်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်လိုက်နဲ့။”

ရှန်နန်လို့အမည်ရတဲ့ လူရွယ်သရဲ ခဏလောက်မှင်သက်သွားကာ၊ ထို့နောက် သူ့ဘေးက
ကောင်ငယ်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက်၊ သူ့ကိုဝန်းရံထားတဲ့
ရန်လိုသောအရှိန်အဝါက အများကြီးလျော့ကျသွားလေတော့သည်။

ချန်းယု အနည်းငယ်သိချင်သွားပေမဲ့လည်း၊ ဒါက သေချာပေါက် လက်ပေါက်ကတ်တဲ့ပြဿနာ
ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ သူမရဲ့အလိုလိုသိစိတ်က ပြောနေလေတယ်။ ဒီတော့ အမျိုးသမီးသရဲကို
သူမကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “နင်၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ငါနင့်ကိုအခုကျော်ပို့ပေးမယ်။”

မြန်မြန်လက်စသတ်ပြီး မြန်မြန်ထွက်သွားရမယ်။

အမျိုးသမီးသရဲနဲ့ ရှန်နန်အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကာ၊ ကောင်းငယ်ကလေးကို ဆွဲကာ
နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေ ထွက်လာလိုက်တယ်။

စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ
ချန်းယုနားမလည်နေပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ သူမမကန်းနေသရွေ့၊ ဒါက
ပြဿနာအကြီးကြီးဆိုတာကို သူမသိနေလေသည်။ သရဲမှာပိုက်ဆံရှိလား မရှိလားဆိုတာကို
သူမဂရုစိုက်နေရန် စိတ်မရှိနေလေဘူး။ အမျိုးသမီးသရဲထွက်လာတာကို မြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယု
သူမလက်မြှောက်ပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ပစ်လိုက်လေတယ်။ မကြာမှီ
အစိမ်းရောင်အလင်းတောက်ပနေတဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါး
သရဲသုံးဦးရှေ့ပွင့်လာလေတော့သည်။

ရှန်နန်ရဲ့အကြည့်က တုန်ယင်လာလေသည်။ အမျိုးသမီးသရဲ ကောင်ငယ်ကလေးရဲ့လက်ကိုကိုင်ပြီး
စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်းချည်းကပ်သွားလိုက်တယ်။ ချန်းယုအာရုံမစိုက်နေတုန်း
ကောင်ငယ်ကလေးကို သူမတွန်းပို့လိုက်လေသည်။

ဘမ်း!

ရွှေရောင်အလင်းဖြတ်ခနဲပေါ်လာကာ၊ အမျိုးသမီးသရဲနဲ့အတူ ကောင်ငယ်ကလေး
မောင်းထုတ်ခံလိုက်ရလေသည်။

“ရှောင်ကန်!” ရှန်နန် နောက်ဖေးလမ်းကြားဝင်ပေါက်ကို
အလောတကြီးပြေးသွားလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင်လေဘူး။

ချန်းယု သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး မြေပေါ်လှဲနေတဲ့ သရဲနှစ်ဦးကို
ရှုပ်ထွေးနေတဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

မြေအောက်လောကက မလက်ခံတဲ့သရဲတွေရှိနေတယ်ပေါ့? !

စာရေးသူ၏မှတ်စု:
လက်ထောက်တွေ၏ဆက်သွယ်ပြောဆိုမှုအဖွဲ့အတွင်း၌။

“မိန်းကလေးချန်းယုက တတိယသခင်လေးကို ထပ်နမ်းပေးမယ်လို့ သူမပြောလာတယ်။”

“တတိယသခင်လေးကြည့်ရတာ ဒီအပေါ်ပိုက်ဆံကုန်နေရသလိုပဲ။”

“ဒါက တစ်ယောက်ယောက် ကိုယ့်ကိုအသားယူလာဖို့ ပိုက်ဆံသုံးစွဲပေးနေရတာနဲ့
မတူသွားဘူးလား?”

အပိုင်း(၄၄): စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်သောအစီအရင်

တကယ်တော့၊ သရဲမိန်းကလေး ကောင်ငယ်ကလေးကို နောက်ဖေးလမ်းထဲက ဦးဆောင်ခေါ်လာကတည်းက၊ ကောင်ငယ်ကလေးပြန်လည်ဝင်စားဖို့ အခွင့်အရေးကိုပါ သူမယူချင်နေတယ်ဆိုတာ ချန်းယု ခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။ ချန်းယု ဒါကိုခန့်မှန်းမိနေပေမဲ့၊ သူတို့ကို သူမမရပ်လိုက်လေဘူး။ တကယ်တော့၊ သရဲ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျော်ပို့ပေးရန်အတွက် စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါးဖွင့်ရုံနဲ့ရလေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူမမျက်လုံးတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်ကိုမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမမမျှော်လင့်ထားတာက စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်က ဒီကလေးငယ်လေးကို ငြင်းပယ်လာခဲ့မယ်ဆိုတာပါပဲ။

သူမစိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တုန်းက နှာဗူးသရဲရဲယင်အရှိန်အဝါကို ချန်းယုခံစားမိလိုက်လေတယ်; ဒါက သရဲအား ဂိတ်ကအသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတာ သက်သေပြနေလေတယ်။ ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်ပြန်ကန်ထွက်လာချိန်၊ တစ်ခုတည်းသောရှင်းပြချက်က ‘မှောင်ခိုဝင်’လာတဲ့ ကောင်ငယ်ကလေးက မြေအောက်လောကက အသိအမှတ်မပြုတဲ့သူ ဖြစ်နေနိုင်လေသည်။

“မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ?!” ကျယ်လောင်တဲ့အော်မြည်သံနောက်၊ သူမကိုတိုက်ခိုက်လာတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရန်လိုစိတ်ကို ချန်းယုခံစားနေမိလေသည်။ ချန်းယု တစ်ဖက်သို့ရှောင်လိုက်ပြီး သူမလက်ကိုမြှောက်ကာ အဆင့်မြင့်ပယောဂနှင့်အဆောင်တစ်ခု လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

လူငယ်ရဲ့ရှေ့အဆင့်မြင့်အဆောင်ရပ်သွားပြီး၊ နှစ်ခါတုန်ခါပြီးနောက် လောင်ကျွမ်းသွားလေတော့တယ်။ ညနက်ထဲ ဒီအဝါရောင်မီးတောက် အလွန်ထင်းခနဲဖြစ်နေလေသည်။

“အဝါရောင်?” ချန်းယုရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်တော့၊ လူရွယ်ရဲ့မျက်လုံးပြောင်းလဲသွားတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယုကို သေစေနိုင်တဲ့အကြည့် ရှန်နန်ပေးလာလိုက်တယ်။ သူ့အနက်ရောင်လှပတဲ့မျက်ဝန်းတွေက နီရဲလာကာ၊ အနက်ရောင်နဲ့သွေးနီရောင်ကြား တစ်လှည့်စီပြောင်းလဲနေလေတော့သည်။ ဒါက သရဲရဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့မလိုမုန်းထားမှုကြား ပြောင်းလဲနေတာဖြစ်လေတယ်။ သူ့စိတ်သာလုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို သူ့မကောင်းမှုအရှိန်အဝါ ယူသွားခံရမှာဖြစ်လေသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက်နေတော့၊ နောက်ဖေးလမ်းထဲရပ်နေတဲ့ လူရွယ်ကို ချန်းယုလေ့လာလိုက်ပြီး၊ သူမတစ်ယောက်တည်းတဲ့အတိုင်း၊ သူမရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးသရဲနဲ့ ကောင်ငယ်ကလေးထံလျှောက်လာလိုက်လေသည်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ!!” ချန်းယုလုပ်ရပ်ကို ရှန်နန်စောင့်ကြည့်နေလေတယ်၊
ကြီးမားတဲ့ရန်လိုတဲ့အရှိန်အဝါ ကောင်းကင်ထဲထိုးတက်လာစဉ် သူ့မျက်လုံးတွေက အနီရောင်လုံးလုံးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးရှန်နန်!” ကောင်ငယ်ကလေး စိုရိမ်းစွာအော်လိုက်လေသည်။

“ရှန်နန်!” အမျိုးသမီးသရဲလည်း စိတ်ပူပန်စွာ အော်လာလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ရန်လိုစိတ်များလာတဲ့ အသွင်အပြင်ကြောင့်၊ နံရံပေါ်က အစီအရင်ကနေ အနီရောင်ဖျော့တော့တော့ထုတ်လွင့်လာကာ၊ ရန်လိုတဲ့အရှိန်အဝါကို ဖြည်းဖြည်းချင်းစုပ်ယူလိုက်လေသည်။

ချန်းယု နှာဗူးအမျိုးသမီးနဲ့ ကောင်ငယ်ကလေးထံလျှောက်လာလိုက်တယ်၊ အမျိုးသမီးသရဲ ကောင်ငယ်ကလေးကို သူမနောက်ထားကာ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာတာကြောင့် စကားထစ်လာလေတော့တယ်၊ “ကောင်းကင်ဘုံ... ဆရာချန်း၊ ငါ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်... ငါ၊ ငါနင့်ကိုလှည့်စားဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး။”

အမျိုးသမီးသရဲ ဒီလိုအချိန်၌ ချန်းယုကို ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးလို့မခေါ် ရဲလေဘူး။

“မင်းသူတို့ကိုထိရဲရင်၊ ငါ့ဝိညာဉ်ပျံ့ကျဲသွားရင်တောင် ငါမင်းကိုလွှတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။”
သူမနောက်ကနေ ရှန်နန်ခက်ခက်ထန်ထန် ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဖေးလမ်းထဲကနေ သူထွက်မလာလေဘူး။

ချန်းယု လှည့်လိုက်ပြီး လူရွယ်ရဲမလှုပ်မရှားရှိနေတဲ့တည်နေရာကို ကြည့်လိုက်ကာ၊ သူမခန့်မှန်းချက်ကို အတည်ပြုလိုက်လေတယ်၊ “နင်အဲ့ကနေထွက်လာလို့မရဘူး။”

ချန်းယုပြောပြီးသွားတာနဲ့ ရှိနေတဲ့သရဲသုံးဦးလုံး ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်!” ချန်းယုရှာတွေ့သွားပြီဆိုတာ ရှန်နန်မြင်လိုက်ရတော့၊
သူမနောက်ထပ်မဖုံးကွယ်နေလေတော့ဘူး၊ “ဒါပေမဲ့ မင်းသူတို့ကိုထိခိုက်စေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ငါ...”

“နင်ဝိညာဉ်ပျံ့ကျဲသွားမယ်ဆိုရင်တောင်၊ နင်ငါ့ကိုအလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်အဲ့တာကို အစောကတည်းက ပြောပြီးသွားပြီ။” ချန်းယုတစ်ခါထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

“...” ချန်းယုစကားကြောင့် ရှန်နန်နှင့်သွားကာ၊ သူ့အမူအရာက ကြည်ရဆိုးလာလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကြား သဘောထားကွဲလွဲမှုထပ်မံနှိုးဆွမိမှာကို စိုးရိမ်တာကြောင့်၊ သရဲမိန်းကလေး မြန်မြန်ရှင်းပြလာလိုက်လေတယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ နင်ငါ့ကိုတစ်ကြိမ်ပို့ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်လေ၊ ရှောင်းကန်ကို ကျော်ပို့ပေးတာလည်း အတူတူပဲလေ။ ငါပြန်လည်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ရှောင်းကန်ကို နင်ပေးပေးလို့ရမလား?”

ချန်းယုရဲ့အကြည့်က နှာဗူးသရဲဥမရပ်လိုက်ခင် သူမနဲ့ ကောင်ငယ်လေးကြားအပြန်အလှန်အလှန်လှန်ကြည့်နေလိုက်လေတယ်။ “ငါ့သူ့ကို ပြန်လည်ဝင်စားခွင့်မပေးဘူးလို့ နင်ထင်နေတာလား?”

အမျိုးသမီးသရဲ ဘာမှမပြောလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူမအမူအရာက သူမဒီလိုထင်တယ်လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောနေလေသည်။

“စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ဖွင့်ဖို့ စိတ်စွမ်းအင်ဘယ်လောက်များများလိုအပ်လဲဆိုတာ နင်သိလား?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ငါမသိဘူး။” အမျိုးသမီးသရဲ သူမခေါင်းကို အပြစ်ကင်းစွာခါယမ်းပြလိုက်လေတယ်၊ သူမက ကောင်းကင်ဘုံဆရာမဟုတ်နေလေဘူးလေ၊ အာ။

“...” သူမ ရှုမိုက်တဲ့မေးခွန်းမေးလိုက်မိတယ်လို့ ချန်းယုခံစားမိလိုက်ရကာ သူမတောင့်သွားလေတော့တယ်၊ သူမအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် သူမဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ဒီဖုန်းကိုဥပမာအနေနဲ့ထားလိုက်၊ ငါ့စိတ်စွမ်းအင်က ဘက်ထရီ၁၀၀%ဆိုရင်၊ ဒါဆို ငါ့စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တစ်ခါဖွင့်ရင်၊ စွမ်းအင်၅၀% ကုန်ဆုံးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါ့အပြင် နင့်မလိုမုန်းထားမှုကို သန့်စင်ပေးဖို့ ၅%ငါအသုံးပြုရဦးမယ်။”

“ငါ့ရဲ့ဘက်ထရီ၅၀%ကို ငါအသုံးပြုပြီးသွားပြီ၊ နင်ကလေးအပိုခေါ်လာတာကြောင့် ငါက စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်မယ်လို့ နင်ထင်တယ်ပေါ့?” ချန်းယု ဆိုနှင့်စွာ ပြောလာလိုက်သည်။

“ဒါဆို... ဘာလို့အဲ့တာက...” ရွှေရောင်တဖြတ်လင်းသွားပြီးနောက်၊ စိတ်ဝိညာဉ်တံခါးက ရုတ်တရက်ပိတ်သွားလေတယ်၊ ဒီတော့ ချန်းယုက ပိတ်လိုက်တဲ့သူလို့ အမျိုးသမီးသရဲထင်လိုက်မိလေသည်။

“အဲ့ကလေးကြောင့်?” ချန်းယု ကောင်ငယ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “မြေအောက်လောကက သူ့ကိုလက်မခံဘူး။”

“မြေအောက်လောကက သူ့ကိုလက်မခံဘူး? ‘လက်မခံဘူး’ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ?”
အမျိုးသမီးသရဲ နားမလည်လေတာကြောင့် မေးလာလိုက်လေသည်။

“ဆိုလိုတာက နင့်ကိုကျော်ပို့လို့မရဘူး၊ ဒီတော့ ပြန်လည်ဝင်စားဖို့မရဘူး။” ချန်းယု
ရိုးရှင်းတဲ့နည်းလမ်းဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ!” အမျိုးသမီးသရဲ ကောင်းငယ်ကလေးကို အနီးဆွဲလိုက်ပြီး
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလာတာကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်လေတယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊
ရှောင်းကန်ကိုကြည့်ပါဦး၊ သူ့မှာဘာအပြုံးမှမရှိနေဘူး၊ သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မထိခိုက်စေမိဘူး၊
ဘာအမှားမှလည်းမလုပ်ထားဘူးလေ၊ သူ့ဘာလို့ပြန်လည်မွေးဖွားလို့မရတာလဲ? ဘာလို့
မြေအောက်လောကက သူ့ကိုလက်မခံရတာလဲ? ပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်တဲ့သူတွေက
လူတွေကိုအန္တရာယ်ပေးတဲ့ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေပဲမဟုတ်ဘူးလား?
ဘာလို့ရှောင်းကန်ဖြစ်နေရတာလဲ?”

အမျိုးသမီးသရဲပြောလာတဲ့အချက်တွေကို ချန်းယုလည်း မြင်တွေ့နေရလေတယ်၊
ကောင်းငယ်ကလေးရဲ့အရှိန်အဝါက အရမ်းစင်ကြယ်လှလေတယ်၊
မတရားမှုချည်မျှင်တစ်ခုတောင်မရှိနေတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ဝိညာဉ်က သူတို့မြေအောက်လောကဆီ
ပြန်လည်မွေးဖွားချိန် ဦးစားပေးဆက်ဆံရေးကို ရရှိနိုင်မှာဖြစ်လေသည်။ အတိအကျပြောရရင်
ဒီအကြောင်းပြချက်ကြောင့် မြစ်တစ်လျှောက် ဒီလှေကိုတွန်းပို့ပေးပြီး ဒီကောင်းငယ်ကလေးကို
အမျိုးသမီးသရဲနဲ့ အတူပို့ပေးရမှာကို ချန်းယုမှာဆန္ဒရှိနေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ချန်းယုမမျှော်လင့်ထားလေဘူး။

“မမကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ ရှောင်းကန်တစ်ခုခုအမှာလုပ်ထားမိလို့လား?” ကောင်းငယ်ကလေး
သူ့ခေါင်းကိုမော့ကာ၊ ချန်းယုကို မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး
မေးလာလိုက်လေသည်။

“အစ်မလည်းမသိဘူး။” ကောင်းလေးရဲ့စင်ကြယ်တဲ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့်
သူမမျက်စိကျိန်းသွားကာ ချန်းယုနေရခက်သလိုခံစားလိုက်ရလေတယ်၊
သူမခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်က
သူ့အလိုအလျောက် ပိတ်သွားခဲ့ပြီ၊ အဲ့တော့ သူတို့က လက်မခံဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပဲ။”

“အို” ရှောင်းကန်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်၊ အမျိုးသမီးသရဲရဲ့လက်ကို သူလွှတ်ပေးလိုက်ကာ၊
နောက်ဖေးလမ်းထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်ပြီး လူငယ်ရဲ့လက်ကို သူဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ

ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကိုကြီးရှန်နန်၊ မြေအောက်လောကက ရှောင်းကန်ကိုလက်မခံမှတော့၊
ဒါဆို ရှောင်းကန်ဒီမှာနေပြီး ကိုကြီးကိုအဖော်ပြုပေးမယ်လေ။”

“မရဘူး!” သူတို့ကို ချန်းယုဘေးဒုက္ခပေးဘူးဆိုတာကို ရှန်နန်ခံစားမိလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့
သူပြင်းထန်တဲ့အရှိန်အဝါ တည်ငြိမ်သွားလေတော့သည်။ သို့သော်၊ ရှောင်းကန်ရဲ့စကားကို
သူကြားလိုက်ပြီးနောက်၊ ပြင်းထန်တဲ့အရှိန်အဝါ ကောင်းကင်ထဲ
ထပ်မံချိုးဖောက်သွားလေတော့သည်။

《ZAWGYI》

အပိုင်း(၄၀): စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်သောအစီအရင်

တကယ်တော့၊ သရဲမိန်းကလေး ကောင်ငယ်ကလေးကို နောက်ဖေးလမ်းထဲက
ဦးဆောင်ခေါ်လာကတည်းက၊ ကောင်ငယ်ကလေးပြန်လည်ဝင်စားဖို့ အခွင့်အရေးကိုပါ
သူမယူချင်နေတယ်ဆိုတာ ချန်းယု ခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။ ချန်းယု ဒါကိုခန့်မှန်းမိနေပေမဲ့၊
သူတို့ကို သူမမရပ်လိုက်လေဘူး။ တကယ်တော့၊ သရဲ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်
ကျော်ပို့ပေးရန်အတွက် စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တံခါးဖွင့်ရုံနဲ့ရလေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး
သူမမျက်လုံးတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်ကိုမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမမမျှော်လင့်ထားတာက စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်က ဒီကလေးငယ်လေးကို
ငြင်းပယ်လာခဲ့မယ်ဆိုတာပါပဲ။

သူမစိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တုန်းက နှာဗူးသရဲရဲ့ယင်အရှိန်အဝါကို
ချန်းယုခံစားမိလိုက်လေတယ်; ဒါက သရဲအား ဂိတ်ကအသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတာ
သက်သေပြနေလေတယ်။ ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်ပြန်ကန်ထွက်လာချိန်၊
တစ်ခုတည်းသောရှင်းပြချက်က ‘မှောင်ခိုဝင်’လာတဲ့ ကောင်ငယ်ကလေးက
မြေအောက်လောကက အသိအမှတ်မပြုတဲ့သူ ဖြစ်နေနိုင်လေသည်။

“မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ?!” ကျယ်လောင်တဲ့အော်မြည်သံနောက်၊ သူမကိုတိုက်ခိုက်လာတဲ့
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရန်လိုစိတ်ကို ချန်းယုခံစားနေမိလေသည်။ ချန်းယု
တစ်ဖက်သို့ရှောင်လိုက်ပြီး သူမလက်ကိုမြှောက်ကာ အဆင့်မြင့်ပယောဂနှင့်အဆောင်တစ်ခု
လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

လူငယ်ရဲ့ရှေ့ အဆင့်မြင့်အဆောင်ရပ်သွားပြီး၊ နှစ်ခါတုန်ခါပြီးနောက်
လောင်ကျွမ်းသွားလေတော့တယ်။ ညနက်ထဲ ဒီအဝါရောင်မီးတောက်
အလွန်ထင်းခနဲဖြစ်နေလေသည်။

“အဝါရောင်?” ချန်းယုရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်တော့၊ လူရွယ်ရဲ့မျက်လုံးပြောင်းလဲသွားတာကို
မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယုကို သေစေနိုင်တဲ့အကြည့် ရှန်နန်ပေးလာလိုက်တယ်။
သူ့အနက်ရောင်လှပတဲ့မျက်ဝန်းတွေက နီရဲလာကာ၊ အနက်ရောင်နဲ့သွေးနီရောင်ကြား
တစ်လှည့်စီပြောင်းလဲနေလေတော့သည်။ ဒါက သရဲရဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့မလိုမုန်းထားမှုကြား
ပြောင်းလဲနေတာဖြစ်လေတယ်။ သူ့စိတ်သာလုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို
သူ့မကောင်းမှုအရှိန်အဝါ ယူသွားခံရမှာဖြစ်လေသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက်နေတော့၊ နောက်ဖေးလမ်းထဲရပ်နေတဲ့ လူရွယ်ကို
ချန်းယုလေ့လာလိုက်ပြီး၊ သူမတစ်ခုခုရှာတွေ့သွားတဲ့အတိုင်း၊ သူမရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး
အမျိုးသမီးသရဲနဲ့ ကောင်ငယ်ကလေးထံလျှောက်လာလိုက်လေသည်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ!!” ချန်းယုလုပ်ရပ်ကို ရှန်နန်စောင့်ကြည့်နေလေတယ်၊
ကြီးမားတဲ့ရန်လိုတဲ့အရှိန်အဝါ ကောင်းကင်ထဲထိုးတက်လာစဉ် သူ့မျက်လုံးတွေက
အနီရောင်လုံးလုံးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးရှန်နန်!” ကောင်ငယ်ကလေး စိုရိမ်းစွာအော်လိုက်လေသည်။

“ရှန်နန်!” အမျိုးသမီးသရဲလည်း စိတ်ပူပန်စွာ အော်လာလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ရန်လိုစိတ်များလာတဲ့ အသွင်အပြင်ကြောင့်၊ နံရံပေါ်က အစီအရင်ကနေ
အနီရောင်ဖျော့တော့တော့ထုတ်လွင့်လာကာ၊ ရန်လိုတဲ့အရှိန်အဝါကို
ဖြည်းဖြည်းချင်းစုပ်ယူလိုက်လေသည်။

ချန်းယု နှာဗူးအမျိုးသမီးနဲ့ ကောင်ငယ်ကလေးထံလျှောက်လာလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးသရဲ
ကောင်ငယ်ကလေးကို သူမနောက်ထားကာ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာတာကြောင့်
စကားထစ်လာလေတော့တယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံ... ဆရာချန်း၊ ငါ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်... ငါ၊
ငါနင့်ကိုလှည့်စားဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး။”

အမျိုးသမီးသရဲ ဒီလိုအချိန်၌ ချန်းယုကို ကောင်းကင်ဘုံဆရာငယ်လေးလို့မခေါ် ရဲလေဘူး။

“မင်းသူတို့ကိုထိရဲရင်၊ ငါ့ဝိညာဉ်ပျံ့ကျဲသွားရင်တောင် ငါမင်းကိုလွှတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။”
သူမနောက်ကနေ ရှန်နန်ခက်ခက်ထန်ထန် ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့
နောက်ဖေးလမ်းထဲကနေ သူထွက်မလာလေဘူး။

ချန်းယု လှည့်လိုက်ပြီး လူရွယ်ရဲမလှုပ်မရှားရှိနေတဲ့တည်နေရာကို ကြည့်လိုက်ကာ၊
သူမခန့်မှန်းချက်ကို အတည်ပြုလိုက်လေတယ်။ “နင်အဲ့ကနေထွက်လာလို့မရဘူး။”

ချန်းယုပြောပြီးသွားတာနဲ့ ရှိနေတဲ့သရဲသုံးဦးလုံး ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်!” ချန်းယုရှာတွေ့သွားပြီဆိုတာ ရှန်နန်မြင်လိုက်ရတော့၊
သူမနောက်ထပ်မဖုံးကွယ်နေလေတော့ဘူး။ “ဒါပေမဲ့ မင်းသူတို့ကိုထိခိုက်စေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ငါ...”

“နင်ဝိညာဉ်ပျံ့ကျဲသွားမယ်ဆိုရင်တောင်၊ နင်ငါ့ကိုအလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်အဲ့တာကို
အစောကတည်းက ပြောပြီးသွားပြီ။” ချန်းယုတစ်ခါထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

“...” ချန်းယုစကားကြောင့် ရှန်နန်နင်သွားကာ၊ သူ့အမူအရာက ကြည်ရဆိုးလာလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကြား သဘောထားကွဲလွဲမှုထပ်မံနှိုးဆွမိမှာကို စိုးရိမ်တာကြောင့်၊ သရဲမိန်းကလေး
မြန်မြန်ရှင်းပြလာလိုက်လေတယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ နင်ငါ့ကိုတစ်ကြိမ်ပို့ပေးမယ်လို့
ကတိပေးထားတယ်လေ၊ ရှောင်းကန်ကို ကျော်ပို့ပေးတာလည်း အတူတူပဲလေ။
ငါပြန်လည်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ရှောင်းကန်ကို နင်ပေးပေးလို့ရမလား?”

ချန်းယုရဲ့အကြည့်က နှာဗူးသရဲဗွေရပ်လိုက်ခင် သူမနဲ့
ကောင်ငယ်လေးကြားအပြန်အလှန်အလှန်လှန်ကြည့်နေလိုက်လေတယ်။ “ငါ့သူ့ကို
ပြန်လည်ဝင်စားခွင့်မပေးဘူးလို့ နင်ထင်နေတာလား?”

အမျိုးသမီးသရဲ ဘာမှမပြောလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူမအမူအရာက သူမဒီလိုထင်တယ်လို့
ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောနေလေသည်။

“စိတ်ဝိညာဉ်ဝိတ်ဖွင့်ဖို့ စိတ်စွမ်းအင်ဘယ်လောက်များများလိုအပ်လဲဆိုတာ နင်သိလား?”
ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ငါမသိဘူး။” အမျိုးသမီးသရဲ သူမခေါင်းကို အပြစ်ကင်းစွာခါယမ်းပြလိုက်လေတယ်။ သူမက
ကောင်းကင်ဘုံဆရာမဟုတ်နေလေဘူးလေ၊ အာ။

“...” သူမ ရှုမိုက်တဲ့မေးခွန်းမေးလိုက်မိတယ်လို့ ချန်းယုခံစားမိလိုက်ရကာ
သူမတောင့်သွားလေတော့တယ်။ သူမအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် သူမဖုန်းကိုထုတ်ပြီး

ရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ဒီဖုန်းကိုဥပမာအနေနဲ့ထားလိုက်၊ ငါ့စိတ်စွမ်းအင်က ဘက်ထရီ၁၀၀%ဆိုရင်၊ ဒါဆို ငါ့စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်တစ်ခါဖွင့်ရင်၊ စွမ်းအင်၅၀% ကုန်ဆုံးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါ့အပြင် နင့်မလိုမုန်းထားမှုကို သန့်စင်ပေးဖို့ ၅% ငါအသုံးပြုရဦးမယ်။”

“ငါ့ရဲ့ဘက်ထရီ၅၀%ကို ငါအသုံးပြုပြီးသွားပြီ၊ နင်ကလေးအပိုခေါ်လာတာကြောင့် ငါက စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်မယ်လို့ နင်ထင်တယ်ပေါ့?” ချန်းယု ဆိုနှင့်စွာ ပြောလာလိုက်သည်။

“ဒါဆို... ဘာလို့အဲ့တာက...?” ရွှေရောင်တဖြတ်လင်းသွားပြီးနောက်၊ စိတ်ဝိညာဉ်တံခါးက ရုတ်တရက်ပိတ်သွားလေတယ်၊ ဒီတော့ ချန်းယုက ပိတ်လိုက်တဲ့သူလို့ အမျိုးသမီးသရဲထင်လိုက်မိလေသည်။

“အဲ့ကလေးကြောင့်?” ချန်းယု ကောင်းငယ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “မြေအောက်လောကက သူ့ကိုလက်မခံဘူး။”

“မြေအောက်လောကက သူ့ကိုလက်မခံဘူး? ‘လက်မခံဘူး’ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ?” အမျိုးသမီးသရဲ နားမလည်လေတာကြောင့် မေးလာလိုက်လေသည်။

“ဆိုလိုတာက နင့်ကိုကျော်ပို့လို့မရဘူး၊ ဒီတော့ ပြန်လည်ဝင်စားဖို့မရဘူး။” ချန်းယု ရိုးရှင်းတဲ့နည်းလမ်းဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ!” အမျိုးသမီးသရဲ ကောင်းငယ်ကလေးကို အနီးဆွဲလိုက်ပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလာတာကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်လေတယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ ရှောင်းကန်ကိုကြည့်ပါဦး၊ သူ့မှာဘာအငြိုးမှမရှိနေဘူး၊ သူဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မထိခိုက်စေမိဘူး၊ ဘာအမှားမှလည်းမလုပ်ထားဘူးလေ၊ သူ့ဘာလို့ပြန်လည်မွေးဖွားလို့မရတာလဲ? ဘာလို့ မြေအောက်လောကက သူ့ကိုလက်မခံရတာလဲ? ပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်တဲ့သူတွေက လူတွေကိုအန္တရာယ်ပေးတဲ့ အဲဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေပဲမဟုတ်ဘူးလား? ဘာလို့ရှောင်းကန်ဖြစ်နေရတာလဲ?”

အမျိုးသမီးသရဲပြောလာတဲ့အချက်တွေကို ချန်းယုလည်း မြင်တွေ့နေရလေတယ်၊ ကောင်းငယ်ကလေးရဲ့အရှိန်အဝါက အရမ်းစင်ကြယ်လှလေတယ်၊ မတရားမှုချည်မျှင်တစ်ခုတောင်မရှိနေတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ဝိညာဉ်က သူတို့မြေအောက်လောကဆီ ပြန်လည်မွေးဖွားချိန် ဦးစားပေးဆက်ဆံရေးကို ရရှိနိုင်မှာဖြစ်လေသည်။ အတိအကျပြောရရင် ဒီအကြောင်းပြချက်ကြောင့် မြစ်တစ်လျှောက် ဒီလှေကိုတွန်းပို့ပေးပြီး ဒီကောင်းငယ်ကလေးကို

အမျိုးသမီးသရဲနဲ့ အတူပိုပေးရမှာကို ချန်းယုမှာဆန္ဒရှိနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ချန်းယုမမျှော်လင့်ထားလေဘူး။

“မမကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ ရှောင်းကန်တစ်ခုခုအမှာလုပ်ထားမိလို့လား?” ကောင်ငယ်ကလေး သူ့ခေါင်းကိုမော့ကာ၊ ချန်းယုကို မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး မေးလာလိုက်လေသည်။

“အစ်မလည်းမသိဘူး။” ကောင်လေးရဲ့စင်ကြယ်တဲ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့် သူမမျက်စိကိုချိန်းသွားကာ ချန်းယုနေရခက်သလိုခံစားလိုက်ရလေတယ်။ သူမခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်က သူ့အလိုအလျောက် ပိတ်သွားခဲ့ပြီ၊ အဲ့တော့ သူတို့က လက်မခံဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပဲ။”

“အို” ရှောင်းကန်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ အမျိုးသမီးသရဲရဲ့လက်ကို သူလွှတ်ပေးလိုက်ကာ၊ နောက်ဖေးလမ်းထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်ပြီး လူငယ်ရဲ့လက်ကို သူဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကိုကြီးရှန်နန်၊ မြေအောက်လောကက ရှောင်းကန်ကိုလက်မခံမှတော့၊ ဒါဆို ရှောင်းကန်ဒီမှာနေပြီး ကိုကြီးကိုအဖော်ပြုပေးမယ်လေ။”

“မရဘူး!” သူတို့ကို ချန်းယုဘေးဒုက္ခမပေးဘူးဆိုတာကို ရှန်နန်ခံစားမိလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူပြင်းထန်တဲ့အရှိန်အဝါ တည်ငြိမ်သွားလေတော့သည်။ သို့သော်၊ ရှောင်းကန်ရဲ့စကားကို သူကြားလိုက်ပြီးနောက်၊ ပြင်းထန်တဲ့အရှိန်အဝါ ကောင်းကင်ထဲ ထပ်မံချိုးဖောက်သွားလေတော့သည်။

အပိုင်း(၄၅): စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်

နံရံပေါ်ဆွဲထားတဲ့ အစီအရင် အနီရောင်တစ်ဖန်လင်းလာလေတော့တယ်။ စုပ်ယူတဲ့အမြန်နှုန်းက အရင်တကြိမ်ထက်တောင် ပိုမြန်လာလေတော့သည်။

“နင်စိတ်အေးအေးထားသင့်တယ်လို့ ငါပြောပါတယ်။ စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင် ပြန်အသက်ဝင်လာပြန်ပြီ။” ချန်းယုသတိပေးလိုက်လေသည်။

ရှန်နန်ထိတ်လန့်သွားလေတယ်။ ချန်းယုကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့နှားတစ်ဝိုက်က အရှိန်အဝါက ဖြည်းဖြည်းချင်းလျော့ကျလာလေတော့သည်။ ချန်းယု သရဲနှစ်ကောင်ကိုကျော်ကာ နောက်ဖေးလမ်းထဲ လျှောက်လာလိုက်တယ်။ အစီအရင်ဆွဲထားတဲ့ နံရံနားဆီ ချန်းယုလျှောက်လာလိုက်ပြီး၊ ငုတ်ထုတ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး cinnabar နဲ့ဆွဲထားတဲ့ ပုံစံမျဉ်းတွေကို ထိကြည့်လိုက်တော့၊ အဲနားတစ်ဝိုက် အရှိန်အဝါ အကြွင်းအကျန် ဖျော့တော့တော့ရှိနေပြီး အဲ့တာက တကယ်ပဲ အခုလေးတင်မှ အသက်သွင်းထားတယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေလေသည်။ ဒီစိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်ကို ချန်းယုပထမဆုံးအကြိမ် ရှာတွေ့လိုက်ချိန်၊ အမျိုးသမီးသရဲကို မုန်းတီးနေတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးက သူမကိုဖယ်ရှားပစ်ဖို့အတွက် တော်တော်အားထုတ်ခဲ့တာပဲလို့ သူမထင်နေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့၊ တစ်ဖက်လူ သန့်စင်ချင်တဲ့သရဲက အလွန်ရှိန်လောက်တဲ့ကျင့်ကြံရေးရှိတဲ့ ဒီလူရွယ်လေးဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မင်းဘာကြည့်နေတာလဲ?” ကောင်းကင်ဘုံဆရာအားလုံးကို ရှန်နန်မုန်းတီးလေသည်။

“နင်သေတာဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ?” ချန်းယု ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေသည်။

“အဲ့တာ မင်းနဲ့ဘာမှမပတ်သတ်နေဘူး!” ရှန်နန် ရက်စက်တဲ့အမူအရာနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ဒီလိုမျိုး သရဲတစ်ယောက်ရဲ့ ရက်ရက်စက်စက်အပြောခံရတာက ချန်းယုအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေပြီး၊ သူမ ရုတ်တရက် ဒေါသပူပန်ထလာလေတော့တယ်။ “ဒါဆိုလည်း၊ မေ့လိုက်တော့!”

ချန်းယု သူမလက်တွေကို အကြိမ်အနည်းငယ် ပုတ်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။ ထို့နောက် လှည့်လိုက်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲကနေ လျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးသရဲကို ဖြတ်လာတော့၊ သူမပြောလိုက်လေတယ်။ “နင့်အတွက် စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ကို

ငါဖွင့်ပေးပြီးသွားပြီ၊ နင်ပြန်လည်မွေးဖွားရမဲ့အခွင့်အရေးကို နင်ကိုယ်တိုင်ဖျက်စီးပစ်တာပဲ၊
ငါတို့ကြား အကြွေးမရှိတော့ဘူး။”

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း” အမျိုးသမီးသရဲ တစ်ခုခုပြောချင်နေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူမဘာပြောရမလဲဆိုတာမသိနေလေဘူး။

“အာ၊ ဟုတ်သား။” ချန်းယု အနည်းငယ်တွေးကြည့်ပြီးနောက် သူမကိုသတိပေးလိုက်လေတယ်၊
“နင်နဲ့အဲဒါကလေး၊ အဲဒီလမ်းကြားကနေ ဝေးဝေးပြောင်းလိုက်ကြ၊ တိုက်ခိုက်ခံလာရမှာကို
ဂရုစိုက်ကြ။”

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်ဖျက်ဖို့ နင်ငါတို့ကို
ကူညီပေးလို့မရဘူးလား?” ချန်းယု ထွက်သွားတော့မှာကို မြင်လိုက်တော့၊
အမျိုးသမီးသရဲပုဂ္ဂိုလ်က ချန်းယုထံ အသနားခံရန် ပျံသန်းလာလိုက်လေသည်။

“ဖျက်မယ်? အဲတာကို နင်ဖျက်ချင်တဲ့အချိန်ဖျက်ပစ်လို့ရတဲ့ ပုံကြမ်းအဆောင်လို့
နင်ထင်နေတာလား?” ချန်းယု အစေးမိသွားလေသည်။

စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်က ကောင်းကင်ဘုံဆရာအတွက် သရဲတွေကိုချိုးနှိမ်ဖို့
ကြားခံဖြစ်လေသည်။ ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ဆန္ဒမရှိတဲ့ ကျင့်ကြံရေးအဆင့်မြင့်သရဲတစ်ဦးနဲ့
ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦး ကြုံတွေ့လာရချိန်၊ အခြားသူတွေကို ထိခိုက်စေမှာကနေ တားဆီးတဲ့
စာချုပ်ချုပ်ဆိုလို့ရသလို တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူတို့လက်အောက် အလုပ်လုပ်ခိုင်းလို့ ရလေသည်။
ကောင်းကင်ဘုံဆရာအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးတဲ့ သရဲတွေက လိုက်ဖမ်းဆီးမခံရလေဘူး၊
ဒါမှမဟုတ် အခြားကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေရဲ့ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို မခံရနိုင်လေဘူး။

ဒီလိုမျိုးစာချုပ်မျိုးက ကောင်းကင်ဘုံဆရာကော မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကော
နှစ်ဦးလုံးအချင်းချင်းအကျိုးအမြတ်ရတာနဲ့ အတော်ကလေးတူညီလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်ကတော့ မတူညီတဲ့အခြားတစ်ဖက်မှာရှိနေလေတယ်။
စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင် အောင်အောင်မြင်မြင်ဆွဲလာနိုင်တာနဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်
ဆန္ဒရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာကို သူတို့နာခံလိုက်နာရပြီး၊
သူတို့ဝိညာဉ် လုံးဝသန့်စင်ခံလိုက်ရတာနဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်က
ပြန်လည်ဝင်စားတဲ့အခွင့်အရေးကို ထာဝရဆုံးရှုံးသွားတော့မှာဖြစ်လေတယ်။

သူ့ကိုချိုးနှိမ်တဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာ မြေအောက်လောကကိုပြန်သွားချိန်[သေဆုံးချိန်]၊
၄၉ရက်အတွင်း ဘယ်သူမှ ကောင်းကင်ဘုံဆရာကဏ္ဍကို လွှဲမယူဘူးဆိုရင်၊ သရဲရဲ့ဝိညာဉ်
ပျံ့ကျသွားပြီး တည်ရှိမှုကနေ ပျက်စီးသွားလေမှာဖြစ်လေသည်။

ချန်းယုဖြစ်ဖြစ် လူအိုကြီးဖြစ်ဖြစ် မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့ ဘာစာချုပ်မှမချုပ်ဆိုလေဘူး။
လူအိုကြီးစကားအရ၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်အများစုက ရန်ငြိုးတွေနဲ့ဝန်းရံနေတယ်။
သူတို့အသက်ရှိနေစဉ်တုန်းက ဘာစရိုက်ပဲရှိနေပါစေ၊ သေဆုံးပြီးသွားရင်၊
မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့စိတ်နေသဘောထားက ရန်ငြိုးသက်ရောက်တာခံရပြီး၊ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လာလိမ့်မယ်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်နေတာထက်
ကိုယ့်ကျင့်ကြံရေးအဆင့် တိုးတက်အောင် ကျင့်ကြံနေတာမှ ပိုကောင်းနေဦးမယ်။

စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်နဲ့ သန့်စင်ထားတဲ့ သရဲတွေမှာ ဘာပြဿနာမှမရှိပေမဲ့၊ ချန်းယု
ဒီလိုလုပ်ရန် တစ်ခါမှမတွေးဖူးလေဘူး။ သူမ မြို့တော်ကိုလာချိန် ပယောဂနှင့်တာက
ပိုက်ဆံအများကြီးရှာနိုင်တယ်ဆိုတာ သူမသိနေတာတောင်၊ ဒီလိုအတွေးမျိုးကတော့ သူမစိတ်ထဲ
တစ်ခါမှမဖြစ်ပေါ်လာမိလေဘူး။

လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် သရဲတစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့နှစ်ဦးလုံးမှာ သူတို့ကိုယ်ပိုင်အတွေးတွေနဲ့
ခံစားချက်တွေရှိနေလေတယ်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအသစ်ထဲ ကျော်ကြားတဲ့တက္ကသိုလ်က
ရှင်သန်နေတဲ့ကျောင်းသူတစ်ဦးအနေနဲ့၊ ကျွန်စာချုပ်လို စာချုပ်ချုပ်ဆိုတဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်ကို
ချန်းယု တကယ်ပဲမလုပ်နိုင်လေဘူး။ ထို့အပြင်၊ သူမ ဝိညာဉ်သန့်စင်တာ တစ်ခါလုပ်ဖို့၊
သရဲကိုထားမဲ့ ရိုးရာကရိယာတစ်ခု သူမရှာရမှာဖြစ်လေသည်။ သူမဘဝစက္ကန့်တိုင်းနဲ့နေတိုင်းမှာ
သူမကို သေအောက်လောက်မုန်းတီးတဲ့သရဲက အဖော်ပြုနေမှာကို ချန်းယုတွေးလိုက်မိတာနဲ့၊
သူမအညံ့ခံလိုက်နိုင်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ နင်လည်းကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲလေ၊ နင့်မှာနည်းလမ်းရှိမှာပါ၊
ဟုတ်တယ်မလား?” အမျိုးသမီးသရဲ တောင်းပန်လာလေတော့သည်။

ချန်းယု တုံ့ဆိုင်းသွားလေသည်။ စိတ်စွမ်းအင်လောကမှာ၊ စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်က
မပြောဘဲသိသာတဲ့လူတိုင်းသဘောချက်ဖြစ်လေတယ်။ သန့်စင်ခံရဖို့ သတ်မှတ်ခံထားရသူတွေက
အလွန်အမင်းရက်စက်တဲ့ဝိညာဉ်တွေဖြစ်လေသည်။ အဲဒီထဲက သရဲတော်တော်များများက
လူသတ်ဖူးလေတယ်။ ဒီတော့ သန့်စင်ခံရတာအတွက် ကရုဏာထားရန် မလိုအပ်လေဘူး။
ထို့အပြင်၊ ဝိညာဉ်တစ်ခုကို သန့်စင်နိုင်တာက
ကောင်းကင်ဘုံဆရာရဲ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်နိုင်စွမ်းဖြစ်လေသည်။

“ငါအစီအရင်ကို မဖျက်စီးနိုင်ဘူး၊ အဲ့တာက အစီအရင်ဆွဲသူကို ရန်သွားစနေတာနဲ့
သဘောတူညီနေလေတယ်။” ချန်းယု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်းကင်ဘုံဆရာက မကောင်းတဲ့သူလေ။”
အမျိုးသမီးသရဲပြောလာလိုက်သည်။

“အသက်ရှိလူတွေရဲ့ရှုထောင့်အရ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို နှင်ထုတ်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲ့တာက ကောင်းမှုလုပ်နေတာပဲ။”
ချန်းယုဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့...”

“သူမကိုအသနားမခံနဲ့!” အမျိုးသမီးသရဲ ထပ်ပြောချင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ရှန်နန်ရုတ်တရက်လျှောက်လာပြီး သူမကိုဆွဲလိုက်လေသည်။ သူချန်းယုကို ကြည့်လိုက်ပြီး
ဖော်ရွေမှုကင်းတဲ့အမူအရာနဲ့ပြောလာလေတယ်၊ “မင်းသွားလို့ရပြီ။”

“ရှန်နန်၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့!” ရှန်နန်ဖမ်းကိုင်ထားတာကနေ အမျိုးသမီးသရဲ လွတ်မြောက်ရန်
ကြိုးစားလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမမလွတ်မြောက်နိုင်လေဘူး။ ချန်းယုကို ခေါ်ရန်
သူမကြိုးစားကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုက ပြန်လှည့်ကြည့်မနေဘဲ
နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေ ထွက်သွားလေပြီ။

ချန်းယုထွက်သွားတာကြောင့်၊ အမျိုးသမီးသရဲငိုလုနီးပါးဖြစ်သွားလေတယ်၊ “ရှန်နန်၊ ဒါဆို
နင်ဘာလုပ်မှာလဲ?”

“မင်းစိတ်ပူနေဖို့မလိုဘူး!” ရှန်နန်အမူအရာက သရော်လိုက်လေသည်။

“ငါစိတ်ပူဖို့မလိုဘူး? ဟုတ်ပြီ၊ ငါနင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီးဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ရှောင်းကန်အတွက်ကကော?” အမျိုးသမီးသရဲ မေးလိုက်လေသည်။

ရှန်နန်ရဲ့မျက်လုံးဖြတ်ခနဲလက်သွားပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်က အေးစက်စက်နိုင်တာက
လျော့ရဲလာလေတော့သည်။ လိမ်လိမ်မာမာရပ်နေတဲ့ ကောင်ကလေးကို သူကြည့်လိုက်ကာ၊
အံ့ကြိတ်ပြီးပြောလိုက်လေတယ်၊ “မင်းမနက်ဖြန် ရှောင်းကန်နဲ့ ဒီကထွက်သွားတော့။”

“ကိုကြီး၊ ငါမသွားဘူး!” ရှန်နန်က သူ့ကိုထပ်ထွက်သွားခိုင်းတာကို ရှောင်းကန်ကြားလိုက်တော့၊
သူချက်ချင်းပြေးလာပြီး ရှန်နန်ရဲ့ခြေထောက်ရှည်တွေကို ဖက်လိုက်လေသည်။

“ငါတို့ဘယ်သွားလို့ရမှာလဲ?” အမျိုးသမီးသရဲ အသည်းအသန်ပြောလာလိုက်တယ်၊
“ရှောင်းကန်ကို ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ပို့ပေးတာက တစ်ခုတည်းသောနည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု
ရှောင်းကန် မြေအောက်လောကကို သွားလို့မရတော့ဘူး၊ ဒီနောက်ဖေးလမ်းကနေ
သူထွက်သွားရင်တောင်၊ အဲ့လူက သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းနေဦးမှာပဲ။”

“ငါ သူလိုက်ဖမ်းခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။” ရှန်နန် အံ့ကြိတ်ပြောလာလိုက်သည်။

“သူလိုက်ဖမ်းခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး? နင်ကသန်မာပေမဲ့ ဒီလမ်းကနေ နင်ထွက်သွားလို့မရဘူးလေ။” သရဲမက ပြောလိုက်လေတယ်။ “နင်ထွက်သွားလို့မရတာကြောင့် အဲဒီလူက ရှောင်းကန်နဲ့ခြိမ်းခြောက်လာလိမ့်မယ်။ နင်သူ့ကိုသတ်လို့မရဘူး; သူ နင့်ဝိညာဉ်သန်စင်တာကို နင်လုပ်ခွင့်ပြုရုံတာပဲလုပ်နိုင်တာလေ!”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါဒီလမ်းကြားထဲ စောင့်လာတာ အတော်ကြာနေပြီ၊ သူသန်စင်တာ ငါခံလိုက်ရမယ်ဆိုရင်တောင်၊ အဆိုးဆုံးအနေနဲ့ ငါသူ့ကိုပါ ပျက်စီးသွားစေလိုက်မယ်။” ရှန်နန် ခံစားချက်မဲ့စွာပြောလာလိုက်သည်။

“နင်ဆန္ဒရှိလို့လား? နင့်ဝိညာဉ်ပျံ့ကျဲသွားမှာကို နင်အဆင်ပြေနေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို ဒီနှစ်တွေမှာ နင်ဘာလို့ကြိုးကြိုးစားစားကျင့်ကြံနေရတာလဲ?” အမျိုးသမီးသရဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းအဲ့တာစိတ်ပူနေဖို့မလိုဘူး!” ရှန်နန်စိတ်မရှည်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ဒါဆို နင်သေသေ ရှင်ရှင် ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအဘွားကြီးက နင်ရုပ်ချောတာတစ်ခုပဲ ကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူး။” အမျိုးသမီးသရဲလည်း ရှန်နန်ကိုစိတ်တိုသွားကာ၊ သူမလှည့်လိုက်ပြီး လမ်းကြားထဲကနေ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကိုကြီးရှန်နန်၊ မမဝေဝေ စိတ်တိုသွားပြီ။” ရှောင်းကန် သူ့ခေါင်းကိုမော့ပြီး အသံသေးသေးလေးနဲ့ ပြောလာလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူမမကြာခင်ပြန်လာလိမ့်မယ်။” ရှန်နန် ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ကောင်ငယ်ကလေးကို ပြောလိုက်လေတယ်။ “သူမပြန်လာတဲ့အချိန်၊ မင်းသူနဲ့ထွက်သွားလိုက်။”

“ရှောင်းကန်မသွားချင်ဘူး; ရှောင်းကန် ကိုကြီးနဲ့အတူသွားချင်တာ။” ရှောင်းကန် သူ့ခေါင်းကို အသည်းသန်ခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ငါပြောတာနားထောင်!” ရှန်နန် ရုတ်တရက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆူပူလိုက်တာကြောင့် ရှောင်းကန် သူ့ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ကာ၊ ဘာမှထပ်မပြောရဲလေတော့ဘူး။

စိတ်ဝိညာဉ်ဂိတ်ဖွင့်တုန်းက စိတ်စွမ်းအင်အများအပြား သံလိုက်အိမ်မြှောင်အသုံးပြုလိုက်ရလေသည်။ လော့ခြံဝန်းအသေးလေးလို စိတ်စွမ်းအင်လုံလောက်တဲ့နေရာရှိနေတာကြောင့် ဖြစ်နိုင်လေတယ်။ စိတ်စွမ်းအင်နည်းသွားတာနဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင် အရမ်းချည့်နဲ့လာလေတော့တယ်။ အဲ့တာက တဝီဝီမြည်ပြီး သူစွမ်းအင်ပြန်ဖြည့်ဖို့ လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးဆီသွားရန် ဆူညံသံပေးကာ တောင်းဆိုလာလေတော့သည်။ ချန်းယုက နောက်ဆုံးစာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေလေတော့

သူမစာလေ့လာနေချိန် အရမ်းကသိကအောက်ဖြစ်လာလေသည်။ အစတုန်းက စာမေးပွဲမပြီးမချင်း အိမ်မပြန်ရန် သူမစီစဉ်ထားတာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့ကြွေးသံကြောင့် သူမစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်လာလေကာ သူမစာအုပ်တွေသိမ်းပြီး လော့မင်ရဲ့စာကြည့်ခန်းထဲ လွှဲပေးလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းယု သယ်လာတဲ့ ပုံနှိပ်စာအုပ်တွေကို လော့မင်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ အင်္ဂလိပ်၊ သင်္ချာ၊ ကွန်ပျူတာသိပ္ပံ၊ ဒဿနိကဗေဒ... သူ့နေရာဆီ ပထမနှစ်ဘာသာတွေအကုန်လုံး ရွှေ့လာတယ်လို့ လော့မင် လေးလေးနက်နက်သံသယဝင်မိလေတယ်။

“ဘာလို့ အများကြီးပြန်လေ့လာဖို့လိုနေရတာလဲ?” လော့မင်မနေနိုင်ဘဲမေးလိုက်လေသည်။

“နှစ်ဝက်ရဲ့ ဒုတိယတစ်ပိုင်းကို ညီမပိုက်ဆံရှာဖို့ အလုပ်များနေခဲ့တာလေ ဒီတော့ စာလေ့လာဖို့ ညီမမှာအချိန်သိပ်မရှိလိုက်ဘူး။” သူမအကောင့် တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မြှင့်တင်ရန်အတွက်၊ ချန်းယု ညတွေမှာ ပယောဂနှင့်ရန် အပြင်ထွက်နေလေတယ်။ နေ့အချိန် အတန်းထဲမှာ သူမအိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာမရှိနေပါဘူး။

ပိုက်ဆံရှာတယ်? လော့မင် မနေနိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကြွပ်ပြီး သူမကို သတိပေးလိုက်လေတယ်။ “မြို့တော်တက္ကသိုလ်မှာ မင်းကျသွားရင် ထွက်ရတဲ့စနစ်ရှိတယ်။”

“ညီမသိပါတယ်၊ တတိယအစ်ကို၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါသေချာပေါက်ကျောင်းမထွက်စေရပါဘူး။” သူမဘေးထားထားတဲ့ သစ်သီးပန်းကန်ထဲက လိမ္မော်သီးတစ်စိတ်ကိုယူပြီး အတွန့်တက်လိုက်လေတယ်။ “တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကို့နေရာမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပူနေရတာလဲ? ညီမချွေးတော်တော်ထွက်နေပြီ။”

“မင်းပူနေတယ်? Air-con ဖွင့်လိုက်တာပေါ့။” လော့မင်ပြောလိုက်ကာ၊ သူ့လက်တွေက remote control ကိုယူရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ဘာလို့ Air-con ဖွင့်နေရမှာလဲ? ပြတင်းပေါက်ပဲဖွင့်လိုက်ရအောင်လေ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

လော့မင် ရယ်လိုက်လေတယ်။ သူလှည့်လိုက်ပြီး၊ ပြတင်းပေါက်နားသွားကာ ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ လေအေးတစ်သိုက်ဝင်လာလေတော့သည်။ လော့မင်ရဲ့ကိုယ် မထိန်းနိုင်လောက်အောင် ခိုက်ခိုက်တုန်သွားပြီး သူ့ကိုမြဲမြဲရပ်နေနိုင်အောင် ပြတင်းပေါက်ကိုအမှီပြုလိုက်လေသည်။ ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်ရောက်ဖို့ ရက်အနည်းငယ် လိုသေးတယ်မဟုတ်ဘူးလား? ဘာလို့ဒီနေ့အရမ်းအေးနေရတာလဲ? လော့မင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပြီး၊ အအေးနဲ့နေသားကျစေပြီးနောက်၊ သူ့လှည့်လိုက်ပြီး၊

ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး ဟန်ဆောင်ကာ လျှောက်ထွက်လာလိုက်လေတယ်၊
“ငါအပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းသေချာလေ့လာနေ။”

“အမ်၊ ကျေးဇူးပါ တတိယအစ်ကို။ အာ၊ ဟုတ်သား၊ တတိယအစ်ကို၊ ညီမဒီည
ငါးပေါင်းစားချင်တယ်။” တံခါးနားရောက်နေတဲ့လော့မင်ကို ချန်းယုလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“အိုကေ။” ပြန်လှည့်ကြည့်မနေဘဲ၊ လော့မင် စာကြည့်ခန်းတံခါးနား ရောက်သွားလေသည်။

ချန်ပင်း လက်ဖက်ရည်ယူလာပေးချိန် လော့မင် ခေါင်းငုံ့ပြီး တံခါးကိုမှိရပ်နေတာကို
သူမြင်လိုက်ရလေသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သူထိတ်လန့်သွားလေတယ် ဒီတော့ သူကြမ်းပြင်ပေါ်
လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ ထားခဲ့လိုက်ပြီး လော့မင်ဆီမြန်မြန်ပေးလာလိုက်လေတယ်၊
“တတိယသခင်လေး။”

လော့မင် သူ့ခေါင်းကို အနည်းငယ်မော့လိုက်လေတယ်၊ သူ့မျက်ခုံးပေါ်
အဖြူရောင်ဆီးနှင်းတစ်လွှာဖြစ်တည်နေလေသည်။

ဆီးနှင်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ချန်ပင်းချက်ချင်းသိလိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့
သူမနှောင့်နှေးရဲလေတော့ဘူး အေးခဲလန့်ပါးဖြစ်နေတဲ့လော့မင်ကို သူ့အခန်းဆီ
ချက်ချင်းကူပို့ပေးလိုက်လေသည်။ သူ လော့မင်ကို စောင်ထူထူနဲ့ ကာပေးလိုက်ကာ၊
အိပ်ရာရှေ့က စွမ်းအားမြင့်လျှပ်စစ်အပူပေးစက်သုံးလုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေတယ်၊ ပြီးနောက်
လော့မင်အခြေအနေပြန်ကောင်းမလာခင်အထိ ရေနွေးတော်တော်များများ
ခွက်ထဲလောင်းထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်သေးတာလား?” ချန်ပင်းမေးနေပေမဲ့၊ အဖြေကိုတော့
သူ့အသေအချာသိနေလေသည်။

“ငါအဆင်ပြေပါတယ်။” လော့မင် အမှုမထားသလိုပြောလာလိုက်သစည်။

“ဆောင်းရာသီမှာ လေအေးခံလို့မရဘူးဆိုတာကို မင်းသေချာသိနေတာပဲ။” ချန်ပင်း
စိတ်ပူပန်စွာပြောလာလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဘာပြဿနာမှမရှိဘူးလို့ ငါထင်လိုက်လို့ပါ။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန် မကြာခင်လာတော့မယ်ဆိုတာ မင်းသေသေချာချာသိနေတယ်၊
အဲ့တာမိန်းကလေးချန်းယုမလား?” တကယ်တော့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်အဖြေကိုသိနေတာကြောင့်
တတိယသခင်လေးပြောလာရန် မလိုအပ်နေလေဘူး။

“သူမမသိဘူး။” လော့မင်သူမကိုကာကွယ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဆောင်းရာသီ ဒီနေရာမှာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လို့မရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သူ့ကိုသွားပြောလိုက်မယ်။” သူပြောပြီးနောက် ချန်ပင်းလှည့်ထွက်သွားရန်လုပ်နေလေသည်။

“ဒီကိုပြန်လာခဲ!” လော့မင်မျက်နှာ ရုတ်တရက်လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာလေသည်။

ချန်ပင်းအံ့ကြိတ်လိုက်ပေမဲ့၊ အဆုံးမှာတော့ သူရပ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင်သူမကိုပြောလိုက်မယ်; မင်းသွားမှာကို ငါခွင့်မပြုဘူး။”
မင်းသာသူမကိုပြောလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ သူ့အခြေအနေကို သူမသေချာပေါက် ခန့်မှန်းမိသွားနိုင်လေသည်။

လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်က နွေဦးမှာအတက်ကြွဆုံးဖြစ်ပြီး ဆောင်းဦးမှာ အငြိမ်သက်ဆုံးဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းဦးမှာ ဖုံးကွယ်နေတဲ့အန္တရာယ်ရှိနေလေသည်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်သာ ဆောင်းဦးလေအေး သက်ရောက်တာခံရမယ်ဆိုရင်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခဏလေးအတွင်း အေးခဲသွားမှာဖြစ်လေသည်။ အချိန်အကြာကြီးလေ့လာပြီးတာတောင် ဆရာမော် အကြောင်းရင်းကို မရှာဖွေနိုင်သေးလေဘူး။ သူပြောနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောသုံးသပ်ချက်က လော့မင် ဆောင်းဦးလေအေးအထိခံလိုက်ရမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် အိပ်စက်သွားမှာဖြစ်လေသည်။ ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်ပြီးနောက်၊ အဲ့တာက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားမှာဖြစ်လေတယ်။

“ဒါဆို၊ ကောင်းကောင်းအနားယူပါ။ ကျွန်တော်အရင်ထွက်သွားလိုက်မယ်။”
လော့မင်ပြောတာကိုကြားပြီးနောက် ချန်ပင်းဆက်လက်မတိုက်တွန်းလေတော့ဘူး။

“ဒါနဲ့ ညစာအတွက် ငါးပေါင်းလုပ်ထားလိုက်။” လော့မင် ရုတ်တရက်ပြောလာလေသည်။

အစောတုန်းက စိတ်တည်ငြိမ်သွားတဲ့ ချန်ပင်းရဲ့မျက်နှာအမူအရာ ပြန်တွန့်ကွေးလာလေတော့တယ်။ ဘာအစားအစာကိုမှ တတိယသခင်လေး အမိန့်မပေးဖူးလေဘူး။ ဒီငါးပေါင်းက စာဖတ်ခန်းထဲက ငါးအတွက် ပြင်ဆင်ခိုင်းတာပဲဖြစ်ရမယ်။

[EnglishT/N: 101, ချန်းယုရဲ့ယုက'ငါး'ကိုဆိုလိုတာ။]

အခြားတစ်ဖက်မှာတော့၊ အလေးအနက်ထားကာ စာလေ့လာနေတဲ့ချန်းယု ရုတ်တရက် လူအိုကြီးဆီက သတင်းသစ်လက်ခံရရှိလာလေသည်။

ငါကအကောင့်ကြီး: ‘မင်းမှန်တယ်၊ ပယောဂနှင့်အဆောင်က
အဝါရောင်မီးတောက်တောက်လောင်သွားခဲ့ရင် အဲ့သရဲက သန့်စင်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ
သက်သေပြနေတာပဲ။ သန့်စင်ခံရတဲ့ဝိညာဉ်တွေက ဒီရက်တွေမှာ တော်တော်ရှားသွားခဲ့ပြီ၊
မင်းဘယ်မှာမြင်ခဲ့တာလဲ?’

ရက်အနည်းငယ်လောက်တုန်းက၊ ရှန်နန်ရဲ့ရန်လိုတဲ့အရှိန်အဝါနဲ့
အဆင့်မြင့်ပယောဂနှင့်အဆောင်ထိသွားချိန်၊ အဲ့တာက
အဝါရောင်မီးတောက်အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်ရတော့ ရှန်နန်က
သန့်စင်ခံပြီးတဲ့သရဲဖြစ်မယ်လို့ သူမခန့်မှန်းမိလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမမနေနိုင်ဘဲ
လူအိုကြီးထံအတည်ပြုရန် မေးလိုက်တာဖြစ်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘ဒီတော့ တကယ်ကို ဝိညာဉ်သန့်စင်လိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တစ်ခုပဲလေ။’

ငါကအကောင့်ကြီး: ‘အရူး၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တစ်ခုက ထပ်ပြီးမကျင့်ကြံရတော့ဘူးလား?
ကျင့်ကြံရေးအဆင့်မြင့်တဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တစ်ခု ကျင့်ကြံလို့အောင်မြင်သွားမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို
သူတို့ သရဲဘုရင်တွေဖြစ်လာနိုင်တယ်။ သူတို့တွေသာ ကောင်းမှုတွေအခါခါလုပ်မယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို
သူတို့တွေ မြေအောက်လောကရဲ့သတင်းသယ်ပို့သူတွေအဖြစ် ပြီးမြောက်သွားနိုင်တယ်၊ အို။’

ချန်းယု ဒေါသထွက်ရတာကြောင့် တစ်ဝက်သေနေလေပြီ၊ သူမ လူအိုကြီးကို
စကားဖြင့်ပြန်တိုက်ခိုက်ချင်လေတယ် ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ သူမမသိနေလေဘူး။
သူမအရမ်းဒေါသထွက်နေရတာကြောင့် သူမပစ္စည်းတွေ ပစ်ခွဲလိုက်ချင်လေတယ်၊ အာ၊ သူမ
ပစ်ခွဲဖို့တစ်ခုခုရှာနေချိန်၊ စားပွဲပေါ်က လော့မင်ရဲ့ပုံကို သူမမြင်လိုက်လေသည်။
သူမလျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သတိပြန်ဝင်လာကာ မြန်မြန်မေးလိုက်လေတယ်၊ ‘အဘို့ကြီး၊
အဘိုးဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ? ကျွန်မအဘိုးကို မေးစရာရှိတယ်။’

ငါကအကောင့်ကြီး: ‘ငါမင်းစာမြင်လိုက်တယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ? ဒီမှာပြော၊
ငါအခုထိဖုန်းမဝယ်ရသေးဘူး၊ အို။’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်: ‘သေသူတွေကိုသာ သွားလိမ်နေလိုက်!’

ငါကအကောင့်ကြီး: ‘မင်းမေးချင်ရင်အခုမေး၊ မင်းမမေးတော့ဘူးဆိုရင် ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။’

လူအိုကြီး မကြင်နာတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယု အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပြီး
မေးလိုက်လေတယ်၊ ‘ကျွန်မလူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာ၊ သူ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်က

ဇွန်ဘီးတစ်ကောင်ထက်တောင်ဆိုးဝါးနေတယ်၊ အဘိုးကြီး၊ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ အဘိုးသိလား?’

ငါကအကောင့်ကြီး ‘လူ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်က ဇွန်ဘီးထက်တောင်ဆိုးနေတယ်?’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် ‘ဟုတ်တယ်။’

ငါကအကောင့်ကြီး ‘မြန်မြန်၊ သူနဲ့သူငယ်ချင်းလုပ်လိုက်၊ မင်းအဆောင်တွေဆွဲဖို့ စွမ်းအင်ထောက်ပံ့ခိုင်းလိုက်။’

ချန်းယုသီးသွားလေတော့တယ် ‘လူအိုကြီး!!!!’

ငါကအကောင့်ကြီး ‘မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရှိတဲ့လူတွေ ငါမြင်ဖူးပေမဲ့လည်း၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြင်းထန်တာမျိုးကိုတော့ ငါတစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ တကယ်တော့၊ သူ့အခုထိ ဘယ်လိုရှင်သန်လာလဲဆိုတာ ငါတော်တော်သိချင်မိတယ်၊ သူ့လိုလူသတ်လက်နက်မျိုးက၊ စိတ်စွမ်းအင်လောကထဲ အဲဒီလူကြောင်အဘိုးကြီးတွေက သူမကြီးထွားလာခင် ရှင်းထုတ်ပစ်နေလောက်ပြီ၊ အာ။’

ရှင်းထုတ်တယ် !!

ဒီစကားလုံးက တော်တော်ရက်စက်တယ်လို့ ချန်းယုတွေ့လိုက်မိလေတယ် ‘အဘိုးအဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်နိုင်လား?’

ငါကအကောင့်ကြီး ‘မလုပ်နိုင်ဘူး!’

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ် ‘အဘိုးက မယုံနိုင်လောက်အောင်တော်တယ်မဟုတ်ဘူးလား?’

ငါကအကောင့်ကြီး ‘မင်း အရမ်းကြည်ညိုတာအတွက် အဘိုးဝမ်းသာပေမဲ့၊ ဒုတိယ ဒီအဘိုးကလည်း သေမျိုးတစ်ဦးပဲလေ၊ အာ။’

ချန်းယုအရမ်းစိတ်တိုလာတာကြောင့် သူမဖုန်းကိုရိုက်ခွဲပစ်ချင်လာတော့တယ် ‘ဒါဆို၊ မြို့တော်လာခဲ့၊ အဘိုးဘာသာဒီလူကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြည့်ပေါ့။’

ငါကအကောင့်ကြီး ‘ဆွေမျိုးလည်းမဟုတ် သူငယ်ချင်းလည်းမဟုတ်၊ ဘာမှမဟုတ်တာအတွက် ငါဘာလို့ပြေးလာနေရမှာလဲ?’

ချန်းယု သူမလက်တွေနဲ့ မြန်မြန်စာရိုက်လိုက်လေတယ် ‘သူကကျွန်မသူငယ်ချင်း။’

ငါကအကောင့်ကြီး: 'ချစ်သူကောင်လေးမဟုတ်သေးဘူး!'

ငါကအကောင့်ကြီး: 'ငါဆင်းပြီ!'

ချန်းယု profile picture မီးခိုးရောင်ဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက်
စာကြည့်ခန်းထဲကနေ သူမရဲ့ဒေါသထွက်နေတဲ့အော်ဟစ်သံကို ကြားရမှာဖြစ်လေတယ်။
“အသက်မရှိတော့တဲ့လူအိုကြီး! နင့်မှာသာစွမ်းရည်ရှိတယ်ဆိုရင်၊ နင့်တစ်ဘဝလုံး
ငါမြင်ခွင့်မပေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ!”

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ရှိချိန်စကားပြောပြီးနောက်၊ အဘိုးဝူ

သူ့ဂိုဏ်းကိုဆက်ဆော့နေလိုက်တယ်။ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေတဲ့ရွှေရောင်ကိရိယာကို
ဝတ်ဆင်ပြီး လျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

မြောင်မြောင်: ကိုကို၊ ငါ့ကိုခေါ်သွားပေးပါ<3

အဘိုးဝူ: ငါ့ကိုအဘိုးလို့ခေါ်!

အခုခေတ် လူငယ်မိန်းကလေးတွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ သူတို့ လူအိုကြီးကိုတောင်
အလွတ်မပေးဘူးပဲ။

အပိုင်း(၄၆): အစ်ကိုအုပူချိန်

သူမအဘိုးကြောင့် ဒေါပွလာရပြီးနောက် ချန်းယုမှာ စာလေ့လာရန် စိတ်မရှိနေလေတော့ဘူး၊ ညစာစားချိန်အချိန်ရောက်သည်အထိ သူမစိတ်မကြည်နေလေဘူး၊ ထမင်းစားပွဲပေါ်က မွေးကြိုင်နေတဲ့ငါးပေါင်ကိုမြင်ပြီးမှသာ သူမစိတ်အခြေအနေကောင်းမွန်လာလေတော့သည်။

ချန်းယု ပျော်ရွှင်နေတဲ့အမူအရာနဲ့ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်၊ လှေကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “တတိယအစ်ကိုဘယ်မှာလဲ?”

ချန်ပင်း အသက်မပါစွာဖြေလာလိုက်တယ်၊ “တတိယသခင်လေး သူဗိုက်ဆာသေးဘူးတဲ့ မိန်းကလေးချန်းဘာသာစားဖို့လည်းပြောခိုင်းထားပါတယ်။”

“ဗိုက်မဆာဘူး?” ချန်းယု အံ့သြသွားတာကြောင့် ထပ်မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

လော့မင်ဖြစ်သွားခဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ချန်ပင်းက ဒေါသထွက်နေသေးတာဖြစ်လေတယ် ဒီတော့ ချန်းယုနဲ့ သူ့ဘာမှထပ်မပြောချင်လေတော့ဘူး။ ထမင်းခူးထည့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အဲ့တာကိုချန်းယုရှေ့ချပေးလိုက်လေသည်။ ‘ကောင်းကောင်းသုံးဆောင်ပါ’လို့ပြောပြီးနောက်၊ သူချက်ချင်းလျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ ထမင်းစားခန်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုက မူမမှန်နေဘူးလို့ခံစားနေရလေသည်။ ပုံမှန်ဆို၊ တတိယအစ်ကိုဗိုက်မဆာနေဘူးဆိုရင်တောင်၊ သူထိုင်ပြီး သူမကိုအဖော်ပြုပေးဖို့ နည်းနည်းလောက်စားသေးတာဖြစ်လေတယ်၊ ဒီနေ့ကျမှဘာလို့မတူနေရတာလဲ?

ချန်းယုစိတ်မပါတာပါစားလိုက်လေတယ်; သူမတောင်းဆိုထားတဲ့ ငါးပေါင်းကိုတောင် သူမမစားလိုက်ပဲ ထမင်းကိုသာ စားနေလိုက်လေတော့သည်။ ခဏတဖြုတ်လောက် စဉ်းစားချင့်ချိန်ကြည့်ပြီးနောက်၊ ချန်းယုထလိုက်ပြီး ဒုတိယထပ်မှာရှိတဲ့ လော့မင်အိပ်ခန်းဆီ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ချန်ပင်း သူမကိုမြင်လိုက်လေတယ် ဒါပေမဲ့ ခဏလောက်တုံ့ဆိုင်းပြီးနောက် သူမကိုမစားလိုက်လေဘူး၊ ချန်းယုကြောင့် တတိယသခင်လေးဖျားသွားတယ်ဆိုပေမဲ့၊ သူမကိုမြင်ရင် တတိယသခင်လေးပျော်သွားမှာကို သူသိနေတာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

လော့မင်ရဲ့အိပ်ခန်းတံခါးနား ချန်းယုလျှောက်လာကာ၊ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး အကြိမ်အနည်းငယ် တံခါးခေါက်လိုက်လေတယ်၊ “တတိယအစ်ကို။”

“ဝင်လာခဲ့။” တံခါးနောက်ကနေ လော့မင်အသံထွက်ပေါ်လာလေတယ်။

ချန်းယု တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ လော့မင်ခုံတင်ခေါင်းရင်းကိုမှီထိုင်ကာ စာအုပ်ဖတ်နေတာကို သူမမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ့ချောမောတဲ့မျက်နှာက ပြုံးနေပေမဲ့လည်း၊ သူစိတ်အခြေအနေက သိသိသာသာမကောင်းနေလေဘူး၊ “တတိယအစ်ကို အစ်ကိုနေမကောင်းဘူးလား?”

“အအေးနည်းနည်းမိသွားရုံပါ။” လော့မင် သူ့လက်ထဲကစာအုပ်ချလိုက်ပြီး ရှင်းပြလိုက်လေတယ်၊ “မနေ့ညက ငါအအေးမိသွားတာဖြစ်နိုင်လောက်တယ်။”

“အစ်ကိုအပူပေးစက်က ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကိုဘယ်လိုလုပ်အအေးမိရတာလဲ၊ အာ?” ဒါကထူးဆန်းတယ်လို့ ချန်းယုထင်နေမိလေသည်။

လော့မင်မှန်သက်သွားလေတယ်၊ သူ့အကြောင်းပြချက်ရှာရန်ပြင်နေတုန်း၊ ချန်းယုပြောတာကို သူကြားလိုက်ရလေတယ်၊ “အစ်ကို ညီမလိုပူတယ်လို့ ခံစားရတော့ တိတ်တိတ်ကလေး တံခါးဖွင့်ထားလိုက်တာလား?”

လော့မင်ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုဘယ်လိုလုပ် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ?” လော့မင်ကို သင်ကြားပို့ချရန်အတွက် ချန်းယုလေးနက်သလိုဟန်ဆောင်လိုက်လေတယ်၊ “နဲ့အချိန် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်တာက အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညအချိန် အိပ်သွားချိန် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားမိရင် အစ်ကိုသေချာပေါက် အအေးပတ်သွားမှာပေါ့၊ ဒါက ကလေးတိုင်းသိနေတဲ့ဟာပဲလေ၊ အာ။”

“မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ငါအဲ့လိုထပ်မလုပ်တော့ပါဘူး။” ဒီလိုမျိုးဝေဖန်ခံရတာက လော့မင်အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူးလို့ သူလုံးလုံးမခံစားရလေဘူး။

“အစ်ကိုအဖျားရှိနေလား?”

လော့မင်ဖြေမလို့လုပ်နေချိန် နွေးထွေးပြီးနူးညံ့တဲ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ရုတ်တရက်သူ့နဖူးပေါ်တင်လာလေတာက၊ သူ့နေရာမှာတင် တောင့်ခဲသွားစေလေသည်။

“ညီမခံစားလို့မရဘူး။” သူမလက်ဖဝါးနဲ့ လော့မင်အပူချိန်ကို ချန်းယုစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေလေတယ်၊ ဒီတော့ သူမလက်ကို သူမပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး သူမခေါင်းကိုငုံကာ၊ သူမနဖူးနဲ့ သူ့အပူချိန် တိုက်ရိုက်စမ်းကြည့်ရန်အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

လော့မင် သူမကိုရှောင်လိုက်ချင်လေသည်။

“မလှုပ်လိုက်နဲ့။” လော့မင်ပုခုံးကို ချန်းယုဖိလိုက်ပြီး သူနုဖူးပေါ်သူမနုဖူးအတင်းအကြပ် တင်ထားလိုက်လေသည်။

ကမ္ဘာကြီးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတယ်လို့ လော့မင် ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရလေတယ်၊ သူ့အခန်းထဲ သူတို့အသက်ရှူသံသာကြားနေရလေတယ်။ သူမြင်ကွင်းထဲ မိန်းကလေးရဲ့တောက်ပတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူမရဲ့ထူထပ်ရှည်လျားတဲ့မျက်တောင်တွေနဲ့သာ ပြည့်နှက်နေလေတော့သည်။

ဒီလိုမျိုး ချန်းယု ဆယ်စက္ကန့်လောက်နေလိုက်ပြီးနောက်၊ သူမကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “အစ်ကိုအဖျားရှိပုံတော့မပေါ်ပါဘူး။”

သူမနုဖူး သူနဲ့ထိတွေ့နေတဲ့ ခံစားချက်က အခုထိ စွဲကျန်နေသေးကာ လုံးလုံးမပျောက်ကွယ်သွားလေဘူး။ သူနုဖူးကို တစ်ခုခုထိသွားတာကို လော့မင်ခံစားလိုက်ရလေတယ်။ ပျော့ပျောင်းတယ်၊ ယားတယ်၊ နွေးထွေးတယ်၊ အဲ့တာက သူထိတွေ့ကိုင်တွယ်ချင်လာအောင်လုပ်နေလေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုနေမကောင်းလို့ အစာစားချင်စိတ်မရှိဘူးဆိုတာ ညီမသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုစားဖို့လိုသေးတယ်လေ ဒါမှ အစ်ကိုကိုယ်က ခွန်အားပြန်ရနိုင်မှာပေါ့။” ချန်းယု လေးနက်တဲ့အမူအရာနဲ့ လော့မင်ကိုပြောလာလေသည်။

“အိုကေ။” လော့မင်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ညီမ လက်ထောက်ချန်ကိုခေါ် ပြီး အစ်ကိုအတွက် ညစာပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ တတိယအစ်ကိုဘာစားချင်လဲ?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ခွန်အားပြန်ရဖို့ ငါဘာစားသင့်တာလဲ?” သူ့မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးနဲ့ လော့မင်မေးလာလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့၊ အစ်ကိုထမင်းစားရမှာပေါ့လေ၊ အာ။” ချန်းယုနှစ်ခါတွေးမနေဘဲ ပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို ငါထမင်းစားမယ်လေ။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ပေါ့တဲ့အရံဟင်းနည်းနည်း လက်ထောက်ချန်ကို ညီမပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ အအေးမိတဲ့လူတွေက အဆီများတာတွေစားလို့မရဘူး။” သူမပြောလိုပြီးသွားတော့၊ သူမတံခါးကိုဖွင့်ကာ လျှောက်ထွက်သွားလိုက်လေသည်။

ချန်းယုအခန်းထဲကထွက်သွားတော့၊ လော့မင် သူ့အတွင်းစိတ်ကို လိုက်လျောလိုက်ကာ၊ သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး သူ့နှုတ်ကိုထိကြည့်လိုက်လေသည်။

လူတွေကြားအထိအတွေ့က နွေးထွေးနေသင့်တာဖြစ်လေတယ်၊ နွေးထွေးမှုရှိနေမှသာ တရားဝင်အထိအတွေ့ဖြစ်လေတယ်၊ ကျန်တာတွေက လူတွေရှင်သန်ဖို့အတွက် လူနေမှုတုံ့ပြန်မှုရဲ့ထုတ်ကုန်တွေဖြစ်လေသည်။ [EnglishT/N: ‘နွေးထွေးမှုနဲ့ထိတွေ့တာ’ ဆိုတာက ခံစားချက်နဲ့ထိတွေ့တာကို ဆိုလိုတာထင်တယ်၊ အခြားလူတွေရဲ့ထိတွေ့တာက ရှင်သန်ဖို့အတွက်လုပ်နေတာဖြစ်တယ်(အလုပ်လုပ်သလိုမျိုး၊ သူဌေးကို မျက်နှာချိုသွေးနေတာ၊ စတာတွေပေါ့)]

လော့မင် ဒီလိုစာသားမျိုးကို အင်တာနက်ပေါ်မှာမြင်ဖူးလေတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူသိပ်ပြီးနားမလည်နေလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူနားလည်သွားလေပြီ။

ဒီတော့၊ ဒါက နွေးထွေးမှုနဲ့ထိတွေ့တာပေါ့?

တစ်ပတ်လောက် ကြိုးကြိုးစားစားလေ့လာပြီးနောက်၊ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ ရောက်ရှိလာပါပြီ။ ပထမဆုံးစာမေးပွဲက advanced mathematics ဖြစ်လေတယ်၊ ချန်းယု သင်္ချာကို အမုန်းဆုံးဖြစ်လေတယ်၊ အခက်ဆုံးဂါထာမန္တန်းတွေထက် ဒီရှုပ်ထွေးနေတဲ့ဖော်မြူလာတွေက နားလည်ရန်ပိုတောင်ခက်ခဲတယ်လို့ သူမအမြဲခံစားနေမိလေသည်။ ဒီဘာသာအတွက်၊ ချန်းယု သူမသာဒီစာမေးပွဲအောင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အထက်ကောင်းကင်နဲ့ အောက်မြေကြီးကိုကျေးဇူးတင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတယ်၊ သူမဘာတစ်ခုကိုမှ မမျှော်လင့်ထားသင့်လေဘူး။

တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲတွေက လွယ်ကူတယ်လို့ သူတို့ပြောကြတယ်မဟုတ်ဘူးလား? မြို့တော်တက္ကသိုလ်က ထူးခြားတာတစ်ခုခုလုပ်ချင်လို့လား? ဘာလို့အရမ်းခက်နေရတာလဲ? ! မေးခွန်းဖြေဆိုနေတာထဲ ချန်းယု သူမကိုယ်သူမ နစ်မြုပ်ထားလေတော့သည်။

အဲဒီအချိန်၌၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကနေ နှစ်လမ်းခြားချောင်ကျတဲ့ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ၊ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်ပေါက်ဆီ လျှောက်လာလိုက်လေတယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှမရှိနေလေဘူး၊ “မင်းစဉ်းစားပြီးသွားပြီလား?”

သူစကားပြောပြီးသွားပြီးနောက်၊ နံရံထဲကနေ သရဲသုံးယောက်လွင့်မျောလာကာ သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသားကို စိုက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ရှောင်တိမ်းတာက အသုံးမဝင်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်းသိနေပုံပဲ။” ရှန်နန်ဘေးက ကလေးနဲ့သရဲမိန်းကလေးကို သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မနေနိုင်ဘဲ မျက်ခုံးပင့်လိုက်လေသည်။

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသားကိုမြင်တော့၊ သရဲအမျိုးသမီး အလိုလိုထိတ်လန့်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမတောင့်ခံထားပြီး မေးလိုက်လေတယ်။ “စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင် ရှင်အသုံးမပြုလို့မရဘူးလား? ကျွန်မတို့ ရှင်နဲ့စာချုပ်ချုပ်ပါ့မယ်။”

“စာချုပ်?” သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ၊ “ဒီအစီအရင်မဆွဲခင်ကတည်းက မင်းတို့တွေ ဒီလိုဆန္ဒရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ငါစဉ်းစားပေးလောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့... မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး!”

“ရှင်...” သရဲမိန်းကလေး ထပ်ပြီးငြင်းခုံချင်သေးလေတယ် ဒါပေမဲ့ ရှန်နန်တားဆီးလာခဲ့လေသည်။

ရှန်နန် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်လူကြီးကို သေစေနိုင်တဲ့အကြည့်ပို့လိုက်လေသည်။

“ဒီအကြည့်ပဲ၊ ဆန္ဒမရှိ၊ အငြိုးထားမှု၊ မုန်းတီးမှု။” သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသား လှောင်ရယ်လိုက်လေတယ်။ “အရိုးထဲထိမုန်းနေတဲ့သရဲနဲ့ ငါဘာလို့ စာချုပ်ချုပ်နေရမှာလဲ? ငါ့အတွက်ငါ ဘာလို့ပြဿနာရှာနေရမှာလဲ?”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်ထဲက စွမ်းအင်က တကယ်ကိုဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ငါနေရာအများကြီးရောက်ဖူးတယ် သန့်စင်ခံရပြီးတဲ့ဝိညာဉ်အချို့ကိုလည်း မြင်တွေ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုမျိုး ပါရမီအထုံကောင်းရှိတဲ့သရဲကတော့ တကယ်ရှားတယ်။ ငါ့လက်ထဲက ပစ္စည်းကောင်းလွတ်သွားမှာကို ငါခွင့်ပြုမှုမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါဘာစိုးရိမ်စရာမှမရှိဘဲ အသုံးပြုနိုင်ဖို့ မင်းဝိညာဉ်ကိုသန့်စင်လိုက်တာတစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းပဲ။” သက်လတ်ပိုင်းလူကြီးရဲ့အကြည့်တွေက ရှန်နန်ဆီရောက်လာတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲ လောဘတွေနဲ့ပြည့်နေလေတယ်။

“ရှင်...” သရဲမိန်းကလေး ပြန်လည်ချေပတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုပြောလိုက်ချင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်လူကြီး သူမထံကြည့်လာတော့ သူမနောက်ဆုတ်သွားလိုက်လေသည်။

ရှောင်းကန်လည်း အနည်းငယ်ကြောက်လန့်သွားလေတယ် ဒီတော့ ရှန်နန်ဘေးမှီလာလိုက်လေသည်။

ရှောင်းကန်ကို ရှန်နန်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းကိုမော့ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။
“ရှောင်းကန်ကို မင်းတစ်ခုလုပ်လိုက်သေးလား?”

“အို၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းရှာတွေ့သွားပြီပေါ့? သူပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ မင်းသူ့ကို
မြေအောက်လောကဆီပို့လိုက်သေးလား? မြေအောက်လောကက
သူ့ကိုငြင်းပယ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား?” သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်လူကြီး
လှောင်ပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“အဲ့တာရှင်ပဲ!”

“အမှန်ပဲ!” သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသား သိက္ခာမစောင့်ထိန်းနေဘဲ ဝန်ခံလိုက်လေတယ်။
“မင်းစွမ်းအင်က တကယ်ကိုသန်မာတယ်၊ ငါသာ မင်းကိုသတ်ချင်ရုံပဲဆိုရင်၊ အဲ့တာက
ပြဿနာဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့၊
ငါသာမင်းကိုသန်စွမ်းချင်တယ်ဆိုရင်၊ မင်းကိုလုံးလုံးဖိနှိပ်ထားမှဖြစ်မယ်။ အညံ့ခံတာထက်
မင်းသေဖို့ကိုရွေးချယ်လိမ့်မယ်၊ ငါထိန်းချုပ်တာကို မင်းဘယ်လိုလုပ် နာနာခံခံနေပေးမှာလဲ?
ဒါကြောင့် ငါအသေးလေးကို အသုံးပြုလိုက်တာ၊ လှည့်ကွက်သေးသေးလေးပေါ့။”

ရှန်နန်ပြေးသွားပြီး ထိုအမျိုးသားကို အပိုင်းအစတွေဖြစ်သွားအောင် ဆွဲဖြုတ်လိုက်ချင်လေသည်။

“သေပြီးနောက် သရဲတွေက လူမဟုတ်တော့ဘူး၊
နှစ်အကြာကြီးသေသွားခဲ့တဲ့သရဲတွေတောင်မှပေါ့။ အပြီးတွေနဲ့ဖုံးထားတဲ့ မင်းလိုမျိုး
မကောင်းမှုဝိညာဉ်မှာ တကယ်တမ်း မင်းဂရုစိုက်တဲ့တစ်ခုခုရှိနေတယ်။” ရှန်နန်ဘေးက
သရဲကလေးကို သက်လတ်ပိုင်းလူကြည့်ကာ သရော်လိုက်လေတယ်။
“ဒီလိုအားပျော့တဲ့အရာသေးသေးလေးအတွက်၊ မင်းကိုယ်မင်း ဒီလိုမျိုး
အခြေအနေဖြစ်စေလိုက်တာပဲ၊ ဒီထက်ရှုံးမိုက်တာရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟ၊ ဟာ၊ ဟား၊ ဟား၊
ဟား!”

ထိုအမျိုးသားရဲ့ကျယ်လောင်တဲ့ရယ်သံကြား ရှန်နန်
သူ့လက်သီးကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာတစ်ခုမှမလုပ်နိုင်လေဘူး။
သူ့လုံးဝဆန္ဒမရှိနေပေမဲ့၊ ဒီသိက္ခာမရှိတဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာက သူ့အဓိကအချက်ကို
ဖမ်းဆုပ်မိထားပြီဖြစ်လေတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အခွင့်အရေးရသွားကတည်းက
ရှောင်းကန်ပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်အောင် သူလုပ်ထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

သူ့ဆီဦးတည်နေတဲ့ ရှန်နန်ရဲ့ဖွဲ့ကွယ်ထားခြင်းမရှိတဲ့မုန်းတီးမှုကို ထိုအမျိုးသား နဂိုကတည်းက
သတိထားမိလေတယ်။ မကျေမချမ်းမှုက အပြာရောင်ကောင်းကင်ထဲ

ရုတ်တရက်ထိုးတက်သွားခဲ့တာက အကောင်းဆုံးအထောက်အထားဖြစ်နေလေသည်။ ဒေါသ၊
မကျေမချမ်းမှု၊ အာဃာတ၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းပိုမုန်းတီးလေ မင်းစွမ်းအင်ပိုသန်လာလိမ့်မယ်၊
မင်းဝိညာဉ်ကို ငါသန့်စင်ပြီးသွားရင်၊ အဲ့တာက ပိုတောင်အားကောင်းလာလိမ့်မယ်၊ ဟာ၊ ဟား၊
ဟား၊ ဟား...

“ငါ့ဝိညာဉ်သန့်စင်ပြီးသွားရင် မင်းသူတို့ကိုလွှတ်ပေးမှာလား?”
ရှန်နန်အံ့ကြိတ်ကာမေးလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့၊ သူတို့ကငါ့အတွက်အသုံးမဝင်နေဘူး။” သက်လတ်ပိုင်းလူကြီး
အထင်သေးတဲ့အနေနဲ့ပြောလာလိုက်သည်။

ရှန်နန်မျက်ဝန်းထဲ သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက် ဖြတ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“မင်းငါ့ကိုသတ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာကအသုံးမဝင်ဘူး၊
မင်းငါ့ကိုသတ်လို့မရဘူး။” ရှန်နန်ရဲ့သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့အကြည့်ကို သူခံစားမိလိုက်လေတယ်၊
“ငါကလူကောင်းမဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ ငါပြောတာတွေက ငါ့သဘောအမြဲသက်ရောက်နေတယ်။
မင်းဝိညာဉ်ကို ငါသန့်စင်တာ လိမ်လိမ်မာမာနာခံနေသရွေ့၊ ငါသူတို့ကိုအန္တရာယ်မပေးဘူး ဒါပေမဲ့
သူတို့ကျော်ပို့မှာကိုငါကူညီပေးနိုင်တယ်၊ အဲ့လိုဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ?”

သက်လတ်ပိုင်းလူကြီးကို ရှန်နန်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်လူရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို
သူလေးလေးနက်နက် ချင့်ချိန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေတယ်; သူ့မှာ
ဘာရွေးချယ်စရာမှမကျန်ရစ်လေတော့ဘူး။

“ရှန်နန်၊ သူပြောတာနားမထောင်လိုက်နဲ့၊ ဒါလေးများ၊ ငါတို့နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေ
မထွက်သွားဘဲနေလိုက်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်းအထဲမဝင်လာရဲဘူး။” သရဲမိန်းကလေး
ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ကမ္ဘာမှာ ငါတို့မှာတစ်ချိန်လုံးအချိန်ရှိနေချိန်
လူသားတွေရဲ့သက်တမ်းက ကန့်သတ်ချက်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူတောင့်ခံနိုင်လဲဆိုတာ
ကြည့်ကြည့်လိုက်ရတာပေါ့။”

“အခြားနည်းတွေနေတုန်းလား?” သရဲမိန်းကလေးရဲ့စကားတွေကို
သက်လတ်ပိုင်းလူကြီးလိုက်ရလေတယ်၊ သူရုတ်တရက်ပြုံးလိုက်ပြီး
သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲဝှက်ထားတဲ့ သူ့ညာဘက်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး၊
သူ့ရှေ့အဲ့တာကိုမြှောက်ပြလိုက်လေတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း
မှော်ဆန်တဲ့ဖွဲ့စည်းမှုလုပ်လိုက်လေသည်။

“အာ!” အော်သံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရလေတယ်။ ရှန်နန်နဲ့ သရဲမိန်းကလေး
အသံကြားရာကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်၌ တိတ်တိတ်လေးရပ်နေတဲ့
ရှောင်းကန်ထဲအကြည့်ရောက်လာလေတယ်။ ရုတ်တရက်အပြာရောင်မီးတောက်
တောက်လောင်လာကာ၊ အော်ဟစ်ကာ မြေပြင်ပေါ်လူးလှိမ့်လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ မင်းရပ်လိုက်စမ်း!” ရှန်နန် နောက်ဖေးလမ်းရဲ့ဝင်ပေါက်ဆီ အလောတကြီး
ပြေးသွားလိုက်လေတယ်။ သူ့အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ယင်စွမ်းအင်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်လတ်ပိုင်းလူက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့အနေနဲ့
နောက်နှစ်မီတာဆုတ်ထားပြီးလေပြီ။

ရှန်နန်ဘယ်လောက်ပဲ အားကောင်းပါစေ၊ သူ နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေ
ထွက်သွားလို့မရလေဘူး။ ရှန်နန်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သွေးနီရောင်သန်းနေလေတယ်။ သူ့ကိုယ်ကို
သူ့ဘာသာသူ အပြင်ကိုပစ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်နေလေသည်။

ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့အတူ၊ ထူထပ်ပြီး၊ ကလေးလက်မောင်းအရွယ်လောက်ရှိတဲ့
နက်မှောင်နေတဲ့သံကြိုးလေးကြိုး မြေထဲကနေ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေတယ်။
တစ်ဖက်အစွန်းက နံရံဆီတုပ်နှောင်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်အစွန်းက
ရှန်နန်ရဲ့ခြေလက်အင်္ဂါထဲရှိနေလေသည်။

ရှန်နန်ရုန်းကန်လိုက်တိုင်း သံကြိုးတွေလှုပ်ယမ်းသွားလေတယ်။ စူးရှတဲ့ ဝုန်းခနဲ ခွမ်းခနဲ
မြည်သံတွေနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှုပ်နေပေမဲ့ သူ့အနည်းငယ်လေးတောင်
မဖယ်ထုတ်လိုက်နိုင်လေဘူး။

ဒါကလုံလောက်ပြီဆိုတာကို သက်လတ်ပိုင်းလူမြင်လိုက်ပြီး
သူ့လက်ကိုပြန်ဆုတ်လိုက်လေတယ်; ရှောင်းကန်ကို လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ အပြာရောင်မီးတောက်
ရုတ်တရက်ငြိမ်းသွားလေသည်။ သူ့အော်ဟစ်နေတာရပ်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့
နှစ်ကြိမ်လောက် တုန်ယင်သွားပြီးနောက်၊ သူမြေပြင်ပေါ်မလှုပ်မရှားလှဲနေလိုက်လေသည်။

“ရှောင်းကန်! ရှောင်းကန်၊ ဘယ်လိုနေလဲ?” သရဲမိန်းကလေး ရှောင်းကန်ကို
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပွေ့ဖက်လိုက်တော့ နဂိုပန်းသွေးရောင်သန်းနေတဲ့ ရှောင်းကန်ရဲ့မျက်နှာက
ဖြူဖျော့နေတာကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အရှိန်အဝါကလည်း
ထိတ်လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် အားအင်ကုန်ခမ်းနေလေတယ်; ဒါက
သူ့ဝိညာဉ်ပျံ့ကျဲသွားတော့မှာကိုပြနေတဲ့ သင်္ကေတဖြစ်လေသည်။

ရှန်နန်အနည်းငယ်စိတ်တည်ငြိမ်သွားလေပြီ။ သူခေါင်းလှည့်လိုက်ပြီး နီရဲနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့
ရှောင်းကန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့အသေအချာဂရုစိုက်ထားတဲ့ သူ့ညီငယ်လေး
ဒီလိုဖြစ်သွားတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတယ်။ သူ့နှလုံးသားထဲ အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျပြီး
ဝမ်းနည်းမိသွားလေသည်။

ထားလိုက်တော့၊ မေ့လိုက်တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေခြင်းရှင်ခြင်းနဲ့ပတ်သတ်ပြီး
သူ့အစွဲအလမ်းပျောက်ဆုံးနေတာကြာနေပြီပဲ။ ဝိညာဉ်သန့်စင်ရုံပဲမဟုတ်လား?
ဒါကိစ္စကြီးမဟုတ်ပါဘူး? သူ့သာသတိမရှိတော့ဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးမှာ
ဘာရှန်နန်မှမရှိနေတော့ဘူး၊ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင်တဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်သာ
ကျန်ရစ်နေမှာဖြစ်လေသည်။ အခြားသူတွေ အသုံးပြုတဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် လျော့ချခံရတာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့ဝိညာဉ်ပျံ့ကျသွားပြီး ဘာမှမရှိခြင်းမဖြစ် ပျောက်ကွယ်သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ဘာတစ်ခုကိုမှ
သတိရှိနေတော့မှာမဟုတ်လေဘူး။

ဒီနေ့ကစပြီး၊ သူ့ဝိညာဉ် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုတာ သူထင်ကြေးပေးနိုင်လေသည်။

“သူတို့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်!” ရှန်နန် ထူးထူးခြားခြား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းအဖြေရှာတွေ့သွားပြီလား?” သူ့အောင်မြင်တော့မယ်ဆိုတဲ့အပြုံးမျိုး
သက်လတ်ပိုင်းလူပြလာလေသည်။

“မင်းစကားကိုအမှတ်ရပါ၊ ဝိညာဉ်သန့်စင်တာပြီးသွားရင် သူတို့ကိုမင်းကျော်ပို့ပေးလိုက်။”
ရှန်နန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့!” သက်လတ်ပိုင်းလူ ရိုးရိုးတန်းတန်းသဘောတူလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကြား ပြောဆိုနေတာကို သရဲမိန်းကလေးကြားလိုက်တော့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ
အော်ဟစ်လိုက်လေတယ်။ “ဟင့်အင်း၊ ရှန်နန်၊ မလုပ်နဲ့... ငါတကြိမ်သေပြီးသွားပြီ၊
ငါမကြောက်တော့ဘူး။”

ရှန်နန်လှည့်လိုက်ကာ၊ ငိုနေတဲ့သရဲမိန်းကလေးကို သူ့ကြည့်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက်
သူ့ခြေတံရှည်တွေနဲ့ သူမဆီလျှောက်လာလိုက်တယ်။ သရဲမိန်းကလေးရှေ့
လူငယ်မရပ်သွားခင်အထိ နက်မှောင်တဲ့သံကြိုးက တချောက်ချောက်မြည်နေလေတော့သည်။

ရှန်နန်ဖြည်းဖြည်းချင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အကျည်းတန်လောက်အောင်ငိုကြွေးနေတဲ့
သရဲမိန်းကလေးကို သူ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုင်းကာ၊
သရဲမိန်းကလေးရဲ့အံ့သြနေတဲ့အကြည့်အောက် သူမနဖူးကိုနမ်းလိုက်လေသည်။

“ရှန်နန်...” မိန်းကလေးသရဲမှင်သက်နေလေတော့သည်။

“ရှောင်းကန်နဲ့အတူ ဒီကထွက်သွားလိုက်။” ရှန်နန်တီးတိုးပြောလာလေသည်။

သရဲမိန်းကလေး လူငယ်ကိုကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး
ပထမဆုံးတွေ့ချိန်ကိုအမှတ်ရသွားလေတယ်။ သူမသေဆုံးသွားပြီး
သရဲသစ်လေးဖြစ်လာချိန်ကိုပေါ့။ သူမက ကြည့်ကောင်းတဲ့လူငယ်တွေကို
သဘောကျနှစ်သက်သူဖြစ်လေတယ်။ အရင်က သူမတစ်ခါမှမချစ်ကြိုက်ဖူးလေတာကြောင့်
ဒီတော့ မြို့တော်ထဲက အကောင်းဆုံးတက္ကသိုလ်သွားပြီး
အရမ်းချောပြီးထက်မြက်တဲ့လူငယ်တွေကို သူမပြန်လည်မွေးဖွားခင် ကြည့်ရှုချင်မိလေသည်။
သို့သော်၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ရဲ့မင်္ဂလာရှိတဲ့အရှိန်အဝါက အရမ်းသန်မာလေတယ်။ သူမက
အဲ့အနီးနားကပ်ရန် လုံလုံလောက်လောက်မသန်မာနေလေဘူး၊ ဒါကြောင့်
မြို့တော်တက္ကသိုလ်နဲ့အနီးဆုံးလမ်းဘေးဆီ သူမငုတ်ထုတ်ထိုင်ကာ
ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေတဲ့ အချောလေးတွေကို ခိုးငေးနေလေတော့သည်။

တစ်နေ့ အချောလေးတစ်ဦးနောက် သူမဒီနောက်ဖေးလမ်းထဲ လိုက်လာတော့ ရုတ်တရက်
ချိုသာတဲ့ ကလေးတစ်ဦးအသံကို ကြားလိုက်ရလေတယ်။ “မမ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို
မမဘေးဒုက္ခပေးမလို့လုပ်နေတာလား?”

နာဗူးသရဲ တစ်စက္ကန့်လောက် မှင်သက်သွားလေတယ်။ သူမသတိပြန်ဝင်လာတော့၊ အဲ့တာက
ကလေးသရဲဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမသဘောပေါက်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမမနေနိုင်ဘဲ
ရက်ရက်စက်စက်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကလေးပေါက်စ မဟုတ်တာတွေပြောနေတာပဲ၊
သတိထား မဟုတ်ရင် ငါနင့်ကိုရိုက်ပစ်လိုက်မယ်။”

“မင်းဘယ်သူ့ကိုရိုက်မလို့လဲ?”

ခံစားချက်ကင်းမဲ့တဲ့အသံနောက်၊ သူမဘဝမှာ သူမမြင်ဖူးသမျှထဲ အချောဆုံးသူကို
သရဲမိန်းကလေး မြင်တွေ့လိုက်ရလေတယ်။ ကဗျာတွေနဲ့သီချင်းတွေထဲ ချီးမွမ်းပြီး
သရုပ်ဖော်တာနဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်နေတဲ့သူ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ တကယ်ရှိနေခဲ့တာပဲ။

အဲ့နောက်မှာတော့၊ နာဗူးသရဲ နောက်ဖေးလမ်းကြားတစ်ဝိုက် မကြာမကြာပေါ်လာကာ၊
အလှလေးကို ချောင်းရန်ကြိုးစားနေလေတော့သည်။

တစ်နေ့ ရှောင်းကန်သူမကို မေးလာလေတယ်။ “မမဝေဝေ၊
မမဘာလို့ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့မသွားရတာလဲ?”

“ငါ အချောလေးငါ့ငါ့ယောက် စုဆောင်းချင်လို့။”

“ဒီလောက်အများကြီး၊ အာ၊ သူတို့အကုန်လုံးကို မစုဆောင်းပြီးသွားပြီလား?”

“ငါသာသူတို့အကုန်လုံးကို မစုဆောင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ငါနှင့်ကိုကြီးကို လာနမ်းလိုက်မယ်၊ သူ့ကိုနမ်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်သွားမှာပါ။ အာ။”

သူမဒါကိုပြောပြီးနောက် ဘာဖြစ်သွားခဲ့လဲဆိုတာ သရဲမိန်းကလေး မှတ်မိနေသေးလေတယ်။ သူမ ဒေါသထွက်နေတဲ့ရှုန်နံရံကိုထုတ်တာခံလိုက်ရလေသည်။ သို့သော်၊ ဒီနေ့ သူမဆုတောင်းဖြစ်လာမယ်လို့ သူမမမျှော်လင့်ထားမိလေဘူး။

“သွားတော့!” သရဲမိန်းကလေးအတွက်လမ်းလုပ်ပေးရန် ရှုန်နံဘေးဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူမ အချိန်ခဏလောက် တုံ့ဆိုင်းသွားလေတယ်။ ထို့နောက်မှာတော့ အံ့ကြိတ်လိုက်ကာ၊ မလှုပ်မရှားဖြစ်နေတဲ့ ရှောင်ကန်ကိုဖက်ပြီး၊ သူမခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းထဲကနေ ထွက်သွားလိုက်လေသည်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားရံဝင်ပေါက်မှာရပ်နေတဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသားဆီ သူမတစ်လှမ်းချင်းစီချည်းကပ်လာလိုက်လေသည်။

သူမရန်လိုစိတ်ကို ထိုလူအာရုံခံမိလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုးအားနည်းတဲ့သရဲမျိုးကို လက်တစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ဖိသတ်ပစ်နိုင်လေတယ်။ ဒီတော့ တစ်ဖက်လူခြိမ်းခြောက်နေတာကို သူစိတ်ထဲမထားနေလေဘူး။

သရဲမိန်းကလေး တစ်လှမ်းချင်းစီလျှောက်လာလိုက်ပြီး၊ သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသားကို သူမဖြတ်သွားလိုက်ချိန်၊ သူမရုတ်တရက်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သွားလေတော့တယ်။ သူမလက်သည်းတွေရှည်လာပြီး ထိုအမျိုးသားရဲ့လုံးဆီ ထိုးစိုက်ပစ်ရန်ချိန်ရွယ်လိုက်လေသည်။

“သေချင်နေတာပဲ!” အမျိုးသားထံကနေ စွမ်းအင်တစ်စုထွက်ပေါ်လာကာ၊ အဲ့တာက ရှောင်ကန်နဲ့သရဲမိန်းကလေးနှစ်ဦးလုံးကို ထုရိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ရှုန်နံ သူတို့ကိုဖမ်းရန် ပျံလာလိုက်တော့၊ တစ်ချိန်က သန့်စင်တဲ့စွမ်းအင်ရှိတဲ့ သရဲမိန်းကလေး၊ နီရဲတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မျက်နှာဖြူဖျော့နေပြီး၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို နက်မှောင်နေတဲ့မကျေမချမ်းမှုက ဝန်းရံထားလေတော့သည်။

“မငါး...” ရှုန်နံထပ်ပြောလိုက်ချင်လေတယ် ဒါပေမဲ့ တွန့်ဆုတ်နေလေတော့သည်။

“ငါကတကယ်အသုံးမဝင်ဘူးပဲ၊ ငါမကောင်းမှုဝိညာဉ်ဖြစ်လာတာတောင်၊
ငါကအသုံးမဝင်သေးဘူးပဲ!” အမျိုးသားရဲ့တိုက်ခိုက်ချက်ကိုခံလိုက်ရပြီးနောက်
သရဲမိန်းကလေးရဲ့နှုတ်ခွံဝိညာဉ်ကိုယ်ခန္ဓာက အနည်းငယ်
မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သူပွေ့ဖက်ထားတဲ့ ဝိညာဉ်နှစ်ခုကို ရှန်နန်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူတို့နှစ်ခုလုံးရဲ့ကိုယ်က
တည်ငြိမ်မှုမရှိလေတော့ဘူး။ မုန်းတီးမှုပြည့်နေတဲ့အကြည့်နဲ့၊ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်လူကြီးကို
သူရက်ရက်စက်စက်စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ၊ “သူတို့ကိုမထိခိုက်စေရဘူးလို့
မင်းပြောထားတယ်လေ။”

“အဲ့တာက သူမခွန်အားကိုအလွန်မျှော်မှန်းထားလို့ပဲ၊ ရှိခိုးကောင်က စစ်ရထားကို
ဟန့်တားဖို့ကြိုးစားနေတာပဲ၊ မင်းကြောင့်သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ သူမဝိညာဉ်အခုချိန်
ပျံ့ကျသွားနေလောက်ပြီ။” သက်လတ်ပိုင်းလူ ရုတ်တရက် ငုတ်ထုတ်ထိုင်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်က
အဝါရောင်အဆောင်ကိုကောက်ယူလိုက်လေတယ်။ သူတိုက်ခိုက်တာကနေ သရဲမိန်းကလေးဆီက
ကျသွားခဲ့တဲ့တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လေတယ်။ “အာရုံခံအဆောင်၊ မင်းကတော်တော်ဟုတ်နေတာပဲ၊
အာ၊ မင်းကိုကူညီဖို့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးကို မင်းတကယ်ရှာနိုင်ခဲ့တာပဲ။”

သက်လတ်ပိုင်းလူ အဆောင်စက္ကူကို လှန်လိုက်ပြီး ချောမွေ့တဲ့ဂါထာမန္တရားမျဉ်းတွေကို
သူကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သရော်လိုက်လေတယ်။ “ကံမကောင်းစွာနဲ့၊ ငါမျက်စိကျနေတဲ့အရာကို
လာလုရဲတဲ့တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ၊ ဒီလူက အသက်ရှင်ရတာငြီးငွေ့နေတာပဲ။”

စားမပွဲဖြေဆိုချိန်တစ်နာရီကျော်ကြာလောက်မှာ၊ သူမဖြေနိုင်လောက်တဲ့မေးခွန်းတွေအားလုံးကို
ဖြေဆိုပြီးသွားလေပြီ။ ကျန်တာတွေကိုတော့ သူမမဖြေထားလေဘူး၊ အခု
သူမအမှတ်တွက်ကြည့်ရန် စီစဉ်နေတာဖြစ်လေသည်။ သူမသာ ၇၀ရနိုင်မယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို
သူမအဖြေလွှာအပ်လိုက်ချင်လေပြီ၊ တကယ်တော့၊ ဆရာနုတ်လိုက်မယ့်
၁၀ရှိနေသေးတာဖြစ်လေတယ်။ အောင်မှတ်က အများကြီးမဖြစ်နေနိုင်လေဘူး။ သူမသာ
၇၀မရနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ အနည်းငယ်ဖြည့်လိုက်မယ်ဆို အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဟုတ်တယ်မလား?

သူမ အမှတ်၅၀ရေတွက်ပြီးသွားချိန်၊ သူမကိုယ်ထဲကအရှိန်အဝါ ရုတ်တရက်
ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင်ဖြစ်သွားတာကို သူမခံစားလိုက်ရလေတယ်၊ အဲ့တာက ဖောင်းကားလာပြီး
ဒန်ထျန်ထဲလှည့်လည်နေတာက ပေါက်ကွဲထွက်သွားတော့မဲ့အတိုင်းဖြစ်နေလေတယ်။[ဒန်ထျန်
ချက်အောက် အပ်စိုက်တဲ့နေရာလက်မအကွာမှာ၊ များသောအားဖြင့်
လူတွေရဲ့စွမ်းအင်စုရာနေရာလို့ ယုံကြည်ကြတယ်။]

ဘုန်း!

ချန်းယု သူမထိုင်ခုံကနေ ပြုတ်ကျသွားလေပြီး မြေပြင်ပေါ်အသည်းအသန်
ချောင်းဆိုးနေလေတော့သည်။

“အတန်းဖော်၊ မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား?” ချန်းယု
ရုတ်တရက်မြေပေါ်လဲကျသွားတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ စာမေးပွဲကြီးကြပ်သူ
အပြေးလာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမခေါင်းကိုမော့လိုက်တော့၊ သူမမျက်နှာမှာသွေးမရှိနေလေဘူး၊ အိုဘုရားရေ၊
ပြဿနာပဲ။

“အတန်းဖော်၊ မင်းအသွင်အပြင်က ဘာလို့အရမ်းဆိုးနေရတာလဲ? မင်းကို
ကျောင်းဆေးခန်းပို့ပေးရမလား?” ချန်းယုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး၊ စာမေးပွဲကြီးကြပ်သူ
စိတ်ပူပန်စွာမေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာမ၊ ကျွန်မအဆင်ပြေပါတယ်!” ချန်းယု အသက်ရှူတာသက်သာလာကာ၊
ဆရာမအကူအညီနဲ့ထမရပ်လိုက်ခင် သူမကိုယ်ထဲက ထိန်းမနိုင်သိမ်းနိုင်ဖြစ်နေတဲ့
စိတ်စွမ်းအင်ကို တည်ငြိမ်အောင်လုပ်လိုက်လေသည်။ သူမ စားပွဲပေါ်က
အဖြေလွှာကိုကိုင်လိုက်ပြီး စာမေးပွဲကြီးကြပ်သူထံ ပေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဆရာမ၊
အဖြေလွှာအပ်တော့မယ်။”

ချန်းယု လှည့်လိုက်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်လျှောက်သွားကာ၊ အဲ့မှာထားထားတဲ့သူမလွယ်အိတ်ကိုယူပြီး
စာမေးပွဲအခန်းထဲကနေ ထွက်လာလိုက်လေသည်။

ငါ့ကိုတိုက်ရဲရဲအောင် ဘယ်သူကသတ္တိကောင်းနေရတာလဲ၊ နင့်ကြီးတော်ပဲ!

ချန်းယု စာမေးပွဲခန်းကနေ ဒေါသထွက်ထွက် ထွက်လာလိုက်ကာ၊ လှေကားဆီလှည့်လိုက်ပြီး၊
ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တဲ့ ထောင့်တစ်ထောင့်ကိုရှာလိုက်ပြီး၊ သူမလက်ကိုလှန်ကာ၊
လေထဲသင်္ကေတဆွဲလိုက်လေတယ်၊ “ကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးဝိညာဉ်များ၊ ဆင်းသက်လော့!”

ချန်းယုပြောပြီးသွားတာနဲ့ ချက်ချင်း လေထဲ ရွှေရောင်မန္တန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
စိတ်ဝိညာဉ်မန္တန်းတွေ၏ မူလအထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့၊ ဝိညာဉ်ဆင်းသက်စေတဲ့မန္တန်းဖြစ်လေတယ်။
ရှေးခေတ်အချိန်အခါတုန်းက မှော်တိုးတက်လာချိန်၊ ဝိညာဉ်ဆင်းသက်စေတဲ့မန္တန်းက
မသေမျိုးတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီထဲပြောထားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အခုခေတ်မှာတော့ မှော်ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေလေတယ်၊ ဒီတော့ အဲ့တာက
စိတ်ဝိညာဉ်မန္တန်းတွေက ဝိညာဉ်တွေသာပေးနိုင်လေတော့သည်။

မန္တန်ဖြစ်တည်လာတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေတယ်။ သူမနှလုံးသားထဲက အစောတုန်းက စွမ်းအင်အရင်းမြစ်ကို အာရုံခံလိုက်ပြီး သူမလက်ညှိုးညွှန်လိုက်ကာ၊ “သွားတော့!”

အဆောင် ရုတ်တရက် နံရံကိုဖြတ်ကျော်သွားပြီး သိပ်မဝေးတဲ့နေရာက နောက်ဖေးလမ်းကြားဝင်ပေါက်ဆီ တဖြောင့်တည်း ပျံသန်းသွားလေတော့သည်။

ချန်းယု သူမအိတ်ကိုကောက်လိုက်ပြီး အဆောင်နောက်လိုက်မလိုလုပ်နေချိန် အပေါ်ကနေ ရယ်မောသံကြားလိုက်ရလေသည်။

ချန်းယု တအံ့တဩခေါင်းမောကြည့်လိုက်တော့ သူမကိုပြီးပြနေတဲ့ ချောမောတဲ့လူငယ်တစ်ဦးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ “အတန်းဖော်၊ မင်းစာမေးပွဲဖြေရဦးမှာလေ၊ ကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးဝိညာဉ်ပုံသေနည်းက အသုံးမဝင်ဘူး!”

သူ့ကိုအာရုံစိုက်နေဖို့ ချန်းယုမှာအချိန်မရှိလေဘူး။ သူမကိုးရိုးကားရားပြီးပြလိုက်ပြီး သူမလက်ထဲကအိတ်နဲ့ ပြေးထွက်သွားလိုက်လေသည်။ ချန်းယုကသိကအောက်ဖြစ်သွားတာကို ကောင်လေးမြင်လိုက်လေတယ် ဒီတော့ သူ့ဘာမှထပ်မပြောလေတော့ဘူး၊ သူ့အောက်ကိုဆင်းလာရင်း ပြုံးသာပြုံးနေလိုက်တော့တယ်။

ကျောင်းဝင်ပေါက်က ချန်းယုစာမေးပွဲဖြေတဲ့နေရာနဲ့ အရမ်းနီးလေတယ်။ သူမမြန်မြန်ပြေးလာတာက ကျောင်းဝန်းထဲကကျောင်းသားတွေ ပြန်လှည့်ကြည့်လာစေလေသည်။

တစ်ဖက်မှာတော့၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်နဲ့နီးတဲ့ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ၊ သက်လတ်ပိုင်းလူက မန္တန်၏ဆရာကို သင်ခန်းစာပေးပြီးသွားလေပြီ။ သူ့ရှုန်နံနံကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါမင်းကိုမျက်နှာပေးနဲ့အနေနဲ့ ဒီတစ်ခေါက်သူမကိုလွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ရှိလာမယ်ဆိုရင်၊ ငါမယဉ်ကျေးတာအတွက် လာဝေဖန်မနေနဲ့။”

“ရှုန်နံနံ၊ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့...” ရှုန်နံနံကို သရဲမိန်းကလေး တားလိုက်ချင်သေးလေသည်။

“ငါသည်းခံတာက အကန့်အသတ်ရှိတယ်နော်။” အမျိုးသား သူ့ကိုသတိပေးလိုက်လေသည်။

ရှုန်နံနံ သရဲမိန်းကလေးနဲ့ရှောင်းကန်ကို တစ်ချိန်ထဲချီလိုက်ကာ၊ အခြားထွက်ပေါက်နား တစ်လှမ်းချင်းသွားလိုက်လေပြီး၊ အားသုံးကာ သူတို့ကိုတွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မလုပ်နဲ့...” မျက်ရည်ပြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သရဲမိန်းကလေးကြည့်လာလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှုန်နံနံဆီ သူမဘယ်လိုမှမရောက်နိုင်လေဘူး။

“ကိုကြီး၊ ကိုကြီး” ဒီအချိန်၌ ရှောင်းကန်လည်း သတိရလာလေကာ
ရှန်နန်ကိုရေရွတ်ခေါ်ဆိုလိုက်တယ်။

ရှန်နန် သူ့မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ကာ၊ သူ့နောက်ကနှစ်ဦးကို
ဆက်မကြည့်နေလေတော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်ထဲက ရန်လိုစိတ် ပို၍သန်မာလာကာ နံရံပေါ်က
စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင် အပြည့်အဝအသက်ဝင်လာတဲ့အထိ
တိုးတက်နေလေတော့တယ်။ အစီအရင်က သူ့ရန်လိုတဲ့စွမ်းအင်ကို အဆက်မပြတ်ဝါးမျိုနေပြီး
တစ်ချိန်ထဲ၌ သူ့ဝိညာဉ်ကို ဆွဲထုတ်နေလေတော့သည်။

ဒီလိုမျိုး စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ရန်လိုတဲ့စွမ်းအင်ကို
ဆက်တိုက်စုပ်ယူလေတယ်။ သူ့စွမ်းအင်လုံလုံလောက်လောက်စုပ်ယူပြီးသွားရင်၊ အဲ့တာက
မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုယ်ထည်ကို စတင်စုပ်ယူမှာဖြစ်လေသည်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်
အလွန်အမင်းအားနည်းလာပြီးနောက်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာက အဲ့တာကို
သန့်စင်နိုင်တော့မှာဖြစ်လေသည်။ နဂိုတုန်းက၊ ဒီအဆင့်တွေမှာ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေ
သူတို့ဘာသာသူတို့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကိုအနိုင်ယူရတာဖြစ်ပြီး မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ဝိညာဉ်
ပျံ့ကျသွားခါနီးအချိန်မှ၊ စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်ကို အသုံးပြုနိုင်တာဖြစ်လေသည်။

ရှန်နန်အခုလုပ်နေတာက သူ့ဝိညာဉ်မတောင့်ခံနိုင်တော့တဲ့အထိ
သူ့ကိုယ်ပိုင်စွမ်းအင်အားအင်ကုန်ခမ်းအောင် လုပ်နေတာဖြစ်လေတယ်။ ထို့နောက်မှာတော့
သူ့ရှေ့ကထိုအမျိုးသား နောက်ဖေးလမ်းထဲလျှောက်ဝင်လာကာ ဘာအားထုတ်မှုမှမလုပ်ဘဲ
သူ့ဝိညာဉ်ကို သန့်စင်နိုင်မှာဖြစ်လေသည်။

ရှန်နန် နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကံကြမ္မာကို လက်ခံလိုက်တာကို
သက်လတ်ပိုင်းလူကြီးမြင်လိုက်လေပြီး သူ့နောက်ထပ်စွမ်းအားကြီးတဲ့
အစေခံသရဲတစ်ဦးထပ်ရတော့မှာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမနေနိုင်ဘဲ
ကျေနပ်အားရနေတဲ့အပြိုးကိုပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

ဘုန်း!

သက်လတ်ပိုင်းလူကြီး ပျော်မြူးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ၊ နောက်ကနေ ရွှေရောင်မန္တန်း
ရုတ်တရက်ပျံထွက်လာလေပြီး၊ အားကောင်းတဲ့စိတ်စွမ်းအင်က
သူ့အပေါ်ပေါက်ကွဲလာလေသည်။ အမျိုးသား အဲ့တာကိုသတိမထားမိလိုက်တော့
သူ့သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေချိန် စိတ်စွမ်းအင်အားတိုက်ချတာကိုခံလိုက်ရပြီး၊
နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ သူ့ကိုကန်ထွက်သွားစေလေတော့သည်။

နောက်ဖေးလမ်းထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုလူဝင်လာတာကို ရှန်နန်မြင်လိုက်လေတယ်၊
မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း အနက်ရောင်အရိပ်အဖြစ်သူပြောင်းလဲသွားပြီး
ပြေးဝင်သွားလိုက်လေတယ်၊ အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်
ထိုလူပြေးလမ်းမတော့တဲ့အထိ ဝန်းရံလာလေတော့သည်။

သက်လတ်ပိုင်းလူ ရှန်နန်ဖမ်းတာခံလိုက်ရပြီးနောက်၊ သူမြန်မြန်တုံ့ပြန်လာလိုက်ပြီး
ရှန်နန်နဲ့တိုက်ခိုက်ရန် သူ့အင်္ကျီလက်ကနေ မဟော်ဂနီဓားကိုထုတ်လိုက်လေသည်။

ရှန်နန်က သူ့ကိုဆွဲဖြဲချင်လွန်းလို့ တရွရွဖြစ်နေပြီး၊ သူ့မှာသွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်နေလေတယ်၊
သူ့ကိုယ်သူ့ကာကွယ်ရန် တွေးမနေဘဲ အဆက်မပြတ်တိုက်ခိုက်နေလေတော့သည်။

သက်လတ်ပိုင်းလူ သူ့ကိုယ်သူ့ အလောတကြီးကာကွယ်လိုက်လေတယ်၊ ဒီနောက်ဖေးလမ်းကနေ
တတ်နိုင်သမျှမြန်မြန်ထွက်သွားဖို့ သူနည်းလမ်းရှာမှဖြစ်လေမည်။ နောက်ဖေးလမ်းကနေ
သူထွက်သွားနိုင်သရွေ့၊ ကလေးသရဲကိုသူဖမ်းလိုက်ရင် ရှန်နန်ဘယ်လောက်ပဲ
အားကောင်းနေပါစေ သူ့အချိန်ဖြုန်းရဲမှာမဟုတ်လေတော့ဘူး။

ရှန်နန်အဝေးလွင့်သွားအောင် သက်လတ်ပိုင်းလူ
အဆင့်မြင့်အဆောင်တစ်ခုစွန့်လွှတ်လိုက်ရလေပြီး၊ နောက်ဆုံးတော့
နောက်ဖေးလမ်းကြားဝင်ပေါက်ဆီ သူပြန်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့လေပြီ။ သို့သော်၊
ချန်းယုအဲကိုရောက်နေလေပြီ။ သူမမျက်လုံးတွေထဲ၊ ရှန်နန်ကနေထုတ်လွှတ်နေတဲ့
အလွန်ဆိုးရွားတဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်မရှိနေလေဘူး၊ သူမရှေ့ကလူဆီကနေ
ရင်းနှီးနေတဲ့အရှိန်အဝါသာ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

မြေလေး၊ ဒီကြီးတော်ကို တိုက်ခိုက်လူတဲ့လူက မင်းကို!

သူမသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ချန်းယုတိုက်ရိုက်ဝှေ့ရမ်းလိုက်ကာ၊ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး
အားနဲ့ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

နောက်ဖေးလမ်းထဲ များပြားတဲ့စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ ရိုက်နှက်ခံလိုက်ရချိန်
သနားစရာကောင်းတဲ့လူကြီးက မြဲမြဲမတ်တပ်မရပ်ရသေးလေဘူး။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ရှိချီ: ငါစာမေးပွဲဖြေနေချိန် နင်ငါ့ကိုတကယ်တိုက်ခိုက်လာတယ်ပေါ့လေ၊
ငါစာမေးပွဲကျသွားရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ?

တတိယသခင်လေး: ကိုယ်ရှိပါသေးတယ်၊ ကိုယ်မင်းကို သင်ပေးမယ်လေ။

ရှိချီ: ဒါဆို ညီမသူ့ကိုမသတ်တော့ဘူး၊ တစ်ပိုင်းသေတဲ့အထိပဲ ရိုက်နှက်လိုက်မယ်...

အပိုင်း(၄၇) : သူငါ့ကိုကိုယ်ထိလက်ရောက်စေကားတာ

ထိုလူကို နောက်ဖေးလမ်းထဲ ချန်းယူရိုက်ချလိုက်ပြီးနောက်၊ သူမလိုက်ရိုက်နှက်ရန်ပြင်နေတာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်လိုမှုစွမ်းအင်တစ်ခုတက် သူမကိုတားဆီးလာလေတော့သည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲက ရှေးသွပ်နေပုံရတဲ့ ရှန်နန်ဆီကနေ လက်လွှတ်စပယ်နိုင်တဲ့တိုက်ခိုက်ချက်ကိုမြင်လိုက်တော့၊ နောက်ဖေးလမ်းထဲ ခြေလှမ်းနေတဲ့သူမခြေလှမ်းတွေကို ချန်းယူ တိတ်တဆိတ်လေး ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး လမ်းဘေး တစ်ဖက်မှာထိုင်ချလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဒီကံမကောင်းတဲ့လူက စိတ်ဝိညာဉ်သန်စင်တဲ့အစီအရင်ဆွဲတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲဖြစ်ရမယ်၊ သူ့အနိုင်ယူခံရပြီး ရှန်နန် ရိုက်နှက်နေတာခံနေရတာတောင်မှ၊ တကယ်တမ်း သူ့ကိုယ်သူပိုခန့်မှန်းထားပြီး ရှန်နန်ကိုသန်စင်ချင်နေခဲ့တာဖြစ်လေ သည်။

ဒီလူရဲသေဖို့နည်းလမ်းရှာတဲ့အရည်အချင်းက တော်တော်ထူးခြားတာပဲ။

နောက်ဖေးလမ်းထဲ ချန်းယူရဲသလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့ ဒီလူတုန်းထုတ်ခံလိုက်ရတာဖြစ်လေတယ်။ သူ့ရှုပ်ထွေးနေပြီး မျက်စိ လည်နေစဉ်အချိန်အတွင်းမှာ၊ ရှန်နန်ရိုက်နှက်တာကို သူခံလိုက်ရတာဖြစ်လေတယ်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲက ရန်လို တဲစွမ်းအင် ပြင်းထန်လာပြီး၊ ထိုလူရဲအရှိန်အဝါကို လုံးလုံးဖိနှိပ်လာလေတော့သည်။ သူ့မှာပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် စွမ်းအားမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ သူဈေးကြီးကြီးပေးဝယ်ထားတဲ့ အဆင့်မြင့်အဆောင်ထုတ်လိုက်ပြီး ရှန်နန်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူဝေး သွားအောင် လှုပ်ယမ်းလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုအမျိုးသား ဒီအခွင့်အရေးကိုယူပြီး နောက်ဖေးလမ်းဝင်ပေါက်ဆီ ထပ်မံပြေးလာလိုက်ပြန်လေတယ်။

သူမဆီ ထိုလူပြေးလာတာကို ချန်းယူမြင်လိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူမခြေထောက်ကိုမြှောက်ပြီး သူ့ကိုအထဲပြန်ကန် ပေးလိုက်လေသည်။

မှိုက်ဆာနေတဲ့ကျားတစ်ကောင် သူ့သားကောင်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သလို၊ ရှန်နန်သတ်ဖြတ်ဖို့ ချက်ချင်းပြေးလာလိုက်လေ သည်။

“ဘယ်ကလာမှန်းမသိတဲ့ကောင်မလေး၊ မင်းဘာလိုပြုသနာရှာနေရတာလဲ?!” ရှန်နန်ရဲ့တိုက်ခိုက်ချက်တွေကိုရှောင်ရင်း သက်လတ်ပိုင်းလူ ချန်းယူကိုအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ချန်းယူက သူ့အခုလေးတင် ‘သင်ခန်းစာ’ ပေးလိုက်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာဆိုတာ သူမမှတ်မိလိုက်လေဘူး။

“ဟီ၊ ဟီ...”

ချန်းယူရဲ့ပူပေါင်းလှုပ်ကြွတာကို သက်လတ်ပိုင်းလူကြီးခဏခဏနိုင်စားခံနေရလေတယ်။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ သူ အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့လေပြီ။ ရှန်နန် ‘တစ်ယောက်ပဲအသက်ရှင်ကျန်တဲ့အထိတိုက်ခိုက်မယ်’ ဆိုတဲ့ သဘောထားထားနေလေပြီး သူထပ်စောင့်နေရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်သွားမှာကို သက်လတ်ပိုင်းလူသိနေလေတယ်။ ဒီတော့ သူ့မှာရှိနေတဲ့ နောက်ဆုံးသောအဆင့်မြင့်အဆောင်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး ဒီအခွင့်အရေးကိုယူပြီး လွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်နေခဲ့တာဖြစ်လေ သည်။

ထိုလူ ဒီတကြိမ် နောက်ဖေးလမ်းရဲ့ဝင်ပေါက်ဆီ ပြေးလာတော့၊ သူ့အော်ဟစ်လိုက်လေတယ်၊ “လမ်းဖယ်နေ!”

“ဟီ၊ ဟီ...” ချန်းယူ သူမညာဘက်လက်မြှောက်ကာ၊ လေထဲမျောနေတဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို သူမဘက် ဖြေးဖြေးချင်း မျောလာစေလိုက်လေသည်။

“မင်းကအဲဒီကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?” ချန်းယူကိုယ်ပေါက်အရှိန်အဝါကို သက်လတ်ပိုင်းလူခံစားမိလိုက်လေပြီး သူ မျက်နှာရှုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

“ငါလဝက်လောက်စာလေ့လာခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါစာမေးပွဲဖြေနေတုန်း နှင်တကယ်ကြီးတိုက်ရဲတယ်ပေါ့လေ?” ချန်းယူ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အမြှေးပြီးလိုက်လေပြီး သူမညာဘက်လက်ကို အကြင်နာမဲ့စာဝေယမ်းလိုက်တော့၊ တဝီဝီမြည်နေ တဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ထိုလူကို နောက်ဖေးလမ်းထဲ ပြန်ပစ်ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

ရှန်နန်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ထပ်မံပြေးလာလေပြန်တယ်။

လူတွေကို အကောင်းနဲ့အဆိုးကြားခွဲခြားထားလေတယ်၊ ဒီတော့ သေချာပေါက်ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေမှာလည်း အတူတူပါပဲ။ သူမငယ်စဉ်တုန်းက ချန်းယူကမသိနာမလှည့်လေဘူး၊ သူမလူအိုကြီးကိုမေးကြည့်ဖူးလေတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံဆရာ ကောင်းလား ဆိုးလား ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ? လူအိုကြီးရဲ့အဖြေကို ချန်းယူမှတ်မိနေသေးလေ သည်။

အဲ့တုန်းက၊ ချန်းယုက အဆောင်ဘယ်လိုဆွဲရလဲဆိုတာ သင်ယူနေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ချန်းယု အခုလေးတင် သေသေချာချာဆွဲပြီးသွားတဲ့ အဆောင်ကို လူအိုကြီးလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ပြောလာတာက၊ “အဆောင်တွေက ကောင်းကင်ဘုံဆရာရဲ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ ရေးဆွဲထားခဲ့တာ၊ ဒီတော့ သူတို့ကြား ရင်းနှီးတဲ့ဆက်သွယ်ချက်လေးရှိနေ တယ်။ ဥပမာအနေနဲ့၊ ဒီအဆောင်၊ ဒီဟာကိုဆွဲတဲ့သူကမင်းဖြစ်နေတာကြောင့်၊ တစ်ယောက်ယောက်အသုံးပြုခဲ့ရင် မင်း ခံစားလို့ရနိုင်တယ်။”

“အဆောင်က မင်းကိုယ်ပိုင်စွမ်းအင်ကြောင့် ဖြစ်တည်လာပြီး အခြားသူတွေကို ကူညီနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်း မှာပဲ၊ အခြားသူတွေက မင်းနဲ့အဆောင်ကြားဆက်သွယ်ချက်ကိုအသုံးပြုပြီး ထူးခြားတဲ့မန္တန်ကနေ မင်းကိုဘေးဒုက္ခပေး နိုင်လေတယ်။ ကောင်းမလေး၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာရဲ့မော်က သဘာဝလွန်မကောင်းတဲ့အရာတွေကိုတိုက်ခိုက်တာမှာ အသုံးပြုတယ်ဆိုတာ မင်းအမှတ်ရနေဖို့လိုတယ်။ ပယောဂနင်တာမျိုးတို့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်နှင့်သလိုမျိုးကိုပေါ့၊ မှော်ကိုသုံး ပြီး လူတွေကိုဘေးဒုက္ခပေးတာက စိတ်စွမ်းအင်လောကမှာ မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စကြီးပဲ။” လူအိုကြီးအလေးအနက်ပြောလာ လေ၊ “တစ်နေ့ တစ်ယောက်ယောက်က မင်းအဆောင်သုံးပြီး မင်းကိုထိခိုက်စေတဲ့ မန္တန်အသုံးပြုလာရဲရင်၊ မင်းသူတို့ကို ရှာပြီး သေတဲ့အထိရိုက်နှက်ပစ်လိုက်။”

တစ်ပိုင်းသေတဲ့ထိ ရှန်နန်ရိုက်နှက်တာခံထားရတဲ့ ထိုလူကိုချန်းယုကြည့်လိုက်ပြီး၊ ဒီနောက်ဖေးလမ်းထဲကနေ သူထွက် သွားခင်မပေးသရွေ့၊ သူမဘာသာသူမ သူ့ကိုရိုက်နှက်နေဖို့မလိုလေဘူး ပြီးတော့ သူမကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီလို တူညီလူနီးပါးအခြေအနေနဲ့ ဒီလူအဆိုးသတ်ခံမှာပဲလို့ ချန်းယု ရုတ်တရက်ခံစားမလိုက်လေသည်။

ရှန်နန် စိတ်ဝိညာဉ်သန်စင်တဲ့အစီအရင်ကို လုံးလုံးလျစ်လျူရှုပြီး သူစွမ်းအင်ကိုကသုတ်ကရုတ်အသုံးပြုနေခဲ့တာကို ထိုလူ မြင်လိုက်လေတယ်။ ဒါက သူ့အတူတူသေသွားဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးဆိုတာ ပေါ်လွင်စေလေတယ်။ အဆင့်မြင့် အဆောင်သုံးခုက ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့အခွင့်အရေးတွေက ရုတ်တရက် ဘယ်ကမှန်းမသိပေါ်လာတဲ့ ထိုကောင်မလေး ဖျက်ဆီးခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ သူ့မှာဘာမှမကျန်ရစ်လေတော့ဘူး၊ ထိုလူ ပြတ်သားတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး သူ အတိတ်ကပတ်ကနေ အနာဂတ်ရောင်သစ်သားကျောက်စာတိုင်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ဒီသစ်သားကျောက်စာတိုင်ထဲ ချိပ်ပိတ်ထားတာက လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းက ရှန်းရီမှာသူသန်စင်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ် ဖြစ်လေတယ်။ အခုချိန်၊ သူ့ခန်းအားက သရဲဘုရင်တစ်ယောက်နီးပါးရောက်နေလေပြီ။ ရှန်လောက်တံမကောင်းမှုဝိညာဉ် နှစ်ခု တစ်ချိန်ထဲပေါ်လာတာက စိတ်စွမ်းအင်လောက အာရုံစိုက်တာခံရမှာကို စိုးရိမ်မိတာကြောင့်သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါကို အစောကတည်းက သူထုတ်သုံးခဲ့မှာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်၊ ဒီတကြိမ်၌၊ သူ့မှာ ဘာတစ်ခုကိုမှကရုတ်ကရန်မရှိ နေလေဘူး။

“သရဲဘုရင်၊ ငါ့အမိန့်ကိုနာခံလော့!”

ထိုလူရဲ့အသံနောက်၊ ရှန်နန်ထက် အားကောင်းတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ် ရုတ်တရက်ပေါ်လာလေတယ်။ ခံ့ညားထည်ဝါတဲ့ ယင်အရှိန်အဝါနှစ်ခု တိုက်မိသွားပြီး၊ သူတို့ကောင်းကင်ထဲမြင့်တက်လာပြီး ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ဟိန်းသံတွေနဲ့ မိုးခြိမ်းသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မြောက်မြားတဲ့ယင်အရှိန်အဝါကြောင့် ရှန်နန်လှုပ်ယမ်းသွားလေတယ်။ သူကြည့်လိုက်တော့ သက်လတ်ပိုင်းလူရွှေ မြိမြိမြိမြိရပ်နေတဲ့ ပိတ်မှောင်နက်မည်းနေတဲ့သရဲအရပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သရဲဘုရင်! ဒါက သရဲဘုရင်ကို ချန်းယုမြင်တွေ့ဖူးတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေတယ်။ အဲ့တာရဲ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်း တဲ့ယင်အရှိန်အဝါက သူမကိုနောက်ဆုတ်သွားစေလေသည်။

“သူကိုစားလိုက်၊ သူကိုစားပြီးရင် မင်းသရဲဘုရင်အဖြစ် လုံးလုံးပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။” ထိုလူ နံရံကိုမှီပြီး ရှန်နန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

သရဲဘုရင်က အားကောင်းပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံးရဲ့အရှိန်အဝါက ကြောက်စရာကောင်းပေမဲ့လည်း၊ စိတ်မဝင်စားခြင်းကလွဲ ပြီး အဲဒီအနီရောင်မျက်ဝန်းတွေထဲ ဘာခံစားချက်မှမရှိနေလေဘူး။ အမိန့်ပေးလာတာကိုကြားပြီးနောက်၊ သရဲဘုရင် ရုတ်တရက်ခုန်လိုက်ပြီး ရှန်နန်ထံ ပြေးဝင်လာလိုက်လေသည်။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်နှစ်ခုရဲ့တိုက်ခိုက်ချက်တွေက အရမ်း မြန်လွန်းတာကြောင့် ပကတိမျက်စိဖြင့်မမြင်တွေ့နိုင်လေဘူး၊ တစ်စွန်းတစ်စုံပုံရိပ်ထင်ဟပ်လာတာကလွဲပြီး ချန်းယုမမြင် ရလေဘူး။

ဘုန်း! ဘုန်း! ဘုန်း!

ကောင်းကင်ပေါ်က မိုးခြိမ်းသံသုံးသံ တစ်သံပြီးတစ်သံပေါ်ထွက်လာကာ၊ သိပ်သည်းတဲ့ယင်စွမ်းအင်ကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံက သတိပေးချက်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ၊ မြွေတော်ရဲ့စိတ်စွမ်းအင် အသိုင်းအဝိုင်း၏ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေက၊ သူတို့လုပ်နေတာတွေအားလုံးချက်ချင်ရပ်လိုက်ကြပြီး ဒီသတိပေးချက်ကို ကြည့်ပြီး တွေးတောနေကြလေတယ်။ ဒီကမ္ဘာထဲ ဘယ်လိုမျိုးမကောင်းမှုဝိညာဉ် မွေးဖွားလာတာများလဲ?

သရဲဘုရင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ရန်နန်ကို ထိုလူလျစ်လျူရှုလိုက်လေတယ်။ ရန်နန်ကအားကောင်းပေမဲ့၊ သရဲတစ်ထောင်ကိုဝါးမျှတာကနေ သရဲဘုရင်အဖြစ်ပြောင်းလဲလာတဲ့သူနဲ့ ရန်နန်ကပြိုင်ဖက်မဟုတ်နေဘူးဆိုတာကို သူသိနေလေတယ်။

သူပါးစပ်ထောင့်နားက ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာကိုသုတ်ဖို့ သူလက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး၊ ချန်းယုဆီ မှောင်မည်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ တစ်လှမ်းချင်းစီလျှောက်လာလိုက်လေသည်။

“ကောင်မလေး၊ မင်းသေချင်နေတာပဲ!” ချန်းယုရဲ့ခဏခဏဝင်ရောက်စွတ်ဖက်တာက ထိုလူကို အလွန်အမင်းဒေါသထွက်သွားစေလေတယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ချန်းယုလည်ပင်းကိုညှစ်ဖို့ သူလက်ကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူရဲ့လက်ကို ချန်းယုရောင်တိမ်းလိုက်ပြီး စစ်ရေးလုပ်ရားမဲ့နဲ့ သူမျက်နှာကို ကန်ပစ်လိုက်တယ်။ သူနဲ့ရဲဆီအကန်ခံလိုက်ရလေတယ်။ သူမတုံ့ပြန်နိုင်ခင်၊ ချန်းယုရဲ့ ပခုံးပေါက်ပစ်ပေါက်လိုက်တာကို သူထပ်မံခံလိုက်ရပြန်လေတယ်။

ချန်းယုရဲ့အရှည်အချင်းတွေကို မင်းအဆင့်သတ်မှတ်ပေးမယ်ဆိုရင်၊ စာလေ့လာတာက တတိယ၊ သရဲဖမ်းတာက ဒုတိယဖြစ်ပြီး၊ ပထမကတော့ တိုက်ခိုက်တာမှာပါ။

နောက်ဖေးလမ်းထဲ ဝိညာဉ်နှစ်ကောင်တိုက်ခိုက်နေတုန်း မြေပြင်ကနေ ထိုလူကို ချန်းယုဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းအပြင်ဘက် သူ့ကိုရက်ရက်စက်စက်ရိုက်နှက်နေလေတော့သည်။ သူ့ကိုရိုက်နှက်နေရင်း ချန်းယုကျန်ဆဲလိုက်လေတယ်။ “ငါစာမေးပွဲဖြေနေတုန်း နင်ငါ့ကို တိုက်ခိုက်လာတယ်၊ အမှတ်မြင့်မြင့်ရဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲလဲဆိုတာ နင်သိရဲ့လား?”

ရန်နန်ရဲ့လက်တွေနဲ့ ရိုက်နှက်တာခံရရုံတင်မကဘူး ကောင်မလေးရဲ့လက်တွေနဲ့ ရိုက်နှက်တာပါခံရဦးမယ်ဆိုတာ သူဘယ်လူလုပ်သိနေမှာတုန်း?

“သရဲဘုရင်!” ထိုလူအော်ခေါလိုက်လေသည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ၊ ရန်နန်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေတဲ့သရဲဘုရင် ရုတ်တရက် အနက်ရောင်မီးခိုးအဖြစ်ပြောင်းသွားပြီး ချန်းယုထံ မျောလွင့်လာလေတော့သည်။

“သေစမ်း...!” သရဲဘုရင်ပေါ် သူမလက်သီးဘယ်နေရာထိုးနှက်သွားလဲဆိုတာ ချန်းယုဘယ်လိုလုပ်သိနေမှာလဲ? သူမကြောက်လန့်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မသိလေတော့ဘူး။ သူမထရပ်ပြီး ပြေးထွက်သွားဖို့လုပ်နေချိန် သူမမျက်စိထောင့်ကနေ အနက်ရောင်သစ်သားကျောက်စာတိုင်ကို ချန်းယုမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒီသစ်သားကျောက်စာတိုင်က သရဲဘုရင်မှတင်နေထိုင်တဲ့ဟာဆိုတာကို ချန်းယုချက်ချင်းမှတ်မိသွားလေတယ်။ ဒီတော့ အဲ့တာပေါ့ ဘာမှတွေ့တော့မနေတော့ဘဲ သူမတက်နင်းပစ်လိုက်လေသည်။

ခရက်! သရဲကျောက်စာတိုင်က နှစ်ခြမ်းကျိုးသွားပြီး၊ သူမရှေ့မျောလွင့်လာတဲ့သရဲဘုရင် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီး၊ ခဏလေးအတွင်း အနက်ရောင်တိမ်တိုက်တွေပြည့်နေတဲ့ ယင်စွမ်းအင်တွေတောင် ရှင်းလင်းသွားလေတော့သည်။

“မင်း...” သူမြင်လိုက်ရတာကို သက်လတ်ပိုင်းလူ မယုံကြည်ရဲလေဘူး။

“သရဲကျောက်စာတိုင်လို အရေးကြီးတဲ့အရာမျိုးကို ဒီလိုကျိုးလွယ်တဲ့သစ်သားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သုံးထားရတာလဲ?” ချန်းယုတဲထွေးထွေးလိုက်ပြီးနောက်၊ သူမခြေထောက်ကိုမြှောက်ပြီး လူကိုဆက်ကန်နေလိုက်တော့သည်။

ဒီကြီးတော်၊ ငါ၊ ငါဒေါသပြေပျောက်ဖို့ နင်ကိုရိုက်နှက်ချင်ရဲ့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ သရဲဘုရင်နင်သုံးရဲတယ်ပေါ့လေ၊ ဒါက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းလူသတ်နေတာပဲ၊ အာ။

“ရဲ၊ မလုပ်လိုက်နဲ့!” ချန်းယုရဲ့လုံးဝုန်မြန်လာကာ၊ လေထဲမြှောက်နေတဲ့ သူမခြေထောက်ကိုရပ်ထားလိုက်လေတယ်။

သေပါပြီ! ရဲစခန်းကို ငါထပ်သွားရပြန်ဦးမယ်!

“ခင်ဗျား၊ အဆင်ပြေရဲ့လား?!” အရမ်းသနားစရာကောင်းတာပဲလို သူ့ကိုယ်သူပြောနေရင်း မြေပေါ်ကပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာနဲ့လူထိုင်အောင် ရဲကူညီပေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူရပ်လိုက်ပြီး ရဲ့မေးနေတာကိုပြန်မဖြေလိုက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မလိုတမာမျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ဖက်မှာရပ်နေတဲ့ချန်းယုကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“မင်း... ချန်းယု?” သူလှည့်လိုက်ပြီး ချန်းယုကိုမြင်လိုက်တော့ ရဲအရာရှိမထိန်းနိုင်ဘဲ အာမေဗိုတ်သံပြုလိုက်လေသည်။

“တပ်ကြပ်ကြီးချ?” ချန်းယုစိတ်လှုပ်တရားနာဆက်လိုက်လေသည်။ သွားပြီ၊ သွားပြီ၊ သူဒဏ်ရာတွေရဲ့ ၈၀%က ချန်းနုကြောင့်ဖြစ်လာတာလေ၊ အာ၊ ဒါပေမဲ့ သာမန်လူတွေက သရဲကိုမမြင်နိုင်ဘူး၊ ငါတော့ဒီတစ်ခေါက်ပြဿနာတက်ပြီဟာ!

“မင်း... မင်းဒါတွေလုပ်လိုက်တာလား?” သူ့မျက်နှာပေါ် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အမူအရာနဲ့ ချဟန်မေးလိုက်လေသည်။

“ငါ... ငါပြောလာမှာကို နင်ယုံမှာလား?” ချန်းယုရဲ့ကသိကအောက်ရယ်နေတာက ငိုနေတာထက် အကျည်းတန်နေလေသည်။

ချဟန် တုံ့ဆိုင်းသွားလေတယ်၊ သူ့နောက်က စိတ်မချမ်းမြေ့လောက်အောင် ဒဏ်ရာရထားတဲ့အမျိုးသားကို သူကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “မင်းကိုဒဏ်ရာရအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူက သူမလား?”

သူတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်းသိကြတယ်ဆိုတာကို ထိုလူသိနေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့ရဲ့စခန်းကို လိုက်မသွားချင်လေဘူး။ သူ့ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်ကာ၊ ချဟန်ကူညီနေတာကိုရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး၊ ချန်းယုကိုကြည့်ပြီးမေးလိုက်လေတယ်၊ “မင်းနာမည်က ချန်းယုလား?”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ?” ဘာဟာကွက်မှမထုတ်ပြလိုက်ဘဲ ချန်းယုပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“စောင့်ကြည့်နေလိုက်!” ထိုလူရက်ရက်စက်စက် ပြောလာလေသည်။

“လူကြီးမင်း၊ ဘာဖြေရှင်းချင်တာပဲရှိရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကိုသွားလိုရတယ်၊ မင်းလက်စားပြန်ချေမယ့်အတိုင်း ဒီလိုမျိုးအဓိပ္ပာယ်လွန်တဲ့စကားမျိုးမပြောလိုက်နဲ့။” ထိုလူရဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့လေသံက မမှန်နေဘူးဆိုတာ ချဟန်သတိထားမိလိုက်လေတယ်၊ နောက်ပိုင်း ချန်းယုကို သူ့လက်စားပြန်ချေချင်နေတယ်ဆိုတာ အရမ်းသိသာနေလေတယ် ဒီတော့ ချဟန်မတတ်နိုင်ဘဲ သတိပေးစကားပြောလာလိုက်လေသည်။

အမျိုးသား သူ့ခေါင်းလှည့်ပြီး ချဟန်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ချဟန် မနေနိုင်ဘဲ ခိုက်ခိုက်တုန်သွားလေတယ်၊ ဒီလူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး!

“ဘာဖြစ်လို့လဲ?” ကားပေါ်မှာ အချိန်အတော့်ကြာစောင့်နေတဲ့ ချန်းယုနဲ့၊ ဒီရန်ပုံကို ချဟန်မကိုင်တွယ်နိုင်တာကို မြင်လိုက်ရလေတယ်၊ ဒီတော့ ခံစားမှုမပါတဲ့မျက်နှာနဲ့ သူ့လျှောက်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းယုနဲ့ချည်းကပ်လာချိန်၊ အမျိုးသားရဲ့ဒဏ်ရာတွေကိုကြည့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြပ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါကို ဥပပေမဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်မှုအဖြစ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုရနိုင်လေသည်။ ဒီရိုက်နှက်တာတွေကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လုပ်ထားပုံပေါ်လေတယ်၊ ဘယ်လူရဲ့စွမ်းသတ္တိရှိပြီး၊ ယောက်ျားဆန်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ သူသိချင်မိသွားလေတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး စူးစမ်းချင်စိတ်တချိန် တရားခံကို ကြည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကို!” တွန့်ရုံပြီး ကြည့်ရဆိုးတဲ့အပြုံးနဲ့ သူ့ကို ချန်းယုနှုတ်ဆက်လာလေတော့သည်။

ချန်းယုလက်ထဲက coke ဘူး ဂလောက်ဂလောက်မြည်တဲ့အသံနဲ့ မြေပြင်ပေါ်ပြတ်ကျလာလေပြီး၊ မြေကြီးကိုစုံစွတ်သွားစေတော့သည်။

“ဒါဘာလဲ?!” ချန်းယု စိတ်တိုတိုမေးလာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု လန်သွားသဖြင့် နောက်ကိုခြေလှမ်းအနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ကာ၊ အမာရွတ်မျက်နှာနဲ့လူကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်တာက၊ “သူ့အရင်ညီမကိုအနိုင်ကျင့်တာ!”

ဒါကိုကြားလိုက်တော့ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် ချဟန်ငိုချင်မိသွားလေသည်။ ညီမလေးချန်းယု၊ အာ၊ မင်းအကြောင်းပြီချက် ရှာချင်တယ်ဆိုရင်လည်း၊ လက်ခံနိုင်တဲ့ဟာကိုရှာလေ၊ မင်းလူတွေကို ဒီလိုဖြစ်သွားအောင်ရိုက်နှက်ထားတယ်ဆိုရင်၊ မင်းကအနိုင်ကျင့်ခံရတာပါလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောဆိုနိုင်ရသေးတာလဲ?

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ?” ထိုလူရဲ့ဖူးရောင်နေတဲ့မျက်နှာကို ချန်းယုအလန်တကြားပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မြေပြင်ပေါ် ချန်းယုပြတ်ကျထားတဲ့လွှယ်အိတ်ကို ချဟန်ကြည့်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် အကြိတ်စုံဖြတ်ခနဲပေါ်လာကာ မေးကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “မင်းအိတ်ကို သူခိုးသွားလို့လား?”

“သူ... သူ...”

“သူနင့်ကိုကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားတာလို့ပြောလိုက်!” နှာဗူးသရဲ ဘယ်အချိန်တုန်းက မျောလာလိုက်လဲဆိုတာ

တောင် မသိလိုက်လေဘူး။

“သူညီမကိုကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားတာ!” ချန်းယု စိတ်တစ်ခုလုံးပရမ်းပတာဖြစ်နေလေတယ်။ ဒီတော့ သရဲမိန်းကလေးအကြံပေးလာတာကို အလိုအလျောက်လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

“ဘာ!!!” ချဟန် ထိုအမျိုးသားကို ဒေါသထွက်စွာကြည့်လာလိုက်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ၊ အဲဒီပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေ၊ သနားဖို့ကောင်းတဲ့မျက်နှာက လူကြမ်းလူရိုင်းအဖြစ် တစ်ခဏလေးအတွင်းပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

ချန်းယု အရမ်းထူးဆန်းတာမျိုးပြောလာလိုက်မယ်လို့ ထိုအမျိုးသား မထင်ထားခဲ့လေဘူး။ သူရင်ဘတ်ထဲ သူသွေးတွေက သူ့ကိုအသက်ရှူကျပ်အောင်လုပ်ထားသလိုမျိုး သူခံစားလိုက်ရလေတယ် ဒါပေမဲ့ သူအဲ့တာကိုအန်မထုတ်နိုင်လေဘူး။

သူညီမလေးကို တစ်ယောက်ယောက် ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားရဲတယ်ဆိုတာ ချန်းယုကြားလိုက်ရချိန်၊ သူခေါင်းကို ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး ဝက်ခေါင်းဖြစ်နေတဲ့အမျိုးသားကို စုံကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူရင်ဘတ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုန်ပေါက်နေလေပြီ။ ထပြီးရုတ်တရက်ချင်တဲ့စိတ်ကို တောင့်ခံဖို့ သူတစ်ဘဝလုံးရဲ့စိတ်ချုပ်တည်း နှင်စွမ်းကို အသုံးပြုလိုက်ရလေသည်။

အပိုင်း(၄၈): သူညီမကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားတာ

မင်းက ရဲဝန်ထမ်း၊ မင်းတစ်စုံတစ်ယောက်ကို သာမန်ကာလှုံ့ရှိက်လို့မဖြစ်ဘူး!

ချန်းယန် သူ့ခေါင်းထဲ ဒါကို သုံးကြိမ်သုံးခါရွတ်ဆိုလိုက်လေတယ်။
သူ့အနည်းငယ်စိတ်တည်ငြိမ်လာပြီးနောက်၊ ဘာမှမရှိတော့တဲ့ဘူးကို ကောက်လိုက်ဖို့
ဖြည်းဖြည်းချင်းငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး၊ သူ့မျက်နှာရှေ့သံဘူးကို ချေမှုလိုက်ပြီးနောက်
ထိုအမျိုးသားထံလျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

“ဖမ်းခေါ်ခွဲ!” ချန်းယန် ကိုယ်လှည့်လိုက်ပြီး သူ့နဲ့အတူ ချန်းယုကိုပါ ရဲကားထဲ
တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာလိုက်တယ်။

ချူဟန် လက်ထိပ်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ထိတ်လန့်နေတဲ့အမျိုးသားကို ဖမ်းချုပ်လိုက်လေတော့သည်။

“ငါဘာမှမလုပ်ဘူး!” အမျိုးသား အခုမှသာ စတင်ငြင်းခုံလာလေတော့သည်။

“ဒါဆို မင်းကိုသူဘာလို့ရှိက်နှက်ရတာလဲ?” ချူဟန်မေးလိုက်လေသည်။

“...” ချန်းယုမဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းကို၊ တကယ်တော့၊ သူလည်းမဖြေနိုင်နေလေဘူး။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာပြီးနောက်၊ ရဲစခန်းရှေ့ကားရပ်လာလေသည်။ ချန်းယန်
မျက်နှာမသာမယာနဲ့ရှေ့ကလျှောက်လာစဉ် ချန်းယုလိပ်ပြာမလုံမလဲနဲ့
နောက်ကလိုက်သွားလေပြီး ချူဟန်ကတော့ ထိုလူကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
အထဲတွန်းပို့လိုက်လေသည်။

ဘုန်း! ချန်းယန် သူ့သေနတ်ကို စားပွဲပေါ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိက်ချလိုက်တာက၊ အထဲမှာရှိနေတဲ့
အခြားသောအဖွဲ့ဝင်တွေကို ထိတ်လန့်သွားစေလေတယ်။

“အကြီးအကဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ?” ဖမ်းဆီးထားတဲ့လူကို အထဲခေါ်လာတဲ့ချူဟန်ကို
တစ်စုံတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်လေးမေးလာလေသည်။

“အဲ့တာက အကြီးအကဲရဲ့ညီမလေးပဲ။” ချန်းယုကို သူ့မေးနဲ့ ချူဟန်ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“အရင်တုန်းက ငါတို့ကိုမနက်စာဝယ်ကျွေးတဲ့တစ်ယောက်လား?” အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက
ချန်းယန်ရဲ့အဆောင်ကနေ ချန်းယုထွက်လာချိန်၊ အဖွဲ့ထဲကလူတွေအတွက်
မနက်စာအများကြီးဝယ်ပေးခဲ့လေတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အားလုံး သူမကိုမှတ်မိနေကြလေသည်။

“အမ်။” ချူဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ထို့နောက် သက်လတ်ပိုင်းလူကို အားနဲ့ဆွဲလိုက်ကာ၊
“ဒီလူက ငါတို့အကြီးအကဲရဲ့ညီမလေးကို တကယ်တမ်းကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားရဲတာပဲ၊
ပြီးတော့ ငါလက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းတာခံရတာလေ။”

“သေစမ်း၊ ဒီလူက သေဖို့မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလားဟ?” သွေးဆူနေတဲ့ရဲတစ်ဦးက တစ်ဖက်လူကို သင်ခန်းစားပေးဖို့ သူ့လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာအခြေအနေထဲ ထိုလူရောက်ပြီးလေပြီ။ ဒီတော့ သူ့လက်ကိုတိတ်တဆိတ်ပြန်ချလိုက်ပြီး အသံနိမ့်ပြီးမေးကြည့်လိုက်လေတယ်။ “သူ့ကို အကြီးအကဲရိုက်ခဲ့တာလား?”

“ငါတို့အကြီးအကဲက အဖြောင့်မတ်ဆုံးလူပဲ သူလူတွေကို သာမန်ကာလျှံဘယ်လိုလုပ်ရိုက်နှက်နေမှာလဲ? အဲ့တာက ညီမလေးချန်းယုလေ၊ သူ့ကို ရိုက်နှက်ခဲ့တာသူမပဲ။” ချူဟန် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ချူဟန်နဲ့ သူ့ကိုမေးလိုက်တဲ့ရဲဝန်ထမ်းနှစ်ဦးလုံး သူတို့ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး ချန်းယုကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ ချန်းယု မလုံမလဲစိတ်နဲ့ ပြန်ပြီးပြလာလေသည်။

“အကြီးအကဲရဲညီမလေးဖြစ်ထိုက်ပါပေတယ်!” ရဲဝန်ထမ်း တိတ်တိတ်လေးလက်မပေးလိုက်လေသည်။

ချူဟန် သဘောတူတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

စကားဝိုင်းတစ်ခုလုံးကိုကြားနေရတဲ့ ခံရတဲ့သူ မနေနိုင်ဘဲ သူ့မျက်လုံးတွေလှိမ့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယန် လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးခန်းကနေ လျှောက်လာကာ၊ သူ့အပေါ်ထည်ချွတ်ပြီးလေပြီး အထဲက စစ်စိမ်းရောင်တီရှပ်ပေါ်လွင်စေလေသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်ကို ဖိုင်တစ်ခုပစ်လိုက်ပြီး အော်လိုက်လေတယ်။ “ဘာတွေငေးငိုင်နေတာလဲ? လူကိုဒီခေါ်လာခဲ့။”

ချူဟန် ကြောင်သွားလေတယ်။ သူ လူကိုမြန်မြန်ဆွဲခေါ်လာလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်သူ့ကိုဖိချလိုက်ပြီး၊ “ထိုင်!”

ချူဟန်ကို သက်လတ်ပိုင်းလူစိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပြောနေတာက၊ ငါ့ကိုဒီလိုမျိုးဆက်ဆံရဲတယ်ပေါ့လေ?

“မင်းဘာကိုကြည့်နေတာလဲ? ကောင်းကောင်းနေ!” ချူဟန်သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး တစ်ဖက်လူရဲနဲ့ဖူးကို ရိုက်လိုက်လေတယ်။ ညီမလေးချန်းယုကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားဖို့ မင်းကိုဘယ်သူတောင်းဆိုခဲ့လို့လဲ?

သက်လတ်ပိုင်းလူရဲမျက်လုံးတွေက နီရဲနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ သူ့ကိုဂရုစိုက်မနေလေဘူး။

“ရှိရှိ၊ မင်းလည်းထိုင်လိုက်!” ချန်းယန် သူ့ညီမကိုကြည့်လာလိုက်လေတယ်။ သူမအသွင်အပြင်က သူမဘာလုပ်ရမုန်းမသိ လမ်းပျောက်နေသလိုဖြစ်နေလေတယ်။ သူမတော်တော်ကြောက်သွားတာဖြစ်ရမယ်။

“အို!” ချန်းယုလိမ့်လိမ့်မာမာထိုင်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု ဖိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အသံအောအောနဲ့မေးလာလိုက်လေတယ်။ “မင်းနာမည်?”

“...” အမျိုးသားလျစ်လျူရှုထားလေသည်။

“နာမည်?” ချန်းယုစိတ်မရှည်စွာထပ်မေးလိုက်လေသည်။

“...” အမျိုးသား ထပ်မံလျစ်လျူရှုထားလေသည်။

“မင်းနာမည်ဘာလဲလို့ သူမေးနေတယ်လေ!” ချူဟန် သူ့ကိုထပ်ရိုက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသား သူ့ခေါင်းကို ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ပြီး ချူဟန်ကို ရက်ရက်စက်စက်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာဖြစ်လာကတည်းက၊ သူ့ကိုမလေးစားတဲ့ သာမန်လူ ဘယ်မှာများရှိနိုင်မှာလဲ? ဘယ်တုန်းကများ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ? !

“မင်းဘာကိုကြည့်နေတာလဲ? ! သူမင်းနာမည်မေးနေတာလေ!” သူ့ပျံ့နေတဲ့လက်ဖဝါး ထိုအမျိုးသားထံ ချူဟန်တစ်ခေါက်ထပ်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

“မင်း...” အမျိုးသားရဲလက်ချောင်းတွေလှုပ်သွားတာနဲ့ လှိုင်းထနေတဲ့ သန့်စင်တဲ့စိတ်စွမ်းအင်ကို သူခံစားမိလိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး ချန်းယုကိုကြည့်လာလိုက်သည်။

ချန်ယုရဲ့ကိုယ်ကို သန့်စင်တဲ့စိတ်စွမ်းအင်ဝန်းရံထားလေပြီး၊ သူမမျက်လုံးတွေက သတိပေးနေလေတယ်။

သူ့သရဲကျောက်စာတိုင်က ကျိုးသွားခဲ့လေပြီး၊ သရဲဘုရင်ကို ယာယီဆင့်ခေါ် နိုင်အုံးမှာမဟုတ်လေဘူး။ ဒီမိန်းကလေးကလည်း အားမနည်းလေဘူး၊ ပြီးတော့ သူလည်း သူမနဲ့တိုက်ခိုက်နိုင်မှာမဟုတ်လေဘူး၊ ရဲဝန်ထမ်းတွေအကုန်လုံးကလည်း သူမလူတွေဖြစ်လေတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ ဒီနေ့ သူ့အညံ့ခံရုံသာလုပ်နိုင်တော့မယ့်ပုံပဲ။

“ချီချောင်မင်!” အမျိုးသားအံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ဒီစကားသုံးလုံးကို ညစ်ထုတ်ပြောလာလေသည်။

“ဘယ်အချိန်နဲ့ ဘယ်နေရာ? မင်းဘာလို့ ငါ့ညီမလေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားရတာလဲ?” ချန်းယုပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ သူ့လက်ထဲကဘော့ပင် ကျိုးသွားလေသည်။

“...” သူ့လည်ပင်းထဲ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့သွေးတစ်ပွက်ကို ချီချောင်မင်ခံစားမိလိုက်လေတယ်။ သူ့ဘယ်သူလဲ၊ မင်းညီမလေးကို ဘယ်ကောင်က ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားနေလို့လဲ?

ချန်းယု သူမခေါင်းလေးကို အပြစ်မကင်းတဲ့စိတ်နဲ့ငုံ့လိုက်လေတယ်၊
အထဲမှာရှိတဲ့လူတိုင်းမျက်လုံးထဲမှယတော့၊ မိန်းကလေးအရမ်းဝမ်းနည်းသွားတာကြောင့်
ငိုတော့မလိုဖြစ်သွားတာနဲ့တူနေလေသည်။

“အမှန်အတိုင်းရှင်းပြလိုက်!” ချူဟန်၊ တရားမျှတမှုပြည့်နေတဲ့သူ၊
နောက်ထပ်ရိုက်လိုက်လေတယ်။ စုတ်ချာချာသက်လက်ပိုင်းဦးလေးက
၁၈နှစ်အရွယ်မိန်းမငယ်လေးကို တကယ်တမ်းကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားရဲတယ်ပေါ့လေ။

ရဲစခန်းက ချန်းယုထွက်လာချိန် မှောင်နေပြီဖြစ်လေတယ်၊ မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကို
ချန်းယုကိုယ်တိုင်ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကို၊ ညီမအရင်သွားနှင့်ပြီ။” ချန်းယု ခါးပတ်ဖြည်လိုက်ပြီး ကားထဲကထွက်လာလိုက်တယ်။

“ရှိရှိ။” ချန်းယုကို ချန်းယုခေါ်လိုက်ကာ၊ “နောင်အပြင်သွားရင် ဂရုစိုက်ဦးနော်။”

“အစ်ကို၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ညီမကအရမ်းအားကောင်းတယ် ဒီတော့ ညီမဒုက္ခရောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”
ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

ချီချောင်မင်ရဲ့ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ဒဏ်ရာတွေကို ချန်းယုတွေ့လိုက်ပြီး တနည်းနည်းနဲ့
သူ့စိုးရိမ်တာတွေ လျော့ကျသွားလေတော့သည်။

“မကြာခင် ဆောင်းရာသီပိတ်ရက်ရောက်လာတော့မှာမဟုတ်လား?”
ချန်းယုထပ်မေးလိုက်လေသည်။

“အမ်၊ ဒီနှစ်ပတ်က စာမေးပွဲပိတ်တွေပဲ၊ ဒီတော့ စာမေးပွဲပြီးသွားရင်
ညီမတို့အားလပ်ရက်ရမှာလေ၊ အာ” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“စာမေးပွဲကောင်းကောင်းဖြေခဲ့၊ ကျတဲ့ဘာသာမရှိဘူးဆိုရင်၊ ဒါဆို ဂိမ်းဆော့တဲ့ကွန်ပျူတာ
ညီမလေးအတွက် အစ်ကိုဝယ်ပေးမယ်။” ချန်းယုဆံပင်ကို ချန်းယုပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယုပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ၊ ကားထဲကထွက်လိုက်ပြီး ဒေါပွပွနဲ့မုန့်ပေါက်လိုက်ခင်
သူမအစ်ကိုထွက်သွားတဲ့အထိစောင့်နေလိုက်လေတယ်၊ “ချီချောင်မင်၊ အာ၊
ငါသာအဲဒီဂိမ်းဆော့တဲ့ကွန်ပျူတာမရခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ ငါတို့မပြီးသေးဘူးလို့သာမှတ်လိုက်တော့!”

ချန်းယု မကျေနပ်ချက်တွေကိုဖောက်ခွဲလောက်ပြီးနောက်၊ သူမကျောင်းထဲဝင်တော့မဲ့အချိန်
သူမရှေ့ဖြူဖျော့နေတဲ့တစ္ဆေလိုလိုမျက်နှာပေါ်လာလေတယ်။ သူမကြောက်လန့်တကြား
ခုန်ပေါက်လိုက်ပြီး သရဲနှင့်တဲ့အဆောင် ဆွဲထုတ်မလိုနီးပါး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ ငါပါ၊ ငါပါ။”

ချန်းယု ခဏလောက်မမှတ်မိသလိုဖြစ်သွားလေပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့
နှာဖူးသရဲဆိုတာမှတ်မိသွားလေတော့တယ်။ “နင်ကို၊ အာ၊ နင်ဘာလို့ ရုတ်တရက်ကြီး
မကောင်းမှုဝိညာဉ်ဖြစ်သွားရတာလဲ?” သူမနားတစ်ဝိုက်ဝန်းရံနေတဲ့မကျေမချမ်းမှုကိုကြည့်ပြီး
ချန်းယုမျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေသည်။

“ငါမကောင်းမှုဝိညာဉ်ဖြစ်သွားရင် ငါ့စွမ်းအင် ပိုသန်မာလာမယ်လို့ ငါထင်လိုက်တာ။”
ဝမ်းနည်းနေတဲ့အမူအရာနဲ့ သရဲမိန်းကလေးပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ငတုံး!” ချန်ယုက သူမကိုဆူငေါက်မလို့လုပ်နေချိန် နေ့လယ်တုန်းက
သရဲမိန်းကလေးရဲ့ချက်ချင်းအကြံပေးကို သူမရုတ်တရက်တွေးလိုက်မိလေတယ်။ ဒီတော့
ချန်းယုမဆူငေါက်နိုင်လေတော့ဘဲ မေးကြည့်လိုက်လေတယ်။ “နင်ဘာလို့ငါ့ကိုရှာနေရတာလဲ?”

မမျှော်လင့်ဘဲ၊ သရဲမိန်းကလေး ရုတ်တရက်ဒူးထောက်ချလိုက်တာက
ချန်းယုကိုကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်သွားစေလေသည်။

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ? မြန်မြန်၊ ထလိုက်။” ချန်းယုအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါတို့ကိုကူညီပေးပါ။” သရဲမိန်းကလေး
အနူးအညွတ်တောင်းဆိုလာလေတယ်။

“ငါပြောပြီးသွားပြီလေ၊ ငါ...”

“ငါတို့က ဆွေမျိုးလည်းမဟုတ် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေလည်းမဟုတ်ဘဲ
ဒီလိုမျိုးတောင်းဆိုတာက မျက်နှာပြောင်တိုက်သလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါတို့မှာ တကယ်ပဲနည်းလမ်းမရှိတော့လို့ပါ။” သရဲမိန်းကလေး အသနားခံလိုက်ပြီး “ငါတို့ကို
နင်ကယ်ပေးသရွေ့၊ အနာဂတ်မှာ နင်ငါတို့ကိုအသုံးပြုဖို့လိုအပ်လာတိုင်း ငါတို့ဘာကန့်ကွက်မှုမှ
မထွက်ဆိုစေရလို့ ငါအာမခံပါတယ်။ ဒါက အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ကတိနဲ့တူတယ်ဆိုတာ ငါသိပေမဲ့၊
ငါတို့တွေအားလုံးက ဝိညာဉ်တွေဖြစ်ပြီး ငါတို့မှာ အမှန်တကယ်ကို
ကမ်းလှမ်းပေးနိုင်မယ့်ဘာပစ္စည်းမှမရှိနေလို့ပါ။ ဒါ့အပြင်၊ ရှန်နန်နှင့်အတူမြှုပ်နှံထားတဲ့
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအနည်းငယ်ရှိတယ်...”

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ? ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက်တောက်ပလာလေတယ်။ ဒါပေမဲ့
တောက်ပပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်းပြန်မှိန်သွားလေတယ်။ “ငါနင့်ကိုမကူညီပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒီချီချောင်မင်ဆီ သူ့ဘက်မှာ သရဲဘုရင်ရှိနေတယ်၊ ငါသူ့ကိုမနိုင်နိုင်ဘူး၊ အာ။”

“အဲ့တာ...” သရဲမိန်းကလေး ခဏလောက်တွေးလိုက်ပြီးနောက် မေးလာလိုက်တာက၊ “ဒါဆို၊
အဲဒီနောက်ဖေးလမ်းထဲကနေ ရှန်နန်ထွက်လို့ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်မလား?
ငါတို့ထွက်သွားနိုင်သရွေ့၊ အဲဒီလူ ငါတို့ကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ငါကြိုးစားကြည့်မယ်။” အလိုလေး၊ ငါကအရမ်းသဘောကောင်းနေသေးတာပဲ၊
ချန်းယုအကူညီမဲ့စွာတွေးမိလိုက်လေသည်။

သရဲမိန်းကလေးနောက်ကနေ နောက်ဖေးလမ်းထဲ ချန်းယုလိုက်သွားလိုက်လေသည်။
ရန်လိုတဲ့စွမ်းအင် လုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ချန်းယုကို တိတ်တိတ်လေးကြည့်လိုက်တော့
နောက်ဖေးလမ်းထဲ ဖောက်ထွင်းမြင်နေရတဲ့ရှောင်းကန်ကိုကိုင်ထားရင်း ရှန်နန်ရပ်နေလေတယ်၊
သူတို့ပထမဆုံးတွေ့ချိန်တုန်းက မာန်တက်မှုကို လက်ရှိသူမျက်နှာပေါ်
တစိုးတစလေးတောင်မရှိနေလေတော့ဘူး။

ချန်းယုထံ ယဲ့ယဲ့လေး ကိုယ်ကိုင်ညွှတ်လိုက်ပြီး၊ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်!”

“မလုပ်နဲ့၊ ငါကဒီကိုတစ်ချက်လာကြည့်ရုံပဲ၊ ငါမအောင်မြင်နိုင်လောက်ဘူး။”
သူကိုင်ညွှတ်ဂါဝရပြုလာတာကို ချန်းယုရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

“နေ့လယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”
ရှန်နန်ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယုက ချောမော့လာတာကို အမြဲလွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံပေးတတ်လေတယ်
ဒါပေမဲ့ အကျပ်မကိုင်လေဘူး၊ ဒီတော့ သူမအနည်းငယ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်ဖြစ်သွားပြီး
စကားလွှဲရန်ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ သူ့လက်ထဲက ကလေးကို သူမကြည့်လိုက်ပြီး
မေးလိုက်လေတယ်၊ “သူဘာဖြစ်တာလဲ?”

“အဲဒီလူကြောင့် သူဒဏ်ရာရသွားတာ၊ ရှောင်းကန် ပြန်လည်းမမွေးဖွားနိုင်တာလည်း
သူလုပ်လိုက်တာကြောင့်ပဲ။” တစ်ဖက်မှ သရဲမိန်းကလေးရှင်းပြလာလေသည်။

“ငါကြည့်ကြည့်ရအောင်။” ချန်းယု စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ရှန်နန် သူ့လက်ကိုလွှတ်ပြီး ချန်းယု ရှောင်းကန်ကိုကြည့်လာမှာကို ခွင့်ပြုပေးလိုက်လေသည်။
ချန်းယု ကလေးလေးကို အချိန်အနည်းငယ်လောက် သေချာကြည့်လာလိုက်တယ်၊ ထို့နောက်
သူမလက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ကလေးရဲ့နှုတ်ကိုထိကြည့်လိုက်လေသည်။
သူမလက်ချောင်းတွေကနေ နူးညံ့တဲ့စိတ်စွမ်းအင် စီးဆင်းလာပြီး ကလေးလေးထဲ
ဖြည်းဖြည်းချင်းထည့်သွင်းပေးလိုက်လေသည်။ ခဏလောက်နေတော့၊
ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်တဲ့ကိုယ်က ဖြည်းဖြည်းချင်းခိုင်မာလာတာကို
လူတိုင်းမြင်တွေ့နိုင်လေတယ်။

စိတ်စွမ်းအင် သူ့ကိုယ်ထဲ စီးဆင်းလာတာနဲ့ ရှောင်းကန်လက်ဖမိုးပေါ်က အနီရောင်အစီအရင်ကို
ချန်းယုမြင်နိုင်လာလေသည်။

“ဝိညာဉ်ကန့်သတ်ချက်ချိပ်?” သူ့ကို မြေအောက်လောကက လက်မခံလာတာ အံ့ဩစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒီချိပ်ရှိနေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေက ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ဝိညာဉ်တွေဖြစ်လေပြီး၊ သူတို့ပြန်လည်မွေးဖွားရန်အတွက် ပိုင်ရှင်က ခွင့်ပြုပေးရန် လိုအပ်လေသည်။

ရှောင်းကန်နဖူးကနေ ချန်းယု သူမလက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး၊ လက်ညှိုးဆန့်ထုတ်ကာ ချိပ်ကိုထိုးလိုက်လေသည်။ ချိပ်၏မျဉ်းတွေအတိုင်း စိတ်စွမ်းအင်စီးဝင်လာပြီး၊ တစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့၊ သူမစိတ်စွမ်းအင်တွေက ဝိညာဉ်ကန့်သတ်ချက်ချိပ်၏အရိပ်အယောင်များကို လောဘတကြီးစားသုံးလိုက်လေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်!” ရှောင်းကန်ဝိညာဉ် တဖန်ပြန်တောင့်တင်းခိုင်မာလာတာကို ရှန်နန်မြင်လိုက်ရပြီး သူမကို ထပ်မံကျေးဇူးတင်လိုက်လေသည်။

“သူ့ပေါ်က ဝိညာဉ်ကန့်သတ်ချက်ချိပ်ကို ငါဖယ်ပေးလိုက်ပြီးဆိုပေမဲ့၊ သူ့ဝိညာဉ်ကိုယ်ထည်က ထိခိုက်ထားပြီး သူ့အချိန်ခဏလောက် အနားယူဖို့လိုသေးတယ်၊ မဟုတ်ရင်၊ သူ့မြေအောက်လောကကို ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ သွားမယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ မျိုးဆက်တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် ချူချာသွားလိမ့်မယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“ရှောင်းကန်ပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်တယ်?” သရဲမိန်းကလေး ပျော်ရွှင်စွာ အံ့ဩသင့်သွားလေသည်။

“သူပြန်လည်အားဖြည့်လာတဲ့အထိ စောင့်ဖို့လိုသေးတယ်” ချန်းယု ထပ်မံပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါကိုကောင်းနေပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။” ရှန်နန် ရှားပါးတဲ့ပျော်ရွှင်တဲ့အကြည့်ပေးလာလေတယ်၊ သူ့ဘက်ရှိနေတဲ့ သရဲမိန်းကလေးလည်း အရမ်းပျော်နေလေပြီး၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ခုန်ပေါက်နေလေတော့သည်။

သူမကို လူတွေဝေဖန်လာမှာကို ချန်းယုမကြောက်ရွံ့လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေဆက်တိုက်ကျေးဇူးတင်လာတာကိုတော့ သူမကြောက်ရွံ့လေသည်။ ရှန်နန်ရဲ့ရုတ်ခြည်းယဉ်ကျေးလာတာကို ချန်းယုကျင့်သားမရသေးလေဘူး ဒီတော့ သူမမြန်မြန်စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်လေတယ်၊ “ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ နင်ဘာလို့နောက်ဖေးလမ်းကနေ ထွက်သွားလို့မရတာလဲ?”

ရှန်နန်ခဏလောက်ရပ်သွားလေတယ်၊ ထို့နောက် သူ့လက်တွေကို မမြှောက်လိုက်ခင် ရှောင်းကန်ကို သရဲမိန်းကလေးထံလှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ဆူညံသံတွေဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ကလေးလက်မောင်းအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ထူတဲ့သံကြိုးလေးကြိုး မှိန်ဖျော့ဖျော့လမ်းမီးရောင်အောက် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝိညာဉ်သံကြီး?” ချန်းယု အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် အာမေဍိတ်သံပြုလိုက်လေတယ်၊
ဒီလိုထူထပ်တဲ့ ဝိညာဉ်သံကြီးမျိုးကိုမြင်တွေ့ဖူးတာ ချန်းယုအတွက်
ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ ဒါကိုဖြေရှင်းဖို့ရမယ့် နည်းလမ်းရှိလား?” သရဲမိန်းကလေး
အလောတကြီး မေးလာလိုက်လေသည်။

“ပုံမှန်အနေနဲ့ဆို၊ ဝိညာဉ်သံကြီးတွေက ကွဲလာနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုထူထပ်တဲ့သံကြီးမျိုးက၊
ငါ့မှာစွမ်းအင်လုံလုံလောက်လောက်မရှိနေဘူး၊ အာ” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“အာ...” သရဲမိန်းကလေး သူမစိတ်ပျက်သွားတာကို မဖုံးကွယ်နိုင်လေတော့ဘူး။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ အခု ရှောင်းကန်လည်းဘေးကင်းသွားပြီ၊ ငါသူအမိန့်ပေးလာတာကို
နာခံစရာမလိုတော့ဘူး၊ ငါဒီကမထွက်သွားနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။” တစ်ဖက်မှာတော့၊
ရှန်နန်က ပိုတောင်စိတ်အေးသက်သာဖြစ်နေလေသည်။

ချန်းယုခဏလောက် စဉ်းစားချင့်ချိန်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူမရှန်နန်ကို
ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေတယ်၊ “နင်သေသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ?”

“နှစ်၆၀၀နီးပါး” ရှန်နန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“နင်မြှုပ်နှံထားတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဘယ်လောက်များရှိလဲ?”
ချန်းယုထပ်မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“သိပ်မများဘူး၊ တစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ။” ချန်းယု ဒါကိုဘာလို့မေးလာလဲဆိုတာ
ရှန်နန်မသိပေမဲ့လည်း၊ သူ့အမှန်အတိုင်းဖြေပေးလိုက်လေသည်။

နှစ်ခြောက်ရာသက်တမ်းရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊ တစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်၊
သူတို့ပိုက်ဆံဘယ်လောက်များဖြစ်နေလောက်မလဲ? ချန်းယု သူမဖုန်းထုတ်လိုက်ပြီး၊
‘ခဏစောင့်ဦး’ လို့ သူတို့ကိုပြောလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ကို ဖုန်ပြောရန်ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

“ရှိရှိ?” သူ့လက်ထဲက ဘော့ပင်ကို လော့မင်ချထားလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ နှစ်ခြောက်ရာသက်တမ်းရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ သူတို့
တော်တော်တန်းဖိုးကြီးမနေလောက်ဘူးလား?” ချန်းယု
စိတ်အားထက်သန်စွာမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“အင်း၊ သူတို့တော်တော်တန်းဖိုးရှိလောက်တယ်။” လော့မင်ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ ညီမ အစ်ကိုနဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို 50 : 50ခွဲပေးမယ်လေ။”
ချန်းယုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြောလိုက်တာက၊ “အစ်ကို ညီမကို
ကြေးစားခဏလောက်ငှားလို့ရမလား?”

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

ချန်းယန်း ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ မနေ့ကငါတို့ဖမ်းခဲ့တယ်မလား?

ချူဟန်း ဟုတ်တယ်။

ချန်းယန်း ဒါဆို ဒီချီးထုပ်ကို သူတို့နဲ့အတူတူထားပေးလိုက်။

ချူဟန်းရဲ့မျက်လုံးတွေ လင်းလက်လာကာ နားလည်ပါပြီ!

အပိုင်း(၄၉): ငါလည်းကောင်းကင်ဘုံဆရာပဲလား?

ချန်းယု ဖုန်းချလိုက်ကာ၊ လှည့်လိုက်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းထဲ လျှောက်ဝင်သွားလိုက်ပြီး ရှန်နန်နဲ့သရဲမိန်းကလေးရဲ့မျှော်လင့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေအောက် သူမပြောလိုက်လေတယ်။ “ငါ မှော်လက်နက်ငှားဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးထားတယ်။ ငါအဲ့တာရတဲ့အထိစောင့်ဦး ပြီးရင် ငါဝိညာဉ်သံကြိုးကွဲအောင်ကြိုးစားကြည့်မယ်။”

ဝိညာဉ်သံကြိုးကို ကောင်းကင်ဘုံဆရာ မှော်နည်းပညာတွေအသုံးပြုပြီး ဖွဲ့စည်းထားတာဖြစ်လေပြီး သူတို့ကိုယ်ပိုင်စိတ်စွမ်းအင်တွေနဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပိတ်လှောင်ထားကြလေတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်၊ အဲ့တာက တကယ်တော့ မကောင်းမှုစွမ်းအင်နဲ့ စိတ်စွမ်းအင်ကြား ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဖြစ်လေတယ်။ ဝိညာဉ်သံကြိုးက ယေဘုယျအားဖြင့် သန်မာတဲ့စိတ်စွမ်းအင်နှင့်အတူ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ပိတ်ထားနိုင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်က သန်မာနေရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ?

နျူကလီးယားစွမ်းအင်အပင်နဲ့ဆင်တူတဲ့ တတိယအစ်ကိုကိုယ်ထဲက ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်အကြောင်း သူမတွေ့လိုက်မိပြီး သူမမနေနိုင်ဘဲ အကြိမ်အနည်းငယ်ရယ်ချင်မိသွားလေသည်။ ငါဘယ်လိုလုပ်အရမ်းတော်နေရတာလဲ၊ အာ~ အဲဒီကြေးစားက တတိယအစ်ကိုဆီကနေ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တော်တော်များများ စုပ်ယူထားတာ၊ သံကြိုးတွေကို ခုတ်ဖြတ်ဖို့ သူ့ကိုအသုံးပြုရတာ ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူးလေ၊ ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ...

“အဲ့တာ... နင်ဘယ်အချိန်ယူလာနိုင်မှာလဲ?” သရဲမိန်းကလေး စိတ်ပူပန်စွာမေးလိုက်လေသည်။

“ဓားက ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်၊ ဒီတော့ ငါတို့ရက်အနည်းငယ်လောက် စောင့်ရမယ်လို့ ငါထင်တယ်။” တတိယအစ်ကို ကြေးစား သူမကိုငှားဖို့ အခုလေးတင် သဘောတူခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက ယဉ်ကျေးမှုအမွေဖြစ်လေပြီး၊ အဲ့တာကို စိတ်စွမ်းအင်အသိုင်းအဝိုင်းက သုတေသနလုပ်ဖို့အတွက် ငှားထားခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ အဲ့တာကိုယူလာဖို့ အချိန်အနည်းငယ်လောက် ကြာဦးမှာဖြစ်လေသည်။

“ငါတို့ ရက်ထပ်စောင့်ဖို့လိုနေသေးတယ်ပေါ့၊ အဲဒီကောင်းကင်ဘုံဆရာပြန်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ?” သရဲမိန်းကလေး ကြောက်လန့်တကြားမေးလိုက်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ရှောင်းကန်ကိုခေါ် ပြီး ရက်အနည်းငယ်လောက် ပုန်းနေလိုက်ပေါ့၊ သူ ဒီမှာ ငါနဲ့တစ်ယောက်ထဲရင်ဆိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။” ရှန်နန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်အဆင်ပြေမှာလဲ? သူ့ဘေးမှာ သရဲဘုရင်ရှိနေတယ်လေ။”
နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ သရဲမိန်းကလေးလည်း မြင်ခဲ့လေတယ်။

ရှန်နန်ကချီချောင်မင်နဲ့ အလွယ်တကူရင်ဆိုင်နိုင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သရဲဘုရင်နဲ့တော့
သိသိသာသာမဖြေရှင်းနိုင်လေဘူး။ ချီချောင်မင်နဲ့ သရဲဘုရင်သာ
အတူတူလှုပ်ရှားလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ အခြေအနေဆိုးတဲ့ဖြစ်နိုင်ချေတွေနှင့်အတူ
ရှန်နန်ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။

ရှန်နန်လည်း ဒါကိုနားလည်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားနည်းမရှိနေတဲ့အတိုင်း သူလည်း
ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေလေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ အာ။” ချန်းယု ရုတ်တရက်ဝင်ပြောလာလေတယ်။ “ချီချောင်မင်ကို
ဖမ်းဆီးခံထားရတယ်၊ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှာ ငါးရက်ခြောက်ရက်လောက် သူနေရဦးမယ်လို့
ငါခန့်မှန်းပြောနိုင်တယ်။ ဒီအချိန်ကာလက မှော်လက်နက်ယူလာဖို့
ငါအတွက်အချိန်လုံလောက်ပါတယ်။”

“ဖမ်းဆီးခံထားရတယ်??” ချန်းယုပြောတာကို သရဲမိန်းကလေး မယုံကြည်နိုင်တဲ့အတိုင်း
ပြန်လည်မေးကြည့်လိုက်တယ်။ “ဖြစ်နိုင်တာက... သူဖမ်းဆီးခံထားရတာက
လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာကျူးလွန်တာကြောင့်လား?”

“...” ဒါကိုကြားလိုက်ရတော့၊ သူမတကယ်ကြီး
ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားခံလိုက်ရသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရလေတယ်။ ချန်းယု သူမ-ငယ်
မရှင်းပြနိုင်တဲ့နာကျင်မှုကို ခံစားမိလိုက်လေသည်။

မနက်ဖြန်ဖြေရမယ့်ဘာသာက အင်္ဂလိပ်ဖြစ်လေတယ်။ ချန်းယုရဲ့အင်္ဂလိပ်အသံထွက်က
သိပ်မကောင်းပေမဲ့၊ သူမအင်္ဂလိပ်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအမှတ်က ၁၅၀မှာ ၁၃၈ရလေတယ်။
အရမ်းအံ့သြဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောလို့မရပေမဲ့၊ ပထမနှစ်စာမေးပွဲအတွက်၊ အဲ့တာက
လုံလောက်တာထက်ပိုနေလေပြီ။

ဒီလိုပဲ၊ အဆောင်ကိုပြန်လာပြီးနောက်၊ အရင်ရက်တွေတုန်းက
ပြန်လည်လေ့ကျင့်ရေးလုပ်ဖို့နောက်ကျတဲ့အထိနေသလို ချန်ယုမလုပ်လိုက်လေဘူး။ ဒါပေမဲ့
စိတ်စွမ်းအင် websiteပေါ်က နောက်ဆုံးတာဝန်တွေကို သူမစစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆောင်းဦးပိတ်ရက်က နောက်နှစ်ပတ်အတွင်းဖြစ်လေပြီး သူမနေ့တိုင်း
အချိန်အနည်းငယ်ရလေတယ်။ ဆောင်းဦးပိတ်ရက်အကုန်မရောက်ခင် သူမအကောင့်ကို
အေအဆင့်ထိမြှင့်တင်ဖို့ ချန်းယုဆုံးဖြတ်ထားလေတယ်။ ဒီနည်းနဲ့မှ၊ သူမအဆင့်မြှင့်တာဝန်တွေကို
လက်ခံရရှိနိုင်တော့မှာဖြစ်လေတယ်။ အာ။

ဒီဒီ!

...

ချန်းယု ရရှိနိုင်တဲ့တာဝန်တွေကို ရှာဖွေနေတာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမဖုန်းသတိပေးချက်က ဆက်တိုင်ဝင်နေလေသည်။ နတ်ဘုရားများနဲ့သရဲများမမေးရ အဖွဲ့နဲ့ပတ်သတ်ပြီး ဘာမှားနေလဲမသိပါဘူး ဒီနေ့အလွန်အမင်းတက်ကြွနေလေသည်။

ချန်းယု အချိန်ဖြုန်းတဲ့အနေနဲ့ အဖွဲ့သတင်းထဲ ဝင်ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်: မင်းကြားပြီးပြီလား? ဟမ်? မြို့တော်ထဲ ဇွန်ဘီးပေါ်လာတာတဲ့၊ ပြီးတော့ နှစ်တစ်ထောင်သက်တမ်းရှိနေတယ်တဲ့ဟာ!

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေး: မဖြစ်နိုင်တာ၊ မြို့တော်က နဂါးကြောတွေ စုစည်းရာနေရာလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဇွန်ဘီးတစ်ကောင် အဲ့မှာရှိနေမှာလဲ?

ဝိုင်နဲ့အသားဘုန်းတော်ကြီး: ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအပြင်၊ စိတ်စွမ်းအင်HQUက မြို့တော်မှာတည်ရှိနေတာလေ၊ အဓိကမိသားစုသုံးစုကလည်း အဲ့မှာပဲရှိနေတာ၊ ဘယ်ဇွန်ဘီးက မြို့တော်ကိုသွားဖို့တွေ့ရဲမှာလဲ?

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်: အဲ့တာက အခုမှ အုတ်ဂူက ပြေးထွက်လာတယ်လို့ ငါကြားတာပဲ။

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေး: မင်းအဲ့တာကိုဘယ်ကကြားခဲ့တာလဲ?

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်: ငါ့ဦးလေးက မြို့တော်မှာလေ၊ သူ့အခုလေးတင် ငါ့ဆရာကိုခေါ် ပြီး နေ့လယ်တုန်းက ကောင်းကင်ဘုံကလာတဲ့သတိပေးမိုးခြိမ်းသံ ကြားလိုက်တယ်လို့ သူပြောလာတာ။ ကောင်းကင်ဘုံက မိုးခြိမ်းသံပို့လိုက်တယ်၊ အာ၊ မွန်းစတားတစ်ကောင်မွေးဖွားလာတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီဂရုထဲ မြို့တော်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် မရှိဘူးလား? ထွက်လာပြီး ဒါကိုအတည်ပြုပေးပါဦး၊ အာ၊ မင်းအဲ့တာနဲ့ပတ်သတ်ပြီးကြားခဲ့လား?

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော်: ငါလည်းကြားလိုက်တယ်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ငါကောပဲ။

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေး: တကယ်ကြီး? ကောင်းကင်ဘုံကို နှိုးဆော်နိုင်တဲ့ ဇွန်ဘီးတစ်ကောင် မြို့တော်မှာတကယ်ကြီးရှိနေတာလား?

ဝိုင်နဲ့အသားဘုန်းတော်ကြီး: အော်မီထော်ဖော်၊ ဒီနှမ်းပါးတော်ဘုန်းကြီး
အမြန်ဆုံးမီးရထားလက်မှတ်ကိုဝယ်ပြီး လာကြည့်ကြည့်လိုက်မယ်။

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော်: မိုးခြိမ်းသံမြည်လာတော့၊ ငါ့ဆရာရဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်က
အရမ်းအားကောင်းတဲ့ယင်အရှိန်အဝါကို အာရုံခံမိလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ့တာက
မြန်မြန်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: ဒါအမှန်ပဲ၊ ငါ့အဘိုးက တည်နေရာကို တွက်ချက်ချင်နေခဲ့တာ၊
ဒါပေမဲ့ သူ့အဖြေမရှာနိုင်ခင် မိုးခြိမ်းသံရပ်သွားခဲ့ပြီး ယင်အရှိန်အဝါကိုလည်း
ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဘူး။

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေး: ဒီဇွန်ဘီးမှာ အသိဉာဏ်ရှိနှင့်နေလောက်ပြီး သူ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့
ယင်အရှိန်အဝါကို ဖိနှိပ်ပြီး သာမန်လူအဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး
ငါတို့ကြားနေထိုင်နေတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား?

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော်: မင်းဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးကြည့်ထားတာပဲ။

ဒီနေ့လယ်ခင်း? ကောင်းကင်ဘုံကမိုးခြိမ်းသံ? ရှန်နန်နဲ့ သရဲဘုရင်ကို
ရည်ညွှန်းနေတာဖြစ်နိုင်မလား? ချန်းယုခဏလောက်တွေးကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
အဖွဲ့ထဲမေးလိုက်လေတယ်: နေ့လယ် ၂:၃၀တုန်းက မိုးခြိမ်းသံကို နင်တို့ပြောနေကြတာလား?

ချန်းယု အချိန်ကို တိတိကျကျမှတ်မိနေရတာက သင်္ချာစာမေးပွဲက
နေ့လယ်ခဏရှိမှာစတင်တာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ချန်းယု အဲဒီမေးခွန်းတွေကို
တစ်နာရီထက်နည်းနည်းပိုပိုလေး ဖြေဆိုခဲ့ရတာဖြစ်လေတယ်၊
သူမအဲ့ကိုရောက်သွားချိန်ပါအပါအဝင်ပေါ့၊ အချိန်ကိုတွက်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊
မိုးခြိမ်းသံက ၂:၃၀ ဝန်းကျင်မှာသေချာပေါက်ဖြစ်နိုင်နေလေသည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်: နတ်ဘုရား၊ မင်းလည်းကြားလိုက်တယ်လား?

ငါလမ်းပိုင်ချင်တယ်: အဲဒီအချိန် တကယ်ပဲအမှန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို ငါကြားရုံတင်မကဘူး၊
မြင်ပါမြင်ခဲ့သေးတယ်။

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်: အို သေစမ်း!

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေး: မိုက်တယ်ကွာ!

ဝိုင်နဲ့အသားဘုန်းတော်ကြီး: မင်းတကယ်အသက်ရှင်နေသေးတယ်ပေါ့?

တာအိုဘုန်းတော်ကြီးဖန်ဟော်: ...

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်၊ နတ်ဘုရား၊ မင်းအဲဒါရှိနေခဲ့တာလား?
ဇွန်ဘီးကိုမင်းမြင်ခဲ့လား?

ကောလဟာလတွေကို ငြင်းဆိုဖို့ ချန်းယုရှေ့ထွက်လာလိုက်လေတယ်၊ အဲတာဇွန်ဘီးမဟုတ်ဘူး၊
အဲတာက မကောင်းမှုဝိညာဉ်နှစ်ခုကြားတိုက်ပွဲပဲ။ ယင်စွမ်းအင်က
အနည်းငယ်ပိုပြင်းထန်သွားတယ် ဒီတော့ အဲတာက ကောင်းကင်ဘုံကိုဆွဲဆောင်မိသွားတာပဲ၊
အဲတာပါပဲ။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်၊ ဒီလောက်ထိမိုက်တဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေက
ဘယ်လိုမျိုးလဲ?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ နှစ်ခြောက်ရာကျင့်ကြံရေးအဆင့်ရှိတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့ သရဲဘုရင်။

ပွေးကိုင်းမျိုးစိတ်၊ သေစမ်း!

ရွှေရောင်အပ်ချည်ကလေး၊ မိုက်တယ်ကွာ!

ဝိုင်နဲ့အသားဘုန်းတော်ကြီး၊ သရဲဘုရင်က ဘာနဲ့တူလဲ?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ အဲလိုမျိုးပဲ၊ သူက သာမန်သရဲတွေထက် ဦးချိုနှစ်ချောင်းပိုရှိနေရုံတင်ပါ။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်၊ ဒါဆို ယင်အရှိန်အဝါ
ဘာလို့ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားရတာလဲ?

ဇေဝေဝါဖြစ်စေတဲ့စကားမျိုးချန်းယုမရှိက်လိုက်ခင်
အချိန်အနည်းငယ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ငါ့ကြောင့်။

အဲတာသူမကြောင့်မဟုတ်လား? သူမသာ
သရဲကဗျည်းထိုးထားတဲ့ကျောက်ပြားပေါ် သူမအသိဉာဏ်နဲ့ မတက်နင်းခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ သရဲဘုရင်
ဘယ်လိုလုပ်ပျောက်ကွယ်သွားမှာလဲ?

အစက်အစက်အတန်းလိုက်ကြီး အဖွဲ့ထဲ ချက်ချင်းပေါ်လာလေတယ်၊ ချန်းယုပြောတာကို
လူတိုင်းမယုံကြည်နေဘူးဆိုတာ သိသာပေါ်လွင်နေလေသည်။

သူတို့တွေးတောနေတာက တကယ်ကိုရိုးရှင်းလှလေတယ်။ ဒီအဖွဲ့ကိုဝင်လာတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာအားလုံးက စိတ်စွမ်းအင် websiteက အဆင့်မြင့်တာဝန်တွေကို ဝင်ရောက်လို့မရတဲ့လူတွေဖြစ်လေတယ်။ သရဲဘုရင်ကိုရှင်းနိုင်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာက ဒီအဖွဲ့ကို ဘာလို့အသုံးပြုနေဦးမှာလဲ? ဒီတော့ တစ်ခုတည်းသောရှင်းပြချက်က ချန်းယု ကြွားလုံးထုတ်နေတယ်ဆိုတာပဲရှိလေတော့သည်။

မတ်လမှာမိုးတွေရွာသွန်းနေတယ်တစ်ဦးတည်းသာ ချန်းယုနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြားပြောနေလေတယ်။ နတ်ဘုရား၊ ငါမင်းကိုယုံတယ်။

ချန်းယုပြီးလိုက်တယ်။ အခြားသူတွေ ယုံယုံ မယုံယုံ သူမဂရုမစိုက်လေဘူး။ လက်ထဲပိုက်ဆံရှိဖို့သာ အရေးကြီးလေတယ်။ အာ။ နောက်ကျနေပြီဆိုတာတွေ့လိုက်တော့၊ သူမဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ချန်းယုအိပ်ရာဝင်လိုက်လေသည်။

သုံးရက်ကြာပြီးနောက်၊ လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးထဲ ကြွေးဓာအား ဆရာမော်ယူလာပေးလေသည်။

ဆရာမော်ကို ဟဲကျီအထဲခေါ်လာလိုက်တော့၊ လော့မင်က ဧည့်ခန်းထဲစောင့်နှင့်နေလေပြီ။ ဆရာမော် အခန်းထဲဝင်လာချိန်၊ သူ့လက်ထဲက အနက်ရောင်သစ်သားသေတ္တာကို လော့မင်မြင်လိုက်လေတယ်။

“ဘာလို့လဲ? မင်းတစ်ခုခုခံစားနေရသေးတာလား?” လော့မင် သူနဲ့ ကြွေးဓာကြား ရှင်းပြလို့မရတဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိနေတယ်လို့ပြောထားတာကို ဆရာမော်မှတ်မိနေသေးတယ်။

“အမ်။” လော့မင် ရှုပ်ထွေးတဲ့မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် သစ်သားသေတ္တာကိုကိုင်တွယ်ရင်း လော့မင်ရှေ့သုံးလှမ်းအကွာအဝေးနားရောက်တဲ့အထိ လျှောက်လာလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီနေ့နဲ့ယှဉ်ရင် အခုမင်းဘယ်လိုခံစားရလဲ?”

“ပိုတောင်ရင်းနှီးနေတယ်။” လော့မင် ခါးခါးသက်သက်ပြီးလိုက်လေသည်။ ဒီလိုမျိုးရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတဲ့ခံစားချက်က အရမ်းစစ်မှန်နေလေတယ်။ ဓားက တစ်ချိန်က သူ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်အတိုင်းပဲဖြစ်နေပြီး၊ သူမနေနိုင်ဘဲ အဲ့တာကို ထိတွေ့ချင်နေလေသည်။ သို့သော်၊ သူ့သာ အခုတကယ်ဘဲထိလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ သူ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်...

ဒါက သူ့လက်တွေ့ထဲ တစ်ခုခုကိုလိုချင်တဲ့ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။

“မင်းကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကော ဘယ်လိုလဲ?” ဆရာမော်မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာတုံပြန်မှုမှမရှိဘူး။” လော့မင် သူ့ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်လေ၊
“အရင်တကြိမ်တုန်းကနဲ့အတူတူပဲ၊ ဖော်ရွေတာကိုငါခံစားလို့ရပေမဲ့၊
ငါ့ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်က ငါကြွေးစားကိုမထိလိုက်ခင် ဘာတုံပြန်မှုမှမရှိဘူး။”

“စိတ်စွမ်းအင်လောကမှာ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးက မှော်ပစ္စည်းတွေနဲ့
ရင်းနှီးမှုရှိတယ်ခံစားရရင် မှော်ပစ္စည်းကလည်း တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုပေးလာလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို
မှော်ပစ္စည်းက အသက်ရှိနေပြီး သူ့ဆရာကို အသိအမှတ်ပြုတယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။” ဆရာမော်
ရုတ်တရက်ပြောလာလေသည်။

“ဆရာဆိုတာက...” လော့မင် သူ့မျက်နှာကို တအံ့တဩမော့လိုက်လေသည်။

“၈၀ကနေ ၉၀%ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာက၊ ဒီစားက မင်းအပိုင်ပဲ။” ဆရာမော်ပြောလာတာက
သိပ်မမှန်နေလေဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့ လက်ရှိလော့မင်တော့ သေချာပေါက်မဟုတ်နေလေဘူး။

သူမမေးလိုက်ခင် လော့မင် အနည်းငယ်မှင်သက်သွားလေတယ်၊ “နန်လင်ဘက်က
ရှေ့ဟောင်းသူတေသနလေ့လာတာ အလျော့ပေးလိုက်ပြီလား?”

“မဟုတ်ဘူး” ဆရာမော်ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

လော့မင် အနည်းငယ်ငေးဝိုင်းသွားလေတယ်; အဲ့နေ့က ဆရာမော် သူ့ကိုပြောလာတဲ့
ဖြစ်နိုင်ချေနှစ်ခုကို သူမှတ်မိနေလေတယ်။ ဒီကြွေးစားသာ တကယ်ပဲသူပိုင်ခဲ့တာဆိုရင်၊ ဒါဆို...

“ဒါဆို၊ ကျွန်တော်ကောင်းကင်ဘုံဆရာလို့ထင်လား၊ ဇွန်ဘီးလို့ထင်လား?” သူက
လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဇွန်ဘီးလား လူတွေရဲ့မကောင်းမှုကို ရှင်းထုတ်ပေးတဲ့
ကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?

“ဇွန်ဘီးတွေက ပြန်လည်မမွေးဖွားနိုင်ဘူး။” ဆရာမော် ပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို... ကျွန်တော်က ကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?” လော့မင် ယုံရခက်နေလေသည်။

“ဒါက ဖြစ်နိုင်ချေတော်တော်ရှိတယ်။” လော့မင်ရဲ့ ရုတ်တရက် တောက်ပလာတဲ့မျက်ဝန်းတွေကို
ဆရာမော်ကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့၊ သူဝမ်းနည်းနေမိလေတယ်။

ဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်နှင့်အတူ သူ့ဘာလို့မွေးဖွားလာရလဲဆိုတာကို သူ့ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလို့ လော့မင် အမြဲပြောနေခဲ့ပေမဲ့၊ သူ့နှလုံးသားအနက်ရှိုင်းဆုံးထဲ လော့မင်က သူ့အတိတ်ဘဝကို ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့အတိတ်ရှိတဲ့သူလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြစ်တင်ဝေဖန်နေခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

အခုတော့ ထင်ကြေးအသစ်ရှိလာခဲ့လေပြီ၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ဂုဏ်ကို မပြောင်းလဲနိုင်ပေမဲ့၊ အနည်းဆုံးတော့ လော့မင်ကို စိတ်အေးသွားစေနိုင် လုပ်ပေးနိုင်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?” ဆရာမော်နဲ့ ချန်းယုလိုမျိုးလေ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာ? ဒါကိုတွေးလိုက်မိတော့၊ လော့မင်မနေနိုင်ဘဲ ပျော်မိသည်။

ဆရာမော်ပြီးလိုက်တယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲက ကော်ဖီစားပွဲပေါ်ကို သစ်သားသေတ္တာတင်လိုက်ကာ၊ ထိုင်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “ဒီဓားကို မင်းဆီတောင်းဆိုလာတဲ့တစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းလေးချန်း၊ ဟုတ်တယ်မလား?”

“ဟုတ်တယ်။” ချန်းယုခေါ်လာပြီး အဲဒီနေ့က ကြေးဓားငှားဖို့ သူ့ဆီမေးလာခဲ့လေသည်။ အဲဒီညတုန်းက ဆရာမော်ထံ လော့မင်ဆက်သွယ်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာသာသူ့အသုံးပြုချင်တယ်လို့သာ သူပြောလိုက်တာဖြစ်လေတယ်၊ အခြားသူကိုငှားမယ်လို့ သူမပြောလိုက်လေဘူး။

တကယ်တော့၊ ဒီကြေးဓားက ယဉ်ကျေးမှုအမွေတင်မကဘူး ရှေးခေတ်စိတ်စွမ်းအင်ပစ္စည်းလည်းဖြစ်နေလေတယ်၊ သာမန်လူတွေ ဒါကိုကြည့်ကြည့်လို့တောင်မရလေဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီအတိုင်းငှားဖို့ ဘယ်လိုလုပ် မေးလာရဲမှာလဲ?

“မင်း၊ အာ...” လော့မင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆရာမော်တဝက်တပြက်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဘာလို့လဲ?” လော့မင် သံသယမကင်းမေးလာလိုက်လေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။” ဆရာမော် သူ့အကြည့်ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး၊ အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့အပြုံးပေးလာလိုက်တယ်၊ “မင်း သူငယ်ချင်းလေးချန်းကို တကယ်ပဲသဘောကျတယ်ဆိုတာ ငါဒီအတိုင်းတွေးမိသွားလို့ပါ။”

“သေချာပေါက်ပေါ့၊ အာ” ချန်းယုကိုတွေးလိုက်မိတော့၊ လော့မင်ရဲ့အမူအရာ အများကြီးနူးညံ့ညင်သာလာလေတော့သည်။

ဒါကိုကြားလိုက်တော့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ယူရန်လှမ်းနေတဲ့ ဆရာမော်လက်တွေတောင့်သွားကာ
ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

အပိုင်း(၅၀)

"မိန်းကလေးက အမြဲရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လုပ်ပြီး၊ ပိုက်ဆံမက်သူဖြစ်ပြီး၊ သူမကြည့်ရတာ သူမမရင့်ကျက်သေးပုံပေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမက အရမ်းသဘောကောင်းပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။" လော့မင်ပြောပြလာလေသည်။

ဒီတော့၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို၊ အလကားအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလို့ အနည်းငယ်ခုန်သွားတဲ့ လူအိုကြီး၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး သူ့အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတာကို ဖိနှိပ်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ပူပူလေး သောက်ချလိုက်လေသည်။

လော့မင် သာမန်လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ခြေလှမ်းလှမ်းနေပြီးလို့ လူအိုကြီးထင်လုနီးပါးဖြစ်သွားလေသည်။

"သူငယ်ချင်းလေးချင်း အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာငှားထားတာလဲ?" ဆရာမော်မေးလိုက်လေသည်။

"ရှိရှိပြောတာတော့ နှစ်နာရီဆို လုံလောက်ပါပြီတဲ့။" လော့မင် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပြီ။" လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်၊
"ငါဒီမှာနှစ်နာရီစောင့်နေလိုက်မယ်၊ ဓားကို သူငယ်ချင်းလေးချင်းဆီပို့ပေးဖို့ မင်းတစ်ယောက်ယောက်ရှာလိုက်လို့ရတယ်။"

"နှစ်နာရီက မလုံလောက်လောက်ဘူး။"

"ဘာ? သူမ နှစ်နာရီငှားချင်တာလို့ မင်းပဲအခုလေးတင် ပြောလာတာမဟုတ်ဘူးလား?" သူနားကြားမမှားလောက်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်မလား?

လော့မင် ပြုံးကာ ရှင်းပြလာလေတယ်၊ "မြို့တော်တက္ကသိုလ်အတွက် ဒီအပတ်က စာမေးပွဲအပတ်ပဲ၊ ရှိရှိ သေချာပေါက်စာမေးပွဲဖြေနေလောက်တုန်း၊ ဒီတော့..."

"အိုကေ၊ အိုကေ၊ မင်းအဲ့တာကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာပြီးပို့ခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ငါဒီမှာနည်းနည်းထပ်စောင့်နေလိုက်တာပေါ့။" တကယ်ကိုဂရုတစိုက်ရှိနေတာပဲ၊ ထို့နောက် ဆရာမော် တောင်းဆိုလာလိုက်လေတယ်၊ "ဒါပေမဲ့ chessကစားဖို့ မင်းငါ့ကိုအဖော်လုပ်ပေးရမယ်။"

"ကောင်းပါပြီ။"

chessboardကို ဟဲကျီယူလာပေးလိုက်လေတယ်၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့

သရေစာတွေပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပြီးနောက်၊

ကြေးစားထည့်ထားတဲ့သစ်သားသေတ္တာကိုယူလိုက်ပြီး၊ လျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

တံခါးမှာစောင့်နေသူက ထျန်းဖေဖြစ်လေတယ်၊ ချန်းယု သရဲထပ်နှင်တော့မလို့ဆိုတာ

ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တောက်တိုမယ်ရလုပ်ပေးရန် စာရင်းပေးလာတဲ့သူပေါ့။

မြို့တော်တက္ကသိုလ်ကို ကြေးစားယူကာ ထျန်းဖေမောင်းနှင်လာခဲ့ပြီး၊ ချန်းယုစာမေးပွဲပြီးသွားပြီး ထွက်လာတဲ့အထိ စောင့်နေလိုက်လေသည်။

“ကြေးစားယူလာခဲ့တာလား?” ထျန်းဖေကို ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာပါ။” ခရီးသည်ထိုင်ခုံးပေါ်က သစ်သားသေတ္တာကို ချန်းယုမြင်ရအောင် ထျန်းဖေဘေးဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

“သွားကြစို့!” ချန်းယု ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သူမဘာသာသူမ နေရာယူလိုက်လေသည်။

ရှန်နန်ရှိရာနောက်ဖေးလမ်းက မြို့တော်တက္ကသိုလ်နဲ့နီးလေတယ်၊ အဲ့ကိုသွားဖို့ လမ်းလျှောက်သွားမယ်ဆိုရင် ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော်သာလျှောက်ရလေတယ်၊ ကားနဲ့ဆိုတော့ ထျန်းဖေ သုံးမိနစ်အတွင်း ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ချန်းယုကားပေါ်ကဆင်းပြီး နောက်ဖေးလမ်းထဲလျှောက်လာလိုက်တယ်၊ သူ့လက်ထဲ သစ်သားသေတ္တာနဲ့ ထျန်းဖေနောက်မှအနီးကပ်လိုက်လာလေသည်။ သူမတွေ့နိုင်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေလေတယ်၊ ဒီနေရာမှာ နှစ်၆၀၀နီးပါးကျင့်ကြံထားတဲ့ သံကြိုးခတ်ထားခံရတဲ့သရဲရှိနေတာပေါ့?

“ရှန်နန်?” ချန်းယု သူမလက်ကို ညင်ညင်သာသာမြှောက်လိုက်ပြီး နံရံကိုခေါက်လိုက်လေသည်။

ချန်းယုခေါက်သံကြောင့် သရဲသုံးဦး နံရံထဲကနေ မျောလွင့်လာလေတော့သည်။

ထျန်းဖေ အနည်းငယ်အေးလာတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မြို့တော်က ဆောင်းရာသီမှာ တော်တော်အေးပေမဲ့၊ သရဲတွေကြောင့်အေးလာတာနဲ့တော့ ကွာခြားနေလေသည်။ ထျန်းဖေ သူ့လက်ထဲက သစ်သားသေတ္တာကို မရည်ရွယ်ဘဲ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ချန်းယုအနီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့လာလိုက်လေသည်။

သူ့အရမ်းသိချင်နေပေမဲ့လည်း၊ သူမထိန်းနိုင်ဘဲ ကြောက်လန့်နေသေးလေသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချမ်း? နင် မှော်ပစ္စည်းငှားလာခဲ့ပြီလား?” သရဲမိန်းကလေး ပျော်ရွှင်အံ့အားသင့်စွာ မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ရှန်နန်ဘာမှမပြောပေမဲ့၊ သူ့မျက်လုံးထဲက စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကိုတော့ မဖုံးကွယ်ထားနိုင်လေဘူး။

“ငှားလာပြီ။ ဝိညာဉ်သံကြိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီးရင် အဲ့တာခုတ်ဖြတ်ဖို့ ငါကူညီပေးမယ်။” ရှန်နန်ကို ချမ်းယုပြောလိုက်လေသည်။

မြန်မြန်ခုတ်ဖြတ်ပြီး ဒီရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို မြန်မြန်ရွှေ့သွားရမယ်၊ သူမနဲ့အတူ လက်ထောက်ထျန်းလိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သယ်ပို့ပေးဖို့ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းလို့ရတယ်၊ အာ။

“ဟုတ်။” ရှောင်းကန်ကို နည်းနည်းဝေးဝေးခေါ်သွားဖို့ သရဲမိန်းကလေးကို ရှန်နန်အချက်ပြလိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ထဲက ရန်လိုမှုကို သူထုတ်လွှင့်လိုက်လေသည်။ ရန်လိုတဲ့အရှိန်အဝါ အဆင့်အနည်းငယ်ရောက်လာတော့၊ ရှန်နန်ကိုပိတ်လှောင်ထားတဲ့သံကြိုးတွေ ချန်းယုရှေ့ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါ့ကိုဓားပေးလို့ရမလား?”

“အာ!? အို!” ထျန်းဖေ ကြောင်သွားဝေးလေသည်။ ချန်းယုက သရဲတွေကိုမြင်နိုင်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာဆိုတာ သူသိနေတာကြာလေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူမဘာသာသူမ ဘာမှမရှိတဲ့နေရာကို စကားပြောနေတာမြင်လိုက်တော့၊ ဒီခံစားချက်ကို သူ့ဘယ်လိုသရုပ်ဖော်ပြရမလဲ? ဒါက ကြက်သီးထလောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်းလေတယ်၊ အာ။

ထျန်းဖေ သစ်သားသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲက ကြေးဓားကိုထုတ်လိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက် ချန်းယု သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး ယူလိုက်လေသည်။

ဝီဝီ!

“ရှူး!” ချန်းယု နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရပြီး သူမလက်ကို မြန်မြန်ပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ ချန်းယုရဲ့လက်က ကြေးဓားကိုထိလာတာနဲ့ အထဲတိတ်တိတ်လေးလဲနေတဲ့ကြေးဓား ရုတ်တရက်တုန်ယင်လာလေပြီး၊ ချန်းယုရဲ့လက်ချောင်းကို ထက်တဲ့ဓားသွားက ထိုးဖောက်လိုက်တာက၊ သွေးထွက်လာစေလေသည်။ ချန်းယုရဲ့လျင်မြန်တဲ့တုံ့ပြန်မှုကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ မဟုတ်ရင် သူမလက်ချောင်း ပြတ်ထွက်သွားမှာဖြစ်လေသည်။

ဒီဇာနည်က ငါ့ကိုရန်လိုနေတာလား?? ဒီလိုအတွေးမျိုး ချန်းယုစိတ်ထဲ
ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား?” ချန်းယုဒဏ်ရာရသွားတာကိုမြင်လိုက်တော့
ထျန်းဖေအနည်းငယ်စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါမတော်တဆ ခြစ်မိသွားလို့ပါ။” ချန်းယု ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး၊
သူမအကြည့်က ကြေးမုံပေါ်ရောက်လာကာ၊ ဒါနဲ့ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ
သူမတို့ဆိုင်းနေလေတော့သည်။

ငါဒီဇာနည်ကိုထိလို့မရဘူး၊ ဒီတော့ ဝိညာဉ်သံကြိုးကို ဒါနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ဖြတ်လို့ရတော့မှာလဲ?

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊ မင်းတကယ်ပဲအဆင်ပြေရဲ့လား?” ဓားကြောင့် ချန်းယုမတော်တဆ
ခြစ်မိသွားတယ်ဆိုတာကိုသာ ထျန်းဖေမြင်လိုက်ရလေတယ်၊ ရှန်နန်ကတော့
အဲ့ကနေထွက်လာတဲ့ ရက်စက်တဲ့၊ သွေးနီရောင်မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို
တကယ်တမ်းမြင်တွေ့နေရလေသည်။ ဒီကြေးမုံက ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း
ထိတာမခံချင်လေမှန်း သိသာထင်ရှားနေလေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်!” ချန်းယု သူမခေါင်းကို ထပ်မံခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ဒါက ချန်းယုပြောလာတာနဲ့ အတိအကျဖြစ်နေလေတယ်၊ ချန်းယုလက်ချောင်းထိပ်ကို
ခြစ်မိထားတဲ့ သွေးနီရောင်မကောင်းမှုဝိညာဉ် ခဏနေတော့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး
သူမကိုဘာအန္တရာယ်မှမဖြစ်စေလေဘူး။

မကောင်းမှုဝိညာဉ်က တစ်ဖက်ရန်သူကို မထိခိုက်စေနိုင်တော့ဘဲ၊ ဘာလို့ရန်သူကို
ထပ်မံတိုက်ခိုက်နေတော့မှာလဲ? ဒီလိုအတိုက်အခံလုပ်တာမျိုး ရှန်နန်စိတ်ထဲ
မရေရာတဲ့အတွေးတစ်ခု ဖြစ်ခနဲ ပေါ်လာလိုက်တယ်။

ချန်းယု ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး မှော်လက်နက်ကို မယူလိုက်တာကို မြင်လိုက်တော့၊
သရဲမိန်းကလေး ငေးငေးငိုငိုရပ်နေလေကာ၊ တစ်ခုခုမှားနေတယ်လို့ တွေးလိုက်မိလေသည်။
သူမမေးချင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှန်နန်အကြည့်ကြောင့် ရပ်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု အဲ့မှာရပ်နေပြီး၊ ခဏလောက်တွေးနေလေပြီး၊ နောက်ဆုံးတော့ ကြေးမုံကနေ
အကြည့်လွှဲလိုက်လေသည်။ ထျန်းဖေကို သူမပြောလိုက်ခင်၊ သူမလှည့်လိုက်ပြီး
ရှန်နန်နောက်လျှောက်သွားကာ၊ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး ရှန်နန်ရဲ့ညာဘက်လက်ကို

ပိတ်လှောင်ထားတဲ့ ဝိညာဉ်သံကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး၊ “လက်ထောက်ထျန်း၊ ရှင်ကျွန်မကို ကူညီပေးလို့ရမလား?”

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ မင်းပြောချင်တာကိုပြောဖို့ မတွန့်ဆုတ်နေပါနဲ့။” ထျန်းဖေ သူ့လက်ထဲ သစ်သားသေတ္တာကိုကိုင်ပြီး ချန်းယုထံ လျှောက်လာလိုက်လေသည်။

“ကြေးစားကိုထုတ်လိုက်။” ချန်းယု ပြောလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေ ကြေးစားကိုထုတ်လိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက် သူ့လက်ကိုဆန့်ပြီး ချန်းယုထံ အဲ့တာကိုပေးလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေလက်ထဲက ဘာမှမတုံ့ပြန်တဲ့ကြေးစားကို ချန်းယုကြည့်လိုက်တယ်၊ သူမကို အဲ့တာတိုက်ခိုက်လာချိန် ကြေးစား သူမကိုရန်လိုနေလောက်တယ်ဆိုတာ သူမခန့်မှန်းပြီးသားဖြစ်နေပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူမမျက်လုံးတွေနဲ့ အဲ့တာကို ထပ်မံအတည်ပြုကြည့်လိုက်ချိန်၊ သူမမနေနိုင်ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျလာလေတော့သည်။ ဒီကြေးစား ငါ့ကိုဘာလို့ အရမ်းမုန်းနေရတာလဲ? အဲဒီနေ့တုန်းက သူနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါသံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို အသုံးပြုခဲ့မိလို့လား?

“ရှင်ကိုင်ထားလိုက်၊ အဲ့တာကို ကျွန်မဆီမပေးလိုက်နဲ့။”

“အို။” ထျန်းဖေ နားမလည်ပေမဲ့၊ သူ့ဘာမှမမေးဘဲ ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဝိညာဉ်သံကြိုးပေါ်တင်လိုက်ပြီး သူမခေါင်းလှည့်ပြီးမပြောလိုက်ခင် အဲ့တာကို ဆန့်ထုတ်လိုက်လေတယ်၊ “ငါ့လက်နှစ်ဖက်ကြားမှာ သံကြိုးတစ်ခုရှိနေတယ်၊ ရှင်ခံစားလို့ရလား?”

ထျန်းဖေ ဂရုတစိုက် ကြည့်ကြည့်လိုက်လေတယ် ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကို ခံစားမိဖို့နေနေသာသာ၊ ဘာမှမမြင်ရလေဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ခေါင်းကို တိတ်တိတ်လေး ခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ရှင်မမြင်နိုင်လည်းကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သံကြိုးတည်နေရာကို ရှင်သိနေဖို့ပဲလိုတာပါ။”

သူမလက်တွေကြား သံကြိုးတစ်ခုရှိနေလေတယ်၊ သူ့တည်နေရာကိုသိဖို့ မခက်ခဲနေလေဘူး၊ ထျန်းဖေ သူသိကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ခဏနေရင် ဒီကိုခုတ်လိုက်ဖို့ ကျွန်မရှင်ကိုပြောလိုက်မယ်၊ သံကြိုးကိုခုတ်ဖို့ ရှင့်လက်ထဲက ကြေးစားကိုအသုံးပြုလိုက်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“အိုကေ။” ထျန်းဖေ သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး သံကြိုးအထက် ကြေးစားကိုမလိုက်လေသည်။

ထျန်းဖေက ကောင်းကင်ဘုံဆရာမဟုတ်လေဘူး၊ ဒီတော့ ကြေးစားရဲစွမ်းအင်အပြည့် သူမထုတ်သုံးနိုင်လေဘူး၊ ချန်းယုကတော့ သူမဘာသာသူမ အဲ့တာကိုမကိုင်နိုင်လေဘူး။ အခြားကောင်းကင်ဘုံဆရာကိုရှာပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်သင့်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တန်းဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ အခြားသူလက်ထဲရသွားမှာကို ချန်းယုဘယ်လိုလုပ် စောင့်ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ?

ဒီတော့၊ ချန်းယု ခဏလောက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့အကြံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိလေသည်။ ဒီကြေးစားသာ တကယ်ပဲ သူမကိုရန်လိုနေတာဆိုရင်၊ အရင်တုန်းကလို သူမအရှိန်အဝါကို သူ့အာရုံခံမိလိုက်တာနဲ့ အဲ့တာက ချက်ချင်းတိုက်ခိုက်လာမှာဖြစ်လေတယ်၊ ဒီတော့...

“ခုတ်တော့!” ဝိညာဉ်သံကြိုးထဲ သူမစိတ်စွမ်းအင်ကို ချန်းယုထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ့လက်ထဲကစားကို ထျန်းဖေချပေးလိုက်လေသည်။

ကလန်! ဒီအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထိသွားပြီး၊ မကောင်းမှုအရှိန်အဝါ တစ်သုတ်ထွက်လာပြီးနောက်၊ ကလေးလက်မောင်းအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ဝိညာဉ်သံကြိုး မြေပြင်ပေါ် ချက်ချင်းပြုတ်ကျလာလေသည်။

“အောင်မြင်တယ်!” ချန်းယု အံ့အားသင့်သွားလေတယ်၊ “တတိယအစ်ကိုရဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့အရာဆိုတာ ငါသိနေတယ်၊ ဟာ၊ ဟား၊ ဟား...”

ကြေးစားကိုကိုင်ထားရင်း၊ မြေကြီးကို ဆန်းသစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထျန်းဖေကြည့်လာလေတယ်။ အဲဒီမှာဘာမှမရှိနေပေမဲ့၊ သူ့စားကို ခုတ်ချလိုက်တုန်းက လက်ခံလိုက်ရတဲ့ ခုခံမှုက အဲဒီမှာ တစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုတာ ထျန်းဖေသိသွားစေလေတယ်၊ သူမမြင်နိုင်ရုံတင်ပဲဖြစ်နေလေသည်။

သူ့ကို နှစ်ခြောက်ရာကျော် ပိတ်လှောင်ထားတဲ့ အဲဒီသံကြိုး တကယ်ပဲ ဖြတ်နိုင်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှန်နန်မထင်ထားမိလေဘူး၊ သူ့မျက်နှာအမူအရာက ရှုပ်ထွေးနေလေပြီး သူ့နှလုံးသားက အတောမသတ်နိုင်လောက်အောင် တုန်ခါနေလေတော့သည်။

“ရှန်နန်!” သရဲမိန်းကလေး စိတ်လှုပ်တရှားပြေးလာပြီး ရှန်နန်ကိုဖက်လိုက်လေသည်။

“ကိုကြီး!” ရှောင်းကန်လည်း စိတ်လှုပ်တရှားပြေးလာလိုက်လေသည်။

“ငါပြောပါရစေ၊ အာ၊ ငါဒီသံကြိုးသုံးခု အရင်ဖယ်ထုတ်ပေးမယ်၊ နင်တို့သရဲတွေ အောင်ပွဲခံပါတီမကျင်းပခင်၊ နင်တို့တွေ ငါ့ဆီ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းသယ်လာပေးလို့ ရနိုင်မလား?” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

သရဲမိန်းကလေး ကိုးရိုးကားရားပြီးလိုက်လေတယ်၊ ထို့နောက် ချန်းယုကို မနှောင့်နှေးစေရန် ရှောင်ကန်ကိုခေါ် ပြီး တစ်ဖက်လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ချန်းယုနဲ့ ယျန်းဖေ ပူးပေါင်းပြီး ကျန်တဲ့သံကြိုးခုတ်သွားတဲ့အထိ ဆက်တိုက်ခုတ်ဖြတ်နေလိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့၊ သူ့ကိုပိတ်လှောင်ထားတဲ့ သံကြိုးတွေအားလုံး ပြတ်သွားခဲ့လေပြီ၊ သူလွတ်လပ်ရေးရရှိလာတာတဲ့ ခံစားချက်ကို ရှန်နန်မဖော်ပြနိုင်ခင်၊ ချန်းယု ရုတ်တရက်ပြောလာတာကို သူကြားလိုက်ရလေတယ်၊ “အဲဒီ... နေ့လယ်စာမေးပွဲရှိသေးတာကြောင့် ငါစာပြန်ကြည့်ဖို့ပြန်သွားရဦးမယ်၊ ဒီတော့ နင်တို့တွေ ငွေအရင်ရှင်းပေးသင့်တယ်။”

သူနှုတ်ခမ်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားတွေကို ပြန်မျိုသိပ်လိုက်ရလေသည်။ ရှန်နန် ချန်းယုကို နက်နက်နဲနဲစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ လှည့်လိုက်ပြီး နံရံထဲဝင်သွားလိုက်သည်။

သစ်သားသေတ္တာထဲ ကြေးစားကို ယျန်းဖေပြန်ထည့်လိုက်ပြီး၊ သူကြည့်လိုက်ချိန်၊ သူမြင်နေရတာကို သူမယုံနိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ သိသိသာသာ ဘာမှမရှိနေလေဘူး၊ သို့သော်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအစုလိုက်ကြီး၊ ကြီးတာကော သေးတာတွေကော၊ ငါးမိနစ်အတွင်း ဘယ်ကမှန်းမသိရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဘ... ဘယ်နေရာက သူတို့ထွက်လာတာလဲ?

“ပြီးသွားပြီလား?” ဘာမှမရှိတဲ့နေရာဆီ ချန်းယုမေးလိုက်တာကို ယျန်းဖေကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဒါတွေအကုန်ဒီမှာပဲ။” သာမန်သရဲတွေက ရုပ်ပစ္စည်းတွေကို ထိတွေ့လို့မရလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှန်နန်အတွက်တော့ မတူညီနေလေဘူး။ သူက နှစ်ခြောက်ရာလောက် ကျင့်ကြံထားတဲ့ သန့်စင်ခံရပြီးတဲ့ သရဲဖြစ်လေတယ်၊ သူလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်၊ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို သူ့လက်ဗလာနဲ့တင် မှောက်ပစ်လို့ရလေသည်။

ရှန်နန်ရဲ့အုတ်ဂူက ဒီနောက်ဖေးလမ်းကြားအောက်မှာရှိနေလေတယ်။ သူတည်နေရာက အလွန်အမင်းနက်လေတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူမှသူ့အုတ်ဂူကို ရှာမတွေ့နိုင်လေဘူး မြို့တော်ဆောက်ဖို့ အစိုးရက ချိုင့်တွေတူးဖော်ခဲ့တာတောင်မှပေါ့။ ရှန်နန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ တစ်ခုချင်းစီရွှေလာတာကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ ဘယ်သူမှအဲ့တာတွေကို ရနိုင်မှာမဟုတ်လေဘူး။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ကြွေထည်ပစ္စည်းတွေနဲ့ကျောက်တွေကို ချန်းယုမြင်လိုက်ချိန်၊ သူမချက်ချင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြုံးပြုံးဖြဖြလုပ်လိုက်လေသည်။ ချန်းယု သူမခေါင်းကို ထုန်းဖေဘက်လှည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “လက်ထောက်ထုန်း၊ ဒါတွေက နှစ်၆၀၀သက်တမ်းရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပဲ၊ ရှင်ကြိုက်တာတစ်ခုခုရှိလား ကြည့်ကြည့်လိုက်လေ၊ ရှင်တစ်ခုရွေးလို့ရတယ်။”

“အာ? ကျွန်တော့်အတွက်?” ထုန်းဖေ သံသယနဲ့မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အာ၊ ရှင်ကူညီတာကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီသံကြိုးတွေကို အဆင်ပြေပြေ ငါဖြတ်နိုင်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်၊ ကျွန်မရှင်ကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုပေးမယ်၊ ရှင်ကြိုက်တာရွေးလိုက်၊ အားနာမနေပါနဲ့။” ချန်းယု သဘောထားကြီးကြီး ပြောလာလိုက်လေသည်။

“ဒါ... ဒါက အရမ်းဈေးကြီးတယ်လေ။” ထုန်းဖေပြောလိုက်လေတယ်။ သူ့မှာယုံကြည်ချက်မရှိနေလေဘူး။ နှစ်ခြောက်ရာကျော်သက်တမ်းရှိနေတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊ သူတစ်ဘဝလုံး စစ်သားအဖြစ်နဲ့ ပိုက်ဆံရှာနေခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ဒီလောက်အများကြီး သူမစုဆောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့အတတ်ပြောရဲလေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ အာ၊ ဒီမှာအများကြီးရှိပါတယ်။” ထုန်းဖေ မရွေးတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ အပိုထဲက အဖြူနဲ့အပြာရှိတဲ့ ကြွေထည်ပစ္စည်းကို သူကောက်ယူလိုက်ပြီး ထုန်းဖေထံပေးလိုက်လေတယ်။ “ဒီဟာကောဘယ်လိုနေလဲ? ကျွန်မ ဒါကိုရှင့်ပေးလိုက်မယ်။”

စာမေးပွဲဖြေရန် ကျောင်းကိုချန်းယုပြန်သွားရဦးမှာ ဖြစ်လေတာကြောင့်၊ ထုန်းဖေ ကားပေါ် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ အကုန်တင်လိုက်ပြီး လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးဆီ အဲ့တာတွေ ယူလာခဲ့လိုက်လေသည်။

လော့မင်ရှေ့ထုန်းဖေရပ်လာချိန် သူ့ဘယ်ဘက်လက်ထဲကြေးစားရှိနေပြီး သူ့ညာဘက်လက်ထဲ အဖြူအပြာကြွေထည်ပစ္စည်းရှိနေလေတယ်။ သူတုံးအတွဲအသွင်အပြင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး လော့မင်မနေနိုင်ဘဲမျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေတယ်။ “ဘာဖြစ်တာလဲ?”

“တတိယသခင်လေး” ထုန်းဖေ စကားတစ်စုံတစ်ရာပြောလာလေတယ်။ “မိန်းကလေးချင်းယု... ပြောတာ သူမကျွန်တော့်ကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပေးချင်တယ်တဲ့...”

အဲဒီလောဘကြီးတဲ့အသေးလေးက တကယ်ပဲ သဘောထားကြီးနေတယ်ပေါ့? လော့မင်က အနည်းငယ်အံ့သြသွားလေတယ် ဒါပေမဲ့ ပြောလိုက်သေးလေတယ်။ “မင်းကိုပေးလာမှတော့၊ ဒါဆို မင်းသိမ်းထားလိုက်ပေါ့။”

“ဘာရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေလဲ၊ ငါတစ်ချက်ကြည့်ကြည့်ရအောင်။” ဆရာမော်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းချစ်သူ၊ အနီးကပ်ရွှေ့လာပြီး ထုန်းဖေကိုင်ထားတဲ့ အဖြူအပြာကြွေထည်ပစ္စည်းကို ကြည့်လာလိုက်တယ်။ “ဒါက ကြွေထည်ပန်းအိုးလား? ဒီအရှိန်အဝါကိုကြည့်ပါဦး။ ဒါက နှစ်တစ်ထောင်သက်တမ်းရှိမယ်ဆိုတာ ငါခန့်မှန်းပြောရဲတယ်။ အဖြူအပြာက အဲတုန်းက ရှားပါးတယ်။ ဒီတော့ အနည်းဆုံး သုံးဆယ်မီလီယံလောက် တန်ဖိုးရှိနိုင်တယ်။ အာ။”

သုံးဆယ်မီလီယံ? ထုန်းဖေရဲလက်တွေ သူလက်ခံရရှိလိုက်တဲ့သတင်းကြောင့် ရှော့ရကာ လျော့ရဲလာလေတော့သည်။

ကံကောင်းထောက်မနဲ့၊ တစ်ဖက်မှာကြည့်နေတဲ့ဟဲကျီက မြေပေါ်ပန်းအိုးမကျသွားခင် လျင်လျင်မြန်မြန် ဖမ်းပေးလိုက်လေတယ်။ ချွေးအေးစီးကျလာကာ သူ့ကျိန်ဆဲလိုက်လေတယ်။ “အကောင်စုတ်၊ သုံးဆယ်မီလီယံ၊ အာ!”

ငါ့ကောင်၊ သုံးဆယ်မီလီယံကို ငါပစ်ချမိလိုက်တော့မလို့၊ ငါကသောက်ရမ်းချမ်းသာတာပဲ။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

အဆောင်ကို သူလက်ထဲ သုံးဆယ်မီလီယံတန်တဲ့ပန်းအိုးနဲ့အတူ ထုန်းဖေပြန်လာလိုက်လေသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း လက်ထောက်များအဖွဲ့ထဲ မကြုံစဖူး

အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားခဲ့လေတယ်။ ချန်းယုကို သရဲနှင်ဖို့ အဖော်လိုက်ပေးရတာက ဆန္ဒအရှိဆုံးအလုပ်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

အပိုင်း(၅၁) : လူအရိုး

ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဖြစ်လေတယ် ဒီတော့ ချန်းယု ကျောင်းကနေ အိမ်ပြန်လာလိုက်လေတယ်၊ ချန်းယုလည်း ညစာစားဖို့ ရဲစခန်းကနေ အိမ်ကိုပြန်လာလေတယ်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်းလည်း ဒီနေ့ အစည်းအဝေးတက်ရန်မရှိနေလေဘူး၊ ဒီတော့ ချန်းမိသားစု ရှားရှားပါးပါး မိသားစုစုံစုံလင်လင် ညစာစားကြလေသည်။

“ရှိရှိ၊ အာ၊ ထပ်စားဦးလေ။” သူမတူနဲ့ ဟင်းယုလိုက်ပြီး ချန်းယုပန်းကန်ထဲထည့်ပေးလိုက်ကာ၊ “စာမေးပွဲနဲ့ဖိအားများမနေနဲ့ဦး၊ သမီးအောင်တယ်ဆိုရုံတင် အဆင်ပြေပါတယ်။”

“ကလေးကို ဒီနည်းနဲ့ မင်းဘယ်လိုလုပ်သင်ပေးနေရတာလဲ? ဒါပေါ့ သူမသေချာပေါက် ကောင်းကောင်းဖြေဆိုနိုင်ရမှာပေါ့၊ အောင်ရုံတင် ဘယ်လိုလုပ်အဆင်ပြေမှာလဲ?”
မြို့တော်ဝန်ချန်းသဘောမတူနေလေဘူး၊ “ဒီလိုမျိုး ‘ဝတ်ကျေတမ်းကျေ မကြိုးပမ်းတဲ့နည်းစနည်းမျိုး’ သဘောထားခိုင်းလို့မရဘူး။”

“ဘာဝတ်ကျေတမ်းကျေလဲ? ကျောင်းက အောင်ရုံပဲ လိုအပ်တာမဟုတ်ဘူးလား?”
အမေချန်းပြန်လည်ချေပလိုက်လေသည်။

“အောင်တယ်ဆိုတာက အနိမ့်ဆုံးသတ်မှတ်ချက်ပဲ၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလူတိုင်းက အောင်ချင်ရုံမျှပဲဆိုရင်၊ ဒါဆို သူတို့အလုပ်တွေ အိုးနင်းခွက်နင်းပြီးမြှောက်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ဘယ်လိုလုပ်တိုးတက်လာနိုင်တော့မှာလဲ?” မြို့တော်ဝန်ချန်း ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

“စာမေးပွဲလေးပဲမဟုတ်ဘူးလား? လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတိုးတက်မှုအကြောင်း ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ထည့်ပြောလာရတာလဲ?” အမေချန်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေတယ်။

“ငါပြောချင်တာက၊ ဒီလိုမျိုးသဘောထားက...”

သူမစာမေးပွဲအကြောင်း သူမမိဘတွေ စကားများနေတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ကိုမြန်မြန်တားလိုက်ကာ၊ “အဖေ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သမီးစာမေးပွဲမှာအကောင်းဆုံးကြိုးစားပါ့မယ်။ အမေ၊ အမေလည်းစိတ်အေးအေးထားလို့ရတယ်၊ သမီးအထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သမီးကအဆင့်တစ်ပဲ။ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်း စာမေးပွဲလေးပါ၊ အဲဒီလောက်အထိ မပင်ပန်းပါဘူး။”

“အမေ့သမီးအရမ်းတော်တယ်ဆိုတာ အမေသိပါတယ်။” အမေချန်း သူမသမီးအတွက် နောက်ထပ်ဟင်းတစ်မျိုး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“စာမေးပွဲကောင်းကောင်းဖြေဆိုခဲ့။” မြို့တော်ဝန်ချန်းလည်း အားပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အပေါ်ယံကတော့ ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း အတွင်းထဲမှာတော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေလေတော့တယ်။ သင်္ချာကိုးလိုးကန့်လန့်မဖြစ်ပါစေနဲ့!

သူ့သမီးအပေါ်အာရုံစိုက်ပြီးနောက်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့အသားအပေါ် ထပ်မံအာရုံစိုက်လိုက်ပြန်ပြီး သူ့ခေါ်လိုက်လေတယ်။ “ချန်းယန်။”

“အဖေ။” ချန်းယန် သူ့ခေါင်းလှည့်လာလိုက်သည်။

“ချီချောင်မင်လိုခေါ်တဲ့သူကို အရင်ရက်တုန်းက သားဖမ်းခဲ့သေးလား?” မြို့တော်ဝန်ချန်း ဒီအကြောင်းအရာကို ရုတ်တရက်ပြောလာလေသည်။

ချီချောင်မင်? ချန်းယုလက်တွေ့ရပ်သွားပြီး သူမခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး သူမအစ်ကိုဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချန်းယန်လည်း သူမကိုကြည့်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေဘက်ကို သူ့ခေါင်းချက်ချင်းပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်လေတယ်။ “အဖေ၊ အဖေသူ့ကိုသိတာလား?”

“ငါသူ့ကိုမသိဘူး” မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်လေတယ်။ “အရင်နေ့တုန်းက တစ်စုံတစ်ယောက်က ငါ့ကိုဖုန်းခေါ်လာပြီး သူ့ကိုယ်စားတောင်ပန်းလာတာ၊ တစ်ဖက်သူပြောတာတော့ သူမင်းကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့လို့တဲ့။”

“သူ့ကျွန်တော့်ကို စိတ်အနှောက်အယှက်မဖြစ်စေခဲ့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်အနှောက်အယှက်ပေးတာကြောင့် ကျွန်တော်သူတို့ကိုမဖမ်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဥပဒေကိုလိုက်နာရုံတင်ပါ။” ချန်းယန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ရဲတွေက စည်းကမ်းလိုက်နာတဲ့တပ်ဖွဲ့ပဲ၊ မင်းသတိရှိမှဖြစ်မယ် အမှုတွေကိုင်တွယ်ချိန် အတင်းစကားတွေကို နားမယောင်မိစေနဲ့။”
တစ်ဖက်သူရဲအသနားခံလာတာကို မြို့တော်ဝန်ချန်းသဘောမတူခဲ့လေဘူး၊ မဟုတ်ရင် ချန်းယန်ကိုမေးရန် သူဒီလောက်အချိန်ကြာကြာ စောင့်နေခဲ့မှာမဟုတ်လေဘူး။ သူဒီကိစ္စကို ရုတ်တရက်သတိရလိုက်လို့ အချိန်ရတုန်း သူ့သားကို ဒီကိစ္စအကြောင်း မေးမြန်းကြည့်လိုက်တာဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်သိပါတယ်။” ချန်းယန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

သူမ'ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားခံရတယ်'လို့ သူမအစ်ကိုကြီးမပြောလိုက်တာကြောင့် ချန်းယုတော်တော်စိတ်အေးသွားလေသည်။ သူမနှလုံးက သူမလည်ပင်းထဲရောက်လာသလို သူမခံစားနေခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။ သူမငယ်ဘဝအတွက် အကြွေးတင်နေတယ်လို့ ခံစားနေရတဲ့ သူမမိဘတွေသာ သူတို့သမီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားခံလိုက်ရတယ်လို့ သိသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို သူတို့သေချာပေါက် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ကြမှာ။

ဒီဖြစ်ရပ်ကလွဲပြီး၊ ညစာက တော်တော်စိတ်အေးသက်သာရှိခဲ့လေသည်။ အမေချန်း TVကြည့်တာ အဖော်လုပ်ပေးဖို့ အောက်ထပ်မှာခဏလောက်နေလိုက်ပြီးနောက် သူမအခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

ချန်းယုရေချိုးပြီး ဆံပင်အခြောက်ခံနေချိန် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရလေသည်။ ချန်းယုတုံ့ဆိုင်းသွားလေတယ်။ သူမဆံပင်ကိုပတ်ဖို့ တဘတ်တစ်ထည်ရှာလိုက်ပြီး၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို” တံခါးမှာရပ်နေတဲ့ချန်းယန်ကို ချန်းယုတအံ့တဩကြည့်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုဝင်လာလို့ရမလား?” ချန်းယန်မေးလိုက်လေသည်။

“အာ? ဒါ-ဒါပေါ့။” ချန်းယု မြန်မြန်ဘေးကို ဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယန် အခန်းထဲဝင်လာလိုက်ပြီး သူ့နောက်ကတံခါးကိုပိတ်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကို၊ ထိုင်ပါဦး။” ဒါက ချန်းယန် သူမအခန်းထဲဝင်လာတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေတယ်။ ချန်းယု အနည်းငယ်ပျာယာခက်နေလေပြီ ဘာလုပ်ရမလဲမသိလေတော့ဘူး၊ စားပွဲနားက သစ်သားခုံယူပေးလိုက်ဖို့ သူမအမှတ်ရလိုက်ပြီး ချန်းယန်ကိုထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပြီး ကသိကအောက်ဖြစ်နေတာကို ချန်းယန်သတိထားမိလိုက်လေသည်။ သူ့ပင်ကိုယ်စရိုက်ကိုက အတော်အသင့်ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလေတယ်။ ဒီတော့ အချိန်အကြာကြီးပျောက်သွားပြီး အခက်အခဲများစွာနဲ့ပြန်တွေ့လာခဲ့တာ သူ့ညီမလေးကို သူဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖော်ထုတ်ပြရမလဲဆိုတာ သူလည်းမသိလေဘူး။

ချန်းယု အိမ်ကို ပထမဆုံးရောက်လာချိန်၊ သူမက အရမ်းအကောင်းမြင်ပြီး လိမ္မာလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမမျက်လုံးတွေက တစ်ခါတစ်ရံပေါ်လာတဲ့ ခပ်ခွာခွာခံစားချက်ကို သူတို့သတိထားမိလေသည်။ ဒီဟာကို ချန်းမိသားစုတွေ တိတ်တိတ်လေးဆွေးနွေးပြီး ချန်းယုနဲ့

ပြောဆိုဆက်ဆံချိန် အရမ်းသိသာပြီး စိတ်အားမထက်သန်သွားဖို့ သူတို့ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတယ်။
မိသားစုထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့သဘာဝကျကျ ပေါင်းစပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဒီနည်းလမ်းက အရမ်းအောင်မြင်လေတယ်။ သူ့အမေကလွဲပြီး၊ သူ့အဖေကော သူကော ချန်းယုနဲ့
သိပ်ပြီးဆက်သွယ်မပြောဆိုကြလေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချန်းယု
မြန်မြန်ဆန်ဆန်အသားကျသွားလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ ချန်းယုနဲ့သူမကြာခဏဆက်သွယ်မပြောဆိုတာကြောင့် သူ့ရုတ်ခြည်းပေါ်လာတာကို
ချန်းယုအံ့သြသွားပြီး စိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော်၊ ချန်းယုမှာ
သူမကိုပြောချင်တဲ့ တစ်ချို့အရာတွေ ရှိနေသေးလေသည်။

“ချီချောင်မင်၊ သူ့ကို မနက်ဖြန်မနက် လွှတ်ပေးလိမ့်မယ်။” ချန်းယုပြောချလာလိုက်လေသည်။

“အာ၊ အို။” ချန်းယု ခုတင်အစွန်းနားထိုင်လိုက်လေတယ်။ သူမသိပြီးဆိုတာပြဖို့
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“သူ့identityကို အစ်ကိုစစ်ဆေးပြီးသွားပြီ။”

သူ့ညီမလေးကို ‘ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားဖို့’ လုပ်တဲ့သူတွေကို ချန်းယုသေချာပေါက်
စိုးစမ်းစစ်ဆေးကြည့်မှာဖြစ်လေတယ်။ သို့သော် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ တစ်ဖက်လူက
သူ့အဆင့်အတန်းအရ ချန်းယုကို ‘နှောက်ယှက်’ ဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်လေဘူး။ “သူက
ဖန်ဆွေဆရာပဲ။”

“သူ... သူကလား?” ချန်းယု မလုံမလဲဖြစ်နေတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောလာလေသည်။

“သူ့အဖမ်းခံရပြီးတစ်ရက်ကြာတော့၊ နောက်ခံအမျိုးမျိုးက ထင်ရှားတဲ့မိသားစုငါးစုလောက်က
သူ့ကိုလွှတ်ပေးဖို့ ရဲစခန်းကိုဖုန်းခေါ် ပြီး အစ်ကိုတို့ကို ဖိအားပေးလာခဲ့တယ်။”
ချန်းယုရဲ့နှောက်ခံကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ အခုချိန်ထိ ချီချောင်မင်ကို ဖမ်းချုပ်ထားဖို့က
မဖြစ်နိုင်လေဘူး။

“ဖိအားပေးတယ်?” သူမစိတ်ပူပန်စွာမမေးလိုက်ခင် ချန်းယုခဏလောက် ရပ်သွားလေတယ်။
သူမတစ်ခုခုကိုတွေးလိုက်မိသလိုမျိုးပေါ့။ “အစ်ကိုကို အခက်အခဲဖြစ်အောင်
သူတို့လုပ်ကြသေးလား?”

ချန်းယုရဲ့ပထမဆုံးတုံ့ပြန်လာတာက သူ့ကိုဂရုစိုက်တာဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့
ချန်းယုမမျှော်လင့်ထားမိလေဘူး။ သူ့အမူအရာ အများကြီးနဲ့ညံ့သွားကာ သူမကို

နှစ်သိမ့်လိုက်လေတယ်။ “မလုပ်ဘူး၊ အစ်ကိုတို့ချန်းမိသားစုကလူတွေက အနိုင်ကျင့်လို့ လွယ်တဲ့သူတွေမဟုတ်ဘူးလေ။”

“ကောင်းတယ်။” ချန်းယု ချက်ချင်းစိတ်အေးသွားလေတော့သည်။

ချန်းယုရဲ့အသွင်အပြင်ကိုမြင်လိုက်ရတော့၊ သူခန့်မှန်းထားတာ ပိုတောင်သေချာသွားလေတယ်။ သူတိုက်ရိုက်မေးကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ချီချောင်မင်က ညီမလေးကို လုံးလုံးမနှောက်ယှက်ခဲ့ဘူး၊ သူမလုပ်ခဲ့ဘူးမလား?”

“ညီမ...” ချန်းယုရဲ့အပြစ်မကင်းတဲ့အမူအရာက သူမကိုပေါ်လွင်စေလေတယ် ဒီတော့ သူမဖြေလာဖို့ ချန်းယုအတွက် မလိုအပ်လေတော့ဘူး။

“ဘာဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ အစ်ကိုကိုပြောပြလို့ရမလား?” ချန်းယု
သူညီမလေးကိုကြည့်လိုက်လေတယ်။ သူမအမှန်အတိုင်းသိချင်လေတယ်။
ဒီညအိမ်ပြန်လာရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဒါကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

“ညီမ... ညီမ...” သူမအစ်ကို သူမအတွက်စိတ်ပူတာကို ချန်းယုခံစားမိနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအရာမျိုးကို သူမဘယ်လိုလုပ်ပြောပြနိုင်မှာလဲ၊ အာ? သူမစာမေးပွဲဖြေနေတုန်းမှာ ချီချောင်မင် ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လာတယ်လို့ သူမပြောလိုက်ရမှာလား? ပြီးတော့ သူမအရမ်းဒေါသထွက်လာလို့ စာရင်းရှင်းဖို့ ချီချောင်မင်ဆီပြေးသွားလိုက်ပြီး၊ တစ်ဖက်လူ သရဲနဲ့တိုက်နေတာကို သူမမြင်လိုက်ရတယ်? ပြီးတော့ အဲ့နောက်မှာတော့၊ သူမမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ကူညီပြီး၊ တစ်ဖက်လူကို ကြိုးကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးယူခဲ့တာ?

ဒါက သူမလိမ်တာထက် ပိုတောင်လက်မခံနိုင်ပုံပေါ်နေဘူးလား?

ဒါ့အပြင်၊ ဘယ်လိုလူမျိုးက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ကူညီပေးမှာလဲ?
သူမကြားခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင်၊ သူမက မကောင်းတဲ့သူနဲ့တူနေလေတယ်။ အဟင့်၊ အဟင့်...

သူညီမလေးမျက်နှာတင်းတဲ့အမူအရာနှင့်အတူ မျက်လုံးတွေက ပတ်ပတ်လည်မြန်မြန်ရွှေ့နေတာကို ချန်းယုမြင်လိုက်လေသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးနောက် သူမမျက်နှာနီရဲလာလေတယ်။ သူမအသံတစ်သံတောင် မထွက်လာသေးလေဘူး၊ ဒီတော့ သူရုတ်တရက် အနည်းငယ်ပင်ပန်းလာတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမမပြောသေးဘူးပဲ၊ ကြည့်ရတာ သူမငါ့ကိုမယုံသေးပုံပဲ။

“ညီမလေးမပြောချင် မပြောလို့ရတယ်။” ချန်းယန် အမှန်ကိုသိချင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုအခက်အခဲဖြစ်အောင်လည်း သူမလုပ်ချင်လေဘူး။

“အဆင်ပြေတယ်?” ချန်းယန်ပြောလာတာကို ချန်းယုမယုံနိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါဆို၊ ညီမလေး အမှန်အတိုင်းပြောမှာလား?” ချန်းယန်မေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့မျက်နှာအမူအရာ ရှုပ်ထွေးလာပြီး သူမတိတ်သွားလေတယ်။ သို့သော် သူမနှလုံးသားထဲ သူမအော်ဟစ်နေလေတယ်။ ညီမ အစ်ကိုကိုမပြောပြချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမမဟုတ်တာတွေပြောနေတာလို့ အစ်ကိုထင်သွားမှာကို ညီမစိတ်ပူနေတာ။

ထင်ထားသလိုပါပဲ...

“ညီမလေး အဲဒီအကြောင်း ဘာမှမပြောလာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမေးတာကိုတော့ ညီမလေးဖြေပေးရမယ်။” ချန်းယန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာမေးခွန်းတွေလဲ?” ချန်းယု သူ့ကိုကြည့်ရန် ခေါင်းမော့လာလိုက်လေသည်။

“ချီချောင်မင်...” ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေကို ချန်းယန်အသေအချာ စိုက်ကြည့်လိုက်လေတယ်။
“ညီမလေးတို့နှစ်ယောက်ကြား ဘယ်သူ့အရင်စခဲ့တာလဲ?”

“ဒါပေါ့ အဲ့တာသူလေ! သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ ညီမသိတောင်မသိဘူး။ သူ့သာ ညီမလေးကို အရင်ရန်မစလာခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ ညီမစာမေးပွဲဖြေတာနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေလို့ သူနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အနှောက်အယှက်ဖြစ်ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး။” သူမသင်္ချာစာမေးပွဲအကြောင်းတွေ့လိုက်မိတော့၊ ချန်းယုဒေါသထွက်နေသေးလေသည်။

“ဒါဆို ညီမလေး... ညီမလေး ထိခိုက်သွားသေးလား?” ချန်းယု အများကြီးခံစားလိုက်ရမှာကို ချန်းယန်စိတ်ပူနေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမမိသားစု မသိစေချင်လေဘူး။

“ဟင့်အင်း။” ချန်းယု ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“အိုကေ၊ သိပြီ။” သူလိုချင်နေတဲ့အဖြေကို ချန်းယန်ရသွားလေပြီ ဒီတော့ ထိုင်ခုံကနေ သူထရပ်လိုက်ပြီး၊ “အနားယူတော့။”

“အစ်ကို...” ချန်းယန်ကို သူမခေါ်လိုက်ရင်း သူမကြောင်နေသေးလေတယ်။ သူ့ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတဲ့အကြည့်အောက် သူမမေးကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ဒါက ညီမကိုမေးချင်တာ အကုန်ပဲလား?”

“ဒါနဲ့တင် လုံလောက်နေပါပြီ။” ချန်းယန်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ညီမလေး မထိခိုက်သွားဘူးဆိုတာနဲ့ ညီမလေးအရင်ရန်ပုံစံတစ်ခုဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုသေချာအောင်လုပ်ဖို့လိုနေတာ။ ညီမလေး စတာမဟုတ်သရွေ့ ဒါဆို အစ်ကိုလူမှားပြီးမဖမ်းခဲ့ဘူးပေါ့။”

အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချန်းယုဘာပဲကြုံတွေ့ရပါစေ၊ သူမကမှားတဲ့သူဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊ သူမကို သူ့ကာကွယ်ပေးမှာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်၊ ရဲတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ပါဝါကို အလွဲသုံးစားသုံးလို့မဖြစ်လေဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စဘယ်သူအရင်အစပြုခဲ့လဲဆိုတာ သူသိဖို့လိုအပ်လေသည်။ ချန်းယုမဟုတ်သရွေ့ သူလူမှားဖမ်းမိတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့မရလေဘူး။ အသေးစိတ်အကြောင်းရင်းကိုတော့၊ ချီချောင်မင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှမရှင်းပြလေဘူး၊ ဒီအမှုက ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်တဲ့အမှုထက် ပိုလေးနက်တယ်ဆိုတာ ဒါကညွှန်ပြနေလေသည်။

“အနားယူတော့!” ချန်းယန်ပြီးလိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် သူတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ချန်းယု ငေးငိုင်းကာ ရပ်နေသေးလေတယ်။ သူမနဲ့ပတ်သတ်ပြီး တစ်ခုခုမှားနေတယ်လို့ သူမခံစားနေမိလေတယ်။ သူမနှလုံးသားထဲ ဖောင်းပွလာပြီး အနည်းငယ်တစ်ရှူဖြစ်လာလေတယ်၊ ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ?

၁၂နာရီ၊ ညလယ်အချိန်၌။

ပုံမှန်လိုပဲ၊ သူမအစ်ကိုအခန်း မီးပိတ်သွားတဲ့အချိန်အထိ ချန်းယုစောင့်လိုက်ပြီး သူမပြတင်းပေါက်ကခုန်မထွက်လာခင် သူ့အိပ်ပျော်သွားကြောင်း အတည်ပြုလိုက်လေသည်။

လော့မိသားစုခြံဝနဲ့ဆီ သူမရောက်လာတော့၊ လော့မင်က ဧည့်ခန်းထဲစောင့်နေလေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဒီနေ့ ထျန်းဖေပြန်သယ်လာခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအပုံလိုက်ကြီးရှိနေလေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုဘာလို့ ဒါတွေအကုန် ဒီမှာထားထားရတာလဲ?” နေ့လယ်တုန်းက၊ ချန်းယုက နောက်စာမေးပွဲမှီဖို့ ပြန်ရန်လော့မင်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမပစ္စည်းတွေကို ရှုစားကြည့်ရန် ချန်းယုမှာအချိန်မရလေဘူး။

“ဘာလို့ဆို မင်းသူတို့ကိုကြည့်ချင်သေးတယ်ဆိုတာ ငါသိနေလို့လေ။” သူမအခန်းထဲဝင်ဝင်လာချင်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေတင်ထားတဲ့စားပွဲဆီ ပြေးလာလိုက်တာကို သူမမြင်လိုက်တော့ လော့မင်မနေနိုင်ဘဲ ပြုံးလိုက်လေတယ်။

“ဟီ၊ ဟီ...” ချန်းယု ပေါကြောင်ကြောင်နှစ်ခါရယ်လိုက်လေပြီးထ
ဒီအဖိုးတန်တဲ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကြည့်ရင်း သူမပြောလာလေတယ်။ “ညီမအစောတုန်းက
သေသေချာချာမကြည့်လိုက်ရဘူး။ ကြည့်ရတာ အများစုက ကျောက်စိမ်းတွေပဲ၊ အာ၊
သူတို့ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတာ ညီမမသိဘူး။”

လော့မင်ရဲ့အနည်းငယ်ပြီးနေတဲ့အပြုံးက ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေက နှစ်ခြောက်ရာကျော်သက်တမ်းရှိတယ်လေ၊ သူတို့အဲ့တုန်းက
ဘယ်လောက်မှတန်ဖိုးမရှိနေဘူးဆိုရင်တောင်မှ၊ အခုဆို သူတို့တော်တော်တန်ဖိုးရှိနေလောက်ပြီ။”
ချန်းယု ယုံကြည်ချက်ရှိရှိပြောလာလေသည်။

လော့မင်ရဲ့အမူအရာ ပိုတောင်ထူးဆန်းလာလေတော့သည်။

“တတိယအစ်ကို။” ချန်းယု နဂါးရစ်ခွေနေပြီး ကျားဝပ်နေပုံ ထွင်းထုထားတဲ့
ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အဲ့တာကို အလင်းရောင်အောက်
ကြည့်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ဒီကျောက်စိမ်းဆွဲပြားက အရမ်းလှတာပဲ။”

“ဟုတ်တယ်။” ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကို လက်ရာမြှောက်စွာထွင်းထုထားပြီး အဲ့တာမှာ
ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်တဲ့အရောင်ရှိနေလေတယ်။ ဒါကတကယ်ကို လှပနေလေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေစုဆောင်းတဲ့သူကို အစ်ကိုသိလား? ဒါတွေအကုန်လုံး
ရောင်းလိုက်ကြတာပေါ့ ပြီးတော့ တစ်ဝက်စီခွဲယူမယ်လေ။” ခဏလောက်တွေးကြည့်ပြီးနောက်
ချန်းယုပြောလာလေတယ်။ “လေလံတင်ရင် ဈေးပိုမြင့်တယ်ဆိုတာ ညီမကြားဖူးတယ်၊
ညီမတို့တစ်နေရာတော့ သွားနိုင်မယ်ထင်တယ်?”

ချန်းယုရဲ့ပိုက်ဆံလောဘတက်နေတဲ့ တောက်ပနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့
လော့မင်အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေတယ်။ သူတွန့်ဆုတ်သွားပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။
“ငါတို့မလုပ်နိုင်မှာကို ငါစိုးရိမ်မိတယ်။”

“ညီမတို့မလုပ်နိုင်ဘူး?” လေလံတင်ရန် လော့မင်မှာနည်းလမ်းမရှိနေဘူးလို့
ချန်းယုထင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေတယ်။ “သူတို့ကို
လေလံမတင်နိုင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီလောက်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအများကြီးကိုညီမတို့
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဈေးမှာ ရောင်းလို့ရပါတယ်၊
ညီမတို့ပိုက်ဆံနည်းသွားလည်းအဆင်ပြေပါတယ်။ ဟီ၊ ဟီ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေက
တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ညီမကြားဖူးတယ်။”

“ရှိရှိ၊ အာ။” ချန်းယုအရမ်းစိတ်မလှုပ်ရှားသွားခင် သူမကို အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်တာက အကောင်းဆုံးလို့ လော့မင်ခံစားမိလိုက်လေသည်။

“အမ်?” ချန်းယု ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ရောင်စုံကြွေပန်းအိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဒီရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေက သိပ်ပြီးအဖိုးမတန်နေဘူး။” လော့မင် နောက်ဆုံးတော့ ပြောလာလေပြီ။

အပိုင်း(၅) : လူအရိုး

“ဘာ?” ချန်းယု ကြောင်သွားလေတယ်၊ သူမရဲ့အနက်ရောင်မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းတွေက ယုံရခက်နေလေတယ်၊ “တန်ဖိုးမရှိဘူး?”

“အမ်!” လော့မင် အသည်းအသန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“သူတို့က ဘာလိုတန်ဖိုးမရှိရတာလဲ? ညီမ ရတနာတန်ဖိုးဖြတ်တဲ့ TVအစီအစဉ်ကြည့်ဖူးတယ်၊ အဲဒီအနက်ရောင်ဖန်ခွက်တွေက မီလီယံအနည်းငယ်တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ညီမ နှစ်ခြောက်ရာသက်တမ်းရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအစစ်တွေက ဘယ်လိုလုပ်တန်ဖိုးမရှိရမှာလဲ?” ချန်းယု လုံးလုံးမယုံကြည်နိုင်သေးလေဘူး။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ အရင်ဆုံးထိုင်လိုက်ဦး၊ အိုကေ? ငါအကုန်လုံး ရှင်းပြပေးမယ်။” လော့မင်ပြောလာလေသည်။

ချန်းယု သူမလက်ထဲ ရောင်စုံပန်းအိုးကိုကိုင်ပြီး တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်လျှောက်သွားလိုက်ပြီး လော့မင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်းရှာတွေ့လာတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအများစုက ကျောက်စိမ်းတွေပဲ၊ ကြွေထည်ပစ္စည်းက သုံးခုပဲရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ထျန်းဖေကို အပြာနဲ့အဖြူပန်းအိုးပေးလိုက်တယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မလား?”

ချန်းယု နားမလည်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“နွေလယ်တုန်းက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရောက်လာချိန်၊ ဆရာမော်က ဒီမှာရှိနေခဲ့တယ်။ သူက ဒီနယ်မြေမှာ ပညာရှင်တစ်ဦးပဲ၊ ဒီတော့ သူဈေးနှုန်းတွက်ချက်ပေးခဲ့တယ်။” လော့မင် အညင်သာဆုံးအသံကိုအသုံးပြုပြီး ရှင်းပြလာလေတယ်၊ “ဆရာမော်ပြောတာက ဒီကျောက်စိမ်းပစ္စည်းတွေက ကျောက်စိမ်းကောင်းတွေတဲ့၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာလဲ?” ချန်းယု အလောတကြီးမေးလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ထဲက အရှိန်အဝါတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကျောက်စိမ်းမှာ သူ့အရှိန်အဝါပျောက်ကွယ်သွားရင်၊ အဲ့တာက ကျောက်သေဖြစ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျောက်သေတွေက တန်ဖိုးအများကြီးမရှိဘူး။” ချန်းယုရဲ့အမူအရာကို လော့မင် အသေအချာလေ့လာကြည့်နေလေသည်။

စားပွဲပေါ်ရှိနေတဲ့ လက်ရာမြောက်တဲ့ရှေးဟောင်းကျောက်စိမ်းပစ္စည်းတွေကို ကိုကြည့်ပြီး ချန်းယုငေးဝိုင်းသွားလေတော့တယ်။ သူတို့ထဲ တကယ်ပဲအရှိန်အဝါမရှိနေလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သာမန်လူတွေက အရှိန်အဝါကိုမြင်တွေ့နိုင်လို့လား?

“သာမန်လူတွေက အရှိန်အဝါမမြင်တွေ့နိုင်ဘူးမဟုတ်လား? ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေက သက်တမ်းကြာနေဖို့ပဲ လိုအပ်တာမဟုတ်ဘူးလား?” သူမစိတ်ထဲကသံသယကို ချန်းယုထုတ်မေးလာလိုက်လေသည်။

လော့မင် သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို... ဒါဆို...” ချန်းယု အသည်းအသန်ပြောလာလေတယ်။ “သူတို့က တကယ်ကြီး ဘာမှတန်ကြေးမရှိနေဘူးပေါ့?”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။” လော့မင်ပြောလာလေတယ်။ “ဆရာမော်ပြောတာ ကျောက်စိမ်းပစ္စည်းတွေက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုပေမဲ့၊ သူတို့က အဆောင်တွေလုပ်ဖို့ သင့်တော်တယ်။”

“ဒါပေမဲ့ အဆောင်ဘယ်လိုလုပ်ရလဲဆိုတာ ညီမမသိဘူးလေ၊ အာ၊ ညီမသင်လာသမျှမန္တန်တွေအကုန်လုံးက ပယောဂနှင့်ဖို့အတွက်ပဲ၊ အနောက်အယုက်ကင်း(ငြိမ်းချမ်းရေး)အဆောင်တစ်ခုတောင်၊ ညီမဆွဲထားတာတွေရဲ့ ထိရောက်မှုက အခြားကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေလို အားမကောင်းနေဘူး၊ ညီမကျင့်ကြံရေးအဆင့်တိုးတက်လာမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ညီမအဲ့လိုဆွဲလာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အာ။” ချန်းယု ပူဆွေးသောကရောက်စွာပြောလာလေသည်။

သူမကိုယ်ပိုင်မန္တန်တွေရဲ့တိကျမှုကြောင့်၊ ချန်းယု ဒီကျောက်စိမ်းပစ္စည်းတွေကို အသုံးပြုနိုင်လေဘူး၊ အခုတော့ သူတို့တွေက အဖိုးမတန်တော့ဘူးပေါ့?

ချန်းယုတော့မှာကို သတိထားမိလိုက်တော့၊ လော့မင် သူမကိုချော့လိုက်လေတယ်။ “မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူတို့ကအဆောင်တွေလုပ်ဖို့သင့်တော်နေမှတော့ ဆရာမော်လိုချင်ရဲ့လားဆိုတာ ငါမေးကြည့်လိုက်ပါမယ်”

“ဆရာမော်လိုချင်လောက်တယ်?” ချန်းယု နှုတ်ခမ်းဆူကာမေးလာလေတယ်။ အဲဒီခွေးပေါက်လေးမျက်လုံးတွေက တကယ်သနားဖို့ကောင်းလှလေသည်။

“ဒါပေါ့!” လော့မင် ထပ်မံချော့လိုက်လေတယ်။ “ဒီနေ့လယ်ခင်းတုန်းက သူကြည့်ရတာ သူတကာယ်လိုချင်နေပုံပေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမရလိုက်ခင် ငါမင်းကိုမေးဖို့လိုသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ခဲ့တာ။”

တတိယသခင်လေးလော့၊ အမြဲတမ်းကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင်ပြောဆိုတတ်သူ၊ သူပြောနေတာတွေက ရှေ့နောက်မညီနေလေဘူးဆိုတာ သူသတိမထားမိလေဘူး။

“ဒါဆို၊ သူတို့ကို သူ့ဆီရောင်းလိုက်၊ ညီမတို့ရနိုင်သခိုင်ရအောင် ပိုက်ဆံရှာရမယ်။” ချန်းယုရဲ့စိတ် အနည်းငယ်ပြန်ကောင်းလာပြီး လျှော့မင် နောက်ဆုံးတော့ စိတ်အေးသွားလေတော့သည်။ ဘုရားရေ၊ ငါဘာလို့အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေရတာလဲ?

ချန်းယု စိတ်ကြည်လာကာ၊ သူမလက်မောင်းထဲက ကြွေပန်းအိုးကိုထိပြီး မေးလိုက်လေတယ်။ “ကြွေပန်းအိုးတွေကကော? သူတို့လည်းတန်ဖိုးမရှိဘူးလား?”

“ဒီကြွေပန်းအိုးတွေရဲ့အရည်အသွေးက အရမ်းမမြင့်နေဘူး၊ အဲ့တာတွေကသက်တမ်းကြာနေပေမဲ့၊ သိပ်ပြီးတန်ဖိုးမရှိလှဘူး၊ နှစ်မီလီယံ သုံးမီလီယံလောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ?” ချန်းယု ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်လေသည်။

“သုံးမီလီယံဝန်းကျင်?” လော့မင် ‘နှစ်မီလီယံ’ ဆိုတဲ့အပိုင်းကို ဖယ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“တစ်ခုကို သုံးမီလီယံ?” ချန်းယု အတည်ပြုဖို့ ထပ်ပြီးမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“အမ်။” လော့မင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“တစ်ခုကို သုံးမီလီယံ၊ ဒီတော့ နှစ်ခုကို ခြောက်မီလီယံ၊ လက်ထောက်ထျန်းမှာ နောက်တစ်ခုရှိတယ်၊ ကျောက်စိမ်းပစ္စည်းတွေပါပေါင်းရင်၊ သူတို့တွေက ကိုးမီလီယံထက်ကျော်လောက်မှာပဲ။” သူမရှာလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ချန်းယုတွက်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူမပျော်လာလေတော့တယ်။ “ဒါဆိုမရှုံးသွားပါဘူး၊ အာ၊ ကိုးမီလီယံလေ အာ။”

“မင်း ထျန်းဖေကိုပေးလိုက်တဲ့တစ်ခုက အဖြနဲ့အပြာကြွေထည်ပန်းအိုး။” လော့မင်နားလည်ရခက်တဲ့အမူအရာနဲ့ ချန်းယုကိုသတိပေးလာလေသည်။

“အဖြနဲ့အပြာကြွေထည်? အဖြနဲ့အပြာကြွေထည်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ?” ချန်းယု အနည်းငယ်ပြန်တွေးလိုက်လေတယ်၊ ကြွေထည်ပန်းအိုးသုံးအိုးထဲ နှစ်ခုက ရောင်စုံဖြစ်ပြီး

အဖြူအပြာတစ်ခုသာ ရိုးစင်းနေလေသည်။ ထျန်းဖေ တောက်ပနေတဲ့ရောင်စုံပစ္စည်းတွေကို မကြိုက်လောက်ဘူးလို့ ချန်းယုထင်လိုက်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမ အဖြူနဲ့အပြာတစ်ခုကို သူ့ထံပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယုရဲ့အမူအရာကနေ အဖြူနဲ့အပြာက ဘာလဲဆိုတာ ချန်းယုမသိနေဘူးဆိုတာ လော့မင်သိသွားလေသည်။ သူ့သေသေချာချာမရှင်းပြနိုင်လေဘူး ဒါပေမဲ့ လေးလံတဲ့နှလုံးသားနဲ့ သူရှင်းပြလာလေတယ်။ “အဖြူနဲ့အပြာက တန်ဖိုးအရှိဆုံး ကြွေထည်ပဲ။”

“ဒီနှစ်ခုထက် တန်ဖိုးရှိတယ်?” ချန်းယု နောက်ဆုံးတော့ နားလည်သွားလေပြီ။

“အမ်။” လော့မင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လောက်တန်တာလဲ? လေးမီလီယံ? ငါးမီလီယံ?” ချန်းယု စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

လော့မင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်သုံးချောင်းထောင်ပြလိုက်ကာ၊ “သုံးဆယ်မီလီယံ!”

ချန်းယု မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် ထပ်မံခပ်လိုက်လေပြန်ပြီး၊ သူမအကြိမ်ကြိမ်လုပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူမဆိုနိုင်သွားလေတယ်။ “သုံးဆယ်မီလီယံ?”

လော့မင်ခေါင်းညိတ်ပြီး ချန်းယုရဲ့တုံ့ပြန်ချက်ကို သေချာအာရုံစိုက်နေလေသည်။

“ပန်းအိုးတစ်အိုးက ဒီပန်းအိုးတွေထက်တန်ဖိုးရှိတယ်?” သူမလက်မောင်းတွေထဲက ရောင်စုံကြွေပန်းအိုးတွေကို ချန်းယု တုန်တုန်ယင်ယင် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

လော့မင် သတိထားလျက်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ချန်းယု အတွေးထဲနစ်မြောသွားကာ သူမခေါင်းငုံ့လိုက်လေတယ်။ ထို့နောက် သူမစားပွဲဆီပြန်လျှောက်လာလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ကြွေပန်းအိုးပြန်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမရုတ်တရက်ခြေပစ်လက်ပစ်မလွဲချလိုက်ခင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေအားလုံးကို အချိန်အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

“ရှိရှိ” လော့မင်ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ မြေပေါ်ကနေ သူမကိုထူပေးဖို့ သူမြန်မြန်ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို...” ချန်းယုရဲ့မျက်နှာက သူမအသက်ရှင်နေဖို့
ဘာမှမရှိတော့သလိုမျိုးဖြစ်နေလေကာ၊ “လက်ထောက်ထုန်းကို ဒီအတောအတွင်း
ညီမရှေ့မပေါ်လာဖို့ ပြောထားဦးနော်၊ မဟုတ်ရင် ညီမထပ်မအောင်ခံနိုင်လောက်ဘူး...”

ပွတ်ချုံ...

လော့မင် ထပ်ပြီးမအောင်ထားနိုင်တော့လေဘူး။ ချန်းယုကိုကိုင်ထားရင်း သူ့ကိုယ်က
ရယ်တာကိုအောင်အည်းထားရင်း ခန္ဓာကိုယ်တုန်ရီသွားလေတော့သည်။

ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လိုလုပ် အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းနေရတာလဲ၊ အာ။ သူမပိုက်ဆံကို
အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ အရမ်းသိသာနေတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို
သုံးဆယ်မီလီယံ သူမပေးလိုက်တာကိုလည်းသိနေတယ်၊ သူမပြန်ရဖို့မတွေးနေဘူး၊ ဒါပေမဲ့
တစ်ဖက်လူ သူမရှေ့မပေါ်လာဖို့ပဲပြောနေတာပဲ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ ငါ ငါ့တစ်ဝက်ကိုမလိုချင်ပါဘူး၊ အကုန်လုံးကို မင်းကိုပေးမယ်လေ။”
လော့မင်ပြီးလိုက်ပြီး သူမကိုနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုက ညီမအပေါ်အကောင်းဆုံးပဲ။” လော့မင်ရဲ့ခါးကို
ချန်းယုဝမ်းနည်းစွာဖက်လိုက်လေသည်။ သူမစိတ်ဒုက္ခရပြီး သေတော့မလိုခံစားနေရလေသည်။

သုံးဆယ်မီလီယံ၊ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး၊ အဟင့်၊ အဟင့်၊ အဟင့်...

နောက်တစ်နေ့၊ သုံးရက်ကြာဖမ်းဆီးခံရပြီးနောက် ချီချောင်မင် ရဲစခန်းကနေ
ဆိုးဆိုးဝါးဝါးရောင်ကင်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ထွက်လာလေသည်။

“ဆရာချီ။” အနက်ရောက်အောင်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးက
ရဲစခန်းဝင်ပေါက်၌ ကားနဲ့စောင့်နေလေသည်။ ချီချောင်မင်ထွက်လာတော့၊
သူကားတံခါးဖွင့်ပေးဖို့ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ချီချောင်မင်ကားထဲဝင်သွားပြီး ကားပြတင်းပေါက်ကနေ ရဲစခန်းကိုကြည့်နေလေတယ်၊
သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထိတ်လန့်စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းပြီး
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အမူအရာရှိနေလေသည်။ ဒီသုံးရက်က သူ့ဘဝမှာ
ရှက်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်လေသည်။ ချီချောင်မင်
ချန်းယုရဲ့မျက်နှာကိုပြန်တွေးမိတဲ့အချိန်တိုင်း မုန်းတီးတဲ့အနေဖြင့် အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ဆရာချီ၊ တစ်ခုခုစားဖို့ ကျွန်တော်ခေါ်သွားပေးပါရစေ။” သူ့ကိုလာကြိုတဲ့
ကြီးထွားသန်မာတဲ့အမျိုးသားက ကားစက်နှိုးလိုက်ရင်း ပြောလာလေသည်။

“မလိုဘူး၊ ငါ့ကို ဆင်ခြေဖုန်းvillaဆီလိုက်ပို့ပေး။” ချီချောင်မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။” လူထွေးကြီး ကျိုးကျိုးနွံနွံကားစက်နှိုးလိုက်ပြီး မြို့အစွန်အဖျားလမ်းတစ်လျှောက် မောင်းနှင်လာလိုက်လေသည်။

တစ်နာရီကြာပြီးနောက်၊ ကားက villaဝင်ပေါက်ရဲ့ဂိတ်နားလေးမှာရပ်သွားလေတယ်၊
ထို့နောက် ချီချောင်မင် ကားထဲက ထွက်လာလိုက်သည်။

ခရီးသည်ထိုင်ခုံကနေ ဖိုင်တစ်ခုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ချီချောင်မင်ထံပေးလိုက်လေပြီး
လူသန်ကြီးပြောလာလေတယ်၊ “ဆရာချီ၊ သူဌေးက ဒီဟာပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ။
တစ်ဖက်လူရဲ့နောက်ခံက ထူးခြားတယ်လို့ ဆရာ့ကိုပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ ဒီတော့
နောက်ဆုံးဆုံးဖြတ်ချက်မချခင် သေချာစဉ်းစားပါဦးတဲ့။”

ချီချောင်မင် ဖိုင်ကိုယူပြီး၊ လူသန်ကြီးကို လျစ်လျူရှုလိုက်တယ်၊ လှည့်လိုက်ပြီး၊ villaထဲ
လျှောက်ဝင်လာလေသည်။

ချီချောင်မင် မြေအောက်လန်းရှိရာဆီ တည့်တည့်သွားလိုက်လေသည်။
မြေအောက်နေရာလွတ်ကို ကြီးမားတဲ့ဘုရားကျောင်းထဲ စီစဉ်ထားလေသည်။
ဘုရားကျောင်းရဲ့ပထမထပ်ပေါ်ကြီးမားတဲ့အထွတ်အထိပ်အခြေခံ ယင်-
ယန်ရှစ်သင်္ကေတပုံစံရှိနေလေပြီး၊ အဝါရောင်အလံတွေနဲ့ အဆောင်တွေဝန်းရံထားလေပြီး၊
ဘုရားကျောင်းအလယ်ထဲမှာ ဌာပနာထားတဲ့ကျိုးနေတဲ့အရိုးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

အဲ့တာက လူနံ့ရိုးဖြစ်လေတယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းပြီး
ကြောက်လန့်စရာကောင်းတဲ့အရှိန်အဝါ ဝန်းရံနေလေသည်။ ချီချောင်မင် လျှောက်သွားပြီး
ကျိုးပဲ့နေတဲ့သစ်သားကျောက်စာတိုင်နှစ်ခုအ အရိုးဘေးထားလိုက်လေသည်။

သစ်သားသရဲကျောက်စာတိုင်က သရဲဘုရင်ကို ဆင့်ခေါ်ရန်အတွက်
ကြားခံနယ်တစ်ခုထက်မပိုနေလေဘူး။ အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းတဲ့အရှိန်အဝါထုတ်လွှတ်နေတဲ့
လူအရိုးကမှ သရဲဘုရင်တကယ်နေထိုင်ရာနေရာဖြစ်နေလေသည်။ လူအရိုးတည်ရှိနေသရွေ့၊
သရဲကျောက်စာတိုင် ဘယ်နှကြိမ်ကျိုးသွားပါစေ၊ သရဲဘုရင်က အဆင်ပြေနေဦးမှာပဲ။

မှုန်မွှားနေတဲ့အမူအရာနဲ့၊ သူ့ကိုယ်ထားတဲ့ဖိုင်ကို ချီချောင်မင်ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲက စာရွက်တွေကို
ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“မြို့တော်ဝန်ရဲသမီး၊ မင်းငါ့ကိုဖမ်းထားနိုင်တာ အံ့ဩစရာမရှိတော့ပါဘူး။”
ချီချောင်မင်သရော်လိုက်လေတယ်။ “မြို့တော်ဝန်ရဲသမီးဖြစ်နေတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ?
ငါမင်းကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်အသက်ရှင်နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

သူ့လက်ထဲက စက္ကူတွေကို ချီချောင်မင်ချလိုက်တာကြောင့်၊ မြေပြင်ပေါ်စက္ကူတွေ
ဖြန့်ကြဲသွားစေလေသည်။ ဘုရားကျောင်းထဲက လူအရိုးကို သူပြောလိုက်တာက၊ “သရဲဘုရင်၊
မင်းမစားရတာ တော်တော်ကြာသွားခဲ့ပြီ၊ မင်းဗိုက်ဆာနေမှာပဲ။ ညရောက်တဲ့အထိစောင့်ဦး ဒါဆို
မင်းဗိုက်ဖြည့်လို့ရပြီ။ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးရဲ့ဝိညာဉ်က
သာမန်မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေထက် ပိုအရသာရှိတယ်။”

ချီချောင်မင် သရဲဘုရင် နားလည်နေသလိုမျိုး အရိုးပတ်ဝန်းကျင်က ယင်အရှိန်အဝါ
ရုတ်တရက်ပို၍များပြားလာလေတော့သည်။ စိတ်မရှည်သလိုမျိုး
အရိုးညင်ညင်သာသာတုန်ခါသွားပြီး၊ ဘုရားကျောင်းထဲ
အသံတချက်ချက်မြည်လာစေလေတော့သည်။

“မင်းတကယ်ကိုဗိုက်ဆာနေတပဲ၊ အာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါဒီနေ့ မင်းကိုချုပ်ချယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊
မင်းလိုချင်တာအားလုံး မင်းစားနိုင်တယ်။” ချီချောင်မင် လူအရိုးကို ခဏတဖြုတ်လောက်
ပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေသည်။

အေးစက်ပြီး မကောင်းတဲ့လေ တိုက်ခတ်လာကာ၊ ဘုရားကျောင်းနားက အဝါရောင်အလံတွေကို
ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းစွာ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သွားစေလေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:
ဆရာမော်: ငါအဲ့တာတွေဝယ်ချင်တယ်လို့ ငါမပြောမိပါဘူး၊ အာ။

တတိယသခင်လေး: ဆရာဝယ်မှာလား မဝယ်ဘူးလား? (ထျန်းဖေ
အဖြန့်အပြုကြွေအိုးကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ပစ်မယ့်ပုံသဏ္ဌာန်လုပ်လာလေတယ်။)

ဆရာမော်: ငါဝယ်မယ်! (လူတေကလေး! အဖြန့်အပြုကြွေထည်ကောင်းက ရှားတယ်ဟဲ့၊ အာ!)

မြန်မာဘာသာပြန်သူ၏မှတ်စု:
ကိုယ်လေ ရှေ့မှာ ဖန်ဆွေ ဖန်ဆွေဆိုပြီးရေးရေးနေတဲ့ဟာလေ အဲ့တာက ဖုန်းဆွေ(ရွှေ)ပါတဲ့ရှင်။

(အောက်ကစာကို MM Fengshui Study websiteဆီက ကူးယူထားပါတယ်။)

«လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀၀၀ ကျော်လောက်က စတင်ပေါက်ဖွားလာခဲ့တဲ့ ဖုန်းရွှေပညာရပ်ကို
နေအိမ်ဂေဟာတွေ သီချိုင်းအုတ်ဂူ စတာတွေ အတွက် အရပ်မျက်နှာ ရွေးခြယ်တည်ဆောက်တဲ့

နေရာမှာ အဓိက အသုံးပြုပါတယ်။ အရပ်ဒေသ တစ်ခုမှာ အိမ်တစ်အိမ်၊ အဆောက်အဦ တစ်ခုကို စတင်ပြီး ပန္နက်စသည် မချခင်မှာ မြင့်မြတ်တဲ့ဓာတ်တွေ တည်ရှိတဲ့ နေရာကို ရှာဖွေရတာဟာ ဖုန်းရွှေပညာရဲ့ အဓိကလုပ်ဆောင်ချက်ပါပဲ။

Heaven & Earth ဆိုတဲ့ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးကြားမှာ သမမျှတ Balance ဖြစ်အောင် နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ကောင်းမွန်တဲ့ (氣 - qi) ချိုဆိုတဲ့ ဓာတ်တွေကို တည်ဆောက်နေထိုင်ခြင်းဟာ ဖုန်းရွှေပညာရပ် ပါပဲ။ ဒါကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုယ် တင့်သင့်လျှောက်ပတ်အောင် တည်ဆောက်လိုသူ မည်သူမဆိုအတွက် ဖုန်းရွှေပညာရပ်ကို အသုံးပြုနိုင်ပါသေးတယ်။»

အပိုင်း(၅၃): သရဲဘုရင်

မနေ့က သေစေနိုင်တဲ့ရိုက်ချက်ကြောင့်၊ တတိယအစ်ကိုရဲ့အိမ်ကို ချန်းယုထပ်မသွားချင်လေတော့ဘူး။ သူ့အိမ်ထဲသူမဝင်သွားလိုက်တာနဲ့၊ လက်ထောက်ထျန်းကို သူမတွေ့မိသွားလေတယ်။ လက်ထောက်ထျန်းကို သူမတွေ့မိလိုက်တိုင်း၊ အဖြူနဲ့အပြာကြွေပန်းအိုးကို သူမတွေ့မိနိုင်လေပြီး၊ အဖြူနဲ့အပြာကြွေပန်းအိုးကို တွေ့မိလိုက်တိုင်း၊ သုံးဆယ်မီလီယံကိုသူမတွေ့မိသွားနိုင်လေသည်။

သုံးဆယ်မီလီယံ၊ အဘာ!!!

ချန်းယု အသည်းကွဲနေလေပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

“သမီးအိပ်ချင်နေရင် သွားအိပ်လိုက်လေ။” သူမသမီးဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပြီး သမ်းနေတာကို အမေချန်းတွေ့လိုက်တော့ မနေနိုင်ဘဲပြောလိုက်လေသည်။

“အဖေက သမီးစာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရစေချင်ပေမဲ့၊ အရမ်းနောက်ကျတဲ့အထိ သမီးစာလေ့လာမနေသင့်ဘူး။” သူမနေ့က ညစာစားချိန်တုန်းကပြောလိုက်တာကြောင့် သူ့သမီးလေး စာလေ့လာဖို့ ညနောက်ကျတဲ့အထိနေနေတာလို့ မြို့တော်ဝန်ချန်း အထင်လွဲသွားလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ စာမေးပွဲတွေက အဲဒီလောက်မခက်ခဲပါဘူး၊ သမီးညက နောက်ကျတဲ့အထိ စာမလေ့လာနေခဲ့ပါဘူး။” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “သမီး ဒီအတိုင်း အိပ်မပျော်လို့ပါ။”

ချန်းယု ညက အိပ်မပျော်ဘူးလို့ပြောတာ ကြားလိုက်တော့၊ သူ့ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်မှာထိုင်နေတဲ့ချန်းယန် ရုတ်တရက်ခေါင်းမော့လိုက်လေသည်။ ချန်းယုရဲ့ ပင်ပန်းနေတဲ့မျက်နှာကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး၊ မျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်ပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူအပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

ငါမနေ့ကပြောလိုက်တာ အရမ်းဖိအားပေးသလိုဖြစ်သွားလို့လား?

“သမီးအိပ်မပျော်ဘူးဆိုရင် သွားအိပ်တော့လေ။” အမေချန်းပြောလိုက်လေသည်။

“သမီးအခုလေးတင်စားပြီးတာလေ၊ အိပ်ရာဝင်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ အာ။ သမီး TVခဏကြည့်ပြီး ၈:၃၀ရောက်ရင်သွားအိပ်လိုက်မယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ စားပြီးတာနဲ့ အိပ်သွားမယ်ဆိုရင် ဝဖို့လွယ်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲ့တာက သမီးအစာအိမ်အတွက်လည်းမကောင်းဘူး။” အမေချန်း ဒီအကြောင်းတွေးလိုက်ပြီး ချန်းယုကို အိပ်ရာဝင်ဖို့ ထပ်မတိုက်တွန်းလေတော့ဘူး။

ခရီးသွားကြော်ငြာ လာနေတာဖြစ်လေသည်။ ဒါက အပူလျော့ပိုင်းဒေသထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းတည်ရှိတဲ့ အပန်းဖြေနေရာဖြစ်လေသည်။ သဲသောင်ပြင်ဖြူနဲ့ ဝင်းလက်တောက်ပနေတဲ့အပြာရောင်ရေကို ကြည့်ရတာ သန့်စင်ပြီး လှပနေလေသည်။

အမေချန်းရဲ့မျက်လုံးတွေ လင်းလက်လာကာ၊ သူမခေါင်းလှည့်ပြီး ချန်းယုကိုမေးလိုက်လေတယ်၊ “ရှိရှိ၊ သမီးကမ်းခြေရောက်ဖူးလား?”

“ဟင့်အင်း” ချန်းယု ခေါင်းခါပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို၊ သမီးစာမေးပွဲပြီးသွားရင်၊ အားလပ်ရက်မှာ အမေအဲ့ကိုခေါ်သွားပေးမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ?” အမေချန်း TV ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒီနေရာကို သမီးဘယ်လိုထင်လဲ?”

ချန်းယု TVကိုကြည့်လိုက်လေတယ်၊ သူမလည်း အဲ့မှာပြထားတဲ့ တောက်ပပြီး ကြည်လင်တဲ့ပင်လယ် ဆွဲဆောင်တာခံလိုက်ရလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမဆောင်းရာသီပိတ်ရက်ကို စိတ်စွမ်းအင်websiteအကောင့်ကို အဆင့်အရောက်အောင် မြှင့်တင်ဖို့အသုံးပြုသင့်တယ်လို့ သူမတွေးထားလေတယ်၊ ဒီတော့ သူမအဆုံးမှာ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ “မသွားဘူး။”

“ဘာလိုလဲ?” အမေချန်း အနည်းငယ်ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။

ချန်းမိသားစုရဲ့အဖေနဲ့သားလည်း အနည်းငယ်အံ့ဩသွားလေသည်။ ရှိရှိ မိသားစုနဲ့မရောစပ်နိုင်သေးလို့ သူတို့နဲ့အတူ အားလပ်ရက်ခရီးမသွားချင်ဘူးလား?

“သမီးအင်္ဂလိပ်စကားပြောက အရမ်းမကောင်းဘူး၊ သမီးသေချာပြောလာနိုင်တဲ့အထိစောင့်ဦး၊ ဒါဆို သမီးတို့သွားလို့ရတယ်?”
ချန်းယု အကြောင်းပြချက်ရှာလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ သမီးသွားချင်တဲ့အချိန် အမေအဖော်လိုက်ပေးမယ်။”
ချန်းယုအကြောင်းပြချက်ကို အမေချန်းကြားလိုက်တော့ ချက်ချင်းသဘောတူလိုက်လေသည်။

ဒီအကြောင်းပြချက်ကို ကြားပြီးနောက်၊ ချန်းမိသားစုရဲ့အဖေနဲ့သားရဲ့အမူအရာက စိတ်အေးသက်သာဖြစ်သွားလေသည်။ သူမအင်္ဂလိပ်စကားပြော

လုံလုံလောက်လောက်မကောင်းသေးမှာကို သူမစိုးရိမ်နေတာကို၊ ရှိရှိတစ်ခါမှမပြောပေမဲ့၊
သူမကိုယ်သူမထားတဲ့တန်ဖိုးက အမြဲသန်မာလေသည်။

ဒါကြောင့်၊ ခရီးသွားမယ်ဆိုတဲ့စကားဝိုင်းကို နောက်ထားလိုက်လေတော့သည်။ ချန်းယန်
စာဆက်ရိုက်လိုက်လေတယ်၊ မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့tabletပေါ်က
သတင်းကိုဆက်ကြည့်နေလိုက်ပြီး၊ အမေချန်းနဲ့ ချန်းယု ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ကာ
TVကြည့်နေလေသည်။ လူတိုင်း မတူညီတဲ့အရာတွေလုပ်နေပေမဲ့၊ ဧည့်ခန်းထဲက
လေထုအခြေအနေက ထူးထူးခြားခြား သဟဇာတဖြစ်နေလေသည်။

ဒီသဟဇာတဖြစ်နေတဲ့လေထုအခြေအနေနဲ့ လုံးဝမတူညီနေတာက ချီချောင်မင်ဖြစ်လေသည်။ သူ
တာအိုဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ယင်ယန်ပုံကြမ်းကားချပ်၏အလယ်မှာ
ခြေချိတ်ထိုင်နေလေသည်။

လေလုံတဲ့မြေအောက်ခန်းထဲ ဘာလေမှဝင်မလာနိုင်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့
မှိန်ဖျော့တဲ့ဖယောင်းတိုင်းမီးရောင်က တဖျပ်ဖျပ်ဆက်တိုက်လင်းလက်နေပြီး
အဝါရောင်အလံတွေကလည်း ရှေ့နောက် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါနေလေသည်။

ဘုရားကျောင်းထဲက ချီချောင်မင်ရှေ့တောက်ပနေတဲ့အဖြူရောင်လူအရိုးဆီကနေ
သန်မာတဲ့ယင်အရှိန်အဝါထွက်နေလေတယ်၊ မန္တန်တစ်ခုရွတ်ဆိုလိုက်တိုင်း အဲ့တာက
တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေလေတော့သည်။

အစတုန်းကတော့ အဲ့တာက အနည်းငယ်သာလှုပ်ခါနေတာဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး သူတုန်ခါသံကြောင့်
လှုပ်ယမ်းလာလေတော့သည်။

မြေအောက်ခန်းထဲက အရိုးတွေနဲ့ ဘုရားကျောင်းထိရိုက်နေတဲ့
ဆိုးရွားပြီးကြောက်စရာကောင်းတဲ့အသံ အပြင်ဘက်ကို စိမ့်ထွက်လာလေတော့သည်။

“နိုးထလော့!” မြေပင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ချီချောင်မင် ရုတ်တရက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး၊
သတ်ဖြတ်ချင်နေတဲ့စိတ်ဆန္ဒနဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကိုဖွင့်လိုက်ကာ၊ သူ့လက်နှစ်ဖက်လုံး
မြဲမြဲဆုပ်ထားရင်း အစီအရင်တစ်ခုဖွဲ့စည်းလိုက်ပြီး ဘုရားကျောင်းပေါ်က အရိုးဖြူကို
ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ဝူး...

အဖြူရောင်အရိုးဆီကနေ လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ယင်အရှိန်အဝါ စိမ့်ထွက်လာပြီး အနက်ရောင်ရေဝဲအဖြစ်
ဖြည်းဖြည်းချင်းသိပ်သည်းလာလေသည်။ အဲ့တာက နွားထီးချိုပါတဲ့ လူပုံရိပ်အဖြစ်
ပြောင်းလဲလာကာ၊ သရဲဘုရင်ရဲ့သွေးနီရောင်မျက်ဝန်းတွေက ခံစားချက်မရှိ
ရှေ့တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“သူမကိုသွားသတ်လိုက်၊ ဒါပြီးရင် သူမဝိညာဉ်ကိုဝါးမျိုလိုက် ဒီတော့
သူမထာဝရပြန်လည်မမွေးဖွားနိုင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။” ချီချောင်မင် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ့အမိန့်ပေးပြီးနောက်၊ သရဲဘုရင်က အနက်ရောင်မြူအဖြစ်ပြောင်းသွားပြီး
မြေအောက်ခန်းနံရံကနေဖြတ်ပြီး လေထဲကိုစိမ့်ဝင်သွားလေသည်။
လူတွေမတွေးဆနိုင်တဲ့အမြန်နှုန်းဖြင့် မြို့တော်စာလယ်ဗဟိုဆီ မြို့ခိုးနက်ပျံမသန်းလာခင်
တောက်ပနေတဲ့လခြမ်းကွေးကို မြို့ခိုးနက်ဖုံးကာလိုက်လေတော့သည်။

သူမ TVကြည့်ရင်း အာလူးချောင်းကြော်စားနေတုန်း၊ သရဲဘုရင် ခြံဝန်းထဲရောက်လာတဲ့အထိ
တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာကို ချန်းယုသတိမထားမိနေလေဘူး။

တော်တော်မြန်တဲ့အရှိန်ပဲ!

သတ်ဖြတ်လိုတဲ့ဆန္ဒကို ခံစားမိလိုက်ချိန်၊ ချန်းယုမှာ စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရနေလေဘူး။
သူမတွေးလိုက်မိတဲ့တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းက အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ ထိခိုက်တာကနေ
ကာကွယ်ဖို့အတွက် သရဲဘုရင် မရောက်လာခင် အိမ်ကနေ ချက်ချင်းထွက်သွားဖို့ကိုသာ
ချန်းယုတွေးမိလေသည်။

“သမီး အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။” အခြားသူတွေ သေချာကြားလား မကြားဘူးလားဆိုတာ
ချန်းယုတွေးမနေဘဲ၊ သူမချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားလိုက်လေသည်။

ဒီသတ်ဖြတ်ချင်တဲ့အရှိန်အဝါ ချည်းကပ်လာတာ အရမ်းမြန်ဆန်နေလေပြီး အပေါ်ထပ်သွားပြီး
သူမပစ္စည်းတွေယူရန် သူမမှာ အချိန်တောင်မရလိုက်လေဘူး။

“သမီးဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ?” အမေချန်း မတုံ့ပြန်နိုင်ခင် ချန်းယုက
တံခါးတောင်ဖွင့်ပြီးသွားလေပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ?” မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့ခေါင်းကိုမော့ပြီး နားမလည်သည့်အနေဖြင့်
ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလည်းမသိဘူး၊ သူမအပြင်သွားဖို့လိုတယ်လို့ ရုတ်တရက်ပြောလာတာပဲ။” အမေချန်း
စိုးရိမ်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလာလေတယ်။ “ဒီကလေး၊ သူမအနွေးထည်တောင်မဝတ်သွားဘဲ
ဒီလိုပြေးသွားတာပဲ။ အပြင်မှာအရမ်းအေးနေတာကို၊ အာ။”

“ချန်းယန်၊ ထွက်ပြီးမင်းညီမလေးကို လိုက်ကြည့်လိုက်ဦး။” ချန်းယုနောက်လိုက်သွားဖို့
မြို့တော်ဝန်ချန်း သူ့သားကိုပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ပြေးသွားကတည်းက ချန်းယန်က ရပ်နေပြီဖြစ်လေတယ်။ ချန်းယုရဲ့မျက်နှာအမူအရာက
မူမမှန်နေဘူးလို့ သူ့ခံစားနေမိလေသည်။ သူ့မိဘတွေကို သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး၊
စင်္ကြံလမ်းကိုသွားကာ၊ သူညီမလေးရဲ့အနွေးထည်ကိုယူပြီး သူမနောက်ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သို့သော်၊ ချန်းယန်ဂိတ်ဆီလျှောက်လာချိန်၊ ချန်းယုက အဲဒီမှာမရှိနေလေတော့ဘူး။

ချန်းယန်မျက်မှောင်ကြုပ်ပြီး ဝင်ပေါက်နားတစ်ဝိုက်ကြည့်ကြည့်လိုက်လေတယ်။
ရဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ အလိုလိုသိစိတ်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်လေတယ်
ချန်းယုဦးတည်ပြေးသွားတဲ့ဘက်ကို ချန်းယန် အောင်အောင်မြင်မြင် လိုက်သွားလိုက်လေသည်။

“အာ!” ရုတ်တရက် နာကျင်မှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာတဲ့အော်ဟစ်သံကို သူကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရှိရှိ?” အော်သံတိုတိုလေးက ချန်းယုရဲ့နှလုံးကိုအခုန်မြန်သွားစေတယ်။ ဒီအသံက
သူညီမလေးရဲ့အသံဆိုတာ သူသိနေလေတယ်။ သူရဲ့အကယ်ဒမီမှာ
လေ့ကျင့်ရေးဆင်းလာခဲ့တာကြောင့် သူ့အမှားမလုပ်မိနိုင်လေဘူး။

ချန်းယန်ရဲ့အကြည့်တွေ နက်ရှိုင်းလာပြီး၊ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။
သူပိုပြေးလေလေ၊ သူပိုထိတ်လန့်လာလေလေပဲ။ သူသာ
ဒီဦးတည်ဘက်ကိုလိုက်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ တတိယသခင်လေးလော့ရဲ့ခြံဝန်းအသေးလေးဆီ
သူရောက်သွားမှာဖြစ်လေတယ်။ သူ့အစောင့်တွေကို ရှိရှိဒေါသထွက်သွားစေခဲ့တာလား?

ချန်းယုဒီလိုတွေးမိလိုက်လေ၊ သူပိုပြီးစိတ်ပူလာလေဖြစ်ပြီး၊ သူ့ပြေးနှုန်းက ပို၍မြန်လာကာ
နောက်ဆုံးတော့ သူတတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန်ပြေးနေတဲ့ချန်းယုကို
ချန်းယန်မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမကိုရပ်လိုက်ရန် သူအော်လိုက်ချင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမအော်ဟစ်လိုက်ခင်၊ သူ့ကို
စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်သွားစေတဲ့မြင်ကွင်းကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယု သူ့ရှေ့ပြေးနေတာကို သူမြင်လိုက်ရလေပြီ၊ မြန်နှုန်းမြင့်ယာဉ်နဲ့
သူမဆောင့်မိသွားသလိုမျိုး၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံးက မြေပြင်ပေါ်ကနေ မြင့်တက်သွားလေပြီ၊
အဝေးမှာရှိတဲ့နံရံဆီ သူမပစ်ပေါက်ခံလိုက်ရလေသည်။

“အာ!” ချန်းယု သူမကိုယ်ဟန်ကို လေထဲထိန်းလိုက်ကာ၊ သူမနောက်ကျော
နံရံနဲ့ထိသွားစေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရောမအဟုန်က သူမအနာတရဖြစ်သွားအောင်
လုပ်နေသေးသဖြင့် သူမအော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ရှိရှိ!” သူတစ်ကိုယ်လုံးကသွေးတွေ ခဲသွားတော့မလို ချန်းယုခံစားလိုက်ရလေသည်။
သူကိုင်ထားတဲ့ အနွေးထည်ကိုသူပစ်ချလိုက်ပြီး ချန်းယုရှိရာဦးတည်ဘက်ကို
သူမြန်မြန်ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

“အနားမလာခဲ့နဲ့!” ချန်းယုအသံကို ချန်းယုကြားလိုက်လေတယ်၊ သူမအစ်ကို သူမနောက်
ဘယ်အချိန်က လိုက်လာခဲ့လဲဆိုတာ ချန်းယုမသိလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု
သူမမျက်နှာပိုတောင်ကြည့်ရဆိုးလာလေတော့သည်။

ချန်းယုအသက်ရှူချိန်ရအောင် သရဲဘုရင်အချိန်မပေးလေဘူး။ ချန်းယု မြေပေါ်ကနေ မထနိုင်ခင်၊
သူမကိုထပ်ဖိုးဖို့ သူလျှောက်လာနှင့်နေလေပြီ။

“နိုးထလော့!” သူမညာဘက်လက်ကို ကောင်းကင်ဆီ ချန်းယုလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး၊
မြန်နှုန်းမြင့်အရှိန်နဲ့ ပတ်ချာလည်နေတဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင် သရဲဘုရင်နောက်ကနေ
ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ချန်းယုကိုထိုးရန်ရွယ်နေတဲ့ သရဲဘုရင်ရဲ့
ဝှေ့ယမ်းနေတဲ့လက်သီးဆီ အရှိန်ပြင်းစွာရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

သရဲဘုရင် နာကျင်သွားလေတယ်၊ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ဖမ်းရန်
သူလှည့်လိုက်လေသည်။

ဒါက... အဘိုးဝူ ရှိရှိကိုပေးခဲ့တဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်မလား?
ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို မြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယု တစ်ချက်ထဲနဲ့
အမှတ်ရသွားလေသည်။ သူမကိုမွေးစားခဲ့တဲ့ လူအိုကြီးက ရှိရှိကို
အဲ့တာပေးထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ရှိရှိ အဲ့တာကို အရမ်းသဘောကျလေတယ်၊ ဒီတော့
သူမကျောင်းကိုသွားချိန်တိုင်း အဲ့တာကို သူမနဲ့အတူအမြဲသယ်သွားလေတယ်၊ သူတို့တွေက
ခွဲထုတ်မရလုနီးပါး ဖြစ်နေလေသည်။

ဒါပေမဲ့၊ သာမန်သံလိုက်အိမ်မြှောင်က ဘာလို့လေထဲပျံနိုင်နေတာလဲ? ပြီးတော့ ရှိရှိ၊
သူမဘာနဲ့တိုက်ခိုက်နေတာလဲ?

အပိုင်း(၅၄):အိပ်စက်ခြင်း

“တတိယသခင်လေး!”

“တတိယသခင်လေး!”

အစောင့်တွေ၊ အဆောက်အဦးအသေးလေးကနေ ပြေးလာတဲ့သူတွေနဲ့၊ သရဲဘုရင်နဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ချန်းယုကို ကူညီပေးခဲ့တဲ့ လက်ထောက်များ၊ အာလုံးပြေးလာကြလေတော့သည်။

လော့မင်ရှိရာဆီ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့သူက ချန်ပင်းဖြစ်လေသည်။
လော့မင်ရဲ့အဝတ်အစားပေါ်က ဖျော့တော့တော့ဆီးနှင်းဖြူကို သူမြင်လိုက်ချိန်၊ မျက်ဖြူဆိုက်ကာ အားနည်းသွားလေသည်။

“လမ်းဖယ်ပေး!” ကြောင်ငေးနေတဲ့ချန်းယုကို ချန်ပင်းတွန်းလိုက်လေသည်။
အခြားလက်ထောက်တွေ အမြန်ပြေးလာကာ၊ လော့မင်၊ လုံးလုံးမလှုပ်ရှားတော့တဲ့သူကို၊ လူအများအပြား ပြန်သယ်သွားကြလေသည်။

ချန်းယု သတိလက်လွတ်အတွန်းခံလိုက်ရလေသည်။ လက်ထောက်ချန်ကို ဘာကြောင့်ရုတ်တရက်တွန်းရလဲလို့ စိတ်တိုတိုမေးမယ့်အစား၊ သူမလက်တွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြန့်လိုက်လေသည်။ သူမအမြင်ထဲ သူမဖြူနေတဲ့လက်ဖဝါးတွေက နီရဲနေလေပြီး၊ သူမရဲ့အကြောတွေကနေ သူမဦးနှောက်ဆီ အေးစက်နေတဲ့ထိတွေ့မှုက ဖြတ်ဝင်လာနေသေးလေသည်။

ဒီလက်နှစ်ဖက်လုံးက တတိယအစ်ကိုကို အခုလေးတင် ဖက်ထားခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။

ချန်းယု သတိပြန်ဝင်လာကာ၊ သူမခြေထောက်တွေကိုဆန့်လိုက်ပြီး၊
အဆောက်အဦးအသေးလေးရှိရာဦးတည်ဘက်ကို ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယု။” သူမစပြေးလိုက်ချိန် ဟဲကျီ သူမကိုအမှီလိုက်လာပြီး တားလိုက်လေသည်။

“လက်ထောက်ဟဲ၊ တတိယအစ်ကို၊ တတိယအစ်ကို၊ သူ...”

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ အခုတော့ တတိယသခင်လေး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်။”
ဟဲကျီနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မသူ့ကိုသွားကြည့်ချင်တယ်။” ချန်းယု စိတ်လောနေလေသည်။
လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်အပူချိန်က ဘယ်လိုလုပ် ဒီလောက်တောင် နည်းနေရတာလဲ?

“မင်းမဝင်သွားခင်၊ တတိယသခင်လေးကို တစ်ခုကူညီပေးပါ။” ဟဲကျီ
ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ?” ချန်းယု အနည်းငယ်နားမလည်ဖြစ်နေလေသည်။

“အစောတုန်းက၊ မင်းကိုယ်ဖို့ တတိယသခင်လေး
ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ဖြည့်လိုက်ခဲ့တယ်။” ဟဲကျီပြောလိုက်လေတယ်။ “အချိန်က
မကြာဘူးဆိုပေမဲ့၊ မကောင်းမှုစွမ်းအင် တော်တော်များများ ထွက်ပေါ်လာစေခဲ့တယ်။
မလိုအပ်တဲ့ပြဿနာတွေ ရှောင်တိမ်းရအောင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြေရှင်းပေးပါ။”

ချန်းယုတောင့်သွားလေသည်။ ဒါက သူမမစဉ်းစားထားတာ မဟုတ်လေဘူး။
လော့မင်ရဲ့လက်ပေါ်က ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်ကို သူမဖြည့်လိုက်ချိန်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က
မကောင်းမှုစွမ်းအင်တွေကို သန့်စင်ဖို့အတွက် သန့်စင်ပေးတဲ့ဂါထာမန္တန်းကိုဆွဲရန်
သူမတွေးထားပြီးလေဖြစ်လေတယ်။ သို့သော်၊
လော့မင်ရုတ်တရက်မတော်တဆဖြစ်သွားတာကြောင့်၊ ချန်းယု အရမ်းစိတ်လောသွားပြီး
သူမဒီအကြောင်းမေ့သွားခဲ့လေသည်။

ချန်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတယ်။ လှည့်လိုက်ပြီး သရဲဘုရင် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့နေရာကို
သူမလျှောက်လာလိုက်လေသည်။ သူမညာဘက်လက်ကိုမြှောက်ပြီး၊
သူမလက်ချောင်းထိပ်တွေကနေ စိတ်စွမ်းအင်သိပ်သည်းစေလိုက်ပြီး၊ လေထဲ
သန့်စင်ပေးတဲ့ဂါထာဆွဲလိုက်လေသည်။

ဂါထာဖွဲ့စည်းလာကာ၊ အဲ့တာက ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားကာ၊
အနန္တရွှေရောင်အလင်းအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားပြီး၊ ကျန်ရှိနေတဲ့ မကောင်းမှုစွမ်းအင်တွေနဲ့
ယင်အရှိန်အဝါကို သန့်စင်ပေးလိုက်လေသည်။

ချန်းယန်၊ အခုလေးတင် ထိတ်လန့်တာကနေ သတိပြန်ဝင်လာတဲ့သူက
သူညီမလေးဆီလျှောက်လာလိုက်တော့၊ နောက်မြင်ကွင်းတစ်ခုကို
မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရလေပြန်တယ်။ သူညီမလေးက ပန်းခြံအသေးလေးထဲရပ်ပြီး
သူမလက်ချောင်းတွေနဲ့ ကြုံရာကျပန်းရေးဆွဲလိုက်လေသည်။ အဲ့နောက်မှာတော့၊
ကြယ်ရောင်တဖျပ်ဖျပ်လင်းလာလေသည်။ ပို၍အံ့သြဖွယ်ကောင်းတာက
ကြယ်ရောင်ပျံ့နှံ့သွားပြီးနောက်၊ မှောင်မည်းပြီး ညှိုးမှိုင်းနေတဲ့ပန်းခြံအသေးလေးက
မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုမျိုး သက်တောင့်သက်သာဖြစ်လာလေတော့သည်။
လမ်းမီးတွေဖွင့်လိုက်တဲ့အတိုင်း ပိုတောင်တောက်ပလာလေတော့သည်။

ဒါက သေချာပေါက် စိတ်ကဖြစ်နေတဲ့အကျိုးဆက်မဟုတ်လေဘူး။

ချန်းယန် သူ့ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး၊ သူသတိပြန်ဝင်လာချိန်၊ ချန်းယုက
လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးဆီ ပြေးဝင်သွားခဲ့လေပြီ။

အစောက အစောင့်အဖွဲ့ခေါ် ပြီး ဟဲကျီကူညီရန်ရောက်လာတော့၊
ချန်းယန်အများကြီးမတွေ့လိုက်လေဘူး။ တကယ်တော့၊ ဒီဟာက တတိယသခင်လေးလော့ရဲ့
ပိုင်နက်ဖြစ်လေပြီး၊ သူတို့အန္တရာယ်ထောက်လှမ်းမိတာနဲ့ လာစစ်ဆေးတာဟာ
ပုံမှန်သာဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ တတိယသခင်လေးလော့ကိုယ်တိုင်
ခြံဝန်းအသေးလေးကနေပြေးလာတော့၊ သူညီမလေးက သူ့လက်မောင်းတွေထဲ
တိုက်ရိုက်ခုန်ဝင်သွားလေသည်။ ဒါကသူတွေသလို ပုံမှန်မဟုတ်နေဘူးဆိုတာ
အဲ့တော့မှသူသဘောပေါက်သွားလိုက်လေတယ်။ သူညီမလေးက
တတိယသခင်လေးလော့နဲ့သိနေလေတယ်။

သူညီမငယ်လေး၊ တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်အများဆုံးကုန်ပြီး နှစ်တစ်ဝက်အောက်
အိမ်ကိုအခုမှပြန်လာတဲ့သူမက၊ တတိယသခင်လေးကိုသိရုံတင်မကဘူး သူနဲ့
ရင်းရင်းနှီးနှီးသိကျွမ်းနေလေတယ်။

သူတို့က အရမ်းရင်းနှီးလွန်းတာကြောင့် သူမအန္တရာယ်ရှိနေချိန် တတိယသခင်လေးလော့ရဲ့
လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ထွက်လာပြီး သူညီမလေးကို ကာကွယ်ပေးလေတယ်; ဒီတော့
တတိယသခင်လေးလော့ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး သူမကိုလာကယ်ပေးတဲ့အထိ
သူတို့ရင်းနှီးနေကြတာကို။

“သခင်လေးချန်း၊ တောင်းပန်ပါတယ်။” ခြံဝန်းအသေးလေးရဲ့ ဝင်ပေါက်ဂိတ်မှအစောင့်က
တံခါးဆီပြီးတည်လာနေတဲ့ ချန်းယန်ကို လာရောက်တားဆီးလိုက်လေသည်။

“ငါ...” ပုံမှန်ဆိုရင် ခြံဝန်းအသေးလေးဆီ ချန်းယန် ဘယ်တော့မှ ချည်းကပ်လာမှာမဟုတ်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှိရှိက အထဲမှာရှိနေလေတယ်။ “ငါ့ညီမလေးက အထဲမှာ။”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတော့ဝင်လို့မရဘူး။” အစောင့်က ခံစားမှုမရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလာလေသည်။

ချန်းယန် စက္ကန့်ဝက်လောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ခြံဝန်းထဲက အလင်းရောင်ကိုကြည့်ရန် သူ့ခေါင်းကိုမော့လိုက်လေသည်။

ရှိရှိအိမ်ပြန်ရောက်လာတုန်းက၊ တတိယသခင်လေးလော့ သူမကိုလက်ဆောင်ပို့လာလေတယ်။ လူတွေဘယ်တော့မှမဝင်မထွက်တဲ့ လော့မိသားစုခြံဝန်ထဲကို၊ ရှိရှိ အတားဆီးမခံရဘဲ ဝင်ရောက်သွားနိုင်လေသည်။ အဲ့တာအပြင်၊ အခုလေးတင် တတိယသခင်လေးလော့ကိုယ်တိုင် သူမကိုကယ်တင်ခဲ့တာဖြစ်လေတယ်...

ဒီတော့၊ အထဲမှာ ရှိရှိဘေးကင်းမှာပါ။

ချန်းယန်မဝင်နိုင်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုအဆင်ပြေမယ်ဆိုတာ သူသေချာနေလေတယ်။ ဒီတော့ သူလှည့်လိုက်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ရန် ရည်ရွယ်လိုက်လေသည်။ သူအိမ်ကိုပြန်လာရင်း၊ အစောကဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်လေသည်။ အဲဒီမမြင်နိုင်တဲ့အရာက ဘာလဲ? ရှိရှိကို ဘာကြောင့်တိုက်ခိုက်ရတာလဲ?

“ညီမအဘိုးက ပယောဂနှင့်ဆရာပဲ!”

သံလိုက်အိမ်မြှောင်၊ စက္ကူအဆောင်တွေ၊ ပယောဂနှင့်သူ၊ ဖြစ်နိုင်တာက...

ဒီအလွန်အမင်းရယ်စရာကောင်းပြီး ယုတ္တိရှိတဲ့ခန့်မှန်းချက်က ချန်းယန်ရဲ့လောကအမြင်ကို လုံးဝပြိုကျသွားစေလေသည်။ သူ့ညီမလေးက ပယောဂနှင့်သူဖြစ်နေတာလား??

ချန်းယန် နေရာမှာပဲရပ်နေပြီး၊ သူ့စိတ်ထဲ အစောကဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်တွေးတောနေမိလေတယ်; အစောကဖြစ်ခဲ့တာကို အရှေ့အနောက်

အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်တွေးမိနေသည်။ သူထိုအကြောင်းပိုတွေးမိလေ၊ ခန့်မှန်းဖို့ ပို၍ယုတ္တိတန်လာလေပဲ။ သူသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သူမအိမ်ပြန်လာချိန် ချန်းယုန့်စကားပြောကြည့်ရန် သူဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းယုန့် ရှေ့ကိုစတင်လျှောက်လိုက်လေတော့၊ သူ့အကြည့်က လမ်းပေါ်ကျနေတဲ့ အနွေးထည်ထံရောက်လာလေတယ်၊ အစောတုန်းက ချန်းယုန့်နောက် သူလိုက်လာတုန်းက လမ်းပေါ်ပြုတ်ကျခဲ့တဲ့အနွေးထည်ဖြစ်လေသည်။ ချန်းယုန့်ရပ်လိုက်ပြီး အဲ့တာကိုကောက်ရန်လျှောက်လာလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူလှည့်လိုက်ပြီး လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးရဲ့ဝင်ပေါက်ရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

“ဒီဟာက ရှိရှိရဲ့အပေါ်ထပ်ပဲ။ သူမဆီယူသွားဖို့ ငါ့ကိုကူညီပေးပါဦး။”
ချန်းယုန့်တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

ချန်းယုန့်လက်ထဲက အနွေးထည်ကို အစောင့်ယူလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့...” ချန်းယုန့် တံခါးကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ရှိရှိကိုပြောပေးပါဦး။ ငါအိမ်ပြန်ရောက်ရင် သူကျောင်းကို အရေးတကြီးပြန်သွားတယ်လို့ အမေတို့ကိုပြောပေးထားမယ်ဆိုတာ သူမကိုပြောပေးပါဦး။”

အခြေအနေကိုကြည့်ရတာ၊ ဒီည ရှိရှိအိမ်ပြန်လာနိုင်မယ့်ပုံမပေါ်လေဘူး။ သူတို့မိဘတွေစိုးရိမ်တာကို ကာကွယ်ဖို့အတွက်၊ ဒီနည်းနဲ့ သူမခြေရာကို ချန်းယုန့် ကူညီဖုံးကွယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဒုတိယထပ်က လော့မင်ရဲ့အိပ်ခန်းထဲ၊ အခန်းထဲ လက်ထောက်ခုနစ်ယောက်လုံး ပြည့်ကျပ်နေလေသည်။ အိပ်ရာပေါ်က ရေခဲလိုတောင့်ခဲနေတဲ့သူတို့တတိယသခင်လေးကိုကြည့်ရင်း သူတို့မျက်ခုံးတွေ တွန့်ရှုံ့လာလေတော့သည်။

သူတို့တတိယသခင်လေးရဲ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ် စတင်ငြိမ်သက်လာချိန်၊ သူတစ်ကိုယ်လုံးက ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေ အလွန်အမင်းအေးလာတာကြောင့်ခဲသွားမှာဖြစ်လေသည်။ မကောင်းမှုစွမ်းအင်သက်ရောက်မှာကို မကြောက်လန့်မစိုးရိမ်ဘဲ တတိယသခင်လေးဘေး သူတို့ရပ်နေနိုင်ပေမဲ့၊ တတိယသခင်လေးဒီလိုအခြေအနေဖြစ်လာမှာကို သူတို့ဘယ်တော့မှ မမြင်မတွေ့ချင်ကြလေဘူး။

“ဆရာမော်ကို ဆက်သွယ်ပြီးပြီလား?” တစ်စုံတစ်ယောက်မေးလိုက်လေသည်။

“ငါအစောကတင်ဆက်သွယ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမော်က မြို့ပြင်ရောက်နေတယ်
အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်တဲ့အထိ သူ့လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။” အခြားသူပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ငါတို့အခုဘာလုပ်ကြမလဲ?”

“...”

အိပ်ခန်းထဲက ဘယ်သူမှပြန်ဖြေမလာကြလေဘူး ဘာလို့ဆို တတိယသခင်လေး
ငြိမ်သက်လာတဲ့အခြေအနေရောက်တိုင်း၊ နွေဦးရောက်သည်အထိ
သူတို့စောင့်ရှံသာလုပ်နိုင်ကြတာကို သူတို့အားလုံးသိနေလေသည်။ နွေဦးအစပျိုးလာတာနဲ့
ဆောင်းခိုတာကနေ သူ့ဘာသာသူဖြေးဖြေးချင်းနိုးလာမှာဖြစ်လေသည်။ လောလောဆယ်၊
အိပ်စက်တာသာလုပ်နိုင်မှာဖြစ်လေတယ်။

“တတိယအစ်ကို၊ တတိယအစ်ကိုဘယ်မှာလဲ?” ချန်းယု၊ မကောင်းမှုစွမ်းအင်ကို
အခုလေးတင်ဖြေရှင်းပြီးသူ၊ တံခါတွန်းကာ ဝင်လာတော့၊ လော့မင် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေတာကို
မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းယု အိပ်ရာဘေးပြေးသွားလိုက်ပြီး တစ်ခုခုမှားနေတယ်ဆိုတာ
ချက်ချင်းသတိထားမိလိုက်လေသည်။ လော့မင်ကိုယ်ထဲက တက်ကြွနေတဲ့အရှိန်အဝါက
ဖြည်းဖြည်းချင်းပျောက်ကွယ်နေတယ်? ချန်းယုမှာ အရမ်းထိတ်လန့်သွားကာ
သူမမျက်လုံးမှေးလိုက်လေသည်။ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး
လော့မင်ရဲ့သွေးခုန်နှုန်းကိုစစ်ဆေးကြည့်တော့၊ အရမ်းမှိန်ဖျော့နေပြီး အဲ့တာကိုခံစားနိုင်ဖို့
ခက်ခဲနေလေသည်။

“ဒါဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်လာတာလဲ?” သရဲဘုရင်က အားကောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့၊
တတိယအစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့ လူးလုံးမယှဉ်နိုင်လေဘူး။ ထို့ပြင်၊ သရဲဘုရင်ကြောင့်
သူ့အနာတရမဖြစ်နိုင်လေဘူး။

“အဲ့တာတွေအကုန် မင်းကြောင့်ပဲ!” ချန်ပင်းမနေနိုင်ဘဲ အော်လိုက်လေသည်။

“ချန်ပင်း!” ဟဲကျီ လေးလေးနက်နက်အော်လိုက်ပြီး၊ “ဒါက
တတိယသခင်လေးရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ မိန်းကလေးချန်းယုကို
ဘယ်သူမှအပြစ်တင်လို့မရဘူး။”

ချန်ပင်း၊ သေချာပေါက်၊ တတိယသခင်လေးကိုယ်တိုင် အပြင်ထွက်ချင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
သူသိနေလေသည်။ သို့သော်၊ ချန်းယုကြောင့်သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊
ဒီလိုအထိမခံနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးမှာ သူဘယ်လိုလုပ်အပြင်ထွက်သွားမှာလဲ။

“ငါ့ကြောင့်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ? ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ?” ချန်းယု
သူတို့နှစ်ဦးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။ “တတိယအစ်ကိုရဲ့တက်ကြွမှုက
ဘာကြောင့်အားနည်းလာရတာလဲ၊ ပြီးတော့ တတိယအစ်ကိုကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်က
ဘာလို့ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေရတာလဲ?”

အပိုင်း(၅၅)

နောက်နေ့မနက်ခင်းအထိ ဆရာမော်ရောက်လာဦးမှာမဟုတ်လေဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့တွေကလည်း ရုပ်လွန်ပညာကို သဘောပေါက်နားမလည်လေဘူး။ ဒီတော့၊ တတိယသခင်လေးကို ကူညီပေးနိုင်တဲ့သူတစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ အဲ့တာက ချန်းယုတစ်ဦးတည်းသာဖြစ်လေတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးပေါ့။

ဟဲကျီ ခဏလောက်တွေးလိုက်ပြီး ချန်းယုကို ဒီကိစ္စရှင်းပြလိုက်ရန် ဆုံဖြတ်လိုက်လေတော့တယ်၊ “တတိယသခင်လေးရဲ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ်က နွေဦး၊နွေ၊ဆောင်းဦး၊ဆောင်းအလိုက် ပြောင်းလဲနေတတ်တယ်၊ နွေနဲ့ဆောင်းဦးမှာဆိုရင်၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ် အတော်ကလေးတည်ငြိမ်နေလိမ့်မယ်။ နွေဦးမှာဆိုရင်၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်အတက်ကြွဆုံးဖြစ်ပြီး၊ ဆောင်းတွင်းမှာဆိုရင်၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ် အားအနည်းဆုံးဖြစ်တယ်။”

သူမကြားလိုက်ရတာကြောင့် ချန်းယုမှင်သက်သွားလေသည်။ လော့မင်က သူ့ကျောက်စိမ်းချပ်ကောက်နဲ့ အမြဲအတူရှိနေတာကြောင့်၊ ဆောင်းရာသီရောက်လာပြီးနောက် သူ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ထောက်လှမ်းဖို့ရန် ချန်းယုကျရှုံးခဲ့လေသည်။

“တတိယသခင်လေးရဲ့ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်က ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်ရောက်လာရင် ငြိမ်သက်လာလိမ့်မယ်။”

“ငြိမ်သက်တာ?” ချန်းယုရဲ့စိတ်ထဲ ဖြစ်နိုင်ချေတစ်ခုဖြတ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။” ဟဲကျီ ဆက်ပြီးရှင်းပြလိုက်လေတယ်၊ “ဘာကြောင့်ဖြစ်ရလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မရှာနိုင်ဘူး။ ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်ရောက်ရင်၊ အပူချိန်နိမ့်တဲ့နေရာကို တတိယသခင်လေးသွားမိသရွေ့၊ သူ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ် ဆောင်းခိုတာစတင်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့သိတယ်။ သူ့ဆောင်းခိုလိုက်တာနဲ့ အရာအားလုံးဒီလိုဖြစ်လာတော့တာပဲ; တတိယသခင်လေး အသက်မရှူတော့ဘူး၊ နှလုံးမခုန်တော့ဘူး၊ ကိုယ်အပူချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သတိလည်းမရှိတော့ဘူး၊ နွေဦးစတင်တဲ့အချိန်အထိ အိပ်စက်သွားမှာ။”

“ဒီကလေးက ငါလာတိုင်း ထူးထူးခြားခြားပူနေတယ်လို့ အမြဲခံစားနေရတာ၊ အဲ့သြစရာမရှိတော့ဘူး။” ချန်းယု ပြောင်းပြန်တွေးလိုက်ပြီးနောက်၊ “ဒီတော့...ဒီလိုမျိုးငြိမ်သက်တာက တတိယအစ်ကိုကိုယ်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်လား?”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။” ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘဲ အိပ်စက်ရုံသာဆိုရင်၊ လက်ထောက်တွေ
စိုးရိမ်နေမှာမဟုတ်လေဘူး။ “တတိယသခင်လေးရဲ့ကိုယ်အပူချိန် သူဆောင်းခိုချိန်မှာ
သိသိသာသယလျော့ကျလာပြီး နွေးဦးစတင်လာရင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်အသက်ဝင်လာတယ်၊
ကိုယ်ခန္ဓာကို အရမ်းဘေးဒုက္ခဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ။ အမှတ်မထင်ဆောင်ခိုးတာကနေ
တတိယသခင်လေး အရင်တစ်ခေါက်နိုးလာတုန်းက၊ သူပြန်မသက်သာလာခင် နာလန်ထူနိုင်ဖို့
တစ်လလုံးအချိန်ယူခဲ့ရတယ်။ ဆရာဝန်ပြောတာကလည်း...”

“သူဘာပြောခဲ့တာလဲ?” ချန်းယု ဆက်ပြောရန် တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုသာ မကြာမကြာဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေ ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။” ဟဲကျီ
မျက်မှောင်ကြွပ်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

ဟဲကျီပြောပြီးသွားတာနဲ့ ကျန်တဲ့လက်ထောက်ခြောက်ယောက်လုံး သူတို့ကိုသူတို့
အပြစ်တင်ဝေဖန်လိုက်လေတော့သည်။

“ဒါတွေအားလုံးက တတိယသခင်လေးကို ငါတို့သေချာမကာကွယ်မိတာကြောင့်ပဲ။”

“ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ စစ်သားတွေရဲ့ဘုရင်အဖြစ်သတ်မှတ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကိုတောင်
သေချာမလုပ်ပေနိုင်ဘူးပဲ။”

“...”

လက်ထောက်အားလုံး သူတို့ကိုယ်သူတို့အပြစ်တင်နေတာက သူမကိုရည်ရွယ်နေတာလို့
သူမခံစားလိုက်ရလေသည်။ သူမကြောင့် လော့မင်အပြင်ထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

ဒီတော့ သူမဘာလုပ်နိုင်လောက်လဲ? တတိယအစ်ကိုကိုကူညီဖို့ သူမဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ?
ချန်းယု ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

မကောင်းမှုဝိညာဉ်၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်အိပ်စက်ခြင်း?

ချန်းယုရဲ့မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက်လင်းလက်လာကာ၊ သူမအလောတကြီးမေးလိုက်လေတယ်။
“အိပ်စက်ခြင်းက မကောင်းမှုဝိညာဉ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲ လုံးလုံးနှစ်သွားလိမ့်မယ်။ နွေဦးအစမှာ၊
မကောင်းမှုဝိညာဉ် ပြန်သက်သာလာတယ်။ ဒီတော့ တတိယအစ်ကိုနိုးလာမယ်၊
ဟုတ်တယ်မလား?”

“ဟုတ်တယ်” ဟဲကျီခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့မှာအကြံရှိတယ်!” ချန်းယုပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ ကိုယ်လှည့်လိုက်ပြီး
အိပ်ရာနားမြန်မြန်လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။ သူမဖိနပ်တွေကို ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးနဲ့
ဖြစ်သလိုကန်ထုတ်လိုက်ပြီး၊ လော့မင်ရဲ့အိပ်ရာပေါ် အလျင်အမြန်တက်လိုက်လေသည်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ?” လက်ထောက်အားလုံး ဇဝေဝေါဖြစ်နေလေသည်။

“တတိယအစ်ကိုနိုးလာနိုင်မလား စမ်းသပ်ကြည့်မလို့။” ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“မင်းဘယ်လိုစမ်းသပ်ကြည့်မလို့လဲ?” ဟဲကျီ မေးလိုက်လေတယ်။

စောင့်ပေါ်ကနေ လော့မင်ပေါ်ချန်းယုလဲ့လိုက်ကာ၊ “ငါ့ကိုမနှောက်ယှက်နဲ့” ဆိုတဲ့အမိန့်နဲ့
လက်ထောက်တွေကို ထားခဲ့လိုက်လေတော့သည်။

ခဏနေတော့၊ သူမငုံ့လိုက်ပြီး လော့မင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းကိုနမ်းလိုက်လေသည်။

“ရှုး!” လက်ထောက်အားလုံး အသက်ရှူလိုက်ကြလေသည်။

“မင်း...” သူတတိယသခင်လေးကို ချန်းယုကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်ရဲတာကို
ချန်ပင်းမြင်လိုက်တော့၊ သူ့အရမ်းဒေါသထွက်လာကာ ရှေ့တိုးလာပြီး၊
သူမကိုဆွဲထုတ်ရန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ချန်ပင်းကို ထျန်းဖေ လျင်လျင်မြန်မြန်ရပ်လိုက်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်လေတယ်၊
“မင်းမေ့သွားပြီလား - သုတေသနခန်းကို!”

သုတေသနခန်းထဲက ဖြစ်ရပ်ကို ချန်ပင်း ချက်ချင်းပြန်တွေးမိလိုက်လေတယ်။ သူတို့တတိယသခင်လေးကို ချန်းယုတစ်ကြိမ်နမ်းပြီး သူ့ပရမ်းပတာဖြစ်နေတဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို တားဆီးခဲ့လေသည်။

အခြားလက်ထောက်တွေအားလုံးလည်း အဲ့တာကို ထင်ထင်ရှားရှားပြန်တွေးမိလိုက်လေသည်။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်နမ်းနေတဲ့နှစ်ဦးကို သူတို့ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော်၊ အခု သူတို့ကြည့်နေတာက၊ ရုတ်တရက် ဘာလို့မှားနေသလို ခံစားမိနေရတာလဲ? ပြောပါဦး၊ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးက အိပ်ရာပေါ်နမ်းနေတာလေ။ သူတို့တွေ၊ လူသန်ကြီးခုနစ်ဦးက၊ ဘာအတွက်ကြည့်နေကြရတာလဲ?

ဘယ်သူအရင်လှည့်လိုက်လဲမသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့ခြောက်ယောက်လုံး နောက်ကလိုက်ပြီး၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည့်လိုက်ကြလေသည်။

“အဟွတ်...ငါတို့ဒီလိုလုပ်တာက မသင့်တော်ဘူးမဟုတ်လား?” တစ်ယောက်ယောက် တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“အားလုံးထွက်လိုက်ကြရအောင်။” ဖြစ်ရပ်ကို တွက်ချက်ချိန်ဆဲပြီးနောက်မှာတော့၊ ဟဲကျီရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

“မရဘူး...” ချန်ပင်း ငြင်းလာချိန်၊ ထျန်းဖေအပါအဝင် သူ့ဘေးက ကျန်တဲ့လက်ထောက်ကပါ သူ့ကိုဆွဲထုတ်လာလေတော့သည်။

ကျန်တဲ့လက်ထောက်တွေအားလုံး လိုက်သွားကြပြီး၊ ဟဲကျီနောက်ဆုံးမှထွက်လာလိုက်သည်။ သူတံခါးကိုပိတ်ပြီး စောင့်ကြပ်နေလေတော့သည်။

တစ်ဖက်မှာတော့၊ အခန်းထဲ၌၊ ချန်းယု၊ လော့မင်ကို နမ်းနေတဲ့သူမ၊ ဟမ်၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ စွမ်းအင်ပို့ပေးနေတဲ့သူမ၊ လော့မင်ကိုယ်ထဲက လုံးလုံးမငြိမ်သက်သွားသေးတဲ့ ဖျော့တော့နေတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို သူမအာရုံခံမိသွားလေသည်။

သူမကိုယ်ထဲကစိတ်စွမ်းအင်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ဘာလို့အာရုံခံနိုင်ရလဲဆိုတာ သူမမသိလေဘူး၊ သူမစိတ်ထဲကနေ သူမအဲ့တာကို အာရုံခံနိုင်လေတယ်။ သူမငယ်ငယ်တုန်းက လူအိုကြီးကို သူမမေးဖူးလေပြီး၊ သူမမှာထူးခြားတဲ့ကိုယ်တည်ဆောက်ပုံရှိပြီး အဲ့မခန်းအထုပ်တယ်လို့ လူအိုကြီးအမြဲပြောလေတယ်။

ဘာကြောင်းပြချက်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့၊ သူမအံ့မခန်းအထုံပါတာအတွက်
သူမတကယ်လဲကျေးဇူးတင်မိလေတယ်။ ဒါကပဲ လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ပေါ်
အလုပ်ဖြစ်အောင် သူမကိုခွင့်ပြုပေးလေသည်။

လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်အများစုက ငြိမ်သက်နေလေပြီ။ မကောင်းမှုဝိညာဉ်အပေါ်
အလုပ်လုပ်ကန် ချန်းယုရန်းကန်နေရလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းစွာနဲ့၊
အဆောက်အဦးအသေးလေးထဲက စိတ်စွမ်းအင်ပေါကြွယ်ဝလေပြီး၊ သူမမှာ အသုံးပြုရန်
စိတ်စွမ်းအင်လုံလုံလောက်လောက်ရှိနေလေသည်။

အချိန်ကုန်လာတာနဲ့၊ လော့မင်ရဲ့လက်ကို ချန်းယုကိုင်လိုက်ပြီး၊
သူတို့ကိုင်ထားတဲ့လက်ဖဝါးကြားကနေ စိတ်စွမ်းအင်နဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်
လှုပ်ရှားသွားလာနေလေတော့သည်။ လော့မင်ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုစွမ်းအင်က
အရမ်းကြီးမာလေတော့၊ စိတ်စွမ်းအင်မလုံလောက်နေဘူးလို့ တစ်ခါတစ်ရံခံစားမိနေလေတယ်။
အဲဒီအချိန်၌၊ သူမခေါင်းငုံ့ပြီး လော့မင်ပါးစပ်ထဲ အသက်ရှူသွင်းရလေပြီး၊ သူ့ကိုယ်ထဲက
ပိုနေတဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်ကို သူမကိုယ်ထဲ စုပ်ယူလိုက်လေသည်။
သူစိတ်စွမ်းအင်လုံလောက်လာတာနဲ့၊ စိတ်စွမ်းအင်နည်းလမ်းကနေ
သူမဖြန့်ပေးလိုက်မှာဖြစ်လေသည်။

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲမသိလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လော့မင်ရဲ့တောင့်နေတဲ့ကိုယ်
ပျော့ပြောင်းလာလေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တဖြည်းဖြည်းနွေးလာကာ၊
သူ့အတင်းအကြပ်ပိတ်ထားတဲ့မျက်ခွံတွေ အနည်းငယ်တုန်ယင်လာပြီး
ဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်လာလေသည်။

လော့မင်ကိုယ်က အရမ်းအားနည်းနေလေပြီး၊ သူ့သတိ မပီမသဖြစ်နေလေသည်။ သူ့ရှေ့ကလူကို
သူအချိန်တော်တော်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရှိရှိဘာလုပ်နေတာလဲ?

ရုတ်တရက်မောပန်းမှုလှိုင်းတစ်လှိုင်း လော့မင်ကိုထိရိုက်လာလေတယ်။
သူထပ်မံအိပ်လိုက်ချင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သတိမပျောက်သွားခင်၊
သူနှုတ်ခမ်းကိုကပ်တွယ်နေတဲ့ နွေးထွေးပြီး ပျော့ပျောင်းတဲ့ထိတွေ့မှုကို
သူခံစားမိလိုက်လေသည်။

လော့မင် အချိန်ကြာကြာမအိပ်လိုက်လေဘူး၊ အာရုဏ်တက်ချိန်ရောက်လာတာနဲ့ သူနိုးလာလေသည်။

သူ့လက်ကိုကိုင်ထားတဲ့ တစ်ခုခုကိုခံစားမိလိုက်တော့ သူတောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။ သူတစ်ဖက်လှည့်လိုက်တော့ သူ့ဘေးလဲ့ကာ၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့မိန်းကလေးကို ရှာတွေ့လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးရဲ့ညာဘက်လက်က သူ့ညာဘက်လက်ကိုကိုင်ထားကာ၊ တစ်ဖက်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေလေတယ်။ မိန်းကလေးမှာ နီညိုရောင် ကောက်ကွေးနေတဲ့ဆံပင်ရှိပြီး ဖြူနေတဲ့အသားပေါ်ပန်းသေ့ွေးရောင်အနည်းငယ်သန်းကာ အိက်စက်နေလေသည်။ သူမရှည်လျားတဲ့မျက်တောင်တွေက ဖွင့်ထားချိန်တိုင်း အမြဲအရောင်လက်နေတဲ့ အနက်ရောင်ကျောက်လို သူမမျက်လုံးတွေကို ဝှက်ထားလေသည်။

ဒါဆို... လော့မင်အကြည့်က သူမရဲ့အနည်းငယ်ဟနေတဲ့နှုတ်ခမ်းပေါ် မရည်ရွယ်ဘဲရောက်လာလေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ ညီမအစ်ကိုကိုအသားယူမိပြီ။” သူမဒါကိုပြောလာချိန် မိန်းကလေးရဲ့မျက်လုံးတွေထဲရှိနေတဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တာကို သူမမှတ်ရနေသေးလေသည်။

“ကံကောင်းလို့၊ ဒီမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို ဘယ်အပြင်လူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။” လော့မင်သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သူမလက်ကိုမြန်မြန်ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မလေသည်။ သူ့အိပ်ရာကနေ ဂရုတစိုက်ထလာလိုက်ပြီး၊ ထို့နောက် သူ့အခန်းထဲကလျှောက်မထွက်လာခင် ချန်းယုကိုစောင်ခြုံပေးလိုက်လေသည်။

အခုကစပြီး၊ မိန်းကလေးအသားယူတာ သူ့ခွင့်ပြုတော့မှာမဟုတ်လေဘူး။ ကိုယ်လှည့်လိုက်ပြီး၊ လော့မင် လှောင်ပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

—

စာရေးသူမှာပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေလေတယ်:

ဂဏန်း: ချီရှိအသားယူတာ နင်ဘာလို့ထပ်ခွင့်မပြုတော့တာလဲ?

တတိယသခင်လေး: မင်းဘယ်လိုထင်လဲ?

အပိုင်း(၅၆):သူမနဲ့ပတ်သတ်ပြီးငါရရှိစိုက်တယ်

“ခရက်!”

တံခါးပွင့်လာတဲ့အသံနဲ့အတူ၊ တံခါးအပြင်ဘက်စောင့်နေတဲ့ လက်ထောက်ခုနစ်ဦးလုံး တံခါးကို တစ်ပြိုင်နက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လော့မင် တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာတော့၊ လက်ထောက်ခုနစ်ဦးရဲ့စိတ်အားထက်သန်တဲ့အကြည့်နဲ့ လေဆာရောင်ခြည်တန်လို တောက်ပနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေကို လော့မင်ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေတယ်..

“တတိယသင်္ခလေး!” စိတ်လှုပ်ရှားတာရယ် နီရဲနေတဲ့မျက်လုံးတွေရယ်နဲ့ လော့မင်အား လက်ထောက်ခုနစ်ဦးကြည့်လာတာက၊ လော့မင်ကို ကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်သွားစေတော့သည်။

ခဏလောက် ထိတ်လန့်သွားပြီးနောက်၊ လော့မင် သူ့နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ချန်းယုက အိပ်နေတုန်းဖြစ်ပြီး မနီးလာတာကို သူမြင်လိုက်တော့၊ သူသက်ပြင်းချလိုက်လေတော့သည်။ ထို့နောက် သူ့အခန်းထဲကနေ လျင်လျင်မြန်မြန်လျှောက်ထွက်လာပြီး တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

“အသံတိုးဦး” လော့မင် မျက်မှောင်ကြုံလိုက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

လက်ထောက်ခုနစ်ဦး ချက်ချင်း ငြိမ်သွားလေတော့သည်။

မနက်ခင်းစောစော တံခါးမှာအတူစုနေကြတဲ့ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် တစ်ခုခုကို သတိရသွားလေတယ်။ သူ့ရှေ့က လက်ထောက်ခုနစ်ယောက်ကို မျက်စိမှေးကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်၊ “မင်း...မင်းတို့အားလုံး မနေ့ညကတည်းက တစ်ချိန်လုံး ဒီမှာနေနေကျတာလား?”

လက်ထောက်များခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

လော့မင်မျက်နှာ ရုတ်တရက်ကြည့်ရဆိုးသွားလေတယ်၊ “မင်းတို့အထဲဝင်ခဲ့သေးလား?”

ရှေ့တန်းက သေရေးရှင်ရေးကနေ စုဆောင်မိလာတဲ့ သေရေးရှင်ရေးသတိနိုးကြားမှုကို မှီခိုပြီး၊
သူတို့အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ဒီတော့မှသာ လော့မင်စိတ်အေးသွားလေတော့သည်။ ဟမ်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူလှည့်ပြီး
အောက်ထပ်ဆင်းလာလေတယ်။ သူ့နောက်မှာတော့ လက်ထောက်တွေရဲ့
အပြစ်မကင်းဖြစ်နေတဲ့အကြည့်တွေ ကျန်ရစ်နေလေတော့သည်။

လော့မင်နိုးလာတာကိုမြင်လိုက်တော့၊ လက်ထောက်များအားလုံး စိတ်ကြည်နေကြလေတယ်။
တတိယသခင်လေးအဆင်ပြေတာကို သိလိုက်တော့၊ အဆောက်အဦအသေးလေးကနေ
သူတို့အားလုံးထွက်လာပြီး သူတို့အဆောင်ဆီပြန်လာလိုက်လေတယ်။ နောက်မှာ
ဟဲကျီတစ်ဦးကိုသာ ထားခဲ့လေတယ်။ ဒီနေ့အတွက် တာဝန်ကျတဲ့သူကိုပေါ့။

ညှော်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ် လော့မင်ထိုင်လိုက်ကာ ကြည့်ပြီးမေးလိုက်လေတယ်၊
“မနေ့ကဖြစ်တာကို မင်းအကြောင်းကြာလိုက်သေးလား?”

“ဆရာမော်ကို ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမော်က
လက်ရှိမြို့ပြင်ရောက်နေတယ်။ ဒီတော့ သူမနက်ခင်းလောက်ဆို ဒီကိုရောက်လာမှာပါ။” ဟဲကျီ
ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ သူ့နာရီကို သူကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “သူမကြာခင်
ဒီရောက်လာလောက်တယ်။”

“ဆရာမော်ကိုပဲလား?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးချန်းယုပြောတာ မင်းကိုကုသပေးဖို့ သူမမှာနည်းလမ်းရှိတယ်တဲ့။ ဒီတော့
ကျွန်တော်တို့...ကျွန်တော်တို့ ဝန်ကြီးချုပ်ကို အကြောင်းမကြားလိုက်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။”
ဟဲကျီပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

လော့မင်မျက်နှာပေါ် အံ့သြနေတဲ့အမူအရာပေါ်ထွက်လာလေသည်။ သူသတိမဲ့ဖြစ်သွားပြီးနောက်
ဟဲကျီ သူ့အဖေထံ အကြောင်းမကြားခဲ့တာကို သူသိသိသာသာ အံ့အားသင့်နေလေတယ်၊
“ဘာလို့လဲ?”

“ကျွန်တော် လက်ထောက်ဖြစ်လာတာ နှစ်တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီ မင်းတစ်ခါမှ
ထူးထူးခြားခြားမတောင်းဆိုဖူးဘူး၊ သီးသန့်အမိန့်ကိုလည်း တစ်ခုမှမပေးလာဖူးဘူး၊”

ဟဲကျီခါးခါးသီးသီးရယ်မောလိုက်လေတယ်၊ “မိန်းကလေးချင်းယုနဲ့ပတ်သတ်တာတွေမှသာ ——
ဒါက ကျွန်တော်တို့ကို မင်းတောင်းဆိုလာခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာပဲ။”

“တတိယသခင်လေး၊ ကျွန်တော်တို့ဒီကိုလာဖို့ ဘယ်သူစီစဉ်ခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ကျွန်တော်တို့အားလုံးက မင်းလက်ထောက်တွေပါပဲ။ မင်းအသက်ဘေးအန္တရာယ်မရှိသရွေ့၊
မင်းအမိန့်ကို ကျွန်တော်တို့အရင်လိုက်နာမှာပါ။” ဟဲကျီ ဒီအချက်ကို
အလေးအနက်ပြောလာလေသည်။

ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရမယ်ဆိုတာ လော့မင်မမျှော်လင့်ထားလေဘူး။
ခဏလောက်ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက်၊ သူမနေနိုင်ဘဲ ကျေးဇူးတင်တာကို
ထုတ်ဖော်ပြောလာလိုက်တယ်၊ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်!”

“ဒါက ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပါ” ဟဲကျီပြောပြီးသွားပြီး လော့မင်ကို အလေးပြုလိုက်လေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ၊ တံခါး၌ ရုတ်တရက်ဆူညံသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။
သူတို့ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တာအိုဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဆရာမော် ဧည့်ခန်းထဲ
အလောတကြီးပြေးလာတာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ သူပြေးလာရင်း၊ အော်ဟစ်နေလေတယ်၊
“လော့မင်ဘယ်မှာလဲ? အခု လော့မင်ဘယ်လိုနေလဲ?”

“ဆရာမော်။” ဆရာမော်ကို လော့မင်မြင်လိုက်ချိန်၊ သူချက်ချင်းရပ်လိုက်ပြီး
သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“လော့မင်!!!” ဆရာမော်ရဲ့ မှေးနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေ ပြုံးကျယ်လာလေတော့တယ်၊ “မင်း...မင်း
ဆောင်းခိုနေရမှာမဟုတ်ဘူးလား?”

“ကျွန်တော် တစ်မှေးအိပ်တာကနေ အခုလေးတင်နိုးလာတာပါ။” လော့မင်
သဘောတကျပြုံးရယ်ရင်း ပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“...”

သတင်းမှားဆိုတာကို ဆရာမော်သိလိုက်ပြီးနောက်၊ ဆရာမော်၊ တစ်ညလုံးစိတ်ပူပန်နေတဲ့သူ၊
လော့မင်နဲ့အတူ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်ကာ မနေ့ညကအခြေအနေအကြောင်း
စကားဝိုင်းစလိုက်လေသည်။

“မနေ့ညက ဘာဖြစ်တာလဲ?” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်ဆို
မင်းအဆောက်အဦးအသေးလေးကနေ ဘယ်တော့မှမထွက်သွားပါဘူး။”

“မနေ့ညက အရမ်းအားကောင်းတဲ့အငြိုးကြီးသရဲ ဒီမှာပေါ်လာတာ။”
လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်းလေးချင်းတောင် အဲ့တာကို မချေမှုန်းနိုင်ဘူးလား?” ဆရာမော်
မျက်မှောင်ကြွပ်ကာမေးလိုက်လေသည်။

မနေ့ညက ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်တွေးတောလိုက်ရင်း၊ လော့မင်ရဲ့မျက်ခုံးတွေ မရည်ရွယ်ဘဲ
တွန့်ရှုံးသွားပြီး၊ သူ့ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒီတော့... သူငယ်ချင်းလေးချင်းကို ကယ်ပေးဖို့အတွက် ဒီအဆောက်အဦးကနေ
မင်းထွက်သွားခဲ့တာပေါ့?” ဆရာမော်မေးလိုက်လေသည်။

“ရှိရှိတစ်ဦးပဲမဟုတ်ဘူး။ ဒီခြံဝန်းထဲမှာ လူတော်တော်များများနေထိုင်နေတယ်၊ ပြီးတော့
အရမ်းအန္တရာယ်များပြီး၊ အားကောင်းတဲ့အငြိုးကြီးသရဲ
ဒီနားတစ်ဝိုက်ရှိနေတာကအန္တရာယ်မကင်းနိုင်ဘူး။” လော့မင်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒါ့အပြင်၊
အပူချိန်နိမ့်တဲ့အခြေအနေမှာ ကျွန်တော့မကောင်းမှုဝိညာဉ် အိပ်စက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့်၊
ကျွန်တော်သာထွက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင်မှ၊
မကောင်းမှုစွမ်းအင်အများအပြား ထုတ်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်လေဘူး။”

“မင်းအားလုံးစဉ်းစားထားတာပဲ၊ တစ်ခုကလွဲပြီးပေါ့...၊ ” ဆရာမော်သတိပေးလိုက်လေတယ်၊
“မင်းကိုယ်မင်းမေ့သွားခဲ့တယ်။”

“...” လော့မင် တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

“လော့မင်၊ မင်း သူငယ်ချင်းလေးချင်းယုကို ငါထင်ထားတာထက် ပိုဂရုစိုက်နေတာပဲ။” ဆရာမော်
ရုတ်တရက်ပြောလာလေသည်။

“ရှိရှိအတွက်ပဲ ကျွန်တော်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး...”

“အရင်ရှင်းပြဖို့ မလောနေနဲ့ဦး။” လော့မင်ပြောနေတာကို ဆရာမော်ကြားဖြတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “သူငယ်ချင်းလေးချင်း ဒီခြံဝန်းကိုမရောက်လာခင်၊ ဒီခြံဝန်းက အရမ်းသန့်ရှင်းနေပြီ။ ခြေဦးတည့်ရာသွားနေတဲ့တစ်ကိုယ်တော်သရဲတောင် မပေါ်လာခဲ့ဘူး။ ခြံဝန်းနေထိုင်သူတွေကို မင်းတကယ်ကောင်းပေးချင်တယ်ဆိုရင်၊ မင်းအဖေကို ဒီအကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး မြို့တော်ဝန်ချန်းမိသားစုကို ဒီခြံဝန်းကနေ ရွှေ့ခိုင်းလိုက်သင့်တယ်။ ”

လော့မင်မျက်နှာပြောင်းလဲသွားပြီး၊ သူလက်သီးဆုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့အန္တရာယ်တွေကို မင်းအမြဲသတိထားနေခဲ့တာ။ အစကနေ၊ ဒီခြံဝန်းထဲ စိတ်စွမ်းအင်ပေါကြွယ်ဝတာကြောင့် ငါတို့ ဒီမှာမင်းကိုနေခိုင်းမယ့်အကြောင်းပြောတုန်း၊ ဒီမှာနေဖို့မင်းငြင်းခဲ့တယ်။ ဒါကမြို့တွင်းထဲဖြစ်နေတာကော၊ ဒီမှာ အခြားသူတွေလည်း နေထိုင်နေခဲ့တာကိုပါ စဉ်းစားပြီးပေါ့။ တစ်နေ့ မင်းမကောင်းမှုဝိညာဉ် ရုတ်တရက် ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေထိခိုက်မှာကို မင်းစိုးရိမ်နေခဲ့တယ်။” ဆရာမော်ပြောလိုက်တယ်။ “နောက်ပိုင်း၊ မင်းခြံဝန်းအပြင်မထွက်သွားသရွေ့၊ မင်းမကောင်းမှုဝိညာဉ် ထိန်းချုပ်မှုလွတ်သွားမယ်ဆိုရင်တောင်၊ ခြံဝန်းထဲကအစီအရင်ကြောင့် အပြင်ဘက်က အခြားသူတွေ မထိခိုက်စေနိုင်ဘူး၊ ငါဆွဲထားတဲ့ အစီအရင်က တာဝန်ယူနိုင်တယ်လို့ ငါခဏခဏအာမခံပြောဆိုခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မင်းတွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ ဒီမှာလာနေခဲ့တယ်။”

“အခုတော့၊ ခြံဝန်းအပြင်ဘက် ခြေလှမ်းလှမ်းဖို့ မင်းကိုယ်တိုင်အရင်စခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းလေးချင်းတစ်ဦးတည်းအတွက် ကျောက်စိမ်းချိပ်ကောက်ကို မင်းဖြည့်ပေးခဲ့တယ်။”

လော့မင် ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းကိုမော့လိုက်လေသည်။ သူ့မျက်နှာက ဖြူဖျော့နေပြီ၊ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလေတော့သည်။ လော့မင်ရဲ့ထိတ်လန့်တာက ဆရာမော်မေးခွန်းထုတ်နေတာကနေ ထွက်ပေါ်လာတာမဟုတ်လေဘူး၊ ဆရာမော်ပြောနေတာတွေ အားလုံးမှန်တယ်ဆိုတဲ့ ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားတာကနေ ထွက်ပေါ်လာတာဖြစ်လေသည်။ သူချန်းယုအကြောင်း ဂရုတစိုက်ရှိနေခဲ့တာပဲ...

“သူငယ်ချင်းလေးချင်းအတွက် မင်းဂရုစိုက်နေတာတွေက ပုံမှန်မဟုတ်နေဘူး။ အတိအကျ မင်းဘာကို...”

“သွားပါပြီ! သွားပြီ! သွားပြီ!...” ဒုတိယထပ်ကနေ အော်သံတစ်တန်းလိုက်ကြီးပေါ်ထွက်လာတာက ဆရာမော်ရဲ့မပြီးပြတ်လိုက်တဲ့စကားကို ကြားဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။ နှစ်ဦးသားခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချန်းယု၊ ဒုတိယထပ်ကနေ အလန်တကြားပြေးဆင်းလာတာကို သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တတိယအစ်ကို၊ အခု ဘယ်လိုနေလဲ?” ချန်းယု ဧည့်ခန်းထဲပြေးလာတော့ အောက်ထပ်မှာထိုင်နေတဲ့ လော့မင်ကို ချက်ချင်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တကယ်တော့၊ မနေ့ည အိပ်မပျော်သွားခင်တုန်းက၊ သူ့တက်ကြွတဲ့စွမ်းအင်နဲ့ မကောင်းမှုဝိညာဉ် ပြန်သက်သာလာပြီးဆိုတဲ့ လော့မင်အခြေအနေကို ချန်းယုစစ်ဆေးပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ လော့မင်နိုးလာတာကို သူမမျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်မမြင်ရသေးတာကြောင့် သူမအနည်းငယ် စိတ်မအေးနိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်။ မင်းဘာဖြစ်လို့လဲ?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“မနေ့ညတုန်းက ညီမအိမ်ကထွက်လာချိန် အလျင်လိုနေခဲ့တာ၊ ပြီးသွားတော့လည်း အိမ်ကိုမပြန်သွားမိလိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ အခုဆို ညီမမိဘတွေ အရမ်းစိုးရိမ်နေမှာပဲ။” သူမကိုယ်သူမ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဆိုတာ ချန်းယု ခဏလောက်တွေးလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာ စဉ်းစားပြီးတာတောင်မှ သင့်တော်တဲ့အကြောင်းပြချက်ကို သူမရှာမတွေ့နိုင်သေးလေဘူး။

အပိုင်း(၅၇)

အခုလေးတင်၊ ဟဲကျီ၊ ချန်းယုအသံကိုကြားလိုက်မိသူ၊
အပေါ်ထပ်အနွေးထည်ယူကာရောက်လာပြီး ချန်းယုထံပေးလိုက်ပြီး၊ ပြောလိုက်လေတယ်၊
“မိန်းကလေးချန်းယု၊ မင်းအရမ်းစိုးရိမ်နေဖို့မလိုပါဘူး။ မင်းအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့
ကျောင်းကိုပြန်သွားတယ်လို့ မြို့တော်ဝန်ချန်းနဲ့ မဒမ်ချန်းကို အကြောင်းကြားပေးမယ်ဆိုတာ
သခင်လေးချန်း မနေ့ညကလာပြီး ပြောသွားပါတယ်။”

“ငါ့အစ်ကို?” ချန်းယု မှတ်မိသွားလေတယ်။ မနေ့ညက သူမအစ်ကိုကြီးရှေ့
သူမအနွေးထည်ကျကျနဲ့ပုံပေါ်လေတယ်၊ “ငါ့အစ်ကို တစ်ခုခုထပ်ပြောသေးလား?”

“မပြောပါဘူး။” ဟဲကျီ ခေါင်းခါပြလိုက်လေသည်။

ချန်းယု သူမအနွေးထည်ကိုင်ထားရင်း ငေးနေတာကိုမြင်လိုက်တော့၊
လော့မင်သူမနားလျှောက်လာကာ ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ချန်းယု မင်းအတွက်
ရှင်းပြပေးထားမှတော့၊ မင်းအိမ်ပြန်ဖို့ လော့မင်ရာမလိုပါဘူး။
မနက်စာအရင်စားလိုက်ရအောင်။”

“ဟုတ်!” ချန်းယု တွေးလိုက်ပြီး တတိယအစ်ကိုပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့
သူမခံစားလိုက်ရလေတယ်။ ထို့ကြောင့်၊ ဆရာမော်ကို သူမနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက
ဆိုဖာပေါ်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“သွားပြီး မနက်စာပြင်လိုက်၊ ပြီးတော့ ဆေးသေတ္တာပါယူခဲ့လိုက်ဦး။” ဟဲကျီအား
လော့မင်ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။

“နားလည်ပါပြီ။” တစ်အောင့်နေတော့၊ ဆေးသေတ္တာယူပြီး ဟဲကျီပြန်လာလေတယ်။

ဆေးသေတ္တာကို လော့မင်ယူလိုက်ပြီး ချန်ယုဆီ လျှောက်လာလိုက်တယ်၊ ချန်ယု နားမလည်စွာ
ခေါင်းမော့လာလိုက်လေသည်။

“မင်းနဖူးပေါ်ကဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ဖို့လိုတယ်။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး နဖူးကိုထိကြည့်လိုက်တော့၊ နာနာကျင်ကျင်
ညည်းမိလိုက်လေသည်။ သူမတုံ့ပြန်ချက်က လော့မင်ကို မျက်မှောင်ကြွပ်သွားစေလေတယ်၊
“မထိနဲ့။”

“အို။” ချန်းယု ချက်ချင်း လိမ်လိမ်မာမာထိုင်နေလိုက်လေသည်။

အရက်ပြန်နဲ့ သေသေချာချာ ပိုးသတ်ပေးပြီး၊ ဆေးထည့်ကာ
အနာကပ်ပလာစတာကပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာမော်၊ တစ်ဖက်မှာထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်နေသူ၊ ဒီမြင်ကွင်းကို
တိတ်တိတ်လေးကြည့်နေလေသည်။ သူပိုကြည့်မိလေ၊ သူ့အမှုအရာပိုလေးနက်လာလေပဲ။

ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီးနောက်၊ လော့မင်ကို ချုံချုံသာသာပြုံးပြလိုက်ကာ
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တတိယအစ်ကို။”

“နောက်ကျသတိထားပေါ့။” လော့မင်မနေနိုင်ဘဲ ဆူလိုက်လေသည်။

“အမ်” ချန်းယု လိမ်လိမ်မာမာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးကြီးကိုယူပြီး
တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်လေသည်။ စားနေရင်း၊ အနီးနားက ဆရာမော်ကိုလည်း
သူမမေးလိုက်လေတယ်။ “ဆရာမော်၊ ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်နားကျရင်
တတိယအစ်ကိုရဲ့မူကောင်းမှုဝိညာဉ် အိပ်စက်သွားတာလား?”

ဆရာမော် သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး ဖြေလိုက်လေတယ်။ “အကြောင်းပြချက်အတိအကျကို
ငါလည်းမသိဘူး။ လေ့လာထားကနေ ဒီစည်းမျဉ်းကို ငါသိလိုက်ရတာ။”

“ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်? ဆောင်းယဉ်စွန်းချိန်က ဆောင်းဦးရောက်လာပြီလို့
အရိပ်အယောင်ပြနေတာ။ ရာသီဥတုအေးလာပြီး တိရစ္ဆာန်တွေ ဆောင်းခိုလိမ့်မယ်...”
ချန်းယုမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီထဲကတစ်ခုကမှ မကောင်းမှုဝိညာဉ်နဲ့
မပတ်သတ်နေဘူးလေ။”

“ဒီဟာကို အချိန်အကြာကြီး ငါလေ့လာခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုထိအဖြေရှာမတွေ့သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့...”
ချန်းယုကို ဆရာမော်ကြည့်လိုက်ကာ မေးလိုက်လေတယ်။ “လော့မင် ဆောင်းခိုလိုက်တာနဲ့၊
သူလုံးလုံးအိပ်စက်သွားပြီး နွေးဦးစတင်တဲ့အထိ အိပ်နေလိမ့်မယ်။ ငါသိချင်မိတယ်၊
သူငယ်ချင်းလေးချင်း၊ မနေ့ညက ဘယ်နည်းလမ်းကိုသုံးပြီး လော့မင်နိုးလာအောင်
မင်းလုပ်လိုက်တာလဲ?”

“ကျွန်မ...”

“အဟွတ်!” လော့မင်၊ သူတို့ပြောနေတာကို တိတ်တိတ်လေးနားထောင်နေတဲ့သူ၊ မနေနိုင်ဘဲ
ကိုးရိုးကားရားချောင်းဟန့်လိုက်လေတော့သည်။ နှစ်ဦးသား သူ့ကိုတအံ့တဩကြည့်လာတော့၊
လော့မင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေတယ်။ “မနက်စာအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။
အရင်သွားစားလိုက်ရအောင်။”

“အမ်။” စားလို့ရပြီဆိုတာ ချန်းယုကြားလိုက်တာနဲ့၊
သူမပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ခုန်ကာပြေးသွားလေသည်။

ဆရာမော် လော့မင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းတွန့်သွားကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။
သူလည်းနောက်ကလိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲလျှောက်ဝင်သွားလိုက်လေသည်။

လော့မင် သူ့နာခေါင်းကို အနေခက်ခက်ထိလိုက်ကာ၊ နောက်က
ဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်သွားလေတော့သည်။

မနက်စာစားပြီးနောက်၊ ဆရာမော် ထပ်မေးလိုက်လေတယ်။ “လော့မင်ပြောတာ
ငါကြားလိုက်တာ၊ သူငယ်ချင်းလေးချင်း မင်းမနေ့က အားကောင်းပြီး ရက်စက်တဲ့အငြိုးကြီးသရဲနဲ့
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာဆို?”

“အဲ့တာက အားကောင်းတဲ့အငြိုးကြီးသရဲမဟုတ်ဘူး; အဲ့တာ သရဲဘုရင်။” ချန်းယု ခေါင်းခါကာ
ပြောပြလိုက်လေသည်။

“သရဲဘုရင်?” ဆရာမော်ရဲ့အမူအရာပြောင်းသွားကာ: “မြေအောက်လောကက သရဲဘုရင်ကို
တစ်ယောက်ယောက်ဖိတ်ခေါ် ခဲ့တာပေါ့?”

“အဲ့တာက မြေအောက်လောကကသရဲဘုရင်မဟုတ်ဘူး။” ချန်းယု ရှင်းပြလိုက်လေတယ်။
“မနေ့ညက သရဲဘုရင်က တုပသန့်စင်ထားတဲ့သရဲဘုရင်ပဲ။”

“သရဲဘုရင်ကို သန့်စင်နိုင်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာရှိနေတယ်ပေါ့?” ဆရာမော်
အသည်းအသန်အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သရဲဘုရင်ဖြစ်ပေါ်လာရန်အတွက် ဝိညာဉ်တွေဝါးမျိုးမှသာဖြစ်နိုင်လေတယ်။ ဒီတော့
သရဲဘုရင်ဖြစ်လာတာက မရေမတွက်နိုင်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းနဲ့
ထပ်တူညီနေလေသည်။ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ဝိညာဉ်တွေရှိတဲ့ မြေအောက်လောကမှာတောင်၊
ယင်စစ်သားမီလီယံချီထဲ သရဲဘုရင်တစ်ဦးသာရှိလေတယ်။ အသက်ရှိလူတွေပြည့်နေတဲ့
ဒီလောကကိုထည့်မပြောနဲ့ဦး။

“သူနာမည်က ချီချောင်မင်။ ဒီလူကို ဆရာမော်ကြားဖူးရဲ့လား?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“မနေ့ညတုန်းက သရဲဘုရင်ကို ချီချောင်မင်လို့ခေါ်တဲ့
ကောင်းကင်ဘုံဆရာလွှတ်လိုက်တာလား?” လော့မင် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမ အရင်က သူနဲ့တိုက်ဖူးပြီး ဒီသရဲဘုရင်ကိုလည်းမြင်ဖူးတယ်။” ချန်းယု
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“မင်းအရင်ကသူနဲ့တိုက်ဖူးတယ်?” ဆရာမော် အံ့သြသွားလေသည်။

“ဒါဆို အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား?”

သရဲဘုရင်ရဲ့ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာကိုတွေ့လိုက်မိတော့ လော့မင်မနေနိုင်ဘဲ
စိုးရိမ်လာလေတော့သည်။

“ညီမအဆင်ပြေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက၊ သရဲကျောက်စာတိုင်ကနေ သရဲဘုရင်ကို
သူ့ဆင့်ခေါ်ခဲ့တာ။ ညီမ သရဲကျောက်စာတိုင်ကို အပိုင်းအစဖြစ်အောင် ချေမှုလိုက်တော့
အဲ့နောက်ပိုင်း သရဲဘုရင်ပျောက်ကွယ်သွားတာလေ၊ ဒီတော့

သူ့ညီမကိုမထိခိုက်စေနိုင်တော့ဘူး။” ချန်းယု စိတ်တိုတိုပြောလိုက်လေတယ်။

“သူ့သဘောထားသေးလိမ့်မယ်လို့ ညီမထင်ထားဘူး။ သူ့ညီမကိုမနိုင်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ညီမကို
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ သရဲဘုရင်ဆင့်ခေါ်တဲ့အထိ တော်တော်လွန်နေတာပဲ။”

“ဆရာမော်၊ ဒီလူအကြောင်း မင်းကြားဖူးလား?” လော့မင်အမြင်
ဒီချီချောင်မင်က ဆိုးဝါးလှလေသည်။

“ငါသူ့ကိုတစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး။” ဆရာမော် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့
အခုခေတ်၊ အငြိုးကြီးသရဲတွေကို သန့်စင်ဖို့ စိတ်ဝိညာဉ်သန့်စင်တဲ့အစီအရင်သုံးတဲ့
ဂိုဏ်းအနည်းငယ်ရှိနေသေးတယ်၊ သရဲဘုရင်ကို သန့်စင်တာကို မပြောနဲ့ဦး။ ငါပြန်ရင်
ထပ်ပြီးစုံစမ်းကြည့်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုခိုင်းလိုက်မယ်။ မကြာခင်
သတင်းအချို့တော့ရလာမှာပါ။”

“ဆရာမော်၊ ကျွန်မကို တစ်ခုခုညီပေးလို့ရမလား?” ဆရာမော်ကို
ချန်းယုရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်းလေးချန်း၊ ပြောပါ။” ချန်းယု မေးလာမယ့်ဟာကို ဆရာမော်
အနည်းငယ်သိချင်မိနေလေတယ်။

“ဒီကိစ္စမှာ၊ ဒီချီချောင်မင်က မကောင်းဘူး။ ကျွန်မသူ့ကိုမကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မမိသားစုအပေါ် သူတစ်ခုခုလုပ်လာမှာကို ကျွန်မစိုးရိမ်တယ်၊ ဒီတော့...” ချန်းယု
ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဆရာမော်၊ အဲဒီကျောက်စိမ်းတွေအတွက် ကျွန်မပိုက်ဆံမလိုချင်တော့ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ အဆောင်သုံးခု ရှင်လုပ်ပေးလို့ရမလား?”

“ဘာကျောက်စိမ်း? ဘာပိုက်ဆံလဲ?” သူစကားလုံးတစ်လုံးကိုတောင် နားမလည်နေဘူးလို့ ဆရာမော်ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အို၊ အဲဒီတစ်ခု။ အရင်နေ့တုန်းက လက်ထောက်ထျန်း ပြန်ယူလာတဲ့ ကျောက်စိမ်းတွေက အဆောင်လုပ်ဖို့ သင့်တော်တယ်လို့ ဆရာမပြောဘူးလား?” လော့မင် မြန်မြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဟာလေ။” တစ်ဖက်ကချန်းယု ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်လေသည်။

ဆရာမော် မျက်တောင်ခပ်လိုက်ပြီး၊ နှစ်ဦးသားဆိုလိုချင်တာကို ပေါင်းနှတ်လုပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူသဘောပေါက်သွားလေတယ်။ “အဲဒီကျောက်စိမ်းသေတွေကို သုံးပြီး မင်းအတွက် အဆောင်တချို့ကူလုပ်ပေးစေချင်တာလား?”

“အမ်။” ချန်းယု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေတယ်။ လော့မင်လည်း စိတ်အေးသွားတာကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေတော့သည်။

တစ်ခုခုမှားနေတယ်လို့ ဆရာမော်အမြဲခံစားနေရလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့၊ သူမငြင်းလိုက်လေဘူး။

ချန်းယုအိမ်ကထွက်လာချိန်၊ သူမဖုန်းကို သူမအခန်းထဲမေ့ကျန်ခဲ့လေတယ်။ ချန်းယု၊ ဖုန်းမရှိတော့၊ နေရခက်တယ်လို့အမြဲခံစားနေရလေတယ်။ ဒီတော့ ခဏလောက် သူမနေပြီးသွားတော့၊ ထရပ်ပြီး ထွက်လာလိုက်တယ်။ တိတ်တိတ်လေးသူမဖုန်းပြန်ယူရန်ပြီး ကျောင်းကိုပြန်ရန် ရည်ရွယ်လိုက်လေတော့သည်။

ချန်းယုထွက်သွားတာကို လော့မင်စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက်၊ ဆရာမော်ရဲ့စူးစမ်းနေတဲ့အကြည့်နဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေသည်။

လော့မင် ခဏလောက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် လွယ်ကူရိုးရှင်းတဲ့နည်းနဲ့ ဝန်ခံလာလေတော့တယ်။ “သူမနဲ့ပတ်သတ်ပြီးကျွန်တော်ဂရုတစိုက်ရှိတယ်။”

“ထပ်ပြီးမငြင်းတော့ဘူးပေါ့?” ဆရာမော် အနည်းငယ်အံ့သြသွားလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ့ဆီကနေ ကျွန်တော်ဖုံးဝှက်ထားလို့မှမရနိုင်တာ။” လော့မင် ခါးသီးတဲ့အပြုံးပြုံးကာ ပြောလာလေသည်။

“သူငယ်ချင်လေးချန်းက မင်းမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို မကြောက်ပေမဲ့၊ မင်းတို့ကြားကွာဟချက်က အရမ်းကြီးနေတယ်။ အသက်တစ်ခုတည်းကတင်...”

“ဆရာမော်၊ ဆရာအများကြီးတွေနေတာပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်မှဆန္ဒမရှိနေဘူး။”
လောမင် ပြုံးကာပြောလိုက်လေတယ်။ “သူမနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ကျွန်တော်ရရှိစိုက်ရုံတင်ပါ။ ပြီးတော့
သူမကို ကျွန်တော်ကာကွယ်ပေးချင်ရုံတင်ပဲ။”

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

လက်ထောက်များ chat group ထဲ။

“ငါတို့အခန်းထဲဝင်လာသေးလား တတိယသခင်လေး မေးလာတုန်းက၊ ငါတို့ အဲ့တာကို
ဘာလို့ငြင်းခုံတာလဲ?”

“ငါတော့ သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်ကို ခံစားမိလိုက်တာကြောင့်”

“ဟုတ်တယ်!”

“ဒါပေမဲ့ ငါအသေအချာမြင်လိုက်တယ်ဟ!”

“မင်းဘာကိုမြင်လိုက်တာလဲ?”

“သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်ကို ငါထပ်ပြီးခံစားမိလိုက်ပုံပဲ။”

အပိုင်း(၅၈):ချုပ်ဖြည်ပေးခြင်း

သူမအခန်းထဲ သူမဖုန်းကို ချန်းယူထားခဲ့လေသည်။ သူမနဖူးဒဏ်ရာကိုပါ ထည့်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်၊ အမေချန်း မြင်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ရှင်းပြရန်ခက်ခဲသွားတော့မှာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခိုးဝင်လိုက်ကာ၊ သူမဖုန်းကိုယူပြီး ကျောင်းပြန်သွားရန် ချန်းယူစီစဉ်လိုက်လေတော့သည်။ ဆောင်းဦးပိတ်ရက်ကုန်သွားတာနဲ့၊ သူမနဖူးဒဏ်ရာ သက်သာသွားလောက်လေပြီ...

ဒီအတွေးနဲ့အတူ၊ အိမ်နောက်က သဖန်းပိုးစာပင်ပေါ် စိတ်အေးလက်အေးတက်လာလိုက်လေသည်။ သူမခြေထောက်ကိုမပြီး ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်ကနေ ခြေချတော့မလို့လုပ်နေချိန် သူမကြည့်လိုက်တော့ သူမအစ်ကိုရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အကြည့်နဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေသည်။

“အစ်...အစ်ကို?” ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်ရောက်တော့မယ့် သူမညာဘက်ခြေထောက်ကို ချန်ယူ တိတ်တိတ်လေးပြန်သိမ်းလိုက်လေသည်။ သူမ သစ်ပင်ပင်စည်းပေါ် ကိုးရိုးကားရားကပ်တွယ်နေပြီး မလှုပ်ရဲလေတော့ဘူး။

“...” ချန်းယန် သူညီမနဖူးပေါ်က ဒဏ်ရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ၊ သူ့လက်မောင်းလောက်တောင်မတုတ်တဲ့ သစ်ပင်ပင်စည်ကိုကြည့်ပြီး သူ့လက်ထဲက ပေတံကိုချလိုက်လေတယ်။ သူသွားပြီးပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး “အရင်ဆုံးအထဲဝင်လာခဲ့။”

ချန်းယု သူမအမိခံလိုက်ရမယ်လို့ မထင်ထားလေဘူး။ သူမရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမခုန်ဝင်လာချိန် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လှုပ်ရှားလိုက်သေးလေသည်။

သူညီမလေးရဲ့စကေးနဲ့ ပျော့ပြောင်းတဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို မြင်တော့၊ သူ့နှာခေါင်းအောက် တတိယသခင်လေးလော့နဲ့အတူ သူညီမလေး ဘယ်လိုကားကြုံစီးခဲ့လဲဆိုတာ သူရှာတွေ့ခဲ့လောက်ပြီလို့ ချန်းယန်ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရလေသ်။

“အစ်ကို၊ အစ်ကို...ဘာလို့ ငါ့အခန်းထဲရှိနေရတာလဲ?” ချန်းယု အနည်းငယ်အံ့သြနေလေသည်။ မနေ့ညက ကိစ္စအတွက်လား?

“မင်းအခန်းပြတင်းပေါက်က မှန်ရုတ်တရက်ကွဲသွားတယ်၊ ဒီတော့ ငါအတိုင်းအတာလုပ်ပြီး နောက်ကျ တစ်ယောက်ယောက်လာပြင်ခိုင်းလိုက်မလို့။” ချန်းယန်ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“အို...အို။” သူမအစ်ကိုရဲ့သတိပေးချက်ကြောင့်၊ သူမအခန်းရဲ့ပြတင်းပေါက်က တကယ်ပဲ အပိုင်းအစတွေအဖြစ် ကြေမွနေတာကို ချန်းယုရှာတွေ့လိုက်လေသည်။

သူမခဏလောက်တွေးလိုက်ပြီးနောက် ပြောလိုက်လေတယ်။ “မနေ့က ပြတင်းပေါက်ကနေ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ပျံထွက်လာတုန်း ကွဲသွားခဲ့တာဖြစ်လောက်မယ်။”

ပြတင်းပေါက်ကနေ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ပျံထွက်သွားတယ်?

သူမထပ်ပြီးမဖုံးကွယ်တော့ဘူးလား?

လက်ဗလာဖြစ်နေတဲ့ သူညီမလေးကို ချန်းယန်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။

“သံလိုက်အိမ်မြှောင်ဘယ်မှာလဲ?”

မနေ့ညတုန်းက အဲဒီအရာနဲ့ ရင်ဆိုင်တုန်းက သံလိုက်အိမ်မြှောင် အများကြီးကူညီပေးခဲ့လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ထု ချန်းယု သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ပြန်မသယ်လာခဲ့လေဘူး။ ဒီတော့ ချန်းယန်မနေနိုင်ဘဲ သိချင်စိတ်နဲ့မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကိုအိမ်မှာ ညီမထားခဲ့လိုက်တာ။” ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“တတိယအစ်ကို?” ချန်းယန် ခဏတစ်ဖြုတ်ကြောင်စွားလေတယ်။

“တတိယသခင်လေးလော့?”

“ဟမ်? အမ်!” ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

အခု သူတို့အချင်းချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ဆိုနေကြတာလား?

ပြတင်းပေါက်အရွယ်အစားတိုင်တားနေရင်း ချန်းယန်ဆက်ပြီးမေးလိုက်လေတယ်။

“မင်းဘာလိုပြန်မယူလာရတာလဲ? ပြီးတော့...တတိယသခင်လေးလော့အိမ်မှာတောင်

အဲ့တာကိုထားခဲ့သေးတယ်?”

“မနေ့ညတုန်းက၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့ စိတ်စွမ်းအင်ကုန်သွားခဲ့တာ။ တတိယအစ်ကိုအိမ်က

စိတ်စွမ်းအင်က ထူထပ်တယ်လေ၊ ဒီတော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်

စိတ်စွမ်းအင်စုပ်ယူလို့ရတယ်လေ။” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“စိတ်စွမ်းအင်...” ဝတ္ထုတွေထဲမှာပဲ ကြားဖူးနဲ့အခေါ်အဝေါ်တွေက

တကယ်ကြီးတည်ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ချန်းယန်တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိလေဘူး။

“အမ်၊ ဒီမြို့တော်တစ်ခုလုံးထဲ တတိယအစ်ကိုအိမ်က စိတ်စွမ်းအင်အထူထပ်ဆုံးနေရာပဲ။”

ချန်းယု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီတော့...စိတ်စွမ်းအင်ကြောင့် ညီမလေး တတိယသခင်လေးလော့နဲ့ သိကျွမ်းနေတာပေါ့?”

ချန်းယန်ခန့်မှန်းလိုက်လေသည်။

“အာ? အင်း။” မနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တာကို ချန်းယန်ရှာတွေ့လိုက်ကတည်းက၊ ချန်းယု ဖုံးကွယ်ထားရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိလေတော့ဘူး။

ချန်းယန် အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ကာ၊ သူ့လက်ထဲက ပေတံကိုချပြီး သူ့ကျယ်ကျယ်မမေးလိုက်ခင် အခန်းတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သေချာပိတ်လိုက်လေတယ်။ “မနေ့ညတုန်းက အဲဒီအရာက တိတိကျကျဘာလဲ?”

“အဲ့တာကသရဲဘုရင်လေ ချီချောင်မင်က သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တာ။”
ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“သရဲဘုရင်? ချီချောင်မင်” ချီချောင်မင်နာမည်ကို ချန်းယန်ကြားလိုက်ချိန်၊ မနေ့ညကဖြစ်ရပ်ရဲ့ အကျိုးအကြောင်းကို သူ့ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေတယ်။ “အဲဒီနေ့ ဖုချင်းလမ်းတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေကြောင့် ချီချောင်မင်က ညီမကိုဒုက္ခပေးချင်နေခဲ့တာပေါ့?”

ချန်းယုနဲ့ ချီချောင်မင် အဲဒီနေ့တုန်းက တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့နေရာက ဖုချင်းလမ်းဖြစ်လေသည်။

“အမ်” ချန်းယု ထပ်ပြီးရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီနေ့တုန်းက ညီမစာမေးပွဲဖြေနေခဲ့တာ၊ စာမေးပွဲဖြေရင်းတန်းလန်းမှာ၊ ဂါထာမန္တန်းကနေ တစ်ယောက်ယောက်က တိတ်တဆိတ်လေး အန္တရာယ်ပေးမလို့လုပ်လုပ်နေတာကို ညီမရုတ်တရက်ရှာတွေ့လိုက်တာ။”

“တိတ်တဆိတ်အန္တရာယ်ပေးတာ?” ချန်းယုအား ချန်းယန် စိတ်လှုပ်တရှားကြည့်လိုက်လေသည်။

“ညီမလေးအဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းမရနိုင်လောက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သင်္ချာကို ညီမအောင်နိုင်လားမသိတော့ဘူး၊ အဲ့တာကအရမ်းခက်ခဲတာပဲ။”
သင်္ချာမှာကျနိုင်ချေရှိတယ်ဆိုတာကို ချန်းယုအခွင့်အရေးယူပြီး ပြောလာလိုက်တယ်။

“အစ်ကို၊ အစ်ကိုမသိလို့နော်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမတို့ရုပ်လွန်ပညာလောကမှာ၊ မှော်ကိုသုံးပြီး လူတွေကိုမန္တန်းကနေ အန္တရာယ်ပေးလာတာကို တားမြစ်ထားတယ်၊ ဒီလိုမျိုးက... သာမန်လူတွေ ပြစ်မှုကျူးလွန်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦး မန္တန်းသုံးပြီး လုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အထောက်အထားရှာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ရုပ်လွန်ပညာလောကမှာ? ငါတို့က တူညီတဲ့လောကကမဟုတ်နေဘူးပဲ!!!

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ညီမဒေါသထွက်သွားတာ။ ညီမကစာမေးပွဲဖြေနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူကကယ်ကြီးညီမကို လုပ်ကြံရဲတယ်။ ညီမ စာမေးပွဲကောင်းကောင်းဖြေခဲ့ဖို့ အစ်ကို့ကိုတောင် ကတိပေးထားတာလေ၊ ဒီတော့ ညီမဒေါသထွက်ပြီး လက်စားချေဖို့ ပြေးသွားခဲ့လိုက်တာ။”
ဒါကိုပြောလာရင်း၊ အပြစ်မကင်းတဲ့စိတ်နဲ့ သူမအစ်ကိုအား ချန်းယုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “အဲဒီနေ့တုန်းက အစ်ကိုနဲ့ အရာရှိချူကို ညီမမြင်တော့၊ သူနဲ့စာရင်းရှင်းဖို့ ညီမသူ့ကိုရှာနေခဲ့တာ။ အစ်ကို့ကိုမပြောပြဖို့ ညီမမရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညီမပြောလိုက်ရင်တောင် သာမန်လူတွေက ဒါကိုယုံလာမှာမဟုတ်ဘူးလေ။”

“အစ်ကိုက...အစ်ကိုက မင်းမျက်လုံးတွေထဲ ဒီအတိုင်းသာမန်လူတစ်ဦးပဲပေါ့?”
သူညီမလေးပြောတာတာ မှန်တယ်လို့ အကြောင်းရင်းတွေကပြောနေလေတယ်; သူက တကယ်ပဲ သာမန်လူတစ်ဦးဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ၊ သူ့အရမ်းမသက်မသာဖြစ်နေသေးလေသည်။

“ညီမ...ညီမဆိုလိုချင်တာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။” ချန်းယု ရှင်းပြလာလေတယ်။ “တကယ်တော့၊ အစ်ကိုက သရဲတွေကို မမြင်နိုင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့၊ အယူသီးတာကို နိုင်ငံတော်က မထောက်ခံဘူးလေ။”

“မနေ့ညက ညီမလေးနောက်ကို အစ်ကိုလိုက်ပြီး အဲဒီအကြောင်းရှာမတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ အစ်ကို့ကိုမပြောဘဲ နေနေဦးမှာလား?” ချန်းယု ဒါကိုပြောလာချိန်၊ တစ်ချိန်တုန်းက ညလယ်ကြီးမှာ ချန်းယုကိုတွေ့ဖူးတာကို သူ့ရုတ်တရက်သတိရသွားလေတယ်။ “အဲဒီညတုန်းက ညီမလေးကို တွေ့တုန်းက၊ တကယ်တော့ internet cafeကိုညီမလေးသွားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဂိမ်းဆွဲနေခဲ့တာလည်းမဟုတ်ဘူး; ညီမလေးပြောတဲ့ ရုပ်လွန်ပညာအလုပ်ကိစ္စဖြေရှင်းဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပေါ့၊ အဲ့တာ၊ သရဲဖမ်းဖို့၊ ဟုတ်တယ်မလား?”

“ဟုတ်တယ်” ချန်းယု အမှန်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီအရင်လတွေမှာလည်း၊ အစ်ကိုတို့ကိုအသိမပေးဘဲ၊ မင်းဖြေရှင်းနေတာ...သရဲဖမ်းဖို့ အပြင်ထွက်သွားခဲ့တာဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

“ညီမ မ-မမှတ်မိတော့ဘူး။”

“မမှတ်မိတော့ဘူး? အကြိမ်ဘယ်လောက်များရှိသွားပြီမလို့ မင်းမရေတွက်နိုင်တော့တာလဲ?”
ချန်းယုပိုမေးမိလေ၊ ပိုစိတ်တိုလာလေတော့တယ်။ “မင်းဘာသာမင်းသွားခဲ့တာလား၊ မြို့တော်ကသရဲတွေဆီ မင်းအပြင်ထွက်တိုင်း တွေ့လာခဲ့တာလား?”

“ညီမဘာသာညီမသွားခဲ့တာ” ချန်းယုမလုံမလဲဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ဒီအရာတွေကို ဘာကြောင့်လုပ်နေရတာလဲ? ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေအတွက် နိုင်ငံတော်က တာဝန်တွေထုတ်ပြန်လာခဲ့တာလား?” ချန်းယန်အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ညီမ-ညီမ လမ်းဆောက်ချင်လို့။” သူမအစ်ကို ဘာလို့အရမ်းဒေါသထွက်နေရလဲဆိုတာ ချန်းယုန်းမလည်လေဘူး။

“ဘာ?” ချန်းယန်နားမလည်လေဘူး။

“ညီမ လမ်းဆောက်ချင်လို့။ ညီမအဖိုးနဲ့ ရွာသူကြီးကို ရွာအတွက် မြို့ဆီဦးတည်နေတဲ့ တောင်လမ်းတစ်ခုဆောက်ပေးမယ်လို့ ညီမကတိပေးထားခဲ့တာ။” ချန်းယန်အား ချန်းယုမကျေမနပ်ကြည့်လိုက်ကာ၊ “အဲ့အကြောင်း အရင်တုန်းက အစ်ကိုတို့ကို ညီမပြောဖူးတယ်လေ။”

ချန်းယန်အမှုအရာ မှင်သက်နေလေတော့သည်။ ချန်းယုပြောတာမှန်လေသည်။ အဲ့အကြောင်း သူမသူတို့ကိုပြောဖူးလေတယ်။ အရင်ကတည်းက သူမပြောလာခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ အဝေးပြေးလမ်းတစ်ခုဆောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမလဲဆိုတာ သူမမေးခဲ့ဖူးလေသည်။ သူညီမလေးကို ချင်းမှုစီရင်စုက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်စီ မေးကြည့်ပေးမယ်လို့ သူတို့အဖေလည်း ကတိပေးဖူးလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းအတိအကျ သူတစ်ခါမှမရခဲ့လေဘူး။

“ညီမလေးပိုက်ဆံရှာဖို့ ဒါကိုလုပ်နေတာလား?” ချန်းယန်နားလည်သွားလေသည်။

“အမ်” ချန်းယုခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“တောင်လမ်းတစ်ခုဆောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်မလဲဆိုတာ ညီမလေးသိရဲ့လား? ညီမလေးတစ်ဦးထဲနဲ့ ရှာနိုင်မယ်လို့ ညီမလေးထင်နေတာလား?” ချန်းယန်၊ အရာအားလုံးနားလည်လာတဲ့သူ၊ သူမလုပ်နိုင်စွမ်းကို ပိုတွက်ထားတဲ့ ချန်းယုအား သူစိတ်တိုနေသေးလေသည်။

အပိုင်း(၅၉)

“ဘယ်လောက်ကုန်မလဲဆိုတာ ညီမမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုတင်ပြီး ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှာထားချင်ရုံပါ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက၊ လမ်းဆောက်ဖို့ အစိုးရက ကူညီပေးတော့မလို့၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ပုံငွေနှစ်ရာမီလီယံမရှိတာကြောင့်၊ ဒီစီမံကိန်းကို ရပ်ထားလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့၊ နှစ်ရာမီလီယံ ညီမအရင်ရှာထားချင်ရုံပါ။”

ချန်းယု ပြောပြီးနောက်၊ သူမလှည့်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲထဲကနေ ဘဏ်ကဒ်တစ်ခုထုတ်လိုက်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ညီမ ၄၀မီလီယံရှာပြီးထားပြီ။ ဒီနှုန်းနဲ့ဆိုရင်၊ ညီမဘွဲ့မရခင် လုံလုံလောက်လောက် စုထားလို့ရနိုင်လောက်တယ်။”

သူညီမလေးရဲ့ ကြောက်လန့်ဖို့ကောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံရှာတဲ့အမြန်နှုန်းကြောင့် ချန်းယုနဲ့ကြောက်ရွံ့သွားလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုထူးကဲတဲ့ပါဝါနဲ့ ပိုက်ဆံရှာတဲ့အရည်အချင်းက သေချာပေါက် ကြီးမားတဲ့အန္တရာယ်ပါရှိနေမှာဖြစ်လေသည်။

သူညီမနုဖူးပေါ်က အဖြူရောင်ပတ်တီးကို သူကြည့်လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးဥယျာဉ်ပေါ် သရဲဘုရင်ပစ်ပေါက်တာ သူမခံခဲ့ရချိန်ကို ပြန်သတိရလာစေတယ်။ မနေ့ည လေထဲ လည်ပင်းညှစ်ခံထားရတာပါအပါအဝင်ပေါ့။ သူမမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ မမြင်နိုင်တဲ့သရဲတွေ မွန်းစတားတွေနဲ့ ချန်းယုတိုက်ခိုက်နေတာကို သူမမြင်ယောင်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတော်တော်များများ ခံစားခဲ့ရလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမမိသားစုဆီ ဒီကိစ္စကို အသံထွက်မပြောဆိုရဲလေဘူး။ သူရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်သူမုန်းလာမိတယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းမပြည့်မှီတာကိုပါ မုန်းတီးမိလေတော့သည်။

ချန်းယုထက် ချန်းယုနဲ့က ခြောက်နှစ်ပိုကြီးလေသည်။ ချန်းယုပျောက်သွားချိန်၊ သူ့အသက်ရွယ်ကလေးတွေထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရင့်ကျက်နေပြီးလေပြီ။ ဆယ်နှစ်ကြာကြာ၊ သူ့ပျောက်သွားတဲ့ညီမလေးကိုတွေးမိတိုင်း ချန်းယုနဲ့နေရခက်လာတတ်လေသည်။ ထို့နောက် နောက်ပိုင်း သူညီမလေးကို ရှာတွေ့ချိန်၊ သူမကိုသေချာကာကွယ်ပေးပြီး သူမနာကျင်လာအောင် ဘယ်သူမှမလုပ်စေရဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ့အမြဲပြောဆိုမိလေသည်။

ဒါပေမဲ့ အခုသူညီမလေးပြန်လာလေပြီ၊ သူမအနာတရဖြစ်နေတာကို သူကြည့်ရုံသာကြည့်နိုင်ပြီး အနားတောင်မကပ်နိုင်လေဘူး။ ချန်းယုနဲ့ ရုတ်တရက်သဘောပေါက်သွားလေတယ်။ တကယ်တော့၊ သူ့ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်တာကြောင့်၊ ချန်းယုကို ဒေါသထွက်နေဖို့ သူ့မှာအရည်အချင်းမပြည့်မှီနေလေဘူး။

“တတိယသခင်လေးလော့က ညီမလေးကိုမကြာမကြာကူညီပေးတာလား?”
ချန်းယန်ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေသည်။

“အမ်၊ တတိယအစ်ကို ညီမကို အကြိမ်တော်တော်များများကယ်ပေးခဲ့တာ။” ချန်းယု
စဉ်းစားမနေဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အကြိမ်တော်တော်များများ?” ဒီတော့ ညီမလေး အများကြီးထိခိုက်ခဲ့တာပေါ့?

ချန်းယု နှုတ်ခမ်းစေ့လိုက်ကာ၊ မချင့်မရဲဖြစ်လာလေသည်။ သူချန်းယုကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ၊
စားပွဲပေါ်က ပေတံကိုကောက်ကိုင်ကာ၊ လှည့်ပြီး ချန်းယုအခန်းကနေ ထွက်လာလိုက်လေသည်။

သရဲတွေဖမ်းတာကို သူမစွမ်းဆောင်နိုင်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချီချောင်မင်ကို စောင့်ကြည့်နေရန်
သူ့အတွက် အခက်အခဲမရှိနေလေဘူး။

ဒေါသထွက်နေသေးတဲ့ သူမအစ်ကိုရုတ်တရက်ထွက်သွားတာကို သူမမြင်လိုက်တော့
သူမနားမလည်သဖြင့် မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမသံသယတွေကို သူမဖယ်လိုက်လေသည်။ သူမဖုန်းကိုရှာပြီး
အဆောင်တွေထည့်ထားတဲ့ အဝတ်အိတ်ကို ယူရန်လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။
ခဏလောက်တွေးပြီးနောက်၊ သူမဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး သူမအဘိုးအတွက် စာပို့ပေးလိုက်လေသည်။

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ အဘိုး၊ ကျွန်မမနေ့က သရဲဘုရင်နဲ့တွေ့ပြီး သေမလိုဖြစ်သွားခဲ့တာ။
သရဲဘုရင်နဲ့ထပ်တွေ့ရင် ဘာလုပ်သင့်လဲ?

အဘိုးဝူရဲ့ avatar မီးခိုးရောင်ဖြစ်နေလေတယ်။ လိုင်းပေါ်သူမရှိနေလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ချန်းယုဒါကိုကျင့်သားရနေပြီ။ သူမအိတ်ကပ်ထဲဖုန်းထည့်ပြီး၊ ပြတင်းပေါက်ကနေ
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ထွက်လာလိုက်ပြီး အိမ်တံခါးကိုရှောင်ကာ
ဂိတ်ဆီလျှောက်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းယန်၊ ရဲစခန်းဆီသွားရန် အခုလေးတင် အိမ်ကမောင်းထွက်လာသူ၊ သူ့ရှေ့ရင်းနှီးနေတဲ့
ပုံရိပ်ကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။ ပထမထပ်မှာ ချန်းယုကိုမတွေ့ခဲ့တာကို
သူမှတ်မိနေသေးလေသည်။ ဒီမိန်းကလေး ပြတင်းပေါက်ကနေ ထွက်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်ဟု
သူပထမဆုံးခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။

အလွန်အမင်းခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်သလိုခံစားမိလိုက်ပြီး၊ ဟွန်းတီးလိုက်ကာ ချန်းယုဘေး
ကားရပ်လိုက်လေတယ်။ “ကားထဲဝင်။ ကျောင်းကိုအစ်ကိုပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။”

“ကျေးဇူးပါ၊ အစ်ကို။” ချန်းယု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကားပေါ်ထိုင်လိုက်လေတယ်၊
အင်္ကျီပျောက်သွားတာက လုံးလုံးဆိုးနေတာမဟုတ်ဘူးပဲ။

လော့မင်ကိုယ်ကို သေချာစမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက်၊ လော့မင်ကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုဝိညာဉ်
တကယ်ပဲ သူ့အရင်အခြေအနေပြန်ရောက်သွားပြီး ဘာပုံမှန်မဟုတ်တာမှမရှိနေဘူးလို့
ဆရာမော်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ လော့မင် တစ်ကိုယ်လုံး စမ်းသပ်စစ်ဆေးရန်အတွက်
အဆောက်အဦးလေးထဲ ဆေးအဖွဲ့ကိုပါ ဟဲကျီခေါ်လာခဲ့လေပြီး၊ စမ်းသပ်ချက်ရလဒ်ကလည်း
သူကျန်းကျန်းမာမာရှိနေတယ်လို့ ပြနေလေတယ်။

“သူငယ်ချင်းလေးချင်းကြည့်ရတာ တကယ်ကိုတစ်ခုထူးခြားနေတာပဲ။”
ဆရာမော်မေးလိုက်လေတယ်၊ “သူငယ်ချင်းလေးချင်းရဲ့အဘိုးကို ဆက်သွယ်ပြီးပြီလား?”

“အင်း” လော့မင်ပြန်ဖြေလိုက်လေတယ်၊ “သူမအဘိုးဆီ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို
ရှိရှိပြန်ပြောထားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးဆီမှာလည်း ဖြေရှင်းနည်းမရှိနေပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမအဘိုး
မြို့တော်ကိုလာရင် ကျွန်တော့်အခြေအနေကို သူ့ကိုယ်တိုင်လာစစ်ဆေးကြည့်ခိုင်းဖို့
သူမမေးပေးမယ်လို့ ရှိရှိပြောထားတယ်။”

“ဒါဆို ငါတို့ဒီလိုပဲစောင့်လိုက်ကြတာပေါ့။” ဆရာမော်သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဆရာမော်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာရဲ့မှော်လက်နက်တွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး
အချက်အလက်တွေရှိလား?” လော့မင်ရုတ်တရက်မေးလိုက်လေသည်။

“မှော်လက်နက်တွေ? ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သတ်ပြီး
မင်းဘာလို့ရုတ်တရက်စိတ်ဝင်စားလာတာလဲ?” ဆရာမော်အံ့သြသွားတယ်။

“သူမအဆောင်တွေနဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကလွဲပြီး အခြားဘာမှော်လက်နက်မှ
ရှိရှိဆီမရှိပုံပေါ်တယ်။” လော့မင်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒါပေမဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က
အကာအကွယ်နဲ့ တွက်ချက်ပေးတာကိုပဲ အဓိကအလုပ်လုပ်တာ။ အဆောင်တွေရဲ့
တိုက်ခိုက်ချက်တွေကလည်း ကန့်သတ်ချက်ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ အကာအကွယ်အတွက်
တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ပုံစံရှိတဲ့ မှော်လက်နက်တစ်ခု ရှိရှိအတွက် ရှာပေးနိုင်မလားဆိုတာ
ကျွန်တော်သိချင်မိလို့။”

အဆောင်တွေက သူမနဲ့အတူမရှိနေတာကြောင့် တိုက်ခိုက်ချက်တွေကို
ရှောင်တိမ်းတာသာလုပ်နိုင်တဲ့ မနေ့ကချန်းယုဖြစ်ပျက်သွားခြံတာတွေကို
လော့မင်တွေ့မိလိုက်တော့ မနေ့နိုက်ဘဲ မျက်မှောင်ကြုံမိလေတယ်။

“တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့မှော်လက်နက်မျိုး?” ဆရာမော် ခဏလောက်တွေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဂိုဏ်းအမျိုးမျိုးက အသုံးပြုနေတဲ့ မှော်လက်နက်တွေက မတူညီကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အများဆုံးတွေ့ရတာက သစ်သားမက်မွန်ဓားနဲ့ ကြေးဓားပဲ။ မှော်လက်နက် သက်တမ်းပိုကြာလေ၊ သူ့မှာ ပိုကောင်းမွန်တဲ့စိတ်စွမ်းအင်ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ပိုပြီးအားကောင်းနေမယ်။”

“ကြေးဓား?” သူ့အရင်ဘဝက သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်ခဲ့ဖူးလောက်တဲ့ မှော်လက်နက်ကို လော့မင်ချက်ချင်းတွေးမိလိုက်လေတယ်။

“အဲဒီကြေးဓားကို သူငယ်ချင်းလေးချင်းဆီ မင်းပေးလိုက်ချင်လို့လား?” လော့မင်အမူအရာကနေ ဆရာမော်ခန့်မှန်းမိလိုက်လေတယ်။

“အထက်ကိုတင်ပြလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီကြေးဓားကို ကျွန်တော်ရနိုင်လောက်တယ်။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း...” သူမနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့ရရှိစိုက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မနက်ကလော့မင်ပြောလာခဲ့တာကို ဆရာမော်သတိရသွားလေတယ်။ ဒီတေယဲ့ သူပြောမယ့်ဟာကိုပြောင်းလိုက်လေတယ်။ “လေ့လာချက်အရပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက သူငယ်ချင်းလေးချင်း အဲဒီကြေးဓားငှားလာခဲ့တာမဟုတ်လား?”

“ဟုတ်တယ်။” လော့မင် ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်တယ်။ “ဒါနဲ့၊ ဆရာမော်၊ ဆရာ့ကိုအကူညီတောင်းရမယ့်ဟာ ထပ်ရှိနေတယ်။”

“ဒီလောက်နှစ်အကြာကြီးမှာ မင်းငါ့ဆီတောင်းဆိုလာတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့၊ မင်းအများကြီးလုပ်ခဲ့တာပဲ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပဲ။ ဒါကကော သူငယ်ချင်းလေးချင်းအတွက်ပဲလား?” ဆရာမော် မေးလိုက်လေတယ်။

“အဲဒီလိုမဟုတ်...” လော့မင် အပြုံးနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်။ “ကျွန်တော့်အတွက်ပါ၊ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေကို မင်းဖြည့်ပေးစေချင်တယ်။”

“မင်း ယင်ယန်မျက်လုံးတွေကို မင်းနဂိုအတိုင်းပြန်ထားတော့မလား?” မကောင်းမှုအရှိန်အဝါနှင့်အတူ မွေးဖွားလာခဲ့တာကြောင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက သရဲတွေကို သူမြင်တွေ့နိုင်လေသည်။ သူငယ်တုန်းက၊ ဒီနေ့လို သူ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်က မကြီးမားနေလေဘူး။ သရဲတွေနဲ့ မွန်စတားတော်တော်များများက လော့မင်ကိုချည်းကပ်ရတာသဘောကျလေတယ်။

ငယ်ရွယ်တဲ့လော့မင် ကြောက်လန့်သွားခဲ့လေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ယင်ယန်မျက်လုံးတွေကို ချိပ်ပိတ်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခု ဆရာမော်အသုံးပြုခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်း၊ လော့မင်ကြီးလာတော့၊ သူ့မကောင်းမှုဝိညာဉ် ပိုကြီးထွားသန်မာလာလေတယ်။ သာမန်သရဲတွေနဲ့ မွန်းစတားတွေ သူ့ဆီချည်းကပ်လာမှာကို ဟန့်တားနိုင်လာလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတမင်သက်သက် ချိပ်မဖွင့်ခဲ့လေဘူး။ တကယ်တော့၊ သူ့အသက်ပေါ် ချိပ်က ဘာအကျိုးသက်ကောက်မှုမှမရှိနေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့၊ သူ့ချိပ်ဖြည်ဖို့ သူ့ဘာလို့ရုတ်တရက်တွေးလာရတာလဲ?

“မင်း ဒါကို သူငယ်ချင်းလေးချင်းအတွက်လုပ်ပေးနေတာပဲ၊ သူမအန္တရာယ်ရှိလာချိန် သူမကိုကောင်းကောင်းကာကွယ်နိုင်ဖို့ပေါ့။” ဆရာမော် အတိအကျပြောလာလေသည်။

“ဆရာမော်၊” လော့မင်လေးနက်တဲ့အသံနဲ့ပြောလာတာက၊ “သူတို့ကိုမထိခိုက်စေဖို့ လူတွေနဲ့ဝေးဝေးနေဖို့ ကျွန်တော်အမြဲတွေ့နေခဲ့တာ။ ရှိရှိတစ်ဦးတည်းပဲ၊ သူမက — သူမတစ်ဦးတည်းကသာ ကျွန်တော်ကာကွယ်ပေးချင်ပြီး ကျွန်တော်ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်သူပဲ။”

“ဟမ်!”

ဆရာမော်သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ လော့မင်လိုလူ ချစ်မိသွားဖို့ဆိုတာ တစ်ခါမှမဖြစ်ခဲ့ဖူးလေဘူး။ အမျိုးသားနဲ့အမျိုးသမီးကြားက အချစ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ အရှုပ်ထွေးဆုံးအရာဖြစ်လေတယ်။ ကံကောင်းထောက်မပြီး ငါဘုန်းတော်ကြီးစောစောဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ။

ညစာစားပြီးနောက်၊ ချန်းယု၊ စာကြည့်တိုက်မှာ စာလေ့လာနေတဲ့သူမ၊ လူအိုကြီးထံကနေ ပြန်စာလက်ခံရရှိလာလေတယ်။

ငါကအကောင့်ကြီး သရဲဘုရင်နဲ့မင်းတွေ့ခဲ့တာ? သူ့အလည်အပတ်ထွက်လာချိန် မြေအောက်လောကက သရဲဘုရင်နဲ့တွေ့ဖို့ မင်းဘယ်လိုတောင်ကံကောင်းနေရတာလဲ?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ မြေအောက်လောကကမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာသန့်စင်ထားတဲ့ သရဲဘုရင်။ သူဝိညာဉ်တော်တော်များများ ဝါးမျိုပြီးသွားပြီဆိုတာ ကျွန်မပြောရဲတယ်။

ငါကအကောင့်ကြီး သန့်စင်ထားတဲ့သရဲဘုရင်? တောင်ဖြူဂိုဏ်းက ကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ ကျွန်မမသိဘူး။ သူ့ကို ချီချောင်မင်လို့ခေါ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ သိတာ။ ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့အတွက် မန္တန်းတစ်ခုကိုလည်း သူ့အသုံးပြုခဲ့သေးတယ်။

ငါကအကောင့်ကြီး မင်းကိုခြိမ်းခြောက်ဖို့ မန္တန်သုံးခွဲသေးတယ်???

ငါလမ်းပြင်ချင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမအောင်မြင်လိုက်ပါဘူး၊ အဲ့အစား ကျွန်မရက်ရက်စက်စက်ရိုက်တာခံလိုက်ရတယ်လေ။ ပြီးတော့၊ ဒါကြောင့်ပဲ၊ နောက်တော့ ကျွန်မကိုသတ်ဖို့ သရဲဘုရင်သူလွှတ်လိုက်တာလေ။
တတိယအစ်ကိုရဲ့အကူညီကြောင့်သာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ ကျွန်မသေနေလောက်ပြီ။

ငါကအကောင့်ကြီး စာကောင်းကောင်းလေ့လာဖို့ မင်းကိုဘယ်သူပြောနေလို့လဲ?
အခုကြည့်ပါဦး၊ လူလုပ်သရဲဘုရင်ကတောင် မင်းကိုဒီလိုအခြေအနေဆိုးအောင်လုပ်လာခဲ့တာပဲ။

ချန်းယု မျက်လုံးလိမ်းလိက်လေသည်။ သို့သော်၊ လူအိုကြီး သူမကိုသင်ပေးမလို့လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို သူမပြန်တွေးလိုက်ရင်း၊ သူမစာရိုက်တာသာရိုက်လိုက်လေတယ်၊ ဒါဆို ထပ်သင်ပေးပါဦး။ ဒီတကြိမ် ကျွန်မသေချာသင်ယူပါ့မယ်။

ငါကအကောင့်ကြီး သရဲဘုရင်အစစ်ကို ဘယ်လိုဆင့်ခေါ်ရလဲဆိုတာ မင်းmailboxဆီ ငါပို့ပေးလိုက်မယ်။ ဒါက အဲဒီလိုအယောင်ဆောင်ဆယ်ဦးလောက်ကို ဘာပြဿနာမှမရှိပဲ ဆော့ကစားပစ်လို့ရတယ်။

ချန်းယုကျေနပ်သွားလေသည်။ သူမမေးခွန်းတွေထပ်မေးချင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူအိုကြီး avatar ချက်ချင်းမီးခိုးရောင်ပြောင်းသွားလေသည်။

“လိုင်းဆင်းသွားပြန်ပြီ။ အဘို့မြေးအတွက် အဘိုးအချစ်ကောရှီသေးရဲ့လား၊ ဟမ်?
ငါသေတော့မလို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုဘယ်လိုချော့ရမလဲဆိုတာတောင် မသိနေဘူးပဲ။” ချန်းယု စားပွဲပေါ် သူမဖုန်းပစ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

တစ်ဖက်မှာတော့၊ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ internet cafeဆိုင်ထဲ၊ အခန်းထဲကနေ လူအိုကြီးထွက်လာလေသည်။

“ယဲ့၊ အဘိုး၊ မင်းအော်ဒါထပ်မှာချင်လို့လား?” လူအိုကြီးကိုမြင်တော့ မန်နေဂျာ ကြိုးကြိုးစားစားမေးလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ချီယန်ကိုသွားဖို့ ငါ့အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်ခုဝယ်ကူပါဦး။” လူအိုကြီးပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အဘိုး၊ မင်းသွားတော့မှာလား? နိုင်ငံတော်ပြိုင်ပွဲက နောက်နှစ်ရက်နေရင်လေ။
မင်းကစားဖို့မသွားဘူးလား?” မန်နေဂျာမေးလိုက်လေသည်။

“ငါသွားမှာ။ ငါနှစ်ရက်အတွင်းပြန်လာခဲ့မယ်။” နှစ်ရက်က ချီယန်ကိုသွားပြီး တောင်ဖြူဂိုဏ်းကို
ချေဖျက်ပစ်ရန်လုံလောက်လေသည်။

ငါ့မြေးမလေးကို သူတို့အနိုင်ကျင့်ရဲတယ်ပေါ့။ ငါကျန်းဟူနဲ့ဝေးနေခဲ့တာ
တော်တော်ကြာပြီထင်တယ်!!!

—

စာရေးသူမှာပြောစရာရှိတယ်:

ချီချောင်မင်း အမျိုးသားတစ်ယောက်က သူ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် အကျိုးဆက်တွေကို
တောင့်ခံနိုင်ရမယ်။

အဘိုးဝူ: အကြံကောင်းပဲ!

အပိုင်း(၆၀):အဘိုးဝူ

ချီယန်လေဆိပ်။

မီးခိုးရောင်ဆွယ်တာနဲ့ နက်ပြာဂျင်း၊ အနက်ရောင်ဖိနပ်၊ စတိုင်ကျတဲ့နေကာမျက်မှန်၊ သူ့ကျောပေါ် အားကစားကျောပိုးအိတ်အနက်ရောင်လွယ်ပြီး၊ နားပေါ်အနီရောင်တောက်တောက် နားကြပ်ကိုတပ်ဆင်ထားတဲ့ လူအိုကြီးတစ်ဦး ဟန်ပါပါနဲ့လေဆိပ်ကလျှောက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

သူ့ဖက်ရှင်အဆင်တန်ဆာတွေက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေလေတယ်။ ဝင်ပေါက်၌ ဖောက်သည်ဆောက်နေတဲ့ ကားမောင်းသူတွေက အထဲဆွဲခေါ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဝင်ပေါက်နဲ့အနီးဆုံး သက်လတ်ပိုင်းလူက ဦးဆောင်ကာမေးလိုက်လေသည်။

“လူကြီးမင်း၊ မင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ? မင်းကားငှားချင်လား?” သက်လတ်ပိုင်းလူ ဂရုတစိုက်မေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကို တောင်ဖြူဆီမင်းခေါ်သွားပေးလို့ရမလား?” သူ့နေကာမျက်မှန်ကို လူအိုကြီးချွတ်လိုက်ပြီး အဝေးပစ်လိုက်ကာ၊ တစ်ဖက်လူကိုမေးလိုက်လေသည်။

“ရတယ်-ရတယ်-ရတယ်။ လူကြီးမင်း၊ မင်းတောင်ဖြူဆီအလည်အပတ်သွားမှာမလား၊ ဟုတ်တယ်မလား?” လေဆိပ်ကနေ တောင်ဖြူဆီ သုံး လေးနာရီမောင်းနှင်ရလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီခရီးစဉ်တစ်ခုက ကားမောင်းသူကို တစ်နေ့တာဝင်ငွေ ထောက်ပံ့ပေးနိုင်လေသည်။

လူအိုကြီး တက္ကစီပေါ်တက်လိုက်ပြီး သာမန်ကာလှုံသာမေးလိုက်လေတယ်။ “ဒီကနေ တောင်ဖြူကိုရောက်ဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာနိုင်လဲ?”

“မြန်မြန်မောင်းရင်း သုံးလေးနာရီကြာမယ်။ ဖြေးဖြေးမောင်းမယ်ဆိုရင် လေးငါးနာရီကြာနိုင်တယ်။” မောင်းနှင်လာရင်း သက်လတ်ပိုင်းလူဖြေလိုက်လေသည်။

သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ကြည့်ကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ်နှစ်နာရီရှိနေပြီဆိုတာကို လူအိုကြီးမြင်လိုက်လေသည်။ သူ့ဘယ်လိုပဲရေတွက်ကြည့်ပါစေ၊ သူတို့အဲဒီကိုရောက်သွားချိန် ညနေခင်းဖြစ်နေမှာဖြစ်လေသည်။ သူ့ခဏလောက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီမှာဟိုတယ်တွေရှိလား?”

“ရှိတယ်၊ တောင်ဖြူက ချီယန်စီရင်စုရဲ့အထင်ကရဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့နေရာလေ။ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဟိုတယ်မရှိရမှာလဲ?” သက်လတ်ပိုင်းလူ ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဆွဲဆောင်တာ?” လူအိုကြီး တော်တော်အံ့သြသွားလေသည်။

“မင်းမကြာခဏခရီးမထွက်ဘူးမလား၊ ဟုတ်တယ်မလား?” သက်လက်ပိုင်းယဉ်မောင်းသမား စိတ်ပါလက်ပါမိတ်ဆက်လာလေတော့တယ်။ “တောင်ဖြူမှာ တောင်ဖြူဂိုဏ်းရှိတယ်လေ။ တောင်ဖြူဂိုဏ်းက ဘုန်းတော်ကြီးတွေဆွဲပေးတဲ့ အဆောင်တွေမှာ အထူးသဖြင့် စိတ်စွမ်းအင်တွေပြည့်ဝနေတယ်။ ဂိုဏ်းဆရာ၊ ကုလုဖုန်းက၊ မိုးလေဆင့်ခေါ်နိုင်ပြီး ကျောက်တုံးကို ရွှေအဖြစ်ပြောင်းပေးနိုင်တယ်တဲ့။ မကုသနိုင်တဲ့ရောဂါတွေကို ကုသပေးနိုင်ပြီး သာမန်မဟုတ်တဲ့အရည်အချင်းတွေလည်းသူ့မှာရှိတယ်။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကမရေတွက်နိုင်တဲ့လူတွေ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးကုဆီလာဖူးမျှော်ကြတာ။ မင်းတောင်ဖြူကိုသွားနေမှတော့၊ ဘာလို့ရပ်ပြီးတစ်ချက်မကြည့်ကြည့်တာလဲ? ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးကုနဲ့ မင်တွေ့ဆုံခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်တစ်ခု မင်းတောင်းဆိုလို့ရနိုင်လောက်တယ်။”

“ကုလုဖုန်း?” အဘိုးဝူ သူမျက်ခုံးကို အံ့အားတသင့်ပင့်လိုက်လေတယ်။ “အဲဒီကလေး ဘယ်အချိန်ကစခဲ့တာလဲ?”

“ဟာ?” အဘိုးဝူပြောလိုက်တာကို သက်လက်ပိုင်းကားမောင်းသမားသေချာမကြားလိုက်ရလေဘူး။ “လူကြီးမင်း၊ မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ?”

“ကုလုဖုန်းကို ငါသိတယ်လို့ပြောလိုက်တာ။” အဘိုးဝူပြန်ဖြေလိုက်လေတယ်။ “ငါဒီတကြိမ် တောင်ဖြူကိုသွားမှာကို သူ့ကိုသွားရှာမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မတွေ့ရတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာနေပြီ၊ ဒီတော့ သူကောင်းကောင်းရှိနေရဲ့လားဆိုတာ ငါမသိတော့ဘူး။”

“လူအိုကြီး၊ မင်းကိုငါမြင်လိုက်ချိန်၊ မင်းမှာ သာမန်မဟုတ်တဲ့အပြုအမူရှိနေတယ်လို့ ငါထင်လိုက်တာ။ ဖြစ်ချင်နေတော့ မင်းနဲ့ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးကုနဲ့ဘဲ အသိအကျွမ်းတွေဖြစ်နေကြတာကို။” အဆင့်မြင့်ခရီးသည်တစ်ဦး တင်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူမမျှော်လင့်ထားမိလေဘူး။ ဒီတော့ သူချက်ချင်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားလေတယ်။ “လူကြီးမင်း၊ တောင်ဖြူဂိုဏ်းက ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်နှစ်ခု မင်းတောင်းကူလို့ရမလား? ငါ့ကိုပျက်ရယ်မပြုနဲ့ဦး။ တစ်နှစ်အတွင်း တောင်ဖြူဆီ ခုနစ်ကြိမ် ရှစ်ကြိမ်ငါခရီးသည်တင်ပို့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်တစ်ခုတောင် ငါတစ်ခါမှမရဖူးဘူး။”

“ဒီလိုမျိုးရောင်းချတာ?” အဲဒီခနဲအိုလေး၊ ကုလုဖုန်းက၊ သရဲမွေးတာပဲမဟုတ်ဘူးလား?
ငြိမ်းချမ်းရေးအတောင်တွေဆွဲဖို့ သူ့ဘယ်အချိန်တုန်းကပြောင်းသွားလိုက်တာလဲ?

“မဟုတ်ဘူး! မင်းသာအဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်၊ ငါ့ကိုနှစ်ခုလောက်ကူတောင်းပေးပါဦး။
ဒီခရီးစဉ်အတွက် ငါပိုက်ဆံမကောက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်တောင်ဖြူကနေ
မင်းပြန်မယ့်အချိန်ကျရင်၊ ငါလာပြီးမင်းကိုခေါ်ပေးလို့ရတယ်။
မင်းအတွက်အဆင်ပြေနိုင်မလား?” သက်လတ်ပိုင်းကားမောင်းသမား
စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလာလေသည်။

“အိုကေ။ ငါတို့တောင်ဖြူကိုရောက်ရင်၊ အဲဒီမှာဟိုတယ်တစ်ခုရှာပြီး မင်းလည်းငါနဲ့နေလိုက်။
မနက်ဖြန်၊ ငါ့ကိုလေဆိပ်ဆီပြန်မောင်းပို့ပေး။” အဘိုးဝူပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းတစ်ရက်ပဲနေမလို့လား?” သက်လတ်ပိုင်းကားမောင်းသမား
တအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ကျရင် ငါ့မှာလုပ်စရာတွေရှိနေသေးတယ်။” အဲဒီခနဲအိုလေး၊ ကုလုဖုန်း၊
သရဲမွေးတာကနေ အဆောင်ရောင်းတာ ပြောင်းချလိုက်တာပဲ။ သူ့ကျင့်ကြံရေးအဆင့်
ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဆုတ်ယုတ်နေလောက်မယ်လို့ အဘိုးဝူခန့်မှန်းလိုက်ကာ၊
သူ့ကိုရှင်းရန်တစ်ရက်နဲ့ပဲလုံလောက်နိုင်လေပြီ။ ဒါဆို နိုင်ငံတော်ပြိုင်ပွဲကိုဝင်ပြိုင်ဖို့
လေယာဉ်စီးကာသူပြန်သွားလို့ရနိုင်လေပြီ။ သူ့အင်တာနက်ဂိမ်းဆော့ဖော်တွေကို
သူကတိပေးထားပြီးလေပြီ။

“မင်းလို့ပညာရှင်တွေ အလုပ်များပြီးရင်းများနေတယ်ဆိုတာ မှန်နေတာပဲ။”
သက်လတ်ပိုင်းကားမောင်းသမားထပ်ခါထပ်ခါခေါင်းညိတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဒီည သူ့ကြွက်သားတွေကို လှုပ်ရှားပေးရဦးမယ်ဆိုတာကို သူတွေးလိုက်ပြီးနောက်၊ ထိုင်ခုံကိုမှီပြီး
အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ ဂိတ်ဆော့ဖို့အချိန်နှစ်ရက် ပိတ်ပင်းထားခံရတာအတွက်၊
အဲဒီခနဲအိုလေး၊ ကုလုဖုန်းကိုသူအပြစ်တင်ရမှာပဲ။ ထို့ကြောင့်၊ သူ့ပစ္စည်းကိရိယာတွေ တိုးမြှင့်ဖို့
မနေ့ညက ညလုံးပေါက်တဲ့အထိ သူနေနေခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အခုတော့ သူ့မှာ
တော်တော်ကိုအိပ်ငိုက်နေပြီ။

ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံး အဘိုးဝူအိပ်ပျော်သွားတာကြောင့်၊ သူ့ကို မတော်တဆနိုးလိုက်မိမှာကို
ကားမောင်းသမားစိတ်ပူလေတယ်။ ဒီတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပုံမှန်မောင်းနှင်နေကြထက်

ဖြေးဖြေးသာမောင်းနှင်လာခဲ့လိုက်တယ်။ သူတို့တောင်ဖြူရောက်ချိန်၊ ညနေခင်း
၇နာရီနီးပါးဖြစ်နေလေပြီ။

ယာဉ်ခအတွက် အဘိုးဝူဆီက ကားမောင်းသမားမတောင်းလိုက်သလို၊
ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်တစ်ခု ရကူပေးဖို့ ကတိပေးလာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့
သူကိုယ်တိုင်အခန်းတစ်ခန်းရှာဖို့ကူညီပေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးဝူငယ်တုန်းက၊ ကမ္ဘာကြီးကိုမြင်တွေ့ဖူးသူဖြစ်လေတယ်
(မျက်နှာချိုသွေးလာတဲ့ကိုကျင့်သားရနေပြီ)။ ဘာတို့ဆိုင်းမှုမှမရှိဘဲ၊
သက်လတ်ပိုင်းကားမောင်းသမားကမ်းပေးလာတဲ့ အခန်းကဒ်ကို သူယူလိုက်ပြီး အခန်းဆီ
ဟန်ပါပါလျှောက်လာလိုက်လေသည်။

အဘိုးဝူအပြုအမူကို ကားမောင်းသမားမြင်တွေ့လိုက်တော့၊ သူ့အတွက်
ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်ရယူပေးမယ့် အဘိုးဝူအပေါ် ယုံကြည်ချက်က ခိုင်မာလာလေတော့သည်။
ပညာရှင်တစ်ဦး၊ အာ၊ ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ထိုက်တန်ပါပေတယ်။ ကျွမ်းကျင်သူတွေအားလုံးက
ဒီလိုပြုမူတာမဟုတ်လား?

အခန်းထဲ ညစာကို အရင်စားလိုက်လေတယ်။ ၈နာရီရောက်လာတာကိုမြင်တော့၊
သူ့အနက်ရောင်တောင်တက်တဲ့အိတ်ကိုသယ်ကာ ဟိုတယ်ကနေထွက်လာပြီး
တောင်ဖြူရိုဏ်းရှိရာဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာလိုက်လေသည်။

တောင်ဖြူရိုဏ်းဝင်ပေါက်နားကိုရောက်တော့၊ TVမှာသာပေါ်လာလေ့ရှိတဲ့
တရုတ်စတိုင်ဥယျာဉ်ကိုကြည့်ပြီး အဘိုးဝူသက်ပြင်းချလိုက်လေတယ်။ “ကျွတ်၊ ကျွတ်၊
ကြည့်ရတာ သူတို့ပိုက်ဆံအများကြီးရှာနိုင်နေပုံပဲ။”

“ဒေါက်၊ ဒေါက်” အဘိုးဝူရှေ့တိုးလိုက်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။

“ကျိ~” တံခါးပွင့်လာတဲ့အသံနှင့်အတူ၊ တရုတ်အတွင်းအင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ လူရွယ်တစ်ဦး
တံခါးဖွင့်ပေးလာလေသည်။ တံခါးရှေ့က အဘိုးဝူကို စိတ်မရှည်စွာ သူကြည့်လိုက်ပြီး
မာဆတ်ဆတ်အသံနဲ့ အပြစ်တင်လိုက်လေတယ်။ “ဒီနေ့ပိတ်ပြီ။
မင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်လိုချင်တယ်ဆိုရင် နောက်နေ့မှပြန်လာခဲ့လိုက်။”

အဘိုးဝူမှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးရှိခဲ့တာလဲ? သူ့မြေးမလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ
ဒီလိုသူ့ကိုမပြောဆိုရဲကြလေဘူး။

အဘိုးဝူမျက်လုံးတွေမှေးလိုက်လေတယ်။ သူ ခြေထောက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး ကန်လိုက်လေသည်။ ပြန်ကန်ထွက်လာတဲ့ ‘ဘုန်း’ဆိုတဲ့အသံနှင့်အတူ၊ နှစ်မီတာမြင့်တဲ့ သစ်သားတံခါး မြေပြင်ပေါ် ဘန်းခနဲပြိုကျလာလေတယ်။

လူရွယ်တပည့်၊ တံခါးအလယ်မှာရပ်နေတဲ့သူ၊ ကြောက်လန့်လာကာ၊ သူ့မျက်နှာဖြူဖျော့လာလေတော့သည်။ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုပြည့်နှက်နေကာ အဘိုးဝူကိုစိုက်ကြည့်နေပြီး “မင်း...မင်း...မင်း ...”

“အဲဒီခဲလေး၊ ကုလုဖုန်း၊ ဒီမှာရှိလား?” ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့ လူငယ်တပည့်ကို တစ်ဖက်တွန်းထုတ်လိုက်ကာ သူကန်ချလိုက်တဲ့ သစ်သားတံခါးကြီးကနေဖြတ်ပြီး အဘိုးဝင်လျှောက်ဝင်လာလိုက်လေသည်။ သူ့အဲ့ပေါ်တက်နင်းလိုက်တော့၊ ကျယ်လောင်တဲ့ကျိုးသွားတဲ့အသံပေါ်ထွက်လာလေတယ်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ?”

“ဘာဖြစ်တာလဲ?”

တောင်ဖြူရိုဏ်းကတပည့်များ၊ အသံကျယ်ကြားလို့၊ အပြေးလာကြည့်တဲ့သူတွေ မြေပြင်ပေါ် ပြိုကျနေတဲ့ ဂိတ်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့၊ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေ အုံ့သြသင့်လွန်းလို့ ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

“တံခါးဘယ်လိုလုပ်ပြိုကျသွားတာလဲ?” တံခါးရှေ့က လူငယ်တပည့်ကို လူအများမေးကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းစွာနဲ့၊ လူငယ်တပည့် ထိတ်လန့်တာကနေ ပြန်သတိမဝင်လာသေးလေဘူး။

“ဒီဆူညံသံတွေကဘာတွေလဲ?” အစိမ်းရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသားတစ်ဦး အိမ်ထဲကထွက်လာလေသည်။

“ဆရာ”

“ဆရာဦးလေး”

ခြံဝန်းထဲက လူငယ်တပည့်တွေ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသားကို အရှိအသေးပေးလိုက်ကြလေသည်။

“လီယဲ့၊ ဂိတ်ကဘာဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ?” တံခါးကိုပထမဆုံးဖွင့်လိုက်တဲ့ လူရွယ်တပည့်ကို သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသားမေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာ၊ သူ-သူ-သူ ဒါကိုကန်ချပစ်လိုက်တာ။” လီယဲ့သတိပြန်ဝင်လာပြီဆိုတာ
မင်းပြောနိုင်လေတယ်။ သူ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး ခန်းမဆီလက်ညှိုးထိုးလိုက်ကာ၊
မရပ်မနားတိုင်ကြားလိုက်လေသည်။

လူတိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ဘိုးဘေးတွေ၏အဓိကခန်းမရဲ့ အဓိကထိုင်ခုံပေါ်၌
အမျိုးသားတစ်ဦးထိုင်နေတာကို သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရလေတယ်...ဖက်ရှင်ကျတဲ့
သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးက လက်ဖက်ရည်ဟန်ပါပါသောက်နေလေသည်။

အပိုင်း(၆၁):အဘိုးဝူ

သစ်သားတံခါးပေါ်က သေးပြီးနက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကျန်ရစ်နေခဲ့တဲ့ ခြေရာကို
သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အဓိကခန်းမဆီ
ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ “စီနီယာ၊ မင်းက ဘယ်လိုကျွမ်းကျင်သူမျိုးလဲဆိုတာ
ကျွန်တော်သိလိုရနိုင်မလား? ကျွန်တော့်တောင်ဖြူရိုဏ်းကို
မင်းဘာအတွက်ကြောင့်များလာခဲ့တာပါလဲ?”

သူ့လက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မနှစ်မြို့မှုအနည်းငယ်နဲ့ အဘိုးဝူချလိုက်ကာ၊
သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသားကို ကြည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဟမ်... ဒီလူကြည့်ရတာ
ရင်းနှီးနေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါမမှတ်မိဘူးဟ။

သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသားရဲ့မျက်လုံးတွေက အဘိုးဝူခေါင်းမော့လာချိန်
ပြူးကျယ်လာလေတော့သည်။ သူ့လက်တွေနဲ့ခြေထောက်တွေက သူ့အော်ဟစ်နေချိန်
တုန်ရီနေလေတယ်။ “မင်းက အကြီးအကဲဝူလား?”

“မင်းငါ့ကိုသိတယ်?” အဘိုးဝူ တအံ့တဩမျက်ခုံးပင့်လိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော်သိတာပေါ့ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့၂၃နှစ်တုန်းက၊ ကျွန်တော့်ဆရာနောက်လိုက်ပြီး
မင်းကိုတစ်ကြိမ်ဖူးမျှော်ခွင့်ရခဲ့ဖူးတယ်။” သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသား စိတ်အားထက်သန်စွာ
ပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“မင်းငါ့ကိုသိတယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ ကုလုဖုန်းဘယ်မှာလဲ?”
အဘိုးဝူမေးလိုက်လေတယ်။

“ဆရာက အိမ်နောက်ဖေးမှာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်ပြီး
ဒီကိုလာခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။” သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသား ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။
သူ့လှည့်ပြီး ကုလုဖုန်းကို ဖိတ်ခေါ်ရန် တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်လိုက်လေပြီး၊
အခြားတပည့်တစ်ဦးကို လက်ဖက်ရည်ကောင်းဆက်သဖို့ ခိုင်းလိုက်ပြီး
အဘိုးဝူသုံးဆောင်ရန်အတွက် မုန့်သရေစာတွေပြင်ဆင်ပေးလိုက်လေသည်။

တအောင့်နေတော့၊ အဖြူရောင်ဆံပင်တွေနဲ့ ခရမ်းရောင်ဝတ်ရုံကိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့
အဘိုးအိုတစ်ဦးလျှောက်ဝင်လာလေသည်။ အဘိုးဝူကိုမြင်လိုက်ချိန် သူ့မျက်လုံးတွေ
ပြူးကျယ်သွားလေတော့တယ်။ “အစ်ကိုဝူ၊ ငါအစ်ကိုဝူကိုမတွေ့တာ နှစ်၂၀ဆယ်ကြာခဲ့ပြီပဲ။
ငါတို့နောက်ဆုံးတွေ့ချိန်ကတည်းက မင်းကောင်းကောင်းရှိနေမယ်လို့ ငါယုံကြည်နေပြီးသား၊
ဟာဟားဟားဟား...”

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် အဘိုးဝူကိုင်ထားရင်း ကုလုဖုန်းကို ဥပေက္ခာပြုပြီး
တစေ့တစောင့်ကြည့်နေလိုက်လေတာက၊ သူ့ဟားဟားဟားရယ်သံကနေ
ခြောက်ကပ်ကပ်သံအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားစေလေတယ်။
သူ့ဘာသာသူ့အရှက်ရသလိုခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အဟွတ်...” အဘိုးဝူဆီက ဘာတုံ့ပြန်လာတာမှ ကုလုဖုန်းမကြားလိုက်တော့၊ သူ့ဘာသာသူ
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတာကို ဖြေရှင်းလိုက်ရလေတယ်။ “ကျွန်တော့်ကိုရှာဖို့ အစ်ကိုဝူ
ဘယ်လိုလုပ် ရုတ်တရက်ကြီးတွေ့လိုက်မိရတာလဲ?”

“ငါ့ကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့တစ်ယောက်က မင်းမဟုတ်ဘူးလား?” အဘိုးဝူ
မဖော်ရွေစွာပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ အဲ့တာက?” ကုလုဖုန်း အံ့သြသွားလေသည်။

“အလုပ်မလုပ်လိုက်ခင်၊ ငါမင်းကိုတစ်ခုလောက်မေးကြည့်ဦးမယ်။” သူ့လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို
အဘိုးဝူချထားလိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။ “မင်းတို့တောင်ဖြူရိုက်မှာ ချီချောင်မင်လို့ခေါ်တဲ့
တပည့်တစ်ဦးရှိလား?”

“ချောင်မင်?” ကုလုဖုန်းခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ချောင်မင်က
ကျွန်တော့်နောက်ဆုံးတပည့်ပဲ။ သူကငယ်ပေမဲ့၊ ကျွန်တော့်တောင်ဖြူရိုက်ရဲ့အကောင်းဆုံးသော
လက်ဆင့်ကမ်းနည်းပညာတွေကို သူသင်ယူခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်တပည့်နဲ့
အစ်ကိုဝူတွေ့ပြီးသွားပြီလား?”

“ငါသူ့ကိုမတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတပည့်ကတော့တွေ့ပြီးသွားပြီ။”
အဘိုးဝူပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အို~~ အစ်ကိုဝူ မင်းလည်းတပည့်တစ်ယောက်ရှိနေပြီပဲ။” ကုလုဖုန်းအံ့သြသွားလေသည်။

“ငါ့တပည့်က မင်းတပည့်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးသွားပြီ။” အဘိုးဝူပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့၊
မင်းတပည့်ရဲ့ကျင့်ကြံရေးက ကောင်းနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ သရဲဘုရင်ကိုလည်း
သူမွေးထားသေးတယ်။ ငါ့တပည့်က များသောအားဖြင့် အပျင်းကြီးပြီး
သင်ယူရတာကိုမုန်းတယ်လေ၊ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးတော့ တိုက်ပွဲမှာ ရှုံးခဲ့တာပေါ့။”

“အရှုံးနဲ့အနိုင်က တိုက်ပွဲတွေရဲ့ထုံစံပါပဲ။ ကျွန်တော့်တပည့်က ကံကောင်းပြီးနိုင်သွားတာပါ၊
ကံကောင်းရုံတင်ပါ။” ကုလုဖုန်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေက မကြွေးဝါနေလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အတွင်းထဲက
ဘဝင်ခိုက်နေတာကိုတော့ မဖုံးကွယ်ထားနိုင်လေဘူး။

“ဟဟား...” ကုလုဖုန်းမျက်ဝန်းတွေထဲက ဘဝင်ခိုက်နေမှုကို အဘိုးဝူဖတ်ရှုမြင်နေရပြီး ရုတ်တရက်လှောင်လိုက်လေတယ်။ “မင်းလည်းသိပါတယ်၊ ငါ့မှာဘာချို့ယွင်းချက်မှမရှိဘူးဆိုတာ။ ငါက ငါ့လူတွေရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကို အတော်ကလေးအကာအကွယ်ပေးတတ်တယ်။”

“ဟာ...” ကုလုဖုန်းရဲ့အမူအရာ အပြင်းအထန်ပြောင်းလဲသွားလေတယ်။
အကာအကွယ်ပေးတာ???

“ငါသာမင်းတပည့်ကို ရိုက်နှက်လိုက်မယ်ဆိုရင်၊ လူအိုက လူငယ်ကိုအနိုင်ကျင့်တယ်လို့ပြောလာမှာကို ငါစိတ်ပူမိတယ်၊ ဒီတော့ ငါမင်းကိုရှာဖို့လာခဲ့လိုက်ရတာပေါ့။” အဘိုးဝူကြည့်ရတာ စိတ်အေးလက်အေးရှိနေလေတယ်။ ဒီနေ့ ရာသီဥတုအရမ်းကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူပြောနေတဲ့အတိုင်းပဲ။

“...” ကုလုဖုန်း သူထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ဂလောက်ဂလောက်ဆိုတဲ့အသံနှင့်အတူ ရပ်လိုက်ကာ၊ စိတ်လှုပ်တရှားပြောလာလေတယ်။ “အဲ့တာ-အဲ့တာ... အစ်ကိုဝူ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား နားလည်မှုလွဲနေတာများ ရှိနေမလား?”

“နားလည်မှုလွဲနေမယ်ဆိုရင်တောင်၊ ဘာဖြစ်လဲကွာ? မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းကိုပြဿနာရှာဖို့ ငါလေယဉ်နဲ့ တစ်လမ်းလုံးလာခဲ့ရတာကွ။
ငါအလွယ်တကူအလျော့ပေးလိုက်မယ်လို့မင်းထင်နေတာလား?”
အဘိုးဝူပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်မောလိုက်ကာ၊ “ငါကမင်းမျက်လုံးတွေထဲ အဲဒီလိုယုတ္တိတန်တဲ့သူဖြစ်နေတာလား?”

ငါ့ဖင်ကိုသာ ယုတ္တိတန်နေလိုက်။ မင်းက သောက်ရမ်းဒုက္ခပေးတဲ့အကောင်ပဲ!

လူအိုကြီး သူ့သစ်သားမက်မွန်ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်ကာ၊ လှည့်ပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်ကောက်ကာ ထွက်သွားရန်ပြင်လိုက်လေသည်။ သူတံခါးကိုရောက်သွားတော့၊ ရုတ်တရက်ခေါင်းထပ်လှည့်လိုက်တာက၊ ကုလုဖုန်းကို ကြောက်လန့်တကြား လဲကျလုနီးပါးဖြစ်သွားစေလေသည်။

“မင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်တွေရောင်းနေတယ်လို့ ငါကြားလိုက်မိသလားလို့။”
အဘိုးဝူရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

“...” အဘိုးဝူဘာကြောင့်မေးလာလဲဆိုတာ ကုလုဖုန်းမသိလေဘူး။
ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်တွေရောင်းတာကိုလည်း တားမြစ်မလိုလား?

“ငါ့ကိုနှစ်ခုပေးလိုက်။” အဘိုးဝူ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလာလေသည်။ အဲဒီရင်းနှီးတဲ့လေသံက
နှစ်တော်တော်ကြာ မိတ်ဆွေဖြစ်လာခဲ့တာကို ညွှန်ပြနေလေသည်။ သူ့အခုလေးတင်
သရဲဘုရင်နှစ်ခုကိုသတ်ပစ်လိုက်တဲ့အချက်က အသေအချာမတည်ရှိနေခဲ့သလိုမျိုးပေါ့။

ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်နှစ်ခုယူပြီးနောက် အဘိုးဝူထွက်လာလိုက်တယ်။ ကုလုဖုန်း တံခါး၌
ကျိန်ဆဲချင်နေလေတယ်။ ဒီလိုမျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့လူမျိုး ငါတစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။

မြို့တော်တက္ကသိုလ်၊ မိန်းကလေးအဆောင်ရဲ့ဝင်ပေါက်၌။

ဆောင်းရာသီပိတ်ရက် ဒီနေ့စတင်လေတယ်။ ဒီတော့ သူမသူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ညစာအတူစားပြီးနောက်၊ အိမ်ပြန်ရန် သူမပစ္စည်းတွေကို ချန်းယုသိမ်းလိုက်လေသည်။
သူမအဆောင်ဝင်ပေါက်ကနေ ထွက်လျှောက်လာချိန်၊ အဲဒီမှာစောင့်နေတဲ့၊
လူချောလေးနှစ်ဦးကိုမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ချင်ရီ၊ ချောင်ဟေ့?” ချင်ရီနဲ့ချောင်ဟေ့က ဒုတိယနှစ်တွေဆိုပေမဲ့၊ အချိန်တော်တော်များများ
ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်မှာသာ သူတို့အချိန်ကုန်ဆုံးသွားတတ်လေတယ်။ ကျောင်း၌
အတန်းတကမချိန်ကလွဲပြပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့လက်တွဲပြီး သူတို့နှစ်ဦးပေါင်းပြီး
ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖွင့်လိုက်တယ်လို့ သူမကြားမိလေတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်း၌ သူတို့နှစ်ဦးကို
သူမတွေ့ချိန်နည်းပါးလေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ဒီတကြိမ် သူတို့နှစ်ဦး
မိန်းကလေးအဆောင်ဝင်ပေါက်မှာ ရပ်နေတာကို
ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တော့၊ သူမကိုအံ့သြသွားစေလေသည်။ သူမမေးလိုက်လေတယ်၊
“ဘာလို့ဒီမှာရှိနေတာလဲ?”

“ငါတို့မင်းကိုစောင့်နေတာ။” ချင်ရီ၊ စကားအနည်းငယ်သာ အမြဲပြောဆိုတတ်သူ၊
အရင်ပြောလာပြီး ဖြေလာလေသည်။

“ငါ့ကိုအိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးဖို့ ငါ့အစ်ကိုတောင်းဆိုလာခဲ့လို့လား?” ချန်းယုခန့်မှန်းလိုက်လေသည်။

“ရှိရီ၊ ကားထဲရောက်မှပြောကြရအောင်။” ချောင်ဟေ့ သူ့ခါတိုင်းပြုံးနေကျ
စိတ်အေးလက်အေးအပြုံးမရှိနေလေဘူး။

ချန်းယု အနည်းငယ်ဝေဝေဝါဖြစ်နေလေတယ်။ သူမမျက်တောင်ခပ်ပြီး သူမအိတ်ကိုသယ်ကာ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ချင်းရီ အရှေ့မှာ တိတ်တိတ်လေးမောင်းနှင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သွားနေတဲ့တည်နေရာက စစ်တပ်ခြံဝန်းဘက်မဟုတ်နေလေဘူး။

ချန်းယု သတိထားမိလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေးလိုက်လေဘူး။ အချိန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်၊ ချောင်ဟွေ၊ ချန်းယုနဲ့အတူ နောက်မှာထိုင်နေတဲ့သူ ရုတ်တရက်ပြောပြီးမေးလာလေတယ်။ “ရှိရှိ၊ မင်းကကောင်းကင်ဘုံဆရာလား?”

“?!” ချန်းယုမျက်လုံးတွေ တအံ့တသြပြီးကျယ်လာလေတော့သည်။

“မင်းသရဲတွေမြင်နိုင်တယ်လို့ ကျန်ဝမ်ဝမ်နဲ့ချူရှောင်းပြောလာတာ။”

စာရေးသူမှာပြောစရာရှိတယ်:

နောက်နေ့ internet cafeဆီ အဘိုးဝူပြန်လာလိုက်လေသည်။

ဆိုင်မန်နေဂျာ:အဘိုး၊ မင်းဒီနှစ်ရက်အတွင်းဘယ်တွေသွားနေတာလဲ?

အဘိုးဝူ:ခရီးထွက်တာ။

ဆိုင်မန်နေဂျာ:ဘယ်ကိုခရီးသွားတာလဲ?

အဘိုးဝူ:တောင်ဖြူ။

ဆိုင်မန်နေဂျာ:အဲဒီကမန္တနားတွေက တော်တော်အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်လို့ ငါကြားဖူးတယ်။

အဘိုးဝူ သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ လက်ထဲကာ၊ အဆောင်တစ်ပြုံလိုက်ကြီး ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး:

"ယူလိုက်။"

အပိုင်း(၆၂):ကအိကအောက်ဖြစ်စရာကောင်းသောရွေးချယ်မှု

“ရှိရှိ၊ မင်းတကယ်ပဲသရဲတွေမြင်နိုင်တာလား?” ချန်းယုကို ရှောက်ဟော
စိတ်အားတက်သန်စွာကြည့်လာလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။” ချန်းယုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ကျန်ဝမ်ဝမ်နဲ့ချူရှောင်းပြောလာမှတော့၊
ဒီကိစ္စကို ဖုံးကွယ်နေရန်ထပ်မံလိုအပ်လေတော့ဘူး။ ဒါ့အပြင်၊ တကယ့်အမှန်က
သူမဖုံးကွယ်ရမှာကို အရမ်းပျင်းနေပြီး တမင်သက်သက်မဖုံးကွယ်ထားလိုက်လေဘူး။

ချန်းယုလက်ကို ရှောက်ဟောစိတ်လှုပ်တရှားဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတယ်၊
“သာမန်ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေထက် မင်းကပိုအားကောင်းတယ်လို့
ကျန်ဝမ်ဝမ်ပြောဖူးသေးတယ်။”

ကျန်ဝမ်ဝမ် သူမကိုတောင် ကြော်ငြာပေးသေးတာလား?
ချန်းယုအနည်းငယ်အံ့သြသွားလေသည်။

ချန်းယု နှိမ်နှိမ်ချချပြန်ဖြေလိုက်လေတယ်၊ “ထိပ်ဆုံးဆရာတွေနဲ့ ယှဉ်ရင်
ငါ့အလောက်မကောင်းသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အောက်ခြေကလူတွေထက်တော့
ပိုကောင်းပါတယ်။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရင်ဆုံး ငါတို့နဲ့အတူ တစ်ခုခုကြည့်ပေးဖို့လိုက်လာခဲ့လိုက်ပေါ့။”
ရှောက်ဟောပြောပြီးနောက်၊ သူ့ခေါင်းကို ကားမောင်းနှင်နေတဲ့ ချင်ယီဘက်လှည့်လိုက်ပြီး
စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်လေတယ်၊ “ချင်ယီ၊ မြန်မြန်မောင်းလိုက်။”

“ငါတို့မကြာခင်အဲဒီကိုရောက်လိမ့်မယ်။” ချင်ယီပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

ချန်းယု စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကားက
လမ်းဆုံမှာရပ်သွားကာ၊ လှည့်လိုက်ပြီး ဆေးရုံတစ်ခုထဲဝင်လာလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်၊ ရှောက်ဟောဖုန်း ရုတ်တရက်မြည်လာလေသည်။
ရှောက်ဟောအဲ့တာကိုပြန်ဖြေလိုက်တော့၊ ကျန်ဝမ်ဝမ်ရဲ့
စီခနဲအော်ဟစ်သံကိုသာကြားလိုက်ရလေတယ်၊ “အစ်ကိုရှောက်ဟော၊ မြန်မြန်လာခဲ့။
အစ်ကိုသေတော့မယ်။”

“ငါတို့အောက်ထပ်ရောက်နေပြီ။” ရှောက်ဟောမျက်နှာ ချက်ချင်းကြည်ရဆိုးလာလေသည်။

ချင်ယီ၊ ကားရပ်ရန်နေရာလွတ်ရှာနေတဲ့သူ၊ လက်ကိုင်ဘီးကိုတိုက်ရိုက်လှည့်လိုက်ပြီး
အတွင်းလူနာဆောင်ဌာနအောက် မောင်းနှင်လာလိုက်လေတယ်။ “အပေါ်ကို
ရှိရှိအရင်ခေါ်သွားပေးလိုက်။”

“အိုကေ။” ရှောက်ဟွေပြောလိုက်ကာ၊ သူ့ဘက်ကနေ ချန်းယုကို
တိုက်ရိုက်ဆွဲခေါ်လာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု၊ ကားပေါ်ကနေ အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်လာခံရသူ၊ တကယ်တော့ ‘နင်ငါ့ကိုလွှတ်ပြီး
တစ်ဖက်ကနေဆင်းခွင့်ပေးလိုက်တာက
ပိုမမြန်သွားနိုင်ဘူးလား?’ လို့သူမပြောချင်နေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ အခုလက်ရှိ ရှောက်ဟွေမှာ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေတာ အရမ်းသိသာထင်ရှားနေလေသည်။

ကြောင်နေတဲ့ချန်းယုကို အတွင်းလူနာဆောင်ဆီ တစ်လမ်းလုံးဆွဲခေါ်လာပြီး၊
ဌာန၏၁၆ထပ်မြောက်ကို ဓာတ်လှေကားဆီပြီး၊ ဓာတ်လှေကားထဲကထွက်လာပြီးနောက်၊
တစ်လျှောက်လုံးချန်းယုကို ဆွဲခေါ်လာလေတယ်။ သွေးရှူးသွေးတန်းပြေးလာတာက
VIPလူနာဆောင်ရဲ့ တံခါးရှေ့၌ နောက်ဆုံးမှာရပ်လိုက်လေတော့သည်။

“ချန်းယု!” ချန်းယုကို ကျန်ဝမ်းဝမ်းမြင်လိုက်ချိန်၊ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ အံ့သြသင့်ပြီး
ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သွားလေသည်။

လူနာဆောင်ထဲ စုစုပေါင်း လူငှဦးရှိနေလေသည်။ ကျန်ဝမ်းဝမ်းကို
ချန်းယုပထမဆုံးကြည့်လိုက်ကာ၊ ထို့နောက် ဆေးရုံခုတင်ရှေ့တာအိုဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ထားတဲ့
သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်တာအိုဘုန်းတော်ကြီးကို သူမကြည့်လိုက်လေသည်။
စွမ်းအင်အလုံအလောက်ရှိတဲ့ ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးကို သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်တာအိုဘုန်းတော်ကြီး
တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားကာ၊ ခုတင်ပေါ်က လူရွယ်ထဲ ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးကနေ
စိတ်စွမ်းအင်သွယ်ပို့ပေးနေလေသည်။

“ဇီယန်၊ ဇီယန်ဘယ်လိုနေလဲ?” လူအုပ်ကိုဖြတ်ပြီး ရှောက်ဟွေတိုးဝင်လာကာ
ဆေးရုံခုတင်ရှေ့ပြေးလာလိုက်လေသည်။

“ချန်းယု၊ ငါ့အစ်ကိုကိုကယ်တင်ပေးပါ။” ချန်းယု တံခါးနား မလှုပ်ဘဲရပ်နေတာကို
ကျန်ဝမ်းဝမ်းမြင်လိုက်တော့၊ သူမမြန်မြန်ပေးလာကာ အသနားခံလိုက်လေသည်။

သူမငိုပြီးတောင်းဆိုနေတာကိုမြင်ဖူးတာ ချန်းယုအတွက် ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။
သူမလက်ကိုပြန်ဆွဲလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမကိုဖယ်ပစ်ချင်တယ်လို့ ကျန်ဝမ်းဝမ်းထင်သွားကာ၊
အတင်းအကြပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလေတော့သည်။

ဒီအချိန်၌ ရှောက်ဟွေလည်း တုံ့ပြန်လာလေတော့သည်။ ချန်းယုဘက် သူ့ခေါင်းလှည့်ပြီး ခေါ်လိုက်လေတယ်။ “ရှိရှိ၊ မင်းမြန်မြန်လာပြီးစစ်ကြည့်ပေးလို့ရမလား?”

“လွှတ်ပေး!” သူမလက်ထဲ တွဲလောင်းခိုနေတဲ့ ကျန်ဝမ်ဝမ်ကို ချန်းယု အနက်ရောင်မျဉ်းတွေပြည့်နေတဲ့ခေါင်းနဲ့အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ချန်းယု၊ အရင်တုန်းက ငါ့အမှားတွေပါ။ ငါနဲ့အကြောင်း မကောင်းကြောင်းမပြောခဲ့သင့်ဘူး။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့အစ်ကိုကိုကယ်တင်ပေးပါ။” ကျန်ဝမ်ဝမ်မျက်လုံးတွေ ငိုကြွေးထားတာကြောင့် ရောင်ကင်းလာလေတယ်။ သူမအစ်ကိုနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူမစိတ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ အရမ်းသိသာနေလေသည်။

“နင်ကငါ့ကိုချုပ်ထားတာလေ။ ငါ့သူ့အနီးဘယ်လိုလုပ်သွားလို့ရတော့မှာလဲ?” ချန်းယုအစစေးမိလုနီးပါးဖြစ်နေလေသည်။

“ဟာ...” ကျန်ဝမ်ဝမ်တောင့်သွားကာ၊ သူမဓာတ်လိုက်လို့ရှော့ရသွားသလိုမျိုး၊ သူမလက်ကိုမြန်မြန်လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဆေးရုံခုတင်ဆီ ချန်းယုလျှောက်လာလိုက်လေသည်။ အမေကျန်၊ ချူရှောင်းနဲ့ ရှောက်ဟွေက ခုတင်ကိုဝိုင်းရံထားကြလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်း သူတို့နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး မျှော်လင့်နေတဲ့အမူအရာနဲ့ ချန်းယုကိုကြည့်လာကြလေသည်။

ခုတင်ပေါ်က လူရွယ်ကိုချန်းယုကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျန်ဝမ်ဝမ်နဲ့ရုပ်ချင်းတူလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသားရေက ဖြူဖျော့ပြီး ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်လုနီးပါးဖြစ်နေလေတယ်။ သူ့အိပ်ရာပေါ် ရှိနေတာ အချိန်ကြာနေပြီဖြစ်တာကြောင့် ဖြစ်နိုင်လေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ပါးတွေ တော်တော်ပိန်နေလေတယ်။ သူ့ငြိမ်ငြိမ်လေးအိပ်စက်နေလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ထဲက တက်ကြွမှုက နည်းနည်းချင်းစီပျောက်ကွယ်နေလေသည်။

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်တာအိုဘုန်းတော်ကြီးထည့်ပေးလာတဲ့ စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ သူ့တက်ကြွမှုရောနှောနေပြီး စားပွဲတင်တင်းနစ်ဘောလုံးအရွယ်ရှိတဲ့ တွင်းနက်ထဲ လူရွယ်ရဲမျက်ခုံးကနေ စီးဝင်သွားလေသည်။ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်တာအိုဘုန်းတော်ကြီးသာ သူ့စိတ်စွမ်းအင် ဆက်တိုက်မထည့်သွင်းပေးနေဘူးဆိုရင်၊ အချိန်အကြာကြီးကတည်းက လူရွယ်ရဲတက်ကြွမှု ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရနိုင်လေသည်။

“အင်း!” သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်တာအိုဘုန်းတော်ကြီး ရုတ်တရက်နှုတ်မှုတ်လိုက်လေသည်။
သူ့ချွေးထွက်နေတဲ့နဖူးနဲ့ လက်တွေက အချိန်အများကြီး မဆွဲနိုင်တော့ကြောင်း
ပြသနေလေသည်။

“တာအိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်!” အမေကျန် သူ့ကိုစိတ်လှုပ်တရှားကြည့်နေလေသည်။

“မဒမ်ကျန် ... ဒီဘုန်းတော်ကြီး...စိုးရိမ်မိတယ်...အချိန်အကြာကြီးမဆွဲထားနိုင်မှာကို။”
တာအိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင် ခက်ခက်ခဲခဲပြောလာလိုက်လေသည်။

“အချိန်ခဏတောင့်ထားပေးဦး!” ချန်းယု ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

တံခါးကနေ ချန်းယုဝင်လာလိုက်ချိန်၊ မဒမ်ကျန်ရဲ့သမီး မလိမ်နေဘူးဆိုတာ
တာအိုကျောင်သိလိုက်လေသည်။ သူမပြောလာတဲ့မိန်းကလေးက တကယ်ပဲ
ကောင်းကင်ဘုံဆရာဖြစ်နေလေတယ်။ သူမနားတစ်ဝိုက် စိတ်စွမ်းအင်ကလည်း
သူ့ထက်ပိုသန်မာအားကောင်းနေလေသည်။ အခန်းထဲဝင်လာပြီးနောက်
ချန်းယုမလှုပ်လာတာသာဖြစ်နေလေတယ်။ တာအိုကျောင်ကလည်း ကျန်ဇီယန်ရဲ့တက်ကြွမှု
ဆက်လက်တည်ရှိနေရန် အာရုံစိုက်ထားလေတော့၊ ချန်းယုကိုမေးကြည့်ဖို့
သူ့မှာအချိန်မရနေလေဘူး။

အခုတော့ ချန်းယုအရင်ပြောလာခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ တာအိုဆရာကျောင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး
ပြောလိုက်လေတယ်။ “သုံး...သုံးမိနစ်။”

“ဒါဆိုရတယ်။” သူမကျောပိုးအိတ်ကနေ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

လော့မင်ကိုယ်ထဲက အိပ်စက်နေတဲ့မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို နီးထလာစေရန်အတွက်
မကောင်းမှုစွမ်းအင်တော်တော်များများသူမစုပ်ယူထားခဲ့လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်တွေအတွင်း
သူမပြန်သက်သာလာပြီဖြစ်ပေမဲ့၊ ‘ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်လာမဲ့ကိစ္စတွေကိုကာကွယ်ဖို့’
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ထဲသိမ်းထားတဲ့စွမ်းအင်ကို ငှားယူသုံးလိုက်လေသည်။

“ဝီဝီ!!!”

ချန်းယုလက်ထဲ သံလိုက်အိမ်မြှောင်မပျော်မရွှင်တုန်ခါလိုက်တာက၊
ငါစိတ်စွမ်းအင်စုပ်ယူပြီးတိုင်း၊ နင်ငါ့ကိုအားကုန်အောင်လုပ်နေတာပဲလို့၊
ပြောဆိုနေတယ့်အတိုင်းပဲ။

“လိမ်မာပါ၊ ညကျရင် အဲဒီမှာ ငါနင့်ကိုအိပ်ခိုင်းမယ်ဟာ။” ချန်းယု
ချော့ချော့မော့မော့ပြောလိုက်လေသည်။

သဲလိုက်အိမ်မြှောင်ငြိမ်သွားလေသည်။ ချန်းယု သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး အဲ့တာကို ညင်ညင်သာသာပစ်လိုက်လေသည်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်လေထဲလည်နေပြီး ကျန်ဇီယန်ရဲ့ခေါင်းပေါ်ရပ်သွားလေသည်။ စိတ်စွမ်းအင်ဖျော့ဖျော့လေး ဖျန်းချလာကာ လူရွယ်ရဲ့တစ်ခေါင်းလုံးကို ကာဆီးလိုက်လေသည်။

လူနာဆောင်ထဲက အခြားသူတွေ စိတ်စွမ်းအင်အလင်းရောင်ကို မမြင်နိုင်ပေမဲ့၊ အနက်ရောင်သံလိုက်အိမ်မြှောင်က လေထဲသို့ဘာသာလွင့်မျောနေတာကို မျက်မြင်တွေ့နေရတာက၊ ထိတ်လန့်ဖို့လုံလောက်နေလေပြီ။ ရှောက်ဟွေ့နဲ့ ချင်ယီ၊ တံခါးကဖြတ်ပြီးဝင်လာတဲ့သူ၊ မှင်သက်သွားလေတော့သည်။ စိတ်စွမ်းအင်အလင်းအောက်၊ ကျန်ဇီယန်ထဲက တွင်းနက် တက်ကြွမှုစုပ်ယူနေတာ ရုတ်တရက်ရပ်သွားပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်က စိတ်စွမ်းအင်ကိုစုပ်ယူလာလေတော့သည်။

ဒီအခွင့်အရေးကို ချန်းယုအမိဖမ်းလိုက်လေသည်။ သူမလက်တချောင်းဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ရဲ့စိတ်စွမ်းအင်ကိုသုံးကာ၊ ကျန်ဇီယန်ရဲ့နှုတ်ကြား အဆောင်တစ်ခု သူမရေးဆွဲလိုက်ပြီး၊ သူ့ကံထဲက လူရွယ်၏တက်ကြွမှုအားလုံးကို ချိပ်ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးစုတ်ချက်မှာ၊ အဆောင်ချိပ်ရိုက်သွားပြီး၊ တွင်းနက်၊ နဂိုက စားပွဲတင်တင်းနစ်ဘောလုံးတစ်လုံးအရွယ်ရှိတဲ့ တွင်းနက်က၊ ရုတ်တရက်ရှုံ့လာပြီး အဆောင်ချိပ်နဲ့ သူ့နှုတ်ကြားအောက် ဖိနှိပ်ထားတာကြောင့် အနက်ရောင်အစက်ကလေးအရွယ်အဖြစ် တဖြည်းဖြည်းသေးငယ်လာလေတော့သည်။ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်အား ချန်းယုပြန်သိမ်းလိုက်လေသည်။ ဒီအချိန်ကာလကို တာအိုကျောင်အခွင့်ယူပြီး စိတ်စွမ်းအင်သွင်းပေးနေတာ ရပ်လိုက်လေသည်။ သူယိမ်းယိုင်ပြီး သူ့နောက်ကထိုင်ခုံပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ?” နှစ်ယောက်သား လှုပ်ရှားနေတာရပ်လိုက်တာကို အမေချန်းမြင်လိုက်လေတော့၊ သူမချက်ချင်း စိုးရိမ်တကြီးမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

တာအိုကျောင် ချန်းယုကို အရင်ဆုံးလှမ်းကြည့်လိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချန်းယုက အောက်ကိုငုံ့ကြည့်ကာ၊ တစ်ခုခုကိုတွေးနေလေတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်သာရှင်းပြလိုက်ရလေတယ်၊ “သခင်လေးကျန်ရဲ့အခြေအနေက လက်ရှိအချိန်မှာ ထိန်းချုပ်မှာအောက်မှာရှိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့တက်ကြွမှုတော်တော်များများ အရင်ကစုပ်ယူခံလိုက်ရတယ်၊ စိုးရိမ်မိတာက...”

“ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ?” အမေချန်း စိုးရိမ်တကြီး တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

“သူမနိုးလာနိုင်မှာကို ငါစိုးရိမ်မိတယ်။” တာအိုကျောင့်သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သူမနိုးလာနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ? ငါ့သားကို ကယ်လိုက်နိုင်တာလား မကယ်နိုင်လိုက်ဘူးလား?” အမေချန်း သံကုန်ဟစ်ကာမေးလိုက်လေသည်။

သူမသား ရောဂါအသည်းအသန်ဖြစ်နေတာလို့ အစတုန်းက သူမထင်ထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။
ဆရာဝန်တွေမှာလည်း အကြံကုန်နေလေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူမသမီးခေါ်လာခဲ့တဲ့
တာအိုဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက တစ်ယောက်ယောက်က မှော်ကိုသုံးပြီး
သူမသားကိုအမိဖမ်းထားတယ်လို့ ပြောလာလေသည်။ အခု
သူမသားအခြေအနေတည်ငြိမ်အောင် သူတို့စီစဉ်လိုက်နိုင်လေပြီ၊ တာအိုဘုန်းတော်ကြီးက
သူမသားမနိုးလာနိုင်လောက်ဘူးလို့ ထပ်ပြောလာလေပြန်တယ်။ အမေကျန်
ပြုလဲလုနီးပါးဖြစ်နေပြီး သူမခံစားချက်တွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်လေတော့ဘူး။

“အမေ၊ အမေ၊ စိတ်ထိန်းပါဦး။” သူမအမေကို ကျန်ဝမ်ဝမ် ချော့မော့တဲ့အနေဖြင့်
ဖက်လာလိုက်လေသည်။

တစ်ဘက်က ချင်ယီ ရုတ်တရက်အသံထွက်ပြီးမေးလာလိုက်တယ်၊
“သူ့ကိုကယ်ဖို့နည်းလမ်းတစ်ခုရှိလား?”

“စုပ်ယူခံလိုက်ရတဲ့ သူ့တက်ကြွမှုကို ပြန်ရယူနိုင်သရွေ့၊” ချန်းယုကို
တာအိုကျောင့်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “ဒါပေမဲ့
ဒီတာအိုဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ကျင့်ကြံရေးအဆင့်က သခင်လေးကျန်ရဲ့တက်ကြွမှုကို
အတိအကျဘယ်သူစုပ်ယူသွားလဲဆိုတာ ထောက်လှမ်းကြည့်ဖို့ အဆင့်မမှီနေလေဘူး။”

တာအိုကျောင့်ရဲ့အကြည့်နောက် ချင်ယီလိုက်ကြည့်ပြီး ချန်းယုကိုကြည့်နေလိုက်တယ်၊ ချန်းယု
တချိန်လုံးတိတ်ဆိတ်နေလေတော့၊ သူ့ရုတ်တရက်မေးကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “ရှိရှိ၊
မင်းမှာနည်းလမ်းရှိလား?”

“ဟမ်?” ချန်းယုလှည့်ကြည့်လာလိုက်လေတယ်၊ သူမမျက်နှာက မှင်သက်နေပြီး
ချင်ယီပြောလိုက်တာကို သူမရှင်းရှင်းလင်းလင်းမကြားမိလိုက်လေဘူး။

“သူ့အပြည့်အဝပြန်မသက်သာလာခင် ဇီယန်ရဲ့စုပ်ယူခံလိုက်ရတဲ့ တက်ကြွမှုကို
ပြန်ရယူဖို့လိုတယ်လို့ တာအိုကျောင့်ပြောလာတာ။ သူ့တက်ကြွမှုပြန်ရယူဖို့
မင်းမှာနည်းလမ်းရှိလား?” ချင်ယီပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“မရဘူး!”

ချန်းယု ရုတ်တရက်ခေါင်းလှည့်လိုက်ပြီး ဆေးရုံခုတင်ကနေ ရုတ်တရက်ထထိုင်လိုက်တဲ့ ကျန်ဇီယန်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ လူရွယ်ရဲမျက်ဝန်းတွေက အသနားခံနေပြီး ချန်းယုအား ခေါင်းခါယမ်းပြနေလေသည်။

ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါကလိုလိုလျားလျားရှိနေခဲ့တာပဲ!

လူတစ်ယောက်ရဲ့တက်ကြွမှုကိုထုတ်ယူတဲ့ နည်းလမ်းက ကောင်းကင်ဘုံကိုဆန့်ကျင်တဲ့ မကောင်းမှုနည်းလမ်းဖြစ်လေတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကိုအောက်အောင်မြင်မြင်အသုံးချနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင်၊ အခုလိုမျိုး ချောချောမွေ့မွေ့စုပ်ယူနိုင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လေဘူး၊ ဘာအနှောက်အယှက်တစ်ခုမှမရှိဘဲပေါ့။

ထို့ကြောင့်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ချန်းယု နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာဖြစ်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့၊ သူ့တက်ကြွမှုစုပ်ယူခံရဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆန္ဒရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပြီး၊ တစ်ဖက်လူဆီ သွေးစွန်းရက်နဲ့ သွေးသွေးအဆီပေးခဲ့တဲ့သူကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေလေသည်။

ချန်းယုမျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ရုတ်တရက်မသိလေတော့ဘူး။ တစ်ဖက်မှာတော့၊ သေဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်ဆန္ဒရှိနေခဲ့တာဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်မှာတော့၊ သွေးဆွဲမျိုးတွေက သူ့ကိုတားရန် အသည်းအသန်ဖြစ်နေလေသည်။ အခြားသောသူရဲအိမ်မှုကိစ္စမှာ ပါဝင်နေတာအတွက် အောက်ဖြစ်တဲ့ခံစားချက်ကလေးပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“ရှိရှိ?” ချင်ယီအသံပေးလိုက်လေသည်။

ကျန်ဇီယန်: “အသက်လဲလှယ်တဲ့နည်းကို မရပ်ပစ်လိုက်နဲ့!”

ကျန်ဝမ်ဝမ်: “ညီမချန်းယု။”

ကျန်ဇီယန်: “သူမကိုထိခိုက်အောင်မလုပ်နဲ့!”

“ပါးစပ်ပိတ်!” ဆူညံသံတွေက ချန်းယုကိုခေါင်းကိုက်လာစေလေသည်။

သူမကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ကာ၊ လူတိုင်းကိုတွန်းထုတ်လိုက်ပြီး၊ လူနာဆောင်ကနေ တိုက်ရိုက်ထွက်လာလိုက်လေသည်။

အရင်က သူမတွေ့ကြုံခဲ့တဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲတွေအားလုံးကိုသတ်လိုက်တာဖြစ်ဖြစ် သူတို့အတွက်ငြိမ်းချမ်းရေးရှာပေးတာဖြစ်ဖြစ် သူမလုပ်ကူနိုင်လေသည်။ ကိစ္စတွေက အရမ်းရှုပ်ထွေးလာရင်၊ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ်လေးစဉ်းစားရန် သူမလိုအပ်လေသည်။

လူနာဆောင်ထဲကလူတိုင်း တောင့်သွားလေပြီ၊ အမေကျန် မြေပြင်ပေါ်
တိုက်ရိုက်လဲကျသွားလေတော့သည်။ ကျန်ဝမ်းဝမ်းနှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်ပြီး၊ တံခါးကိုတွန်းကာ
ချန်းယုနောက်ပြေးလိုက်သွားလိုက်လေသည်။

“ချန်းယု၊ ညီမချန်းယု။” ဓာတ်လှေကားဝင်ပေါက်နား ထွက်သွားတော့မလိုလုပ်နေတဲ့ ချန်းယုကို
ကျန်ဝမ်းဝမ်းတားလိုက်လေသည်။ “ညီမချန်းယု၊ ငါ့အစ်ကိုကိုကယ်ပူပါ။
အရင်ကဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံးက ငါ့အမှားတွေပါ။ ငါနင့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ...”

“အရင်ကဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ငါမေ့တောင်မေ့သွားခဲ့ပြီ။ အဲ့တာကို
ဘယ်တော့မှထပ်မပြောလာနဲ့တော့။” အရင်က ရေနစ်သေခဲ့တဲ့ ကလေးသရဲကို ကျန်ဝမ်းဝမ်း
ရည်ရွယ်ပြောဆိုနေတယ်ဆိုတာကို ချန်းယုသိနေလေသည်။

“နင်တကယ်ပဲငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးတယ်ဆိုရင်၊ ငါ့အစ်ကိုကိုကယ်ပေးပါ၊ ဟုတ်ပြီလား?”
ကျန်ဝမ်းဝမ်း တောင်းဆိုလိုက်ပြီး ဓားထောက်လုနီးပါးလုပ်နေလေသည်။

“ဝမ်းဝမ်း!” ချူရှောင်ပြေးလိုက်လာတော့ ကျန်ဝမ်းဝမ်းဓားထောက်မလိုလုပ်နေတာကို
မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျန်ဝမ်းဝမ်းကိုကူညီဖို့ သူမမြန်မြန်ပြေးလာလိုက်လေသည်။

ကျန်ဝမ်းဝမ်းကို ချူရှောင်တားလိုက်တာမြင်လိုက်တော့၊ ချန်းယု၊ သူမကိုတားမလိုလုပ်နေတဲ့သူ၊
သူမလက်တွေကို တိတ်တိတ်လေးပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ညီမချန်းယု၊ အရင်ဖြစ်ရပ်မှာ ဝမ်းဝမ်း သူ့အမှားကိုဝန်ခံပြီးပြီဆိုပေမဲ့၊ သူမတစ်ဦးထဲကိုပဲ
အပြစ်ပြောနေလို့မရဘူး။ သူမပေါ်သရဲတွယ်ကယ်နေတယ်ဆိုတာကို
နင်သာသတိမပေးခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ သူမကြောက်လန့်တကြား
ကောင်းကင်ဘုံဆရာကိုလိုက်ရှာနေခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။” ချူရှောင်မနေနိုင်ဘဲပြောလိုက်လေသည်။

“...” ချန်းယု ခဏလောက်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ တကယ်တော့၊
ချူရှောင်ပြောလာတာမှန်တယ်ဆိုတာ သူမသိလေသည်။ သူမသာ ကျန်ဝမ်းဝမ်းကို
တမင်သက်သက်မခြောက်လှန့်ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီသရဲကလေး
ပြန်လည်မွေးဖွားနေလောက်ပြီဖြစ်လေပြီ၊ အကျိုးဆက်ဖြစ်ရပ်တွေ
ဖြစ်ပေါ်လာမှာမဟုတ်လေဘူး။

ကျန်ဝမ်းဝမ်းကိုမြင်ချိန် သူမအရမ်းဒေါသထွက်သွားရတာရဲ့ အကြောင်းရင်းက
ကျန်ဝမ်းဝမ်းပါးစပ်ကို သူ့လက်နဲ့ သရဲကလေးကာလာတာကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အခုလေးတင်သေသွားတဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ဝိညာဉ်က အလွန်အမင်းအားနည်းလှလေတယ်။
ကြောက်လန့်လွန်းအားကြီးတာဖြစ်ဖြစ် ရန်ငြိုးထားလွန်းတာဖြစ်ဖြစ် မရှိနေခဲ့ဘူးဆိုရင်၊
ကျန်ဝမ်းကိုထိန်းချုပ်ဖို့ သရဲကလေးမှာ စွမ်းအင်မရှိနေနိုင်လေဘူး။ ဒီတော့၊ သရဲကလေး
ငြိမ်းချမ်းရေးရှာဖို့ ကူညီရန်အတွက် ကျန်ဝမ်း သေချာပေါက် တစ်ယောက်ယောက်ကို
ရှာချင်ခဲ့နိုင်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးမှာတော့ သူမစိတ်ပြောင်းသွားပြီး သရဲကလေးကိုစုစည်းဖို့
တစ်ယောက်ယောက်ကိုရှာခဲ့တာဖြစ်နိုင်လေသည်။ အန္တရာယ်ကို
သရဲကလေးသတိထားမိလိုက်တော့၊ ပင်ကိုအသိစိတ်အရ
ကျန်ဝမ်းရဲ့ပါးစပ်ကိုကာလိုက်လေတယ် ဒီတော့မှ
သူမစကားမပြောနိုင်တော့မှာဖြစ်လေသည်။

ဒီကိစ္စကို သူမတို့တကယ်ပဲရှင်းလင်းလိုက်သင့်လေသည်။ သူမကော
ကျန်ဝမ်းနှစ်ဦးလုံးရဲ့အမှားဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့
သရဲကလေးအတွက် ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးရှာပေးလိုက်ပြီး ကျန်ဝမ်းအား သရဲကလေးနာမည်နဲ့
တောင်ပေါ်ကကလေးတွေကိုလူ့ဒါန်းခိုင်းခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ဒါက
ကံဆုလဒ်တွေကိုစုပုံလာစေလေတယ် ဒီတော့ အဲဒီကလေး နောင်အနာဂတ်မှာ
ကောင်းမွန်တဲ့ကလေးအဖြစ် ပြန်လည်ဝင်စားနိုင်မှာဖြစ်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ အဆုံးမှာတော့၊ ကျန်ဝမ်းအမှားက သူမနဲ့ပတ်သတ်နေလေတယ်။ ကျန်ဝမ်းကို
ချန်းယုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီကိုငါနဲ့သွားမယ်။”

ကျန်ဝမ်းတောင့်သွားလေတယ်။ ထို့နောက် ထောင့်တထောင့်ဆီ
ချန်းယုနောက်ကလိုက်လာလိုက်လေသည်။

သူမတို့နောက်ပြေးလိုက်လာတဲ့၊ ရှောက်ဟွေ့နဲ့ ချင်ယီကို ချန်းယုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
အနီးနားရပ်နေတဲ့ချူရှောင်ကိုလည်း သူမကြည့်လိုက်ပြီး၊ သူမဘေးနားက ကျန်ဝမ်းကို
တီးတိုပြောလိုက်လေတယ်။ “နင့်အစ်ကိုသေချင်နေတယ်ဆိုရင်၊
နင့်သူ့ကိုကယ်ပေးဦးမှာပဲလား?”

“ဘာ??” မယုံသင်္ကာဖြစ်လျက် သူမခေါင်းကို ကျန်ဝမ်းမော့လာလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုမျိုး နင့်အစ်ကိုဖြစ်နေရတာရဲ့အကြောင်းရင်းက နင့်အစ်ကိုရဲ့မွေးရက်နဲ့သွေးအဆီကို ယူပြီး
အသက်လဲလှယ်ခြင်းနည်းကို တစ်ယောက်ယောက်အသုံးပြုခဲ့တာကြောင့်ပဲ၊ ဆိုလိုချင်တာက
နင့်အစ်ကိုရဲ့သက်တမ်းကာလကို သေတော့မဲ့လူတစ်ဦးနဲ့လဲလှယ်နေတာ။” ချန်းယုပြောလိုက်ပြီး၊
“ဒီလိုနည်းပညာကို ချိုးဖျက်ပစ်ဖို့က မခက်ခဲဘူး။ အမှန်တကယ်ကွာခြားနေတာက
နင့်အစ်ကိုကိုက တကယ်တမ်းဆန္ဒရှိနေခဲ့တာပဲ။”

“ဘ-ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ? ငါ့အစ်ကိုကဘာလို့ဆန္ဒရှိနေရတာလဲ?” ကျန်ဝမ်းဝမ်းမျက်နှာက နားမလည်မှုတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေလေသည်။

“ကျွတ်!” ချန်းယုမျက်မှောင်ကြုပ်လိုက်လေတယ်။ ဒီကိစ္စကို သူမသယ်ပို့လို့မရဘူးလို့ သူမခံစားမိလိုက်လေသည်။ ဒီလိုစိတ်နဲ့ သူမလက်ညှိုးနဲ့လက်ခလယ်ကိုအတူစုလိုက်ပြီး ကျန်ဝမ်းဝမ်းမျက်လုံးရှေ့ဖြည်းဖြည်းချင်းကြက်ခြေခတ်ခတ်လိုက်လေသည်။

ကျန်ဝမ်းဝမ်း မရည်ရွယ်ဘဲ မျက်တောင်ခပ်လိုက်လေသည်။

“အခု လူနာဆောင်ကိုပြန်ရင် နင့်အစ်ကိုကို နင်တွေ့လို့ရပြီ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ?” ကျန်ဝမ်းဝမ်း ပိုတောင်ကြောင်သွားလေတော့သည်။

“ယင်ယန်မျက်လုံးတွေက မိနစ်သုံးဆယ်ပဲခံတယ်။ ဒီတော့ နင်မြန်မြန်လုပ်သင့်တယ်။” ချန်းယုတိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်လေသည်။

ဒီတော့မှသာ ကျန်ဝမ်းဝမ်းတုံ့ပြန်လာလေသည်။ သူမလှည့်ပြီး လူနာဆောင်ဆီပြေးသွားလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၆၃):ကအိကအောက်ဖြစ်စေသောရွေးချယ်မှု

“ဝမ်ဝမ်?” ကျန်ဝမ်ဝမ် ရုတ်တရက်ပြေးထွက်သွားတာကို ချူရှောင်မြင်လိုက်တော့၊
နေရာမှာတင်ရပ်နေတဲ့ ချန်းယုကို ဇေဝဇဝါဖြစ်နေတဲ့အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လာလိုက်ကာ၊ လှည့်ပြီး
နောက်ကလိုက်သွားလေတော့သည်။

ချင်ယီနဲ့ရှောက်ဟွေ အနီးနားလာလိုက်လေသည်။ ချန်းယုကို
ရှောက်ဟွေကြည့်ပြီးမေးလိုက်လေတယ်၊ “ရှိရှိ၊ အစောက ကျန်ဝမ်ဝမ်ကို
မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ?”

“ဒါကသူတို့မိသားစုကိစ္စလေ၊ ဒီတော့ ငါနင့်ကိုဖြေပေးလို့မရဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ကျန်ဝမ်ဝမ်ဆီ
နင်ကိုယ်တိုင်မေးကြည့်လိုက်လို့ရတယ်။” ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

ချင်ယီနဲ့ရှောက်ဟွေ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြပြီး၊ ချန်းယုကို
ရှောက်ဟွေဆက်မေးလိုက်လေတယ်၊ “ဒါဆို...ဇီယန်ရဲ့အခြေအနေ၊
အကူအညီတစ်ခုခုဖြစ်နိုင်လား?”

“သူ့ကိုကယ်တင်နိုင်လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမဟုတ်ဘူး။ မေးခွန်းက သူ့ကိုကယ်တင်ရမလား
မကယ်တင်ရဘူးလားဆိုတာပဲ။” ချန်းယုမျက်မှောင်ကြုပ်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲ? ဒါပေါ့၊ သူ့ကိုကယ်တင်လို့ရရင် ကယ်တင်ရမှာပေါ့။
သူ့ကိုကယ်ရမလား မကယ်ရဘူးလားဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ?” ချင်ယီ
နားမလည်ဖြစ်နေတာကို မေးလာလိုက်လေသည်။

အဲဒီအချိန်၌၊ လူနာဆောင်၏အခြားတစ်ဖက်ကနေ ဆူညံသံထွက်ပေါ်လာလေတယ်။ အထဲမှာ
တစ်ခုခုဖြစ်ပျက်နေမှာကို ချင်ယီနဲ့ကျောက်ဟွေ စိုးရိမ်မိလေတယ်၊ ဒီတော့
သူတို့မြန်မြန်ပြန်ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

သူတို့ပြေးထွက်သွားပြီးနောက်၊ ချန်းယု ခဏလောက်တွေးကြည့်လိုက်ကာ ရှောက်ဟွေထံ
စာတစ်စောင်ပို့ပေးလိုက်လေတယ်၊ (ငါ့ချုပ်က ခုနစ်ရက်ပဲကြာရှည်ခံမယ်ဆိုတာ
ကျန်ဝမ်ဝမ်ကိုပြောပြလိုက်ဦး။ ဒီခုနစ်ရက်မှာ သူ့အစ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးသွားရင်၊
ငါ့ကိုထပ်လာတွေ့လိုက်။)

စာပို့ပြီးနောက်ဖ ချန်းယု ဓာတ်လှေကားကိုဝင်ကာ အထဲကထွက်လာလိုက်လေသည်။
ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံး ချန်းယု စိတ်ကောင်းမဝင်နေလေဘူး၊ ညရောက်တဲ့အထိ
သူမစိတ်ဓာတ်ကျနေလေသည်။ လော့မင်တောင် ဒါကိုသတိထားမိလာလေသည်။

“ဆောင်းရာသီပိတ်ရက်လေ။ မင်းဘာလို့မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေရတာလဲ?” လော့မင် ထူးထူးဆန်းဆန်းမေးလာလိုက်လေသည်။

“ညီမဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲမသိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရလို့။” ချန်းယု မျက်မှောင်ကြုပ်ကာပြန်ဖြေလာလေသည်။

“ငါနားထောင်ကြည့်ရအောင်။ မင်းကိုကူပြီး ပိုင်းခြားစိစစ်ပေးမယ်။” တစ်ခုခုကြောင့် သူမစိတ်လေးလံနေတာကို မြင်တွေ့ရတာ လော့မင်အတွက် ရှားပါးလှလေတယ်။ ဒီတော့ သူမတတ်နိုင်ဘဲ အနည်းငယ်သိချင်မိလာလေသည်။

“ညီမ ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဒီနေ့ကြုံလာခဲ့ရတာ။” ကျန်ဝမ်ဝမ်နာမည်ကို ချန်းယုမပြောပြလိုက်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ခုဖန်တီးလိုက်ပြီး၊ လော့မင်ထံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေတယ်။ “ဒီတော့၊ တတိယအစ်ကို၊ ဒီလူကိုညီမကယ်သင့်တယ်လို့ထင်လား၊ မကယ်သင့်ဘူးလို့ထင်လား?”

“အသက်လဲလှယ်ခြင်းနည်းလမ်းက ပင်ကိုအားဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်လို့ မင်းပြောထားတယ်လေ၊ ဒီတော့ သာမန်ဖြစ်ရပ်မှာဆို ဒီလူကိုမင်းကယ်လိုက်သင့်တယ်။” လော့မင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလူက သူ့အသက်ကို အခြားသူအတွက် လဲလှယ်ဖို့ ဆန္ဒရှိနေတယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “ပြောရရင်မ သူကယ်တင်လိုက်တဲ့တစ်ယောက်မှာ ဆက်လက်အသက်ရှင်နေနိုင်တယ်။ ညီမသာ အသက်လဲလှယ်ခြင်းနည်းကို ရပ်လိုက်မယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို တစ်ဖက်လူကို သတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေမှာ။”

လော့မင် အနည်းငယ်မှင်သက်သွားလေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူက သေတော့မှာမဟုတ်ဘူးလား?”

“မတူဘူး။ အခြားသူသာ အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းကိုင်တာဖြစ်ဖြစ် ဖျက်လိုဖျက်ဆီးထောင်ဖမ်းတာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါဆို အံ့ဖွယ်နိယာမကို လိုက်နာပြီး ဘာမှသိက္ခာစောင့်ထိန်းမနေဘဲ ညီမရပ်ပစ်လိုက်မှာ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက၊ သူကဆန္ဒရှိနေတာပဲ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါက အချို့ကားမတော်တဆဖြစ်တာနဲ့တူတယ်။ လမ်းပေါ်ကလေးက အတိုက်ခံရမယ့်သူ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းတစ်ဖက်ကအမေက သူ့ကိုအလိုအလျောက်ကယ်တင်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီမတော်တဆမှုကို ညီမမှာရပ်ဖို့နည်းလမ်းရှိမယ်ဆိုရင်၊ သူမကိုယ်ပိုင်ကလေးကို ကယ်မှာကနေ အမေကိုရပ်လိုက်သင့်တယ်လို့ အစ်ကိုထင်လား?”

“...” ဒီမေးခွန်းက လော့မင်ကို အခက်အခဲဖြစ်သွားစေလေသည်။ ဒါက အဖြစ်ဆိုးတာပဲ၊ အဆိုးသတ်နှစ်ခုလုံးက မကောင်းနေလေဘူး။

“အစ်ကိုသိပါတယ်၊ ညီမမြင်လိုက်ဘူးဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ညီမမှာအရည်အချင်းမရှိနေဘဲ ဘာမှမလုပ်ပေနိုင်လို့ဆိုရင် အဆင်ပြေနေဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမမြင်လိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ အဲ့တာကိုတားလိုက်ဖို့ ညီမမှာအရည်အချင်းလည်းရှိနေသေးတယ်။ ဘယ်သူသေသေ ဒီလူနှစ်ယောက်ကိစ္စထဲ ညီမပါဝင်ပတ်သတ်နေတယ်လို့ ဘာလို့ခံစားနေရပါလိမ့်၊ အာ? အရမ်းစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်တာပဲ၊ အဘာ!” ခေါင်းအုံးကိုဖက်ရင်း ဆိုဖာပေါ် ချန်းယုလို့မှချလိုက်ကာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေလေတယ်။ “တကယ်တော့၊ သူ့အပြုအမူကို ညီမနားမလည်နိုင်ဖြစ်နေတာ။ ဒီလိုလုပ်တာက သူ့မိဘတွေကို အရမ်းဝမ်းမနည်းသွားစေနိုင်ဘူးလား?”

“မင်းဘာလို့စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေရတာလဲ?”
လော့မင်ရုတ်တရက်အသံထွက်ပြောလာလေတယ်။ “ဒီဖြိုးရပ်ကို မင်းတစ်ခါမှမကြုံတွေ့ဖူးသလိုမျိုး မင်းဟန်ဆောင်နေလို့ရတာပဲ။ သူ့မိသားစု မင်းကိုအကူအညီတောင်းလာရင်၊ မင်းဝင်မပတ်သတ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်လို့ရတာပဲ။”

“ဒါပေမဲ့ ညီမမြင်ခဲ့တယ်လေ၊ အာ။ အဲ့တာကို မမြင်ခဲ့ဘူးလို့ ဟန်ဆောင်နေလို့ရမယ့် နှင်းမရှိနေဘူး၊ အဘာ” ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းလာလေတော့သည်။

လော့မင်မနေနိုင်ဘဲ ပြုံးလိုက်မိတယ်။ သူ့လက်ဆန့်ထုတ်ကာ သူမကိုယ်သူမ ခေါင်းအုံးနဲ့ တွေ့ဆုံထားတဲ့ ချန်းယုကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကာ၊ “ထလိုက်၊ မင်းကိုယ်မင်းမွန်းမသွားစေနဲ့ဦး။”

ချန်းယု သူမကိုယ်သူမကာထားပြီး မလှုပ်ဘဲနေနေလိုက်တယ်။ .

“မင်းဘာလို့စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေရလဲဆိုတာ မင်းသိလား?”
လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“ညီမမသိဘူး။” ချန်းယု စူပုပ်ပုပ်နဲ့ ပြန်ဖြေလာလိုက်လေသည်။

“ဘာလို့ဆို မင်းကကြင်နာတတ်တာကြောင့်ပဲ။” လော့မင် ရုတ်တရက်အရွှန်းဖောက်လိုက်လေသည်။

သူမမျက်နှာကနေ ခေါင်းအုံးကို ဖယ်လိုက်ပြီး၊ လော့မင်ကိုကြည့်ကာ ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “ညီမမကြင်နာတတ်ပါဘူး။ ညီမသရဲဖမ်းတုန်းက၊ အဲဒီသရဲ ဘယ်လောက်ပဲ သနားစရာကောင်းနေပါစေ၊ သူ့ကိုခေါ်ထုတ်လာခဲ့တာပဲ။”

“ဒါက သူတို့ကို ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ ပို့ပေးလိုက်တာက အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ မင်းသိနေတာကြောင့်လေ။” လော့မင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက မတူနေဘူး။ မင်းပြောနေတဲ့ ဒီလူက အခြားသူကိုညီအသည်းအသန့်ကယ်တင်ပေးချင်နေတာ၊ ပြီးတော့ မင်းစိတ်ထဲမှာလည်း သူ့ကိုမသေစေချင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မလား?”

“...” ချန်းယုတောင့်သွားကာ ခေါင်းအုံးကိုဖက်ပြီး ထထိုင်လိုက်လေတယ်။ “ညီမမသိဘူး။”

“နှစ်ဦးလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ မင်းအဲ့တာကိုလုပ်ပေးလိုက်မှာမလား?” လော့မင်မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမရှိနေဘူး။” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “အသက်လဲလှယ်တာက သေတော့မယ့်လူတွေအပေါ်မှာပဲ အသုံးပြုနိုင်တာ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့သေသွားမှာပဲ။”

“ဒီကိစ္စကို မင်းမလွှတ်ပေးနိုင်မှတော့၊ မင်းဘာလို့သွားပြီး ပိုနားလည်လာအောင် ဘာလို့မကြိုးစားကြည့်တာလဲ?” လော့မင်ပြောလိုက်လေတယ်။ “မင်းပိုသိလာရင်၊ နောက်ဘာဆက်လုပ်ဖို့လို့မလဲဆိုတာ မင်းသိလာနိုင်တာပဲ။”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ညီမမသိနေသေးဘူးဆိုရင်ကော?” ချန်းယုမေးလိုက်လေသည်။

လော့မင် တွေးကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါမှမဟုတ် ငါ့အတွက်လုပ်ပေးသလိုမျိုး မင်းတွေးကြည့်လိုက်ပေါ့။ ငါသိချင်မိတယ်။ တစ်ဖက်လူရဲ့အသက်အတွက် အဲဒီလူက လဲလှယ်လာအောင် ဘယ်လိုဆက်ဆံရေးမျိုးရှိနေတာကြောင့်လဲဆိုတာ။”

“ဟမ်...” ချန်းယုခဏလောက်တုံ့ဆိုင်းသွားလေတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ညီမဆရာရဲ့စည်းကမ်းက တာဝန်တစ်ခုညီမယူလိုက်မယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံကောက်ရမယ်တဲ့။”

လော့မင် ကျိတ်ရယ်ကာ ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါဆို ဒီကိစ္စ စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့အတွက် တစ်ဒေါ်လာနဲ့ ငါမင်းကိုငှားလိုက်မယ်လေ၊ အိုကေ?”

“တစ်ဒေါ်လာ? အရမ်းဈေးပေါတာပဲ၊ အာ။ ထားလိုက်ပါတော့။

ညီမတို့ကြားကသိကျွမ်းမှုအတွက်၊ ညီမ အစ်ကိုကို လျော့ဈေးပေးပါ့မယ်။” ချန်းယု ခေါင်းအုံးကိုပစ်ကာ၊ စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးကိုယူပြီး တစ်ကိုက်ပြီးတစ်ကိုက်စားလိုက်လေသည်။

ချန်းယု စိတ်ပြန်ကြည်လာတာကို လော့မင်မြင်လိုက်တော့ သူမနေနိုင်ဘဲ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ပိုက်ဆံမက်တဲ့သူအတွက် လျော့ဈေးပေးပြီး တစ်ဒေါ်လာကိုလက်ခံပေးလာတာက၊ ချန်းယု သူ့ကို အစွမ်းကုန်အရေးထားကြောင်း တွေးကြည့်လို့ရလေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

လက်ထောက်များ chat group၌

“မိန်းကလေးချန်းယု၊ မီလီယံချီတွေကိုသာ ချိန်ရွယ်တဲ့သူ၊ တတိယသခင်လေးကိုကူညီဖို့ တစ်ဒေါ်လာကို လက်ခံခဲ့တာ။”

“မိန်းကလေးချန်းယု တတိယသခင်လေးကို သဘောကျတယ်ဆိုတာ မှန်နေတာပဲ။”

“ဒါပေမဲ့ တတိယသခင်လေးက တော်တော်ချမ်းသာတာလေ။”

“ဒါကကျီစယ်တာကွ!”

“ကျီစယ်တာအားလုံးကို မင်းသိနေတာပဲ၊ ငါတို့စစ်စစ်ခန်းက အတူတူမဟုတ်ဘူးလား? ဘာလို့တအားကွာခြားနေရတာလဲ?”

အပိုင်း(၆၄):ငါ့ကိုမနာလိုတာ

ကျန်ဇီယန်မှာ ဘာဖြစ်ပျက်ခဲ့လဲဆိုတာ ချန်းယုအဖြေရှာချင်ပေမဲ့၊ ကျန်ဝမ်ဝမ်နဲ့ အခြားသူတွေ သူမကိုထပ်မံလာရှာမယ့် အခြေအနေအပေါ်မူတည်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ချန်းယုမသိလေဘူး။ ဆေးရုံကနေ သူမထွက်လာပြီးလို့ နှစ်ရက်ကြာကတည်းက၊ ကျန်ဝမ်ဝမ် သူမကိုထပ်မံလာရှာလေဘူး၊ ချင်ယီကော ရှောက်ဟွေပါအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ ဒါကထူးဆန်းတယ်လို့ အစက သူမခံစားမိလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းဆက်မတွေးနေလေတော့ဘူး၊ အစကတည်းက သူမက အပြစ်ကင်းကင်းပါဝင်ပတ်သတ်နေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ သူမ နဂိုကတွေးနေတာက သူမမြင်ပြီးသွားမှတော့ ဒီအတိုင်းတဝက်တပြတ်မထားခဲ့နိုင်လေဘူး၊ ဖြေရှင်းရန်နည်းလမ်းကောင်းများရှိနေမလား သူမကြိုးစားရှာကြည့်ပေးမှာဖြစ်လေသည်။

သို့သော်၊ တစ်ဖက်လူထံမှ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိဘဲ နှစ်ရက်တာကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ ချန်းယုမှာ ဘုရင်မရှိချိန် သေလုနီးပါးပူပန်နေတဲ့၊ ကုန်းကုန်းလို စရိုက်မျိုးမရှိနေလေဘူး၊ ဒီတော့ အဲ့တာကြောင့် သူမစိတ်အနှောက်အယှက်မဖြစ်နေလေတော့ဘူး။ သူတို့ ပိုအားကောင်းတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦး ရှာတွေ့သွားခဲ့တာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူမတွေးလိုက်မိလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီးမသေချာနေလေဘူး။

ထို့ကြောင့်၊ ချန်းယုရဲ့ အရင်အစီအစဉ်အရ၊ တတ်နိုင်သမျှ မြင့်တင်နိုင်ဖို့ ရုပ်လွန်ပညာ websiteကနေ တာဝန်များလက်ခံတဲ့ ခရီးစဉ်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

အဲဒီနေ့ နေ့လယ်စာစားပြီးနောက်၊ ကြေးစားနဲ့ ဆရာမော် လော့မိသားစုခြံဝန်းအသေးလေးဆီ ထပ်မံရောက်လာလေသည်။ ကြေးစားကို ဆရာမော်ကိုယ်တိုင် လာပို့ပေးတာကြောင့် လော့မင်အံ့ဩသွားရလေတယ်: “ဆရာမော်၊ ဘာလို့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလာခဲ့ရတာလဲ?”

“မင်းဘယ်လိုနေလဲ ငါလာကြည့်ရင်း အထက်က မင်းဆီ ကြေးစားပို့ခိုင်းတာနဲ့ အချိန်ကိုက်ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ငါနဲ့အတူ ယူလာခဲ့လိုက်တော့တာ။” ကြေးစားထည့်ထားတဲ့ သစ်သားသေတ္တာကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဆရာမော်သတိပေးလိုက်လေတယ်။ “အထက်ကနေ မင်းတစ်ခုခုတောင်းဆိုဖို့ဆိုတာ တော်တော်ရှားတယ်၊ ဒီတော့ ဒီတကြိမ် မင်းကြေးစားတောင်းဆိုလာတော့၊ အထက်ကကြီးကြပ်သူတွေ ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ သဘောတူလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစားကို မင်းနားမှာထားတာက အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ငါသတိပေးရဦးမှာပဲ။”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်။” အရင်တကြိမ် မကောင်းမှုဝိညာဉ် ရုတ်တရက်ပြင်းပြင်းထန်ထန်လွတ်ထွက်သွားချိန်၊ ဆရာမော်အပါအဝင် လက်ထောက်အဖွဲ့က အရာအားလုံးကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့လေသည်။ ဒီဓားက မကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို အစပျိုးပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ အထက်ကသာသိသွားမယ်ဆိုရင်၊ ဒီဓားကို သေချာပေါက် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ထိန်းသိမ်းထားမှာဖြစ်လေသည်။

“ဒီတကြိမ် တစ်ခုခုဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်၊ ဖုံးကွယ်ပေးဖို့ ထပ်ကူညီပေးလာမှာမဟုတ်ဘူး။” ဆရာမော်ပြောလိုက်လေသည်။

“နားလည်ပါပြီ။” လော့မင်ပြုံးလိုက်ကာ၊ “ရှိရှိမှာ မှော်လက်နက်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီတော့ သရဲတွေဖမ်းချိန် သူမပိုဘေးကင်းသွားနိုင်တယ်။ ဒါ့အပြင်၊ သရဲဘုရင်အဆင့်ရှိတဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲပေါ်လာဖို့ဆိုတာ ကြိုတောင့်ကြိုခဲလို့ဆရာပြောထားတာပဲ။”

“ဒါအမှန်ပဲ၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ပယောဂနှင့်တွဲနည်းလမ်းတွေက ရုပ်လွန်ပညာလောကမှာ ထိပ်ဆုံးသုံးနေရာမြောက်မှာရှိနေတာ။ သူငယ်ချင်းလေးချင်းက ငယ်တယ်ဆိုပေမဲ့၊ သူမကျင့်ကြံရေးအဆင့်က မြင့်နေပြီ။ ကြေးဓားကာကွယ်ပေးတာနဲ့ဆိုရင်၊ သူမဘာအန္တရာယ်မှ မရင်ဆိုင်ရတော့ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။” ချန်းယုဆီ ကြေးဓားပေးလာဖို့ သဘောတူရတာရဲ့အကြောင်းရင်းက ဒါကြောင့်ဖြစ်ဆဲလေသည်။ ချန်းယုဘေးကင်းလုံခြုံနေမှသာ လော့မင်မဆင်မခြင်လုပ်လာတော့မှာမဟုတ်လေဘူး။

“စကားမဆက်...” သရဲဘုရင်အကြောင်းပြောရင်း၊ ချီချောင်မင်ကို လော့မင်ရုတ်တရက်သတိရသွားလေသည်။ “သရဲဘုရင်ကိုမွေးထားတဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာကို ဖမ်းမိပြီလား?”

“အင်း” ဒီအကြောင်းပြောလာတော့ ဆရာမော်မနေနိုင်ဘဲ ပြုံးလာမိလေတယ်၊ “အဲဒီချီချောင်မင်က ထွက်ပြေးတဲ့နေရာမှာ တော်တော်အားကောင်းတယ်။ အဖွဲ့ခြောက်က သူ့ကိုငါးရက်လောက် လိုက်ဖမ်းနေခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ တောင်ဖြူဆီ သူလွတ်မြောက်သွားနိုင်ခဲ့သေးတယ်။”

အဖွဲ့ခြောက်ဆိုတာက ရုပ်လွန်ပညာအဖွဲ့အစည်းက ရုပ်လွန်ပညာနည်းလမ်းတွေကိုအသုံးပြုပြီး လူတွေကိုဘေးအန္တရာယ်ပေးတဲ့ မကောင်းတဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေကိုဖမ်းဖို့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။ ရုပ်လွန်ပညာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူတို့တွေက ရဲသားတွေနဲ့ ဆင်တူနေလေသည်။

လော့မင်အံ့သြသွားလေတယ်၊ “သူတောင်ဖြူဆီထွက်ပြေးသွားတာ?”

“တောင်ဖြူမှာ တောင်ဖြူဂိုဏ်းရှိတယ်။ ချီချောင်မင်က အဲဒီကလေး။ တောင်ဖြူဂိုဏ်းက ရုပ်လွန်ပညာလောကထဲ အတော်ကလေးခွင်းချက်ဖြစ်တဲ့ဂိုဏ်းတစ်ခုလေ။”
ဆရာမော်မိတ်ဆက်လာလေတယ်။ “သူတို့တည်ထောင်တဲ့ဘိုးဘေးဘီဘင်က တစ်ယူသန်ကောင်းကင်ဘုံဆရာ။ စစ်ကာလအတောအတွင်း၊ လူတွေရဲ့မပျော်ရွှင်မှုနဲ့ လောကရဲ့နက်ရှိုင်းတဲ့နာကြည်းချက်ကိုအမြတ်ထုတ်ပြီး မလိုမုန်းထားသရဲတော်တော်များများသန့်စင်ခဲ့တာ၊ အဲ့တာတွေက နောက်ပိုင်းအချိန်ကြာလာတော့ သရဲဘုရင်တွေအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားတာ။”

“သရဲဘုရင်တွေက အရမ်းအားကောင်းပြီး၊ သာမန်ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေ သူတို့တွေကို အလွယ်တကူမယှဉ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ တောင်ဖြူဂိုဏ်းက ဖြည်းဖြည်းချင်းကြီးပွားတိုးတက်လာတာ။ နောက်တော့၊ စစ်ပွဲရပ်သွားခဲ့ပြီ။ လောကရဲ့နာကြည်းချက်က အရမ်းမနက်ရှိုင်းနေတော့ဘူး၊ မကောင်းမှုဝိညာဉ်တော်တော်များများ ငရဲဆီပြန်သွားကြတယ်။ သရဲဘုရင်တွေကို သန့်စင်ဖို့ကလည်း ပို၍ပို၍ခက်ခဲလာတယ်၊ ဒီတော့ တောင်ဖြူဂိုဏ်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆင်းလာတယ်။” ဆရာမော်ရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “အဲဒီချီချောင်မင်က လက်ရှိတောင်ဖြူဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးတပည့်ပဲ။ သူ့ထူးချွန်တဲ့ပါရမီကြောင့်၊ သူ့ဆရာက သူ့ကိုတအားနှစ်သက်သဘောကျတယ်၊ သူ့ဆရာက သူ့ဆီသရဲဘုရင်တစ်ကောင်လက်ဆင့်ကမ်းပေးလာခဲ့တာ။”

“သူ့ဆီလက်ဆင့်ကမ်းတာ? အဲဒီသရဲဘုရင်ထက် တောင်ဖြူဂိုဏ်းမှာ တော်တော်များများရှိနေမှာပဲ။ ဒီတော့ သူတောင်ဖြူဂိုဏ်းဆီပြန်ပြေးသွားပြီး သူ့ဆရာက သူ့ကိုအကာအကွယ်ပေးလာတယ်ပေါ့?” လော့မင် နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ “ဒါဆို အဖွဲ့ခြောက်က နောက်ပိုင်းသူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်ဖမ်းမိသွားခဲ့တာလဲ?”

“သူတို့တောင်ဖြူဂိုဏ်းဆီစရောက်သွားတော့၊ အဖွဲ့ခြောက်ရဲ့ခေါင်းဆောင်က ဒီပြဿနာကိုထည့်စဉ်းစားခဲ့တယ်။ တောင်ဖြူဂိုဏ်းကကျဆင်းလာပေမဲ့၊ သူတို့မှာသရဲဘုရင်တစ်ဦးပဲရှိနေဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ တောင်ကိုသွားပြီး သူ့ကိုဖမ်းသင့်မဖမ်းသင့်သူတို့တို့ဆိုင်းနေတုန်း၊ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီး၊ ကုလုဖုန်းက၊ ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုဖမ်းချည်ပြီး ပို့ပေးလာခဲ့တာ။” ဆရာမော် အပြုံးနဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြလာလိုက်တယ်။

အပိုင်း(၆၅):ငါ့ကိုမနာလိုနေတာ

“ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးကုက တော်တော်သမာဓိရှိတဲ့သူဖြစ်နေမယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ထားမိလိုက်ဘူး။” လော့မင် အံ့သြသွားသဖြင့် ပြောလာလိုက်သည်။
တောင်ဖြူဂိုဏ်းက ချီချောင်မင်လို တပည့်တစ်ဦးမွေးထုတ်ပေးလာခဲ့တာဖြစ်လေတယ်။ ဒီတော့ ဆိုးယုတ်တဲ့မျှစ်တွေထဲက တမူထူးခြားသောမျှစ်တစ်ခုအဖြစ် သူ့ကိုတွေ့ကြည့်လို့ရနိုင်လေသည်။

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။” ဆရာမော်ခေါင်ခါပြလိုက်လေသည်။
“ချီချောင်မင်ပြန်မလာခင်နှစ်ရက်တုန်းက ကောလဟာလတွေရှိတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် တံခါးကိုလာပြီး တောင်ဖြူဂိုဏ်းရဲ့ သရဲတော်တော်များများကို ချေမှုန်းပစ်ခဲ့တာ။ ဂိုဏ်းက အမြစ်ပြတ်သုတ်သင်ခံရနိုင်တဲ့ ဘေးဒုက္ခမျိုး ဖြစ်လာမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်။ ဒီတော့ ချီချောင်မင်ကို သူတို့အကာအကွယ်မပေးရဲကြဘူး။”

“ဘယ်သူက အဲဒီလောက်တောင်အားကောင်းနေရတာလဲ?” လော့မင်မှင်သက်သွားမိလေတယ်။

“သူ့တပည့်အတွက် လက်စားချေချင်လို့ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးရောက်လာခဲ့တာလို့ ငါသတင်းကြားထားတာပဲ။” ဆရာမော် ပြန်တွေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရှိရှိအဘိုး?” လော့မင်ချက်ချင်းတုံ့ပြန်လာလေသည်။

“ငါတွေ့ကြည့်လို့ရသလောက်၊ ချီချောင်မင်တစ်ဦးတည်းကသာ တောင်ဖြူဂိုဏ်း အပြင်ဘက် လေ့ကျင့်နေတဲ့သူပဲ။ ပြီးတော့ ရုပ်လွန်ပညာမှာ သူ့အနှောက်အယှက်ပြုမိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသူဆိုလို့ သူငယ်ချင်းလေးချင်းတစ်ဦးပဲရှိတယ်။” ဆရာမော်ရဲ့စကားတွေက လော့မင်ရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို အတည်ပြုလုနီးပါးဖြစ်နေလေသည်။

“ရှိရှိအဘိုးက အရမ်းအားကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှမထင်ထားခဲ့မိဘူး။” လော့မင် တအံ့တဩပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါကြောင့်... သူငယ်ချင်းလေးချင်းရဲ့အဘိုးကို တတ်နိုင်သမျှမြန်မြန်တွေ့မှဖြစ်မယ်။”
ဆရာမော်ပြောလိုက်လေတယ်။ “သူ့မှာ တကယ်ပဲကုသနည်းတစ်ခုခုရှိနေနိုင်တယ်။”

“အမ်။” လော့မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

လော့မင်ခေါင်းညိတ်တာကိုမြင်တော့ ဆရာမော်စိတ်အေးသွားလေတယ်။ ထို့နောက် အကြွေစေ့အရွယ်ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးပါတဲ့အနီရောင်ကြိုးသုံးကြိုးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကို

သူ့တာအိုဝတ်ရုံထဲကနေထုတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒီအဆောင်က
သူငယ်ချင်းလေးချင်း ငါ့ကိုသန့်စင်ပေးဖို့ တောင်းဆိုလာခဲ့တဲ့ဟာပဲ။ သူမဆီ ပေးပေးပါဦး။”

“ဒါကိုမြင်ရင် ရှိရှိအရမ်းပျော်သွားလိမ့်မယ်။” လော့မင်ပြုံးလိုက်လေတယ်။
“ဒုက္ခခံပေးတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ဆရာမော် စကားလမ်းကြောင်းလွဲကာမေးလိုက်တယ်။ “နောက်ပိုင်း မင်းဘယ်လိုနေလဲ? ငါတို့
ယင်ယန်မျက်လုံးချိပ်ဖွင့်ပြီးနောက် မင်းသက်တောင့်သက်သာမရှိတာမျိုး ခံစားမိသေးလား?”

“အားလုံးတော်တော်ပုံမှန်ပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်တုန်းက ကျွန်တော်
နိုင်ငံတော်သိပ္ပံအကယ်ဒမီဆီသွားတဲ့တစ်ခေါက်ကလွဲပြီးပေါ့။ လမ်းပေါ်မှာ
ကျွန်တော်သရဲအနည်းငယ်မြင်တွေ့ခဲ့တာ။” လော့မင်ရယ်လိုက်လေသည်။ “ဒီတော့မှ
မြို့တော်ရဲ့ညဘက်တွေက ဘယ်လောက်လူစည်နေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ရှာတွေ့တော့တယ်။”

ဆရာမော်ရယ်လိုက်လေသည်။ လော့မင်နဲ့ စကားအနည်းငယ်ပြောဆိုပြီးနောက်၊
အဆောက်အဦးအသေးလေးကနေ သူထွက်လာလိုက်လေသည်။

ဆရာမော်ထွက်သွားပြီးနောက်၊ အဆောင်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားဖို့ လော့မင်စီစဉ်လိုက်လေတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူလက်မြှောက်နေတုန်းမှာပဲထ သူရုတ်တရက်လက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး
ထိုအစားထုန်းဖေကိုဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

အဆောင်ထားဖို့ ထုန်းဖေ သေတ္တာတစ်ခုယူလာကာ၊ ပြောလာလိုက်တယ်။ “တတိယသခင်လေး၊
စစ်စက်ရုံက အခုလေးတင် နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ခေါ်လာတာ။”

“ဘာလို့လဲ? မျှော်မှန်းထားတဲ့သက်ရောက်မှု အောက်မြင်ဖို့ မူရင်းပုံစံက
မအောင်မြင်နေသေးဘူးလား?” ဒီနှစ်မေလထဲ၊ စစ်စက်ရုံဆီ
လော့မင်အသစ်ရေးဆွဲထားတဲ့ခေတ်မီလက်နက်တွေကို အစုလိုက်ထုတ်လုပ်ပေးရန်
ပို့ထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။ ဒီလက်နက်အစုလိုက်ကို ထုတ်လုပ်နိုင်ရန်အတွက်၊ နိုင်ငံတော်က
ပိုက်ဆံတော်တော်များများ ရင်းနှီးထားခဲ့တာဖြစ်လေသည်။
မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ဆန့်ကျင်နေတာက၊ မူရင်းပုံစံပထမတစ်သုတ်ထွက်လာချိန်၊
လက်နက်တွေမှာ ၁၀%သောအလိုအလျောက်ပေါက်ကွဲနိုင်စွမ်းရှိနေတာကို
ရှာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒီလိုဖုံးကွယ်နေတဲ့အန္တရာယ်ကြီးကို၊ စစ်တပ်ဆီ နိုင်ငံတော်မဖြန့်ဝေရဲလေဘူး။
တုံ့ပြန်မှုပြန်လည်ရရှိလာပြီးနောက်၊ လော့မင် အဝေးကနေ

ညွှန်ကြားချက်တော်တော်များများပေးလာလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သက်ရောက်မှုက သိသာပေါ်လွင်မှုမရှိနေသေးလေဘူး။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဌာနအကြီးအကဲဝမ်က မင်းအတွက် နောက်ဆုံးလက်နက်ထုတ်ကုန်တစ်သိုက်ရဲ့ ထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းစဉ်ကို ရိုက်ကူးပေးထားပါတယ်တဲ့၊ အဲ့တာကြည့်ပြီးသွားရင် မှတ်ချက်တချို့ပေးဖို့ မင်းကိုတောင်းဆိုလာတယ်။” ထျန်းဖေဆက်ပြောလိုက်လေတယ်၊ “စာကြည့်ခန်းထဲက ကွန်ပျူတာထဲ ဗီဒီယိုဖိုင်ထည့်ပေးထားပါပြီ။”

“အိုကေ၊ ငါအခုသွားကြည့်လိုက်မယ်။” စစ်စက်ရုံဆီ လက်နက်ဒီဇိုင်း လက်ဆင့်မကမ်းလိုက်ခင်၊ လော့မင်ကိုယ်တိုင်ကိုက မူရင်းပုံစံတစ်ခု ထုတ်လုပ်ထားပြီးလေပြီ၊ လက်နက်၏အချက်အလက်အားလုံးက တည်ငြိမ်နေတယ်။ စစ်စက်ရုံ၌ အဲ့တာရောက်သွားပြီးနောက် ဘာကြောင့်ပြဿနာတွေခဏခဏပေါ်လာရလဲဆိုတာကို သူနားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေအတွက်၊ စားချိန်မေ့ပြီး အိပ်ချိန်မရှိတာက သာမန်ဖြစ်လေပြီး လော့မင်လည်း ခြွင်းချက်မဟုတ်လေဘူး။ ညနက်တဲ့အထိ သူလေ့လာနေလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ ထပ်မပြေးလိုက်ခင် မိသားစုဝင်တွေအားလုံး အိပ်ပျော်သွားချိန်အထိ ချန်းယုစောင့်နေလိုက်လေတယ်။

“တတိယအစ်ကိုဘယ်မှာလဲ?” သူမဒီနေ့ဆွဲထားတဲ့ ပယောဂနှင့်အဆောင်ကို ထျန်းဖေထံပေးလိုက်ရင်း ချန်းယုမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“သခင်လေးက စာကြည့်ခန်းထဲ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။” ကော်ဖီစားပွဲအောက်က သေတ္တာကိုယူရင်း ထျန်းဖေပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ချန်းယုထံ သေတ္တာကမ်းပေးလိုက်လေတယ်။ “မင်းဆီဒါကိုပေးလိုက်ဖို့ သခင်လေးမှာထားတာပါ။”

ချန်းယု စပ်စပ်စုစုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်စွမ်းအင်ပြည့်နှက်နေတဲ့ ကာကွယ်ရေးအဆောင်သုံးခုရှိနေတာကို သူမရှာတွေ့လိုက်ပြီး၊ အဲ့တာပေါ်က အရှိန်အဝါက တာအိုစွမ်းအင်အစစ်အမှန်ဖြစ်နေလေတယ်။ ဒါက သူမဆွဲတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးအဆောင်တွေထက်တောင် ပိုအားကောင်းနေလေသည်။ ချန်းယုမျက်နှာပေါ် ပျော်ရွှင်နေတဲ့အပြုံးတစ်ခုပေါ်ထွက်လာကာ “ဒါ ဆရာမော်လုပ်ထားတဲ့ အဆောင်တွေပဲ။ ဆရာမော်က တကယ်ကိုအားကောင်းတာပဲ။”

ထျန်းဖေပြုံးပြီး၊ လှည့်ပြီး တတိယသခင်လေးစားချင်စားရအောင် ညစာထပ်နွေးရန်ပြင်လိုက်လေသည်။ သူလှည့်လိုက်နေတုန်းမှာပဲ၊ သူမျက်ဝန်းတွေထဲ

အကြံတစ်ခုဖြတ်ခနဲပေါ်လာလိုက်တယ်။ ချန်းယုဘက်သူလှည့်လိုက်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောလိုက်လေတယ်။ “မိန်းကလေးချန်းယု၊ တတိယသခင်လေး အခုထိ ညစာမစားရသေးဘူး။ ကျွန်တော်သွားပြီး ပြန်နွေးလိုက်ဦးမယ်။ မင်းအပေါ်ထပ်သွားပြီး သခင်လေးကို အောက်ကိုလာပြီး ညစာစားဖို့ ကူခေါ်ပေးလို့ရမလား?”

“တတိယအစ်ကို အခုထိညစာမစားရသေးဘူး?
သူ့ကိုဘာလို့စောစောကတည်းကမခေါ်ရတာလဲ?” ချန်းယုပြောပြီးရပ်လိုက်လေတယ်။
“မြန်မြန်နွေးထားလိုက်။ ကျွန်မသွားပြီး တတိယအစ်ကိုကိုခေါ်ပေးမယ်။”

ပြောပြီးတာနဲ့ ချန်းယု အပေါ်ထပ်ကို ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်းပြေးတက်သွားလေတော့သည်။
ထျန်းဖေ အောင်ပွဲခံတဲ့အပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ဆီ မြန်မြန်ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

သူ့ကျိန်းနေတဲ့မျက်လုံးတွေကို လော့မင်ပွတ်နေချိန် ဒုတိယထပ်ကနေ ချန်းယုဆွဲခေါ်လာတာခံလိုက်ရလေတယ်။ ထမင်းစားစားပွဲပေါ် နွေးထားတဲ့ဟင်းပွဲတွေ ထျန်းဖေချထားပေးပြီလေပြီ။

“တတိယအစ်ကို၊ အစ်ကိုအလုပ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုရင်တောင်၊ ထမင်းမစားပဲနေနေလို့မရဘူး။ ညီမဗိုက်မပြည့်ချိန်တုန်းက၊ တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းရင် ဘယ်လောက်လဲဆိုတာကိုတောင် ညီမတွက်ချက်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီတော့ ဗိုက်အဟောင်းသားနဲ့ သိပ္ပံသုတေသနတွေကို အစ်ကိုဘယ်လိုလုပ်လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ?” ချန်းယုချဲ့ကားပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါကပုံကြီးချဲ့နေတာပဲ။” လော့မင်မတတ်နိုင်ဘဲ ရယ်မောလိုက်လေတယ်။ “တစ်နဲ့တစ်ကိုတောင် မင်းမပေါင်းနိုင်တော့ဘူးလား?”

“အာ ... ညီမ မူလတန်းကျောင်းတက်တုန်းက၊ မနက်စာတစ်ချိန်တောင်စားလို့မရဘူး၊ ပြီးတော့ သင်္ချာဆရာက တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းဘယ်လောက်လဲလို့ မေးလာတာ။ အဖြေရဖို့ ညီမအချိန်တော်တော်ယူခဲ့ရတာ။” ချန်းယုပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းဘာလို့မနက်စာမစားရတာလဲ?” လော့မင် သိချင်စိတ်နဲ့မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ညီမငယ်သေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ပထမတန်းစရိပ်ပေးတာ။ ကျောင်းကိုသွားတဲ့ တောင်လမ်းက အရမ်းကြမ်းတာ။ လမ်းလျှောက်လာတုန်း၊ ညီမမတော်တဆ ကျွမ်းထိုးသွားပြီး အဘိုးမနက်စာဝယ်ဖို့ပေးထားတာ ကျပျောက်သွားခဲ့တာ။”

ချန်းယုပြန်ရေတွက်ကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ဒီတော့ ပေါင်မုန့်တွေဝယ်ဖို့ ညီမမှာပိုက်ဆံမကျန်တော့ဘူး။”

ချန်ယု သူမငယ်ဘဝအတွေ့အကြုံအကြောင်းပြောလာတာ လော့မင်ပထမဆုံးကြားဖူးတာဖြစ်လေသည်။ ချန်းယုသရုပ်ဖော်ချက်အရ၊ သူမပိုက်ဆံပျောက်သွားတာကြောင့် လမ်းပေါ်ဝမ်းနည်းတကြီးငိုကြွေးနေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ပုံရိပ်ကို သူမြင်ယောင်လာမိလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှသာ မိန်းကလေး ဘာကြောင့် ပိုက်ဆံအရမ်းချစ်ရလဲဆိုတာ သူရုတ်တရက်နားလည်လာလေတော့သည်။

“တတိယအစ်ကို၊ စားလေ၊ အာ။” လော့မင်ငေးနေတာကိုမြင်တော့၊ ချန်းယု မနေနိုင်ဘဲ သတိပေးလိုက်လေသည်။

“အိုကေ။” သူ့ပန်းကန်ကိုကိုင်ပြီး လော့မင်ဖြည်းဖြည်းချင်းစားလိုက်လေတယ်။ တစ်ဖက်မှာထိုင်နေတဲ့ချန်းယုကတော့ သူမအခုလေးတင်လက်ခံရရှိထားတဲ့ အဆောင်ကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်အားရနေလေတော့သည်။

“ဆရာမော်က တကယ်ကိုအားကောင်းတာပဲ။ ဒီအဆောင်က အထူးသဖြင့်အားကောင်းပြီး လှလှပပလည်း ထွင်းထူထားသေးတယ်။” ချန်းယု အံ့သြနေလေတော့တယ်။ “ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးအကြီးကြီးကို ကိုယ်ပေါ်ဘယ်လိုအဆင်ပြေပြေသယ်သွားရမလဲဆိုပြီး ညီမစိတ်ပူနေခဲ့တာ။”

ရှေးခေတ်တုန်းက ကျောက်စိမ်းအဆင်တန်ဆာတွေကို သူတို့လက်ကောက်ဝတ်တွေမှာ ဝတ်ဆင်ရတာကို နှစ်သက်သဘောကျကျလေတယ်။ ဒီတော့ တောင်ဘက်ကဝယ်လာတဲ့ ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးတွေက အရမ်းကြီးနေလေသည်။ သို့သော်၊ အခုခေတ်လူတွေက ဒီဖက်ရှင်ကိုအကြိုက်မတွေ့လေဘူး။ ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးအကြီးကြီး မင်းလည်ပင်းနား ချိတ်ဆွဲထားတာကို ကြည့်ရတာ တော်တော်ကြည့်ရဆိုးလှလေတယ်။ ထို့ကြောင့်၊ သူမရွေးချယ်တုန်းက ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးအသေးလေးတော်တော်များများ ချန်းယုဂရုတစိုက်ရွေးချယ်ထားလေတယ်။ သူမမိသားစု သူတို့နဲ့အတူသယ်ယူသွားရင် အဆင်ပြေစေရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်၊ သူမကို အဆောင်တွေကူသန့်စင်ပေးချိန် စတိုင်အတွက်ပါ ဆရာမော်စဉ်းစားပေးထားမယ်လို့ ချန်းယုမထင်ထားခဲ့လေဘူး။

ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးတစ်ခုကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ချိုးလိုက်တာက ကျောက်စိမ်းကုန်ကြမ်းအများအပြားစုမီနိုင်ပြီး အဆောင်များများပိုလုပ်လို့ရနိုင်တာလား? တကယ်တော့၊ အဆောင်ရဲစွမ်းအင်က ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးရဲ့ အရွယ်အစားနဲ့မဆိုင်နေဘူး။

ချန်းယုပိုတွေးမိလေ၊ သူမခန့်မှန်းချေကဖြစ်နိုင်ချေရှိနေတယ်လို့ သူမခံစားမိနေလေတယ်။
ဆရာမော်ကလည်း ဒီလိုမျိုး စီးပွားရေးသမားဖြစ်နေတာကို။

လော့မင် ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးလိုက်ပြီး ကျောက်စိမ်းဆွဲသီးကို အရောင်တင်ဖို့
စရန်ကြိုချထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လော့မင်ထုတ်မပြောလာလိုက်လေဘူး။

“ဝီဝီ-ဝီဝီ-ဝီဝီ!” ချန်းယုထိုင်နေချိန်၊ သူမပေါ်ကသံလိုက်အိမ်မြှောင်
ရုတ်တရက်ပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန်ခါလာလေတော့သည်။

တစ်ချိန်ထဲ၌၊ ချန်းယု ရန်လိုတဲ့ဆန္ဒကို အာရုံခံမိလိုက်လေသည်။
သူမခေါင်းကိုလှည့်ပြီးကြည့်လိုက်တော့၊ သစ်သားသေတ္တာသယ်ကာ လျှောက်လာနေတဲ့
ထျန်းဖေကိုသာ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“လက်ထောက်ထျန်း၊ ရှင့်လက်ထဲကိုင်ထားတာဘာလဲ?” ရန်လိုသောဆန္ဒက
အဲဒီသစ်သားသေတ္တာကနေ ထွက်ပေါ်လာတာဖြစ်လေသည်။

“ကြေးဓား...” ထျန်းဖေစကားမဆုံးခင် သေတ္တာထဲကကြေးဓား
ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတုန်ခါလာလေတော့တယ်၊ ထျန်းဖေကိုပြန်လည်ဖြေဆိုနေသလိုမျိုးပေါ့။
ထျန်းဖေ လက်လွှတ်မိတော့မလိုဖြစ်သွားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလန့်တကြားခုန်လာပြီးနောက်၊
သူ့လက်မောင်းတွေထဲ သေတ္တာကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“အနားမလာခဲ့နဲ့၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်။” ချန်းယုအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။
သူမကိုယ်တိုင်တောင် နှစ်မီတာအဝေးဆုတ်ထားလေတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ?” ထျန်းဖေ အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်သွားလိုက်လေသည်။

“ဒီကြေးဓားက အရမ်းအပြုံးကြီးတာပဲ။ အရင်ကထက်တောင် ဘာလို့ပိုရက်စက်လာရတာလဲ?”
ချန်းယု မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ?” ကြေးဓားရဲ့ဒေါသကိုအာရုံခံမိလိုက်တော့၊ လော့မင်
တအံ့တဩမေးကြည့်လိုက်တယ်။

“သူနဲ့ သုတေသနခန်းထဲ အရင်တစ်ခေါက် တိုက်ခိုက်ဖူးလို့၊ သူ့ညီမကို အပြိုးထားပြီး
ညီမနဲ့တွေ့တိုင်း တိုက်ခိုက်ချင်နေတာ။” ချန်းယုဆက်ပြောလိုက်လေတယ်၊
“အရင်တကြိမ်တုန်းက၊ ဝိညာဉ်သံကြိုးဖြတ်ဖို့ ညီမငှားတုန်းက၊ အဲ့တာက ညီမလက်ချောင်းကို
ခြစ်ချလိုက်တာ။ ဒီတကြိမ်၊ ပိုတောင်ပုံကြီးချဲ့လာတာပဲ။ မီတာတော်တော်
ဝေးနေသေးတာကို၊ သတ်ဖြတ်ချင်နေတုန်းပဲ။”

“ကြေးစားက မင်းကိုတိုက်ခိုက်လာမှာလား?” လော့မင်
တအံ့တဩမေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ့တာက သဘောထားသေးတဲ့စားပဲ။” ချန်းယုပြောရင်း၊ လော့မင်ဆီ
လျှောက်လာလိုက်လေသည်။ လော့မင်နား ချန်းယုရောက်သွားခါနီးမှာပဲ၊ ကြေးစား၊
အကွာအဝေးကြောင့် ငြိမ်သက်သွားတဲ့စားက၊ ရုတ်တရက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ထပ်မံတုန်ခါလာလေတော့သည်။

ထျန်းဖေ သူ့လက်မောင်းတွေထဲ သစ်သားသေတ္တာကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကြေးစားက ပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန်ခါနေတုန်းပဲ။ သူ့ကိုဟန့်တားထားဖို့ ထျန်းဖေမှာ
အခက်တွေ့နေလေသည်။

သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကိုထပ်မံအာရုံခံလိုက်မိတော့၊ ချန်းယု နှစ်မီတာအဝေး
ချက်ချင်းဆုတ်သွားလိုက်တယ်။ ချန်းယုဆုတ်သွားချိန် တစ်ပြိုက်နက်တည်း၊
ကြေးစားချက်ချင်းငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

“လက်ထောက်ထျန်း၊ မြန်မြန်အဝေးယူသွားလိုက်။ ရုတ်တရက်ကြီး အဲ့တာပျံ့မထွက်လာစေနဲ့။”
ဒီစား သူမကိုဘာလို့မကြိုက်တာလဲဆိုတာနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ချန်းယုနားမလည်နိုင်လေဘူး။

“အို ... အို။” ထျန်းဖေခဏလောက်တောင့်တင်းသွားလေသည်။ သူ့အဲ့တာကို
ပြန်သယ်သွားရန်လုပ်နေချိန် လော့မင်ရုတ်တရက်တားလာလေသည်။

“ခဏနေဦး။” လော့မင်ထျန်းဖေကိုတားလိုက်ပြီး ကြေးစားနားလျှောက်လာလိုက်တယ်။
သူ့အနီးကပ်လာလေ၊ လော့မင်ရဲ့အမူအရာ ပိုရှုပ်ထွေးလာလေ။ ကြေးစားရဲ့စိတ်အခြေအနေကို
လော့မင်ခံစားမိနေလေတယ်၊ ဓား ဒေါသထွက်နေတာကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း
အပျော်အဖြစ်ပြောင်းလာလေတယ်။

“ခရက်-ခရက်-ခရက်...” လော့မင် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း ချည်းကပ်လာလိုက်ပြီး၊ သစ်သားသေတ္တာကို
ကြေးစားပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရိုက်နှက်လာလေတာက၊ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်နေတဲ့သလိုမျိုးပေါ့။

“ငြိမ်ငြိမ်နော်” လော့မင် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“...” တုန်ခါနေတဲ့သစ်သားသေတ္တာ ချက်ချင်းငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ချန်းယုပါးစပ်က တအံ့တဩဟလာလိုက်ပြီး “ညီမ တတိယအစ်ကိုကို အသားယူတာကြောင့်
သူမနာလိုဖြစ်နေတာလား?”

လော့မင် ခြေချော်ပြီး လဲကျလုနီးပါးဖြစ်သွားလေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

တတိယသခင်လေးမင်းအစောက ဘာကိုကြားခဲ့ကြားခဲ့၊ အပြင်ထုတ်ပြောခွင့်မပြုဘူး။

ထျန်းဖေဟုတ်ကဲ့!(အဘာ၊ ထုတ်ဖော်ပြောပြလို့မရတဲ့ အတင်းစကားရှိနေတာ
တော်တော်နေလို့ထိုင်လို့မကောင်းဘူးကွ။)

အပိုင်း(၆၆):စိတ်ထိခိုက်နေသောကြေးစား

“ရှိရှိ၊ ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့။” လော့မင် ချန်းယုအား အကူအညီမဲ့သလို ကြည့်လာလိုက်လေသည်။

သေတ္တာကိုဖက်ရင်း၊ ခေါင်းငုံ့ကာ ကျိတ်ရယ်နေရင်း တတိယသခင်လေးကို ထျန်းဖေမကြည့်ရဲလေတော့ဘူး။ ဟေ့-ဟေ့...အဲဒီ ‘အသားယူတယ်ဆိုတာ’ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ?

ချန်းယု ကျီစယ်သည့်အနေဖြင့် လျှာထုတ်ပြလိုက်ပြီး ပြောလာတာက၊ “စတာပါ၊ အစက ကြေးစားညီမကိုမုန်းတာက သူနဲ့တိုက်ခဲ့တာကြောင့်လို့ထင်နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့၊ သူ သူ့သခင်ကို ကာကွယ်ပေးနေတယ်လို့ ညီမထင်တယ်။ ညီအဘိုးပြောတာ မှော်လက်နက်တွေမှာ ဝိညာဉ်တွေရှိပြီး သူတို့သခင်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ကြတာတဲ့။ ကြေးစားရဲစွမ်းအင်က မကောင်းမှုစွမ်းအင်ကလာတာ၊ ဒီတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ အစ်ကိုကလွဲပြီး ပြင်းထန်တဲ့မကောင်းမှုစွမ်းအင်ရှိတဲ့အခြားတစ်ယောက်မရှိနိုင်လောက်တော့ဘူး။ ဒီကြေးစား တတိယအစ်ကိုကိုမြင်တော့၊ အစ်ကို့ကို သခင်အဖြစ်အသိအမှတ်ပြုချင်နေတာနေမှာ။”

“ပြီးတော့၊ အဲဒီနေ့က အစ်ကိုမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ညီမချုပ်ပိတ်ပေးခဲ့တာလေ၊ ဒီတော့ သူ့သခင်ကိုကာကွယ်ပေးဖို့ ကြေးစားကညီမကို ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ထားတာနေမှာ။” ချန်းယု ပြောလိုက်ရင်း၊ လော့မင်အနား ကပ်လာလိုက်လေသည်။ ကြေးစားတုန်ယင်လာလေပြန်တယ်။ ချန်းယုချက်ချင်းစိတ်လှုပ်ရှားလာလေတယ်။ “ကြည့်၊ ကြည့်၊ ညီမအစ်ကိုနားကပ်လာတာနဲ့ အဲ့တာက ချက်ချင်းဒေါသထွက်လာတာ။ သူ့သခင်ကို သူ့ကာကွယ်ပေးနေတာပဲဖြစ်ရမယ်။”

“ငြိမ်လိုက်!” အဆက်မပြတ်လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ ကြေးစားကို လော့မင်ရိုက်လိုက်တော့၊ လိမ်မာတဲ့ကလေးတစ်ယောက်လို ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“တကယ်ပဲ အစ်ကိုပြောတာနားထောင်တာပဲ။ အဲ့တာက ညီမသံလိုက်အိမ်မြှောက်ထက် ပိုတောင်လိမ်မာနေတာပဲ။” ချန်းယုပြောပြီးသွားတာနဲ့ သူမအိတ်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောက် မကျေမနပ်တုန်ခါလာလေတော့သည်။

ချန်းယု သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “တုန်ခါနေတာရပ်လိုက်၊ စကားနားထောင်ပါဟ။”

သံလိုက်အိမ်မြှောင် သူမကိုလျစ်လျူရှုလိုက်လေသည်။ အဲ့တာက ဆက်လက်တုန်ခါနေတာက မကျေမနပ်ညည်းညူနေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါနင့်ကိုအကြိမ်အများကြီးကယ်ထားတာလေ၊ ဒါကိုနင်က အခြားတစ်ယောက်ရဲ့ဟာနဲ့ လာယှဉ်ရဲတယ်ပေါ့လေ။

“နင်စကားကတ်သတ်ပြောရဲသေးတယ်ပေါ့လေ။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငြိမ်ဖို့ပြောတာကို စကားနားမထောင်ဘူး။” ချန်းယု သက်သေနဲ့တကွပြောလာလေတယ်။

သံလိုက်အိမ်မြှောက်ရပ်သွားပြီး၊ သူသရုပ်ဆောင်နေတာမိသွားသလိုမျိုး တုန်ခါနေတာရပ်လိုက်လေတယ်။ သို့သော်၊ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်လောက်နေတော့၊ အဲ့တာက ထပ်မံလှုပ်ယမ်းလာလေတော့သည်။

“အိုကေ၊ အိုကေ၊ နင့်မှာပိုတက်ကြွတဲ့ဗီဇရှိနေတာလို့ ငါတွေးလိုက်မယ်။”
ချန်းယုချော့မော့လိုက်လေသည်။

ပတ်ပတ်လည် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပတ်ချာလည်လိုက်ပြီးနောက် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ငြိမ်သွားလေတော့သည်။

လော့မင်ထံ ချန်းယု ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး၊ အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလို့၊
မျက်လုံးနဲ့ပြောလိုက်လေတယ်...

အရင်ကသာဆိုရင်၊ ချန်းယု သံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြောဆိုနေတာကိုမြင်ရင်၊ လော့မင်ကြောင်သွားမှာဖြစ်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့၊ ကြေးစားရဲ့ခံစားချက်တွေကို သူရှင်းရှင်းလင်းလင်းအာရုံခံနိုင်လေတယ်၊ ဒီတော့ ချန်းယုရဲ့ အစောကလုပ်ရပ်ကို သူနားလည်ပေးနိုင်လေသည်။

ကြေးစားဆီက ထုတ်လွှတ်လာတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို ခံစားမိနေတာကြောင့်၊ သစ်သားသေတ္တာကို ရှုပ်ထွေးတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်လာလိုက်ပြီးနောက် ထျန်းဖေအား အဖုံးဖွင့်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ဝီဝီ” အဖုံးဖွင့်လာတာကို ကြေးစားမြင်လိုက်ပြီး၊ သစ်သားသေတ္တာထဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်တုန်ခါနေလေတယ်၊ သူ့တက်ကြွနေတဲ့ခံစားချက်ကို လော့မင်ခံစားမိနိုင်လေတယ်၊ အဲ့တာက ဒီလိုပြောနေတဲ့အတိုင်း၊ မြန်မြန်ငါ့ကိုယူပြီး ထိတွေ့ကြည့်လိုက်။

“ငါမင်းကိုကိုင်လို့မရဘူး။” လော့မင် ဖြေရန်ကြိုးစားကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဝီဝီ?” ကြေးစား လုံးလုံးလျားလျားစိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

“ငါမင်းကိုကိုင်လိုက်ချိန်၊ ငါ့ကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုဝိညာဉ် ထိန်းချုပ်မရဖြစ်သွားပြီး၊ ငါအသိစိတ်ပျောက်ဆုံးသွားလိမ့်မယ်။” လော့မင် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဝီဝီ? ဝီဝီ!!!” ကြေးဓား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန်ခါလာပြီး ဒေါသထွက်လာလေသည်။ လော့မင် ဒေါသနဲ့မကျေမချမ်းဖြစ်နေတဲ့ခံစားချက်ကို အာရုံခံမိလိုက်လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြေးဓား ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေလဲဆိုတာ သူမသိလေဘူး။

“အရင်ဆုံး စိတ်အေးအေးထားဦး။” လော့မင်သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ကြေးဓားက တော်တော်စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူရှာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကြေးဓား ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

“ရှိရှိ၊ အစောက မင်းတိုက်ခိုက်ဖို့လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးက ငါ့သူငယ်ချင်း။ မင်းသူမကိုထိခိုက်အောင်လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။” လော့မင် အခွင့်အရေးယူကာ ပြောလာလိုက်တယ်။

လော့မင်စကားကြားပြီးနောက်၊ ကြေးဓားတုံ့ပြန်မှုကိုကြည့်ဖို့ ချန်းယုခြေဖျားထောက်ကာ ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဝီဝီ!!” လော့မင် အန္တရာယ်ကို အာရုံခံမိလိုက်ပြီး၊ အန္တရာယ်များတယ်လို့ ကြေးဓားကဆက်တိုက်ပြောနေလေတယ်။ တကယ်ပဲချန်းယုကိုဆိုလိုချင်နေတာလား?

“သူမက အန္တရာယ်မရှိပါဘူး၊ ငါ့ကိုကယ်တင်ပေးဖို့ ငါမကောင်းမှုဝိညာဉ်ကို ချိပ်ပိတ်ပေးခဲ့တာ။” လော့မင်ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဝီဝီ~~ဝီဝီ!!” ကြေးဓား အလွန်အကျွံတုန်ခါလာလေတော့သည်။ သူ့ခံစားချက်တွေက ရှုပ်ထွေးနေကာ၊ ခလောက်ဆန်နေတဲ့ခံစားချက်ကို လော့မင်အာရုံခံမိလိုက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာကိုသရုပ်ဖော်ပြချင်နေတာလဲဆိုတာ လော့မင်နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းသူ့ကိုထိခိုက်အောင်လုပ်ခွင့်မရှိဘူး။” လော့မင်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဝီဝီ? ဝီဝီ!!!” သေတ္တာထဲကနေ သံလိုက်အိမ်မြှောင် ရုတ်တရက်ပျံထွက်လာပြီး ချန်းယုရှိရာဘက်ကို ဝှစ်ခနဲပျံသန်းလာလိုက်လေသည်။

ချန်းယု လန့်သွားလေတယ်။ သူမလက်ကိုမြှောက်ပြီး သူမလက်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ပစ်လိုက်လေတယ်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်မှာ လော့မိသားစုခြံဝန်းလေးထဲက

အဆုံးမရှိတဲ့စိတ်စွမ်းအင်တွေရှိနေလေတယ်၊ ဒီတော့ ကြေးစားနဲ့
ချက်ချင်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

အဲဒီကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ချန်းယုကမင်းကိုချီးမွမ်းတယ်ပေါ့လေ၊ ဟမ်?
ငါနင့်ကိုသေတဲ့အထိရိုက်နှက်ပစ်မှာကို စောင့်သာနေလိုက်။

ကြေးစားပျံထွက်သွားတာကို လော့မင်မြင်လိုက်တော့၊ သူစိုးရိမ်လာလေတော့တယ်။
လေထဲပျံသွားတဲ့ကြေးစားကို သူ့အပြင်းအထန်အပြစ်တင်လိုက်လေတယ်။
“ပြန်လာခွဲ!”

“ဒေါင်!” သံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ကြေးစား သူ့အမိန့်ကိုကြားတော့
လေထဲချက်ချင်းရပ်သွားလေသည်။ တစ်ဖက်လူမလှုပ်တာကို သံလိုက်အိမ်မြှောင်မြင်လိုက်တော့၊
သူ့ကိုရိုက်ချဖို့ အခွင့်အရေးယူလိုက်လေသည်။ ကြေးစား နှစ်ကြိမ်မြည်သွားလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
လော့မင်ဆီ ပြန်ပျံသန်းသွားလိုက်လေသည်။

“မင်းငါ့ကိုသခင်အဖြစ်အသိအမှတ်ပြုသေးတယ်ဆိုရင်၊ သူမကိုထိခိုက်စေမှာကို ခွင့်မပြုဘူး။”
လော့မင် ပြတ်ပြတ်သားသားဆူငေါက်လိုက်လေတယ်၊ “မဟုတ်ရင်
ငါမင်းကိုပိတ်လှောင်ထားရလိမ့်မယ်။”

“ဝီ~~” လော့မင်ရဲ့နှလုံးသားထဲ အလွန်အလွန်ကြီးမားတဲ့ နာကြည်းချက်လှိုင်းလုံးတစ်ခု
စီးထွက်လာလေသည်။ လော့မင် မနေနိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းမှုကိုခံစားမိလိုက်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဆုံးမှာတော့ သူပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်လေတယ်၊ “ငါ့ကိုကတိပေး!”

ကြေးစား လေထဲနှစ်ကြိမ်ပတ်ချာလည်လိုက်တာက၊ ကလေးတစ်ယောက်
အရေးမစိုက်သလိုဖြစ်နေလေသည်။

အပိုင်း(၆၇):မကျေမနပ်ဖြစ်နေသောကြေးစား

ချန်းယု ဂရုဏာစိတ်ကလေးပေါ်လာပြီး အဝေးကအော်လိုက်လေတယ်။ “အို၊ ငါနင့်သခင်ကို မထိခိုက်စေရပါဘူး၊ ငါ့ကိုထပ်ပြီးစောင့်ကြပ်နေဖို့မလိုပါဘူး၊ မဟုတ်ရင် နင်တကယ်ပဲ အပိတ်လှောင်ခံနေရဦးမယ်၊ ပြတိုက်ထဲ ပိတ်ထားခံရတာလေ၊ နင်နှစ်တစ်ထောင်လောက် မထွက်လာနိုင်ဘဲဖြစ်နေမှာ။”

ချန်းယုရဲ့အကြံပေးတာကို ကြေးစားကြားလိုက်လေတော့၊ စားထိပ်ကို ချန်းယုဘက်လှည့်လိုက်လေသည်။ လေထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင် အခြေအနေကိုမြင်တော့၊ အဲ့တာကို ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကြေးစားဒေါသထွက်သွားလေသည်။ အဲ့တာက သံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့ အပွဲ၃၀၀လောက်ချလိုက်ချင်နေလေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လော့မင်ရဲ့အမိန့်ကို စဉ်းစားလိုက်မိတော့၊ အဲ့တာက လေပေါ်မကျေမနပ်ရပ်နေနေလိုက်တယ်။

“သေတ္တာဆီပြန်သွား။” လော့မင်ပြောပြီးသွားပြီးနောက်၊ သေတ္တာထဲ ကြေးစား လိမ်လိမ်မာမာပြန်ဝင်သွားလေသည်။ သေတ္တာထဲက ကြေးစားကိုကြည့်ရင်း လော့မင်မျက်ဝန်းထဲ ရှုပ်ထွေးမှုလေးဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ချန်းယုဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “နဂိုတုန်းက မင်းကိုယ်မင်းကာကွယ်လို့ရအောင် ကြေးစားကို မင်းဆီပေးထားချင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့၊ အဲ့တာအလုပ်မဖြစ်တော့ပုံပဲ။”

“အလုပ်မဖြစ်တာထက်ပိုတယ်။ ညီမမလိုမုန်းထားသရဲတွေနဲ့ တိုက်နေတုန်း၊ အဲ့တာက နောက်ကနေရုတ်တရက်ပေါ်လာမယ်ဆိုရင်။” ချန်းယု အဲ့တာကို မတောင်းဆိုရဲလေဘူး။

အဲဒီမြင်ကွင်းကို လော့မင်မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်မိတော့၊ ချက်ချင်းမျက်မှောင်ကြုပ်ပြီး ပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါဆို ထားလိုက်ပါတော့။”

သူမမှော်လက်နက်အတွက် သူ့အခြားနည်းလမ်းတွေကိုသာရှာဖွေရတော့မှာပဲ။

သူမကိုယ်ထဲက မကောင်းမှုစွမ်းအင် သန့်စင်ဖို့ လော့မိသားစုခြံဝန်းလေး၌ ချန်းယု နှစ်နာရီကြာ နေခဲ့လိုက်တယ်။ သို့သော်၊ ဒီနှစ်ရက်အတွင်း သူမကိုယ်ထဲကမကောင်းမှုစွမ်းအင် ရှင်းလူနီးပါးဖြစ်နေလေတယ်၊ ဒီတော့ နှစ်နာရီကြာနေရန် မလိုအပ်လေတော့ဘူး။ လော့မင်နှင့်အတူ ညစာစားပြီးနောက်၊ ဆရာမော်လုပ်ပေးထားတဲ့ အဆောင်တွေယူပြီး လော့မိသားစုခြံဝန်းသေးလေးက ထွက်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

သစ်သားသေတ္တာကို ထုန်းဖေကိုင်ထားရင်း မေးလိုက်လေတယ်။ “တတိယသခင်လေး၊
ကြေးစားကို ကျွန်တော်ပြန်ပို့ပေးဖို့လိုလား?”

သစ်သားသေတ္တာကို လော့မင်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး၊ အဲ့ကလာတဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုက လော့မင်ကို
အင်တင်တင်ဖြစ်သွားစေလေတယ်။ “ယူသွားလိုက်။ ပြန်မပို့လိုက်နဲ့။”

“ဒါဆို...ဘယ်မှာထားထားလိုက်ရမလဲ?” ဒီစားက သူ့ဘာသာပျံထွက်နိုင်လေတယ်။ ဒီတော့
နေရာတကာထားထားတာက အန္တရာယ်မကင်းပုံပေါ်နေလေသည်။

“မီးခံသေတ္တာရှာပြီး ငါ့အခန်းထဲ ပိတ်ထားလိုက်။” ကြေးစား၏ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုက
ရင်းနှီးနေတဲ့ခံစားချက်ပေးနေတယ်လို့ လော့မင်အမြဲခံစားမိနေလေသည်။

“နားလည်ပါပြီ။” ထုန်းဖေ ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

နောက်နေ့မနက်စောစော၌၊ မနက်စာစားပြီးနောက်၊ သူမမနေ့က တာအိုဘုရားကျောင်းကိုသွားပြီး
အမွှေးတိုင်ပူဇော်ခဲ့တဲ့ဆိုတဲ့ မူမမှန်တဲ့အကြောင်းပြချက်ကိုသုံးပြီး ချန်းယု
အဆောင်သုံးခုထုတ်လိုက်ပြီး သူမအမေ၊ အဖေနဲ့အစ်ကိုကိုပေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့သမီးဂရုတစိုက်ရှိတယ်ဆိုတာ၊ မှန်နေတာပဲ။ အမေ သမီးအစ်ကိုကိုမွေးပေးထားတာ
နှစ်၂၀ကျော်နေပြီ၊ အခုထိ သူ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှမရဖူးသေးဘူး။” အမေချန်း
အဆောင်လက်ကောက်ကို ယူပြီး၊ သူမမျက်နှာပေါ်ကအပြုံးကို
ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရနိုင်တော့လေဘူး။

အမေချန်းလို့ မြို့တော်ဝန်ချန်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောလာပေမဲ့၊ သူလှုပ်ရှားမှုက
အမေချန်းထက်တောင်မြန်ဆန်နေလေသည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်
အဆောင်လက်ကောက်ဝတ်ထားပြီးလေပြီ။

သူ့အမေညည်းညူနေတာတွေကို ချန်းယန်လျစ်လျူရှုထားလိုက်လေသည်။ ခဏတာလောက်၊
လူတိုင်းကမူးဝေနေပြီး သူတစ်ဦးထဲနီးကြွားနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကလေး
ဖြတ်ပေါ်လာလေတော့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ချန်းယု ဝယ်လာတာက
အဆောင်အစစ်တွေဆိုတာ သူသိနေတာကြောင့်ပဲ။

သူတို့စကားပြောဆိုနေကြချိန်၊ နာနီ လက်ဆောင်ပစ္စည်းသယ်ကာဝင်လာပြီး ပြောလာလေတယ်။
“မဒမ်၊ အားလုံးအဆင့်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။”

မြို့တော်ဝန်ချန်း လက်ဆောင်သေတ္တာကို ခဏကြည့်လိုက်ပြီး
“ဇီယန်ကိုသွားကြည့်ကြည့်မလို့လား?”

“ဟုတ်တယ်။” အမေချန်း သက်ပြင်းချပြီး “သူက လူကောင်းလေးပါ။
သူ့ဘာလို့ရုတ်တရက်နေမကောင်းဖြစ်သွားတာလဲ? သူ့ကြီးပြင်းလာတာကို
ကျွန်မလည်းကြည့်လာခဲ့ရတာပဲ၊ ဒီတော့ သူနေမကောင်းရင်
ကျွန်မအလည်အပတ်သွားကြည့်ပေးရမှာပေါ့။”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ?” မြို့တော်ဝန်ချန်းမေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလည်းမသိပါဘူး။ သူတို့ပြောတာတော့ ဒီအတိုင်းနေမကောင်းဖြစ်တာတဲ့၊
အကြောင်းရင်းကိုတော့ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး။ သူ့အခုထိသတိမေ့နေပြီး မနိုးလာသေးဘူးလို့
ကျွန်မကြားမိတာပဲ။” အမေချန်းဆက်ပြောလိုက်လေတယ်။ “မနေ့က လီဖန်နဲ့တွေ့တော့၊
လူကပိန်ပြီး မျက်တွင်းကျနေတာ။”

လီဖန်ဆိုတာ ကျန်ဇီယန်ရဲ့အမေနာမည်ဖြစ်လေသည်။

“သားသွားကြည့်ပြီးပြီလား၊ ချန်းယန်?” အမေချန်း သူမသားကိုမေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်အခုတလေအလုပ်များနေတာ။ အဲ့အကြောင်းကြားမိပေမဲ့
အခုထိသွားမကြည့်ရသေးဘူး။” ချန်းယန်ပြောလိုက်လေတယ်။ “အလုပ်ပြီးသွားရင်
နောက်ကျကျွန်တော်သွားကြည့်လိုက်မယ်။”

“ရှိရှိ၊ သမီးဇီယန်ကိုသိလောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ကျန်ဝမ်ဝမ်အစ်ကိုလေ။” သူမသမီး
ခေါင်းငုံ့ပြီးတိတ်တိတ်လေးနေတာကို အမေချန်းမြင်လိုက်တော့၊
အမေချန်းရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “ဇီယန်က သူ့ညီမကျန်ဝမ်ဝမ်ထက် အသိတရားရှိပြီး
ကြင်နာတတ်တဲ့ကလေးလေ။”

“သမီးသိတယ်၊ သမီးအရင်ကသူ့ကိုတွေ့ဖူးတယ်။” ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“သမီးတွေ့ဖူးတယ်? ဘယ်အချိန်တုန်းကလဲ?” အမေချန်း တအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

“နှစ်ရက်...အလွန်တုန်းက။ ချင်ယီနဲ့ရှောက်ဟေ့ သူ့ဆီတွေ့ဖို့သွားတော့၊ ကြုံကြုံကတုန်း
သမီးကိုပါခေါ်သွားခဲ့တာ။” ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၆၈):စိတ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေသောကြေးစား

“ဒါဆို အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ဘယ်လိုနေလဲ?” အမေချန်း
သာမန်ကာလျှံသာမေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“အတော်စိုးရိမ်ရတယ်၊ သူ့သတိလစ်နေတုန်းပဲ။” ချန်းယု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကတည်းက သူ့ကိုမာဝင်နေတာ၊ ဒီတော့ သူ့အခြေအနေကြည့်ရတာ
တကယ်ပဲအတော်ပြင်းထန်မယ့်ပုံပဲ။” အမေချန်း စိတ်ပူလာလေတော့သည်။

ချန်းယု သူ့ညီမလေးကို သေချာဂရုတစိုက်ကြည့်လာလိုက်တယ်။
သူ့အချိန်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊ အလုပ်သွားရန် အချိန်နီးနေလေပြီ၊ ဒီတော့
သူ့ထရပ်ပြီးပြောလိုက်တယ်၊ “ရှိရှိ၊ စာအုပ်ဆိုင်ဆီ
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူတူသွားမလို့ချိန်းထားတာရှိတယ်ဆိုပြီး
ညီမလေးပြောထားတယ်မဟုတ်လား? အစ်ကိုလမ်းကြိုလို့လိုက်ပို့ပေးမယ်။”

“ဟမ်? အို။” ချန်းယု သူမအစ်ကိုရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့
အကြည့်ချင်းဆုံသွားလိုက်တော့ သူ့နောက်က လိမ်လိမ်မာမာထွက်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

ခြံဝန်းကနေ ကားမောင်းထွက်လာရင်း၊ မျှော်လင့်ထားသလို၊ ချန်းယုမေးလာလေတယ်၊
“ဇီယန်ကိုကြည့်ဖို့ ချင်ယီနဲ့ ရှောက်ဟွေက ညီမလေးကိုဘာလို့ခေါ်သွားခဲ့တာလဲ?”

ဇီယန်နဲ့ သူ့ညီမလေးရှိရှိကို အချင်းချင်းသိလာအောင် ချင်ယီနဲ့ရှောက်ဟွေ
မိတ်ဆက်ပေးချင်မိတ်ဆက်ပေးနိုင်လေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇီယန်ကိုလုံးဝမသိတဲ့သူမကို
လူနာဆောင်ဆီ သူတို့သေချာပေါက် ခေါ်သွားမှာမဟုတ်လေဘူး။ ဒါ့အပြင်၊ ဒီနှစ်ရက်တွေအတွင်း
သူ့သတင်းအနည်းငယ်ရထားလေသည်။ ကျန်မိသားစုက လူနာဆောင်ဆီ အလည်အပတ်ကြည့်ဖို့
တာအိုဆရာတော်တော်များများရှာဖွေခဲ့ကြတယ်တဲ့။

“ဒီအတိုင်း...ဒီအတိုင်း”

“ညီမလေးသိလား? ညီမလေးလိမ်တဲ့အချိန်ကျရင် စကားထစ်လာတော့တာပဲ။”
ချန်းယု ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေသည်။

“...” ရဲ့တွေက တကယ်ပဲအားကောင်းတာပဲလို့
ချန်းယုတိတ်တိတ်လေးတွေးမိလိုက်လေတယ်။ ထို့ကြောင့်၊ သူမကံကြမ္မာကို လက်ခံလိုက်ပြီး
ပြောပြလိုက်တယ်၊ “အစ်ကိုမှတ်မိသေးလား? ကျန်ဝမ်ဝမ်နဲ့ ပထမဆုံးတွေ့ချိန်တုန်းက
ညီမသူ့ကိုခြောက်လှန့်လိုက်တာလေ။”

ချန်းယန်၏မှတ်ဉာဏ်က အရမ်းကောင်းမွန်လေတယ်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို သူချက်ချင်းပြန်တွေးလိုက်ပြီးနောက်၊ မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေတယ်။ “သူမပုခုံးပေါ်မှာ ကလေးသရဲရှိနေတယ်လို့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ညီမလေးပြောခဲ့တာလေ။ အဲ့တာအမှန်ပဲလား?”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုကူပြီး လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့သူကလည်း ညီမပဲလေ။”
ချန်းယုရှင်းပြလိုက်တယ်။ “ဒီတော့ ညီမက ကောင်းကင်ဘုံဆရာဆိုတာ ကျန်ဝမ်ဝမ်သိသွားခဲ့တာလေ။”

ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေနဲ့၊ ချန်းယန်ရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် အချင်းချင်းဆက်သွယ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းက အရမ်းအားကောင်းလှလေသည်။ ချန်းယု စကားနှစ်ကြောင်းသာ ပြောပြလာပေမဲ့ တစ်ခုခုကိုသူခန့်မှန်းမိလိုက်လေတယ်။ “ကျန်ဇီယန်က သာမန်ရောဂါဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းနေတဲ့ မလိုမုန်းထားသရဲရှိနေတာပေါ့?”

“မလိုမုန်းထားသရဲတွေနဲ့မဆိုင်နေဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာနဲ့တော့ ပတ်သတ်နေတယ်။”
ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ညီမလေးအကူအညီလိုချင်တာကြောင့် သူတို့ညီမလေးကိုခေါ်သွားခဲ့တာပေါ့?”
ကျန်ဇီယန်ဆေးရုံမှာရှိနေသေးတာကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊
ချန်းယန်မေးလိုက်လေတယ်။ “ညီမလေးတောင်မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးပေါ့?”

“ဒီကိစ္စက ဒုက္ခများတယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ?” ချန်းယုတုံ့ဆိုင်းပြီးပြောလိုက်လေတယ်။
“ကျန်ဇီယန်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ညီမမြင်ပြီးသွားပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက မနိုးထချင်နေဘူး၊ ဒီတော့ ညီမဝင်မစွက်ဖက်ချင်တော့ဘူး။”

“ကျန်ဇီယန်ကိုယ်တိုင်က မနိုးထချင်ဘူး?” ချန်းယန်အံ့အားသင့်သွားလေသည်။
“ဒီကိစ္စကိုကျန်မိသားစုသိလား?”

“သူတို့ကိုပြောပြီးပြီ။ ကျန်ဇီယန်နိုးထချင်လာပြီဆိုရင်၊ ညီမကိုလာရှာလို့ရတယ်လို့ သူတို့ကိုပြောထားတယ်။ မဟုတ်ရင်၊ ညီမမကူညီဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်ကျော်သွားပြီး သူတို့လာမရှာသေးဘူး။ ကျန်ဇီယန်မနိုးလာချင်သေးတာပဲဖြစ်ရမယ်။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒီကိစ္စက ပြဿနာတော်တော်များတာ။
သေချာမကိုင်တွယ်နိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ညီမအလွယ်တကူကြောင်းကျိုးဆက်နွှယ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ညီမကိုလာမရှာရင်၊ ညီမထပ်ပြီးဂရုစိုက်မနေတော့ဘူး။”

“အကြောင်းအကျိုး?” ချန်းယန်နားမလည်ပေမဲ့လည်း၊ ဒါကကောင်းတဲ့အရာမဟုတ်ဘူးလို့ သူ့အမြဲခံစားမိနေလေတယ်။ ဒီတော့ သူ့မျက်မှောင်ကြွပ်လိုက်လေတယ်။
“တာအိုဘုန်းတော်ကြီးတွေနဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေကို ကျန်မိသားစုရှာနေတယ်လို့ အစ်ကိုကြားထားတယ်။ သူတို့ညီမကိုလာမရှာလောက်တော့ဘူးလို့အစ်ကိုထင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းညီမဆက်မတွေးနဲ့တော့။”

“အမ်” ချန်းယု ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်လေတယ်။ “ညီမဆီမလာတော့ရင်၊ ညီမဂရုစိုက်မနေတော့ဘူး။”

သူမအဖြေကိုချန်းယန်ကြားလိုက်တော့ မျက်မှောင်ကြွပ်မိသွားလေသည်။
ရှိရှိကိုသူမသွားစေချင်လေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်ဇီယန်ဆေးရုံမှာရှိနေသေးတာကို တွေးလိုက်မိတော့၊ သူပြောလိုက်လေတယ်။ “သူတို့ညီမကိုလာရှာရင်၊ အစ်ကို့ကိုအကြောင်းကြားလိုက်၊ အစ်ကိုအဖော်လိုက်ခဲ့ပေးမယ်။”

“အိုကေ၊ ကျေးဇူးပါ အစ်ကိုကြီး။” ချန်းယု ပြုံးကာပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

ချန်းယန်က သူ့ညီမလေးလို့ စိတ်အေးလက်အေးမဖြစ်နေလေဘူး။
ချန်းယုလေသံအတက်အကျကိုနားထောင်ကြည့်ပြီးနောက်၊ ကျန်ဇီယန်ကိစ္စကို သူမဖြေရှင်းပေးနိုင်လေသည်။ ဖြစ်ချင်နေတော့ ကျန်ဇီယန်ကိုယ်တိုင်ကိုက မနိုးထချင်နေလေဘူး၊ ဒီတော့ အကြောင်းပြချက်အချို့ကြောင့် ရှိရှိကူညီရန်မသွားလိုက်လေဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ကျန်မိသားစု ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေလေတယ်။ ဒါကြောင့် ရှိရှိကို သူတို့လာမရှာကြတာဖြစ်လေသည်။ အဆုံးမှာ ရှိရှိကို သူတို့လာရှာခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ဒါဆို ရှိရှိကူညီလာအောင် သူတို့တွန်းအားပေးလာနိုင်လေသည်။

ကျန်မိသားစု၏စိတ်ကို သူနားလည်ပေးနိုင်ပေမဲ့၊ သူ့ညီမလေးကို ဘယ်သူမှတွန်းအားပေးလို့ မရနိုင်စေရဘူး။

ချန်းယုသွားလိုရာကို ချန်းယန်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။ မြို့ထဲက villa နယ်မြေထဲ၊ သူပြတင်းပေါက်ကနေလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေတယ်။
“သရဲနှင့်ဖို့ထပ်လာပြန်တာလား?”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီနေ့ ညီမ စုံစမ်းကြည့်ဖို့လာခဲ့တာ။” ချန်းယုရှင်းပြလိုက်လေတယ်။ “အခုတလော ဒီရပ်ကွက်မှာနေထိုင်သူတွေက ဒီနားတစ်ဝိုက်က ယင်စွမ်းအင်သိပ်သည်းလာပြီဆိုတဲ့အကြောင်း အစီရင်ခံလာကြတယ်။ ရုပ်လွန်ပညာ websiteက တာဝန်တစ်ခုထုတ်ပြန်လာတာ၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးစုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးဖို့။

ယင်စွမ်းအင်ဆိုးဝါးလာတဲ့အကြောင်းရင်းကို ထောက်လှမ်းဖို့ပဲလိုတာ။ ညီမ
မလိုမုန်းထားသရဲနဲ့တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင်၊ ဘာမှလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။
websiteကိုညီမသတင်းပို့ပြီး သူတို့တာဝန်တစ်ခုထုတ်လာမှာကိုစောင့်နေလိုက်မယ်။
အဲ့တာလက်ခံပြီးမှပဲ ရှင်းပစ်လိုက်မယ်လေ။ ဒီနည်းနဲ့ဆို၊ ညီမနှစ်ဆတောင်ရှာနိုင်မှာလေ၊
ဟာဟားဟားဟား...”

“...” ချန်းယု စကားမဲ့သွားလေတယ်။ “စီးပွားရေးသင်ဖို့ ညီမလေးက
အတော်ကလေးသင့်တော်တာပဲ။”

ချန်းယုကားပေါ်ကဆင်းပြီး ယင်စွမ်းအင်အထူထပ်ဆုံးနေရာကို ဘာမှအားစိုက်မထုတ်ရဘဲ
လျှောက်လာလိုက်လေသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်သာကြာပြီး နောက်ဆုံးမှာ
ပန်းခြံအသေးလေး၏သစ်တောအုပ်လေး၌ ရပ်လိုက်လေသည်။

ချန်းယု တစ်ခုခုကိုအာရုံခံမိလိုက်ပြီး ရုတ်တရက်စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားလေသည်။
ဒီလိုပြင်းထန်တဲ့ယင်အရှိန်အဝါမျိုး၊ ရုပ်လွန်ပညာ websiteကသာ
တာဝန်ထုတ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ အေအဆင့်
ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်။ သူမသာအပြီးသတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်၊ ပိုက်ဆံနှစ်ဆ
ဘယ်လိုလုပ်ရှာနိုင်တော့မှာလဲ။

ချန်းယုသက်ပြင်းချနေတုန်း၊ သစ်ပင်နောက်ကနေ သရဲသုံးဦး မျောလွင့်လာလေသည်။ ချန်းယု
ကြည့်ပြီးရင်းကြည့်နေလိုက်တော့၊ သူတို့က ရင်းနှင်းနေတဲ့သရဲတွေဖြစ်နေလေတယ်!!!

“နင်တို့တွေပဲ၊ အာ။” ချန်းယုသူမရှေ့က အသေးလေးနဲ့
အကြီးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ သရဲသုံးဦးဖြစ်လေပြီး၊ ချီချောင်မင်ဆီက
တစ်ချိန်ကသူမကယ်တင်ဖူးတဲ့ ရှန်နန်ပါ အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

နှာဗူးသရဲမ ချန်းယုနဲ့ အကွာအဝေးခြားကာရပ်နေပြီး၊ ချန်းယုနား ချည်းကပ်ရမှာကြောက်နေပြီး
ကြောက်စိတ်နဲ့မေးကြည့်လိုက်လေတယ်။ “ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း၊
နင်ငါတို့ကိုဖမ်းဖို့လာခဲ့တာလား?”

“အာ၊ နင့်ကျင့်ကြံရေးအဆင့်ကအရမ်းမြင့်နေတာ။ ငါနင့်ကိုဖမ်းလို့မရလောက်ဘူး။” အဲ့တာ၊
မဟုတ်ဘူး? ရှန်နန်အဆင့်နဲ့ဆိုရင်၊ အေအဆင့်ထဲ သူသေချာပေါက်ဝင်နိုင်လောက်လေတယ်၊
အာ။ သူမဆန္ဒအလျောက် တာဝန်ကိုဘယ်လိုလုပ်ယူလို့ရတော့မှာလဲ?

“ဘာ?” မိန်းကလေးသရဲနှင့် ရှန်နန် နားမလည်တာကြောင့်
အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ဒီတော့၊ နားထောင်ကြ၊ နင်တို့တွေ ဒီမှာပဲတစ်ချိန်လုံးမနေနေကြနဲ့။ ဒါက အနီးအနားနေနေတဲ့သူတွေကို သွားသက်ရောက်စေနိုင်တယ်။” ချန်းယုပြောလိုက်တယ်။
“အထူးသဖြင့် ရှန်နန်၊ နင့်ယင်အရှိန်အဝါက အရမ်းသိပ်သည်းတာ၊ နင်သာ မြို့လယ်ခေါင်မှာ နေနေမယ်ဆိုရင်၊ သာမန်လူတွေ သရဲတွေနဲ့ကြုံတွေ့ဖို့ လွယ်ကူသွားနိုင်တယ်။”

“မင်း သရဲဖမ်းဖို့လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား?”
ရှန်နန်မယုံသင်္ကာဖြစ်လျက်မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဖမ်းစေချင်လို့လား? နင် အရှေ့villageကိုသွားပြီး လူချမ်းသာတစ်ဦးကို ခြောက်လှန့်လိုက်ပြီး၊ ငါ့ကိုငွေပေးခိုင်းရင်ကော? ဒါဆို ငါလာဖို့ပျော်သွားမိမှာပဲ။” ချန်းယု မျက်လုံးလှိမ့်ပြီး အကြံပေးလိုက်လေသည်။

“...” ရှန်နန်စကားမပြောနိုင်လေတော့ဘူး။

“အမိန့်တစ်ခုလို အရေးကြီး!” နှစ်ဦးသားစကားပြောဆိုနေတုန်း၊
မြောက်ပင်နေတဲ့အသံတစ်သံရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာကာ၊ ရှန်နန် သူ့လက်ကို သတိရှိရှိမြှောက်လိုက်ပြီး နှာဗူးသရဲမနှင့်ရှောင်းကန်နား
ယင်စွမ်းအင်အကာအရံတစ်ခုဖန်တီးလိုက်ပြီး၊ အဆောင်နဲ့
ယင်အရှိန်အဝါတိုက်မိသွားလေတော့သည်။

“ဘုန်း” အပြာရောင်မီးတောက်တောက်လောင်လာလေတော့သည်။

“တာအိုဆရာ၊ ဒီအညတရတာအိုဆရာက
ကောင်းကင်ဘုံမီးတောက်အမြင်၏မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ရှုတတ်တဲ့ လူအစစ်ပါ။
ဒီဆိုးယုတ်သောသရဲတွေကိုဖမ်းဖို့ မင်းကူညီပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။”
မီးခိုရောင်ဆံပင်ရှိတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတာအိုဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦး
အော်ဟစ်လာလေတော့သည်။

ရှန်နန်အမူအရာ တဖြည်းဖြည်းချင်းပြောင်းလဲလာပြီး၊
တစ်ဖက်ကချန်းယုကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

နှစ်ဖက်လုံး၏ မှော်စွမ်းအင်ကို ချန်းယုအကဲဖြတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူမအိတ်ကပ်တွေထဲ
သူမလက်နှစ်ဖက်လုံးထည့်လိုက်ကာ၊ လေပြေလေညင်းနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

“အသတ်မခံရစေနဲ့၊ မဟုတ်ရင် နင့်ရဲနှစ်ခြောက်ရာကျင့်ကြံရေး ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရလိမ့်မယ်။”
ရှန်နန်ကို ချန်းယုသတိပေးလိုက်လေသည်။

စာရေးသူ၏မှတ်စု:

နာဗူးသရဲ: ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက ငါမြင်ဖူးသမျှကောင်းကင်ဘုံဆရာတွေထဲ
ထူးခြားနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပြီး ယဉ်ကျေးတဲ့သူလို့ငါပြောသားပဲ။

ရှန်နန်....

အပိုင်း(၆၉):ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့သူတို့ကိုပို့ပေးလိုက်

“တာအိုမိတ်ဆွေ၊ မသွားပါနဲ့။ ဒီမကောင်းမှုဝိညာဉ်ရဲ့ယင်အရှိန်အဝါက ခြိမ်းခြောက်နိုင်နေတယ်။ ဒီအညတရတာအိုဆရာတစ်ဦးတည်းက သူနဲ့ရင်ဆိုင်နိုင်မှာမဟုတ်လောက်ဘူး။”

ခေါင်းကနေခြေဖျားအထိ စိတ်စွမ်းအင်ဖြာထွက်နေတဲ့ သူ့တာအိုမိတ်ဆွေ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်သွားတော့မှာကို တာအိုဆရာဟော်မှုမြင်လိုက်တော့၊ သူမြန်မြန်အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“တာအိုဆရာ၊ ရှင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ?” စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့မျက်နှာဖြင့် တာအိုဆရာမူကို ချန်းယုကြည့်လာလိုက်သည်။

“အို၊ မိန်းမငယ်လေးဖြစ်နေတာကို။” တစ်ဖက်လူလှည့်လာလိုက်တော့ သူမကတကယ်တမ်း လူငယ်မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို တာအိုဆရာဟော်မှုရှာတွေ့လိုက်လေတော့သည်။ သူမကြည့်ရတာကျောင်းသူတစ်ဦးနှင့်တူနေလေတယ်။ ဒီတော့ သူမနှောင့်နှေးနေတော့ဘဲ တိုက်တွန်းလိုက်လေတော့တယ်။ “ကျောင်းသူလေး၊ မြန်မြန်ထွက်သွားလိုက်။ မင်းအစောတုန်းကရပ်နေတဲ့နေရာမှာ မကောင်းမှုဝိညာဉ်သုံးဦးရှိနေတယ်။”

“...” ချန်းယုတောင့်သွားလေသည်။ ဒီတာအိုဘုန်းတော်ကြီးက အရမ်းရိုးရှင်းနေမယ်ဆိုတာ သူမမျှော်လင့်ထားမိလေဘူး။ သူမရုတ်တရက် နေရခက်သလိုခံစားလာမိလေသည်။

“မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ၊ လူတွေကိုဘေးအန္တရာယ်မပေးနဲ့။ မင်းတို့ပြန်လည်မွေးဖွားလို့ရအောင် ငါပို့ပေးမယ်။” တာအိုဆရာဟော်မှု သူ့သစ်သားမက်မွန်ဓားကိုထုတ်ကာ ပြေးဝင်သွားလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ‘အမိန့်တစ်ခုလိုအရေးတကြီး’(မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ သန့်စင်ရန် အသုံးပြုတဲ့ တာအိုဂါထာ)သူမနောက်က ဆက်တိုက်ရွတ်ဆိုနေတဲ့တာအိုဂါထာကိုနားထောင်ကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထွက်လာလိုက်တယ်။ သရဲနဲ့လူကြားက ဒီတိုက်ပွဲရလဒ်က သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်မကောင်းနေလေဘူး။

သို့သော်၊ တာအိုဘုန်းတော်ကြီးကို ရှန်နန်မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်မိတာကနေ ကာကွယ်ရန်အတွက်၊ ချန်းယု ပန်းခြံအသေးလေးကနေမထွက်သွားလေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပန်းခြံဝင်ပေါက်၏ခုံတန်းရှည်၌ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့၊ ဒီနယ်မြေထဲ သူမပန်းခြံထဲတွေ့ခဲ့တဲ့သရဲသုံးဦးက ဘာကြောင့်ယင်စွမ်းအင်ထူထပ်လာစေလဲဆိုတာကို စာတမ်းပြုစုလိုက်လေသည်။ သူမအားလုံးကိုရေးချပြီး ပို့ပေးမလို့လုပ်နေချိန်၊ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းသောအနေအထားဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတာအိုဆရာပြေးထွက်လာတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တာအိုဆရာတော်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား?” ရိုးသားသောတာအိုဘုန်းတော်ကြီးကို လှည့်ဖြားမိတဲ့အတွက် အပြစ်မကင်းဖြစ်နေတာကြောင့်၊ ချန်းယု စိတ်ပူမိသွားလေသည်။

“ကျောင်းသူ၊ မင်းဘာလို့မထွက်သွားသေးတာလဲ?” ချန်းယုပန်းခြံမှာပဲရှိနေသေးတာကို တာအိုဘုန်းတော်ကြီးမြင်လိုက်တော့ ပူပန်သောကရောက်လာလေတော့သည်။

“ကျွန်မ နေပူဆာလုံနေတာလေ၊ အာ။” ချန်းယုပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ကျောင်းသူ၊ မင်းမှာ စိတ်စွမ်းအင်ပြည့်ဝနေတယ်။ မင်းဝိညာဉ်က မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေ အကြိုက်ဆုံးဝါးမျိုရာအမျိုးအစားထဲကပဲ။ ဒီကမြန်မြန်ထွက်သွားလိုက်။” သက်ကြီးရွယ်အိုဘုန်းတော်ကြီးက ချန်းယုကို ကိုယ်ထဲစိတ်စွမ်းအင်ပြည့်နေတဲ့ သာမန်လူသားတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်ယူထားတာဖြစ်လေသည်။

“မကောင်းမှု...ဝိညာဉ်၊ အာ။” တာအိုဘုန်းတော်ကြီးနောက် ချန်းယုခိုးကြည့်လိုက်တော့၊ သစ်ပင်နောက်မှာ ရှန်နန်၊ သရဲမိန်းကလေးနှင့် ရှောင်းကန်တို့ကပုန်းနေပြီး၊ သူမတို့ဘက်စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကျောင်းသူ၊ ဒီအညတရတာအိုဘုန်းတော်ကြီးက ကောင်းကင်ဘုံမီးတောက်ဘုန်းကြီးကျောင်းက တာအိုဆရာဟော်မူပါ။ ၊ အစောနတုန်းက တောအုပ်လေးထဲ မကောင်းမှုဝိညာဉ်ခုခံနေလေတာ။ ဘုန်းဘုန်းသာအချိန်မီရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ မင်းသူတို့ရဲ့သားကောင်ဖြစ်သွားလောက်ပြီ။” တာအိုဆရာဟော်မူ ရိုးရိုးသားသားပြောလာလေတယ်။ “ဒီတော့ မင်းဒီကမြန်မြန်ထွက်သွားသင့်ပြီ။”

“ဟာ...” မြို့တော်ကလူတွေက ဉာဏ်များတယ်လို့ဘယ်သူပြောတာလဲ? ဒီတာအိုဘုန်းတော်ကြီးက လူကောင်းတစ်ဦးပဲဟ၊ အာ။

“ဒီကိစ္စကို ရုပ်လွန်ပညာဌာနချုပ်ဆီ ငါအခုချက်ချင်းအစီရင်ခံမှဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ သူတို့တာဝန်တစ်ခုအမြန်ထုတ်လာနိုင်ပြီး ဒါကိုဖြေရှင်းဖို့ အားကောင်းတဲ့ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦးလွှတ်ပေးလာလိမ့်မယ်။” တာအိုဆရာဟော်မူပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်၊ သူဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ရုပ်လွန်ပညာဌာနချုပ်ကိုခေါ်ဆိုလိုက်လေတော့သည်။

ခဏ? ဒီမှာမကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေရှိနေတယ်လို့ ရုပ်လွန်ပညာဌာနချုပ်ဆီအကြောင်းကြားမယ်? ဒီနေရာထဲ ယင်အရှိန်အဝါပြင်းထန်ဆိုးရွားနေတာ၏အကြောင်းရင်းကို ထုတ်ဖော်ပြလိုက်တာနဲ့ အတူတူဖြစ်မနေဘူးလား? ငါဘယ်လိုလုပ် အပိုဆုရနိုင်တော့မှာလဲ?

ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး။ ချန်းယုသူမဖုန်းကိုကောက်ပြီး
သူမအခုလေးတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့အကြောင်းအရာကို ချက်ချင်းပို့လိုက်လေသည်။

(ဒင်! တာဝန်တင်ပြပြီးပါပြီ။ ကျေးဇူးပြု၍၊ စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ပေးပါဦး။ အတည်ပြုပြီးနောက်၊
တာဝန်အပိုဆုကို သုံးရက်အတွင်း မင်းအကောင်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။)

အကြောင်းကြားစာကိုမြင်တော့၊ ချန်းယု စိတ်သက်သာရစွာသက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

“ရုပ်လွန်ပညာဌာနချုပ်ကလား? ငါက ကောင်းကင်ဘုံမီးတောက်ဘုရားကျောင်းက ဟော်မူပါ၊
ငါအခု...”

တာအိုဆရာဟော်မူပြောနေတာတွေကို ချန်းယုဂရုစိုက်မနေလေတော့ဘူး။
ယွမ်၁၀၀၀၀ပြန်ရအောင် ‘ကယ်တင်ပေးတာအတွက်’ သူမကျေးဇူးတင်မိလေသည်။
ကံကောင်းလို့၊ သူမတာဝန်ပြီးသွားပြီဖြစ်ပြီး အဲ့တာကို ချက်ချင်းတင်ပြလိုက်နိုင်လေတယ်။
ဗီလိန်တွေက စကားအရမ်းများတာကြောင့် သေဆုံးသွားရပြီး၊ နှောင့်နှေးနေတာကြောင့်
ပိုက်ဆံဆုံးရှုံးလိုက်ရတာပေါ့။

“ကျောင်းသူ၊ မင်းဘာလို့မထွက်သွားသေးတာလဲ?” တာအိုဆရာဟော်မူ ဖုန်းပြောပြီးသွားတော့၊
ချန်းယုနေရာမှာပဲရှိနေသေးပြီး၊ မထွက်သွားသေးတာကို သူမြင်လိုက်တော့၊
သူ့အလောတကြီးပြောလိုက်လေတယ်။ “မင်းဒီနေရာကနေမြန်မြန်ထွက်သွားသင့်တယ်။ မင်းမှာ
စိတ်စွမ်းအင်ကြွယ်ကြွယ်ဝဝရှိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်လွန်ပညာကို မင်းမသိနေဘူး။ မင်း
မကောင်းမှုဝိညာဉ်တွေကို အလွယ်တကူဆွဲဆောင်နိုင်တယ်။”

“အာ၊ ကျွန်မ- ကျွန်မအခုချက်ချင်း ထွက်သွားလိုက်မယ်။” ချန်းယု
ထွက်သွားတော့မယ့်ကိုယ်ဟန်လုပ်လိုက်လေသည်။

“နေဦး။” သူ့တာအိုဝတ်ရုံကနေ လိပ်စာကဒ်ပြားထုတ်ပြီး ချန်းယုထံပေးလိုက်ကာ၊
ပြောလိုက်လေတယ်။ “မင်းတစ်ခုခုမှားနေတာကိုအာရုံခံမိလိုက်ရင်၊ ဒီကိုဆက်သွယ်လာလိုက်။”

“...”

“ကျောင်းသူ၊ မင်းအရည်အသွေးကကောင်းမွန်းနေတယ်။ မင်းရုပ်လွန်ပညာသင်ယူချင်လား?
လောကီကျောင်းတွေဆီ ငါမင်းကိုထောက်ခံပေးလို့ရတယ်။”
တာအိုဆရာဟော်မူပြောလိုက်လေတယ်။ “တကယ်တော့၊
သရဲတွေကိုဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ကိုယ်ခန္ဓာက မင်းဘာသာမင်းရှိနေတာထက်
အကူအညီရဖို့အခြားသူတွေကိုတောင်းဆိုလိုက်တာ ပိုကောင်းနေဦးမယ်။”

“...” ချန်းယု ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အမူအရာနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်လေတယ်၊
“ကျွန်မစဉ်းစားကြည့်ပါ့မယ်။”

နှစ်ဦးသား ပန်းခြံထဲကနေ အတူတူထွက်လာလိုက်တယ်။ ထို့နောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။
တယအိုဆရာတော်မူလမ်းလျှောက်နေရင်း၊ သူသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ အခုခေတ်၌၊
ရုပ်လွန်ပညာက ကျဆင်းလာလေပြီ၊ ပြီးတော့ ကောင်းမွန်တဲ့မျိုးဆက်သစ်တွေလည်း
နည်းပါးလာလေပြီ။

ချန်းယု ငါးမိနစ်လောက်အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်တယ်။ တာအိုဆရာတော်ဟော်မူ
အဝေးရောက်သွားလောက်ပြီလို့ သူတွက်ချက်လိုက်ပြီးနောက် ပန်းခြံအသေးလေးဆီ
သူမပြန်လျှောက်လာလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ? နင်ငါ့ကိုပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေလို့လား?” ပန်းခြံဝင်ပေါက်မှာတုန်းက၊ ရှန်နန်
အဝေးကနေ ချန်းယုအားအချက်ပြလာလေသည်။ သူမကိုတစ်ခုခုပြောရန်
သူမမှာရှိနေလောက်လေသည်။

“ကျွန်တော်မင်းကိုအကူညီတောင်းချင်လို့။” ချန်းယုရဲ့ဇေဝဇဝါဖြစ်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့
အကြည့်ချင်းဆုံးတော့ ရှန်နန်ပြောလာလိုက်တယ်။ “ဝေဝနဲ့ရှောင်းကန်ကို
ပြန်လည်မွေးဖွားလို့ရအောင် ပို့ပေးပါ။”

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ရှောင်းကန်သိနေပုံရလေတယ်။ ရှန်နန်တောင်းဆိုတာကိုကြားပြီးနောက်၊
ရှန်နန်ပေါင်ပေါ် အင်တင်တင်နဲ့တွယ်ကပ်နေလေတော့သည်။ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့၊
အမျိုးသမီးသရဲရဲ့အမူအရာကလည်း ပြင်းထန်နေလေသည်။

“ရှန်နန်၊ နင်ငါနဲ့အပျော်တွဲပြီးသွားတော့ ငါ့ကိုစွန့်ပစ်တော့မလို့ပေါ့!!!” နာဗူးသရဲ
ငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

“...” ရှန်နန် နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားကာ ဘာမှမပြောလာလေဘူး။

“နင်သူ့ကိုဘာလုပ်လိုက်တာလဲ?” ချန်းယု အတင်းတုပ်ချင်လာလေတော့သည်။

“ငါဘာတစ်ခုမှမလုပ်ထားဘူး!” ရှန်နန် ဒေါသကိုမျိုသိပ်ထားနေရလေသည်။

“နင်လုပ်ခဲ့တယ်။ နင်သေချာပေါက်လုပ်ခဲ့တာ။ နင်ငါ့ကိုနမ်းခဲ့တာ။ ရှောင်ကန်းလည်းမြင်တယ်။”
သရဲမိန်းကလေး ငြင်းလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းက အခြေအနေကထူးခြားတယ်။”

နမ်းတဲ့အကြောင်းပြောရင်း၊ ရှန်နန်၊ နှစ်ခြောက်ရာကြာလာတာတောင်
ရိုးရာစိတ်သဘောထားပိုင်ဆိုင်ထားသေးတဲ့သူ၊ ရှက်သွေးဖြာလာလေတော့သည်။

“နမ်းရုံတင်ပဲကို၊ အာ၊ ဒါဆို ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ နင်ဘာသာနင်
လည်ပတ်ပြီးလူချောတွေကိုနမ်းခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား?” ချန်းယု နာမေးလည်နိုင်လေဘူး။

“မတူဘူးလေ၊ အာ။” သရဲမိန်းကလေးပြောလာလေတယ်။ “ငါအဲဒီလူတွေကိုနမ်းတာက
သူတို့ငါ့ကိုမမြင်နိုင်တာကြောင့်။ ဒါပေမဲ့ ရှန်နန်ကျမတူဘူး။ သူငါ့ကိုနမ်းတယ်၊
ငါလည်းအဲ့အကြောင်းသိနေတယ်လေ။ ငါ၊ သူငါ့ကိုနမ်းတာကို ငါသဘောကျတယ်လေ။”
ဒါကိုပြောရင်း သရဲမိန်းကလေးရှက်ကိုးရှက်ကန့်ဖြစ်လာလေသည်။

“ဒါ့အပြင်၊ ရှေးခေတ်က အရမ်းတင်းကျပ်တာလေ။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကိုကိုင်ရင်တောင် တာဝန်ယူရတာ။ ဘယ်လိုလုပ်
သူတို့တွေနမ်းတော့မှာလဲ? ဒီတော့၊ ရှန်နန်ကိုငါတာဝန်ယူသင့်တာပေါ့။” သရဲမိန်းကလေး
ပန်းသွေးရောင်သန်းနေတဲ့ပါးတွေနဲ့ပြောလာလေသည်။

“...” သူ့မြစ်ဝါထဲခုန်ဆင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်တောင်
သူ့ကိုယ်သူသန့်စင်တောင်ဆေးကြောလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ရှန်နန်ခံစားမိလိုက်လေသည်။

အပိုင်း(၇၀):ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ သူတို့ကိုပို့ပေးလိုက်

“ဒါက...ရှန်နန်ရဲ့ပထမဆုံးအနှစ်ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ။ ဟီ-ဟီ၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာအာ။”
နာဗူးသရဲဆက်ပြောလိုက်ရင်း၊ သူမမျက်နှာကို လက်ဖြင့်ကာလိုက်လေတော့သည်။

“...” ရှန်နန်မှင်သက်သွားကာ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၏ယင်အရှိန်အဝါ
နှစ်ဆဖြစ်လာလေတော့သည်။

“ငါပြောရရင်၊ နင်စိတ်ကူးယဉ်လွန်းအားကြီးနေပြီ။” ချန်းယုမနေနိုင်တော့ဘဲ
သူမကိုတိုက်ခိုက်လာလိုက်လေတယ်။ “ရှေးခေတ်လူတွေက အစောကြီးလက်ထပ်ကြတာ။
ရှန်နန်အသက်ဘယ်လောက်ရှိလဲဆိုတာကိုနင်သိတယ်မဟုတ်လား? သူလက်ထပ်ထားပြီးလို့
ကလေးတွေတောင်ရှိနေနိုင်တယ်နော်။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး!” နာဗူးသရဲ စဉ်းစားမနေဘဲ ငြင်းလိုက်လေသည်။

ချန်းယု ရှန်နန်ကိုကြည့်လာလိုက်သည်။

အချို့သောအကြောင်းရင်းတွေကြောင့်၊ သူ့ရှင်းပြလာရင်း ရှန်နန်အမူအရာ အနည်းငယ်
မှုန်မှိုင်းလာလေတော့တယ်။ “ငါအသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှာသေသွားခဲ့တာ။ ငါ့ဇနီးကို
ခြောက်လကြာလက်ထပ်ယူခဲ့တယ်။”

“နင်မြင်လား...” ချန်းယုမျက်နှာက၊ ငါပြောတာမှန်တယ်နော် လို့ပြောနေလေသည်။

နာဗူးသရဲမိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားမိလိုက်လေသည်။ သို့သော်၊
သူမငါးစက္ကန့်လောက်ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်သွားပြီးနောက် ပြောလာတာက၊ “ကိစ္စမရှိဘူး။
နင့်ဒုတိယဇနီးဖြစ်ရမယ်ဆိုလည်း ငါစိတ်မရှိဘူး။”

“...” ရှန်နန်ပတ်ပတ်လည်က ယင်စွမ်းအင် ထပ်မံထိုးတက်လာလေတော့သည်။

“အိုက်ယား၊ အစကတည်းက အေးနေပြီးသား၊ နင်အေးအောင်လုပ်နေတာကို
ရပ်လိုက်လို့ရမလား?” အပူချိန်ကျဆင်းလာတာကို ခံစားမိလိုက်တော့၊ ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ
ညည်းညူလိုက်လေတော့သည်။

ရှန်နန်တောင့်သွားလေပြီး၊ သူ့ကိုယ်နားတစ်ဝိုက်ကယင်စွမ်းအင် စုဆုံသွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ တာဝန်မဲ့တဲ့ကိစ္စတွေထဲ ငါပါဝင်မပတ်သတ်တော့ဘူး၊
နင်ပြန်လည်ဝင်စားချင်တာဆိုရင် ငါ့ကိုပြောလိုက်။” ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “ဒါပေမဲ့

ငါအရင်ဆုံးပြောထားရဦးမယ်။ ငါ့ဝန်ဆောင်မှုအတွက် ပိုက်ဆံပေးရမယ်နော်။ အရင်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနင်ပေးထားတာ။ နင့်မှာပိုက်ဆံကောရှိနေတာလား?”

“မမကောင်းကင်ဘုံဆရာ၊ သားမိဘတွေက ချမ်းသာကြတယ်။”
ရှောင်းကန်ရုတ်တရက်အသံထွက်လာလေသည်။

“နင်?” မမေးလိုက်ခင် ချန်းယုရုတ်တရက်တောင့်သွားလေတယ်။ “နင့်မိဘတွေဆီ အိပ်မက်တစ်ခုအပ်နှံချင်တာလား?”

“အမ်” ရှောင်းကန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ရှောင်းကန်ကို နောက်ဖေးလမ်းထဲ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်တုန်းက ကောက်တွေ့ခဲ့တာ။
အဲဒီအချိန်တုန်းက၊ ရှောင်းကန်ကို မလိုမုန်းထားသရဲတစ်ဦးလိုက်လံဖမ်းဆီးနေခဲ့တာ။
သူ့ဝိညာဉ်ကမတည်မငြိမ်ဖြစ်နေပြီး ပျံ့နှံ့လူနီးပါးဖြစ်နေခဲ့တာ။ သူကောင်းမွန်လာတဲ့အထိ
ငါ့နှစ်လောက်အချိန်ပေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။” ရှန်နန်ပြောလိုက်လေတယ်။
“သူပြန်သက်သာလာရင် မပြန်လည်မွေးဖွားခိုင်းဖို့ အစတုန်းက ငါစီစဉ်ထားခဲ့တာ။”

“အိုကေ၊ သူမကောအတူတူပါမှာလား?” တစ်ဖက်ကနှာဗူးသရဲမကို ချန်းယုလက်ညှိုးထိုးကာ
မေးလိုက်လေတယ်။ “သူတို့ကိုအတူတူပို့လိုက်မယ်ဆိုရင်၊ သရဲဂိတ်ကိုတစ်ခါပဲဖွင့်ပေးဖို့လိုမယ်၊
ငါဈေးပေါပေါနဲ့လုပ်ပေးနိုင်တယ်။”

“ငါမသွားချင်ဘူး!” နှာဗူးသရဲမ တုန်ဆိုင်းနေသေးလေသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်။” ရှန်နန်အော်ဟစ်လိုက်ကာ၊ “အခု မင်းကမလိုမုန်းထားသရဲဖြစ်နေပြီ။
မင်းလောကကြီးထဲ အချိန်ကြာကြာနေလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ ကံကောင်းပြီး
ကောင်းကင်ဘုံဆရာဖမ်းတာမခံခဲ့ရဘူးဆိုရင်တောင်မှ၊
မင်းဘယ်တော့မှပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။”

တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ကိုကယ်တင်ရန်အတွက် မလိုမုန်းထားသရဲအဖြစ်ပြောင်းလိုက်ရန် နှာဗူးသရဲမ
တွန့်ဆုတ်မနေခဲ့လေဘူး။ သူမသာအချိန်အတော်ကြာကြာနေနေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊
သူမတကယ်ဘဲပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်တော့မှာမဟုတ်လေဘူး။

“ငါ...” သူမ ဘယ်တော့မှပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို
နှာဗူးသရဲကြားလိုက်တော့၊ သူမကြောက်လန့်သလိုခံစားလာရကာ ပြောလိုက်လေတယ်။
“ဟမ်...ဒါဆို ငါနင်နဲ့အချိန်ခဏကြာလောက် နေလို့ရနိုင်မလား?”

“ကြည့်ရတာ မင်းတကယ်ပဲပြန်လည်မမွေးဖွားချင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ ဟမ်?” ရှန်နန် ဒေါသထွက်ကာပြောလိုက်လေတယ်၊ “မင်းအရမ်းသေချင်နေမှတော့၊ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်း မင်းကိုခေါ်သွားခိုင်းလိုက်လေ။”

“ငွေပေးချေမှုမရှိဘဲ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းက ငါ့ကိုပို့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။”
အကြိမ်အနည်းငယ်တွေ့ဆုံပြီးနောက်၊ ချန်းယုအကြောင်းကို နှာဗူးသရဲသိလာလေတယ်။

“အဟွတ်...” ချန်းယုမနေနိုင်ဘဲ ချောင်းဟန်လိုက်လေသည်။ သူမပြောတာမှန်နေပေမဲ့၊
ဘာလို့အနည်းငယ်ထူးဆန်းပုံပေါ်နေရတာလဲ?

“ကောင်းကင်ဘုံဆရာတိုင်းက
ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းလိုလို့မင်းထင်နေတာလား? . . . အစောတုန်းက
တာအိုဆရာတော်လိုလူမျိုးနဲ့ မင်းတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ?” ရှန်နန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဒါဘာလဲဟ? စကားတွေဘာလို့ဖြုတ်သုံးနေကြတာလဲ? နင့်မှာပြောရဲတဲ့သတ္တိရှိရင်၊
ပြောသာပြောလိုက်စမ်းပါ။ နင်အသတ်မခံရစေရဘူးလို့ ငါကတိပေးတယ်။

“နင်ငါ့ကိုကာကွယ်ပေးလိမ့်မယ်၊ အာ။” ရှန်နန်ကို လေးစားတဲ့အကြည့်နဲ့
နှာဗူးသရဲကြည့်လာလိုက်ကာ၊ “အဲဒီတာအိုဆရာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်
အားလုံးကနင့်ပြိုင်ဘက်မဟုတ်နေဘူး။”

“ငါမင်းကိုအချိန်တိုင်းကာကွယ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။” ရှန်နန်ကြည်ရဆိုးလာလေကာ၊
“ငါနင့်ကိုအဝေးပို့မှဖြစ်မယ်။ ငါ့မှာ ငါ့ကိစ္စငါလုပ်စရာရှိသေးတယ်။”

“နင်နှစ်ခြောက်ရာကျော်ပိတ်လှောင်ခံထားခဲ့တာလေ။ နင်သိတဲ့လူတွေအားလုံးလည်း
မရှိလောက်တော့ဘူး။ နင့်မှာဘာလုပ်သရာရှိနေသေးတာလဲ?” နှာဗူးသရဲမ
မေးကြည့်လိုက်လေတယ်၊ “ဒါ့အပြင်၊ လူတွေက မီးအိမ်လိုသေဆုံးသွားကြတာ။
ငါတို့ပြန်မမွေးဖွားခင်တုန်းကဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ငါတို့အားလုံးမေ့သွားကြမှာ။ ငါတို့...”

“ငါမမေ့နိုင်ဘူး!” ရှန်နန် မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက် သုန်မှိုင့်လာလေတော့တယ်၊
“ငါ့နှစ်ခြောက်ရာကျော်ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တဲ့သူတွေကို ငါသွားကြည့်မလို့။
သူတို့မျိုးဆက်တွေဘယ်လိုရှိနေလဲဆိုတာ။”

ချန်းယု၊ နဂိုက တခြားနေရာစိတ်ရောက်နေတဲ့သူမ၊ ရုတ်တရက်ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး ရှန်နန်ကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“မင်းငါ့ကိုဖမ်းချင်လို့လား?” ချန်းယုကို ရှန်နန် တည့်တိုးစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အခုတော့ ငါမလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင်သာလူတွေကို အန္တရာယ်ပေးလာမယ်ဆိုရင် နင့်ကိုဖမ်းမယ့်ကောင်းကင်ဘုံဆရာတစ်ဦး သေချာပေါက်ရှိလာလိမ့်မယ်။”
ချန်းယုပြောလိုက်လေတယ်။ “အဲ့တာသာ ငါ့နောက်တာဝန်ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ ငါသေချာပေါက်လုပ်မှာပဲ။”

“ဒါဆို အချိန်ကျလာမှ၊ ပြောကြတာပေါ့။” ရှန်နန်ပြောလိုက်လေတယ်။ “သူတို့ကိုအရင်ပို့ပေးဖို့ ကောင်းကင်ဘုံဆရာချန်းကို ဒုက္ခပေးလို့ရမလား?”

ကြောက်လန့်သွားပုံရတဲ့ သရဲမိန်းကလေးကို ချန်းယုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြောလိုက်လေတယ်။
“ဒီည အိပ်မက်အနေဖြင့် ရှောင်းကန်ပေါ်လာလို့ရအောင် ငါကူညီပေးလိုက်မယ်။
ရှောင်းကန်မိဘတွေကို နိုင်ငံထဲကအသင်းအဖွဲ့တစ်ခုခုမှာ ရှောင်းကန်နာမည်နဲ့
ယွမ်းငါးသိန်းလှူဒါန်းခိုင်းလိုက်မယ်။ လှူဒါန်းပြီးသွားရင်၊ ရှောင်းကန်ရဲ့ဝိညာဉ်က ကုသိုလ်အလင်း
လင်းလာမှာကို၊ ငါမြင်နိုင်လိမ့်မယ်။”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်ညလာခဲ့ပေးပါ။” ရှန်နန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အိုကေ။” ပြောပြီးနောက်၊ ချန်းယုထပ်မနေနေလေတော့ဘူး။
သူမလှည့်ပြီးပန်းခြံကထွက်လာခဲ့လိုက်လေသည်။